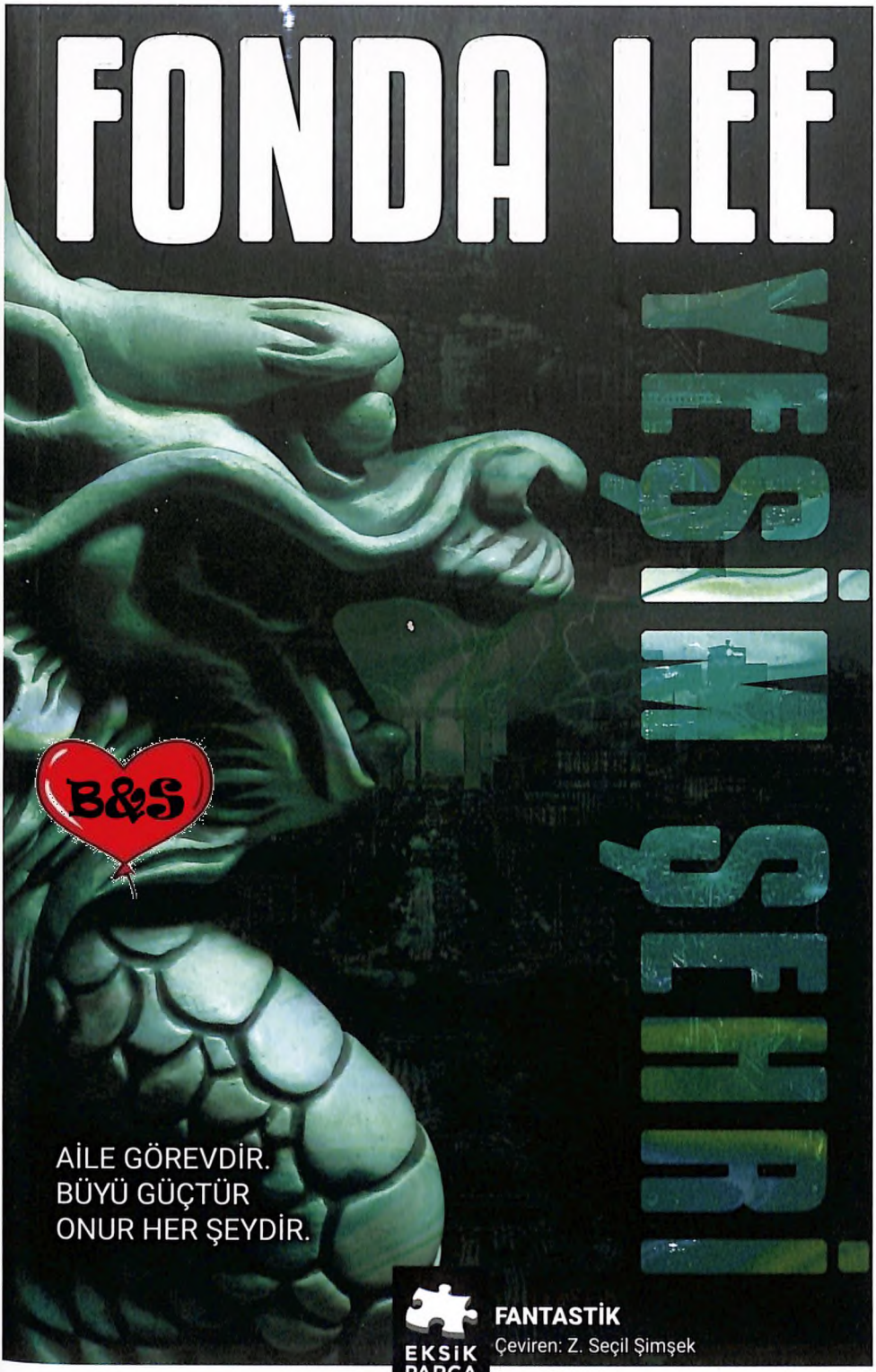
FONDA LEE

YEŞİM SEHRİ

AİLE GÖREVDİR.
BÜYÜ GÜÇTÜR
ONUR HER ŞEYDİR.

B&S

EKSİK PARÇA

FANTASTİK

Çeviren: Z. Seçil Şimşek

DÜNYA FANTEZİ ÖDÜLÜ EN İYİ ROMAN 2018

FONDA LEE

YEŞİM ŞEHRİ

Yeşim, Kekon adasının cansuyudur. Madenlerden çıkarılır, ticareti yapılır, çalınır. Uğruna cinayet işlenir. Yüzyıllardan beri onurlu Kaul ailesi gibi Yeşil Kemik savaşçıları, büyü yeteneklerini geliştirmek ve adalarını yabancı istilasından korumak için yeşimi kullanır.

Artık savaş başlıyor. Yeni Kaul nesli, Kekon'un telaşlı başkentini kontrol etmek için rekabete giriyor. Köşeye sıkışan kendi yeşim pazarlarını korumak ve korumaları altındaki bölgeleri savunmaktan başka bir şey umurlarında değil. Klanlar arasındaki savaşın sonucu tüm Yeşil Kemiklerin ve Kekon'un kaderini belirleyecek.

Yeşim Şehri **aile, onur, kan ve yeşimin kadim yasalarına göre yaşayıp ölenler hakkında destansı bir üçlemenin ilk romanıdır.**

"Nefes kesici bir hırs, sadakat ve aile efsanesi."

— Tina Connolly

"*Yeşim Şehri*'nde her şey var: iyi tasarlanmış bir ortam, harika karakterler ve etkileyici aksiyon sahneleri. Son derece eğlenceli ve sürükleyici bir okuma! "

—Ann Leckie

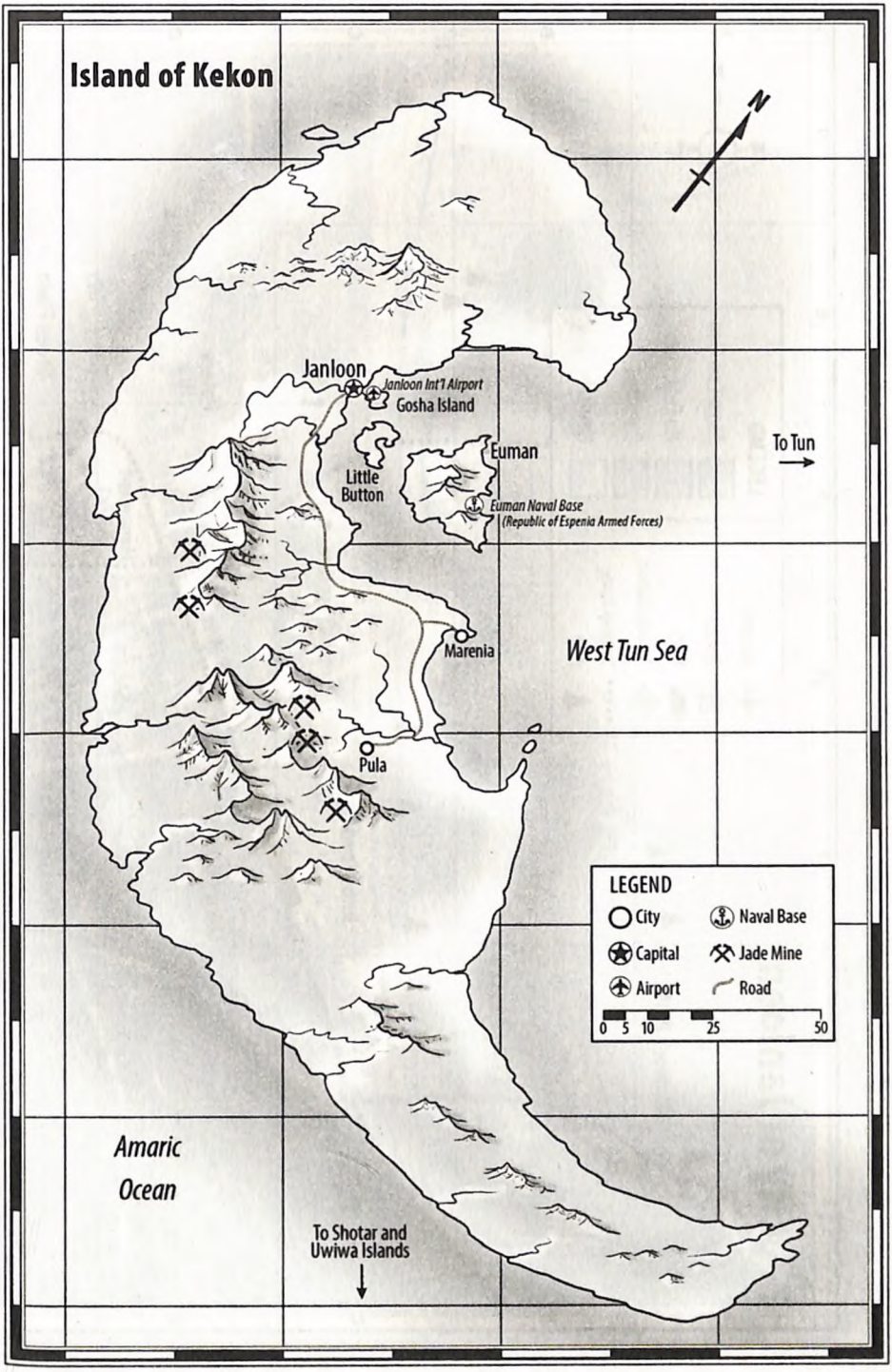
"Zarif ve ağzına kadar aksiyon dolu, hırslı aileler ve suçluluk dolu aşklar. *Yeşim Şehri*, en iyi Hong Kong gangster film klasiklerini anımsatıyor ancak kitap okuduğunuzu unutturacak kadar cesurca ve iyi hayal edilmiş fantastik bir metropolde geçen bir destansı drama. "

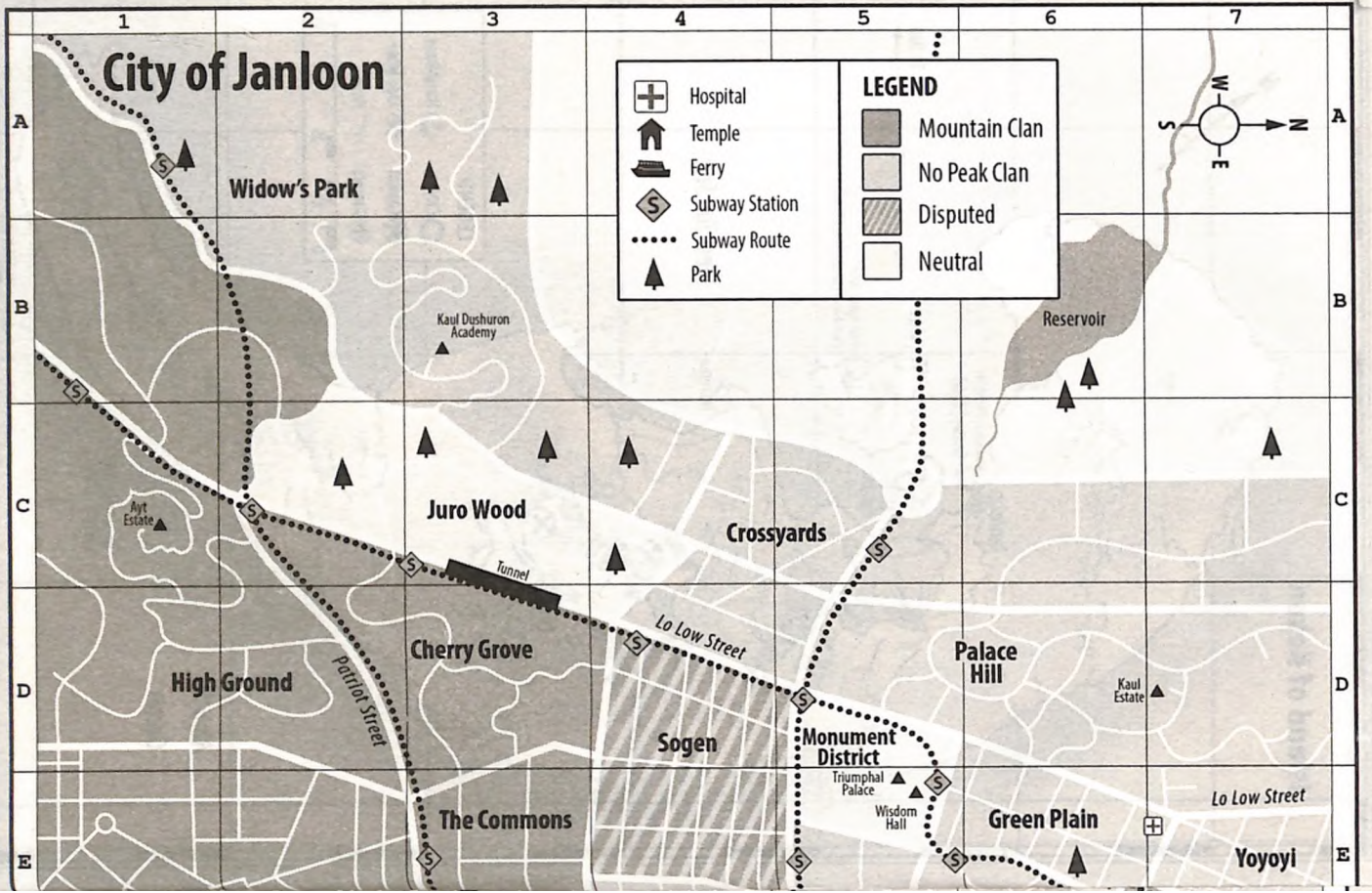
—Ken Liu

"Hızlı arabalar, parıltılı karakterler ve kung fu çeteleri! Lee *Avatar: Son Hava Bükücü* evreninin yüzeyi altında saklanan sömürgecilik sonrası bir yaklaşımla *Baba* romanını yeniden yazdı - ve bu harika bir okuma."

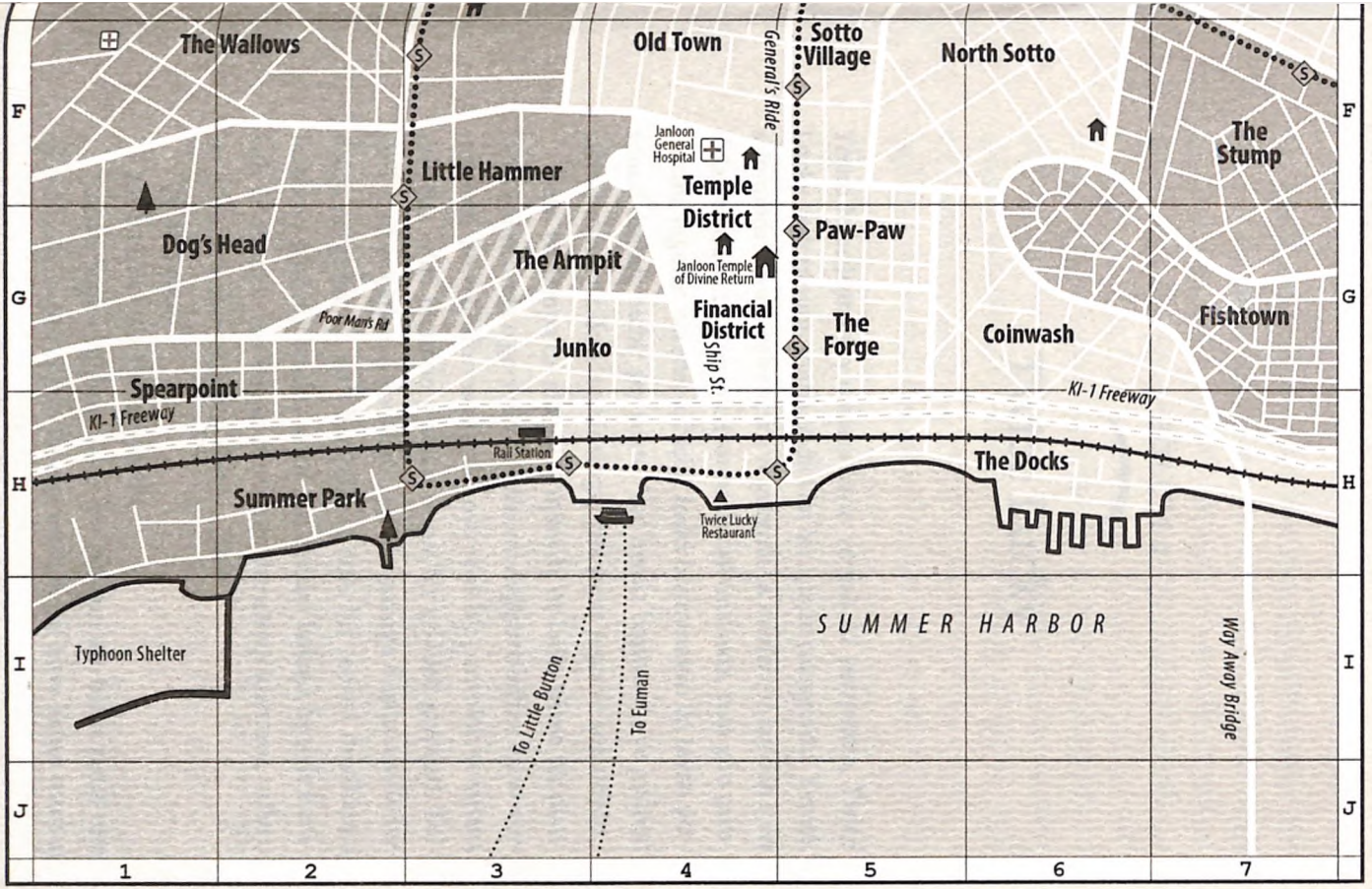
—Max Gladstone

B&S
www.eksikparca.com
9 786057 690722
36 TL
KDV'den muaftır.

Island of Kekon
N
Janloon
Janloon Int'l Airport
Gosha Island
Euman
To Tun
Little Button
Euman Naval Base
(Republic of Espenia Armed Forces)
Marenia
West Tun Sea
Pula
LEGEND
City
Naval Base
Capital
Jade Mine
Airport
Road
0 5 10 25 50
Amaric Ocean
To Shotar and Uwiwa Islands

©2017 by Tim Paul

While every effort has been made to verify the accuracy of this map at the time of printing, territorial jurisdictions are subject to change. Travelers are strongly advised to consult local authorities for current information.

FONDA LEE

YEŞİM ŞEHRİ

YEŞİL KEMİK EFSANESİ
BİRİNCİ KİTAP

Çeviren: Z. Seçil Şimşek

Eksik Parça Yayınları

Yeşim Şehri - Yeşil Kemik Efsanesi - Birinci Kitap
Fonda Lee
Copyright © Fonda Lee 2017

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Z. Seçil Şimşek**
Redaksiyon: **Duygu Ergün**
Editör: **Kürşad Kızıltuğ**
Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**
Kapak Tasarım: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul
mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Şubat 2020
ISBN - 978-605-7690-72-2

Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
www. ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

Kardeşim için.

BÖLÜM 1

Twice Lucky

Yeşim hırsızlığına soyunmaya karar vermiş iki yeniyetme, Twice Lucky restoranının mutfağında kan ter içinde çalışıyordu. Yemek salonundaki pencereler açıktı ve gecenin ilk saatleriyle kıyıdan içeri dolan esinti salonu serinletiyordu, ancak mutfakta, tüm gün çalışmasına rağmen neredeyse hiçbir tesiri bulunmayan iki tavan pervanesi dışında hiçbir şey yoktu. Yaz henüz başlıyordu ve Janloon şehri şimdiden tükenmiş bir sevgili gibi yapış yapış ve kokuluydu.

Bero ve Sampa on altı yaşlarındaydı, üç hafta süren bir planlama sonucunda o gecenin hayatlarını değiştireceğine karar vermişlerdi. Bero üniforma olarak koyu renk bir pantolon ve sırtına rahatsız edici biçimde yapışan beyaz bir gömlek giymişti. Solgun yüzü ve çatlamış dudakları, içinde tuttuğu düşüncelerinden ötürü gergindi. İçi kirli bardaklarla dolu bir tepsiyi mutfaktaki lavaboya götürüp bıraktı, ardından ellerini bulaşık beziyle kuruladı ve elindeki bardakları hortumla durulayıp kurutma raflarına dizmekte olan ortağına doğru eğildi:

"Şu an yalnız."

Bero kısık sesle konuşuyordu.

Sampa başını kaldırıp baktı. Bir Abukei idi; bakır rengi teni ve kalın, fırça gibi saçları ile ona masum bir hava katan tombul

yanakları vardı. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı, sonra tekrar lavaboya döndü:

"Vardiyam beş dakika içinde bitiyor."

"Şimdi harekete geçmemiz gerekiyor, *keke*, hadisene," dedi Bero.

Sampa ellerini gömleğinin önüne kuruladı ve cebinden küçük kâğıt bir zarf çıkardı. Hızlıca Bero'nun avcuna koydu. Bero ellerini önlüğünün altına soktu ve boş tepsisini alıp mutfaktan çıktı.

Barda, barmenden Shon Judonrhu'nun favori içeceği olan biberli ve misket limonlu buzlu rom hazırlamasını istedi. Bero içeceği aldı, sonra tepsisini duvarın önündeki boş masaya bırakıp sırtını salona döndü. Elindeki bezle masayı siliyormuş gibi yaparken zarfın içindekileri içki bardağına boşalttı. Madde çabucak çözündü ve amber rengi sıvının içinde kayboldu.

Toparlandı ve köşedeki bar taburesine doğru ilerledi. Shon Ju hâlâ tek başına orada oturmaktaydı, küçük tabure koca gövdesini zorlukla taşıyor gibiydi. Akşamın daha erken saatlerinde, Maik Kehn de orada oturuyordu, ama Bero'nun şansına, salonun diğer köşesinde oturan erkek kardeşinin masasına geçmek üzere ayrılmıştı oradan. Bero elindeki bardağı Shon'un önüne koydu. "Müesseseden, Shon-jen." Shon içkiyi aldı, ona bakmadan, uykuluymuş gibi başını salladı. Twice Lucky'nin daimi müşterilerindendi ve çok içerdi. Kafasının üstündeki saçsız bölge, yemek salonunun ışıklarının da yardımıyla pembe görünüyordu. Bero'nun gözleri ise, kendine hâkim olamadan, daha aşağıya, adamın sol kulağındaki üç yeşil çiviye kilitlenmişti.

Bakışları fark edilmeden oradan uzaklaştı. Böylesine şişko ve kocamış bir ayyaşın Yeşil Kemik olması gülünçtü. Doğrusu, Shon'da yalnızca az bir miktar yeşim vardı ve görünümü hiç gözdağı vermediği için günün birinde birileri ondan bu taşları alacaktı, belki canını da. *Ve bu kişi neden ben olmayayım ki?* diye düşündü

Bero. Neden olmasın, elbette. Bir liman işçisinin piçi olabilirdi, asla Wie Lon Tapınağı'nda ya da Kaul Dushuron Akademisi'nde dövüş sanatları eğitimi alamayacak biri de olabilirdi, ama her anlamda bir Kekonluydu. Cesareti ve kuvveti yerindeydi, önemli biri olabilmek için gerekeni de biliyordu. Yeşim insam önemli biri yapardı.

Üçüncü bir genç adamla birlikte masalarında oturan Maik kardeşlerin yanından geçti. Onlara daha dikkatli bakmak için biraz yavaşladı. Maik Khen ve Maik Tar –işte *bu* adamlar gerçek birer Yeşil Kemik'ti. Adaleli adamlardı, parmaklarında ağır, yeşim yüzükleri, bellerinde kabzaları yeşim kakmalı karambitleri[1] vardı. İyi giyinmişlerdi: koyu, yakalı gömlekler ve özel dikim ceketler, parlak siyah ayakkabılar, güneşlikli şapkalar. Maik'ler, Zirvesiz Klanı'nın tanınan yüzleriydi, bu Klan da şehrin bu yakasındaki birçok mahalleyi kontrol ediyordu. Adamlardan biri Bero'ya baktı.

Bero çabucak diğer yana döndü, bulaşıkları toplamakla meşgul göründü. En son isteyeceği şey bu gece Maik kardeşlerden birinin dikkatini çekmek olurdu. Pantolonunun cebine tıktığı ve önlüğüyle gizlediği düşük kalibreli pistolü uzanıp kontrol etme dürtüsüne direndi. Sabırlı olmalıydı. Bu geceden sonra bu garson üniformasını giymeyecekti. Kimseye hizmet etmek zorunda olmayacaktı.

Mutfağa döndüğünde Sampa vardiyasını bitirmiş ve çıkmak üzereydi. Başını, iş tamam dercesine sallayan Bero'ya kuşkuyla baktı. Sampa'nın küçük, beyaz üst dişleri bir anda ortaya çıktı, alt dudağını ısırdı. "Gerçekten bunu yapabilecek miyiz sence?" diye fısıldadı.

Bero yüzünü diğer çocuğunkine yaklaştırdı. "Kendini topla, dostum," diye tısladı. "Zaten yapıyoruz. Geri adım atmak yok. Üzerine düşeni yapmak zorundasın!"

"Biliyorum, keke, biliyorum. Yapacağım." Sampa ona acı dolu huysuz bir bakış attı.

"Parayı düşün," dedi Bero ve onu hafifçe itti. "Şimdi işe koyul."

1 Karambit: Pençeyi andıran, kıvrımlı bir bıçak türü.

Sampa gergince son bir kez geriye doğru dönüp baktı ve mutfak kapısını iterek çıktı. Bero arkasından baktı ve içinden yüzüncü kez böylesine güçsüz ve can sıkıcı bir partnere ihtiyacı olmamasını diledi. Ama başka yolu yoktu; yalnızca safkan bir Abukei, yeşime duyarlı olmadığından onu avcunda tutabilir ve kalabalık bir restorandan fark edilmeden çıkıp gidebilirdi.

Sampa'yı yola gelmesi için ikna etmek biraz zaman almıştı. Kendi kabilesindeki birçok kişi gibi o da nehir kıyısında canıyla kumar oynuyor, hafta sonlarını nehrin en yukarısındaki madenlerden akıntıya karışan yeşim kırıntılarını bulmak için dalış yaparak geçiriyordu. Tehlike büyüktü, sağanak halinde akımın şiddeti artıyor ve birden fazla talihsiz dalışçıyı alıp götürebiliyordu, şansınıza yeşim bulmuş olsanız bile (Sampa bir keresinde yumruk büyüklüğünde bir yeşim bulduğunu söyleyerek övünmüştü), yakalanabilirdiniz. Şansımız varsa vaktinizi hapiste, şansınız yoksa da hastanede geçirirdiniz.

Bu baştan kaybedilmiş bir oyun, diye ısrar etmişti Bero ona. Senden aldığını işleyip ada dışına kaçıracak olan, sana da sonradan kazanacağının yalnızca zerresini ödeyen karaborsa komisyoncularına ne diye işlenmemiş yeşim satabilmek için dalasın ki? Bir çift zeki ve cesur genç çok daha iyisini yapabilirdi, tıpkı onlar gibi. Eğer yeşim için bu riske gireceksen, demişti Bero, büyük oyna. İşlenmiş yeşim, kesilmiş ve ayarlanmış, işte gerçek para ondaydı.

Bero yemek salonuna dönüp masaları temizleyip düzenleyerek oyalandı, gözü her birkaç dakikada bir saate gidiyordu. İhtiyacı olanı aldıktan sonra Sampa'yı ekebilirdi.

***

"Shon Ju Armpit'te sorun yaşandığını söylüyor," dedi Maik Kehn, ortamdaki gürültüyü bahane ederek onlara eğilip dikkatle konuştu. "Bir grup çocuk işi berbat ediyormuş."

Kardeşi Maik Tar, yemek çubuklarıyla kızarmış kalamar toplarından yakalamak için masanın öbür ucundaki tabağa uzandı.

"Ne tür çocuklarmış bunlar?"

"Alt tabaka Parmak'lar. Bir ya da iki parçadan fazla yeşimi bulunmayan genç haydutlar."

Masadaki üçüncü adam alışılmadık, düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "En genç Parmak'lar bile Klan askerleridir. Emri kendi Yumruk'larından alırlar, Yumruk'lar da Boynuz'dan." Armpit Bölgesi her zaman için ihtilaflı bir bölge olmuştu, ama bu gibi doğrudan tehdit oluşturan ve Zirvesiz Klanı ile ilişkilendirilen oluşumlar aldırışsız serserilerin cesaret edebileceğinden çok daha büyük bir işti."Burnuma pis kokular geliyor."

Maik'ler önce ona, sonra birbirlerine baktılar. "Neyin var, Hilo-jen?" diye sordu Kehn. "Bu gece pek neşen yok gibi."

"Öyle mi?" Kaul Hiloshudon oturduğu yerde duvara sırtını yasladı ve hızla ısınan birasını aldı, bardağın etrafındaki yoğunlaşmış damlaları tembelce sildi ve "Sıcaktandır belki," dedi.

Kehn garsonlardan birine içkilerini yenilemesini işaret etti. Solgun genç servis yaparken bakışlarını kaldırmadı. Bir saniyeliğine Hilo'ya baktı ama onu tanımamış gibi göründü; Kaul Hiloshudon'u şahsen tanımayan az sayıda insan onun göründüğü kadar genç olduğunu sanırdı. Zirvesiz Klanı'nın Boynuzu, ağabeyinden sonra gelen otorite olarak, halka karıştığında başlangıçta dikkat çekmezdi. Bu durum Hilo'yu bazen sinirlendirir, bazense işine gelirdi.

"Bir başka garip durum da," dedi Kehn garson uzaklaşınca. "Hiç kimse Üç Parmaklı Gee'den haber almamış."

"Üç Parmaklı Gee'nin izini kaybetmek nasıl mümkün olabilir?" dedi Tar merakla. Karaborsanın yeşim oymacısı Gee, çirkinliğiyle olduğu kadar, iri cüssesiyle de fark edilir biriydi.

"Belki de bu işten çekilmiştir."

Tar kişner gibi güldü. "Yeşim işinden çekilmenin yalnızca bir yolu vardır."

Hilo'nun kulağının dibinde bir ses konuşmaya başladı. "Kaul-jen, bu akşam nasılsınız? Her şey istediğiniz gibi mi?" Bay Une masalarının dibinde bitmişti ve yüzünde her zaman onlarla konuşurken takındığı gergin ve endişeli gülümsemesi vardı.

"Her şey mükemmel, her zamanki gibi," dedi Hilo, çoğunlukla yaptığı gibi gevşek ve kayıtsız bir gülümseme takınarak.

Twice Lucky restoranının sahibi mutfak yaralarıyla dolu ellerini çırptı, başını eğip gülümseyerek acizane teşekkürlerini sundu. Bay Une altmışlarında, kel ve şişman bir adamdı, aynı zamanda üçüncü nesil bir restoran işletmecisiydi. Büyükbabası bu eski ve muhterem işletmeyi kurmuştu ve babası da tüm savaş döneminde ve devamında burayı işletmeye devam etmişti. Tıpkı ataları gibi, Bay Une da sadık bir Zirvesiz Klanı Feneri'ydi. Hilo her geldiğinde saygısını göstermek için bizzat yanına uğrardı. "Lütfen size sunabileceğim başka bir şey olursa bana bildirin," diye yineledi.

Tatmin olmuş Bay Une uzaklaşınca Hilo yeniden ciddileşti. "Daha çok araştırın. Üç Parmaklı Gee'ye ne olduğunu öğrenin."

"Ona ne olduğunu neden umursayalım ki?" diye sordu Kehn, münasebetsizce değil, yalnızca merakla. "Uğurlar olsun. Yeşimimizi zayıflara ve yabancılara sunan bir oymacı daha eksildi."

"Umursuyorum, işte o kadar." Hilo uzandı ve son kalamar topuna meyletti. "Köpekler sokaklardan kaybolmaya başladığında, sonumuz iyi değil demektir."

***

Bero'nun sinirleri yıpranmaya başlamıştı. Shon Ju neredeyse içkisinin sonuna gelmişti. İlacın sözde tatsız ve kokusuz olması gerekiyordu ama ya Shon, bir Yeşil Kemik'in artırılmış duyularının da etkisiyle, bir şekilde anlamışsa? Ya da olması gerektiği

gibi etki göstermediyse ve adam Bero'nun yeşime erişebileceği bölgeden çıkıp giderse? Ya Sampa kendini tamamen kaybederse? Bero masaya doğru eğilirken elindeki kaşık da titremeye başlamıştı. *Kendini topla, şimdi. Erkek ol.*

Köşedeki pikaptan salona, insanların kesilmeyen sohbet uğultusu içinde zar zor duyulabilen ağır, romantik bir opera müziği yayılıyordu. Sigara dumanı ve baharatlı aromalar öylece kırmızı masa örtüleri üzerine siniyordu.

Shon Ju aceleyle ayağa kalktı. Restoranın arka tarafına doğru kasılarak yürüdü ve erkek tuvaletinin kapısını iterek içeri girdi.

Bero içinden ona kadar ağır ağır saydı, ardından tepsisini bir yana bırakıp yavaşça onu takip etti. Tuvalete girerken elini cebine sokup ufak pistolünü kabzasından kavradı. Kapıyı ardından kapayıp kilitledi ve diğer uçtaki duvara yaslandı.

Kabinlerin birinden uzunca bir öğürme sesi duyuldu. İçkiyle karışık kusmuğun kokusundan neredeyse Bero da öğürecekti. Sifon çekildi ve iç bulandıran sesler kesildi. Boğuk bir gümbürtü duyuldu, sanki ağırca bir şey fayans zemine çarpmıştı; ardından ise iç bayıltan bir sessizlik. Bero ileriye doğru birkaç adım attı. Kalp atışları kendi kulaklarında çınlıyordu. Silahını göğsüne kadar kaldırdı.

Kabinin kapısı açıldı. Shon Ju'nun dev gövdesi yerdeydi, kol ve bacakları düzensizce yayılmıştı. Göğsü hafif, hırıltılı soluklarla inip kalkıyordu. Ağzının kenarmdan ince bir damla salya sızıyordu.

Öbür uçtaki kabinde bir çift kirli kanvas ayakkabı kımıldadı ve Sampa köşede beklediği yerden başını uzattı. Silahı görünce gözleri koskocaman açıldı ama Bero'nun yanına doğru sokuldu ve ikisi birlikte baygın yatan adama baktılar.

Vay canına, işe yaradı.

"Neyi bekliyorsun?" Bero elindeki ufak silahı Shon'a doğru salladı. "Hadisene! Al çabuk!"

Sampa tereddütle kapısı yarı açık kabine girdi. Shon Ju'nun başı sola yaslanmıştı, yeşim taşlarının çivilendiği kulağı ise tuvalet kabininin köşesinde kalıyordu. Canlı bir güç akımına dokunmak üzere olan mahvolmuş bir insanın yüzüyle Shon'un başını her iki yanından kavradı. Duraksadı; adam kımıldamamıştı. Sampa çenesi gevşemiş bu yüzü diğer yana çevirdi. Titreyen parmaklarla ilk yeşim çiviyi kavradı ve arkasını gevşetmeye başladı.

"Al, bunu kullan." Bero ona boş bir kâğıt paket uzattı. Sampa yeşim çiviyi onun içine koydu ve ikincisini çıkarmaya koyuldu. Bero'nun gözleri yeşim, Shon Ju, silah, Sampa ve tekrar yeşim arasında adeta dans ediyordu. Öne doğru bir adım yaklaştı ve elindeki silahın namlusunu yüzükoyun yatan adamın şakağından birkaç santim ötede tuttu. İnsanı huzursuz edecek ölçüde ufak ve işe yaramaz duruyordu; sıradan bir insana göre bir silah gibi. Her neyse. Shon Ju o haldeyken Çeliklenmeye ya da Saptırmaya fırsat bulamayacaktı nasılsa.

Sampa yeşimi avuçlar ve kimsenin ruhu duymadan arka kapıdan çıkıp giderdi. Bero da vardiyasını bitirip daha sonra Sampa ile buluşurdu. İhtiyar Shon Ju'yu saatlerce kimse rahatsız etmeyecekti; zaten adamın da sarhoşluktan tuvalette yığılıp kaldığı ilk olayı değildi bu.

"Acele et," dedi Bero.

Sampa iki yeşimi yerinden çıkarabilmişti ve sonuncuyu çıkarmaya uğraşıyordu. Parmak'ları adamın etli kulağının etrafında harıl harıl çalışıyordu.

"Bunu yerinden çıkaramıyorum."

"Çeksene! Çek hadi!"

Sampa inatçı son çiviyi süratle çekti. Çivi etrafını saran eti yırtarak çıktı. Shon Ju kasıldı. Gözleri aniden açıldı.

"Hassiktir," dedi Sampa.

Şiddetli bir ulumayla Shon kollarını başının etrafında savurdu ve tam tetiği çekerken Bero'nun omzuna vurdu. Atış herkesi sağır etti ancak kurşun ıskalayıp alçı tavana isabet etti.

Sampa güçlükle ilerleyerek kaçmaya çalıştı, kabinin kapısına hamle yaptığı sırada neredeyse Shon'a takılıyordu. Shon kollarını savurarak çocuklardan birinin bacaklarına sarıldı. Kan çanağı gözleri öfkeyle bir o yana bir bu yana kayıyordu. Sampa yere kapaklandı ve düşüşünü yavaşlatmak için ellerini açtı; kâğıt paket bu sırada avcundan düşüp fayans zeminde Bero'nun bacaklarının arasına doğru kaydı.

"Hırsızlar!" Shon Ju'nun homurdanan ağzı sözcüğü çıkarabilmişti, ama Bero bunu duymadı. Silah sesinden başı zonkluyordu ve her şey sanki sessiz bir ortamda oluyor gibiydi. Kırmızı suratlı Yeşil Kemik'in dehşete kapılmış Abukei'a doğru, cehennemden şeytan kapacakmışçasına sürüklenişini izledi.

Bero eğildi, buruşmuş kâğıt zarfı aldı ve kapıya koştu.

Kilitlediğini unutmuştu. Kilidi çevirip çıkmak yerine, bir saniyeliğine kapıyı aptalca itip sonra tekrar kendine doğru çekti. Yemek salonundakiler silah sesini duymuştu ve şok içindeki onlarca surat onlara doğru dönmüştü. Bero soğukkanlılıkla silahı cebine tıkıştırdı ve arkasına doğru dönüp parmağıyla tuvaleti işaret ederek bağırdı. "Orada bir yeşim hırsızı var!"

Ardından yemek salonunu koşarak, masalar arasında savrularak geçti, sıkıca yumduğu sol elinde, içinde bulunduğu kâğıttan avcuna battığını hissettiği iki küçük yeşim taşıyla. İnsanlar ondan uzaklaştı. Bulanık yüzler geride kaldı. Bero bir sandalyeye takılıp düştü, ardından tekrar kalkıp koşmaya devam etti.

Yüzü alev alev yanıyordu. Daha önceden hissettiği hiçbir şeye benzemeyen ve aniden gelen bir enerji ve hararet sanki elektrik akımı gibi onu yırtıp geçiyordu. İkinci kata çıkan ge-

niş, kıvrımlı merdivenlere ulaştı, insanlarsa kargaşanın nedenini görebilmek için ayağa kalkmış, tırabzanlardan aşağı bakıyordu. Bero merdivenleri hızlıca, yalnızca birkaç zıplamada tırmandı, ayağı adeta yere değmiyordu. Kalabalığın soluğu kesilmişti. Bero'nun şaşkınlığı adeta zevke dönüştü. Gülmek için arkasına doğru döndü. Hafifleme bu olmalıydı.

Gözlerinden ve kulaklarından bir film çekilmişti adeta: sandalye ayağının yere sürtünmesi, bir tabağın kırılma sesi, dilindeki havanın tadı her şey jilet gibi keskindi. Birisi onu yakalamaya çalışmıştı ama çok yavaştı, Bero ise çok hızlıydı. Aniden yönünü değiştirdi ve bir masanın üzerinden atlayarak, tabakların kırılmasına ve çığlıkların yükselmesine neden oldu. Önünde onu limana bakan taraçaya çıkaracak olan, kaydırmalı bir örgü kapı vardı. Düşünmeden, durmadan, kızgın bir boğa gibi engelin üzerine doğru atıldı. Ahşap örgülü kapı çatırdadı ve Bero çılgınca bir iftihar çığlığıyla, yaratmış olduğu insan büyüklüğündeki delikten ileriye atıldı. Hiçbir acı hissetmemişti, hissettiği yalnızca vahşi ve kuvvetli bir yenilmezlik duygusuydu.

Yeşimin verdiği güçtü bu.

Gecenin serinliği tenini ürpertti. Aşağıda, alabildiğine ışıldayan sular dayanılmaz biçimde onu çağırıyordu. O leziz sıcaklık şimdi Bero'nun damarlarından taşıyor gibiydi. Okyanus ona serin ve ferahlatıcı göründü. Ne güzel hissettirirdi. Veranda korkuluklarından aşağı süzüldü.

Omuzlarını sertçe kavrayan eller onu anında durdurdu. Bero sanki bir çemberin sınırına ulaşmış gibi aniden geriye doğru çekildi ve döndüğünde Maik Tar ile burun buruna geldi.

BÖLÜM 2

Zirvesiz'in Boynuzu

Boğuk silah sesi yemek salonunun diğer ucundan duyuldu. Saniyeler içinde Hilo zihninde hissetti: kontrolsüz bir yeşim aurasının feryadı, tıpkı bir bardak üzerinde sürüklenen bir çatal sesi gibi kulak tırmalıyordu.

"Tar," dedi Hilo ama buna gerek kalmamıştı, Maik'lerin ikisi de çoktan harekete geçmişti. Kehn tuvalete yöneldi; Tar merdivenlerin en üstüne sıçradı, hırsızı verandada yakaladı ve onu kırık örgü kapıdan geri çekti. Çocuk uçarcasına tekrar salona daldığında, yere düştüğünde ve merdiven boşluğuna doğru kaydığında yemek salonundaki nefesini tutmuş kalabalıktan birkaç çığlık yükseldi.

Tar çocuğun arkasından içeri doğru bir adım atıp, girişteki kırık parçaları temizlemek için eğildi. Çocuk tekrar ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Tar onu başından tuttu ve yere doğru itti. Hırsız küçük bir tabancaya uzandı ama Tar silahı elinden kaptı ve kırık veranda kapısındaki boşluktan, limana doğru savurdu. Çocuk, kolunun Yeşil Kemik'in diziyle zemin arasında sıkıştırılıp, sımsıkı yumduğu avcundan kâğıt paket alınırken ağlamaya benzer bir inilti çıkardı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki onları seyredenlerin birçoğu bunu görmedi.

Tar ayağa kalktı, ayağının altındaki genç, vücudunu terk etmekte olan yeşimin çıngırdayan enerjisiyle sızlayıp kasılırken

Hilo'nun kafasının içindeki öfkeli uğultu da yok oluyordu. Daha genç olan Maik hırsızı gömleğinin kumaşından yakaladı ve onu ana kattaki merdivenlere doğru sürükledi. Heyecan içinde masalarını terk etmiş olan müşteriler sessizce önünden çekildiler. Kehn de sessizce hıçkırmakta olan Abukei genci kolundan sürükleyerek tuvaletten çıktı. Çocuğa diz çöktürdü ve Tar hırsızı kendi yanına çekti.

Shon Judonrhu, Kehn'in arkasından yalpalayarak geldi, geçtiği yerlerdeki sandalyelere tutunarak dengesini bulmaya çalışıyordu. Tam olarak nerede olduğuna ya da oraya nasıl geldiğine dair bir fikri yokmuş gibiydi, ancak öfkesinin farkına varacak kadar uyanıktı. Odağını bulamayan gözleri kafatasından fırlayacak gibiydi. Bir elini kulağının üzerine kapamıştı. "Hırsızlar," diye köpürdü. Shon ceketinin altındaki omuzluk kılıfında duran karambitin kabzasına davrandı. "İkisinin de bağırsaklarını deşeceğim," dedi.

Bay Une atıldı, kollarını karşı çıkarak salladı. "Shon-jen, size yalvarıyorum, lütfen, *yemek salonunda olmasın!*" Titreyen ellerini ona doğru uzattı, darmadağın ve bembeyaz yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Twice Lucky zaten yeterince utanç yaşamıştı, restoran mutfağı iki yeşim hırsızını barındırmıştı, ancak bu iki çocuğun herkesin önünde, tatlı büfesinin hemen yanında katledilmesi –hiçbir işletme böylesine bir talihsizliği aşıp yoluna devam edemezdi. Restoranın sahibi dehşet içinde önce Shon'un elindeki bıçağa, ardından Maik kardeşlere ve onları çevreleyen donakalmış müşterilerine baktı. Konuşmaya devam etti. "Bu korkunç bir hakarettir, ama beyefendiler, *lütfen...*"

"Bay Une!" Hilo masasından kalktı. "Bize canlı gösteriler de düzenlediğinizi bilmiyordum."

Tüm gözler odanın diğer yanındaki Hilo'ya döndü. Tüm kalabalığın içinden bir anlayış dalgası geçtiğini hissetti. Yakındaki

masalardakiler, Bero'nun en başta fark etmediği şeyi fark etmeye başlamışlardı: Kaul, Hilo'nun duman rengi spor ceketi ve ilk iki düğmesi iliklenmemiş bebe mavisi tişörtünün altında, köprücük kemiğinde tıpkı tenine işlenmiş bir kolye gibi görünen, uzun ve ince bir sıra halinde yeşim gömülüydü.

Bay Une hararetle ellerini ovuşturarak Hilo'nun yanında bitti. "Kaul-jen, geceniz mahvolduğu için yaşanabilecek en büyük utancı yaşıyorum. Bu iki değersiz hırsız bozuntusunun mutfağıma nasıl olup da girebildiğini aklım almıyor. Bunu size telafi etmek için ne yapabilirim? Ne isterseniz. Dilediğinizce yiyecek ve içecek sizindir, elbette..."

"Olur böyle şeyler." Hilo uzlaşmacı bir gülümsemeyle yanıt vermişti, ancak restoran sahibi rahatlayamıyordu. Aksine, başını eğip ter içinde kalan alnını sildiğinde daha da gerilmiş görünüyordu.

Hilo, "Karambitini kaldır, Ju Amca. Bay Une'nin zemininde kan olmadan da temizlemesi gereken yeterince yer var. Hem eminim, buraya güzel bir akşam yemeği yemek için gelen tüm bu insanlar iştahlarının kaçmasını istemeyeceklerdir," dedi.

Shon Ju duraksadı. Hilo ona *amca* demişti, halk içinde apaçık aşağılanmış olmasına rağmen ona saygı gösterisinde bulunmuştu. Bu, görünüşe göre, onu yatıştırmaya yetecek bir şey değildi. Bıçağını Bero ve Sampa'nın bulunduğu yöne doğru savurdu. "Onlar yeşim hırsızı! Onların canını almaya yetkim var ve kimse de bana aksini buyuramaz!"

Hilo, avcunu ona kâğıt paketi uzatan Tar'a uzattı. İki taş da avcuna döküldü. Bu sırada Kehn de üçüncü çiviyi uzattı. Hilo üç yeşil taşı düşünceyle avcunun içinde döndürdü ve kısık, kınayan gözlerle Shon'a baktı.

Shon Ju'nun yüzündeki öfke dalgası yerini ürpertiye bıraktı. Şimdi bir başka adamın avcunda olan yeşimine baktı, gücü

onun yerine Kaul Hilo'nun kontrolündeydi. Shon kımıldamadı. Hiç kimse konuşmuyordu, sessizlik bıçak gibi keskindi.

Shon zorlukla boğazını temizledi. "Kaul-jen, sözlerimle pozisyonuna, bir Boynuz'a karşı saygısızlık etmiş olmak istemedim." Bu kez o kendisinden daha büyük birine göstereceği hürmetle konuşuyordu. "Elbette klanımızın tüm adalet yargılarına itaat edeceğim."

Hilo gülümseyerek Shon'un elini aldı ve üç küçük yeşimi avcuna bıraktı. Adamın parmaklarını nazikçe kapadı. "O zaman hiçbir zarar verilmeyecek. Kehn ve Tar'ın harekete geçmek için bir bahane bulmalarını seviyorum." Sanki kendi aralarında şakalaşıyorlarmış gibi iki kardeşe dönüp göz kırptı, ancak yeniden Shon Ju'ya döndüğünde yüzündeki gülümseme silinmişti. "Belki de," dedi, "artık biraz daha az içme ve yeşimine sahip çıkma zamanın gelmiştir amca."

Shon Ju kendisine iade edilen değerli taşları kavradı, bir rahatlama dalgasıyla yumruğunu göğsüne yaklaştırdı. Kalın ensesi yaşanan rezaletten ötürü kıpkırmızıydı, ama başka bir şey söylemedi. Adam, o yarı baygın ve uyuşturulmuş halinde bile aptal değildi; kendine bir uyarı verildiğini anlamıştı ve bu geceki talihsiz hareketinden sonra, yalnızca Kaul Hilo'nun ağzından çıkanlar sayesinde Yeşil Kemik olarak kalabilmişti. Sindi ve çökmüş omuzlarıyla geri çekildi.

Hilo döndü ve donakalmış kalabalığa doğru kollarını salladı. "Gösteri bitmiştir, millet. Bu geceki gösterimizden herhangi bir ücret almıyoruz. Şimdi Bay Une'nin leziz yemeklerinden biraz daha sipariş edelim ve içkilerimizi yenileyelim!"

Gergin bir kahkaha dalgası tüm yemek salonunu dolandı ve insanlar söylenene uyarak yemeklerine ve misafirlerine döndüler, ne var ki kaçamak bakışlarını Kaul Hilo'dan, Maik'lerden ve yerde yatan iki üzgün çocuktan esirgemediler. Yeşim sahibi

olmayan sıradan vatandaşların Yeşil Kemik'lerin yeteneklerine dair bu tip teatral gösterilerine denk gelmesi çok fazla yaşanan bir şey değildi. Evlerine döndüklerinde dostlarına gördüklerini anlatacaklardı: hırsızın nasıl da normal bir insandan çok daha hızlı hareket ettiğini ve tahta bir kapıyı yarıp geçtiğini, buna karşılık Maik kardeşlerin nasıl da çok daha hızlı ve güçlü olduğunu ve nasıl da genç Boynuz'a saygıda kusur etmediklerini.

Kehn ve Tar hırsızları kaldırıp onları binanın dışına doğru sürükledi.

Hilo da peşlerinden yürüdü, Bay Une ise yanında seğirtirken bir yandan alçak sesle kekeliyordu, "Bir kez daha affınızı diliyorum, ben tüm çalışanlarımı kontrolden geçiririm; hiçbir fikrim yoktu..."

Hilo bir elini adamın omzuna koydu. "Senin bir hatan yok; her zaman kimin yeşim peşine düşeceğini ya da kötüye gideceğini kestiremezsin. Biz hemen dışarıda durumun icabına bakacağız."

Bay Une gözle görülür bir rahatlamayla başını eğdi. Yüzündeki ifade, saniyeler önce neredeyse otobüs tarafından çarpılacakken yoldan çıkmış ve ayaklarının dibine para dolu bir çanta düşmüş birininkiyle aynıydı. Eğer bu gece Maik'ler ve Hilo burada olmasaydı şimdi iki ölü genç çocuk ve epey kızgın, sarhoş bir Yeşil Kemik olacaktı. Boynuz'un herkesin içindeki desteği ile ise, Twice Lucky korkunç bir biçimde lekelenmek yerine, saygınlık kazanmıştı. Bu gece olanlar yayılacak ve duyulanlar sayesinde restoran bir süre epey kalabalık olacaktı.

Bunu düşünmek Hilo'ya iyi geldi. Twice Lucky mahalledeki tek Zirvesiz işletmesi değildi, ancak en büyük ve en kârlı olanıydı; Klan'ın vergiye ihtiyacı vardı. Daha da önemlisi, Zirvesiz bu mekânın batmasını ya da başka bir ele geçmesini kaldıramazdı. Bay Une gibi sadık bir Fener geçimini ya da canını yitirirse, bunun sorumluluğu tamamen Hilo'da olurdu.

Bay Une'ye güvenirdi, ama insan insandı. Her zaman güçlünün yanında olurlardı. Twice Lucky bugün bir Zirvesiz işletmesi olabilirdi, ama en kötü ihtimal gerçek olup da restoran sahibi aile işi ve kendi canı karşılığında sadakatini bozmaya zorlanırsa nasıl bir tercih yapacağını Hilo merak etti. Sonuçta Fener'ler yeşim sahibi olmayan vatandaşlardı, Klan'ın bir parçası ve işleyişinde kilit noktası olsalar da, Klan uğruna ölmezlerdi. Yeşil Kemik değillerdi.

Hilo duraksadı ve parçalanmış örgü kapıyı işaret etti. "Bana hasarın faturasını gönder. Ben halledeceğim."

Bay Une göz kırpıştırdı, ardından ellerini birbirine geçirip saygılı bir tavırla birkaç kez alnına götürdü. "Çok cömertsiniz, Kaul-jen. Buna hiç gerek yok..."

"Aptallık etme," dedi Hilo. Adamın yüzüne baktı. "Söyle bana, dostum. Buralarda son zamanlarda başka sorun yaşandı mı?"

Restoran sahibinin gözleri, yeniden Hilo'nun yüzüne dönmeden önce biraz kıpırdandı. "Ne tür sorunlar, Kaul-jen?"

"Diğer klanlardan Yeşil Kemik'ler," dedi Hilo. "O tür sorunlar."

Bay Une tereddüt etti, ardından Hilo'yu kenara çekti ve sesini kıstı. "Burada, Docks'ta olmadı, henüz. Ama yeğenimin bir arkadaşı Armpit Bölgesi'ndeki Dancing Girl'de barmen olarak çalışıyormuş. Dağ Klanı'ndan adamların neredeyse her gece gelip, istedikleri yere oturduklarını ve içkilerini ücretsiz içmeyi beklediklerini söylüyor. Bunun kendi vergileri olduğunu ve Armpit'in Dağ'a ait bir bölge olduğunu söylüyorlarmış." Bay Une aniden geriye doğru bir adım attı, Hilo'nun yüzündeki ifadeden ötürü gerilmişti. "Belki de yalnızca söylentidir, ama siz sorduğunuz için ben..."

Hilo adamın koluna hafifçe vurdu. "Söylentiler hiçbir zaman yalnızca söylenti değildir. Başka bir şey duyarsan yine bize söyle, olur mu? Ne zaman ihtiyaç duyarsan ara."

"Elbette. Elbette ararım, Kaul-jen," dedi Bay Une, ellerini bir kez daha alnına götürerek.

Hilo son kez, güven veren biçimde hafifçe adamın omzuna vurdu ve restorandan çıktı.

***

Dışarı çıkınca, Hilo cebindeki sigara paketini çıkarmak için durdu. Bunlar pahalı Espen sigaralarıydı; onlara düşkündü. Ağzına bir sigara götürdü ve etrafına bakındı. "Orada durumlar nasıl," diye seslendi.

Maik kardeşler gençleri Twice Lucky'den çıkarıp yoldan görünmeyen, suyun yakınındaki çakıllı bayıra götürmüştü. Tombul Abukei ağlamış ve tüm yol boyunca direnmişti; diğeri ise uysal ve sessizdi. Maik'ler hırsızları yere savurup dövmeye başladı. Gövdelerine ağır, ritmik darbeler indirip kaburgalarını, midelerini ve sırtlarını ezdiler. Her iki çocuğun da yüz hatları neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar yüzlerine yumruk indirdiler. Yaşamsal organlara ya da boğazlara, kafatasının arkasına hiçbir zarar vermediler. Kehn de Tar da iyi Yumruk'lardı; dikkatsiz ve kana susamış değillerdi.

Hilo sigarasını içerken onları izledi.

Vakit geç olmuştu, ama hava karanlık değildi. Sokak lambaları suyun kenarını tümüyle aydınlatıyordu ve yakından geçen arabaların farları ortalığı beyaza boyuyordu. Suyun içinde, çok uzaklardan ağır ağır geçen nakliyat gemileri, deniz sisinden ve şehrin kirliliğinden kara lekelere bulanmıştı. Hava ılıktı; is, fazla olgunlaşmış meyvelerin şekeri ve dokuz yüz bin terli vatandaşın leş kokusu ile ağırlaşmıştı.

Hilo yirmi yedi yaşındaydı, ama arabaların ve televizyonların Janloon'da yeni olduğu zamanları dahi hatırlıyordu. Şimdiyse her yerdeydiler, daha fazla insan, yeni fabrikalar, tempura[2] köftesi ve baharatlı lor topları gibi yerel olmayan sokak yiyecekleri ile birlikte.

2 Tempura: Genellikle deniz mahsulleri ve sebzelerin kızartılarak hazırlandığı geleneksel bir Japon yemeği.

Büyükşehir, içindeki Yeşil Kemik'ler ve diğer tüm insanlar da buna dâhil olmak üzere, sınırlarını zorluyordu adeta. *Gizli bir akım olmalı*, diye düşündü Hilo, her şeyin tehlikeli bir hızla ilerlemesine neden olan; şehir tıpkı yağlanmış ve en hızlı ayarına getirilmiş yeni bir makineymiş de kontrolden çıkmaya, doğanın düzenini bozmaya başlaması an meselesiymiş gibi. Dünya nereye gidiyordu böyle, bir çift hantal, eğitimsiz liman piçi bir Yeşil Kemik'ten yeşim çalmaya kalkışabiliyordu ve neredeyse başarıyordu ha?

İşin özü, Shon Judonrhu yeşimini kaybetmeyi hak etmişti. Hilo üç yeşimi alıp Shon'un kabiliyetsizliğinin bir cezası niteliğinde onlara el koyabilirdi. Üç taşı avuçlarında döndürürken damarlarında sıcak bir sıvı gibi yayılan enerjiyle aklı da çelinmişti, orası kesin.

Ama üzgün ve yaşlı bir adamdan birkaç parça yeşimi alıkoymanın saygıya değer bir yanı yoktu. İşte o hırsızların anlayamadığı şey de buydu, yeşim tek başına sizi bir Yeşil Kemik yapamazdı. Kan, eğitim ve Klan sizi bir yeşim savaşçısına dönüştürürdü; bu her zaman böyle olmuştu. Hilo zamanın başından beri hem kişisel saygınlığını hem de Klan saygınlığını elinde tutmuştu. Shon Judonrhu ayyaş, yaşlı bir aptaldı, Yeşil Kemik'in bir karikatürü gibiydi ama yine de Zirvesiz'e hizmet eden bir Parmak'tı, bu da Hilo'ya göre onu gücendirecek bir davranış olurdu.

Sigarasını yere attı ve üzerine basarak söndürdü. "Bu kadarı yeterli," dedi.

Kehn anında geri çekildi. İkisi arasında her zaman daha faal taraf olan Tar ise, iki çocuğa da esaslı birer son tekme attıktan sonra söylenene uydu. Hilo çocuklara daha yakından baktı. Garson gömleği giymiş olan çocukta klasik Kekon adalı tipi vardı; zayıftı, uzun kolları, koyu renk saçları ve gözleri vardı. Yarı ölü gibiydi, tabii bunun yediği dayaktan mı yoksa yeşim yoksunlu-

ğundan mı olduğunu kestirebilmek zordu. Yuvarlak yüzlü olan Abukei ise hiç şaşmadan aynı cümleleri tekrarlarken sessizce hıçkırıyordu: "Benim fikrim değildi, değildi, ben istemedim, lütfen bırakın gideyim, lütfen, yemin ederim ki bir daha asla, ben..."

Hilo çocukların göründükleri kadar embesil olmamaları ihtimalini gözden geçirdi, Dağ'a ya da daha küçük klanlara çalışan kiralık suçlular ya da ajanlar olma ihtimallerini de. Sonuçta bu ihtimallerin epey düşük olduğuna karar verdi. Yere çömeldi ve Abukei gencin terli kaşlarına düşen saçlarını alnının gerisine itti, bu da çocuğun iyice dehşete düşmesine neden oldu. Hilo başını salladı ve iç geçirdi. "Ne düşünüyordunuz ki?"

"Bana çok para kazanacağımızın sözünü verdi," diye sızlandı çocuk, kulağa epeyce mağdur geliyordu. "Yaşlı adamın çok sarhoş olduğunu ve farkına bile varmayacağını söyledi. Yeni bir alıcı tanıyormuş, güvenilir biriymiş, işlenmiş yeşimleri soru bile sormadan satın alıyor ve çok yüksek paralar ödüyormuş."

"Ve sen de ona inandın öyle mi? Bir Yeşil Kemik'ten yeşim çalacak kadar gözü dönmüş olan hiç kimse onu satmaya çalışmaz." Hilo ayağa kalktı. Kekonlu çocuk için yapacak bir şey kalmamıştı. Hilo öfkeli genç adamların yeşim heyecanı tutkunluğuna pek çok kez şahit olmuştu. Yoksul ve saftılar, vahşi bir enerji ve hırsla, karıncaların bala saplanması gibi yeşime saplanıp kalırlardı. Serüvenleriyle çizgi romanları ve filmleri dolduran efsanevi kahraman haydut Yeşil Kemik'leri romantikleştirirlerdi. İnsanların *jen* derken duyduğu saygı ve gizli korkuyu fark eder ve bunu kendilerine isterlerdi. Yıllar alan sıkı dövüş sanatları eğitiminden yoksunluklarını bir yana bırakın, yeşimin bahşettiği gücü yönetebilmekten acizdiler. Alev alır, deliye döner, kendilerini ve diğer herkesi mahvederlerdi.

Evet, bu çocuk umutsuz vakaydı.

Abukei olan ise besbelli bir aptaldı. Kendini öldürecek kadar aptal olunabilir miydi? Birini nehre dalarak şansını denediği için affedebilirdiniz, klana karşı işlediği kabahat ise affedilemezdi.

Sanki Hilo'nun düşündüklerini sezmiş gibi, çocuk bir anda şakımaya başladı. "Lütfen, Kaul-jen, aptallık ettim, biliyorum aptallık ettim, asla yapmayacağım, yemin ederim. Ben sadece nehirden yeşim çıkarıyordum. Eğer Üç Parmaklı Gee'yi devreden çıkaran yeni aracı olmasaydı, başka bir şey yapmayı *düşünemezdim* bile. Ben dersimi aldım, büyükannemin mezarı üzerine yemin ederim, bir daha yeşime asla dokunmam, size yemin..."

"Sen ne dedin?" Hilo hışımla tekrar çömeldi ve eğildi, gözleri yerinden çıkacak gibiydi.

Gencin gözleri endişe ve korkuyla büyüdü. "Ben... Nasıl... Ne söylediğimi..."

"Yeni aracıyla ilgili," dedi Hilo.

Hilo'nun ısrarcı bakışları altında çocuk iyice korkuya kapıldı. "Ben... Ben eskiden nehirde bulduğum her şeyi Üç Parmaklı Gee'ye satardım. İşlenmemiş yeşim için elden nakit para öderdi. Pek fazla değil, ama yine de epey iyiydi. Üç Parmaklı Gee bizim çoğumuzun yaşadığı bölgedeki aracı..."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Hilo sabırsızca. "Ne oldu ona?"

Yavaş, kurnazca bir umut kırıntısı çocuğun gözlerine işledi, belli ki Zirvesiz Klanı'nın Boynuzu'nda olmayan bir bilgiye sahipti. "Üç Parmaklı Gee öldü. Yeni aracı geçen ay geldi, ona getirebildiğimiz kadar yeşim getirmemizi söyledi, işlenmiş olsun ya da olmasın, hiçbir soru sormayacakmış. Üç Parmaklı Gee'ye ortak olmalarını önerdi, ama Üç Parmaklı Gee işini henüz ortaya çıkmış biriyle paylaşmayı anlamsız buldu. Bu yüzden yeni adam onu öldürdü." Çocuk burnundan akan kan ve sümüğü

kolunun yeniyle sildi. "Üç Parmaklı Gee'yi telefon kablosuyla boğarak öldürdüğünü söylüyorlar, sonra da kalan parmaklarını kesmiş ve şehirdeki diğer aracılara uyarı niteliğinde göndermiş. Şimdi nehirde ne bulursak ona gidiyor ve Üç Parmaklı Gee'nin eskiden bize ödediğinin ancak yarısını ödüyor. Ben de bu yüzden dalmak yerine böyle işlere..."

"Bu adamı hiç gördün mü?" diye sordu Hilo.

Çocuk duraksadı, hangi cevabın onu kurtaracağına ve hangilerinin ölümüne neden olacağına karar vermeye çalışıyordu. "E...Evet. Yalnızca bir kere."

Hilo ve Yumruk'lar bakıştı. Abukei, bir can sıkıcı soruna çözüm getirmiş ancak bir yenisini doğurmuştu. Üç Parmaklı Gee bir karaborsacı olabilirdi, ama bildik biriydi, özü belli, Hilo'nun arka bahçesindeki çöplerden teneke kutuları çalan bir sokak köpeği gibiydi ama öldürmeyi gerektirecek bir sorun olmamıştı. İşini Abukei'lardan işlenmemiş yeşim satın almakla sınırlı tuttuğu sürece, zaman zaman daha büyük balıklar hakkında bilgiler getirmesi karşılığında Klan onun ufak kaçakçılık işlerini hoş görüyordu. Onu öldürerek Zirvesiz otoritesini küçümseyen kişi kim olabilirdi?

Yeniden çocuğa döndü. "Bu yeni adamı, aracıyı tarif edebilir misin?"

Bir başka duraksama. "Evet. Ben... Yapabilirim sanırım."

Çocuk kekeleyerek yaptığı tarifi bitirdiği zaman, Hilo ayağa kalktı.

"Arabayı getirin," dedi Kehn'e. "Bu çocukları Lider'i görmeye götürüyoruz."

BÖLÜM 3

Uykusuz Lider

Kaul Lanshinwan uyuyamıyordu. Bir zamanlar uykuya dalma konusunda hiçbir sorun yaşamazken, son üç aydır haftada en az bir gece kendini uykuya dalmakta güçlük çekerken buluyordu. Kaul arazisinde yer alan evlerinin üst katından doğuya bakan odasının genişliği ve boşluğu onu rahatsız ediyordu, tıpkı yatağı gibi. Bazı geceler, şafağın parıltısı kentin ufuk çizgisini keskinleştirene kadar camdan dışarı bakıyordu. Yatmadan önce meditasyon yapmayı denedi. Bitki çayları içip tuz banyosuna girmeyi denedi. Bir doktora görünmesi gerektiğini seziyordu. Belki de bir Yeşil Kemik doktoru vücudunda ne tür bir enerji dengesizliği olduğunu çözebilir, kilitlenen kanalları açabilir ve tekrar dengelenmek için yemesi gereken yiyecekleri ona reçeteleyebilirdi.

Ama direniyordu. Otuz beş yaşında sağlığının da gücünün de doruklarında olması gerekirdi. Tam da bu nedenle büyükbabası nihayet ona liderliği bahşetmişti, tam da bu nedenle Zirvesiz Klanı'ndaki herkes efsanevi ancak yaşlanan ve hastalanan Kaul Seningtun'un torununu lider olarak kabullenmişti. Eğer Klan'ın Lideri'nin sağlık problemleri yaşadığı duyulacak olursa, bunun pek iyi yansımaları olmazdı. Uykusuzluk kadar olağan bir şey bile söylentilere neden olurdu. Akıl sağlığı yerinde miydi? Yeşimini taşıyamayacak biri miydi? Zayıf algılanmak ölümcül olurdu.

Lan kalktı, bir tişört giydi ve merdivenlerden aşağı indi. Ayakkabılarını geçirip bahçeye çıktı. Dışarıda olmak ona ansızın iyi hissettirmişti. Aile toprakları Janloon'un kalbinin yanı başında yer alıyordu –buradan Kraliyet Konseyi binasının kırmızı çatıları, üst katın penceresinden ise Zafer Sarayı'nın sıralı konik çatısı görülebilirdi– ancak Kaul mülkündeki binalar ve çevre düzenlemeleri yirmi dönümlük bir alana yayılmış ve mülkü çevreleyen yüksek tuğla duvarlarla kentin karmaşasından korunmuştu. Bir Yeşil Kemik içinse sessiz değildi –Lan çimlerdeki bir farenin koşuşturmasını, gölün içindeki minik bir böceğin pırpır edişini ya da düzleştirilmiş çakıllı yoldaki kendi ayakkabılarının çatırtısını duyabilirdi– ama şehrin hiç kesilmeyen mırıltıları uzaktaydı. Bahçe, huzurlu bir vahaydı. Doğanın bu ufak parçasında bir başına, diğer inatçı yeşim auralarının girdaplarından uzakta, biraz rahatlayabilirdi.

Taştan bir banka oturdu ve gözlerini kapadı. Kendi kalp atışlarına ve nefes alışverişlerine odaklandı, damarlarındaki kanın düzenli coşkusunu yavaşça keşfetmeye koyuldu. Ona doğru uçmakta olan bir yarasanın kanat çırpışına, ardından havadan böcekleri kapışına kulak kabarttı. Ufak gölden esen rüzgârın taşıdığı çiçek kokularını duydu: portakal, manolya, hanımeli. Çimlerin üzerinde daha önceden algıladığı fareyi aradı ve buldu; bu tüylü ve sıcak canlı şimdi çim alanın karanlığında çıplak ve parlaktı.

Kaul Dushuron Akademisi'nde öğrenci olduğu yıllarda, üç fare ile birlikte yer altındaki mağaramsı, zifiri karanlık bir odada bir geceliğine kilitli kalmıştı. Bu on dört yaşındaki yeni başlayanların tabii tutulduğu "algılama" testlerinden biri idi. Soğuk taş duvarları el yordamıyla aramış, minnacık pençelerin duyulmaz tırmıklarını dinlemiş, tıpkı bir yılan gibi kanın sıcaklığına ulaşmaya çalışmıştı; tüm bu sırada testin bitmesinin yalnızca

bu üç sivri dişli fareyi çıplak ellerle yakalayıp öldürmesine bağlı olduğunun –ve ancak o şekilde biteceğinin de– farkındaydı. Hatırladıkları ürpermesine neden oldu.

Tiz bir sürüklenme dikkatine takıldı: Doru bahçeyi geçerek ona yaklaşıyordu, etrafını saran görünmez ama belirgin yeşim aurası tıpkı dumanı yarıp geçen ince kırmızı ışıklar gibi geceyi ikiye bölüyordu.

Lan nefesini bıraktı ve gözlerini açtı, ağzı ekşi bir gülümseme ile buruşmuştu. Eğer Doru onu gecenin bir vakti, koşuşturan fareleri yakalarken bulursa, bu bulgusu uykusuzluktan çok daha büyük bir dengesizliğe işaret edebilirdi. Yine de yalnızlığının bu şekilde bölünmesinden rahatsız olmuştu ve adamı selamlamak için ayağa kalkmadı.

Yun Dorupon'un sesi hem yumuşak hem de kulak tırmalayıcıydı. Sesi hastane kokularını çağrıştırıyor, ancak bir tepsiye dökülen çakıllar gibi de rahatsız ediyordu. "Burada tek başına mı oturuyorsun? Bir sorun mu var, Lan-se?"

Lan adamın ailevi samimiyetteki bu üslubu karşısında kaşlarını çattı; *se* çocuklarla ve yaşlılarla konuşurken kullanılabilirdi, kendi üstüne hitap ederken değil. Bir Kılavuz'un Lideri'yle konuşurken bu hitabeti kullanması muğlak bir bağlılık olarak anlaşılabilirdi. Lan, Doru'nun saygısızlık etmeye çalışmadığının farkındaydı; eski alışkanlıkların kırılması o kadar çabuk olmuyordu işte. Doru onu çocukluğundan beri tanıyordu, Lan'ın hatırlayabildiği en uzak zamandan beri de hem Kaul ailesi için hem de Klan için bir demirbaş sayılırdı. Şimdiyse, adamın kendisinin stratejisti ve güvenilir danışmanı olması gerekiyordu; akıl hocası ve manevi amcası değil.

"Yok bir şey," dedi Lan, sonunda ayağa kalkıp adama dönerek. "Geceleri bahçede olmayı seviyorum. Bazen düşüncelerinle

baş başa kalabilmek önemli." Böylece bu davetsiz misafire ufak bir sitemde bulunmuştu.

Doru dokundurmayı anlamamış gibi göründü. "Eminim aklında bir sürü şey vardır." Kılavuz, yumurta kafalı ve konik çeneli zapzayıf bir adamdı, yazın bunaltıcı sıcağında bile kendini daha şişman gösteren koyu renk blazer ceketler ve yün süveterler giyerdi. Ketum ifadesi ona bir akademisyen havası verirdi, ancak bu çok yanıltıcıydı. On yıllar önce, bir Dağ adamı idi Doru, Kekon Adası'nın yabancılar tarafından işgaline sonuna kadar direnen ve sonunu da getiren Kaul Seningtun ve Ayt Yugontin liderliğindeki inatçı asilerdendi. Doru, Uluslar Savaşı'nın son yılını bir Şotaryen hapishanesinde geçirmişti, söylentilere göre giydiği paçavraların altında, bacaklarından ve kollarından küçük et parçaları koparılmıştı, her iki testisinden de öyle.

Doru konuştu: "KYB tasarlanan ihracatlar için son kararını ay sonuna kadar verecek. Son karara onay verip vermeyeceğini düşündün mü?" Kekon, Yeşim Birliği'nin yeşimin dış güçlere –isim vermek gerekirse Espen'ler ve müttefiklerine– ulusal satışlarını artırıp artırmamak üzerine müzakereleri tüm bahar boyunca sürmüştü.

"Ne düşündüğümü biliyorsun," dedi Lan.

"Bunu Kaul-jen'le de konuştun mu?" Doru elbette Kaul Seningtun'u kastediyordu. Ailede daha genç üç Yeşil Kemik bulunması bir şeyi değiştirmezdi, Doru için yalnızca bir tane Kaul-jen vardı.

Lan duyduğu rahatsızlığı gizledi. "Gereği yokken kendisini bununla meşgul etmeyeceğim." Belki de Doru, Lan'ın tüm büyük kararları büyükbabasına danışarak almasını bekleyen tek Zirvesiz üyesi değildi, ama bu şekilde devam edemezdi. Artık Lider olarak sorumluluğu tümüyle ele aldığına dair mesajları yaymanın vakti gelmişti de geçiyordu bile. "Espen'ler çok fazla

şey istiyor. Eğer bizden istediklerini her defasında onlara verirsek, çok geçmeden adadaki en ufak yeşim kırıntısı bile kendini Espen ordu mühimmatı olarak bulur."

Kılavuz bir süre sessiz kaldı, ardından başını eğdi. "Öyle diyorsan."

Lan'ın aklına kendiliğinden bir şey geldi. *Doru yaşlanıyor, değişemeyecek kadar da yaşlı. O büyükbabamın Kılavuz'uydu ve kendini de daima öyle görecek. Çok geçmeden yerine bir başkasını almak zorunda kalacağım.* Kontrolsüzce akan düşüncelerini durdurdu. İyi bir Algı duyusu Yeşil Kemik'e düşünceleri okuma gücünü sağlamazdı, ancak yetenekli olanlar örtülmemiş duygu ve niyetlerin altındaki muğlak fiziksel değişiklikleri yakalayabilirlerdi. Doru'da görünen tek yeşil parmaklarındaki sade halkalardı ancak Lan onun yeşimini çoğunlukla gözün görmediği yerlerinde tuttuğunu ve göründüğünden çok daha yetenekli olduğunu biliyordu; yüzünde hiçbir belirti olmasa da Lan'ın fikirlerindeki ani değişikliği algılamış olabilirdi.

Sabırsızlığını gösterecek tüm muhtemel gafları bastırdı. "Buraya yalnızca benimle KYB işini tartışmaya gelmemişsin. Başka ne var?"

Kapıdaki ışıklar yandı, evin girişini ve uzun yürüyüş yolu sarı ışık ile aydınlattı. Doru, "Hilo geldi. Seni bir an önce görmek istiyordu," dedi.

Lan bahçeyi geçti ve hızlıca Hilo'nun kolayca tanınan, kocaman beyaz arabasına yöneldi. Erkek kardeşinin komutasında olan Maik Kehn de Duchesse Priza'nın şoför koltuğu tarafında arabaya yaslanmış, saatine bakıyordu. Ayağının dibinde ise iki yığın vardı. Lan yaklaştığında bu iki yığının aslında iki çocuk olduğunu gördü, her ikisi de alınları asfalta bastırılacak şekilde diz çöktürülmüşlerdi.

"Seni uykuya dalmadan yakalayabildiğimize sevindik," dedi Hilo alayla. Daha genç Kaul sıklıkla gün ağarana kadar sokaklarda dolanırdı; bunun da iyi bir Boynuz olmanın gerekliliği olduğunu iddia ederdi, onun gecelerdeki varlığı da karanlık çöktüğünde

Klan bölgesinde iş yapan kötü ajanlar için büyük bir tehditti. Kaul Hilo'nun işine bağlılığını kimse sorgulayamazdı, özellikle de yeme içme, hoş kızlar ve yüksek sesli müzik, barlar ve kumarhaneler, ara ara patlamaya hazır şiddetin neden olduğu kazalar da işin içine girince.

Lan dokundurmayı yok saydı. Yerdeki iki çocuğa baktı. Arabayla buraya getirilip kaldırıma yatırılmadan önce çok sağlam birer dayak yemişlerdi. "Bu da ne şimdi?"

"İhtiyar ayyaş Shon Ju iki gram yeşimini de neredeyse bu palyaçolara kaptırıyordu," dedi Hilo. "Ama sonra öğrendik ki bu" –daha iri yapılı olan çocuğu ayağıyla dürttü– "meğer senin de bizzat duymak isteyeceğini düşündüğüm türde bilgilere sahipmiş. Hadi, çocuk, Lider'e ne biliyorsan anlat."

Genç çocuk yüzünü kaldırdı. Kara gözleri vardı, dudağı ise yarılmıştı. Lan'a ham yeşim işinin Üç Parmaklı Gee'den nasıl da alındığını anlatırken sesi, kanla dolmuş burnu yüzünden genzinden çıkıyordu. "Yeni adamın adını bilmiyorum. Ona yalnızca Oymacı diyoruz."

"Abukei mı?" diye sordu Lan.

"Hayır," dedi çocuk şişmiş dudaklarının arasından. "Yabancı, kaya-göz. Ygutan tarzı bir palto giyiyor ve o köşeli şapkalardan takıyor." Yanındaki arkadaşı titreyip inlerken gergince ona dönüp baktı.

"Ona bu aracının neye benzediğini anlat," diye buyurdu Hilo.

"Onu yalnızca bir kere birkaç dakikalığına gördüm," diye yarı geveleyerek konuştu çocuk, Hilo'nun keskin buyruğu ile bir kez daha irkilmişti. "Kısa biri, biraz iri. Bıyığı ve yüzünde benleri var. Ygutanlar gibi giyiniyor ve üzerinde silah taşıyor, ama aksansız Kekonca konuşabiliyor."

"Hangi bölgede çalışıyor?"

Abukei çocuk sorgu karşısında ter döküyordu. Morarmış gözlerini yalvarırcasına Lan'a dikti. "Eee... Emin değilim. Forge'un çoğu bölgesinde. Paw-Paw'ın bazı bölgelerinde ve Docks'ta. Muhtemelen Coinwash'ta ve Fishtown'da da." Alnını yere indirdi ve sesi boğuklaştı. "Kaul-jen. Lider. Ben sizin için değersizim, hiçbir şeyim, yalnızca aptalca bir hata yapmış bir çocuğum ben. Bildiğim her şeyi anlattım size."

Diğer çocuk da şimdi kendine gelmişti, ama doğal olmayan nefes alışverişleri dışında sesi çıkmıyordu. Lan, "Bana bak," dedi. Çocuk başını kaldırdı. Gözlerindeki beyazlar çatlamış damarlar yüzünden kızıla bürünmüştü. İfadesi çökmüştü ve bomboş bakıyordu, bir çocuğun yüzü değildi bu, en azından artık değildi, bu yüz, yeşimi yanlış yollarla tatmış ve onun yüzünden mahvolmuş birinin yüzüydü. Berbat bir acı çekiyor olmalıydı, ancak hâlâ içinde usul usul yanan bir öfkenin etkisi altındaydı.

Lan onun için ufak bir acıma hissetti. Çocuk kafa karıştırıcı dönemlerden birinin kurbanı olmuştu. Doğanın kanunları eskiden daha keskindi. Abukei'lar yeşime karşı duyarsızlık kazanmıştı. Birçok yabancı ise çok hassastı; Şotaryen ya da Espen olan biri fiziksel ve zihinsel güçlerini kontrol etmeyi öğrense de yine ona karşı duydukları dürtünün kurbanı olabilirlerdi. Sadece Kekonlular, adaya ilk çağlarda yerleşen Tunilerin ve Abukei kanının bir karışımından, yüzyıllar içinde evrildiklerinden, yeşimin doğal güçlerini kullanabilirlerdi ve bunun için bile yıllarca süren bir hazırlık eğitiminden geçmiş olmaları gerekirdi.

Ne yazık ki, bu günlerde, güya kendi kendini yeşim kullanma konusunda eğitebilmiş olan yabancıların abartılmış hikâyeleri, yoksul Kekonlu çocukları yanlış yönlendirmekteydi. Tümünün kafasına yerleşen, tek ihtiyaçlarının birkaç sokak dövüşü hilesi ve belki de doğru kimyasal destekler olduğuydu. Lan konuştu,

"Yeşim sizin gibi insanlara ölüm getirir. Çalarsınız, kaçırırsınız, taşırsınız ama tüm ihtimaller aynı sona varır: kurtlara yem olursunuz." Ölümcül bakışlarını çocuğun üzerinden ayırmadan konuştu. "Şimdi arazimden defolup gidin ikiniz de ve sakın tekrar kardeşimin karşısına çıkmayın."

Abukei güçlükle doğruldu; diğeri ise Lan'ın ihtimal bile vermeyeceği bir hızla ayağa kalktı. Birlikte, arkalarına bakmadan hızlıca çıkışa doğru yöneldiler.

Lan, Maik Kehn'e dönerek, "Korumaya kapıyı açmasını söyle," dedi. Kehn, Lan'ın emrini yerine getirmeden önce onayını almak için Hilo'ya baktı. Bu ufak bakış Lan'ın keyfini kaçırmıştı. Maik kardeşler Hilo'ya körü körüne sadıktı. Kaçışan çocukları, yüzlerini ezberleyerek, çıkışa kadar dikkatle izlediler.

Hilo'nun yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Gülümsemesi olmadığında da gerçek yaşı belli oluyordu, normalde merhametsizce davrandığı çocuklardan ancak birkaç yaş büyükmüş gibi görünmesine rağmen. "Abukei'yi serbest bırakabilirdim," dedi, "ama diğeri için bence yanlış bir karar verdin. Tekrar deneyecek, gözlerinden anlaşılıyor. Eninde sonunda onu öldürmek zorunda kalacağım."

Hilo haklı olabilirdi. Yeşim hırsızları iki türlüydü. Çoğu yeşimin onlara vereceğine inandığı şeyleri isterdi –saygınlık, ayrıcalık, üstünlük getirecek bir güç– bazıları içinse yeşim beynin derinlerine işleyen bir tutkuydu, ancak daha da büyüyebilecek olan bir tutku. Hilo ilk seferde yargılamaktan ve infaz etmekten gocunmuyor olabilirdi, ama Lan çocuğun bu hastalıklı hırsı için başka bir çözüm yolu olmadığını söylemek için erken olduğunu düşünüyordu. "Onlara derslerini vermişsin," dedi. "İnsanlara öğrenmeleri için de şans tanımalısın. Neticede ikisi de çocuk, aptal iki çocuk."

"Ben çocukken aptallık buralarda geçerli bir bahane değildi."

Lan erkek kardeşini süzdü. Hilo ellerini cebine sokmuştu, dirseklerini ve omuzlarını hafif bir küstahlıkla öne çıkarmıştı. *Sen hâlâ* çocuksun, diye geçirdi Lan içinden, acımasızca. Boynuz, Klan'daki ikinci seviyeydi ve Kılavuz ile eşitti; bunların yetişkin savaşçılar olması beklenirdi. Hilo ise Klan geçmişinde hatırlanan en genç Boynuz'du, buna rağmen pozisyonu kimse tarafından sorgulanmıyor gibi görünüyordu. Bunun nedeni bir Kaul olması ve yeşimini taşıyabiliyor olması da olabilirdi, yaşlı Boynuz bir buçuk yıl önce emekliye ayrıldığında büyükbabasının Hilo'nun pozisyonunu yalnızca bir omuz silkme ile onaylamış olması da. "Daha iyi başka ne yapabilir ki?" demişti Kaul Sen.

Lan konuyu değiştirdi. "Yeni oymacının Tem Ben olduğunu düşünüyorsun." Bir soru değil, beyan yöneltiyordu.

"Başka kim olabilir?" dedi Hilo.

Tem'ler güçlü ve yayılmacı Dağ Klanı'na bağlıydı. Hepsi gururlu birer Yeşil Kemik ailesiydi, ancak Tem Ben bir kayagözdü. Bu karşılaşılan bir durumdu; çekinik genler bir araya gelerek, yeşime karşı en az herhangi bir Abukei yerlisi kadar duyarsız bir Kekonlu çocuk meydana getirmişti. Vahşi bir haydut olmasının yanı sıra soyu için de bir utanç olduğundan, Tem Ben yıllar önce ailesi tarafından kuzeydeki ıssız Ygutan'a okumak ve çalışmak üzere gönderilmişti. Kekon'a ani dönüşü ve ham yeşim ticareti pazarına yaptığı zalim girişi bir noktada anlamlı sayılabilirdi. Yalnızca yeşime karşı duyarsız olan biri ham yeşimi alabilir, stoklayabilir, ardından işleyip satabilirdi. Şimdiye kadarki hareketlerine bakılırsa da durum çok daha rahatsız ediciydi.

"Ailesinin bir hükmü olmadan buraya dönmezdi," diye çıkarım yaptı Hilo. "Tem'ler de Ayt'larının onayı olmadan hiçbir harekette bulunmaz." Hilo boğazını temizledi, ardından çalılara tükürdü. Bariz bir şekilde Ayt Mada'ya gönderme yapıyordu, büyük

Ayt Yugontin'in üvey kızı ve şimdi Dağ Klanı'nın Lideri olan Ayt Mada. "Yeşimim üzerine bahse girerim, o açgözlü kaltak yalnızca bundan haberdar olmakla kalmamıştır; bu işte parmağı da vardır."

Tüm konuşmalar boyunca arka tarafta volta atarak beklemiş olan Doru, hayalet gibi süzülerek lafa girdi. "Dağ Klanı'nın Lideri, kalıntı yeşim karaborsasındaki oymacılarla uğraşmaya mı yeltenecek?" Yüzündeki kuşkuyu saklamamıştı. "Bu çıkarım yalnızca korkmuş bir Abukei çocuğunun ağzından çıkanlara bakılarak yapılmamalı."

Hilo yaşlı adama örtülü bir küçümseme ile dönüp baktı. "Ayyaşın teki olabilir ama Shon Ju daima doğru duyumlar alır. Armpit'teki Fener'lerimizin işlerinin sıkıntıya girdiğini söylüyor. Twice Lucky'nin sahibi de bana aynı hikâyeyi anlattı ve işleri zorlaştıranların Dağ Parmak'ları olduğunu söyledi. Eğer Dağ bizi Armpit'ten atmaya çalışıyorsa, bizim bölgemizde olup çalışanları kontrol edecek ve kendilerine bilgi sağlayacak birini isteyeceklerine inanmak çok mu zor? Bu yeni oymacıya ilişmeyip Tem'lere ufak bir kaçakçılık işi yüzünden düşman kesilmeyeceğimizi düşünerek üzerimize oynuyorlar."

"Şimdi birden çok çıkarımda bulunuyorsun, Hilo-se." Doru Hilo'ya yumuşak bir sesle karşı çıkıyordu. "Ayt ve Kaul isimlerinin birlikte bir mazisi vardır. Dağ, hele ki hâlâ hayattayken büyükbabanıza karşı bir hamle yapmaz."

"Sana bildiklerimi söylüyorum." Hilo kendinden daha büyük olan iki adama doğru yaklaştı. Lan onu aşan gerginliği hissedebiliyordu. Hilo'nun yeşim aurası Doru'nun kalın dumansı aurasının hemen yanında parlak bir sıvıyı andırıyordu. "Büyükbabam ve Ayt Yugontin rakip olmalarına rağmen birbirlerine saygı duyuyordu, ama bu artık geçmişte kaldı. İhtiyar Yu artık öldü, Ayt Mada ise kendi adımlarını atıyor."

Lan kardeşinin sözlerini düşünürken yukarıya doğru genişleyen büyük Kaul malikânesine baktı. "Yıllardır Zirvesiz, Dağ'a göre çok daha hızlı büyüyüp gelişiyor," diye kabul etti. "Onlar için tehdit oluşturan tek Klan'ın biz olduğunun farkındalar."

Hilo durdu ve elini ağabeyinin omzuna koydu. "Bana izin ver de beş Yumruk'umu alıp Armpit'e gireyim. Ayt bizi deniyor, en güçsüz Parmak'larını sorun çıkarmaları için yollayıp, ne yapacağımızı görmek istiyor. O zaman biz de bu Parmak'ları kesip ceset torbalarına doldurarak geri yollayalım. Ona bizimle uğraşılamayacağının mesajını verelim."

Doru'nun ince dudakları kireç gibi bembeyaz kesildi. Kafasını kuşku dolu bir bakışla genç Kaul'e eğerek onu cevap vermeye zorladı. "Onlar bizden birini, Yeşil Kemik'lerden ya da Fener'lerden birini öldürdüler mi? Yoksa ilk kan dökecek taraf olmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Barışı bozan taraf olmamızı? Bir Boynuz elbette gerektiğinde merhametsizce davranmalıdır, ancak böyle çocukça, taşkın bir tepki ancak Lider'ine zarar vermek olur."

Hilo'nun aurası rüzgârla körüklenmiş bir alev gibi parıldadı. Lan, Hilo'nun bu hararetle boğuşmasını hissetti, bir saniye sonra Hilo, saçma derecede neşeli bir ses tonuyla, "Lider kendine zarar getirecek davranışları kendi başına ayırt edebilir," dedi.

"Yeter," diye gürledi Lan ikisine birden. "Burada hep birlikte bir karar vermek üzere bulunuyoruz, olayı horoz dövüşüne çevirmeyelim."

Doru konuştu, "Lan-se, Armpit'teki olaylar kulağa fazla istekli ve geçimsiz gençlerin çıkardığı sorunlar gibi geliyor, o bölge de her zaman şehrin sorunlu bölgesi olmuştur." Kılavuz'un yeşim aurası, bugüne dek pek çok yangından kurtulan ve yenilerini başlatmaya da isteği olmayan bir adamın kalan enerjisiyle,

ağır ağır, için için yanan korlar gibi parıldıyordu. "Elbette barışçıl bir çözüm üretilebilir, klanlarımız arasındaki süregelen saygıyı koruyacak bir çözüm."

Lan, Boynuz'una ve Kılavuz'una baktı. Bu iki pozisyon, Lider'in sağ ve sol kolu olmak üzere, sırasıyla Klan'ın askeri ve stratejik kollarını temsilen bulunuyordu. Boynuz daha göz önündeydi, tedbirliydi; Klan içindeki en fazla hayranlık uyandıran savaşçıydı, Klan bölgelerini ve bölgelerdeki vatandaşları, düşmanlardan ve sokak suçlularından koruyan Yumruk ve Parmak'ların lideriydi. Kılavuz ise stratejik ve operasyonel hareket ederdi, bir ofis dolusu yetenekli Şansgetiren ile birlikte perde arkasında çalışan bir beyindi, Klan'ın düzenli para akışını ve gelirlerini, mülklerini ve yatırımlarını kontrol ederdi. Kritik kararlarda bu iki kişinin fikir ayrılığına düşmesi elbette şaşırtıcı değildi, aslında beklenen de buydu. Ancak Hilo ve Doru pozisyonlarından ziyade, doğaları gereği taban tabana zıttı. Bu iki adama bakarken Lan hangisine güvenebileceğini tartmaya çalıştı: Hilo'nun gücüne ve sokaktaki tecrübesine mi, yoksa Doru'nun tedbirine ve deneyimine mi?

"Tem Ben'in arkasında Ayt'ların olup olmadığını öğrenebiliyor muyuz, bir bakalım," dedi Lan, Hilo'ya. "Bu sırada, bazı Yumruk'larını Armpit'e gönderebilirsin, ancak yalnızca" –erkek kardeşinin beklenti dolu bakışı karşısında başını iki yana salladı– "Fener'lerimizin işlerini koruyabildiklerinden emin olmak için. Kimse ailemizin onayı olmadan kan dökmeyecek, onlar aynı tehdit karşısında kalsalar bile."

"Tedbirli bir karar," dedi Doru başını sallayarak.

Hilo yüzünü buruşturdu ancak kısmen tatmin olmuş göründü. "Pekâlâ," dedi. "Ama söylemiş olayım, bu iş ancak daha kötüye gider, asla daha iyiye değil. Büyükbabamızın haysiyetini daha fazla koruyamayacak gibi görünüyoruz." Elini kötü şan-

sı savuşturmak için yapılan bir hareketi tekrarlamak üzere sağ kulağına götürdü. "Şanı yüzyılları devirsin," diye mırıldandı bir görev gibi, yüzünde hiçbir duygu yoktu. "İşin doğrusu, Ayt bir Lider olarak gücünü kanıtlamak üzere harekete geçiyor, eğer Zirvesiz kendi gücünü korumak isteyecekse, bizim de aynısını yapmamız gerekir."

Lan keskince karşılık verdi. "Küçük kardeşimin koca bir adammış gibi bana ders vermesine ihtiyacım yok."

Hilo bu paylama karşısında başını eğdi. Ardından yüzüne çocuksu ifadesini geri kazandıran kocaman bir gülümseme yayıldı. "Doğru ya, etrafında yeterince ders veren var zaten, değil mi?" Nazikçe omuz silkti ve arkasını dönüp, Maik Kehn ve Maik Tar'ın kaptanlarının dönüşünü sabırla beklerken bir sigarayı paylaştıkları heybetli, beyaz Duchesse'in arkasına doğru yürüdü. Sıcak yeşim aurası bir yaz nehrinin sükûnetine büründü; Hilo bir yüzleşmeyi içinde kin taşıyarak terk edecek biri değildi. Lan'ın hayret ettiği bir şey de Kaul Dushuron Akademisi'ndeki acımasız eğitimle geçen bir çocukluğun genç Kaul torununun daima şen karakterini nasıl olup da zedelemediği idi; öyle ki, gezip keşfettiği bu dünya onun için etrafında oluşmuş bir sanat eseriydi sanki.

Doru kısık sesle söze başladı. "Bu gece ona karşı sergilediğim kabalığı affetmelisin, Lan-se. Hilo korkusuz bir Boynuz, iplerinin fazla salınmaması gerekiyor." Sanki Lan'ın da aynı şeyi düşündüğünden eminmiş gibi dudaklarını büzdü. "Bana başka bir konuda ihtiyacın var mı?"

"Hayır yok. İyi geceler, Doru."

Yaşlı danışman başını eğdi ve sessizce yaşadığı binaya giden yan yola yöneldi.

Lan gözden kaybolana dek Doru'yu izledi, ardından kalkıp Kaul malikânesine giden yolu tuttu. Burası bölgedeki en büyük

ve en etkileyici yapıydı; belirgin, modern simetrisi, klasik Kekon ahşap panelleri, yeşil kiremit çatısı ve içinde parıldayan deniz kabuğu parçaları olan beton döşemeleri vardı. Beyaz sütunlar zaten ihtişamlı olan dış mekâna aykırı bir görkem katıyordu, ancak karar Lan'a bırakılacak olsa, muhtemelen sütunları orada istemezdi, elbette böyle bir seçenek sunulmamıştı. Büyükbabaları servetinin büyük bir kısmını ailenin yaşadığı evin inşasına ve tasarımına harcamıştı. Kendisi evin sembolik anlamıyla da gurur duyuyordu; bu evin, yalnızca bir nesil önce dağlardaki gizli orman kamplarında saklanan kaçaklar iken sonrasında ince zekâları, çevirdikleri gizli işler ve Fener halkının yardımı ile kurtulan Yeşil Kemik'lerin dünden bugüne geldikleri noktanın ve şimdi yaşamakta oldukları bariz zenginliğin bir işareti olduğunu söylerdi.

Lan başını yukarı kaldırıp evin en üstündeki, en soldaki pencereye baktı. Sandalyede oturan adamın siluetinin ardında ışıklar hâlâ yanıyordu. Büyükbabası uyanıktı, gecenin bu saatinde bile.

Lan salona girince duraksadı. İtiraf etmesi zor olsa da, Hilo haklıydı; Lider olarak gücünü sağlama alması gerekiyordu. Bazı zor kararları vermek onun sorumluluğundaydı ve görünüşe bakılırsa bu gece uyuyabileceği de yoktu, bu yüzden onlardan birini bu gece değerlendirebilirdi. Kuruntuları giderek artarken merdivenleri çıktı.

BÖLÜM 4

Kekon'un Meşalesi

Lan büyükbabasının odasına doğru yürüdü, oda zevkli mobilyalar ve sanat eserleriyle döşenmişti: Stepenland'dan gül ağacı masalar, Tun İmparatorluğu'nun Beş Hükümdar döneminden kalma ipek duvar asmaları, Güney Ygutan'dan cam lambalar bulunuyordu. Duvardaki boş kısımların çoğunda fotoğraflar ve yadigârlar asılıydı. Kaul Seningtun bir halk kahramanıydı, yenilmez Yeşil Kemik liderlerinden biri olarak, uzun yıllar süren ve yirmi beş yılı aşkın bir süre önce nihayet Şotar İmparatorluğu'nun Kekon Adası'ndaki hâkimiyetini sonlandıran başkaldırıyı yönetmişti. Savaştan sonra, politikaya ya da hükmetmeye karşı tabiri caizse herhangi bir iştahı kalmadığından, Kaul Sen başarılı bir iş adamına ve yükselen bir toplumsal figüre dönüşmüştü; duvarlarını onur belgeleriyle dolduran sayısız hayır yemeğinde ve çeşitli resmi kurumlarda tokalaşırken ve poz verirken çekilmiş fotoğrafları vardı.

Bir zamanlar Kekon'un Meşalesi olarak anılan bu yaşlı adam, başarılarının kanıtlarının ya da sahip olduğu değerli şeylerin üzerinde duracak biri değildi. Bunun yerine, zamanının çoğunu şehrin ufuk çizgisi ile onun ötesinde kalan, yüzeyi ormanlar ve tepesi sis bulutlarıyla kaplı yeşil dağları seyrederek geçiriyordu. Lan, yaşamının doruğundayken büyükbabasının kalbinin ne-

rede olduğunu merak etti: savaşın küllerinden yeniden doğan, inşa edilmesine yardım ettiği ve şimdi kalabalık bir metropole dönen bu şehirde değil de, adanın derinlerdeki varlığı; eski Kekonluların kutsal, yabancıların ise lanetli olarak nitelendirdiği, bir asi ve bir savaşçı olan genç Kaul Sen'in yoldaşlarıyla birlikte şanlı günlerini geçirdiği yer olmalıydı.

Lan büyükbabasının sandalyesine temkinli bir mesafede durdu. Bugünlerde yaşlı adamın ruh halini tahmin edebilmek zordu. Kaul Sen daima enerjik ve heybetli bir adam olmuştu, çok hızlı övgülere ve aynı hızda eleştirilere boğabilen ve her ikisinde de coşkulu olabilen bir adamdı. Sözlerini asla sakınmaz, küçük kazançlarla yetinmek yerine büyük zaferler için elinde ne varsa riske atabilecek biriydi. Şimdi, seksen bir yaşındayken bile, yoğun ve güçlü bir yeşim aurasına sahipti.

Ne var ki eskisi gibi değildi artık. Karısını –Tanrılar onu ansın– üç yıl önce kaybetmişti, dört ay sonra da Ayt Yugontin, altmış beş yaşındayken, ani bir kalp krizi sonrası ölmüştü. Meşale'nin boyun eğmez isteklerinden, yaşamsal olanlar o zamandan itibaren yavaş yavaş azalmaktaydı. Ufak bir seremoniyle, Klan Liderliğini Lan'a devretmişti ve artık sıklıkla kendi kabuğuna çekilmiş ve düşüncelere dalmış halde oluyordu, bazense dengesiz ve zalimdi. Yerinde hareketsizce oturuyordu: yazın sıcağına rağmen ince omuzlarının üstüne bir battaniye almıştı.

"Büyükbaba," dedi Lan, seslenmesine aslında gerek olmadığını bilmesine rağmen. Yaş almak, aile reisinin duyularını asla köreltmemişti; hâlâ bir blok öteden bile bir Yeşil Kemik'in ona yaklaştığını algılayabiliyordu.

Kaul Sen'in bakışları pek de uzaklarda olmayan bir şeye sabitlenmişti; yakın zamanda odasının köşesine monte edilmiş olan renkli televizyondaki programa dikkatini verip vermediği-

ni anlamak zordu. Programın sesi kısılmıştı ama Lan bakınca bunun bir Uluslar Savaşı belgeseli olduğunu gördü, Kekon'un bağımsızlık savaşı bu savaşın yalnızca küçük bir parçasıydı. Televizyon ekranında dönen patlamanın ışığı duvardaki pek çok çerçevenin camına yansıdı.

"Şotaryen'ler, dağlara bomba atardı," dedi Kaul Sen, kısık fakat yankılanan bir sesle, sanki karanlık pencere camına değil de bir grup mest olmuş dinleyiciye hitap ediyordu. "Ama çok fazla heyelana sebebiyet vermekten de korkuyorlardı. Şotaryen askerleri, işte onlar ormanlara tek sıra halinde girerdi. Hepsi birbirinin aynısıydı, tıpkı karıncalar gibi. Hantallar. Biz ise panter gibiydik. Hepsini indirdik, birer birer hepsini." Kaul Jen parmağını havada bir yere doğrulttu, odadaki gizli Şotaryen askerlerini işaret ediyor gibiydi. "Onların bombaları ve silahlarına karşılık, kılıçlarımız ve karambitlerimiz vardı. Onların on adamına karşılık ise bir adamımız; yine de bizi yenemediler işte, ne kadar deneseler de. Ah, o kadar denediler ki."

Yine aynı şey. Bildik, eski savaş hikâyeleri. Lan kendini sabırlı davranmaya zorladı.

"Sonra Fener'lerin peşine düştüler, bizim için geceden geceye pencerelerine yeşil fenerler asan o sıradan insanların peşine. Erkek, kadın, yaşlı, genç, zengin, fakir, hiç ayırt etmeden. Eğer Şotaryen'ler senin Tek Dağ Birliği'ne bağlı olduğundan şüphelendiyse, hiçbir uyarı olmaz. Öylece yok olursun." Kaul Sen sandalyesinde geriye yaslandı. Sesi şimdi daha derinlerden geliyordu. "Yu ve beni üç gece boyunca kulübelerinde saklayan bir aile vardı. Bir adam, karısı ve kızarı. Onlar sayesinde kampımıza sağ dönebilmiştik. Birkaç hafta sonra onlara bakmak için geri döndüm, ama yoklardı. Tüm eşya ve mobilya yerli yerindeydi, demlik hâlâ ocaktaydı, ama onlar yoktu."

Lan boğazını temizledi. "Üzerinden çok zaman geçmiş."

"İşte o zaman sana mecbur kaldığında ne yapacağını gösterdim; karambitinle kendi boğazını nasıl keseceğini. Hızlıca, işte böyle... " Kaul Sen kendi boğazı üzerine sert bir hamle yaptı. "Belki o sıralar ancak on iki yaşında falandın, ancak çok iyi anlamıştın beni. Hatırlıyor musun, Du?"

"Büyükbaba." Lan irkilmişti. "Ben Du değilim. Benim, torunun Lan."

Kaul Sen omzunun üzerinden dönüp baktı. Bir anlığına kafası karışmış gibi göründü; Lan'ın onu yirmi altı sene önce yitirdiği oğlu ile sesli konuşurken yakaladığı ilk sefer değildi bu. Ardından gözlerindeki sis kalktı. Ağzı hayal kırıklığı ile düzleşti, ardından iç geçirdi. "Auran bile onunkini anımsatıyor," diye homurdandı. Yeniden pencereye döndü. "Tabii onun aurası daha kuvvetliydi."

Lan ellerini sırtında birleştirdi ve rahatsızlığını gizlemek için başka bir yana döndü. Buraya gelip babasının duvardaki bir dizi gururlu fotoğrafını görmek, büyükbabasının son zamanlarda gittikçe artan doğaçlama hakaretlerine katlanmak zorunda kalmadan da içini yeterince acıtıyordu.

Çocukluğunda, Lan babasının fotoğraflarına çok kıymet verirdi. Onlara bakarak saatlerini harcardı. Siyah beyaz fotoğraflardan en büyüğünde Kaul Du bir asker çadırının önünde, Kaul Sen ve Ayt Yugontin'in ortasında duruyordu. Üçü birlikte bir haritayı inceliyordu. Bellerinde karambitleri ve omuzlarına takılı kılıçları vardı. Tek Dağ Birliği'nin generali Kaul Du, koyu yeşil tulumuyla doğrudan kameraya bakıyor, devrimci coşkusunu ve özgüvenini adeta bir ışık gibi saçıyordu.

Şimdiyse, Lan asılmış olan fotoğraflara ürpertici tarihi eserler gözüyle bakıyordu. Onlara bakmak, kendisinin geçmişte kalan bir yer ve zamana sıkışıp kalmış imkânsız bir fotoğrafına bakmak gibi geliyordu. Babasına tıpatıp benziyordu; aynı çene ve burun yapısına sahipti, hatta onunla aynı konsantre olma mimiğine sahipti;

odaklandığında sol gözünü kısardı. Ona edilen iltifatlar ergenliğinde içini gururla doldururdu. "Tıpkı babasına benziyor! Yeşil Kemik savaşçısı olmak onun kaderinde var," diye haykırırdı insanlar. "Tanrılar kahramanımızı bize oğul suretinde geri göndermiş."

Şimdiyse, fotoğraflar da kıyaslamalar da onu sinirlendiriyordu. Büyükbabasına döndü, hem kendini hem de onu şu ana döndürmeye kararlıydı. "Shae bu hafta geliyor. Dördüncü Gün akşamı saygılarını sunmak üzere bizi ziyaret edecek."

Kaul sandalyesinin etrafında hızlıca döndü. "Saygı mı?" Çılgınca bir öfkeye kaptırmıştı kendini. "Saygısı iki sene önce neredeymiş peki? Klan'ına ve ülkesine sırtını dönüp kendini Espen'lere bir orospu gibi pazarlarken kendine saygıs neredeymiş? Hâlâ o herifle birlikte mi, o Şotaryen ile?"

"Espen-Şotaryen," diye düzeltti Lan.

"Her neyse," dedi büyükbaba.

"O ve Jerald artık birlikte değil."

Kaul Sen biraz olsun geriye yaslandı. "Hele şükür, hiç değilse," diye homurdandı. "Zaten asla yürümezdi. İnsanlarımızın arasında yeterince bozuk kan var. Çocukları da ezik olurdu."

Lan Shae'yi korumaya yeltenmedi, yaşlı adamın tüm öfkesini kusması ve rahatlamsaı daha iyi olacaktı. Shae çocukluğunda onun en sevdiği torunu olmasa bu kadar öfkeli de olmazdı. "Gelip bizimle kalacak, en azından bir süre," dedi Lan. "Ona iyi davran, büyükbaba. Bana yazdığı mektupta sana sevgilerini iletiyor ve uzun yaşamın ve sağlığın için iyi dileklerde bulunuyor."

"Hıh," diye sızlandı yaşlı Kaul, ama bir yandan yatışmış gibiydi de. "Uzun yaşamım ve sağlığım, öyle mi. Oğlum öldü. Karım öldü. Ayt Yu bile öldü. Hepsi de benden daha gençti." Televizyon ekranında sıra halinde koşan askerler sessiz bir yaylım ateşi ile yere yuvarlandı. "Tüm bu insanlar öldü de ben nasıl hâlâ hayattayım?"

Lan zayıfça gülümsedi. "Tanrılar seni seviyor, büyükbaba."

Kaul Sen homurdandı. "Ben ve Ayt Yu, aramızı tatlıya bağlayamadık. Savaşta yan yana çarpıştık, ama barış zamanı işin aramıza girmesine izn verdik. İş." Kaul Sen kelimeyi tükürürcesine söylemişti. Elini huzursuzca boşluğa savurdu, inşa ettiği hiçbir şeyin umrunda olmadığını ve tümünden vazgeçebileceğini vurgularcasına. "Şotar Tek Dağ Birliği'ni yıkamadı, ama biz yıktık. Klanlarımızı ayırdık. Ölmeden önce Yu ile tekrar konuşabilmeye fırsatım bile olmadı. İkimiz de öyle *inatçıydık* ki. Lanet olsun ona. Onun gibisi yok artık. Gerçek bir Yeşil Kemik savaşçısıydı o."

Buraya gelmek bir hataydı. Lan kapıya doğru dönüp baktı, en kolay nasıl izin isteyebileceğini düşünüyordu. Büyükbaba kendini Yeşil Kemik'lerin milliyetçi amaçlarla bir araya geldiği o günleri yad etmeye kaptırmıştı bir kere; şimdi, Hilo'nun dediklerine bakılacak olursa, eski yoldaşının Klan'ının artık düşmanları olduğunu dinlemek istemeyecekti. "Geç oldu, büyükbaba," dedi. "Sabah görüşürüz."

Arkasını dönmüştü, ancak Kaul Sen sesini yükseltti. "Sen gecenin bu saatinde ne diye geldin ki buraya? Dökül hadi."

Lan eli kapıdayken duraksadı. "Acelesi yok."

"Konuşmak için gelmişsin, konuş o zaman," diye buyurdu büyükbabası. "Sen Lider'sin! Erteleme."

Lan sertçe ofladı, sonra tekrar odaya döndü. Televizyonun yanına vardı ve kapadı, sonra büyükbabasına baktı. "Doru hakkında."

"Ne olmuş ona?"

"Sanırım emekli olma zamanı geldi. Artık yeni bir Kılavuz atamalıyım."

Kaul Sen öne eğildi, tamamen kendindeydi, gözlerini kısmıştı. "Sana hizmet edemiyor mu?"

"Hayır, onunla alakası yok. Ben bu pozisyon için bir başkasını istiyorum. Olaylara yeni bir bakış açısı getirebilecek birini."

"Kimmiş peki o?"

"Woon olabilir. Ya da Hami."

Yaşlı Kaul kaşlarını çattı, yüzündeki kırışıklıklar bir başka hoşnutsuzluğa doğru yer değiştiriyordu. "Bu durumda her ikisi de Yun Dorupon kadar sadık ve yetkin birer Kılavuz olabilir diye düşünüyorsun öyle mi? Bu Klan için onun yaptıklarını başka kim yaptı? Beni asla yanlış yönlendirmedi, savaşta da işte de bana asla yanlışı olmadı."

"Bundan şüphem yok."

"Doru beni asla bırakmadı. Dağ'a gidebilirdi. Ayt onu hiç düşünmeden kabul ederdi. Ama dünyaya açılmamız gerektiği konusunda benim yanımda oldu. Şotaryen'lere ilk etapta kapılmıştık çünkü çok fazla kapalı kalmıştık. Doru benimle kaldı ve asla aklı çelinmedi. Zeki adam. Zeki ve ileri görüşlü. Kurnaz."

Ve hâlâ sonuna kadar senin adamın. "Sana yirmi yıldan uzun süre boyunca hizmet etmiş. Artık emekliye ayrılma zamanı gelmiş. Onun yerini gururu ile bırakmasını istiyorum, saygıyla. İncitmeden. Onunla arkadaşı olarak senin konuşmanı rica ediyorum."

Büyükbabası işaret parmağını ona yöneltti. "Doru'ya ihtiyacın var. Doru'nun tecrübesine ihtiyacın var. Değişiklik aşkıyla bir hata yapma! Doru mantıklıdır, güvenilirdir, Hilo'nun aksine. Zaten elinde Boynuz olarak başına yeterince iş açacak biri var. Du ülkesi için savaşmaya gittiğinde kimbilir hangi şeytan annenin yatak odasına girip o oğlanı peydahladı."

Lan büyükbabasının onun dikkatini dağıtmak, asıl amacından saptırmak için böyle zalim davrandığını biliyordu. Karşısındakini yanlış yönlendirmekte her zaman çok iyiydi, savaşta da anlaşmalarda da. Lan bunun farkında olmasına rağmen elinden bir şey gelmiyordu. "Kendiliğinden her şeyden çekildin ve tek seferde ailenin yarısını küçük düşürmeyi başardın," dedi huysuzca. "Eğer Hilo'ya karşı bu kadar güvenin yoksa neden Boynuz olarak onun adını verdiğimde onay verdin?"

Kaul Sen gürültüyle soludu. "Çünkü ateşli ve cesaretli. O konuda hakkını vereyim. Bir Kılavuz'a saygı duyulmalı, ancak bir Boynuz'dan korkulmalı. Bu çocuk elli yıl önce doğacak olsaydı, Şotaryen'lerin kalbine terör gibi saplanırdı. Tıpkı Du gibi, korkusuz bir savaşçı olurdu."

Aile reisi, gözlerini kıstı ve bakışları aranmaya döndü. "Du öldüğünde otuz yaşındaydı. Savaşın katılaştırdığı bir liderdi. Bir karısı ve iki oğlu vardı, üçüncüsü yoldaydı. Yeşimini Tanrıymış gibi taşırdı. Onun gibi görünüyor olabilirsin, ama onun erkekliğinin yarısı sende yok. İşte bu yüzden diğer klanlar sana saygısızlık edebileceklerini düşünüyorlar. İşte bu yüzden Eyni seni terk etti."

Lan'ın soluğu kesilmişti. Hemen sonra öfkesinin adeta patlayıp gözlerinin içine dağıldığını hissetti. "Eyni," dedi, "bu konuşmanın bir parçası değil."

"O herifi öldürmen gerekiyordu!" Kaul Sen kollarını havada iki yana, torununun aptallığına inanamıyormuş gibi salladı. "Yeşimi bile olmayan bir yabancının karını alıp gitmesine izin verdin. Klana bakacak yüzün yok!"

Bir anda içine sokulan korkunç bir istekle, büyükbabasını ikinci kat penceresinden aşağı atma fikri geçti Lan'ın aklından. Sonuçta yaşlı adamın da istediği buydu, öyle ya? *Alçakça, bencilce bir şiddet. Evet,* diye düşündü Lan, *Eyni'nin aşığı ile hesaplaşabilirdim; savaşabilirdim ve öldürebilirdim onu, her kendine saygısı olan Kekon erkeğinin kendinde bu hakkı görebileceği gibi.* Belki bir Lider'e de yakışan hareket bu olurdu. Ama anlamsız olurdu. Boş bir çaba. Eyni'yi kazanamazdı, çoktan gitmeyi kafasına koymuştu o. Elde edebileceği sadece onun mutluluğunu yok etmek ve kendinden nefret etmesine neden olmak olurdu. Eğer birini seviyorsanız, gerçekten seviyorsanız, onun mutluluğu, sizin onurunuzdan daha önemli olmaz mıydı?

"Peki, neden romantik bir çekişme yüzünden bir adamı öldürmek beni değersiz bir Lider yapmasın?" diye buyurdu Lan, sesi çatlamıştı. "Beni varisin ilan ettin, ama bana ne destek oldun ne de saygı gösterdin. Sana yalnızca Doru konusunda yardım istediğimi söylemeye geldim, yardım göreceğim yere söylenmeler ve hakaretlere maruz kalıyorum."

Kaul Sen ayağa kalktı. Çok ani hareket etmişti ve beklenmedik ölçüde çevikti. Omuzlarındaki battaniye kayıp yere düştü. "Değerli bir Lider isen, göster bana." İhtiyar adamın gözleri cam gibiydi, yüzü ise kuru, acımasız bir çölü andırıyordu. "Bana ne kadar yeşil olduğunu göster."

Lan büyükbabasına bakakaldı. "Komik olma."

Kaul aralarındaki mesafeyi bir çırpıda geçti. İki eliyle Lan'ı göğsünden yakalarken, vücudu bir yılanın omurgası gibi kıvrılmıştı. Kırbaç gibi bir darbe Lan'ı sırtüstü yere serdi. Kendini Çeliklemeyi zorlukla başarmıştı; sarsıcı yeşim gücünün şoku yüzünden okunuyordu. Tek dizinin üstünde doğruldu ve nefes nefese sordu. "Bunun nedeni neydi?"

Büyükbabasının yanıtı ise tam suratına doğru indirdiği zayıf bir yumruk ile oldu.

Lan doğruldu ve bu hamleyi atlatmayı başardı, ardı ardına gelen sonraki üç taneyi de öyle. Lan havadaki yeşim güçlerinin ağırlığını hissetti.

"Büyükbaba," diye çıkıştı, "dur." Bir yandan hâlâ yağmur gibi üzerine yağan darbeleri savuşturmaya çalışarak, sonunda bir masaya çarpana kadar geriledi. Lan adamın neredeyse kontrolden çıkmış hızından dolayı yüzünü buruşturdu. *Artık gerçekten de bu kadar çok yeşim takmayı bırakmasının zamanı geldi.* Tıpkı otomobiller ve ateşli silahlar gibi, yeşim de yaşlıların kontrolüne verilmesi pek uygun bir şey değildi. Kaul Sen'in ise daima

taktığı ağır kemerden de bilekliklerindeki en ufak yeşim parçacığından da kendiliğinden vazgeçeceği yoktu elbette.

"Yaşlı bir adamı bile yenemiyorsun daha." Yaşlı Kaul tıpkı bir porsuk gibiydi, enerjikti, kavgacıydı ve hiddeti cüssesini aşıyordu. Dudakları, titreyip sallanırken alaycı bir ifadeyle geriye doğru çekilmişti. Lan ondan kaçmak isterken antika bir kil kâseyi devirdi; kâse sert ahşap zemine düşüp yuvarlandı. "Hadisene, oğlum," diye vızıldadı büyükbaba, "hiç gururun yok mu?" Attığı yumruk Lan'ın omzunu ıskaladı ve orta parmağının eklemi torununun en alttaki kaburga kemiğine saplandı.

Lan sürpriz ve acıyla kıvrandı. Düşünmeden hareket ederek, çanak gibi kıvırdığı eliyle büyükbabasının kafasına büyük bir şamar indirdi.

Kaul Sen tökezledi. Gözleri döndü; yüzünde çocuksu bir hayret ifadesi ile yere kapaklandı.

Lan utançtan yerin dibine girmişti. Adamı omuzlarından kavradı. "İyi misin? Büyükbaba, çok özür dilerim..."

Büyükbabası pençe gibi sert iki parmağını Lan'ın göğsündeki bir basınç noktasına bastırdı. Lan kapaklandı, Kaul Sen yuvarlanıp ayağa kalktığında ve onun üzerinde dikildiğinde hâlâ çılgınca öksürüyordu.

"Lider olmak için tümüyle içinden gelerek hareket etmek zorundasın." Bir anlığına Kaul Sen'in yaşı önemsizleşmiş ve yeniden yüce Kekon'un Meşalesi olmuştu. Sırtı dik, ifadesi haşindi. Vücudundaki yeşim tüm gücünü uyandırmış ve saygıyı hak etmişti. Çok kısa süre için, Lan bir zamanların savaş kahramanı olan büyükbabasının sahip olduğu öfkeyi ve küçük düşüşünü gördü.

"Yalnızca içinden gelerek!" diye gürledi Kaul Sen. "Yeşim içindekini dışarı çıkarır. *Niyetlendiğin şey neyse onu.*" Kendi göğsüne vurdu. Tıpkı içi boş bir balkabağınınkine benzer bir

ses çıktı. "Eğer niyetin yoksa dünyalar kadar yeşimin olsa da bir işe yaramaz." Arkasını dönüp sandalyesine yürüdü ve oturdu. "Doru hiçbir yere gitmiyor."

Lan tek kelime etmeden ayağa kalktı. Yerde yuvarlanan kâseyi alıp masadaki yerine geri koydu, ardından kendini aydınlatan bir keder anı içinde bir eliyle duvara yaslandı. Yalnızca bu konuda, daha biraz önce, büyükbabası onu gerçek bir Lider yapmıştı; ona şüphenin de ötesinde, gerçekten yapayalnız olduğunu kanıtlayarak.

Sessizce odayı terk etti ve arkasından kapıyı kapadı.

BÖLÜM 5

Boynuz'un Kediciği

Kaul Hilo, Duchesse'inin direksiyonuna geçtiğinde, Tar dirseklerini yolcu koltuğunun açık penceresinden içeri uzattı. "Ne söyledi?"

"Armpit'e destek oluyoruz," dedi Hilo. "Öldürmek yok," diye ekledi. "Yalnızca bizim olanı koruyacağız. Fener'lerimizi, ticaretimizi."

"Peki ya bize karşı koyarlarsa? Geri çekilmekle bir sorunun olmayacak mı?" Tar patronunu çok iyi tanıdığını ima eden şüpheci bir ses tonuyla sormuştu bunu. Hilo iç geçirdi; Kehn onu nadiren sorgulardı, ama Tar, Kaul Du Akademisi'nden sınıf arkadaşıydı ve bazen böyle karşılık veriyordu işte. Daha genç olan Maik, Lan'ın muhafazakâr olduğuna dair düşüncelerini asla saklamazdı ya da Hilo'nun Kaul kardeşler arasında daha güçlü taraf olduğuna. Elbette, bu düşünceleri kendisine hizmet ediyordu, Hilo ise Tar'ın sandığı kadar bu düşünceleri hoş görmüyordu.

"Öldürmek yok," dedi net bir tonda. "İkinizle de yarın konuşuruz." Duchesse'ini çalıştırdı, evin önündeki dönemecin etrafından turlayarak uzun dönüş yoluna koyuldu.

Geçitten hemen önce sapmadı, buradaki daha dar yol ağabeyinin evinin arkasında kalan, Klan'm Boynuz'u için atanmış olan eve varıyordu. Bir önceki Boynuz büyükbabasının yaşını başını almış generallerinden biriydi, dekorasyon konusundaki zevki ise pek

tatmin edici değildi. Hilo ilk taşındığında, eve köpek ve balık güveci kokuları sinmişti. Yerde yeşil bir halı ve duvarda damalı duvar kâğıtları vardı. Bir buçuk yıl geçmişti, ama Hilo hâlâ mekânı yeniletmemişti. İçinden geçse de buna zaman ayırmamıştı. Zaten evde pek fazla zaman geçirdiği de yoktu. O emirlerini yüksek duvarlar ve kapalı kapılar ardından verip, işi Yumruk'larına yaptıracak türden bir Boynuz değildi. Bu yüzden de ev, uyumak için gelinen bir yerden daha fazlası değildi onun için.

Kaul arazisini terk edince, Hilo bir kolunu aracın açık penceresinden dışarı uzatıp, parmaklarıyla radyodaki müziğe uyumlu bir ritim tutmaya başladı. Şotaryen kulüp müziği çalıyordu. Hareketli bir Espen müziği yoksa –ya da daha kötüsü, Kekon klasiği– muhakkak Şotaryen kulüp müziği oluyordu. Bir önceki nesilden çoğu insan hâlâ Şotaryen yapımı ürünler satın almayı, müziklerini dinlemeyi hatta Şotaryen televizyon yapımlarını seyretmeyi reddediyordu, ancak Hilo savaş bittiğinde bir yaşına bile basmamıştı ve onlardan biri değildi.

Keyfi biraz yerine gelişti. İstediği imtiyazları tümüyle alamamış olsa da, aklından ne geçiyorsa açıkça söylemişti ve yapacağı bir sonraki şeyi biliyordu. Tar'ın anlamadığı şey, Hilo'nun ağabeyinin pozisyonunu biraz olsun kıskanmadığıydı. Aksi ve yaşlı büyükbabası, çatlak Doru, KYB politikaları, hepsinin üzerine bir de Kraliyet Konseyi ile uğraşmak... Lan'ın tüm bunlara harcayacak sabrı olabilirdi, ama Hilo'nun kesinlikle yoktu. Hayat kısaydı. Görevinin sadeliğini anlıyor ve içtenlikle uyguluyordu: Yumruk'larını yönetmek ve onlara liderlik etmek, aileye ait bölgeleri korumak, Zirvesiz Klanı'nı düşmanlardan korumak. Tüm bunları yaparken de biraz olsun eğlenebilmek.

Otuz dakika boyunca sürmeye devam etti, Kaul'lerin evinin etrafındaki Saray Tepesi'nin dışında kalan iyi halli kenar mahal-

lelerini geride bıraktı, General Yolu'nun geniş bulvarında gaza basarak iki şeritli bir caddeye çıktı ve nihayet giderek daralan sokaklardaki tüm virajları alarak Paw-Paw'a girdi; burası işçi sınıfının yaşadığı eski bir mahalleydi, içinde birçok ufak tefek mağaza ve pek güven vermeyen atıştırmalıkçılar ile sokak köpeklerini, motosikletlileri ve dikkatsiz çekçek[3]çileri pusuya düşüren kıvrımlı dar geçitlerle doluydu. Paw-Paw savaş boyunca bile neredeyse hiç zarar görmemişti ve o zamandan beri de çok az değişmişti, bu da çoğunlukla macera arayan yabancıların buraya pek uğramamasından ve bölgenin gelişime ayak uyduramamasından kaynaklanıyordu. Gece vakti sokaklar neredeyse bir labirenti andırıyordu; Duchesse'in yan dikiz aynaları, park halindeki çok daha ufak tefek ve pas tutmuş araçları zar zor yakalayabiliyordu, araçların iki yanına sıralandığı caddedeki, tuğladan apartman binalar birbirine öyle yakın inşa edilmişti ki, buralarda yaşayan biri penceresinden sarksa neredeyse yan binadaki komşunun duvarına değecekti.

Hilo arabasını gitmek istediği yerin beş blok gerisinde bir yere park etti. Bir çekincesi yoktu; Kaul Bölgesi'nin sınırları içindeydi. Ancak kolaylıkla akılda kalan arabasının her gece aynı yerin önünde görülmesini istemiyordu. Rahat davranışlar sergilemeye özen gösterdi, kendisinin de dikkat çekmemesi önemliydi. Hem yürümekten de hoşlanıyordu. Hava sonunda biraz serinlemişti, güzel bir geceydi. Ceketini arabada bıraktı ve hiç acele etmeden, gecenin ne erken ne de geç sayılacak bu vaktinde bulduğu sükûnetten keyif alarak yürüdü.

Kapıyı es geçip köhne yangın merdivenini kullanarak beşinci kata tırmandı. Dairenin içinde bir ışık yanıyordu. Pencerenin sürgüsü açıktı ve sıcaktan ötürü aralık bırakılmıştı. Hilo içeri

3 Çekçek: Bir insan tarafından çekilen, Uzakdoğuya has iki tekerlekli bir taşıma aracı.

girdi, kapı eşiğinin üzerinden sekerek geçti ve yerdeki halının üzerinde sessizce ilerleyerek yatak odasındaki ışığa ulaştı.

Kucağında kitabı ile uyuyakalmıştı. Yatak başucundaki lambadan yayılan turuncu ışık yüzünü boyuyordu. Hilo kapının girişinde durup, nazik, huzurlu nefes alışverişiyle inip kalkan göğsünü izledi. Çarşaflar dizine kadar çekilmişti, vücudunun geri kalanı ise örtüsüzdü. Kolsuz, ip askılı bir pamuk bluz ile kenarları beyaz dantelli mavi bir külot giymişti. Koyu renk saçları beyaz yastığın üzerine gelişigüzel dağılmış, uçları ise narin ve solgun çıplak omuzlarına doğru kıvrılmıştı.

Hilo beklemek dayanılmaz oluncaya kadar öylece onu izledi. Odaya girdi ve kitabı parmaklarının arasından aldı, kaldığı sayfayı işaretleyip yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Bu sırada o hiç kımıldamamıştı; olası bir tehlikeye karşı tamamen duyarsız oluşuna hayret etti. Bir Yeşil Kemik olmaktan öylesine uzaktı ki, kendisiyle tamamen alakasız bambaşka bir yaratık da olabilirdi.

Işığı söndürdü, oda karanlığa gömüldü. Sonra onun yanına uzandı, üzerine kapandı ve elleriyle ağzını kapadı. Kız aniden uyandı; gözleri kocaman açılmış, vücudu ise adamın ağırlığı altında kasılmıştı. Boğuk bir çığlık kopardığında Hilo gülerek kulağına eğildi ve fısıldadı. "Daha dikkatli olmalısın Wen. Eğer geceleri pencereni açık bırakırsan, içeri kötü niyetli adamlar girebilir."

Kız çırpınmayı bıraktı. Kalbi hâlâ, göğsünün hemen altında çılgınca atıyordu, heyecanlanmıştı, ama vücudu gevşemişti. Ağzını kapatan elleri tutup çekti. "Senin yüzünden," diye çıkıştı. "Seni beklerken uyuyakalmışım, sonrasında ise gelip ödümü koparıyorsun. Neredeydin?"

Uyumayıp kendisini beklediğini duyduğu için mutlu olmuştu. "Twice Lucky'deydim, orada çıkan bir sorunla ilgileniyordum."

Kız kaşlarını kaldırdı. "İçinde kumar ve striptizciler olan bir sorun mu?"

"O kadar eğlenceli bir şey değildi," dedi söz yerircesine. "Eğer bana inanmıyorsan ağabeylerine sor."

Wen sevgilisinin altında kışkırtıcı bir edayla kımıldandı, çıplak omuzları ve kalçaları kıyafetlerine sürtündü. "Kehn ve Tar bana hiçbir şey söylemez. Sana fazlasıyla sadıklar."

"Haklarını vermen lazım." Hilo kızın kulağını dudakları arasına alıp emerken, bir yandan kemerini ve pantolonunu çıkardı. "Eminim beni öldürmek üzere ikisi bir olup komplo kurdular. Hele sana nasıl baktığımı gördüklerinde? Küçük kız kardeşlerine göz diktiğimi anında anlamışlardı." Kızın külodunu çekip çıkardı ve bacaklarının arasına vurdu, ilk iki parmağını içeri soktu. "Bu yüzden onları en sadık Yumruk'larım yaptım ki canımı almasınlar."

"Onları suçlayamazsın," dedi kız, kalçalarını ona cesaret verircesine hareket ettirirken. İçine girip çıkan parmaklar sıcak ve kaygandı. Tişörtünün üst üç düğmesini açtı ve yukarı doğru çekerek çıkardı. "Yüce Kaul ailesinin oğlu bir kaya-gözden ne isteyebilir –düşüp kalkmak dışında– özellikle de benimki gibi gözden düşmüş bir aileden geliyorsa?"

"Daha fazla düşüp kalkmak?" Kızı sertçe, sabırsızlıkla öptü, dilini ve dudaklarını onun ağzına ve dudaklarına bastırarak. Kızın kalçaları arasındaki penisi öyle sertleşmişti ki ona acı veriyordu. Wen uzanıp ellerini onun saçlarının arasına götürdü. Parmak'ları Hilo'nun ensesinde ve göğsünde geziniyor, vücudunda köprücük kemiği boyunca ve meme uçlarına kadar uzanan, etine işlemiş yeşimlerin üzerlerinden geçiriyordu. Taşlara içinde herhangi bir korku, imrenme ya da istek olmadan dokundu ve her birini yaladı, onları yalnızca ona ait güzel birer parça olarak görüyor ve bu nedenle seviyordu. Hilo daha önce hiçbir kadının yeşimlerine dokunmasına izin vermemişti, aralarındaki bu korkusuz yakınlık içinde bu yüzden heyecan uyandırıyordu.

Tüm gücüyle içine girdi. Tadına doyamıyordu, bir his cümbüşüydü adeta. Günışığı ve okyanus, yaz meyveleri ve misk bir aradaydı. Hilo zevkten inledi ve yatağın başlığına elini attı, daha fazlasını istiyordu. Yeşimle güçlenen hisleri kör edici bir yoğunluktaydı: Kalp atışları çarpışmaya, nefes alışverişleri gök gürültüsüne, tenindeki teni aleve dönüşmüştü. Işığı kapadığına pişman oldu; onu daha fazla görebilmek, her detayını ezberlemek istiyordu.

Wen kalçalarını kaldırdı ve vücudunu onunkine kenetledi, gözlerini gözlerine dikmişti, içlerinde iki küçük nokta halinde sokak lambalarının yansımaları, bir su birikintisinin içinde süzülen mumlar gibi görünüyordu. İçten tutkusu Hilo'yu iyice azdırdı. Diri meme uçlarını emdi. Yüzünü göğüslerinin arasına gömdü ve hiçbir şeye benzemeyen kokusunda kayboldu. Wen de onun kalçalarını kavradı ve onu dur duraksızca yönlendirdi, sonunda zevkten kontrolü yitirmiş halde sarsılarak boşaldı.

Üzerinde uzanmış, bilinci hâlâ biraz uzağında dolanırken, nefesini kadının ensesinin yumuşak kıvrımına bıraktı. "Benim için bu dünyadaki en önemli şey sensin."

Uyandığında hava ağarıyordu. Güneş dip dibe binaların arasından sızmaya çalışıyor, pencerelerden süzülüyordu. Bugün de çok sıcak olacaktı.

Hilo yanında uzanmış uyuyan bu güzelim varlığa baktı, içinde o anda etkisinden kurtulamadığı bir istek doğdu: bir büyü yardımıyla onu eğip bükerek içine alabilmek, böylece onu nereye giderse gitsin hep orada, güvende tutabilmek istedi. Wen'den önce de kadınlarla ilişkilerinden zevk alır ve onlara karşı yoğun, hatta kimine daha nazik hisler beslerdi. Ama Wen'e duyduklarıyla kıyaslanamazdı hiçbiri. Onu mutlu etme tutkusu fiziksel bir acı gibiydi. Ona herhangi birinin zarar verebileceği düşüncesi ya da günün birinde birinin onu elinden alması ihtimali içini yakan bir öfkeyle dolduruyordu. O ne isterse yapardı.

Gerçek aşk, diye düşündü Hilo, şehvet ve coşku doluydu, ancak aynı zamanda acımasız ve gaddar olabiliyor, körü körüne bağlılık istiyordu. Bu yaşadığı dik başlı Shae'nin o Espen için düştüğü kara sevdadan da, Lan ve Eyni arasındaki duygusal yakınlıktan da başkaydı.

Eyni'yi hatırlamak modunu biraz düşürdü. Birkaç haftasını almıştı, ama nihayet o orospunun ve ağabeyini aşağılayan herifin izini bulabilmişti. Stepenland'da, Lybon'da yaşıyorlardı. İş için birini kiralamayı düşünmüştü, ancak Klan'ı aşağılayan bu olayın cezasını da bizzat Klan'ın vermesi gerekirdi. Bu nedenle Tar'dan sahte bir isim ve pasaport kullanarak bir uçak bileti ayırtmasını istemişti, ne var ki Lan'a planından bahsettiğinde Lider bu durumu hoşnutsuzlukla, hatta öfkeyle karşılamıştı.

"Senden asla böyle bir şey yapmanı istemedim," diye çıkışmıştı Lan. "Eğer adlarını bile anacak olsaydım, bunu kendim yapardım, şimdiye kadar yapmamış olmamdan da durumu açıkça anlaman gerekirdi. Onları rahat bırak, bundan sonra da özel yaşantımdan uzak dur."

Hilo boşa giden çabaları karşısında oldukça öfkelenmişti. Ağabeyine iyilik yapmak isterken karşılığında aldığı şey buydu işte. Lan daima duygularını gizli tutardı, durum buyken Hilo ne istediğini nereden bilebilirdi ki?

Wen kımıldandı ve nefis bir uyku sesi çıkardı. Hilo üzerinde düşündüğü konuyu unutuverdi ve sevgilisini dudak ve parmaklarıyla uyandırmak üzere çarşafın altına sokuldu. Oldukça sabırlı davrandı, onu titreten bir orgazma ulaştırdığında halinden memnundu, ardından yeniden seviştiler, bu kez daha yavaş ve acele etmeden.

Bir zaman sonra, yapış yapış halde birbirlerine dolanmışken, Hilo konuştu. "Dün gece ailenle ilgili söylediklerin... Öyle düşünmemelisin. Ebeveynlerinle olanlar yıllar önce olup bitmiş, şimdiyse Kehn ve Tar'dan kimse kuşku duymuyor. Maik adı

Klan içinde saygı gören bir ad."

Wen bir süre sessiz kaldı. "Tüm Klan içinde değil. Peki ya ailen?"

"Ne olmuş onlara?"

Başını omzuna yasladı. "Shae bana asla güvenmedi."

Hilo kahkaha attı. "Shae bahriyeli bir Espen piçiyle kaçıp gitti, şimdiyse halıya pislediğine pişman olmuş bir köpek yavrusu gibi sokulmaya çalışıyor. Kimseyi yargılayabilecek bir pozisyonda değil. Hem onun ne düşündüğü seni neden üzüyor?" Kendi sesindeki kaba tondan, Hilo şaşkınlık ve hayal kırıklığı içinde hâlâ kızkardeşini tümüyle affedememiş olduğunu fark etti.

"O her zaman büyükbabanın dinlediği biri olmuştur. Bir kaya-göz olmasaydım bile büyükbabanın beni onaylayacağını zannetmiyorum."

"O bunamış ihtiyarın teki," dedi Hilo. "Artık Lider'imiz Lan."

Kızın şakağına güven veren bir öpücük kondurdu, ancak ifadesi değişmişti; kendini geriye bıraktı ve dönüp duran sarı tavan pervanesine gözlerini dikerek düşüncelere daldı.

Wen ona endişeyle dönüp baktı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey."

"Anlat bana."

Hilo ona bir önceki gece Twice Lucky'de olanları ve Kaul arazisinde geçen konuşmayı anlattığında, Wen ağırlığını dirseğine verdi ve dudaklarını endişeyle büzdü. "Neden Lan o çocuğu serbest bıraktı? O kadar küçğk yaşta yeşim çalmaya kalkışan bir çocuk artık yola getirilemez. İleride başına daha fazla bela açar."

Hilo omuz silkti. "Biliyorum, ama ne diyebilirim ki? Lan olumlu biri. Nasıl bu kadar yufka yürekli birine dönüşebildi, bana her zaman ağzımın payını veren o kaya gibi sert ağabeyim? Yeşil içinde var, ama bir katil gibi düşünmüyor ve Ayt sonuna

kadar katil. Dağ ile savaşmamız yakındır, bunu nasıl göremez? O bencil, bilmiş ihtiyar Doru onu yanlış yönlendiriyor."

"Lan Doru yerine sana kulak verse iyi olur."

"Doru Klan'ın yıllanmış şarabı gibidir; onu devreden çıkarabilmek mümkün değil."

Wen ayağa kalktı. Parlak siyah saçları sırtına dökülüyordu, sabah güneşi poposunun kusursuz kıvrımlarını aydınlatmıştı. Arkasına döndü. "O halde Zirvesiz'i kendi başına koruyabilmek için hazırlanmalısın. Doru'nun bağlantıları, muhbirleri, sinsi yöntemleri olabilir. Ama tüm Yumruk'lar ve Yumruk'lara bağlı diğer herkes senin. Yeşil Kemik'ler önce savaşçıdır, iş ikinci plandadır. Eğer yaklaşan bir savaş varsa, söylentiler sokaklara dökülecektir, sokaklar ise Boynuz'a ait."

"Kediciğim." Hilo kollarını Wen'in omuzlarına doladı ve onu ensesinden öptü. Yumruk'larından bazılarını gölgede bırakıyordu. "Sende bir yeşim savaşçısının yüreği var."

"Bir kaya-göz vücudu içinde." Sesi acı gelse de tatlılıkla iç geçirdi. "Eğer ben de bir Yeşil Kemik olsaydım, sana yardım edebilirdim. Senin en sadık Yumruk'un ben olurdum."

"Başka bir Yumruk'a ihtiyacım yok," dedi Hilo. "Sen mükemmelsin. Yeşil Kemik dertlerini bana bırak. " Kızın göğüslerini avuçladı ve hoşluk veren ağırlıklarını tarttı, bir sonraki öpücük için eğildi.

Wen dikkatini dağıtmak istemiyormuş gibi başını diğer yana çevirdi. "Kaç Yumruk'un *var* peki, kaç tanesine güvenebilirsin? Kehn bana bazılarının yumuşak başlı olduğunu söylüyor; barış dönemine alışıklarmış, devriye gezmeye ve vergi toplamaya, savaşmaya değil ama. Kaç tanesi bir düello kazanmış? Kaç tanesi birden fazla taşı taşıyabilecek nitelikte?"

Hilo iç geçirdi. "Hepimizin içinde çoğunlukla yeşil, biraz da boşluk var, onlar da aynı bizim gibi."

Wen dönüp baktı. Çoğu insanın genel anlamıyla güzel bulmayacağı, ama Hilo'ya sonsuz derecede ilgi çekici gelen hatlara sahipti; büyük, kedi gözleri ve koyu, eğik kaşları, şehvet uyandıran dudakları ve neredeyse erkeksi bir çenesi vardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi, ciddi olduğunda, Hilo onun bir sanat fotoğrafından çıkmış olduğunu düşünürdü, dümdüz bakışları öylesine etkileyici bir yoğunluk ve gizem taşıyordu ki seyircisini aklından geçenin seks, cinayet ya da market alışverişi mi olduğu konusunda sınayacağı kesindi.

"Son zamanlarda Akademi'ye uğradın mı?" diye sordu. "Gidip kuzenini görebilirsin, sekizinci sınıflara da bir bakarsın. Gelecek yıl mezun olduklarında hangilerinin işine yarayabileceği konusunda da fikir edinmiş olursun."

Hilo aydınlandı. "Haklısın, Anden'ı ziyaret etmeyeli epey zaman oldu. En iyisi bir gidip bakayım." Meme uçlarını nazikçe sıkıştırıp onu son bir kez öptü, sonra ayağa kalktı ve giysilerine uzandı. Pantolonunu giyerken bir şeyler mırıldandı ve karambitinin kınını düzeltti. "O çocuk gerçekten iyi yerlere gelecek," dedi dolabın aynası önünde düğmelerini iliklerken. "Yeşimine sahip olduğunda, efsanevi bir Yeşil Kemik olacak."

Wen saçlarını toplarken gülümsedi. "Tıpkı Boynuz'u gibi."

Hilo bu övgüye göz kırparak karşılık verdi.

BÖLÜM 6

Eve Dönüş

Kaul Shaelinsan, tüm on üç saatlik uçuşların ortak yan etkisi olan beyninde akşamdan kalmalığa benzer bir sis bulutuyla Janloon Uluslararası Havalimanı'na indi. Okyanusun üzerinde, penceresinden uzanan engin maviye bakarken, zamanda geriye yolculuk ettiği hissine kapılmıştı, artık olduğu insanı yabancı bir toprakta bırakmıştı da çocukluğuna geri dönüyordu adeta. İçinde uyanan duygular bütünü kafasını karıştırmıştı: aynı anda hem bir coşku hem de bir yenilgi hissinin acı tatlı ve şiddetli birleşimi.

Shae konveyörden valizini aldı, pek bir şey getirmemişti. Espen'de geçirdiği iki yıl, maddiyata dökülemeyecek kadar pahalı bir üniversite diploması ve tüm dünyevi eşyası tek bir kırmızı deri valize sığmıştı. Bu zavallı ironiye gülümseyemeyecek kadar yorgundu.

Ankesörlü telefonun ahizesini kaldırdı ve yuvaya elindeki bozuklukları atmaya başladı, sonra durdu ve kendi kendine vardığı kararı hatırladı. Evet, Janloon'a dönüyordu, ama kendi kurallarına uygun davranabilirdi. Burada şehrin sıradan bir vatandaşı olabilirdi, illa Kekon'un Meşalesi'nin torunu değil. Bu da erkek kardeşini kendisini havalimanından almak üzere şoförlü bir araç göndermesini talep etmek için aramaması anlamına geliyordu.

Ahizeyi yerine bıraktı, Kekon'a ayak bastığı ilk dakikada eski alışkanlıklarının bu kadar kolay yerini bulmasına içerlemişti. Bagaj teslim alanındaki banklardan birinde birkaç dakika boyunca oturdu, döner çıkış kapısına doğru atacağı son birkaç adım konusunda aniden isteksizleşmişti. İçinden bir ses, bu kapı onu içinde döndürüp dışarı attıktan sonra hiçbir şeyin geri döndürülemeyeceğini söylüyordu.

Yine de, sonuçta daha fazla oyalanamazdı. Ayağa kalktı ve diğer yolcuların oluşturmuş olduğu taksi kuyruğuna girdi.

İki yıl önce burayı terk ettiğinde, Shae geri dönmeyi asla planlamamıştı. Tümüyle öfke ve umut doluydu; Kekon'un dışındaki modern, büyük dünyada kendine yeni bir hayat ve kimlik kurmaya, çağdışı klanlardan ve ailesindeki abartılmış erkek egemenliğinden uzaklaşmaya çok kararlıydı. Espen'de ise ufak bir ada ülkesinden olmanın izlerinden kaçmanın sandığından daha zor olduğunu görmüştü, hele ki bu ada tek bir şeyiyle ünlüyken: yeşimiyle. Nitekim Shae, Janloon isminin çoğunlukla boş bakışlarla karşılandığını tecrübe etmişti. Yabancılar buraya başka bir isim takmıştı: Yeşim Şehri.

İnsanlar Kekonlu olduğunu öğrendikleri zaman, verdikleri tepkiler komik bir şekilde tahmin edilebilir oluyordu. Başta şaşırıyorlardı. Kekon çoğu Espen'in zihninde egzotik, hayali bir yerdi. Savaş sonrasındaki uluslararası ticaretteki patlama asırlar süren tecrit halini tersine çevirmişse de görünüşe göre bu yeterli değildi. Uzayın derinliklerinden geldiğini söylese de aynı tepkileri alabilirdi.

İkinci tepki ise şaka yapma istekleri oluyordu: "O zaman uçabiliyorsundur da? Yumruk'unu duvarın öteki yanına geçirebilir misin? Bize ilginç bir hareket göstersene. Hadi bu masayı kır!"

Nezaket göstermeyi öğrenmişti. Başlarda, açıklamaya çalışmıştı. Sahip olduğu tüm yeşimi Kekon'da bırakmıştı. Artık onlardan farklı biri değildi. Güç, hız ve refleks bakımından sahip

olduğu avantajlar ise aslında sabahları hâlâ erken kalkıp dairesinde spor yapmasından ötürüydü. Edinilmiş alışkanlıklardan kolay vazgeçilemiyordu ne de olsa.

İlk iki hafta kendi yaratmış olduğu yoksunluk çemberine dayanabilmek neredeyse imkânsızdı. Her şey eskiden olduğundan daha *zayıftı* –renkler, sesler, hisler bile– bir düşün soluk sahneleri gibiydi. Vücudu daha ağır, daha yavaştı ve acı çekiyordu. İçinde yaşamsal bir parçasını yitirmiş olduğu şüphesi dinmiyordu, sanki eğilip baksa bir bacağının eksildiğini fark edecek gibiydi. Geceleri panik ve varolmayan bir dünyadan sürükleniyormuş hissiyle uyanıyordu.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi etrafı yaygaracı ve maymun iştahlı Espen'lerle doluydu, konuştukları şeyler kıyafet, araba, popüler müzik ve anlamsız ve karmaşık ilişkileriydi. Mücadele etmekten neredeyse vazgeçecekti; hatta ilk sömestrin sonunda Kekon'a dönüş biletini bile almıştı. Ancak sonunda gururu, neredeyse elden ayaktan düşüren yeşimsizliğin şiddetini bile alt edebilmişti. Neyse ki aldığı dönüş bileti iade edilebilir kategoridendi.

Arkadaşlarına yeşim sahibi olmanın, bir Yeşil Kemik olmanın ve neden vazgeçtiğinin açıklamasını yapmak fazlasıyla güç olacaktı, bu yüzden o da masumca gülümser ve insanların merakının geçmesini beklerdi. Jerald ona daima takılırdı. "Tüm gün boyunca normal biriymiş gibi aramızda dolaşıyorsun, ama günün birinde çılgınca bir şey yaparken yakalanacaksın, değil mi?"

Hayır, çünkü zaten yapacağını yapmıştı. O çılgınca şey de Jerald'ın ta kendisiydi.

Yavaşça yok olan akşam ışıkları hafif puslu göğün içine karışıyordu. Yerler ise Kuzey Buğusu'ndan ötürü ıslaktı; Muson mevsimi boyunca Janloon'un sahil şeridini çevreleyen bir sis ve sürekli çiseleyen bir yağmur vardı. Taksi sırasına girdi ve beklemeye başladı. Sıradaki diğer insanların ona aldırış ettiği yoktu. Üzerinde renkli kısa bir yaz giysisi vardı, Espen'de epey rağbet-

te olmakla birlikte, kendi ülkesinde fazla yapışkan ve gösterişli durmuştu, yine de araya kaynamıştı ve herhangi bir gezgin gibi görünüyordu. Yeşimi olmayan herhangi bir gezgin. Bir yandan rahatlama ve bir yandan kendine duyduğu acıma ile farkına vardı ki birilerinin onu tanıyabilme ihtimali gerçekten zordu.

Taksi sırası ona geldi. Sürücü valizini bagaja yerleştirirken Shae de arka koltuğa yerleşti ve camı açtı. "Yolculuk nereye, hanımefendi?" diye sordu şoför ona.

Shae bir otele gitmeyi düşündü. Duş alarak geçirdiği uzun yolculuğun üzerindeki baskısını azaltmak ve bir süreliğine kendi başına kalabilmek istiyordu. Yine de bunun saygısızlık olacağına karar verdi. "Eve," dedi ve şoföre evinin adresini verdi. Araç kaldırımdan ayrıldı; araba ve otobüslerin itilip kakılırcasına ilerlemekte olduğu yola girdi.

Taksi, Öte Diyar Köprüsü'nü geçip de, şehrin beton ve çelik silueti görüş alanına girdiğinde Shae adeta nefes almasını zorlaştıracak yoğunlukta bir nostalji duygusuna kapıldı. Açık pencereden içeri giren nemli hava, radyodaki programda konuşulan anadili, hatta bu korkunç trafik bile... Yutkundu, ağlamak üzereydi; Janloon'da ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama kabul etmeliydi ki *evindeydi* işte.

Saray Tepesi'nin bulunduğu mahalleye girdiklerinde, taksi şoförü dikiz aynasından onu incelemeye başlamıştı, gözlerini sürekli kırpıştırıyordu. Kaul arazisinin uzun demir kapılarının önüne geldiklerinde, bekleyen muhafızla konuşmak üzere Shae camı biraz daha indirdi.

"Evinize hoşgeldiniz, Shae-jen," dedi muhafız, artık doğru sayılmayacak bu hitabet şekli, ismiyle birleştiğinde verdiği aşinalık duygusuyla onu şaşırtmıştı. Muhafız Hilo'nun Parmak'larından biriydi. Shae yüzünü anımsamıştı ancak ismini hatırlayamadığından yalnızca başıyla selamlamakla yetindi.

Taksi kapıları geçip, evin önündeki dönemeci alarak ana girişte durdu. Shae ödemeyi yapmak üzere cüzdanına uzandığında taksi şoförü, "Ödeme yapmayın, Kaul-jen. Farklı giysileriniz nedeniyle sizi en başta tanıyamadığım için özür dilerim," dedi. Yüzünde samimi bir umutla, gülümseyerek döndü. "Kayınpederim sadık bir Fener'dir. Son zamanlarda işinde ufak bir sorun yaşıyor. İzninizle sizden... "

Shae parayı şoförün eline sıkıştırdı. "Ücretinizi alın," diye ısrar etti. "Ben yalnızca Kaul soyadını taşıyan biriyim. Klan'da sözü geçen biri değilim. Kayınpederinize konuyu uygun kanallardan Kılavuz'a ulaştırmasını söyleyin." Adamın hayal kırıklığına uğramış ifadesi karşısında suçluluğunu bastırmaya çalışarak taksiden indi ve valiziyle birlikte girişteki basamakları tırmandı.

Kyanla, evin Abukei hizmetlisi, onu kapıda karşıladı. "Ah, Shae-se, ne kadar da farklı görünüyorsunuz!" Shae'ye sarıldı ve onu bırakmadan şöyle bir uzaklaştı. "Ve Espen kokuyorsunuz." Aldırış etmeden gülümsedi. "Ama şaşırmamalıyım, neticede siz artık önemli bir Espen iş kadınısınız."

Shae bitkince gülümsedi. "Saçmalama, Kyanla."

Düpedüz işkolik birinin metanetiyle, Shae anadilinde olmayan bir eğitim almasına rağmen bölümünü ilk üçten biri olarak bitirmişti, aynı zamanda Kaul Du Akademisi'nde eğitim almış biri olarak, Espen sınıflarına tümüyle hayret etmişti. Kocaman odalarda oturulup konuşuluyordu, sanki oradaki her öğrenci akademisyen olmak istiyormuş gibi. Baharda, kampüs içinde işe alım görüşmeleri yapan birkaç şirketle görüşmüştü. Hatta birinden başlangıç pozisyonu için bir iş teklifi bile almıştı. Ama görüşmecilerin ona nasıl bakacağını çok iyi biliyordu.

İçeri girdiğinde, masanın etrafındaki adamlar –ve yalnızca adamlar– muhtemelen Tuni veya Şotaryen olacaktı, gözlerinde göreceği ilk şey ise önyargı parıltıları. Özgeçmişine bakıp da

onun Kekon'dan olduğunu ve bir Yeşil Kemik olarak büyütüldüğünü öğrendiklerinde ise ifadeleri tümüyle şüpheci olacaktı. Espen'ler askeri güçleriyle övünüyor olabilirlerdi, ancak onun aldığı dövüş sanatları eğitimine saygı duymazdı. Hem böylesine medeni ve profesyonel bir Espen şirketinde ne işe yarayacaktı ki? Orası Kekon değildi, Kekon'da olduğu gibi Kaul soyadı altın değerinde değildi, büyükbabasının ufacık bir sözüyle istediğini elde edemezdi burada. Bu düşünceyle, her şeyi kendi başına başarma romantizmi yüzünden kendini aptal gibi hissetmişti. Aptal ve yalnız. Şimdiyse buradaydı işte: Birkaç sene önce yeterince hızlı terk edemediği evine geri dönmüştü.

Lan merdivenlerin başında dikiliyordu. Gülümsedi. "Evine hoşgeldin."

Shae ona ulaştı ve sımsıkı sarıldı. Büyük ağabeyini iki senedir görmemişti ve ona duyduğu yoğun hislerle dolup taşmıştı. Lan kendisinden dokuz yaş büyüktü; asla oyun arkadaşı olmamışlardı ama ona karşı hep nazikti. Onu Hilo'ya karşı savunmuş, gidişinden ötürü onu yargılamamıştı, aynı zamanda Espen'de okuduğu sıralar aile üyelerinden kendisine mektup gönderen tek kişiydi. Bazen, titizlikle yazdığı mektupları, hatta elyazısı, Shae'ye Kekon ile arasındaki tek bağının ve bir geçmişi ile bir ailesi olduğunun tek kanıtının o olduğunu hissettiriyordu.

Büyükbabam pek sağlıklı değil, diye bitirmişti son mektubunu. *Gerileme sağlığından çok ruhunda. Seni özlediğini biliyorum. Mezun olduğunda, gelip onu ziyaret etmen iyi olurdu, annemi de öyle.* Jerald ile olan ayrılığı hâlâ sızlayan bir yara gibi taze iken Shae ağabeyinin mektubunu yeniden okumuş, aldığı tek iş teklifini de geri çevirmiş ve Janloon'a bir uçak bileti satın almıştı.

Lan da kızkardeşine sarıldı ve onu alnının ortasından öptü. Shae, "Büyükbabam nasıl?" diye sorduğu sırada Lan da, "Saç-

ların," dedi. İkisi de güldü ve Shae aniden iki senedir nefesini tutuyormuş da, o an bırakmış gibi bir rahatlama hissetti.

Lan, "Seni bekliyor," dedi. "Yanına çıkmak ister misin?"

Shae derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Beklemenin işleri kolaylaştıracağını sanmıyorum." Birlikte merdivenleri çıktılar, bu sırada ağabeyinin eli omzundaydı. Bu kadar yakınlarken, ağabeyinin yeşiminin yaydığı uğultuyu hissetti, havadaki yeşimi algılamak zordu ancak vücudu, ağabeyine yaklaştıkça midesindeki özlem dolu sancımayla tepki veriyordu. Yeşim etkisinden öyle uzun zamandır uzak kalmıştı ki başı döndü. Kendini Lan'dan uzak kalmaya zorladı ve hemen çift kanatlı kapının önünde durdu.

"Son zamanlarda durumu biraz kötüydü," dedi Lan. "Bugün güzel bir gün ama."

Shae kapıyı çaldı. Kapının diğer tarafından, Kaul Sen'in şaşırtıcı derecede kuvvetli sesi duyuldu. "Seni algılayabiliyorum, biliyorsun değil mi, yeşimin olmasa da, kapının arkasındasın ve orada oyalanıyorsun. Gelsene içeri."

Shae kapıyı açtı ve büyükbabasının önünde durdu. En azından giysilerini değiştirip bir duş alabilirdi. Kaul Sen'in delici bakışları üzerindeki parlak, yabancı giyside gezindi ve gözlerinin kenarları kırışıklarını ortaya çıkararak kısıldı. Burun delikleri küçüldü ve sanki torununun kokusundan rahatsız olmuşçasına sandalyesinde geri yaslandı. "Tanrılar duysun," diye mırıldandı, "son birkaç yıl sana da, tıpkı bana olduğu gibi hiç yaramamış."

Shae tüm gaddarca kusurlarına rağmen büyükbabasının ülkedeki en saygın ve kahraman adamlardan biri olduğunu hatırlattı, şimdiyse yaşlıydı, yalnızdı ve sağlığı bozulmuştu, tabii kendisi de iki yıl kadar önce kalbini kırmıştı. "Havalimanından doğruca buraya geldim, Büyükbaba." Shae birbirine kenetlediği ellerini alnına götürerek geleneksel saygı duruşunda bulundu, sonra bakışlarını

yere indirerek büyükbabasının sandalyesinin önünde diz çöktü. "Evime geldim. Beni yeniden torunun olarak kabul edecek misin?"

Başını kaldırıp baktığında yaşlı adamın bakışlarının yumuşadığını gördü. Kenetlediği ağzı gevşemişti ve dudakları hafifçe titriyordu. "Ah, Shae-se, elbette seni affediyorum," dedi, her ne kadar Shae tam olarak af dilememişse de. Büyükbabası boğumlu ellerini ona uzattı ve o da bu ellere tutunarak ayağa kalktı. Büyükbabasının dokunuşu adeta elektrik çarpması gibi gelmişti ona; bu ileri yaşında bile yeşim aurası yoğundu, Shae'nin omzundaki kemikler hatıralar ve özlem duygusu ile karıncalandı.

"Aile sensiz derlenip toparlanamadı," dedi Kaul Sen. "Buraya aitsin."

"Evet, Büyükbaba."

"Yabancılarla iş yapmak iyi ve doğru bir şey. Bunu hep söylemişimdir ve Tanrılar doğruluğunu biliyor bunun, *herkese* söylerim: Kekon'u dünyaya açmalı ve dış etkileri kabul etmeliyiz. Ben sırf bu düşünce uğruna Ayt Yugontin'le olan kardeşliğimi bitirdim. *Ama...*" Kaul Sen parmağını havaya bir ok gibi saplamıştı, "Asla onlar gibi olamayız. Biz farklıyız. Biz Kekonlularız. Biz Yeşil Kemik'leriz. Bunu unutma hiçbir zaman."

Büyükbabası kızın ellerini kendi ellerinin içinde döndürdü, başını üzgünce iki yana salladı ve kızın çıplak kollarını onaylamaz bakışlarla süzdü. "Yeşimini terk etmiş bile olsan, onlar gibi olmazsın. Seni asla kabullenmezler, çünkü farklı olduğunu sezerler, köpekler kurttan aşağıdır, bunun gibi. Yeşim bizim mirasımız; kanımız diğerlerinin kanına karışmamalı." Tuttuğu elleri güven vermek istercesine sıktı.

Shae sessiz bir kabullenişle başını eğdi, büyükbabasının Jerald'ın geride kalmasından duyduğu bariz memnuniyete gücendiğini gizleyerek. Jerald ile Kekon'da tanışmıştı. O zamanlar, Euman Adası'nda on beş aylığına tertiplenmişti ve sonrasında

üniversiteye devam etmeyi planlıyordu. Kaul Sen, Shae'nin yabancı bir denizciyle ilişkisi olduğunu öğrendiği anda öfkeyle bunu lanetlediğini duyurmuştu. Nedenleri temelde ırkçı olsa da –Jerald bir Şotaryendi, (Espen'de doğmuş olsa da) ona layık olmayan cılız ve güçsüz biriydi, kalıpsız serserinin biriydi– yaşlı adamın sezgilerinin doğru çıkması Shae'yi yaralamıştı. Üzerinde düşünülecek olursa, kalıpsız serseri kısmı da doğru çıkmıştı aslında. "Seni böylesine sağlıklı gördüğüme çok sevindim, Büyükbaba," dedi Shae nazikçe, büyükbabasının monologunu sona erdirmeye çalışarak.

Bu denemeyi büyükbabası başka bir konu açarak savuşturdu. "Eski odandaki hiçbir şeye dokunmadım," dedi. "Bu evreyi geçtikten sonra evine geri döneceğini biliyordum. Oda hâlâ senin."

Shae çabucak düşündü. "Büyükbaba, ben senin için büyük bir utanç kaynağı oldum. Bu evde hâlâ bir yerim olabileceğini sanmıyordum. Bu nedenle buraya çok uzak olmayan bir daire tuttum ve eşyalarımı da oraya gönderttim." Bu doğru değildi; kalacak bir yer ayarlamamıştı ve gönderecek eşyası da yoktu. Ama Kaul malikânesindeki çocukluk odasına dönme fikrine de kesinlikle sıcak bakmıyordu, sanki bir okyanus uzaklığında ve iki yıl boyunca hiçbir şey değişmemiş ya da kazanılmamış gibi. Burada yaşarsa, sürekli gelip geçen Yeşil Kemik'lerin yeşim aurasına ve büyükbabasının aşağılayıcı affına dayanmak zorunda kalacaktı. "Hem, yerleşmek için kendi başıma biraz zaman da geçirmek isterim. Bir sonraki adımıma karar vermek için," diye ekledi.

"Karar verecek ne varmış? Hangi işin başına geçeceğini Doru ile konuşurum."

"Büyükbaba," diye araya girdi Lan. Odanın girişinde durmuş, onları izliyordu. "Shae çok uzun bir yoldan geldi. Bırakalım da dinlensin. İş konuşacak daha pek çok zaman olacaktır."

"Hıh," dedi Kaul Sen, ama Shae'nin ellerini de bıraktı. "Haklısın, galiba."

"Yakında tekrar seni ziyarete geleceğim." Büyükbabasının alnından öpmek için eğildi. "Seni seviyorum, Büyükbaba."

Yaşı adam homurdandı ama yüzü sevgiyle öyle bir aydınlandı ki Shae gerçekten ne kadar özlendiğini anladı. Lan'ın aksine, o asla kendi babasını tanımamıştı, küçücük bir kızken Kaul Sen onun her şeyi olmuştu. Daima birbirlerinin üzerine titrerlerdi. Odadan çıkarken, büyükbabası arkasından mırıldandı, "Tanrılar aşkına, yeşimini tak. Seni böyle görmek kalbimi kırıyor."

***

Lan'la birlikte dışarı yürüdüler. Baş başaydılar. Güneş batmıştı, kızıl renkli gün ışıkları avlunun etrafında konuşlanan binaların çatılarında bir sis bulutu gibi geziniyordu. Shae bir gürgen ağacının sarkık dalları altındaki taştan banka oturdu ve derin derin içini çekti. Lan da onun hemen yanına oturdu. Bir an için sessiz kaldılar. Sonra birbirlerine bakıp aynı anda ikisi de zayıf birer kahkaha attı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Shae.

"Dediğim gibi, bugün iyi günündeydi. Doktor daha az yeşim taşıması gerektiğini söylüyor, ama bu benim galip olamayacağım bir savaşa benziyor." Lan gözlerini kaçırdı, ancak Shae ağabeyinin yüzünden bir anlığına geçen ifadeyi yakalamıştı.

"Annem nasıl?" diye sordu.

"İyi. Oraları seviyor. Huzurluymuş."

Çok uzun zaman önce, anneleri sürdürmekte olduğu bekâr ebeveynliğe ve talepkar büyükbabasına hizmet etmeye son verip, Zirvesiz Klanı'nın iktidardaki ailesinin saygın dulu olarak güvenli ve huzurlu bir yaşama kavuşmayı talep etmişti. Shae on sekizine basar basmaz Kaul Wan Ria ailenin Janloon'a üç saat uzaklıkta ve güneydeki Marenia'da bulunan sahil köşküne yerleşmişti. Shae'nin bildiği kadarıyla o günden beri şehre dönmemişti.

Lan, "Onu ziyaret etmek için bir plan yapmalısın. Acele etmeden, yerleştikten sonra," dedi.

"Ya sen? Sen nasılsın?"

Lan ona dönüp baktı, sol gözü kısılmıştı. Herkes onun bu halini babalarına benzetirdi, ama Shae bu benzerliği görmüyordu. Ağabeyi sadık ve hisli biriydi, büyükbabasının duvarındaki eski fotoğraflarda yer alan yırtıcı bakışlı çete savaşçısına pek de benzemiyordu. Lan ona bir şey söyleyecekmiş gibi durdu, ardından sanki fikrini değiştirdi ve başka bir şey söyledi. "Ben iyiyim, Shae. Klan işleri beni meşgul tutuyor."

Ani bir suçluluk duygusu içini sardı. Espen'deyken ağabeyinin mektuplarına dönüş yapmaya pek özen göstermemişti; şimdi ondan kendine açılmasını bekleyemezdi. Kendine güvenmesini isteyip istemediğini bile bilmiyordu, eğer konular bölgesel anlaşmazlıklar, Fener'lere yapılan haksızlıklar ya da düellolarda ölen Parmak'lar olacaksa hiç de istemezdi bunu; Klan konularından uzak durmaya kararlıydı artık. Ne var ki, ağabeyinin Eyni tarafından terk edilmiş ve büyükbabaları tarafından üzücü biçimde reddedilmişken, yalnızca Hilo'nun ve edepsiz, yaşlı Doru'nun desteğiyle tüm işlerle nasıl başa çıkabildiği ve Lider olarak devam edebildiği üzerine biraz düşünmüştü. "Yanında olamadım," dedi. "Özür dilerim."

"Kendi hayatını yaşaman gerekiyordu, Shae."

Sesinde hiçbir gücenme belirtisi yoktu, Shae eve döndüğünde karşılaştığı ilk aile üyesi Lan olduğu için Tanrılara şükretti. Gittiği için aşağılamamış, döndüğü için de utandırmamıştı onu. Bu hak ettiğinden çok daha fazlasıydı ve ailesindeki başka kimseden bekleyemeyeceği kadar büyük bir şeydi aynı zamanda.

Jet lag etkisini gösteriyordu, bitkinleşmişti. Evdeki ışıklar yandı ve hemen sonra biraz kısıldı; Kyanla'nın silueti üst pencerelerde görünüp, kapanan perdelerin ardında kayboldu. Shae'nin çocukken aralarında oynadığı hareketsiz banklar ve ağaçlar ona karanlıkta uzak ve soğuk akrabalar gibi göründü.

Kekon'un kendine has bir kokusu olduğunu fark etti, baharatlı, terli bir aromaydı bu. Tüm Espen sınıf arkadaşlarının onda aldığı koku da böyle miydi? Kokunun tüm gözeneklerinden içeri nüfuz edişini gözünde canlandırdı. Bir elini Lan'in omzuna koydu. Çok fazla yaklaşmamaya dikkat ederek ona eğilirken, ağabeyinin yeşim aurası tıpkı zayıf bir titreşim gibi etrafını sardı.

***

Shae şehirde bir otele yerleşti ve sonraki üç gününü bir apartman dairesi arayarak geçirdi. Kaul arazisine çok yakın olmasa bile istediği herhangi bir yerde de yaşayamazdı. Yeşimini bırakmış olabilirdi, ama yüzü ve ismi hâlâ onunlaydı, şherin belli yerlerinden kaçınması onun için iyi olacaktı. Zirvesiz'in kontrolünde olan bölgeleri eleyerek arama yapsa bile, sabahın köründen gecenin karanlığına kadar tüm zamanını kalabalık ve pis kokulu metro güzergâhının her durağında durarak, yaz sıcağında delicesine terleyerek, ama her daireyi birbiri ardına gezerek geçirdi.

Her şey çok daha kolay olabilirdi, diye geçirdi içinden birkaç kez. Lan'dan Fenerli mülk sahiplerine ulaştırılacak doğru kelimeyle kendisine vakit kaybetmeden tam istediği gibi bir daire bulabilirdi. Kira normal ederinin neredeyse yarısı kadar olurdu, karşılığında pek tabii mülk sahibi muhtemelen uzun zamandır beklemekte olan imar ya da restorasyon iznini anında alırdı. Ailesinin yardımı olmadan yaşama yeminine sımsıkı tutunuyordu. Öğrenciyken tutumlu bir hayat sürmüştü ve geçen yılki yaz stajında biriktirdiği Espen paraları çevrildiğinde, Janloon'da en kötü ihtimalle altı ay boyunca kirayı dert etmemesine yeterdi. Aramasının üçüncü gününün sonunda ayakları ağrıyordu ve yorgundu ancak Kuzey Sotto'da sade ama zevkli döşenmiş tek odaklı bir asma katı kiralayabildiği için memnundu.

Döndüğünde Hilo'yu otelin lobisinde bekler halde buldu. Lobideki şişkin deri koltuklardan birine yayılmıştı ama Shae'nin içeri girdiğini görünce ayağa kalktı, o sırada yanında olan Yum-

ruk'u da –Maik kardeşlerden biriydi bu ama Shae hangisi olduğunu anımsayamadı– yalnız konuşabilmeleri için Hilo'nun yanındaki koltuktan kalkıp odanın diğer yanına doğru gitti.

Hilo en son iki sene önce gördüğü halinden hiç de farklı görünmemişti ona, bunun üzerine Shae, beklenmedik bir öz farkındalıkla, kendisinin ona farklı gelip gelmediğini merak etti, saçları ya da kıyafetleri onu yabancı biri gibi ya da daha yaşlı biri gibi gösteriyor muydu acaba. Hilo ondan yalnızca on bir ay daha büyüktü; gittiği sıralar bir bakıma eşit seviyede sayılırlardı. Şimdiyse Shae işsiz, yalnız ve yeşimsizdi. Hilo ise Janloon'daki en güçlü adamlardan biri olmuştu, emrinde yüzlerce Yeşil Kemik bulunuyordu.

Bu andan kaçamayacağını biliyordu ama en azından biraz olsun erteleyebileceğini düşünmüştü. Acaba nerede olduğunu ona Lan mı söylemişti, yoksa otel çalışanları onun Yumruk'larına haber mi vermişti? Hilo onu selamlamak üzere ayağa kalktığında Shae kuvvetini topladı. Bu karşılaşmayı bir otel lobisinde yaşayacaklarını canlandırmamıştı hiç. "Hilo," dedi.

Hilo onu büyük bir şefkatle kucakladı. "Burada, bir otelde ne arıyorsun? Benden mi kaçıyorsun?" Sesi gerçekten incinmiş geliyordu; Shae onun zaman zaman ne kadar hassas olabildiğini unutmuştu. Hilo ellerini Shae'nin yüzünün iki yanına koydu ve her iki yanağından ve alnından kızkardeşini öptü.

"Ben geçmişi unuttum," dedi. "Her şey affedilebilir, hem sen de geri döndün. Sen benim küçük kızkardeşimsin, sana nasıl dargın kalabilirim?"

Büyükbabamız gibi konuşuyor, diye geçirdi Shae aklından, *aynı bağışlayıcılıkla*. Kendisininse bağışlanacak hiçbir yanı yoktu elbette, hele ki Shae'yi fahişe ve hain addedip, onun, Lan'ın ve büyükbabasının önünde eğer kendisine emir verilirse gidip Jerald'ı öldürmek için gönüllü olacağını duyurduktan sonra. Eğer Jerald bir Espen askeri olmasa ve Lan o anda orada olup herkesi yatıştırmasa, Kaul Sen pek tabii böyle bir emri seve seve verirdi.

Bir yanı Hilo'ya öfkeli kalmaya kararlıydı. Eğer Hilo da kendisine karşı hâlâ öfkeli olsa bu kolay olurdu. Ama Hilo'nun asiliği de tıpkı yeşim aurası gibiydi, ateşli ve anlaşılır. Auranın sıcaklığının etrafını sardığını, omuzlarında ve sırtında bir koruyucu gibi taşıdığı geriliminin çözülmeye başladığını hissetti. "Senden kaçmıyordum," dedi. "Yalnızca yerleşebilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı ve buraya geldim, hepsi bu."

Hilo bir adım geri çekildi, onu hâlâ dirseklerinden tutuyordu. "Yeşimin nerede?"

"Taşımıyorum," dedi Shae.

Hilo'nun kaşları çatıldı. Eğildi ve fısıldadı. "Sana ihtiyacımız var, Shae." Gözleri şimdi aynı hizadaydı, ısrarcı bakışlarını ona dikmişti. "Dağ bize saldırmaya hazırlanıyor. Tüm olanlar buna işaret ediyor. Zayıf olduğumuzu düşünüyorlar. Büyükbabam öylece oturuyor ve asla evden çıkmıyor. Doru'ya fazla güvenmiyorum. Ama sen döndün ya, işler değişir. Büyükbabam her zaman en çok seni sevmiştir ve Lan'ın arkasında sen ve ben bir arada olursak – "

"Hilo," dedi Shae. "Ben dâhil olmayacağım. Yalnızca Janloon'a döndüm diye Klan işlerine dâhil olacağım anlamını çıkarma."

Hilo başını iki yana salladı. "Ama sana ihtiyacımız var," dedi kısaca.

O anda birkaç zalim sözcük onu zıvanadan çıkarabilirdi. Shae denedi –onu incitmeyi, reddetmeyi, kışkırtmayı– ama eski çekişmelerinden bıkıp usanmıştı. Hilo'yla savaşmak beyhude, aynı zamanda bağımlılık yapan kötü bir alışkanlıktı ve hayatı boyunca sürmüştü bu, yeşimiyle birlikte geride bıraktığı bu çekişmenin yeniden başlamasını ise istemiyordu. İkisi de yetişkindi. Aynı zamanda kendine Hilo'nun Zirvesiz'in Boynuzu olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Eğer Kekon'da en azından bir süre kalabilmek istiyorsa, Hilo'ya ters düştüğü senaryoda bu pek mümkün olmazdı.

BÖLÜM 7

Kaul Dushuron Akademisi

Gölgeye rağmen, sekizinci sınıfların sırtlarından ve yüzlerinden ter damlaları sızıyordu. Aralarından on genç, sıcak tuğlalardan oluşan on ufak yığının arkasında gergin bir bekleyiş içindeydi. "Birer tane daha," dedi ustaları ve üçüncü sınıflar ellerinde maşalarla yanan kuyuya eğilip, dikkatlice ama hızlıca alevler içinden birer tuğla çıkararak tüten on yığının üzerine birer birer yerleştirdi. Bekleyen sekizinci sınıflardan biri, Ton, dikkatlice fısıldadı, "Ya, neyi seçeceğiz, acıyı mı yoksa yenilgiyi mi?"

Ton hiç şüphesiz soruyu sınıf arkadaşlarına yöneltmişti ve duyulmak da istememişti, ancak Usta Sain'in hisleri fazla keskindi. "Sene sonundaki sınavları veremediğin takdirde hayatın boyunca yeşim taşıyamayacağını hesaba katarsak, ben olsam acıyı seçerdim," diye karşılık verdi soğuk bir sesle. Tereddüt içindeki öğrencilere dönüp baktı. "Eee? Tuğlaların soğumasını mı umuyorsunuz?"

Emery Anden deriye işlenmiş yeşim taşlarına daha fazla temas etme ihtiyacından ziyade, süregelen bir alışkanlıkla sol bileğindeki sargıları ovuşturdu. Gözlerini kapayıp, Kekonluların çok azının manipüle etmeyi öğrenebildiği sıradışı enerjiyi yakalamaya ve konsantrasyonunu toplamaya çalıştı. Acı ve yenilgi arasında bir tercih olacaktı elbette, Ton'un da söylediği gibi. Ye-

rinde bir Kuvvet tuğlaları kırabilirdi, ancak Çeliklenmek onu fokurdayan sıcak kilde yanmaktan kurtarırdı. Bu egzersizin öğretmeyi amaçladığı gibi, her iki yetkinliği de bir arada sergilemek durumundaydı; Kuvveti ve Çeliklenmeyi. Gerçekten yetenekli bir Yeşil Kemik, Anden ve sınıf arkadaşlarının da bir gün başarmayı arzu ettikleri üzere, Akademi'den öğretilen tüm altı disiplini, Kuvveti, Çeliklenmeyi, Algılamayı, Hafiflemeyi, Saptırmayı ve Odaklamayı, herhangi bir anda, uygulayabilirdi.

Anden'ın hemen yanında acı çeken Ton'dan çınlayan bir çatırtı ile boğuk ve acı dolu bir haykırış yükseldi. *Matematik kadar zor bir şey değil,* diye telkin etti kendini Anden, ardından avuç içi kemiğini en yüksekteki tuğlanın tam ortasına indirdi. İlk tuğlayla birlikte birbiri ardına kırılırlarken, yalnızca bir saniye sürmesine rağmen tekrarlayan bir güç dalgası ile Anden, tıpkı domino taşlarının tek sıra oluşturarak devrilmeleri gibi, kırılmanın etkisinin ters yönde hareket ederek kollarına, omzuna ve vücuduna yayılışını hissetti. Elini bir anda geri çekti, gözlerini kocaman açtı ve ellerini inceledi.

"Ellerinizi uzatın," dedi Sain, neredeyse sıkkın bir sesle. Öğrencilerin oluşturduğu sıranın sonuna ilerlerken, ensesinin pürüzlü derisini hayal kırıklığı ile ovuşturdu. "Görüyorum ki içinizden bazıları bu öğleden sonrayı revirde geçirecek," dedi, uzatılan şişmiş eller karşısında burnunu kırıştırarak. Yerde duran kırılmamış bir tuğlayı tekmeledi. "Diğerleri de kendilerini biraz da Kuvvet eğitiminde hırpalasınlar." Sıranın sonuna geldiğinde, Anden'ın önündeki altı kırılmış tuğlaya ve yanmamış ellere baktı ve homurdandı; bu da Usta'nın bu zamana kadar göstermiş olduğu, övgüye en yakın hareketiydi.

Anden alçakgönüllülükle gözlerini önündeki kırık tuğlalara dikti. Kendi başarısından zevk almak ya da gülümsemek görgüsüzce bir davranış olurdu ve her ne kadar Kekon'da doğup büyümüş

ve daha önce hiç başka bir yere gitmemiş olsa da, Anden daima bir şekilde bulunduğu yere yabancıymış gibi görünmeye karşı tetikteydi; hayatı boyunca bilinçsizce de olsa sahip olduğu bir refleksti bu.

Sain ellerini çırptı. "Sargılarınızı çıkarın. Haftaya tekrar görüşeceğiz ve sizi mezun edene ya da kötürüm bırakana kadar bu egzersiz tekrar tekrar yapacağız."

Öğrenciler ellerini kavuşturup alınlarına götürdüler, inlemelerini zorlukla bastırırlarken ortalığı temizlemeye gelen üçüncü sınıfların arasına karıştılar. Anden arkasını dönüp bileğindeki sargıyı çıkardı ve kutusuna yerleştirdi. Sonra yere çömeldi, sırtını bir duvara verdi ve çarpıntıya teslim olurken gözlerini kıstı. Yüksek yeşim hassasiyeti aynı zamanda çok daha kötü yeşim yoksunluğu çekmek demekti, çok kısa süreli olsa bile. Bazen Anden'ın iyileşmesi diğer öğrencilerin iyileşmesinden iki kat daha uzun sürerdi, ama şimdi antrenmanlıydı. Derin bir nefes aldı ve kendini rahatlamaya zorladı, dünya ayaklarının altından çekiliyor, her şey loşlaşıyor ve görüşünde çatlaklar oluşuyor gibiydi, ta ki nihayet kendine gelip her şey sıkıcı derecede olağanlaşıncaya dek. Bir dakikadan kısa sürede her şeyi kontrolü altına aldı ve çantasını omzuna alarak tekrar ayağa kalktı.

"Orada Sain'in homurtusunu duydum," dedi Ton, elini bir çift üçüncü sınıfın görev bilinciyle büyüklerine getirmiş olduğu soğuk su kovasına daldırırken. "İyi işti, Emery." İsmini tıpkı bir Kekonlu gibi telaffuz etmişti: *Em-Ri.*

"Tuğlalarım daha inceydi," diye yanıtladı Anden kibarca. "Elin nasıl?"

Ton yüzünü acı içinde buruşturdu, avcunu bir havluya sarmıştı ve kolunu sıkıca karnına bastırıyordu. Sıska bir çocuktu, Anden'dan daha kısaydı ama Kuvveti takdire şayandı. Yeşim bu açıdan ilginçti, bazen cılız bir kadın bir metal barı bükebilir

ya da iri, ağır bir adam Hafifleyerek bir duvara tırmanabilir ya da bir çatıdan atlayabilirdi, sayılabilecek tüm örnekler yeşimin etkilerinin yalnızca fiziksel olmaktan çok daha öte olduğunu ortaya koyuyordu. "Keşke medikal Odaklama deri yaralarında daha fazla işe yarasaydı," dedi Ton hüzünle. "Gemi Günü'nden hemen önce olmasa olmazdı sanki." Duraksadı ve Anden'a kaçamak bir bakış fırlattı. "Hey, keke, birkaç kişi toplanıp gelecek haftaki yıkımdan önce Docks'taki barlara takılmayı planlıyoruz. Gelmek ister misin sen de, başka planların yoksa tabii?"

Anden net biçimde bu plana sonradan davet edildiğini hissetti, ki genelde de böyle olurdu, ama elbette başka bir planı yoktu ve Lott Jin de belki bu grupta onlarla birlikte olur diye geçirdi, sonra yanıt verdi. "Elbette, güzel olur."

"Süper," dedi Ton, "o zaman görüşürüz." Yanığına dikkat ederek revirin yolunu tuttu. Anden da ters yöne, yurt odalarının olduğu tarafa yürümeye başladı, yürürken düşüncelere dalmıştı. Akademi'de geçirdiği yedi yıldan uzun süre boyunca, aslında hiçbir zaman dışlanmadığı, ancak hiçbir zaman da tamamen kabul edilmediği, yalnızca bir şekilde var olduğu, saygın ama zaman zaman içinde yalnız kaldığı bir sosyal çevreye sahipti. Sınıf arkadaşları ona karşı daima naziktiler (bu mecburiydi), kendisi de Ton ve birkaç kişiyi daha gerçek dostları olarak görüyordu, ancak Anden yaşıtlarının birçoğunu birden fazla sebeple rahatsız ettiğini biliyor ve tamamiyle kabul görmeyi asla beklemiyordu.

Pau Noni, sekizinci sınıflardan biri, arkasından koşaraj ona yetişti, yüzü gün ortası sıcaklığından ve nemden ötürü kızarmıştı. "Anden! Ön tarafta seni bekleyen bir ziyaretçin var!" Kız eliyle Akademi'nin girişindeki çadıra giden yolu işaret etti.

Bir ziyaretçi mi? Anden gözlerini kısıp gözlüklerini burnunun gerisine iterek girişe doğru baktı. Miyopluk yeşimi çıkarıp Algılama hissini kaybetmenin üzerine işleri iyice zorlaştırıyor-

du. Onu ziyarete kim gelmiş olabilirdi? Anden uzun adımlarla eğitim alanına doğru koşarken çantası hopluyordu.

Doğudaki ufak alan, iki yüz kırk dönümlük kampüsün içindeki birkaç eğitim alanından biriydi. Kaul Dushuron Akademisi, Widow Park'ın içinde bir tepenin üzerine kurulmuştu. Janloon şehrinin canlılığına ve her yöne uzanan banliyölerine rağmen, Akademi'nin yüksek duvarları ile karaağaçlar ve büyük defne ağaçları uzun, tek katlı binaları perdeliyor, yeri şehir merkezinden ayırıyor ve Yeşil Kemik eğitim tapınağının hissettirdiği gelenekselliği koruyordu. Akademi, Kaul Sen'in mirası ve oğluna sunduğu bir övgüydü, ancak daha da derinlerde, Yeşil Kemik kültürünün kendine Kekon topluluğunun tam kalbinde yer bulduğunun en canlı kanıtıydı. Şöyle bir düşününce, Anden Akademi'nin bir okul olduğu kadar bir sembol de olmasından hoşnuttu.

Ana girişin arkasındaki ufak taş bahçeye geldiğinde Anden yavaşladı. Bir adam alçak istinat duvarının tepesinde oturmuş, sıkıntıdan biraz yayılmıştı. Ismarlama bej bir pantolon ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı bir tişört giymişti; ceketi hemen yanında, duvarın üstünde duruyordu. Anden yaklaşınca adam isteksiz bir nezaketle ayağa kalktı ve Anden bu kişinin Kaul Hilo olduğunu gördü.

Gerilime benzer bir his Anden'ın göğsünde dolaştı.

"Beni gördüğüne şaşırmış gibisin, kuzen," dedi Hilo. "Doğum gününü kutlamak üzere seni ziyaret etmeyi unuttuğumu sanmadın, değil mi?"

Anden birkaç gün önce on sekiz yaşına basmıştı. Gün diğer günlerden herhangi bir farklılık olmaksızın geçip gitmişti, Akademi eğitmenleri kişisel kutlamaları uygunsuz oldukları gerekçesiyle onaylamıyordu. Anden ellerini kavuşturup saygılı bir selamlama için alnına götürdü. "Hayır, Kaul-jen, yalnızca bugünlerde yoğun olduğunu biliyorum. Beni ziyaret ettiğin için onore oldum."

"Onore oldum, Kaul-jen," diye taklit etti Hilo onu, sesini abartılı biçimde kalınlaştırarak. Dudağının sol tarafı muzip bir gülümseme ile kıvrıldı. "Bu resmiyet de nedir, Andy? Burası size bunu öğretmiyor ya?" Hilo kollarını genişçe açtı. "Bende işe yaramadı."

Sen bir Kaul'sün. Bu okul senin babanın ismini taşıyor. Yeşim taşımayan öğrenciler arasında bile bir öncelik söz konusuydu, farklı bir soydan gelen ya da yeteneği sınırlı olan herhangi biri, Hilo'nun öğrencilik zamanında işlediği kabahatlerden herhangi birini bile işleyecek olsa kovulabilirdi. Şimdiyse Hilo, Zirvesiz'in Boynuzu olmuştu. Gerisini siz düşünün.

Anden kuzeninin varlığı yanında rahatlamaya çalıştı. Hilo ondan dokuz yaş büyüktü ancak mezun olduğundan beri bir yaş bile almamış gibi gözüküyordu, oradan geçen herhangi biri ikisini aynı yaşlarda zannedebilirdi. "Büyükbaba nasıl?" Anden Kaul Sen'e büyükbaba diye hitap ediyordu, aynı şekilde genç Kaul'lere de kuzen diyordu. "Lan-jen nasıl?"

"Her zamanki Lider işleriyle meşguller işte," derken çocuğun etrafında gezindi Hilo.

Anden omzundaki çantayı indirdi, gözlüklerini aceleyle çıkardı ve çantasının yan gözüne tıkıştırdı. Çerçevelerini yenilemişti ve onlara herhangi bir şey olmasını...

Çantasını tekrar sırtına almaya fırsat bulamadan, Hilo onu bir maymunun meyveyi kavradığı çeviklikle kavradı, elleri Anden'ın bileğini ve dirseklerini kavramış ve mengene gibi üzerlerine kapanmıştı. Şiddetli bir döndürme hareketi yaparak, genç adamı yere doğru itti.

Anden bu hareketle hızlandı, kolundaki kollardan kurtulmak için ağırlığını yana doğru vererek eğildi; ikisi birlikte tökezlediklerinde kuzenini kendine doğru çekti. Hilo ona iki kez, gayretle diz attı, bunun üzerine Anden hırıltıyla soludu, kapaklandı ve

bacakları sendelerken adeta Tanrı'ya yalvarır gibi Hilo'nun kollarına yapıştı. Alnı adamın omzuna çarptı.

Yeşim enerjisinin keskin tadı içine doldu. Hilo'nun yeşimi. Bu şekilde kenetlenmiş haldelerken, yeşimin rezonansı Anden'ı etkisi altına aldı; Hilo'nun her kalp atışında, her nefesinde ve her hareketinde uğulduyor, zonkluyor ve titreşiyordu. Kan, Anden'ın beynine hücum etti; bu gerçek bir yeşim etkisi değildi ancak ona çok benziyordu. Durumu hızla değerlendirdi, tıpkı akıntıya tutunmaya çalışır gibi, kuzeninin yeşim aurasının dalgalarına tutunmaya çalıştı. Hilo ona yeniden diz atmaya davrandığında ise, bir anlık dengesizliğinden faydalanarak Hilo'nun göğüs kemiğine avcunun içiyle, onu birkaç adım geriletecek ve vazgeçirecek Kuvvetlilikte vurdu.

Hilo'nun gülümsemesi kaybolmadı; birkaç adım geriye sıçradı ve tehditkâr bir çeviklikle tekrar Anden'a atıldı. Anden kendini korudu. Hilo'dan kaçamadı; böyle bir seçeneği yoktu. Çok kötü dayak yiyeceğini tahmin ediyordu ama elinden bir şey gelmezdi. Hilo göz kamaştıran bir hızla atılarak tüm vücuduna peşpeşe darbeler savurdu, bu darbeler Anden'ı sersemletti ancak acıya direndi. Anden bir sonraki yumruğunu ağırdan aldı, açısını belirledi ve tam Hilo'nun görüşü içindeyken kolunu kırarak kuzeninin pazusuna doladı, savunmasını yıktığında ise çenesinin altına avuç içiyle yeni bir darbe savurdu.

Hilo'nun başı geriye savruldu, tökezledi ve öksürdü. Anden tereddüt etmeden kuzeninin ağzına bir yumruk attı. Hilo, "Vay canına," dedi. Geri çekilip Anden'ın midesine sağlam bir tekme attı ve bu darbenin Kuvvetiyle çocuğun ayakları yerden kesilip çakıl zemine sırt üstü devrildi.

Anden inledi. *Bunu neden yapıyoruz?* O yalnızca bir öğrenciydi, gözetim altında olduğu eğitim saatleri dışında yeşim ta-

şıması bile yasak olan biriydi. Hilo ise güçlü bir Yeşil Kemik'ti. Koşullar hiçbir yönüyle eşit değildi. Elbette bu düşünülecek en son şeydi. Zar zor ayağa kalktı ve dövüşe devam etti; iyice benzetilene kadar dayak yemek istemiyorsa başka şansı yoktu.

Birilerinin dikkatini çekmişlerdi. Yakınlardaki birkaç genç öğrenci Akademi'nin gözde son sınıf öğrencilerinden birinin Zirvesiz'in Boynuzu tarafından pataklanışını daha yakından görebilmek için oraya akın etti. Hilo seyircileri olmasından memnun görünüyor, ara sıra öğrencilerin eğlenmesine müsamaha gösterir gibi dönüp bakıyordu. Anden ansızın, anlamsızca onları izleyenlerden Hilo'yu tanımayanların onu öfkeli ya da zalim biri sanabileceğini düşünüp endişeye kapıldı. Onun hareketlerindeki sükûneti ya da yüzündeki, ikisi adeta bir kavganın içinde değilmiş de karşılıklı öğle yemeği yiyip sohbet ediyorlarmışcasına dostane ve ilgili ifadeyi algılamayabilirlerdi.

Anden Hilo'nun hırpalamalarını göğüsledi ve tüm gücüyle karşılık verdi; kaburgalara ve böbreklere çalıştı, kuzeninin yüzünü tekrar kanattı, hatta kasıklarına tekme atmaya bile teşebbüs etti. Tabii sonunda, Hilo onu yere serdi ve iki omzunun arasına dizini yerleştirerek onu hareketsiz kıldı; Anden yere yapışmış, dünyaya yandan bakarken ve kıpırdayamaz halde toprağı solurken, içinden keşke bu öğleden sonra çıkıp gelen kişi Kaul Hilo dışında başka herhangi bir aile üyesi olsaydı, diye geçirdi.

Hilo Anden'ı yuvarlayarak itti ve onun yanına, yere oturdu, bacaklarını uzatıp ağırlığını kollarına verdi. "Yırttık," dedi. Pahalı görünen tişörtünün önünü yakalayıp çekiştirerek yüzünü sildi, tişörte ter ve kan bulaştı. "Mezun olmana bir yıldan az zaman kaldı, Andy. Hâlâ fırsatım varken bu süreyi değerlendirmeliyim ben de. Lan yeşimini aldığında ben hâlâ öğrenci olmama rağmen beni öldüresiye döverdi, biliyor muydun?"

Lan, diye geçirdi Anden içinden, *senin delirdiğini düşünüyormuş.* Lan daha önceden Anden'a Hilo'nun kendisine saldırdığını, Lan ondan sekiz yaş daha büyük, iri ve yeşim sahibi olmasına rağmen kendisiyle dövüşmesi için ısrar ettiğini anlatmıştı. Lan'ın da birden fazla kez, onu sonuna kadar dövmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Yeşimini aldığında benden intikamını alırsın. Şu haline bir baksana. Ben bir Yeşil Kemiğim. Klan'ın lanet olası Boynuz'uyum. Ve bunu yapabiliyorsun" –kanlı dudağını işaret etti– "ve bunu" –başındaki şişkinliği gösterdi– "bunu da." Tişörtünü kaldırıp Anden'a gövdesindeki morarmış çürüğü gösterdi. Tişörtünü yeniden indirip neşeyle sırıttığında Anden ona bakakalmıştı. "Sende özel bir şey olduğunu daima biliyordum. Benim yeşimimi hissedebildin, değil mi? Onu *kullanabildin* bile. Bunun ne kadar nadir rastlanan bir şey olduğunu biliyor musun? Hele ki senin yaşında? Bir de kendi yeşiline sahip olduğunda neler yapabileceğini bir düşünsene."

Anden kuzeninin övgülerine minettardı ancak kendi performansıyla pek de gurur duymuyordu. Canı acımıştı. Birkaç saat boyunca, canı sıkılan bir kaplanın oynadığı bir fare gibi hissetmişti kendini. Ve merak etmişti: Acaba kuzeninin duyduğu zevkin birazını bile duymamasının nedeni safkan bir Kekonlu olmaması mıydı? Kekonlular, iğrenç basmakalıp klişelerin iddia ettiğine göre, hiçbir kahramanlık gösterisine hayır diyemezdi. Hiçkimse bir düelloyu kazanmadan bir meclisin parçası olamazdı; birlikte çekirdek çitlerken ya da hararetli bir röleybol maçında, herhangi bir şey ciddi birer kavgaya dönüşebilirdi. Bu tür karşılaşmalardan sonra (çoğu zaman tehlikesiz olsa da bazen ölümcül olabiliyordu) yenilen tarafa kendini alttan alan bir yorumda bulunmak ("Rüzgâr benden yana esti", "Bugün benim için henüz bitmedi" gibi) ya da yenilenin başını dik tutacak bir-

kaç övgüde bulunmak ("Sanırım ayakkabıların daha iyi olsaydı yenilmezdin," "Neyse ki kolların yorgundu da ucuz atlattım" gibi) alışılageldik bir nezaket göstergesiydi, cümlelerin ne kadar mantıklı ya da anlamlı olduğunun bir önemi yoktu.

Dolayısıyla Hilo'nun bu nedenle kendisine nezaket gösteriyor olması muhtemeldi. Anden nedenin yalnızca bu olduğunu da düşünmüyordu gerçi. Hayır, bu Hilo'nun karşısındakiyle ilişki kurma yöntemiydi, karşısındakini böyle ölçüyor, onun karakterinin kendisinden üstün biri, kazanma umudu olmayan biri ya da son gücünü harcayana dek savaşacak ya da pes edecek biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Hilo ayağa kalktı ve pantolonunu silkeledi. "Biraz yürüyelim seninle."

Anden ona gerçekten revire gitmesi gerektiğini açıklamak istedi. Bunun yerine, zorla ayağa kalktı, tozlanmış okul çantasını toparladı ve kuzeninin yanında sessizce topallayarak taş bahçe yolunda yürüdü. Şimdi, görünüşe göre, konuşabileceklerdi.

Hilo iki sigara çıkardı ve birini Anden'a uzattı. Önce Anden'ınkini, sonra da kendi sigarasını yaktı. "Sen de herkes gibi Parmak olarak başlamak zorundasın, çünkü bu işin yordamı böyle. Ama her şey yolunda giderse, altı ay içinde Yumruk olacaksın. Sana kendi bölgeni, kendi insanlarını atayacağım." İzleyicileri dağılmıştı. Hilo çok uzaklardaki bazı büyük öğrencilerin eğitim sırası oluşturmaya başladıklarını gördü. "Bu yıl çok dikkatli davranmalı ve hangi sınıf arkadaşlarını Parmak'lar olarak almak istediğini düşünmeye başlamalısın. Yetenek önemlidir, ama her şey değildir. Sadık ve disiplinli olanları seçmelisin. Sorun çıkarmayacak ama hazırdaki sorunlara da bulaşmayacak olanları."

İçindeki adrenalin ve Hilo'nun sözleri bir araya gelince Anden'ın parmakları titremeye başladı. Sigarasından bir duman aldı. "Kaul-jen," diye söze başladı.

"Tanrılar aşkına, Andy. Seni daha fazla mı dövmem lazımdı? Bana şöyle hitap etmeyi bırak artık." Kolunu Anden'ın omzuna doladı. Anden geri çekildi ama Hilo onu kendine çekti ve yanağına sert bir öpücük kondurdu. "Benim için Lan nasılsa sen de öylesin. Biliyorsun bunu."

Anden içine yayılan çekimser sıcaklığı hissetti. Hilo'nun sevgi gösterisini gören birileri oldu mu diye etrafına bakmadan edememişti.

Bunu fark etmiş olan Hilo ona takıldı, "Ne oldu, yoksa insanların yanlış bir fikre kapılacağından endişe mi duyuyorsun? Senin erkeklerden hoşlandığını biliyorlar mı?" Anden affallayarak gözlerini ona dikince Hilo kahkaha attı. "Ben aptal değilim, kuzen. Tarihteki birçok kuvvetli Yeşil Kemik homoseksüeldi. Benim için bu bir şeyi değiştirir mi sanıyorsun? Tek bir şeyi unutma: Çok yakında kimlerle takıldığına dikkat etmeye başlamak zorundasın, çünkü sana yeşimin için gözünü dikenler olacak."

Anden taştan istinat duvarının üzerinde yığılmış gibi oturuyordu. Elini çantasının cebine atıp gözlüklerini buldu ve takmadan önce, terden yüzüne yapışmış olan toprağı temizlemeye çalıştı. Kuzeninin tavsiyesi ona aptalca gelmişti; herhangi bir romantik ilişki içinde değildi ve zaman zaman asla da olamayacağına dair kendini ikna ettiği oluyordu. Tabii bu hissiyatını Boynuz ile paylaşmaya yeltenmedi bile, hem zaten son senesinde mezuniyetten önce savaşacağı yeterince kaygısı vardı. "Hilo," dedi yavaşça, "ya yeşimi kontrol etmeyi başaramazsam? Ya bu benim içimde yoksa? Sonuçta ben yarı-Kekonluyum."

"İçindeki bu yarı yeter de artar bile," diye telkin etti onu Hilo. "Belki yabancı yarın seni daha iyiye bile götürecek olabilir."

Yeşim hassasiyeti riskli bir şeydi. Yalnızca Kekonlular Yeşil Kemik olabiliyordu. Anden'ın karışık ırktan olması onu çok sınırda bırakıyordu. Daha hassas olduğuna şüphe yoktu, doğru

eğitimle daha güçlü bir yatkınlığı da olabilirdi böylece ancak ölümcül Dürtülere de yenilebilirdi. "Ailemin geçmişini biliyorsun," dedi Anden sessizce.

Ellerinde kova ve kürekler taşıyan bir grup çocuk, bir eğitmen önderliğinde yolu yürüyerek geçti. Sıcak güneşin altında yorgunluktan sendeliyorlardı ancak şikâyet etmemeleri gerektiğini de iyi biliyorlardı. Akademi'deki ilk iki yıl sürekli eğitime ve yeşime dayanıklılığı kademeli olarak ölçen fiziksel işlere dayanıyordu. Bu çocuklar üçüncü sınıfa gelmeden önce altı disiplin için eğitilmeye başlayamıyordu bile. Yeşim toleransı sıkı bir zihinsel ve fiziksel kondisyonla inşa edilebiliyordu, gerisi ise şans ve genetiğe bağlıydı. Bazı Yeşil Kemik'ler diğerlerine göre çok daha ağır yeşimler taşıyıp yan etkilerini çekmezken, bazılarının bunu başaramamasının bir açıklaması yoktu.

Hilo parmağıyla alnını kaşıdı, diğer eli hâlâ Anden'ın omzundaydı. "Aile geçmişin mi? Büyükbaban bir savaş kahramanıydı, dayıların ünlü Yumruk'lardı. Anneninse gökyüzünde uçan bir kuşu Algılayabildiğini ve çok uzak bir mesafeden bile ona Odaklanarak hâlâ havanın ortasındayken kalbini durdurabildiğini söylerler."

Anden bakışlarını yanan sigarasının ucuna dikti. Aklından geçirdiği şey bu değildi: *Ona Deli Cadı derlerdi.*

Yedi yaşındayken, Anden bir gece vakti annesini küvette çırılçıplak otururken bulmuştu. Yazın ortasında çok sıcak bir günün gecesinde olmuştu, bunu hatırlıyordu; insanların çarşaflarına buz koyduğu ve ıslak havlularını fanların önüne astığı günlerden biriydi. Anden çişini yapmak için uyanmıştı. Banyodaki ışığı açık görüp içeri girdiğinde annesinin öylece oturduğunu görmüştü. Gevşekçe bağladığı ıslak saçları yüzüne dökülüyordu, omuzları ve yanakları ise sarı ışığın altında parıldıyordu. Üzerinde bulunan tek şey asla çıkarmadığı üç katlı yeşim gerdanlığıydı. Küvet yarı doluydu, su kan ile pembeleşmişti. Anden'ın annesi boş ve

şaşkın bir ifade ile bakmış, o sırada Anden da annesinin elinde tuttuğu peynir rendesini görmüştü. Kollarında kesikler vardı, kesiklerden tıpkı kıyma gibi etler çıkmıştı ortaya.

Asla bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonunda, annesi ona ufak, aptal bir gülümsemeyle bakmıştı. "Uyuyamadım, çok kaşındım da. Yatağına dön hadi, küçüğüm."

Anden odadan koşarak çıkmış ve aklına gelen tek kişiyi aramıştı: Kaul Lanshinwan, sıklıkla evlerine gelen, bir sene önce bir sabah kendini Öte Diyar Köprüsü'nden aşağı bırakan dayısının sınıf arkadaşı ve en iyi dostu olan genç adam. Lan ve büyükbabası gelip annesini hastaneye götürmüştü.

Ancak onun için yapılacak bir şey kalmamıştı. Onu uyuşturup tüm yeşimi üzerinden ve etrafından uzaklaştırdıklarında bile, kurtarılamaz haldeydi. Kendine geldiğinde bağlı bulunduğu yerde kıvranmış, çığlıklar atmış ve lanetler okumuş, onları köpek ve hırsız addetmiş, yeşimlerini ona iade etmelerini talep etmişti. Anden annesinin hastane odasının girişinde oturmuş, gözlerinden yaşlar süzülürken elleriyle kulaklarını kapamıştı.

Birkaç gün sonra ölmüştü, son anına kadar çığlıkları dinmemişti.

On bir yıl sonra bile o anlar hâlâ Anden'ın kâbuslarına giriyordu. Endişeli ya da şüpheli olduğunda tekrar gün yüzüne çıkıyordu. Yurt odasında tedirgin bir halde uyanıyor, ayağa kalkıp banyoya gidecek gücü bile bulamıyordu. Böyle zamanlarda ağrıyan mesanesi ve kupkuru olmuş boğazına rağmen gözlerini karanlığa dikip öylece uzanırdı, teni psikosomatik[4], sinsi bir korku ile karıncalanırdı, kanında kendisinin de genç yaşında delirerek ölmesine neden olacak bir lanet taşıdığı korkusu ile. Güç ailesinde hüküm sürmüştü; delilik de öyle. İşte bu nedenle, Kaul'ler onu yüreklendirse bile, asla soy ismini değiştirmek istememiş ve Emery soy ismini taşımayı tercih etmişti, bu soy isim kimseye

4 Psikosomatik: Psikolojik bir durumun fiziksel sonuçlara yol açması.

bir şey ifade etmezken, anne soyunun ismi olan Aun dillere destan bir yücelik ve çılgınlık beklentisine yol açıyordu insanlarda; Anden ise ikisini de kendisine istemiyordu.

Anden'ın annesinin ölümünden sonra Lan, büyükbabası ile konuşmuştu. Herhangi bir merasim yapılmadan Kaul'ler Anden'ı evlat edinmiş, onu ailelerinin bir parçası kabul etmiş, Kaul Sen'in parası ve teşvikleriyle Kaul Dushuron Akademisi'ne gönderileceği onuncu yaşına dek ona aş ve yuva vermişlerdi. Böyle olmuştu işte, Anden'ın sahip olduğu tek aile, Zirvesiz'in hükümdar ailesiydi. Anne tarafı kendi trajedisi içinde yanıp kül olmuştu. Babası zaten uzak bir anıdan daha fazlası olmamıştı hiç; günün birinde soluk renk saçlı kadınların ve hızlı arabaların bulunduğu kendi ülkesine kaçar gibi geri dönen mavi gözlü, üniformalı bir adam.

"Annenin, kötü bir yaşamı oldu, kötü başladı, kötü de bitti," dedi Hilo. "Sen ondan farklısın ama. Sen iyi eğitildin. Hepimiz seni koruyup kolluyoruz." Sigarasını söndürdü. "Ve eğer gerçekten ihtiyacın varsa, SN1 de var."

"Kristal," dedi Anden, maddenin halk arasında bilinen adını söylemişti. "Kristal."

Hilo kibirle burnunu kırıştırdı. "Yeşim tutkunu özenti gençlerin zavallılara ve sokaklardaki yabancılara satmak için pis laboratuvarlarda ürettiği türde şeylerden bahsetmiyorum ben. Askeri amaçlı SN1, Espen'lerin özel harekâtçılarına ayırdıklarından. Hassasiyetini söküp alır, biraz da kafanı boşaltır, eğer buna ihtiyacın varsa."

"Onun zehirli olduğunu ve aşırı doz almanın muhtemel olduğunu söylüyorlar, hayatından yıllarını alıp götürürmüş."

"Eğer eğitimsizsen, tüm zamanını bir keş gibi geçiren kanı bozuk bir yabancıysan evet," dedi Hilo sertçe. "Sen öyle değilsin. Herkes farklıdır, yeşim taşımanın sana uygun olup olmadığını

henüz bilmiyorsun. Yardıma ihtiyacın var demiyorum ben, sadece mümkün olduğunu söylüyorum. Eğer ihtiyacın varsa sağlayabiliriz, hiç sorun değil. Sen özel bir vakasın. Bunda utanacak bir şey yok, Andy."

Ona kulağa yabancı gelen bu takma isimle seslenme konusunda yalnızca Hilo tarafsızdı. Başta bu durum Anden'ı rahatsız etmişse de artık aldırmıyordu, Hilo'nun bunu ikisinin arasında özel bir bağ olarak görmesinden hoşnutluk duymaya başlamıştı. Anden sigarasının söndüğünü fark etti. Taş bahçeyi kirletip herhangi bir kınama almamak için sigarayı buruşturup, izmariti cebine attı. "Kristal, annemi kurtarabilir miydi, merak ediyorum."

Hilo omuz silkti. "Belki de; şayet o zamanlar var olsaydı. Ancak annenin başkaca sorunları da vardı –babanın çekip gitmesi, dayının intiharı– bunlar da onu sona sürükleyen şeylerdi." Endişeyle Anden'ı süzdü. "Hey, neden bir anda bu kadar endişelendin? Yakında bir Yeşil Kemik olacaksın, bu kadar hüzünlenme be çocuk. Minik kuzenime bir şey olmasına asla izin vermem."

Anden yaralı gövdesine sarıldı. "Biliyorum."

"Unutma sakın," dedi Hilo duvara yaslanırken. "Bu arada, Shae de selamlarını iletti."

"Onunla konuştun mu?" Anden şaşırmıştı. "Döndü mü?"

Ancak Hilo artık gülümsemiyordu ve yüzünde soruyu duyduğuna dair herhangi bir ipucu yoktu. Cevap vermek yerine mırıldandı. "Sana çok yakında ihtiyacımız olacak, Andy." Aşağıya, öğrencilerin sayısını tutuyormuş gibi dikkatlice baktı. Çocukların çoğu klanla bir şekilde ilişkiliydi, Yeşil Kemik'lerin ya da Fener'lerin çocukları olanlar vardı. Akademi, tıpkı rakibi olan Wie Lon Okulu'nun Dağ'a sağladığı gibi Zirvesiz'e taze kan sağlıyordu.

"Yakında, mümkün olan en fazla sayıda sadık öğrenciye ihtiyacımız olacak," diye devam etti Hilo. "Lan sana bunu söyleme-

mi istemez eminim, ama senin de bilmen gerekiyor. İşin doğrusu büyükbabamızın birkaç tahtası eksik ve bir ayağı da çukurda. Ayt Yu öldü, lanet sürtük Mada da peşimizde. Dağ'a giden tüm barışçıl yollarımız tıkalı."

Anden endişeyle kuzenini süzdü ancak ne söyleyeceğini bilemedi. Yaz boyunca iki Klan arasındaki gerginliğin arttığına dair dedikodular bütün kampüsü dolanmıştı. Falan filanın Parmak olan ağabeyi Dağ'dan biri tarafından aşağılanmıştı ve bir düello yaşanacağı kesindi. Birinin teyzesi, rakip klanla bir ilişkisi olduğu bilinen bir emlakçı tarafından dairesine el konulduktan sonra, zorla tahliye edilmişti. Ve daha nice hikâyeler. Ama Anden tüm bunları yıllar içinde birçok kez duymuştu, hiçbiri yeni değildi. Ufak tefek Klan anlaşmazlıkları daima süregelmişti. Tıpkı Akademi'de de olduğu gibi dışa kapalı biri olduğundan, Hilo'nun bahsettiği yaklaşan tehlike Anden'a uzak görünmüştü, kuzenlerini böylesine ilgilendirmiş olsa da kendisini bir sonraki baharda mezun olana kadar kişisel olarak etkileyecek bir şeye benzemiyordu.

Yanılıyordu. Yanıldığını ise yalnızca bir hafta sonra anladı.

BÖLÜM 8

Gemi Günü Müsabakası

İşemeye tek başına gitmenin bazı sonuçları oldu.

Kekon'un tayfun sezonunun başlangıcı akıllara daima Gemi Günü'nü getirir, sezonun bitiminde, üç ay sonrasında da Sonbahar Festivali yapılırdı. Gemi Günü huysuz tayfun Tanrısı Yofo'ya rüşvet vermeye dayanan geleneksel bir gün olup, inanışa göre o gün yeterince yıkım yaparak tayfun Tanrısını tatmin ettiklerinde bir sonraki yıl tüm yeryaranların önüne geçebileceklerdi –ağaçları yerinden sökebilen, köyleri yerle bir eden ve heyelanları tetikleyen, önüne geçilemez fırtınalardı bunlar. Çocuklar ve yetişkinler bir olup kâğıttan gemiler (aynı zamanda kibritten evler ve model arabalar da) yaparlar, ardından hepsini büyük bir şamata içinde yok ederlerdi; klasik olarak her şeyi ateşe verip hortumlarla yıkar, bazen de yükseklerden ellerine geleni savurup, kova dolusu kaya ve çamura boğarak yağmalarlardı. Gemi Günü etkinliğinde Janloon Limanı adeta bir savaş alanına dönmüştü; parıldayan alevler, gümbürdeyen toplar ve gemilerden denizlere atlayan denizcilerin yanında, merasimle batırılan bir ya da iki eski gemiyle birlikte görüntü tamamlanmıştı.

Anden çocukluğundan beri limanda gerçekleştirilen bu töreni, ömründe bir daha görme ihtiyacı duymayacağı kadar çok

görmüştü, ancak Ton ve birkaç sınıf arkadaşının suyun kenarına inip biraz eğlenme davetini de geri çevirmemişti. Ciddiyeti ve disiplini elden bırakmamak amacıyla Akademi sade ve yavan yiyecekler verir, alkolü kısıtlar ve öğrencilere çok az serbest zaman tanırdı; bu nedenle bu gibi özel günlerde gözetimsiz olarak kampüs dışına bırakılabilen yedinci ve sekizinci sınıflar düşkünce davranarak yiyip içmeyi abartır ve ertesi gün anlayışsız ustaları tarafından onca yıllık geleneğe uygun olarak güzelce sindirileceklerini ve cezalandırılacaklarını bildiklerinden, bir önceki gece fenalaşana kadar tıkınırlardı. Anden, Ton ve diğer üçü, Lott, Heike ve Dudo, Liman'da dört farklı barda takılmış, tahta iskeledeki sokak satıcılarından neredeyse yarım düzine kadar farklı abur cubur yemiş ve öğleden sonraya doğru yerlerinde kalıp batan gemiyi seyretmekle üzerlerine akın akın gelmekte olan seyirci kalabalığını yararak geri dönmek arasında kararsız kalmışlardı.

Anden'ın mesanesi patlayacak gibiydi ve yakınlarda hiç tuvalet yoktu. Hava her zamanki gibi sıcak ve nemliydi, çok az hoji –Kekon likörü– içmiş olmasına rağmen hemen başı dönmeye başladığı için, son yarım saattir bir yandan zayıf Espen kanına içinden sayıp dökmüş bir yandan da hatrı sayılır miktarda soda içmişti. "Hadi geri dönelim. İşemem lazım," dediği anda kimsenin onu dikkate almadığını fark etti. Dudo yakınlardaki bir çöp konteynırına kusuyordu. Ton hemen yanında onu teselli etmekteydi. Heike ve Lott ise röleybol üzerine hararetli bir tartışmaya girişmişti.

Anden durdu ve bir dakika boyunca onları izledi. Heike daha uzundu ve daha biçimli omuzlara sahipti, ikisi arasında tartışmasız daha iyi görünümlü olan da oydu, ama Lott Jin'de Anden'ı çeken başka bir şeyler vardı. Ona somurtkan ama şehvetli bir ifade katan yay gibi ağzı, uzun kirpikleriyle gölgelenmiş, gülümsemeden yoksun gözlerinin üzerine düşen hafif dalgalı saçları.

Rahat, hayvansı devinimleri ve her şeyi gizliden gizliye küçümsüyormuş gibi görünmesine neden olan düzgün vücudu.

Röleybol tartışmasının bir sonuca ulaşmayacağı belli olup, diğerleri de pek yerlerinden kımıldayacak gibi görünmediklerinden, Anden ihtiyaçlarını tek başını gidermeye karar verdi. En iyi liman manzarası için birbirini itip kakan kalabalığa karışmaktansa, tahta iskeleden Euman ve Little Button'a kalkan botların olduğu feribot iskelesine kadar devam eden yolu yürüdü. İnsan limanda bir tuvalet olmasını beklerdi, ancak görünürde hiç de böyle bir şey yoktu. Anden caddeni karşısına geçip üç blok daha ilerlediğinde köşede bir kızarmış ekmek dükkânı olduğunu gördü. Tezgâhın önündeki sırada bulunan insanları özürler mırıldanarak itip geçti ve tuvalete koşup kapıyı kapadı, büyük bir rahatlama ile iç çekerken ticaret Tanrısı Tewan'a, Hot Hut kızarmış ekmek lokantasının sahiplerini kutsaması için hızlıca şükürlerini sundu.

Ufak mekânı terk etmek üzere, kapının önünde aylak aylak duran gençleri bir kez daha itekledi. Anden'ın yaşlarında bir tanesi onu sertçe durdurdu ve "Bir şey satın almayacak mısın?" diye sordu.

"Anlayamadım?"

Çocuk kafasıyla Hot Hut'ı işaret etti, gözlerini Anden'dan ayırmamıştı. "Burada işini görüyorsun ama bir şey satın almıyor musun? Kızarmış ekmek sevmiyor musun? Şehrin en iyisi buradaki. Daha saygılı olman lazım, keke."

"Pek keke sayılmaz," dedi gençlerden bir diğeri tembelce, şerit halindeki kızarmış ekmeğinden aldığı lokmayı yutup, öne çıkardığı çenesiyle Anden'ı süzerken. "O bir melez, ayrıca şehrin yanlış tarafında dolanıyor."

Anden, Hot Hut'ın penceresinden baktığında hatasını anında anladı. Acelesinden, Docks'ı geride bırakıp Summer Park

Bölgesi'ne geçmişti. Kasiyerin tezgâhından sallanan kâğıt ise beyaz değil, soluk yeşildi. Dağ Bölgesi'ndeydi ve üzerinde Kaul Du Akademisi'nin renklerinde bir tişört vardı.

Üzerinde neredeyse hiç para kalmamıştı ve iyice genişlemiş midesine almak istediği son şey kızarmış ekmekti. "Haklısın," dedi Anden. "Gidip biraz ekmek alacağım." Sıraya girmiş insanlara doğru bir adım attı.

İlk çocuk Anden'ı omzundan sertçe itti ve vücudunu meydan okurcasına öne çıkardı. "Üstündeki o tişörtle olmaz." Yapmacık bir gülümseme sivilce izi dolu yüzüne yayıldı. "Ver onu bana. Bu hareketini Wie Lon Okulu'na bir saygı gösterisi kabul edip pisuvarların arasına asacağız."

"Sana tişörtümü vermiyorum," dedi Anden, ama huzursuz olmuştu. On sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ yeşim taşımayan bir öğrenciydi, kendi türünün kurallarına göre henüz bir yetişkin sayılmıyordu. Aisho'nun onur kurallarına göre Yeşil Kemik'lerin üzerinde yeşim taşımayan düşman üyelerini öldürmeleri yasaktı. Ne yazık ki bu kural, karşı Klan'ın ve rakip okulun yeşim taşımayan üyelerini kapsamıyordu. Ona *ne yapmak isterlerse* serbestçe yapabilirlerdi. Anden'a küçüklüğünden beri Zirvesiz Bölgesi'nden yalnız başına ayrılmaması gerektiği tembihlenmişti. Sessizce sarhoş sınıf arkadaşlarına, beş shot hoji içmiş olmasına ve dikkatsizliğine sövdü.

Karşısındakiler üç kişiydi: Sivilce izli lider, onun sıska arkadaşı ve muhtemelen on beş, on altı yaşlarındaki daha genç, arkadaşlarının yanında daha sessiz ancak kesinlikle daha büyük ve ağır görünen üçüncüleri. Üçü de Anden'a yaklaştı, Anden çocukların doğallıkla gelişen hareketleri sayesinde daha önce de bu tarz çatışmalara girdiklerinden emin oldu. Ortadaki liderleri hafifçe geri çekildi; sıska çocuk ve iriyarı olan diğeri de onun iki

yanında yer aldılar. "Ellerini yere koy ve bize tişörtünü ver, melez," dedi liderleri. "Sonra da Kaul Du Akademisi'nin ezik bok yiyenler ve piçlerle dolu olduğunu söyle."

Diğer çocuklar kıkırdadı. Kanlı bir Akademi tişörtü ve iyi bir dayak hikâyesiyle geri dönmeleri çocuklara Wie Lon'daki yaşıtları karşısında göz ardı edilmeyecek bir üstünlük sağlayabilirdi. Anden geri adım atmadı, ancak diğerleri çekildi, sırada bekleyen tüm müşteriler tıpkı bir yılan gibi sağa dönmüştü, Hot Hut'ın etrafında birikiyor ve kaldırımda bu dört kişiye daha fazla yer bırakmaya çalışıyorlardı. Tezgâhın önündeki siparişleri toplayan kadın ayak parmak uçlarında yükseldi ve onlara bağırdı, "Çekilin! Gidin! Cam kapıların önünde olmaz!" Sonra da el kol hareketleriyle onlara işaret etti.

Anden ilk saldıran olmak için bu anlık dikkat dağınıklığından faydalandı. Sağ tarafa hamle yapacak gibi atılıp, sola yöneldi ve sıska olanın suratına bir üçlü darbe indirdi –art arda sol yumruğuyla, kıvırdığı sol dirseğiyle ve çenesinin altına avcunun tersi ile– onu kolayca yere serdi.

Böylesi daha iyiydi. Okulunu, Hilo'yu utandırarak öylece kaçamazdı, kazanamayacaktı da –üç rakibine, hele de ikisi kendinden daha kuvvetliyken yeşim olmadan karşı koyamazdı. Yapabilecekleri en kötü şey ise onu dövmek olurdu– halka açık bir yerde, Gemi Günü'nde, saygıyı elden bırakmadan dövüşmeye kalkmışken hele.

Anden sendeleyen rakibini omuzlarından tutup döndürdü ve ekibin liderinin üzerine savurdu. İçlerinden en iri olanı hızla öne çıktı ve Anden'ı kuvvetle kavradı, sivilceli suratlı liderleri önünde kapaklanan diğerinin üzerinden atlayıp Anden'ın midesine ve böğrüne yumruklar savururken onu kollarından tutarak sabitledi. Anden aldığı darbelerin acısıyla homurdandı; tüm ağırlığını kullanarak kendisini tutan iri çocuğun kaval kemiğine

tersten tekmeler savurup kanvas ayakkabılarının ucunda sertçe tepindi. Çocuk bunun üzerine bir küfür savurarak ayağını çektiğinde Anden kendi ayakları üzerinde doğruldu ve ekibin liderinin göğsüne her iki ayağıyla sağlam birer tekme savurdu.

Tüm bunların karşısında rakibi Hot Hut'ın kapısına doğru sendeledi ve yerdeki arkadaşının bacaklarına takıldı, ancak içine karıştığı kalabalıktan birileri onu yakaladı ve başka bir yana iteledi. İri olanları ise dengesini kaybederek düşmemek için Anden'ı bırakmak zorunda kaldı. Anden onun üstüne atladı ve körlemesine dirseğini ona savurdu, sert vuruşunun sesini duydu. Hızla geri çekildi ancak yeniden ayağa kalkamadan çocuğun etli kolları onu belinden kavradı ve yere adeta bir kanca gibi çekti onu, bu sırada toparlanan liderleri de var gücüyle Anden'ın üzerine çullandı.

Anden yanağına ve kulağına savrulan ilk iki darbeyi hissetmişti ki saldırı durdu ve rakiplerinin ağırlıklarının üzerinden birden bire çekildiğini hissetti. "Siz burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi buyurgan bir ses. Anden doğrulup baktığında esmer, Dağlı bir Yeşil Kemik'in üç Wie Lon öğrencisine diz çöktürmüş olduğunu gördü. Çocuklar sinip geri çekilmişti ve adam hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak bir Kuvvetle çocukları sanki yaramazlık eden köpeklermiş gibi sürükledi. "Sizi küçük veletler," dedi adam. "Bugün Gemi Günü. Şuradaki parka, oradaki kalabalığa bir baksanıza. Burada *turistler* var, ama siz Wie Lon Okulu öğrencileri yerlerde yuvarlanıp köpekler gibi boğuşuyorsunuz. Bu ne rezalet."

"Ona dersini veriyorduk, Gam-jen," diye inledi sivilceli çocuk. "Bir Kaul Du piçi, üstelik de bir melez. Hem ilk önce o bize saldırdı."

Kış uykusundan zorla uyandırılmış bir ayıyı andıran sakin ama derin bir başka ses, "Geleceğin Parmak'ları Yumruk'larına böyle mi hitap ediyor?" diye araya girdi. Anden yaklaşan adama dönüp baktığında, onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen ününü duymuş olduğu için onu anında tanıdı.

Çocuklar pişman göründü. "Hayır, Gont-jen," diye mırıldandılar, gözlerini yer indirmişlerdi. Lider'leri, biraz asık suratla konuştu. "Haddimizi aştıysak bizi affedin."

Üç genç çocuk aceleyle ellerini birleştirip alınlarına götürdü ve geri çekildi, giderken omuzlarının üstünden dönüp bakıyorlardı. Anden ayağa kalktı, yamulmuş gözlüğünü tekrar doğrulmaya çalıştı. Dağ'ın Boynuzu ile karşılaştığı anda neredeyse üç saldırganın geri dönmesini dilemişti. Anden ellerini birleştirdi ve derinden, ihtiyatla onu selamladı. "Gont-jen."

"Sen Anden Emery'sin," dedi Gont, bu yabancı ismi telaffuz edişindeki düzgünlük Anden'ı içten içe ürkütmüştü. "Aun Uremayada'nın oğlu. Kaul'lerin evlatlığı."

Anden tereddüt etti. "Doğru, Gont-jen."

Gont Asch'ın ayırt edici bir dış görünüşü vardı. Keldi, uzuvları geniş ve boynu kalındı, kolunda ise yeşim kakmalı geniş bir silah kılıfı vardı. İnsanda güçlü bir çete lideri izlenimi uyandırıyordu, emir ve küfürler yağdırabilecek, karşısındakini güzelce benzetecek ve soruları ancak bundan sonra soracak türden bir Boynuz'du. İşin doğrusu, nazik bir konuşması vardı; vahşi görüntüsünün altında zeki ve sabırlı bir mizacın saklandığı söylenirdi. "Duyduğuma göre Akademi'deki en iyi birkaç öğrenciden biriymişsin," dedi gürleyen sesiyle, gözleri hâlâ Anden'daydı. Gam'a döndü. "Kavgayı ayırman çok talihsiz olmuş. Sonucu görmek isterdim."

"Onun bir Kaul olduğunu bilmiyordum," dedi Gam.

"Kan bağları yok, ama onu kendilerinden biri olarak görüyorlar," dedi Gont, sesine kurnaz bir ton yerleşmişti. Anden'ı tıpkı bir levazımatçının kefen ölçüsü alışını andıran bakışlarla süzdü. "Hatta Kaul Hilo seni öz kardeşinden ayırmıyor, öyle değil mi?"

Anden'ın kalbi yeniden çılgınca çarpmaya başladı. Gont ve Gam'in korkusunu Algılayabileceklerinin farkındaydı, bu yüzden nefes alışverişlerini yavaşlattı ve sessizleşti, yeniden sakinleşme-

ye çalıştı. Hiçbir kabahati, işlediği herhangi bir suçu yoktu. Bu adamların ona zarar vermesi Aisho'nun feci bir şekilde yok sayılması olurdu, kuzenlerine ne ölçüde zarar vermek istediklerinin hiçbir önemi yoktu. "Burada sorun yarattığım için özür dilerim, jen," dedi geri çekilerek. "Limandaki dostlarımın yanından ayrıldım ve farkında olmadan fazlaca uzaklaşmışım. Bundan sonra daha dikkatli... "

Boynuz, Anden geriye doğru bir adım daha atamadan ağır kolunu Anden'ın omzuna koydu. "Gel biraz konuşalım, Anden. Yollarımızı birleştiren şeyin iyi talih olduğu pek açık." Gont, Yumruk'una döndü. "Aracımı getir."

Gam aceleyle uzaklaştı. Anden yerinde kalakalmıştı, düşünceleri durmuyordu. Kaçmayı deneyebilirdi, ama Gont Asch gibi bir Yeşil Kemik'ten daha hızlı koşabileceğini düşünmek bile çok gülünçtü. "Korkmana gerek yok," dedi Boynuz kısık sesindeki dalgalanan coşkuyla. "Henüz bir yetişkin değilsin biliyorum."

Hararet Anden'ın tüm yüzüne yayıldı ve harekete geçme düşüncesi anında yok oldu. Gont'un omzuna koyduğu eline bakmak için hafifçe başını çevirdi. Adamın kolluğuna incelikle işlenmiş olan her bir yeşim parçası birlikte kesikli ancak anlaşılır bir nehir görünümü ortaya koyuyordu. Bu kutsal bir nehirdi; yaşam için suyu, güç içinse yeşimi taşıyordu. Sakin ve uyumlu bir nehirdi bu, ancak muson yağmurlarıyla doyduğunda durdurulamaz ve ölümcül oluyordu. Anden, Gont'un taşıdığı pek çok değerli taşın kanında tıpkı yerçekimi gibi asılı kalışını hissedebiliyordu. Gözlerini kaldırıp adamın yüzüne baktı. "Ben korkmuyorum. Ancak, kuzenlerim, niyetlerinize güvenmeyebilir."

Gont fazla yumuşak bir kahkaha attı, bu sırada parıldayan ZT Valor de kaldırımın hemen yanında durmuştu. "Bin," dedi Boynuz arka kapıyı açarak. Anden aniden dizlerinin güçsüzleş-

tiğini hissetti, ancak Gont'un kolu onu kararlılıkla aracın içine sürüklemekteydi. "Kaul kardeşleri dert etme. Bizim yanımızda olduğundan haberdar olmalarını sağlayacağız."

Müthiş bir endişeye kapılmış olan Anden köşeli siyah arabanın arka koltuğuna yerleşti. Gont da onun hemen arkasından araca bindi ve kapıyı kapadı. Hareket etmeye başladılar.

***

ZT Valor'un şoförü – bir albinonunkini andıran beyaz saçları ve koyu ipek tişörtü üzerinde kepek döküntüleri olan bir adamdı bu, aracı Summer Park'ın çeşitli arka sokaklarından geçerek sürüyordu. Yurtsever Sokağı'nı geçtiklerinde hızlanmaya başladılar. İçinde bulunduğu duruma rağmen Anden camdan dışarısını büyük bir merakla seyretmeye başladı. Büyürken hep Janloon'un bazı bölgelerinin düşman bölgesi olduğu anlayışında olmuştu, ne var ki buralar şehrin geri kalanından hiç de farklı değildi: kalabalık caddeler ve alışveriş merkezleri, inşaat vinçleri, parıltılı yeni binalar ve çamurlu, pis gecekondular, gölgelerde uyuyan köpekler, bisikletlerine yükleri eşit dağılımda yüklemeye çalışan insanları geçip giden yabancı plakalı araçlar. Sıradan insanlar, Yeşil Kemik olmayan insanlar, Janloon sokaklarında özgürce dolanıyordu işte, bu durumda buraların neden farklı bir ülke gibi görüneceği düşüncesine kapılmıştı ki?

Koltukta çaktırmadan kenara kayarak kendisi ile Gont Asch'ın çıplak omuzları arasında biraz daha mesafe yaratmaya çalıştı, geniş omuzlarında derinden kesilmiş çapraz beyaz yaralar vardı. Gont'un bu yaraları nasıl aldığının hikâyesi herkesçe bilinirdi, adamın da insanlara bu hikâyeyi sıklıkla anımsatan kolsuz tişörtler giymeyi sevdiği ortadaydı. Savaş bittikten sonraki ilk kaos günlerinde, Janloon şehrinde birkaç çete türemişti, sokaklarda sorun çıkarıyor ve kurtulan savaş mağduru Yeşil Ke-

mik'leri zorluyorlardı. Bu çetelerden birkaçı yeşim de edinmişti, o zamanlar yeşim taşımak şimdiki kadar sıkı kontrol altında da olmadığından, tıpkı bir salgın gibi köklerini kurutan Dürtülere rağmen fazlaca güçlenmişlerdi. Genç Gont Asch da kendini böyle bir çetenin yanlış tarafında bulmuştu ve bir gece tuzak kurup onu çete liderinin önüne getirmişlerdi.

Gont kılıç düellosu talep etmiş ancak bu talebi reddedilmişti. Çıplak yumruğunu havaya kaldırmış ve "ölümüne dövüşmekte" ısrarcı olmuştu; bir Yeşil Kemik'in idama karşı başvurabileceği bir haktı bu. Gont silahsızdı ve çete üyeleri bıçaklar, palalar ve baltalar taşıyordu. Çete lideri genç adamın meydan okumasına gülmüştü, ta ki savaşmaya başlayana kadar. Gont'un Çelikleme yeteneğinin eşi benzeri görülmemişti. Fırtına gibi gelen kesiklere direnmiş ve rakibinin silahını ele geçirmiş, ardından çete liderinin sekiz adamını da öldürmüştü. Çete liderinin o anda dizlerinin üstüne çöküp, ellerini başında birleştirerek ona saygı gösterdiği ve Gont Asch ile Dağ Klanı'na sadakat yemini ettiği söylenirdi. Gont, herkesin bildiği kadarıyla, ölümüne dövüş müsabakasından sağ çıkabilen tek adamdı.

"Şunu kapat," dedi Boynuz. Öndeki yolcu koltuğunda oturmakta olan Gam uzanıp radyoda çalan opera şarkısını kapadı, şimdi arabanın içini ani bir sessizlik kaplamış ve açık ön camların dağıtmaya yetemediği yaz sıcağı rahatsız edici derecede içeri dolmuştu. Gont boğaya benzer yüz ifadesini değiştirdi ve devam eden bir ilgiyle Anden'a baktı. Nihayet konuştu. "Büyükbabanla tanışmıştım, annenle de. Yaklaşık yirmi sene öncesiydi. Aunlar sıradışı savaşçılardı, öylesine yetenekliydiler ki sanırım Tanrı ölümlülerde böylesi bir gücü onaylamadı ve sonrasında onlara dadanan o laneti gönderdi. O zamanlar gençtim, senden daha küçüktüm, bir Parmak olmakla birlikte –o zamanlar şimdiki gibi eğitim görebilme lüksümüz yoktu."

Anden gözlerini kırptı ve sessiz kaldı, sohbetin bu şekilde yön değiştirmesi onu şaşırtmıştı. Boynuz'un düzgün ve anlaşılır konuşmasına kapılmamak çok zordu, sesi dostane ve sakindi, tıpkı çok yetenekli bir radyo tiyatrosu anlatıcısınınki gibi. Adamın fiziksel görünümüyle sinir bozucu derecede taban tabana zıt bir durum.

Gont devam etti. "Ülkede o günlerde düzen yoktu. Delicesine büyüyor ve yeniden inşa ediliyordu, ama kokuşmuş bir karmaşayla. Yeşil Kemik'ler barışı korudu, suçluların ve yabancıların kontrolü ele almadığından emin oldu, Ayt Yu ve Kaul Sen anlaşmazlığa düşüp yüce Tek Dağ Birliği'ni böldüler. Aunların, Ayt ve Kaul'ün anlaşmazlıklarını yeniden gözden geçirmelerini ve Yeşil Kemik'leri tek bir Klan altında birleştirmelerini isteyen büyük topluluğun arasında olduklarını hatırlayabiliyorum.

"Sonunda, büyükbaban Kaul'lerin yanında yer aldı, ancak Aun ailesi sadakatini de ikiye böldü. Dayın Akademi'ye gitti ve Kaul Lan'ın en samimi arkadaşı oldu, ancak annen Wie Lon Tapınağı'na devam etti. Eğer yaşasa ve bir söz hakkı olsa, eminim bu yıl o da Dağ'a sadakat yeminini ederdi."

Anden bakışlarını sabit tuttu, çenesini sımsıkı kilitlemişti. Gont nereye varmaya çalışıyordu böyle? "Annemin söz hakkı olmazdı," diye yanıt verdi keskince. "Kaul Sen, o öldükten sonra beni yanma aldı. Mezuniyetimden sonra taşıyacağım yeşim için aldığım eğitimi ona borçluyum ben."

Gont omuz silkti, omuzlarını hafifçe dalgalandıran bir hareketle. "Kekon'un Meşalesi artık yaşlı bir adam. Ona olan borcun seni Kaul Hilo'nun astı olmaya zorlayacaksa bence durumu yeniden değerlendirmelisin." Bu cümleye kadar Gont'un pek ipucu vermeyen sesi aniden değişmiş ve diğer Boynuz'u küçümsediğine hiçbir kuşku bırakmamıştı.

Araç tekrar yön değiştirdi ve tepelere doğru yol almaya başladılar. Yolun her iki tarafındaki yeşil bitki örtüsü, ara ara boyaları dökülmüş yol tabelaları ile sekteye uğruyordu, özel mülkler ise küflü metal çitlerle çevrilmişti. Anden giderek artan endişesini sesine yansıtmamaya çalıştı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

Gont arkasına yaslandı ve koltuğunu indirdi. "Dağ'ın zirvesine."

BÖLÜM 9

Aisho'yu Yok Saymak

Lan, Doru ve iki önde gelen Fener ile birlikte toplantıdaydı, o sırada Doru'nun sekreteri özür diler gibi kapıyı çaldı ve toplantıyı böldü, ciyaklar gibi, "Çok özür dilerim, şey, Kaul-jen? Telefonda sizi isteyen bir adam var. Acil olduğunu söylüyor."

Lider kaşlarını çattı, belki de arayan yine Espen elçiliği ofisinden, yağcılık ya da rüşvetle onu yeşim ihracat sınırlamaları konusunda esnetmeye çalışacak biriydi. Özür dileyerek toplantıdan ayrıldı ve Doru'nun sekreterinin onun için tuttuğu kapıdan çıktı. Kız ona utangaç biçimde gülümsedi. Lan ise kızın adını bilmiyordu. Kılavuz sıklıkla sekreter değiştiriyor gibi görünüyordu. Bu seferki fazlaca kadınsı giyiniyordu, giydiği transparan pembe bluzun içindeki siyah sutyeni görülebiliyordu. Kız Lan'ın önünden masasına seğirtti ve bekleyen aramayı onun ofisine yönlendirdi.

Lan burayı aslında kendi ofisi olarak görmüyordu, ancak işlerini buradan yürütmek istediği zamanlar için ona özel olarak ayrılmış bir odaydı burası. Diğer zamanlarda boş duruyordu. Janloon Finansal Bölgesi'ndeki Gemi Caddesi'nde bulunan Zirvesiz'e ait plazanın en üst katındaydı ve müthiş bir manzarası vardı, ancak burası Kılavuz'a aitti. Lan çalışmalarını evden yürütmeyi tercih ediyordu.

Ahizeyi kaldırdı ve aramayı kabul etti. "Kaul-jen," dedi derin ve acelesiz bir erkek sesi. "Genç arkadaşınız Anden bizimle birlikte. Onunla Gemi Günü festival alanında yollarımız kesişti. Hiçbir kural çiğnenmedi. Onunla yalnızca konuşuyoruz, oldukça samimi ve medeni bir konuşma. Üç saat içinde Tapınak Bölgesi'nde onu serbest bırakacağız, trafikteki dönemece yakın bir yerde. Güvenliği için hiçbir endişeye kapılmanıza gerek yok... Herhangi bir Zirvesiz aşırı tepki göstermediği müddetçe tabii. Burada sözüm Boynuz'unuza."

Lan, "Anlıyorum," diye yanıtladı. Bir Dağ Klanı üyesiyle konuştuğunu biliyordu, başka kimse böyle bir şeye cesaret edemezdi. Hattaki adamın Gont Asch olup olmadığından şüphe etti, emin olamıyordu. Lan masadan kuvvet aldı ve sakin ancak sert bir sesle konuştu. "Bana güvenin: Teminatınıza uyduğunuzdan emin olacağım."

"Anden'ı merak etmeyin. Kendisi çok saygılı ve nazik. Erkek kardeşinizin bu durumu kötüye çevirmesinden endişe duyun."

Lan telefonun ahizesini geriye itti ve yeşim sırtlı kol saatine bakarak tam saati not aldı. Sonra telefonu kapadı ve aceleyle erkek kardeşinin evinin numarasını çevirdi, Hilo'yu orada bulma ihtimalinin oldukça düşük olduğunu bilse bile. Beklediği gibi telefonuna herhangi bir yanıt alamadı. Ana eve telefon etti ve Kyanla'dan Hilo'yu aramasını ve eğer ona ulaşırsa bir an önce Gemi Caddesi'ndeki ofise gelmesini söylemesini istedi. Telefonu kapadıktan sonra sakinleşmek için kendine birkaç saniye zaman verdi.

Dağ'ın bu açık tavrı onu şaşırtmış ve öfkelendirmişti. Eğer Ayt Madashi'nin Zirvesiz'e bir mesajı varsa bunu her iki Klan'ın Kılavuz aracılığıyla Lan ile bir toplantı ayarlayarak konuşabilirlerdi. Ya da kendi Klan'ından bir elçi yollayarak saygılarını sunabilir ve teklifte bulunabilirdi. Her iki seçenek de uygun olurdu.

Anden'ı, tüm Kaul ailesi içinde yeşim taşımayan tek ferdi alıkoymak ve onu aisho'yu yok sayarcasına bir aracı olarak kullanmak... Şiddeti önlemek için sorumluluğu insafsızca Lan'a yüklemekti bu. Arayan haklıydı, şimdi Boynuz için endişelenmeliydi. Eğer Hilo, Anden'ın Dağ tarafından zapt edildiğini öğrenecek olursa ne olacağı kestirilemezdi.

Lan adres defterini aldı ve Maik Wen'in dairesinin numarasını buldu. Oradan da herhangi bir cevap alamadığı, her iki Maik'i de aradıktan ve ulaşamadıktan sonra o günün Gemi Günü olduğunu ve Hilo'nun astlarının limanda ve sorumlu oldukları bölgelerde asayiş için dolanmakla yükümlü olduklarını hatırladı. Twice Lucky'yi aradı ve Bay Une'den telefona o an restoranda ya da bulabileceği herhangi bir yerdeki en yüksek rütbeli Yeşil Kemiği vermesini istedi. Birkaç dakika sonra telefonun diğer ucunda bir erkek sesi duyuldu. "Kimsiniz?" diye sordu Lan.

"Juen Nu." Maik Kehn'in adamlarından biri.

"Juen-jen," dedi Lan, "Lider arıyor. Boynuz'a acilen ulaşmalıyım. Eğer nerede olduklarını biliyorsan her iki Maik'i de ara ve seninle birlikte görevde olan tüm Parmak'ları aramaya yolla. Kardeşim mesajımı alır almaz beni Kılavuz'un ofisinden arasın. Panikleme, ancak bir an önce dediğimi yap."

"Baş üstüne, Kaul-jen," dedi Juen endişeli bir tonla, ardından telefonu kapadı.

Lan Doru'nun ofisine döndü. İki Fener'den özür diledi, yeni bir kompleksteki kat mülkiyeti için Klan onayı, finansal destek ve süreci hızlandırma yönelik yardımlar için orada bulunan iki emlak geliştiricisiydi bunlar. Anden için endişeleniyordu. Genç adam kendisi için gerçek bir yeğen gibiydi, Lan ona karşı büyük bir sorumluluk hissi duyuyordu. Hâlâ Anden'ın elini tutuşunu, yas dönemindeki tesellilerini, onu Kaul mülküne getirişini ve

buranın artık onun evi olduğunu söyleyişini anımsıyordu. Lan, Gont'un Anden'ı incitmeyeceğine dair söylemine güvense de, her an her şey değişebilirdi. Dağ eğer bir şeyler ters giderse onu esir olarak tutabilirdi. Hilo ne cehennemdeydi acaba?

Doru'nun, Lan'ın yeşim aurasından yayılan şiddeti Algılamamak için tüm hislerini yitirmiş olması gerekliydi. Nitekim, Kılavuz toplantıyı misafirlerine karşı kabalık göstermeden çabucak neticelendirdi. Rica sahiplerine Klan'ın iş ihtiyaçlarına karşılık vereceğine dair söz verdi, karşılığında da, doğal olarak, Fener'lerin gelecekte Zirvesiz'e vereceği vergilerde bu iltimasın etkileri görülmeliydi. Fener'ler evraklarını toparladı, güçlendirdikleri iş bağından duydukları memnuniyetle Lan'ı selamlayarak odadan çıktılar.

"Ne oldu, Lan-se?" diye sordu Doru.

"Dağ Anden'ı zapt etmiş," dedi Lan. Durumu açıkladığında doru göz kırptı ve dudaklarıyla şüpheli bir ses efekti yaptı. "Bunu planlamış olamazlar. Çocuk her zaman Akademi'de, gözlerden uzakta. Bu Gont adına agresif ve fırsatçı hareket, ancak onu incitmek ya da aşağılamak isteseler, seni arayıp uyarmazlardı. Hilo'nun hamlede bulunmamasını samimiyetle istemiş olmalılar."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Lan, başka bir şey hatırlamıştı. Geçen sene, Dağ ve Üç Yol adlı bir başka küçük Klan arasında bir iş anlaşması tatsızlaşmış ve iş şiddete varmış, durum Dağ'ın Klanı kendi topraklarına katması ile sonuçlanmıştı. Hikâyeye göre Dağ'dan iki adam Üç Yol Lideri'nin oğlunun nişanlısını zapt etmiş, kızı Janloon'dan iki saat uzaklıkta bir yere götürmüş ve karanlıkta ayakkabıları olmadan yolun kenarında bırakıp gitmişlerdi. Öfkeli Üç Yol Lideri bu durumda Gont'a karşı bir hamle yapmıştı. Sonuçta hem kendisi hem de ailesi için kötü sonlanmıştı.

Hilo sıklıkla Dağ'ın bir şeyleri yapış tarzından şikâyet ederdi –genellikle Lan'ın kardeşinin kontrolüne bıraktığı bölgesel anlaş-

mazlıklar ve çatışmalardan– ancak Lan şimdi Gont'un Anden'ı alıkoyma nedeninin gerçekten Dağ'ın Üç Yol'a yaptığı ile aynı amaçta olup olmadığı ihtimalini değerlendiriyordu. Aisho'yu açık açık yok saymadan rakipleri şiddete başvurmaya itmek, ardından mağduru oynama hakkını elde tutarak misilleme yapmak.

Telefon çaldı ve Lan ilk çalışta açtı. Hilo konuştu. "Benim."

"Neredesin?" diye sordu Lan.

"Gont'un yeğeninin Little Hammer'daki apartmanının dışındaki ankesörlü telefon kabinindeyim, yanımda da yirmi adam daha var." Hilo'nun sesi kısıktı ancak Lan zorlukla bastırdığı öfkesini duyabiliyordu. "Gont, Andy'yi almış. Summer Park'taki bir muhbir orada çıkan bir tartışmaya şahit olmuş, şerefsiz piçlerin minik kuzenimi arabalarına bindirip götürdüklerini söyledi."

"Sakin ol," dedi Lan. "Haberim var. Gont beni aradı. İki saat içinde Anden'ı Tapınak Bölgesi'ndeki dönemecin yakınlarında bırakacaklar." Sormaktan neredeyse çekiniyordu. "Bu durumu değiştirecek herhangi bir şey yapmış olabilir misin?"

Hilo konuşmadan önce duraksadı, "Hayır. Tabii lanet binanın etrafı sarıldı ve Andy'yi geri alana kadar da yerimden kımıldamaya niyetim yok, saçının tek bir teli bile orada kalmayana dek buradayım. Gont fazla ileri gitti. Benim biricik kuzenimi..."

Lan sessizce nefesini bıraktı. "O benim de kuzenim, Hilo ve Dağ nasıl bir oyun oynuyor olursa olsun, onlara aisho'yu kırmalarına yarayacak hiçbir koz veremeyiz. Adamlarımızı kontrol altında tut ve onu bırakacaklarını söyledikleri yere git. Şu anda önemli olan şey Anden'ı geri almamız."

Hilo nefesini sertçe ahizeye üfledi. "Biliyorum onu," diye çıkıştı ve telefonu kapadı.

Doru ince parmaklarını kemikli dizlerinden birinin üstüne koydu ve dudakları kenetlenmiş bir gülümsemeyle, "Sanırım

Boynuz'umuz henüz bir savaş başlatmamış, Tanrılara şükür. Eğer Dağ gerçekten bizi tahrik etmeye çalışıyorsa Hilo tam da onların niyetlerine hizmet edecek biri. Sakin davranarak en doğrusunu yapıyorsun."

Lider yanıt vermedi, Doru'nun sözlerine katılıyor olsa da, adamın ses tonunda ince bir küçümseme sezmişti. Sakin, dikkatli değerlendirmeler yapmak iyi bir Kılavuz'un en belirgin özelliğiydi, ancak Doru'nun iki Klan arasındaki barışın sürmesine dair isteği onu körleştiriyor da olabilirdi. Hilo düşünmeden hareket eden biri olabilirdi, ancak Lan onun da ilk kaygısının Anden'ın güvenliği olacağı konusunda ona güveniyordu. Öte yandan doru hiçbir zaman evlat edinilmiş olan bu çocukla bir bağ kurmamıştı ve bugün olanları da ilginç bir iş uzlaşması olarak görüyor gibiydi, Lan'ın bildiğinin aksine: alçakça bir tehdit. Dağ Klanı, Kaul ailesinin içine kadar girebildiğini gösteriyordu.

Lan, Tapınak Bölgesi'ne giderek Hilo'ya katılmayı düşündü ancak Dağ'ın tekrar iletişime geçmek isteyebileceği düşüncesiyle yerinde kalmayı daha doğru buldu. "Bugün geri kalan tüm toplantıları iptal et. Ben odamda olacağım," dedi Doru'ya, ardından Boynuz'dan gelebilecek haberleri tek başına karşılamak üzere odadan çıktı.

Bölüm 10

Dağ'ın Evi

Anden'ı Ayt malikânesine götürdüler.

Ayt Yugontin, Dağ'ın Lideri olduğu dönemde yaşayacağı yeri inşa etmek için şehrin yükseklerdeki en uygun tepesini seçmiş ve kendi evinin içinde tıpkı Wie Lon Tapınağı gibi bir Yeşil Kemik eğitim tapınağı hissinin uyanabilmesi için oldukça çabalamıştı. Arazi, uzaktan bakıldığında bir orman kalesinin girişini andırıyordu, ancak Gont arabanın camını indirip iki muhafıza selam verdiğinde –hiç şüphesiz kendi Parmak'larıydı bunlar– kalın kapılar sessiz, otomatik talimatlarla açıldı.

Anden o güne kadar Kaul malikânesinden daha etkileyici bir ev görmemişti, ancak Ayt malikânesi de tamamen farklı bir biçimde en az orası kadar azametliydi. Kaul'lerin evi büyük ve moderndi, hem Kekon hem de yabancılardan etkilenen mimari dokunuşları barındırıyordu, Ayt malikânesi ise klasik Kekon tarzındaydı; taştan ve koyu renk ahşaptan dış cepheleri, basık çatı hatları ve geniş yürüme yolları olan büyük bir tek katlı yapıydı. Eğer orada güvenlik kameraları, hareket algılayıcı sensörler ve garajdaki pahalı ithal araçlar olmasa, yüzlerce yıl öncesinde bir Kekonlu arsa sahibi burada yaşıyor denilebilirdi.

ZT Valor önde durdu. Gont araçtan çıktı. Şoför inip de diğer tarafın kapısını açtığında Anden gergince arabadan indi ve evin

girişine doğru Gont'u takip etti. İki Parmak da hemen yanlarında duruyordu. Boynuz'larını selamladılar ancak Anden'a yalnızca üstünkörü baktılar; yeşim taşımadığını Algılamışlardı.

Gont ön kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış keçe ile kaplı bir bankı işaret etti. "Burada bekle ve çağrılana kadar da yerinden kımıldama," diye emretti Anden'a. Başka herhangi bir açıklamada bulunmadan, ahşap zeminli bekleme salonuna yöneldi ve gözden kayboldu.

Anden kendine söylendiği gibi oturdu. Etrafa göz atarken, peyzaj düzenlemelerini ve duvara monte edilmiş antik kılıçları beğenmeden edemedi, bu sırada avuçları terlemeye devam ediyor ve karnı adeta düğümleniyor olsa bile.

Buraya elbette bir esir olarak getirilmişti, Zirvesiz ve Dağ arasında gelişen bir durumdan ötürü Kaul'lere karşı zapt ediliyordu, Hilo bir önceki hafta bu durumdan ona bahsetmişti. Başkaldırsa ya da kaçmaya mı çalışsaydı? Her ikisinin de pek bir fark yaratacağını sanmıyordu. Lan olanları öğrendiğinde ne yapardı? Peki ya Hilo ne yapardı? Dağ'ın Anden'ı incitme ya da onu esir tutma tehdidi klanlar arasındaki gerilimin tırmanmasına neden olabilirdi. Dağ ne istiyordu? Etrafa göz attı ve buradan kaçmanın bir yolu olup olmadığını merak etti, derken kapıda iki muhafızla birlikte durmuş, gözlerini de kendisine dikmiş olan Gam'ı fark etti. Dağ'daki tüm önemli kişileri tanımıyordu, ancak Gam'ın Gont'un iki numaralı Yumruk'u olduğunu ve olağanüstü bir savaşçı olarak nam saldığını biliyordu. Bulunduğu yerde kalmaya karar verdi.

Uzunca, bir saate yakın bir zaman geçti. Anden'ın endişesi yerini sıkıntıya ve sabırsızlığa bırakmıştı. Nihayet, Gont geri döndü. "Benimle gel," dedi, yine herhangi bir açıklama yapmaksızın salona yöneldi. Anden adamın uzun, amaçlı adımlarına yetişmeye çalıştı.

Yürürlerken yanlarından onlarla zıt yönde ilerleyen iki takım elbiseli adam geçti. Onları incelerken Anden adamlardan birinin Ree

Turaho, Dağ'ın Kılavuz'u olduğundan şüphelendi, Ree'nin epey kısa bir adam olduğunu duymuştu. Diğeri de muhtemelen astlarından biri ya da saygın bir Fener'di. İlginçti. Demek Kılavuz'un ve Boynuz'un mesafeli bir ilişki sürdürdüğü tek Klan Zirvesiz değildi.

Gont kalın, kapalı bir kapının önünde durdu ve bekledi, geniş omuzlarını Anden'a yöneltti. "Bu kadar gergin görünme," diye tavsiye verdi. "Gergin adamlardan pek hoşlanmaz." Açık kapıyı itti ve Anden'ı içeri yönlendirdi.

***

Ayt Yugontin ardında bir varis bırakmadan göçmüştü. Karısı ve henüz bebek olan oğlu savaşta ölmüşlerdi, bir zamanlar Ayt'ın doğduğu o küçük köyü yerle bir eden Şotaryen bombalarının yarattığı, tonlarca vefasız taş ve toz yığınının altında gömülüydüler.

Savaş sırasında insanlar Ayt'ı Kekon'un Mızrağı olarak anmaya başlamıştı. Gözü kara, gaddar ve kin dolu bir savaşçı Yeşil Kemik'ti, Şotaryen'ler ondan korkar ve nefret ederdi. Neredeyse hiç konuşmayan bu adam işgalcileri öyle dağıtmıştı ki gidecek hiçbir yerleri olmadan ya gölgelere sığınmış ya da dağlara kaçmışlardı.

Can yoldaşı, Kaul Sen, ondan yaşça büyük ve daha görmüş geçirmiş bir savaşçı, kurnaz ve buyurgan bir taktik uzmanıydı; oğlu Du ile birlikte gizli broşürler dağıtıp Tek Dağ Birliği'nin başarısının anahtarı olan Fener'ler ağına ilham veren ve düzenleyen bölücü radyo mesajları yayınladılar: *Mızrak ve Meşale*.Savaşın bitiminden bir yıl kadar sonra, Ayt eski köyünden üç yetimi evlat edindi. Yeşil Kemik yeteneklerinin ve geleneklerinin korunması ve gelecek Kekonlu nesillere aktarılması gerekliliğini savunarak, üç evlatlığına da –genç bir kız ve iki küçük çocuğa– Wie Lon Tapınağı'nda dövüş sanatları eğitimi aldırdı. Kızın, eğitime başlamak için geç kalmış olmakla birlikte, doğuştan, yadsınamaz bir yeteneği vardı. Çocuklardan yaşça büyük olanı, Ayt Im, yetenek-

lerinden daha büyük bir egoya sahipti ve henüz yirmi üç yaşındayken bir kılıç düellosunda öldürüldü. Küçük olan, Ayt Eodo, oldukça yetenekli olmakla birlikte beyhude bir kibirle yetişmişti, bir sanat koleksiyoncusu ve zampara olmayı Klan savaşçısı olmaya tercih etti. Kız kardeşi, Ayt Madashi ise Dağ'ın Kılavuzu oldu.

Babasının ölümünden yalnızca bir saat sonra, Mada Klan'ın emektar Boynuz'unu öldürdü. Bu cinayeti üç diğer rakibin ölümü izledi, bu üç kişi de Mızrağın en yakın dostları ve danışmanlarıydı. Yeşil Kemik topluluğu şoka uğramıştı; kadının tüm bunları yapmış olmasına değil, bunları bu kadar kısa sürede ve halkın gözleri önünde yapmış olmasına elbette, babasının cenazesinin defnedilmesinden bile önce. Kimse Kılavuz'un savaşta Boynuz'u alt etmesini beklemiyordu. Klan içindeki karşıtları Ayt Eodo'ya çağrıda bulunmuştu, adanın görülmeye değer kuzey bölgesindeki tatil evinden geri dönmesini ve kız kardeşinin taşkınlıklarına karşı çıkmasını umuyorlardı.

Kekon terimi olan "ismini fısıldamak", suikasti hedeflenen yabancı yetkililerin kimliklerinin isyancı ağından gizlice geçirildiği işgal döneminden geliyordu. Ayt Mada üvey kardeşinin ismini fısıldadı, bir gün sonra, metresi duştan çıktığında Eodo'yu yatağında boğazı kesilmiş ve yeşimi sökülüp alınmış halde uzanırken buldu.

Katliamlar bittikten sonra, Ayt Mada babasının küs olduğu eski dostu Kaul Sen'e bir mesaj göndererek derin saygılarını sundu, yakın zamanda ölen eşi için başsağlığı diledi ve Dağ Klanı'nda gerçekleşen beklenmedik ve şiddet dolu bu güç dengesinin yeniden sağlanması sürecinden duyduğu üzüntüyü paylaşıp, iki Klan arasındaki barışın sürmesi için duyduğu arzuyu dile getirdi. Kaul Sen, Doru'ya derhal cömert bir çiçek buketi hazırlatmasını emretti, buketteki kalp çiçeği ve beyaz zambaklar acıyı paylaşmayı ve dostluğu simgeliyordu, bu simgeler sırasıyla dostunun cenazesine ve dostunun kızı ve Klan'ın yeni Lideri'ne yönelikti.

Takip eden iki buçuk senelik zamanda iki küçük Klan daha Dağ'ın yanında yer aldı. Yeşil Rüzgâr Klanı buna oldukça istekliydi, liderleri emekli olup Kekon'un kuzeyine yerleşmişti ve diğer liderler de Dağ'ın içinde çeşitli pozisyonlarda yer almaktaydı. Diğer bir Klan Üç Yol Klanı'ydı, bu Klan'ın Lideri'nin kafası Gont Asch tarafından koparıldıktan sonra o Klan da haliyle Dağ'a katılmıştı.

***

Ayt Mada'nın ofisi geniş, aydınlık ve darmadağınıktı. Kitaplar ve kâğıtlar duvardaki raflarda, masada ve yerde yığılı halde duruyordu. Ayt koltuklardan birinde oturuyordu, kucağında ince bir yığın kâğıt vardı. Kırklı yaşlara yaklaşan bir kadındı bu, geniş keten pantolon, kolsuz yeşil bir bluz ve sandallar giymişti. Spordan ya da geç kahvaltıdan henüz gelmiş gibi görünüyordu. Yüzünde makyaj yoktu ve uzun saçları arkasında düzenli bir atkuyruğu ile toplanmıştı.

Anden ne beklediğinden emin değildi. Dağ'ın Lideri'nin göz alıcı ve ölümcül derecede seksi bir kadın olabileceğini canlandırmıştı. Belki de gaddarlığı ve otoritesi görünümünden anlaşılan erkeksi bir kadın. Bunların yerine, tamamen sıradan biri gibi görünüyordu, her iki kolundaki çok sayıda yeşimi saymazsanız elbette. Birer yılan gibi pazılarından ön kollarına kadar kıvrılarak uzanan taşlara bakılırsa, her iki kolunda da en az birer düzine yeşim olmalıydı. Bunca yeşimi olabildiğince gösterişsiz biçimde taşıyordu, Yeşil Kemik'lerin statü göstergesi olarak başka bir şeye ihtiyaçları yoktu.

Lider başını kaldırmadan konuştu. "Aramayı yaptın mı?"

Gont onaylar gibi bir ses çıkardı. "Anlayış gösterdi. Söylediğin gibi mantıklı bir adam. Erkek kardeşi Little Hammer'da ufak bir ordu toplamış ama hâlâ bir hamlede bulunmadılar."

Ayt incelediği dosyayı kapadı ve cilalı ahşap kahve sehpasının üstüne fırlattı. Anden'a resmiyetten uzak bir hareketle karşısındaki koltuğu işaret etti. Aralarında az bir mesafe bulunsa bile,

Anden kadının yeşim aurasını hissedebiliyordu; sabit, odaklanmış kızıl bir yoğunluk. Kahve sehpasının ortasında bir kâse portakal ve sağlam bir demlik vardı. "Çay?" diye teklifte bulundu Ayt.

Hazırlıksız yakalanmış olan Anden hemen yanıt veremedi. Ayt tıpkı aurası kadar gösterişli biçimde başını kaldırıp ona baktığında nihayet, "Evet, teşekkür ederim. Ayt-jen," diyebildi.

Ayt kahve sehpasının altında bir bölmeyi açtı ve iki küçük kilden fincan çıkardı. Birini Anden'ın önüne, diğerini kendi önüne koydu. "Taze demlendi," diye açıkladı, sanki esirlere bayat ve fazla demli posalar yerine taze çay servis etmek çok önemliymiş gibi. Önce kendisine sonra da Anden'a çay doldurdu. Onurlu bir konuk ya da eş rütbede bir Yeşil Kemik için servis ev sahibinden önce yapılırdı, ancak Anden her ikisi de değildi. Anden, Gont'a bir bakış attı, o da Ayt'ın hemen yanındaki koltuğa genişçe oturmuştu. Kadın ona çay teklif etmemiş, o da almaya yeltenmemişti; görünüşe göre sohbetin bir parçası olmayacaktı ve yalnızca sessiz, keyif kaçırmayan bir gözlemci olarak orada oturacaktı.

"Eminim neden buraya getirildiğini merak ediyorsundur." Ayt'ın hoşbeşle harcayacak vakti yoktu. "Seninle konuşma fırsatı yakalayabilmek adına çok büyük bir risk aldık. Sonuçta, seni evlat edinen ailenin hareketlerimizi kötü yorumlama ihtimali var, ki aslında tamamen senin yararına yapılan şeyler."

Anden çayını yudumladı, ağzı kupkuru olmuştu. Kafası her zamankinden daha karışıktı ama kaygıyla karışık durumun başta onun düşündüğünden daha farklı olduğunu anlamaya başlıyordu, onu diğer tarafı tahrik ederek şiddete sürüklemekten ya da bir çekişme sonrası Zirvesiz karşısında imtiyaz sahibi olmaktan daha karmaşık bir taktik için burada tutuyor olmalıydılar.

"Bana Kaul Du Akademisi'ndeki en iyi öğrenci olduğun söylendi," diye devam etti Ayt. "Gençken, babam yabancı kanı taşıyan kimsenin Wie Lon Tapınağı'nda eğitim görmesine izin

vermezdi, ama durumlar değişti tabii. Ben babam gibi değilim. Yapmam gerektiğini hissettiğimde ve kazancımın ne olacağını gördüğümde geleneği çiğnemekten çekinmem. Farklılıkların üstesinden gelebileceğimize inanıyorum; geçmişteki anlaşmazlıklar bir yana bırakılabilir. Soy ağacın etkileyici ve Kaul kanı ya da ismi olsun veya olmasın, sen ailenin bir temsilcisisin. Sana Dağ'a katılman için bir teklif sunuyorum."

Anden'ın kalbi delicesine atmaya başladı. Ayt'ın ve Gont'un korkusunu Algılayabildiklerini biliyordu, ne var ki her ikisinin de ifadesinde değişiklik olmamıştı. Tepkisi söylenenin derinliğini kavradığının ve ne olduğunun farkına vardığının bir işaretiydi. Dağ'a katılarak hükümdarına ihanet etmek ve koruyucu ailesini yok saymak intihar olurdu; bunu asla kabul edemezdi ve onlar da bunun farkındaydı. Evet, bu apaçık ima içeren bir teklifti, ona değil, esas Kaul'lere, Zirvesiz Klanı'na yönelikti. Yeni açılan bir pozisyon.

Buraya kritik bir elçi rolü üstlenmek için getirildiğini, Ayt'ın kendisinden kelimelerinin altını doldurup doğrudan Lan'a iletmesini beklediğini anladığında içini büyük bir rahatlık kapladı. Zarar görmeyecek ya da esir tutulmayacaktı. Derken, duyduğu rahatlamanın üzerine hayret ve kontrol edilmesi güç bir öfke bindi. Neden onunla daha tarafsız bir bölgede konuşmak yerine onu zorla arabaya bindirmişlerdi? Neden Lan ve Hilo'yu saldırının eşiğine getirmişlerdi? Neden kendisini böyle bir şeye dâhil etmişlerdi?

Anden ayağa kalkıp elindeki çay fincanını Ayt Mada'nın suratına fırlattığını ve nefretten buz kesmiş bir sesle "Kaul Lan asla yeşim taşımayan bir Wie Lan öğrencisini kaçırmazdı. Zirvesiz'in Lideri asla böyle akıl oyunları oynamayacak kadar dürüst biridir," dediğini hayal etti.

Elbette, Lan onun böyle aptalca bir şey yapmasını istemezdi. Onun istifini bozmamasını, dikkat kesilmesini ve eve sağ salim dönmesini isterdi. Anden yerinden kımıldamadı, yüzünü de se-

sini de sakin tutmaya çalışarak dikkatle yanıt verdi. "Onur duydum, Ayt-jen."

Ayt çocuğun duyduğu rahatsızlığa gülümseyerek karşılık verdi. "Bu emsalsiz teklifin önemini anladığına sevindim. Emrinde birçok Parmak olan bir Yumruk olabilirsin, böyle bir pozisyonda kayda değer bir statü ve sorumluluk vardır. Ama burada, Kekon'da değil. Ygutan'da."

Anden gözlerini kırpıştırdı. "Ygutan mı?"

"Hayati organizasyonlarımızı orada kuruyoruz. Girişimci ve yetenekli Yeşil Kemik'lere o ülkedeki teşkilatlanmamızda ihtiyacımız olacak. Bir Boynuz'un astı olarak çalışabilirsin, ancak yalnızca bana hesap veriyor olacaksın."

Ygutan soğuk ve izole bir bölgeydi, yiyecekleri berbattı ve koca ülkede yeşimin tek zerresi yoktu. Dağ Klanı ne diye Ygutan'a genişlemek istiyor olabilirdi ki? Bu şaşkınlığı muhtemelen Algılamış olan Ayt'ın dudakları zayıf bir gülümseme ile kıvrıldı. "Dünya gittikçe büyüyor. Uluslararası ticaret de gelişiyor. Neden biz Yeşil Kemik'ler yalnızca küçücük ülkemiz Kekon'u düşünerek hareket edelim ki, hele fırsatların çoğu ülke dışındaysa?"

"Ama... Ygutan'da olan nedir?"

Ayt dudaklarına götürmekte olduğu fincanı bekletti. "SN1 üretimi." Bir yudum aldıktan sonra fincanı bıraktı. "Ygutanlılara kristal satacağız."

Anden'ın dili tutulmuştu. Kristal Kekon'da yasaktı, üstelik hakaretti. Yabancılar tarafından yaratılmış uyuşturucu bir maddeydi bu, Kekonlu olmayan, Yeşil Kemik'lerin zorlukla kazandıkları ve bununla gurur duydukları yeşimi kontrol güdüsünden yoksun yabancıların da yeşim taşıyabilmesini kısa vadede sağlayabiliyordu. Tüm medeniyet ve kültürü, yeşimin kıymetli Kekonlu savaşçılar dışında kendisini taşımak isteyenleri yok ettiği bilgisinin sarsılmazlığı etrafında şekillenmişti.

Dünyadaki tartışmasız en hünerli ve en kibirli ırk olan Espen'ler ise bunun önüne geçebilmişti. Kekon'da bir askeri üs kurar kurmaz, görünüşte Uluslar Savaşı'ndan sonra müttefiklerinin savunma ve toparlanmasına yardım edip, kendi askerlerinin de nasıl Yeşil Kemik'lerin efsanevi yeşim yeteneklerine sahip olabileceğini araştırmak üzere gizli laboratuvarlar kurmuşlardı. On yıl sonunda ise, mükemmel olmasa da başarmış ve SN1'i yaratmışlardı.

Bu deneysel serumun formülü Kekon'daki Espen askeri üslerinden sızmış ve yasadışı kristal ticareti baş göstermişti. Belli ki buradaki ve denizaşırı ülkelerdeki pek çok insan, yeşim taşıyabilmelerini sağlayacak bu tehlikeli ilacı hayatlarından yıllarını alacak olması pahasına kullanmaya istekliydi, Kekon olmadan, yıllarca sürecek bir eğitim almadan ya da Dürtülerin neden olduğu korkunç ölüm şekillerini tatmadan. Daha az bilinen ve evrensel olarak kınanan bir gerçek de şuydu ki bazı Yeşil Kemik'ler de bu maddeyi doğal yeşim duyarlılıklarını artırabilmek için gizlice kullanıyordu.

SN1 Yeşil Kemik'ler arasında süregelen bir tartışma konusuydu. Anden okulda da zaman zaman bu konunun tartışıldığını duyuyordu, hatta bir keresinde Kaul malikânesinde bile konuşulmuştu; yaygın görüş kristalin önü alınamaz bir sosyal hastalık olduğu yönünde olsa da, denetlendiği takdirde sınırlı kullanımının yaralanma ve hastalık durumlarında geçici olarak dayanıklılığı artıracağı için tıbbi bir fayda sağlayabileceğini savunanlar da vardı.

Anden konuya dair tartışmaların hangi tarafında yer alacağını kestiremiyordu, özellikle de kendi aile geçmişi göz önünde bulundurulduğunda. Öte yandan, kendi deneyimlerine göre, herkesin üzerinde hemfikir olduğu nokta kristalin yasadışı dağıtımının Yeşil Kemik ilgilerini ve değerlerini tehdit ettiği ve durdurulması gerektiğiydi. Ayt Mada'nın, Kekon'daki en nüfuzlu Yeşil Kemik Klan'ının Lider'inin, kristal *satmayı* planladığını öğrenmek Anden'ı öylesine şaşırtmıştı ki, nihayet konuşabildiğinde

bürünmüş olduğu rolü ve temkinli davranmayı unutup, "Daha fazla yabancıya yeşim taşıyabilme yeteneği mi vereceksiniz yani? Bu tam olarak *istemediğimiz* şey değil miydi?" deyiverdi.

Bu taşkınlığının muhtemelen saygısızlık olarak algılanabileceğini fark etti, ancak Ayt durumdan memnun görünüyordu. "İstemediğimiz şey kontrolü yitirmek. Espen'ler şu anda kendi askerleri üzerinde SN1'i zaten kullanıyor. Diğer ülkeler de bunu kullanmak isteyecek. Çok yakında yeşim taşıyan yabancıların sayısı artıyor olacak." Ayt öne eğildi. Anden da istemeden eğildi; kadının yeşim aurası ve dosdoğru bakışları onu acımasızca dışarı iten bir duvar gibiydi. "Bu durum karşılaştığımız en büyük tehdit de olabilir, eşi benzeri olmayan bir fırsat da. Kekon modernleşmeye ne kadar hızlı ilerlerse, Yeşil Kemik'ler olarak kendi kaynaklarımıza hükmedebilme gücümüz de aynı hızla artar. Hakkımız olan topraklardan koparılabiliriz ya da durumu en iyi şekilde değerlendirebiliriz.

"Babam yabancıları buradan uzaklaştırmakta kararlıydı, ama gerçeği kabullenelim: Hiçbir yere gitmiyorlar. Kekon artık modern yaşamın gizemli arka bahçesi olmaktan çıktı. Dünyadaki insanlar yeşimden haberdar ve SN1 sayesinde artık ona sahip olabilecekler de. İmkânsıza direnmektense, onlara istediklerini vereceğiz. Fiyatları ve koşulları biz kontrol edeceğiz. Kekon'da kristal ticareti bize Espen'ler dışındaki herkesten daha iyi bir SN1 üretimi deneyimi kazandıracak, kuracağımız fabrikaların güvenliğini de biz sağlayacağız. Eğer *birlikte* SN1 tedarikini geliştirirsek, yabancıların yeşim kullanabilme sınırlarını da *birlikte* belirleyebiliriz."

Anden durumdan iyice rahatsız olmuştu. Kendini dik oturmaya zorladı, çay fincanına uzandı ve artık iyice ılımış olan içeceğini yudumladı. Bu sırada, Ayt'ın yeşimi bir an için Algısında karıncalanma yarattı. Lider'in ses tonu uysal fakat netti. Tehditkâr değildi. Ancak gözdağını sezdi. İnat dolu hırsını.

"Yeşil Kemik'ler bir zamanlar yabancı tehditlere karşı birlik olmuştu. Yeniden böyle yapmalıyız. Klanların yeni bir birlik için bir araya gelme zamanı geldi. Sana bu nedenle bize katılmanı teklif ediyorum. Kazanımların kayda değer olacak." Ayt geriye yaslandı, ifadesi değişmişti, daha düz ve soğuktu şimdi. "Eğer sana uzattığımız bu eli hor görürsen, eh, bu senin seçimin olur. Bu teklifi sana tamamen iyi niyetle ve apaçık dürüstlükle sunduğumuzu bilmeni istiyorum. Ve bu teklife bizi karşı karşıya getirmeyecek, saygılı bir karşılık vermeni özellikle tavsiye ederim."

Arden'ın kalp atış hızı yükseliyordu, koltuğunda gergince kıpırdanıdı, ensesi alev alıyordu. Ayt bu teklifi adeta karşısında başka bir Lider oturuyormuşçasına bir açıklıkla yapıyordu. "Ayt-jen." Boğazını temizledi. Ayt'ın, beyanını Zirvesiz'e iletebilmesi için buradan tek parça çıkmasına izin vereceği ihtimalinin yüksek oluşu ona konuşabilmesi için bir önceki seferden daha fazla güç verdi. "İzninizle... Samimi bir soru sorabilir miyim?"

Ayt kaşlarını kaldırdı. "Lütfen sor."

"Ben yalnızca bir öğrenciyim, bu yüzden lütfen anlamıyorsam affedin, ama... Neden beni buraya getirme zahmetine ve riskine girdiniz ve beni bu konuşmaya dâhil ettiniz? Eğer Zirvesiz ile bir ittifak kurma teklifi yapmak istiyorsanız, bunu neden doğrudan yapmıyorsunuz?"

Ayt gerçekte samimiyet barındırmayan, tatminkâr ve gizemli bir ifadeyle gülümsedi. "Kendini küçümsüyorsun. *Sana* kişisel olarak yaptığım teklif oldukça ciddi. Gelecekte klanlarımız arasındaki barışın sağlanmasında büyük bir rolün olacak, eminim Lider'in de bunun farkındadır. Kaul'ler ile iletişime geçme konusunda ise..." Ellerini biçare bir hayal kırıklığı ile iki yana açtı. "Kaul Lan ile bir görüşmeye sıcak bakardım, ancak kendisinin Boynuz'u bize karşı sürekli tetikteyken bu nasıl mümkün ola-

bilir? Bölgesel sınırlarda bize saldırma fırsatı bulduğunda asla çekinmiyor. Parmak'ları bizi gözlüyor, Yumruk'ları ufak anlaşmazlıklar halinde hemen saldırıya geçiyor. Zirvesiz ile mantıklı bir diyalog kurabileceğimizi nasıl düşünebiliriz ki?" Tüm konuşma boyunca ilk kez, Ayt Mada Boynuzu'na bir bakış attı. Gont ile ikisi, kadın tekrar Anden'a dönüp konuşmaya başlamadan önce bir süre sessizce bakıştı. "Eğer Lider bize barış yapmak konusundaki ciddiyetini iletirse o zaman her şey farklı olur tabii."

Ayt ayağa kalktı, yavaş ve doğaldı. Gont da ayağa kalktı ve Anden ikilinin peşlerine takıldı. Ayt beklediğinden daha uzundu. Anden pek çok Kekonludan uzun olsa da, gözleri aynı hizadaydı. Günışığı kollarındaki yeşim kakmalarına vurdu ve içerisi minik ışık zerreleriyle doldu. "Bu öğleden sonra için yeterince vaktini aldık; şimdi birileri yokluğunu çok fazla hissetmeden seni eve götürelim hadi." Hem sesinde hem de ağzının hareketlerinde bir alay vardı. "Teklifi biliyorsun. Şimdi ne yapacağını da biliyorsun. Bir cevap bekleyeceğim, ancak çok fazla beklemem."

Anden ellerini birleştirip alnına götürdü. "Ayt-jen."

BÖLÜM 11

Lider'in Durduğu Yer

ZT Valor dönemecin hemen yanındaki kaldırımda durdu ve Anden'ı tapınak Bölgesi'nde, el işi dükkânları olan plazanın hemen yanındaki geniş yeşillikte bıraktı. Anden arabadan iner inmez onu bekleyen kuzeni Hilo'yu gördü, arkasında da adamları vardı. Hilo'nun yüzüne bir rahatlama ve aynı zamanda cinai niyetler yayıldı ve absürt de olsa bir an için Anden, Gont'un şoförü için endişelendi. Arabanın kapısını hızlıca kapadı ve ZT Valor anında devam etti, sınır bölgelerine doğru hızlanarak trafiğin içinde gözden kayboldu.

Hilo kocaman adımlarla geldi, Anden'ı ensesinden kavradı ve sertçe sarstı. "Seni yeniden dövmem gerek. Yaz Park'ta ne halt ediyordun? Yeşil olmana bir yıldan az kaldı; *her boktan saniyeye saniye* kaçınmak zorundasın çünkü her sorun çıktığında ben yanında olamam, anladın mı?" Anden mahcubiyetle başını salladı. Hilo genç adamın çenesini elleriyle kavradı, tehlikeli biçimde kıstığı gözleriyle Anden'ın dikkatsiz gezintisi sırasında kendisine üç Wie Lon öğrencisi tarafından hatıra olarak bırakılan çürüğünü inceledi. "Sana bunu onlar mı yaptı?" diye sordu. "Gont ya da adamları sana hiç vurdu mu?"

"Hayır, hayır onlar yapmadı," dedi Anden telaşla. "Bu daha öncesinde Wie Lon'dan tiplerle giriştiğim salak bir şey yüzünden oldu. Gont'un adamları bana dokunmadı."

Hilo içtenlikle çocuğun yüzünü inceledi ve sonunda rahatlayarak Anden'a aralarındaki tüm gerginliği sonlandıracak bir sıcaklıkla sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim, kuzen." Bir eli korumacı niyetlerle Anden'ın kürekkemiğinde, Duchesse'e yürüdüler, araba çarpıcı bir şekilde plazanın yükleme alanına park edilmişti, iki diğer Zirvesiz aracının tam ortasındaydı. Maik Tar umarsızca arabanın bagajına yaslanmıştı, ama onlara kapıyı açmak için doğruldu. "Lan ile konuşmalıyım," dedi Anden arabaya biner binmez, zayıf bir sesle. Artık güvende olduğu için, son birkaç saattir kanında çılgınca dolanan adrenalin, yoğun bir yağıştan sonra suyun oluklardan kaybolması gibi vücudundan çekiliyor, onu sarsak bırakıyordu.

"Lan Kılavuz'un ofisinde," dedi Hilo.

Gemi Caddesi'ne varmaları yalnızca on dakika sürdü. Vardıklarında Hilo adamlarına kısa ve öz talimatlar verdi: "Little Hammer'daki adamlara çekilmelerini söyleyin." Sonrasında Anden'ı alarak Tar ile birlikte danışmaya uğrama zahmetinde bile bulunmadan doğrudan lobiye ilerledi.

Anden daha önce hiç Kılavuz'un binasına gelmemişti. Klan'ın bu yanı hakkında çok az şey biliyordu ve dapdar takım elbise giymiş, dosya ve klasör taşıyan Şans getirenlerden de gözü korkmuştu. Hilo ve Tar ise, güneşin altında uzun süre beklemekten ter içinde kalmış yaka ve kolları ile kollarından sarkan kılıçlar ve bellerinde taşıdıkları karambitleriyle buraya hiç ait görünmüyordu. İnsanlar geçerken durup onları süzüyor, bazıları belli belirsiz selam veriyordu.

Asansöre binip en üst kata çıktılar. Lan onları bekliyordu, Anden'ın alıştığı sakin halinden daha farklı bir ifade yoktu yüzünde, ama o da Anden'a coşkuyla sarıldı. "İçeri geç, otur," dedi Anden'ı ofisine buyur ederken.

"Beni Ayt Mada ile tanıştırmaya götürdüler," dedi Anden.

"Lan-jen... Sizinle vakit kaybetmeden konuşmamı istedi." *Sizinle* kısmını hafifçe vurgulamıştı.

Lan anlamıştı. Ofisine girdiklerinde Lider Hilo'ya döndü. "Anden'la önce yalnız konuşmak istiyorum. Doru'yu bul ve beni bekleyin." Hilo gücenmiş ama şaşırmamış göründü ve Anden'a ağzıyla durumun onu bozmayacağını ifade eden bir hareket yaptı, sonra başıyla Tar'a işaret etti ve ikisi Lan kapıyı kapatırken dışarı çıktılar.

Anden en yakındaki koltuğa oturup, Lider'in mini buzdolabından çıkarıp ona ikram ettiği limonlu sodayı büyük bir minnetle kabul etti. "Yalan söylemeyeceğim, bugün hepimizi biraz endişelendirdin," dedi Lan. Anden sodasını iştahla içerken, "Biraz soluklan. Sonra da bana Dağ'm ne istediğini anlat," dedi.

***

Kuzeni olanları anlattığında Lan bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Sen doğru olanı yapmışsın, Anden. Sükûnetini korumuş ve yapman gereken neyse tam olarak onu yapmışsın. Gemi Günü'n mahvolduğu için üzüldüm ve ileride daha dikkatli olman gerekecek. Eminim Hilo da sana aynısını söylemiştir. Ama sonuçta Klan için çok cesur bir şey yaptın," dedi.

"Sorun çıkardığım için özür dilerim, Lan-jen."

Lan gülümsedi. Bu çocuk –bu *genç adam,* diye düzeltti Lan kendi kendini, her zaman böyleydi işte: biraz endişeli, biraz da fazla resmi. Kaul ailesiyle birlikteyken tıpkı bir misafir gibi davranmış, oturmak, yemek yemek ya da söze girmek için daima bir onay beklemişti, çocukluğu boyunca bu evde yaşamış ve Akademi'nin tatillerinde de bu eve geliyor olsa bile. "Asla sorun yaratmadın, Anden," dedi Lan ona. "Sanırım Dağ bizi biraz sarsmayı planlıyordu. Sen sadece Gont'un yoluna çıkmış oldun." Ayağa kalktığında Anden da onunla birlikte kalktı.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Anden. "Ayt'ın teklifi ile ilgili?"

"Boynuz ve Kılavuz ile bunu tartışacağım," dedi Lan. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Sen bu yıl yalnızca okuluna ve Testlerine odaklan. Hâlâ okul birincisi olarak mezun olma şansın var mı?"

"Sanırım evet. Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Anden ve Lan'ın içi gururla doldu. Anden iyi bir çocuktu, trajik bir aile geçmişi olsa bile o çok iyi büyütülmüştü. Lan'ın, büyükbabasını ikna ederek onu da bir Kaul olarak büyütebilmelerini sağladığı için şükretmediği tek bir gün bile geçmemişti.

Lan kuzenini Doru, Hilo ve Maik Tar'ın asansörün yanındaki koltuklarda beklemekte olduğu lobiye götürdü. Tar Anden'ı Akademi'ye götürürken Lan da Boynuz ve Kılavuz ile ofisine döndü. Üçüne de cömert miktarlarda birer buzlu hoji hazırladı ve söze girdi. "Buyurun, bunlara ihtiyacımız olacak." Kendi içkisinden bir yudum aldı ve diğer iki adama baktı: Doru koltuklardan birinde uzun bacaklarını üst üste atmış oturuyor ve yüzünde sabırlı bir merak ile bekliyordu; Hilo ise duvara yaslanmıştı, bakışları keskin ve beklentiliydi. Yeşim auralarının yoğunluğunu gittikçe daha fazla hissediyordu Lan; bir taraf serin ve şüpheli, diğer taraf yatışmış ve öfkeli.

Lan konuştu. "Dağ'ın Ygutan'da SN1 üretmek ve satmak üzerine bir planı var. Bu onlara ciddi paralar kazandırabilir, Ayt da bu işe birlikte girmeyi öneriyor."

Lan, Anden'ın anlattıklarını onlara aktardıktan sonra Hilo yaslandığı yerden doğruldu. "Ayt bizi ne sanıyor?" Öfkeliydi, ama ses tonu karmakarışıktı. "Dağ bizi aylardır kışkırtıyor ve sonunda bugün Gont, Anden'ı sokaktan yakalıyor. Bu bir savaşı başlatabilir. *Bunun* üzerine bir de onlarla işbirliği yapacağımızı mı düşünüyorlar? Eğer Ayt gerçekten iş konuşmak isteseydi sana düzgünce, saygıyla gelebilirdi. Bu teklif ciddiye alınamaz. Hakaret bu."

Hilo haklıydı, Dağ'ın Zirvesiz'e göndermiş olduğu bu tehditkâr mesaj açıkça bir aşağılamaydı, ama Lan, Anden'ın anlattığı kadarıyla Ayt'ın sözde nedenini biliyordu. *Kaul Lan ile bir görüşmeye sıcak bakardım, ancak kendisinin Boynuz'u bize karşı sürekli tetikteyken bu nasıl mümkün olabilir?* Diğer Lider, erkek kardeşini uzaklaştırana ya da pozisyonundan alana kadar doğrudan Kaul Lan ile müzakere yapmaya tenezzül etmeyeceğini açıkça ifade ediyordu.

Çok çirkin bir talepti bu. Bir Lider'in, bir diğerinin Boynuz seçimi ile ilgili pazarlığa cüret edebildiği bu saygısız ortamda, bir fikir alışverişinde bile bulunmak mümkün müydü ki? Lan'ın, Hilo ve adamlarının Dağ için hayatı zorlaştırdıklarına şüphesi yoktu, ama erkek kardeşi bunu yalnızca Dağ'ın artan tahrikleri yüzünden yaptığını savunuyordu. Aralarındaki barış ihtimalinin mütecavizi gerçekten Hilo muydu, yoksa yalnızca işinde çok iyiydi de, Ayt Mada Zirvesiz'i parmağında oynatabilmek, belki de resmen hâkimiyeti altına almak için onun ortadan kalkmasını mı istiyordu?

Klan'ın askeri gücünü kestirebilmek söz konusu değildi, ancak belki de Boynuz'a da klanlar arasındaki kötü ilişkide onun da bir payının bulunduğunun hatırlatılması gerekiyordu. Lan bakışlarını kardeşine yöneltti ve "Ayt eğer sokak çatışmalarına bir son vererek iş konuşmaya istekli olduğumuzu gösterirsek bizimle bizzat konuşacağını söylüyormuş," dedi. Bu sırada Doru'nun başını salladığını fark etti ve yaşlı danışmanının bu talepten başka bir anlam çıkarmış olabileceğinden şüphelendi.

"Yani yere yatıp Dağ'ın üzerimizden geçmesine izin verirsek bizimle konuşacakmış öyle mi?" Hilo'nun burun kanatları dalgalandı. "Bazı konularda hassas olduğumu düşündüğünü biliyorum, sinirlendiğimi ve her şeyi kişisel algıladığımı falan da, ama güven bana Lan, ben dışarıda ne olup bittiğini biliyorum. Gont manka-

fa bir herife benziyor olabilir, ama oldukça kurnazdır o. Dikkat kesilmeyi bir an için bıraksam, bizden bir parça daha koparmış oluyor. Ufak ufak parçalar bunlar, tek başına bir savaş başlatacak şeyler değil hiçbir zaman. Fener'lerimizden ikisinin artık onun Yumruk'larına vergi ödemeye başladığını görebilirim. Ya da bir şekilde işlerimizin yürütüldüğü bir binada işlerin ters gittiğini ve arsa sahibinin araziyi Dağ'daki bir kuzenine sattığını öğrenebilirim. Bizi Üç Yol'u sindirdikleri gibi sindiremeyeceklerini biliyorlar, bu yüzden parça parça, içten içe yok etmeye çalışıyorlar."

Lan, Kılavuz'una döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Doru?"

Doru hemen yanıt vermedi. *Yeterince zamanı olmuştu*, diye düşündü Lan, sanki söylemek istemediği şeyler varmış ya da aksine aslında cevabı çoktan hazırmış gibi. "Bence Ayt-jen'in teklifi kıymetli. Her iki Klan'ın da Yumruk'ları yalnızca kılıçlarının ucu kadar uzağını görebiliyor, büyük resme bakıldığında bölgelerde yapılan ufak anlaşmazlıklar çok da önemli değil ve konu iş konuşmaya geldiğinde duruşumuzu etkilememeli." Klan'ın Boynuzu'na yaptığı eleştiri pürüzlü sesinin tonundan anlaşılabiliyordu. "Ayt-jen yabancıların SN1'e duyduğu istek konusunda haklı, biz Yeşil Kemik'lerin kontrolünde gerçekleşecek bir tedarik zincirinin kurulmasından kazanılacak paranın büyüklüğü konusunda da. Sonuçta operasyon uzakta, Ygutan'da yapılıyor olacak, kendi ülkemizi kirletme gibi bir tehlikesi de bulunmuyor. Yeşil Kemik'ler daima birlikte daha güçlüdür; Kekon'u aramızda bölüşmek yerine Dağ ile bir ittifak kurarak hepimiz için fazladan getiri sağlayabiliriz."

Hilo'nun dudakları geri çekilmişti. "Dağ ile ittifak kurmak diye bir şey yok. Üç Yol bunu en kötü yoldan öğrendi. Sonunda ya iki Klan ve iki Lider ya da tek Klan ve tek Lider olacak." Hilo bardağından bir buz küpünü çıkarıp ezdi, kaşları çatılmıştı. "Eğer ilgi gösterirsek, eğer onlarla çalışmayı kabul edersek, sa-

dece bizi kontrol etme fırsatı yakalamış olacaklar. Ayt'ın güçleri paylaşma konusundaki ciddiyetine bir saniye için bile inanmam. Öyle biri değil o. Bizden ne istediğini bile açıkça belirtmemiş. Finans mı? İnsan gücü mü?"

"Öncelikle, her şeyden önce bizden teminat istiyor gibi görünüyor, onlara karşı çıkmayacağımıza dair," dedi Doru. "Bu da çok mantıklı, yoksa neden Anden'a rol yapsınlar? Çocuk mezun olduğunda onu yeni Ygutan operasyonunda çalışması için Dağ'a gönderebiliriz. İyi bir iş, Ayt-jen'in de söylediği gibi, oldukça sorumluluk gerektiren bir iş. Onun aracılığıyla da biz Dağ'ın oradaki operasyonu ile ilgili her şeyi öğreniyor oluruz ve onlar da barışın sağlanması için elimizden geleni yaptığımız konusunda bizden emin olup onların kuyusunu kazmayacağımızı ya da Espen'lere gitmeyeceğimizi bilirler. Dolayısıyla her iki taraf için güven ortamı sağlanmış olur."

"Anden'ı düşmana mı yollayalım yani?" Hilo'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı, aurası Algı için rahatsız edici boyuta ulaşıyordu.

Doru, "Üç Taç döneminde, asil aileler sıklıkla çocuklarını değiş tokuş ederdi ki her iki taraf da iyi ilişkilerin süreceğine dair inanç sahibi olsun," dedi.

"Andy'yi *esir* olarak sunalım diyorsun." Hilo hırlayarak Lan'a döndü. "*Asla.* Hayatta olmaz lan!"

Doru dudak büktü. "Bazen, eski yöntemler hâlâ akılcı olabilir."

Lan daha fazla konuşmasını engellemek için elini Doru'ya doğru kaldırdı ve Hilo'nun kıpkırmızı olmuş suratına bakarak sakince konuştu. "Sakinleş. Anden bir piyon değil, biz de onu istemediği hiçbir yere gönderecek değiliz." Lan konuşmayı dinleyip fikirlerini tarttığı süre içinde bardağındaki erimek üzere olan buzları döndürüp durmuştu, Dağ'a verilmesi gereken cevabın ne olması gerektiğine dair kaçınılmaz sona geldiğinde ise

bardağı masanın üzerine bıraktı. Hilo'nun olaylara kişisel tepkiler verme eğilimi vardı, Doru ise seçenekleri soğukkanlı, stratejik bir pragmatizmle ölçüp tartmıştı, fakat ikisinin de dile getirmediği ve Lan için kararı belirleyici üçüncü bir bakış açısı vardı.

Lan, Doru'ya döndü. "Dağ'a bir yanıt göndereceğim ve bu yanıtı onların Kılavuz'unun ofisine senin göndermeni istiyorum, iş konularının normalde yürütülmesi gerektiği şekilde. Sırf onlar öyle yaptı diye biz de iş ahlakını yok saymayacağız. Kristal üretimine dair tüm ittifak ya da destek taleplerini reddedeceğim. Ancak onların yolunda da durmayacağız. Kendileri diledikleri riski almakta özgürler, elbette Zirvesiz'in hiçbir işini veya bölgesini tehdit etmedikleri müddetçe." Duraksadı, ardından devam etti. "Anden'dan hiç bahsetme; bunun bir parçası olmayacak. Eğer Ayt tarafsızlığımızdan emin olmak istiyorsa, bunu bizden duymak zorunda."

Doru başını eğdi, ama hem gergin ifadesinden hem de aurasında hissedilen ani değişimden hayal kırıklığını sezmek oldukça kolaydı. "Sormam uygunsa, bu kadar önemli bir konuda böylesine çabuk karara varmanızın gerekçesi nedir?"

Lan, Doru'nun kolaylıkla sunacağından emin olduğu karşı argümanların hiçbirini dinlemek niyetinde değildi, ancak kıdemli danışmanlarına bir açıklama yapması gerekiyordu. "Bizi tehlikeli bir yola sürüklüyor. Eğer yabancılar daha fazla kristal sahibi olursa, yeşime duyulan talep de artacaktır. Kekon Yeşim Birliği üzerinde hem madencilik hem de artık yalnızca Espen'lere değil, Ygutanlılara ve diğer yabancılar da yeşim satılabilmesi için yeşim ihracatı sınırlamasının yeniden görüşülmesi hususundaki baskılar artacaktır, aynı zamanda yeşim kaçakçılığına artan talebin karaborsa tarafından doldurulması riski de oluşur."

Lan buna göz yumamazdı, en son KYB'de yeşim ihracatı kotasının artışına olumsuz oyu kullanmıştı. Yeşim, Kekon'un en

kıymetli doğal kaynağıydı. Kekonlu insanların doğum hakkı olduğu kadar Yeşil Kemik kültürünün ve yaşam biçiminin de tam kalbinde yer almalıydı. Askeri faydaları olacak bir maddeyi yabancılara, yeşim savaşçısı eğitimi ya da terbiyesi almamış insanlara, aisho'yu anlamayan ve yeşil olmanın ne anlama geldiğini takdir etmeyen kişilere satmak... Bu ona tümüyle endişe veriyordu. Evet, yeşim ihracatı Espen'lerle ittifakın sürmesini sağlar ve milli hazineyi güçlendirirdi, ama kesinlikle sınırları olmalıydı. Bu yüzden Yeşil Kemik klanları Kekon Yeşim Birliği'nde ilk söz hakkına sahip klanlardı. Şimdi en büyük klanlardan biri uzun vadede KYB'nin gücünü hafife alacak bir öneride bulunuyordu, bu da onu oldukça rahatsız etmişti.

"Beni affedin, Lan-se," diye çıkıştı Doru her zamankinden farklı bir kuvvetle, "ama KYB de pekâlâ iki Klan'ın işbirliği yapabildiğinin bir örneği. Gelecekteki madencilik ve ihracat kararlarına Dağ ile aramızda anlaştıktan sonra karar verebiliriz. Bu konularda şimdiden endişe duymak biraz vakitsiz gibi."

Lan, Kılavuz'una şaşkınlıkla dönüp baktı. Açıkçası kendisi kişisel olarak Kekon Yeşim Birliği'ni klanların işbirliğine parlak bir örnek olarak gösteremezdi. Mesuliyet rütbeleri ve paydaşların oy vermesi gerekliliği yüzünden KYB'de herhangi bir kararın alınması altı aydan daha kısa sürmüyordu. "Besbelli KYB'ye benden daha iyimser bakıyorsun," diye yanıt verdi Lan. "Ancak ittifak yapmamamızın başka nedenleri de var."

"Ayt'ın teklifinin düpedüz bir tuzak olması mesela," diye ısrar etti Hilo. "Dağ'ın bize karşı avantaj sağlarken makul görünmek için seçtiği bir yol."

Lan, Hilo'nun şüphelerine katılarak başını eğdi ancak bunu sesli olarak dile getirmedi. "Kristal, bir zehir," dedi katı bir sesle. "Toplumun doğal düzenini yerle bir ediyor. Yeşim ile hiç alaka-

sı olmayan insanları cesaretlendiriyor. Tıpkı geçen ay Hilo'nun Twice Lucky'de yakaladığı o çocuklar gibi." Lan çenesini sıktı. "Eğer herhangi bir şekilde kristal üretimine dâhil olursak, yeşimin izinsiz kullanımına ve karaborsaya düşmesine destek olmuş oluruz. Diğer Lider'in fikirlerini yargılamayacağım, ancak benim düşüncem, bunu yapmanın aisho ihlali olacağıdır."

"Aisho'nun en yücesi Yeşil Kemik'lerin ülkeyi koruması değil midir?" diye sordu Doru. "SN1'i kontrol etmek için birlikte çalışmak klanları güçlendirir. Bu da Kekon'u güçlendirir ve yabancılara karşı daha az korunmasız kılar."

"Peki ya Espen'ler Yeşil Kemik klanlarının askeri amaçlarla Ygutan'a kristal sattığını öğrendiğinde ne olur? Ygutan Kekon'daki SN1 fabrikalarını suçlayacak ve tüm resmi destekleri inkâr edecektir. Dağ burada bir çıkar çatışmasına zemin hazırlıyor ve ben Zirvesiz'in buna dâhil olmasını istemiyorum." Lan, Doru'nun daha fazla konuşmasını engelledi. "Doru-jen, bu konudaki görüşüm katidir. Kılavuz olarak taşıdığın sorumluluğu yerine getirerek bu işi senden istediğim gibi yürütecek misin?"

Yaşlı danışman sivri çenesiyle onu hevessizce onayladı. Durumu tartışmak için son bir girişimde bulunarak, kurnazca bir uysallıkla, "Elbette yürüteceğim, Lan-se, ancak belki de nihai bir karar vermeden önce Kaul-jen ile görüşmeliyiz," dedi.

Lan'ın sabrı taşmıştı. "Şu anda Kaul-jen ile konuşuyorsun ya," dedi, sesi öyle soğuktu ki afallayan Doru sonunda sessiz kaldı. Hilo gülümsedi.

Her ne kadar verdiği karar doğru bir karar olsa da, Lan'ın cesareti kırılmıştı. Tanrılar biliyordu ya, bir yanında fevri bir erkek kardeş, diğer yanında büyükbabasının yaşlı ve uyanık dostu varken Liderlik etmek çok zordu. Ancak umutsuz değildi. Hilo bu öğleden sonra ona baş eğmişti, Doru ise, gönülsüzce olmakla birlikte, hi-

zaya geliyordu. Zor geçen bir konuşmanın sonuna gelindiğinden, Lan daha uzlaşmacı bir sesle konuştu. "Sanırım hepimiz oldukça gerildik. İkiniz de, fikirlerinize değer verdiğimi bilmelisiniz."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Hilo. "Ayt'ın ne yanıt vereceğini mi bekleyeceğiz?"

"Pek sayılmaz. Dağ'ın işine karışmayacağımı söyledim, ancak neyin peşinde olduklarını bildiğimize göre, daha dikkatli olmamız gerekiyor. Doru, benim için Şansölye Son ile bir görüşme ayarlamanı istiyorum." Henüz bir dakika önce ağırlığını çok sert biçimde ortaya koymuş olduğundan, Kılavuz hiç şikâyet etmeden başını salladı.

Lan kardeşine döndü. "Hilo, sana Armpit'te söylediklerim şimdi Sogen ve diğer tüm sınır bölgelerimiz için de geçerli. Gereken yerlerde savunmayı artır, ama aile onayı olmadan kan dökülmesin. Anden'ı almalarına karşı misilleme de yapılmasın. Bizi can evimizden vurmuş olabilirler, ama bir zarara uğramadan bize geri döndü, biz de şimdi istedikleri ittifakı reddediyoruz, dolayısıyla daha fazla kalp kırmamak şu an için en iyisi."

Hilo kollarını birleştirdi ve omuz silkti. "Öyle diyorsan."

"Bir şey daha var," dedi Lan. "Shae'nin güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Dairesi Kuzey Sotto'da, dolayısıyla hiçbir sorun yaşanmayacaktır, ama Janloon'da dolaştığı zamanları kastediyorum. Bir ya da iki adamın ona göz kulak olsun."

Hilo şimdi memnuniyetsiz görünüyordu, Lan'ın çocukça bulduğu surat ifadesini takındı, sanki sekiz yaşındaymış ve kız kardeşine iyi davranması için azar işitmiş gibi görünüyordu. "Shae kendi kendine göz kulak olabilecek yeterlilikte."

Lan, öfkelenerek, "Yeşim taşımadığını biliyorsun. Klan işlerine de dâhil değil, ancak Dağ bunu bilmiyor olabilir. Anden'a bugün olanlardan sonra, önlemlerimizi almalıyız."

"*Eğer* yeşimini taksaydı, kendini koruyabilirdi zaten," diye buyurdu Hilo, besbelli durumdan hâlâ rahatsızdı ama daha fazla karşı çıkmadı. Lan da uzatmadı. Shae'nin geri döndüğüne seviniyordu, yeşimi olsa da olmasa da, ama bunu söylemek Hilo'nun yalnızca somurtmasına neden olurdu. Lan, çok uzun zaman önce, eğer küçük kardeşleri birbirlerine zalimce davranmak istiyorsa bu konuda elinden hiçbir şey gelmeyeceğini kabullenmişti.

BÖLÜM 12

Mudt Adında Bir Adam

Bero'nun yüzü deforme olmuştu, aynaya baktığında, artık çirkin olduğunu düşündü. Ayrıca, koştuğunda topallıyordu. Bu şeyler onun için çok önemli değildi, ancak her seferinde, ki bu sık sık oluyordu, Twice Lucky'deki o korkunç geceyi anımsadığını fark etti. Maik kardeşlerin ağır yumruklarını, Boynuz'un tepeden bakışını ve Lider'in yapmacıksız acımasını anımsıyordu, Bero üç bacaklı bir köpekmiş, öldürmeye bile değmezmiş gibi.

Ancak her şeyden önemlisi yeşimi anımsıyordu. Ona sahip olmanın ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu.

Sampa, Abukei korkak, anında tüymüştü. Yeşil olan herhangi bir şeyin bir daha kafasına gireceği korkusuyla, bisikletli kurye olarak yeni bir iş bulmuştu. Bero onu bazen Forge'un köşelerinde, fakir liman işçilerinin yaşadığı mahallelerde oflayıp poflarken görüyordu, solgun vücuduyla pedalları zorlukla çevirirken bir yandan da gıcırdayan paslı bisiklet römorkunda kutular ve paketler taşıyordu. Bero ona seslendiğinde, Sampa onu görmezden gelmişti. Bero öç almak için Sampa'nın lastiklerini patlattı ve çocuk günün birinde teslimatlarını yitirdiği için işini kaybetti.

Bero'nun teyzesi bir giysi fabrikasında terzi olarak günde on iki saat çalışıyordu, Bero da o evde değilken dairesinin zemininde uyuyordu. Teyzesinin sevgilisi Docks'ta bir depoda çalışıyordu ve kendisi için bir şeyler aşırıyordu. Yakalanıp kovulmasına neden olmayacak ancak kendi içki sorununa bir nebze çare ola-

cak kadar. Lanet herif bugüne kadar Bero'ya herhangi bir güzellik yapmamış olsa da, Bero, Mudt adındaki adamdan onun sayesinde haberdar olmuştu, bu adam Junko'daki indirimli ürün mağazasından çaldığı ürünleri satıyordu.

Hikâye bu haliyle Bero'ya ilginç gelmemişti, ancak kulağına gelen söylentilerden daha ilgi çekici olanlar vardı. Adamı mağazasının arkasındaki odada, kutuları sayarken buldu. Mudt kızılca bir adamdı, kıvır kıvır saçları ve küçük gözleri vardı; içinde bir miktar Abukei kanı dolaşıyor olabilirdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu Mudt.

Bero, "Burada isteyenlere iş varmış diye duydum," dedi.

"Olabilir." Adam dirseğine öksürdü ve Bero'ya sulu, iğne gibi batan parlak gözlerle baktı. Bunaltıcı sıcağa rağmen, adam bileklerine kadar uzanan kollu gri bir tişört giyiyordu, koltuk altları ve yakaları terden koyulaşmıştı. "Ancak ödleklere göre iş yok burada. Araç sürebiliyor musun? Silah kullanabiliyor musun?"

"Her ikisini de yapabilirim." Bero adamı inceledi. "Doğru mu? Gerçekten yeşil misin?"

Mudt sırıttı. Sonra dilini çıkardı ve dilinin tam ortasındaki yeşimi gösterdi. "Evet, gerçekten," diye onayladı Bero'yu. "Söylemesem de olur çünkü biliyorum, sen paramparçasın, keke. Sen *açsın.*" İşaret parmağıyla alnının ortasını işaret etti ve sırıttığında çarpık dişleri ortaya çıktı. "Algı, anlarsın ya."

Mudt'ın yeşim taşıdığı doğru olduğuna göre, Bero'nun duyduğu diğer şeyler de muhtemelen doğruydu: Mudt üçkâğıt yapıyordu ve güvenilir bir kristal kaynağı vardı, Zirvesiz Bölgesi'nde ufak bir işletme sahibiydi, klana önemsiz bir miktar vergi ödüyordu, ancak asıl servetini Dağ'a muhbirlik yaparak kazanıyordu. Mudt kendi kendini kanıtlamış bir adamdı. Doğru ailede doğmanın ya da Yeşil Kemik'ler gibi doğru okullara gitmenin gerekmediğinin, güç doğum hakkı olarak sunulmadığında da ona sahip olunabildiğinin kanıtıydı.

"Senin için çalışmak istiyorum," dedi Bero.

BÖLÜM 13

Bir İyilik

Shae Kuzey Sotto'daki dairesini her geçen gün biraz daha seviyordu. Bir daireye yerleşmek için gereken işleri tamamlayabilmek kendini üretken hissetmesini sağlamıştı ve her ne kadar ne iş yapacağını henüz bilmiyor olsa da, onu başarabileceğine inandırmıştı; Janloon'da yaşayabilecek ve ailesine yakın olacak, ancak bağımsızlığına da sahip olabilecekti. Etkileyici ancak sade mobilyalar satın almış, daireyi yalnızca gerekli şeylerle doldurmuş ve yeniden yalnızca kendisi için yemek pişirmeye başlamıştı. Apartmanın etrafındaki mahalleyi keşfe çıktığında marka çantalardan iğrenç kokulu bitkisel pudralara kadar her şeyi satan çeşitli mağazalara ve istiridye barlarından gececi erişte seyyarlarına kadar birçok yiyecek alternatifine denk gelmiş ve çok sevinmişti. Kalabalık, düzensiz Sotto köyünden daha büyük ölçekli olan Kuzey Sotto genç profesyonellerin, artistlerin ve bilgili yabancı iş insanlarının ikamet ettiği gözde, nezih bir semtti. Shae burada Espen gardırobundan kalma cesur baskılı, parlak tişörtlerini giyebilir ve uyumsuz görünmek yerine modayı belirleyen, stil sahibi biri gibi görünebilirdi. Burası Janloon'un en geniş görüşlü ve dünyevi yeriydi.

Ancak, dünyadan habersiz bir ziyaretçinin fark etmeyebileceği bir detay vardı ki, Shae'nin açıkça anlayabildiği üzere diğer

her yer gibi bu şehir de Klan tarafından katı biçimde yönetiliyordu. Shae beyaz fenerleri görüyordu –bazısı gerçek, bazısı ucuz kâğıttan yapılmış fenerlerdi– gittiği her yerin pencerelerinde vardı. Birden fazla kez bir ya da iki, zaman zaman da üç tanesiyle birden, Hilo'nun adamlarıyla karşılaşmıştı. Yeşimi olmadığından onların aurasını Algılayamıyordu, ancak onları tanımak zor değildi: kuvvetli, iri vücutlu genç adamlar ve bazen de kadınlardı bunlar; iyi giyinmiş, zaman zaman kılıç ya da bıçak kuşanmış ve yeşimlerini neredeyse her zaman öne çıkaran kişiler. Çoğu insan yanlarından geçip gidiyordu, kimse gereksiz dikkat çekmek istemiyordu. Shae de, farklı nedenlerle olsa da, aynı şeyi yapıyordu.

Komşuları Finansal Bölge'de çalışıyormuş gibi görünen yirmili yaşlarındaki bir çift (kadının şişman bir kediyle aynı boyutta ufak bir köpeği vardı), sürekli arkadaşlarını evine şarap içip gürültülü biçimde kart oyunları oynamaya davet eden orta yaşlı bekâr bir kadın ve Shae'den yalnızca iki hafta sonra alt katına taşınan üniversite çağındaki genç adamdı. Eve sık sık girip çıkıyor gibi görünüyordu, merdivenlerde ya da koridorda birkaç kez karşılaşıp birbirlerine başlarıyla selam verdikten sonra Shae kendini tanıtmasının gerekti̇ğini düşündü. Bu konuda tereddütlüydü. Kaul adını söylediği anda buradaki hoş anonimliği son bulacaktı.

Kendine bu durumun yeni biriyle tanışmasını önlemesine izin vermenin saçma olduğunu hatırlattı. Komşusunu bir sonraki görüşünce, ikisi de aynı anda binadan çıkıyordu. "Seni sürekli görüyorum, ama adını bilmiyorum," dedi ona gülümseyerek.

"Ya," dedi genç adam da, hafiften mahcup görünüyordu. Omzunu yukarı kaldırıp resmi olmayan bir selamlamayla alnına dokundu. "Ben Caun Yudenru."

Shae de aynı şekilde onu selamladı. "Ben Shae."

Caun Yu kaşlarını kaldırdı. Shae'nin yanakları kızarmıştı. Tam adını söylemek istemiş, ancak her nasılsa ağzından yalnız-

ca kısa adı çıkmıştı. *Tanrılar aşkına.* Adam onun utanmaz bir çapkın olduğunu düşünmüş olmalıydı. Caun çekici biriydi, her ne kadar kendisinden daha genç ve kendini suçlu gibi gösteren aynı siyah şapkayı sürekli takıyor olsa da konu bu değildi. Geçici bir ilişki yaşamakla ilgilenmiyordu. "Tanıştığımıza sevindim, Bay Caun." Shae bir anda geri adım atıp resmi konuşmuştu, içten içte basit bir karşılaşmada bile nasıl bir karışıklık yarattığını düşünüp içerleyerek. "O zaman... Sonra görüşmek üzere."

Bir şekilde sevecen bir gülümsemeyle öylece durabildi, sonrasında acele etmeden sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı, kendi kendini aptal durumuna düşürmüştü.

İş bulmak için aramalara başlamaya kararlıydı, bu yüzden şehir kütüphanesine gitti ve Janloon'daki iş ilanlarını dikkatle okudu, ilgilendiği şirketlerin adlarını ve adreslerini hasır sargılı defterine not etti. Birkaç saat sonra, tıpkı daire arayışında olduğu dönemdeki gibi kilitlenip kalmıştı, süreç fazlasıyla ağır ilerliyordu ve faydasızdı. Zirvesiz sektördeki birçok işi kontrol ediyordu, bazıları doğrudan sahiplik, bazıları ise vergi ödeyen Fener'ler üzerinden kurulan himaye durumlarıydı. Doğru yerlere birkaç telefon görüşmesiyle tüm bu aşamayı atlayabilirdi. Ailesinden yardım almama kararının bu aşamada faydalı olup olmadığını merak etti, belki de gururlu davranmayı abartıp budalalık ediyordu.

Bu konuda Hilo'nun ne düşüneceğini biliyordu. İnat ederek, bir yarım saati daha kitapları karıştırarak kütüphanede geçirdi, zamanını iyi mi değerlendirdiğini, yoksa boşa mı harcadığını hâlâ bilemiyordu. Eve dönüş yolunda özgeçmişini güncellemek üzere bir daktilo satın aldı. Dairesine gireli yirmi dakika kadar olmuştu ki kapısı çaldı.

Kapıyı açtığında koridorda bekleyen Lan ile karşılaştı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu Lan nazikçe.

Öylesine şaşırmıştı ki bir şey söylemedi, sadece onu içeri davet etmek isteyerek kapıyı tutabildi. Lan daireye girdi ve iki korumasını dışarıda bıraktı, girdikten sonra kapıyı kapadı. Bir anlığına merakla salonun içine göz gezdirdi. Shae derin bir utanç duydu. Burası ona ne kadar da yavan görünmüş olmalıydı, bir Kaul üyesi için ne kadar da ucuz ve değersiz bir daireydi burası. Kollarını kavuşturdu ve yeni aldığı sert koltuğa oturdu, ağabeyi henüz tek kelime etmemiş olmasına rağmen kendini savunmaya geçmiş hissediyordu. Eğer şu anda burada Lan yerine Hilo olsaydı etrafta geziyor ve bir şeylere dokunuyor olurdu. "Güzelmiş," derdi Hilo, omuz silkip gülümserdi, tıpkı çılgına dönmüş ve sokakta uyumak isteyen bir çocukla eğleniyormuş gibi. "Burayı seviyorsun, ha Shae? Eh, sen seviyorsan tamamdır, sanırım."

Lan, "İçecek bir şeylerin var mı? Dışarısı hâlâ çok sıcak," dedi. Küçük mutfağa doğru yönelmişti ancak Shae atıldı ve söze girdi. "Affedersin, lütfen ben getireyim. Teklif etmem gerekirdi, ama sen... Beni şaşırttın." Onu geçip mutfağa girdi, zaten buraya ancak bir kişi rahatça sığabilirdi, buzdolabından biberli baharatlı çay sürahisini çıkardı. Ona tam bir bardak doldurdu, hemen yanına susamlı kraker ve kızarmış fındıkları dizdiği bir tabak koydu ve hazırladıklarını odaya getirdi.

Lan bardağı gülümseyerek aldı ve özür dilemek ister gibi bir ifadeye büründü, onu zahmete sokmak istemezmiş gibi, sonra ona doğru bir hareket yaptı ve kalkıp yanına, fazlasıyla sert olan yeni koltuğa oturdu.

"Her şey... Yolunda mı?" diye sordu Shae. Lan'ın kendisini Kaul evine çağırmak yerine neden kalkıp ta buraya geldiğini anlayamamıştı.

Lan sertçe cevap verdi. "Küçük kız kardeşimi görmek için bir bahanem olması mı gerekiyor?" Bariz çıkışması karşısında

donakalmış olan kız kardeşine şaka yaptığını göstermek istercesine göz kıptı, Lan bu hareketi hem en rahat olduğu anlarda hem de tam tersi durumlarda bir Lider olarak emir vereceği zamanlarda yapardı, Shae bir kahkaha attı.

Bardağının yarısını içmiş olan Lan daha ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Burada bulunmamın *bir* nedeni var, Shae." Konuşmadan önce kelimelerini dikkatle seçti. "Doru'nun bana bilmem gereken her şeyi söyleyip söylemediğinden şüphe duyuyorum. Kendisinden daha olgun bir Kılavuz yoktur, büyükbabamız ile ne kadar yakın olduğunu da biliyorsun. Ancak sözlerinde bir şeyler var, ufak şeyler, ama ona tamamıyla güvenmemi imkânsızlaştırıyor."

Shae yüzünü buruşturdu, Doru'dan hoşlanmazdı. "Yeni bir Kılavuz seçmelisin."

Lan ona tipik bakışıyla baktı. "Klan işlerine karışmak istememe kararına saygı duyuyorum. Yeşim taşımadan sokaklarda dolaşman fikrinden hoşlanmasam da, seni durdurmayacağım. Neye karar verirsen ver, seni destekleyeceğim. Daha önce de söylemiştim sana bunu ve hiçbir şey değişmedi."

"Ama," dedi Shae. Omuzları sarkmıştı. *An meselesiydi...*

"Güvenebileceğim, işi bilen birine ihtiyacım var, yukarı çıkıp kaynakları karıştırabilecek birine. Defterleri kontrol et, her şeyin gerektiği gibi yapıldığından emin ol, yasal KYB kayıtlarındakiyle aynı olup olmadığını anla. Bana bir iyilik yap."

Shae hemen yanıt vermedi. Şimdi neden bu konuşmayı Doru'nun fark edeceği ve içeriğini merak edeceği Kaul evinde değil de, kendi evlerinde yaptıklarını anlıyordu. "Hepsi bu mu?" diye sordu.

Lan kaşlarını çattı, ironi yaptığından şüphelenmiş gibi. "Haftalarca sürecek bir iş bu."

"Biliyorum, ama eğer istediğin şey bu mu, sonrasında başka bir şey olmayacak mı?"

"Hayır. Hepsi bu. Seni sinsice Klan işlerine bulaştırmayacağım, Shae, eğer şüphelendiğin kısım buysa." Sesindeki belirsiz öfke Shae'nin bakışlarını suçluluk duygusuyla indirmesine neden oldu. Lan'ın niyetlerinden şüphelenerek onun gururunu incitmişti, hele ki buraya gelip kız kardeşinden yardım istemişken.

Yıllar önce, Espen'lere katılması birkaç ufak tefek önemsiz rica ile başlamış, sonrasında bu ricalar daha büyük isteklere dönüşerek sonunda bir gün üzerinde adı yazan bir dosyaya dönüşmüş ve bu durum büyükbabasıyla ilişkisini neredeyse tamiri imkânsız bir noktaya taşımıştı. Shae herhangi bir yöne atılan tek bir adımın, insanı sonunda o yolu değiştiremeyecek noktaya getirebileceğini unutmamıştı.

Ama bu onun ağabeyiydi, Jerald ya da onun gülümseyen üstlerinden biri değildi. Lider olarak, Lan onun bağlılığını talep edebilirdi, ondan diz çökmesini ve yeminlerini okumasını isteyebilirdi ve eğer reddedecek olursa onun aile bağını tümüyle kesebilirdi. Böyle bir şey yapmamıştı. Ricasını geri çevirse de böyle bir şey yapacağını sanmıyordu. Her zaman Lan'ı cepte bilmişti, bu ise ona şimdi hatırlatılıyordu.

Adanın iç kısmına güneyden yapılacak ani bir yolculuk muğlak olan iş arama planlarını geciktirecekti, kuşkusuz ama önünde herhangi bir zaman sınırı da yoktu. "Tamamdır, Lan," dedi. "Sana bir iyilik yapacağım."

BÖLÜM 14

Altın ve Yeşim

Lider olarak, Lan'ın emrinde bulunan bir avuç kişisel personeli vardı, bu personeller Akademi zamanlarından beri arkadaşı olan ve Zirvesiz'in ne askeri ne de taktiksel kısmında bulunmadığı için Boynuz'a ya da Kılavuz'a hesap verme yükümlülüğü bulunmayan Woon Papidonwa'nın yönetimindeydi. Bu personeller idari işlerden ve Kaul arazisinin ve Klan himayesinde bulunan Marenia'daki yazlık ev ve diğer bölgelerin güvenliği ve bakımından sorumlu olup, aynı zamanda Lan'ın programını da yönetiyorlardı. Klanda herhangi bir otoriteleri bulunmamakla birlikte bu personeller kesinlikle yok sayılamazdı; Başyaver, Lider'in sırdaşı olup sıklıkla daha zorlu görevleri üstlenirdi.

Büyükbabasının inadına ve anlaşmaya yanaşmamasına karşılık Lan, Yun Doru'nun emekliye ayrılarak o sene içinde yeni bir Kılavuz ataması yapma fikrine her zamankinden daha sıcak bakıyordu. Son olaylara ve klanlar arası gerilime bakıldığında ise, Lan'ın tamamen güvenebileceği ve işleri hemen devralabilecek yeni bir Kılavuz bulmadan hazırdaki Kılavuz'unu kaybetmesi pek zekice olmayacaktı. Woon onun içten içe Doru'nun yerine düşündüğü adaylardan biriydi, ama Lan en güvendiği yardımcısının Klan'da bu denli önemli bir rolün hakkını verebilecek kadar zeki olduğundan

şüpheliydi. Sonraki birkaç ay boyunca işleri nasıl idare ettiğini görebilmek üzere Woon'u daha önemli görevlere dâhil etmeye karar verdi. Bu sırada belki Kaul Sen de biraz yumuşardı.

Bu nedenle Şansölye Son ile Bilgelik Salonu'ndaki görüşmesine giderken Woon'u da yanına aldı. Koyu renk tuğlalar ile kırmızı kiremitlerden oluşan geniş ve etkileyici bir yapı olan Bilgelik Salonu, ülkenin resmi yönetim organı olan Kekon Kraliyet Konseyi'nin kanun çıkaran meclisine ev sahipliği yapıyordu. Burası Zafer Sarayı'na yalnızca bir taş atımı uzaklıktaydı ve Prens III. Ioan ailesi ile birlikte bu devlet destekli merasim alanında yaşıyordu. Her iki bina da Anıt Bölgesi'nde yer alıyordu, Kaul arazisine on beş dakikadan az bir mesafesi olmakla birlikte, Tapınak Bölgesi'nden sonra Janloon'daki en tarafsız bölgeydi. Şoför, Lan'ın gümüş renkli üstü açık Roewolfe arabasını gösterişli mermer basamakların hemen önündeki uzun, yansıyan havuzun önüne çekti. Lan ve Yaveri arabadan inip durgun, cam gibi suyun yanında uzanan taşlı yoldan yürüyerek, Savaşçı Anıtı'nı geleneğe uygun olarak selamlamak üzere yolun sonuna doğru ilerlediler.

Savaşçı Anıtı iki bronz heykelden oluşuyordu. Daha küçük olan heykel fener tutan küçük bir erkek çocuğuydu, elindeki fenerle önünde diz çökmüş olan diğer heykel, isimsiz bir Yeşil Kemik savaşçısının yüzünü aydınlatıyordu. Adam çocuğa öylece denk gelmiş ve ona güven sağlamak için diz çökmüş gibi görünüyordu. Belki de çocuk, savaşçıya gelmişti ve karanlıkta terk edilmiş olan çocuk, yolunu aydınlatmak için feneri tutuyordu. Çıkarılabilecek bu iki anlam da milliyetçi duygulara hitap ediyordu. Anıtın mermerinde şunlar yazılıydı:

KARANLIĞIN İÇİNDEN KEKON'UN ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN
SAVAŞAN DAĞ ASKERLERİYLE ONLARA YARDIM
EDEN CESUR VATANDAŞLARA SELAM OLSUN

Lan huysuz büyükbabasını bu bronz heykeldeki gibi genç bir savaşçı olarak gözünün önüne getirmeye çalıştı, o da vatansever özgürlük savaşçılarından biriydi ve elli yıllık Şotaryen hükümdarlığına karşı koymuştu, Uluslar Savaşı'nda zarar görse de hâlâ çok güçlü olan bu hükümdarlığı, sayıca daha fazla asker ve silah gücüyle, Kekon'u kendi insanlarına bırakmaya zorlayabilmişti. Lan büyülenmiş gibi yalnızca bir nesil önce Yeşil Kemik'lerin haydut ve suçlular olarak zulüm gördüğünü anımsadı, kendi insanüstü güçlerini sömürmekten yana olan bir topluluğa karşı gizlice örgütlenmişlerdi. Şimdiyse buradaydı, ülkedeki en kıdemli politikacı ile görüşmek üzere Bilgelik Salonu'na yürüyordu. Bir bakıma, diye geçirdi içinden Lan, daha kolay olmalıydı –daha tehlikeli ama kahramanca– bir Yeşil Kemik olarak büyükbabasının döneminde yaşamak, düşman zalim bir dış güçken.

Diz çökmüş savaşçının heykeli belinde taşıdığı bir kılıçla tamamlanmıştı, taktığı kolluklarda birçok küçük değerli taşı taşıyacak oyma yuvalar bulunuyordu. Anıtı geride bırakırken, Lan oymaların içinin boş olduğunu fark etti, vandallar anıt savaşçının yeşimlerini çalmışlardı, oysaki onlar yalnızca dekoratif amaçlı yeşil taşlardı.

Ahşap çift kapılara doğru yönlendirildiler. İçeri girdiklerinde Şansölye büyük masasından kalkarak selamlaşmak ve saygılarını sunmak için onlara yöneldi. Son Tomarho ellili yaşlarında, çukurlu çenesi ve gür kaşları olan heybetli bir adamdı. Gençliğinde fiziksel olarak etkileyici olmalıydı ancak orta yaşlarında geçirdiği konforlu yaşam kaslarını eriterek yağ kütlelerine dönüştürmüştü. Şansölye geniş, politik gülümsemesiyle Lan'a döndü. "Kaul-jen, gelin, içeri buyurun. Tanrılarla aranız nasıl?"

"İyi sayılır, Şansölye," diye yanıt verdi Lan, birkaç dakikalık hoşbeşten sonra Son'un masasının önündeki koltuğa oturdu. Woon, diğer koltuğu düzgünce geriye ve Lan'ın soluna doğru yerleştirdikten sonra oturdu.

Şansölye kendini ona karşıt bir görünüm kazandıran arkası yüksek deri koltuğuna bıraktı. Ellerini kocaman göbeğinin üzerinde birleştirerek Lan'a hiçbir fikri yokmuş gibi bir nezaketle baktı. "Klan'ın Lider'inin, benim yardımda bulunabileceğim ne gibi bir problemi var?"

Lan düşüncelerini topladı. "Şansölye Son, korkarım size bu ziyareti büyük bir endişeden ötürü gerçekleştiriyorum."

***

Kardeşlerinin aksine, Lan babasını hatırlıyordu. Uluslar Savaşı'nın son yılında, Kaul, Dushuron Şotaryen ordusu tarafından etrafı çevrilmiş halde girdiği dövüşte ölmeden birkaç ay önce, Lan babasına, "Şotiler gittiğinde Kekon'u kim yönetecek? Sen mi?" diye sormuştu.

"Hayır," demişti Kaul Du hoşgörüyle. "Ben yönetmeyeceğim."

"Büyükbaba mı? Yoksa Ayt-jen mi?"

"Hiçbirimiz değil. Biz Yeşil Kemik'leriz." Babası bir isim listesini, bir eğitim programını ve üç ayrı kâğıda yayılmış bir haritayı kopyalayıp üzerinde yazı bulunmayan zarflara koyarak mühürlüyordu. "Altın ve yeşim bir arada olmaz."

"Neden insanlar bunu söylüyor?" Lan herhangi bir konuşmada bile bu sözü hep duyardı. "Altın ve yeşim" açgözlülüğün ve abartının ifade edildiği bir Kekon deyişiydi. Sınırı haddinden fazla aşmayı ifade ederdi. Şansının yaver gitmesini çok fazla isteyen kişiler "Altın ve yeşim isteme," diyerek uyarılırlardı. Lan bunun kendi deneyimlerinden dolayı, "Altın ve yeşimi bir arada istiyorsun!" anlamına geldiğini bilirdi.

Lan'ın babası ona gözlerini kısarak bakmıştı. Bir an için, Lan ısrarcı sorularının babasını rahatsız ettiğini ve adamın işlerini rahatça bitirebilmek için onu kendi odasına yollayacağını düşünmüştü. Kaul Du evde pek durmazdı, onun ve Lan'ın büyükbabaları gizli

görevler için uzun süreliğine evden uzak kalırlardı, döndüklerinde ise, Lan'ın büyükannesi ve annesi bunu Tanrıların bir ziyaretiymiş gibi karşılardı; büyük bir onur, doğal olmayan bir karmaşa, kutlanacak ancak çok çabuk atlatılacak bir olay. Kaul Du çocuklarını öper ancak onlarla nasıl ilişki kuracağını bilmezdi. Lan ile sanki o da bir yetişkinmiş gibi konuşurdu. Diğer odada, Lan'ın henüz bebek olan kardeşi Hilo acı acı ağlarken annesi de onu yatıştırmaya çalışıyordu.

"Çok uzun zaman önce, Şotaryen'ler gelmeden belki de yüzyıllar önce, Kekon'da üç krallık vardı." Kaul Du dikkatinin yarısını liste ve haritalara vermişken bir yandan konuşuyordu. "Jan'ın krallığı şimdi bulunduğumuz kuzey kıyısında, Hunto'nunki tam merkezde, Tideo'nun krallığı ise güney yarımadada idi. Hunto en güçlüleriydi, ancak korkaktı ve yeşimi takıntı haline getirmişti. Bir gece, Dürtülerden ötürü korkunç biçimde aklım kaçırdı ve kendi çocukları da dâhil olmak üzere saraydaki tüm ailesini öldürdü."

Lan'ın gözleri babasının ensesindeki ve bileklerindeki yeşime kaymıştı. Bunu fark eden Kaul Du gülümseyip Lan'ı kolundan yakalamış, biraz güç kullanarak onu yakınına çekmişti. "Bu seni korkutuyor mu, oğlum?" Kaul Du karambitini belindeki kınından çıkarıp aralarında tutmuştu. Lan bıçağın ne kadar keskin olduğunu görebiliyordu, kabzanın babasının eline nasıl dayandığını da. "Baban için endişelendin mi yoksa? Ona ne olabilir?" diye sormuştu Kaul Du.

"Hayır," demişti Lan, sakin bir sesle. Sekiz yaşındayken de, ailesindeki tüm erkeklerin Yeşil Kemik olduğunu ve bunun yeşim taşımak ve yabancıların zulmüne karşı savaşmak üzere bir klana bağlılık yemini etmek anlamına geldiğini biliyordu.

"İyi," demişti babası, koluyla hâlâ sımsıkı bir şekilde Lan'ın omzunu kavrıyorken. "Endişelenmene gerek yok. Bazı insanların yeşim taşıması gerekir, bazılarının gerekmez. Sen ve küçük erkek kardeşin de, tıpkı baban ve büyükbaban gibi olacaksınız. Al,

bu karambiti tut, senin henüz bir karambitin yok mu? Olması gerek, bunu şimdiye dek çoktan görmüş olmam gerekiyordu. Hadi, sadece birkaç taş zaten; sana zarar vermezler."

Lan bıçağı alıp oyuncak bıçağında pratik ettiği şekilde kabzasından kavramıştı. Kabzadaki yeşim parçaları pürüzsüzdü ve göğsüne hoş bir sıcaklık vermişti, sanki uzun süre nefesini tuttuktan sonra bırakıp yeniden nefes almak gibiydi. Babası ona onaylayan bakışlarla bakmıştı. Lan sordu, "Peki ne olmuş, kral ailesini öldürdükten sonra?"

Kaul Du karambitini alıp tekrar kınına koymuştu. "Hunto ailesi öldükten sonra, Jan ve Tiedo'nun krallıkları birbirine düştü ve birbirlerinin topraklarını işgal ettiler, sonrasında birbirleriyle savaştılar. Eninde sonunda Kekon birleşti. Ülkenin güvenliği için yönetenlerin yeşim taşımamasına ve yeşim taşıyanların da ülkeyi yönetmemesine karar verildi.

Diğer odadan Hilo'nun sancılı çığlıkları dinmiş, ardından daha kuvvetli biçimde yeniden başlamıştı. "Lanet olası bebek kılığındaki uluyan şeytan!" diye gürlemişti Lan'ın babası, ama hiddetli ifadesinden kaçak bir gülümseme geçmişti. Eski bir Kekon inanışına göre bir bebek ne kadar kontrol edilemez olursa, ileride o kadar kuvvetli bir savaşçı olacağı söylenirdi. Uzaklardan gelen bambaşka bir ses geceyi bölmüştü: Janloon'u saran siren sesleri Hilo'nun haykırışlarını bile bastırıyordu.

Lan'ın babası seslere aldırış etmeyip sakin bir sesle devam etmişti. "Kral tacı giyen bir adam bir savaşçı gibi yeşim taşıyamaz. Altın ve yeşim asla bir arada olmaz. Biz Yeşil Kemik'ler aisho'ya göre yaşarız. Ülkeyi düşmanlardan, zayıfı güçlüden koruruz." Kaul Du oğlunu kolunun altına almıştı. Sol gözü kısılmış ve yüzü düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. "Savaş bittikten sonra, Şotileri yendikten sonra, Klan ülkeyi yeniden inşa etmek

ve insanları düzensizlikten korumak zorunda. Ah, görebilecek kadar uzun yaşayacağımı sanmıyorum ama Lan-se, sen benden çok daha farklı bir Yeşil Kemik olacaksın."

***

"Bir yasa ortaya koymanızı istiyorum," dedi Lan Şansölye Son'a. "Bir Klan'ın Kekon Yeşim Birliği'nde bir diğerine karşı daha büyük bir hisse sahibi olarak öncelikli söz hakkı kazanmasını önleyen bir yasa."

Şansölye kalın dudaklarını büzdü. "İlginç," dedi yavaşça, "KYB'nin yönetimsel dengelerinin son on beş yıldır neredeyse hiç değişmediğini düşünecek olursak hem de; ülkedeki en büyük iki Klan aşağı yukarı eşit pozisyonda bulunuyor."

"Yüzde otuz dokuz Dağ, yüzde otuz beş Zirvesiz, kalanı ise daha küçük klanlar arasında paylaşılan yüzdeler," diye açıkladı Lan. "Ve sizi düzeltmem gerekiyor, Şansölye, en son değişiklik geçen sene yaşandı, Dağ, Üç Yol Klam'ını kendine katarak yüzde iki buçukluk ekstra bir payın daha sahibi oldu. Ki kendilerinin bu Klan'ı bünyelerine katmaları da Yol ailesinin yeşim taşıyan tüm fertlerini öldürmesiyle gerçekleşti." Şansölye Son suratını buruşturdu, Lan ise ağzını alaycı biçimde kıvırmıştı. Politikacılara arada bir Yeşil Kemik'lerin farklı hız ve şiddet anlayışlarıyla iş yürüttüğünü hatırlatmaktan zarar gelmezdi.

"Bu yasa acaba... Bir savunma adımı mı, Kaul-jen?" Son'un sesi şimdi oldukça derinden geliyordu. Kalın gri kaşları hizalanmıştı. Lan, adamın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu: Acaba Dağ'ın daha küçük klanlara ya da Tanrılar korusun, Zirvesiz'e hükmedebilmesinden mi korkuyordu?

"Ülke için bir savunma adımı," dedi Lan sertçe. "KYB savaştan sonra Yeşil Kemik'lerin ülkeye yeşim tedarikinin yönetiminde söz sahibi olmaları gerektiği düşünülerek kuruldu. Bu fikre göre

elbette tüm klanların yeşimin tedarikini korumak ve sınırlamak isteyeceği göz önünde bulunduruluyordu. Ancak bu SN1'in üretiminden, ihracattan gelen paranın artışından ve... büyük klanlarda gerçekleşen hükümdar değişimlerinden önceydi elbette."

Son sözünü sakınmadı. "Dağ'ın KYB'yi kontrol etmek istediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bence bu ihtimali ortadan kaldırmak ülkenin yararına olmalı."

"Ülkenin yararına mı, yoksa Zirvesiz'in yararına mı?"

Lan adamı fırçalamamak için kendini zor tuttu. "Ben Zirvesiz için bir fırsat kollamıyorum. Konseyin KYB ile ilgili geçireceği her yasa Ayt Madashi'nin Klan'ına olduğu kadar, benim klanıma da uygulanıyor olacak." Dirseklerini Son'un masasına yaslayarak öne eğildi. Bu hareketinden ötürü kollarının yeni yukarı kıvrılmıştı, Şansölyenin gözleri bir anlığına Lan'ın kollarındaki yeşim kakmalı bilekliklere takıldı. "Yeşim bizim milli kaynağımız; asla bir insan ya da grubun kontrolünde olamaz. Güç dengelenmeli."

Şansölye Son yanağını kaşıdı ve düşünceli bir ifadeyle konuştu. "Hileyi önlemek adına böyle bir yasayı dile getirmek oldukça zor olacak. Kararlı taraf, hisseleri kontrol etmek istiyorsa aracılar ya da yan kuruluşlar aracılığıyla da çalışabilir."

"Eminim hükümetin bunu anlayabilecek akıllı çalışanları vardır." Lan sesini yumuşatmıştı, *eğer* aşamasından *nasıl* aşamasına ilerlediklerini fark ederek tatmin olmuştu. "Eğer tek bir Klan ve ona bağlı kuruluşlar yüzde kırk beş hisse eşiğini aşmış olursa diğer klanlar arasındaki mülkiyet dağılımının yeniden belirlenmesini sağlayın. Ya da KYB'yi eğer tek bir Klan'ın kontrolüne geçerse kamulaştırmayı sağlayacak bir hüküm yaratın. Bu kadar uç bir önlem almayı gerektirecek noktaya geleceğimizi sanmıyorum," diye ekledi Lan, Şansölyenin kuşku dolu bakışlarını görünce, "ancak bu hüküm herhangi bir klanı, rakipleri ortadan kaldırarak ülkenin yeşim taşını kontrol edebileceğini düşünmekten alıkoyacaktır."

Son, burnundan derin bir nefes verdi ve şişman parmaklarıyla masaya hafifçe vurdu. "Bir yasa elbette sihirle ya da benim tek başıma istememle ortaya konamayacaktır," dedi gülümseyerek. "Kraliyet Konseyi'nin onayından geçmesi gerekir; bu yüzden de, Zirvesiz'e bağlı tüm üyelerin ve neredeyse kalan tüm bağımsız üyelerin desteğine ihtiyacımız olacaktır."

"Öyleyse iyi durumdayız," dedi Lan aynı derecede imalı bir gülümsemeyle, "klanla dostluğu eski ve güçlü olan birine doğrudan gelmem çok yerinde olmuş. Bu kişinin böyle değişiklikleri sağlayabileceğine inancım sonsuz."

Şansölye homurdandı ve eliyle bir savuşturma hareketi yaptı ama memnun görünüyordu. Politikaya atılmadan önce, Son Tomarho Zirvesiz'e bağlı görece zengin bir Fener'di. Kızları şimdi tekstil üzerine bir aile şirketi kurduklarından klana ödemelerini zamanında ve yerinde yapıyordu. Son, devlet işlerindeki en kıdemli Zirvesiz'di ve bu bilinirdi. Neredeyse tüm konsey üyeleri ve Bilgelik Salonu'ndaki çalışanlar Yeşil Kemik Klanı'ndan birine bağlıydı; ofisi Son'un ofisinin bulunduğu koridorun diğer ucunda olan konsey hazinecisi de Dağ'a sadakatiyle tanınan biriydi.

Altın ve yeşim asla bir arada olmaz, demişti babası Lan'a, neredeyse yirmi beş yıl önce. Fakat bu önerme asla söylendiği kadar basit değildi. Savaştan sonra, Kaul Sen ve Ayt Yu'yu örnek alan Yeşil Kemik'ler aisho'ya uygun ve sadakatli davranmış, politik güçten sakınmış ve emekli olunca özel yaşamlarına çekilmişlerdi. Ama zamanla gölgeye çekilmek imkânsızlaşmıştı. Artık dağlara saklanıp hazırlık yapamazlardı, onlar da bir zamanlar özgürlüğü için savaştıkları şehirlerde herkesle birlikte yaşamaya başladılar. Savaş sonrası karmaşanın ve büyümenin arttığı yıllarda, sıradan insanlar güvenlik ve iyilik için onları aramaya devam etti, tıpkı seneler önce yabancı bir hükümdarın egemenliği altındayken olduğu gibi ve aradıklarını buldular da. Bağlılık

sahiplerinin gizli ağı –Fener'ler– savaş için değil, ticaret için bir araç oldu. İşgal günlerinden kalan soylu ittifaklarla ve yoldaşlarla görüşmeler yapabilecek etkiyi kazanmışlardı. Şotaryen'lerin, zamanında suçlu addettiği bu insanlar şimdi adanın yönetim sınıfındaydı. Kekon hükümetinin resmi bir parçası olmadıkları halde klanlar devlet işlerinde öylesine etkiliydi ki iki taraf birbirinden çoğu anlamda ayırt edilemiyordu bile.

Bu yüzden, bu toplantıya gelirken, Lan sonucun eninde sonunda istediği gibi olacağından emindi, Son Tomarho, Lan'ın isteğini yerine getirecekti. Sadece ne kadar hızlı, ne kadar istekli ve ne kadar yüksek fiyata yapacağı bir soru işaretiydi. Şansölye arkasına yaslandı ve kıdemli bir devlet adamının sahip olacağı cinsten prova edilmiş bir dostanelikle konuştu. "Kaul-jen, beni tanırsınız. Daima ülke için en iyisi olsun isterim ve sizinle yüzde yüz aynı fikirdeyim. Bu hususta hiçbir fikir ayrımımız yok. Ancak ihtiyacımız olan tüm oyları almamızın zor olabileceğini seziyorum. Klana ne derece sadık olurlarsa olsunlar, bazı konsey üyeleri Dağ'ın hareketlerini kasten sınırlıyor gibi görünen bir şeyi açıkça desteklemekten nem kapacaktır. Eğer Klan halkın yararına olacak maddi adımları atarak bir işarette bulunursa teklifinize destek toplamak çok daha kolay olacaktır."

"Bu yasayı hayata geçirmenin başlı başına halkın yararına bir adım olacağına karar vermemiş miydik?" Lan, Son'un daha fazlası için kendisini zorlayabileceğini düşünmüştü, ancak gizliden gizliye, rahatsız olmuştu. Şansölye KYB'yi tek Klan egemenliğine gitmekten korumanın, Zirvesiz'in ona sağlayacağı ayrıcalıklardan ziyade, kendi işinin bir sorumluluğu olduğunu anlamalıydı. Ama Fener alışkanlıkları öylece yok olmuyordu işte.

"Elbette, elbette," diye kabul etti Son sevecenlikle, "ancak sıradan vatandaşların daha acil, daha maddi endişeleri olabiliyor.

Liman şehrimizin bekası, örneğin. Bildiğiniz gibi, Docks'ta birkaç ay önce şehri zarara uğratan bir grev başlatılmıştı. Ailem ve birkaç kişi daha Zirvesiz'in Boynuzu'ndan konu ile ilgili destek istemişti, ancak ne yazık ki bu destek sağlanmadı."

"Boynuz'un kararları Boynuz'a aittir," dedi Lan, "ve bu olay özelinde, kendisi gibi düşünüyorum." Son ailesi ve diğer talep sahibi Fener'ler Hilo'nun adamlarını sendika başkanını tehdit etmeleri için yollamasını ve topluluğu dağıtmalarını, gerekirse insanları hırpalamalarını ve zorla işin başına döndürmelerini istemişlerdi. Hilo somurtmuştu. "Bizi ne sanıyor bu adamlar? Kiralık haydutlar mı?" Docks'taki işçiler de Zirvesiz seçmenleriydi. Sendika başkanı da vergi ödüyordu. Lan bu kararından ötürü erkek kardeşinden etkilenmişti. Hilo gücünü göstermekten asla geri durmazdı, ancak en azından ölçülü davranabiliyordu ve daima daha fazlasını isteyen Fener'lere karşı imtiyazlı davranılmaması gerektiğini biliyordu.

Şimdiyse, Lan'ın Son'un işbirliğine ihtiyacı vardı, bu yüzden, "Endişelerinize hak veriyorum ve iş kaybının yaratmış olabileceği yükü anlıyorum. Eminim gerilimi azaltmak için yapabileceğimiz şeyler vardır. Kılavuz bugünlerde oldukça yoğun, bu nedenle Woon-jen'den bu konunun önceliklendirilmesini isteyeceğim," dedi.

Lan Bu şekilde konuşarak, Woon'a söz hakkı tanıdığını bildiriyordu. Böyle bir ortamda tıpkı Klan'da bulunan herhangi bir ast gibi, o da Lider'in konuşması boyunca hiç konuşmamış, daha sonra Lider'inin fikirlerini doğrulamak ya da katkıda bulunmak üzere karşı tarafı herhangi bir ifade takınmadan dikkatle gözlemlemişti. Şimdi ise, Yaver öne çıkıyordu ve Lan beklemedeydi, biraz gerilmişti, testinin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu.

Woon konuştu. "Şansölye, tekstil ve giyim sektörleri gibi bazı sektörlerde yabancı üretimle bir rekabetin söz konusu olduğunu anlıyorum. Belki de Klan destekli bir vergilendirmeyle Kekonlu üreticilerimizin piyasada daha etkin olmasını sağlayabiliriz?"

Lan memnun olmuştu. Bu güzel bir öneriydi: İthal edilmiş tekstil ürünlerinde liman vergisini artırmak klana gelir sağlardı, sunmak ve yürürlüğe koymak kolay olurdu, aynı zamanda Son ailesinin işlerini diğer Fener ailelerinden kayırmadan korumuş olurlardı. Şansölye, Woon'un sözlerini ölçüp tartıyor gibi göründü, ancak Lan gizlemeye çalıştığı memnuniyeti adamın yüzünde görebiliyordu. "Evet, bu kesinlikle faydalı olur."

Lan bileklikleriyle oynayarak ayağa kalktı. "Öyleyse anlaştık."

Şansölye doğrularak ayağa kalktı ve ofisinin kapısına kadar onlara eşlik etti. "Büyükbabanız –şanı yüzyılları devirsin– bu aralar nasıllar, Kaul-jen?"

"Ne yazık ki, zaman nihayetinde hepimizden bir şeyleri alıp götürüyor, Yeşil Kemik'lerden bile," dedi Lan nazikçe, sorunun oldukça imalı olduğunu fark etmişti: Kaul Sen hâlâ torununun arkasından Zirvesiz'in yönetimine ne kadar karıştığına dair bir merak barındırıyordu. Son, anlaşmalarına dair Lan'ın sözlerinin Klan'dan çıkacak nihai sözler olup olmadığından emin olmak istiyordu. "Büyükbabam eskisi gibi değil, ancak hâlâ çok iyi, hak ettiği emekliliğinin tadını çıkarıyor."

Son yumuşak, etli ellerini selamlamak üzere alnına götürdü.

BÖLÜM 15

Şeytanla Pazarlık

Deponun dışında, Janloon'un kuzey tarafındaki bisikletlilerin tercih ettiği gösterişli neon renklerde bir düzine bakımlı Torroyo motosikleti vardı: canlı kırmızı, limon yeşili, elektrik mavisi. Hilo birkaç tanesine durup beğeniyle baktı, özellikle çarpıcı bir tanesinin biçimli deri oturağını okşadı, parıldayan motoru incelemek için eğildi ve çizgilerine şöyle bir baktı, sonra yenilenen binaya doğru ilerledi, binanın alüminyum kapısı yüksek sesle çalan müziğin baslarıyla titriyordu.

Hilo, Maik Tar ile birlikte yakında Yumruk olarak terfi alacak iki kıdemli Parmak da oradaydı. Akıllı ancak tombul ve mütevazı Obu'nun, Hilo'nun tanıdığı herkesten daha iyi Saptırma yeteneği vardı, ancak kendisi kıdemliyken nasıl komut vereceğini öğrenmesi gerekiyordu; diğer Parmak olan Iyn'ın inanılmaz bir yeşim yeteneği yoktu ancak birçok kadın Yeşil Kemik gibi, özellikle de Klan'da Boynuz'un tarafındakiler arasında, diğer erkek rakiplerine göre çok daha fazla çalışmaya alışıktı, Hilo da bunu takdir ediyordu. Iyn Ro ve Maik Tar'ın bir bitip bir başlayan bir ilişkileri vardı, şu sıralar yine ayrıydılar; birbirlerine çok benzediklerinden, sevgiliyken tıpkı kedi gibi kavga ediyorlardı.

Dört Yeşil Kemik motosiklet çetesinin binasına girdi. Yak-

laşık yirmi kadar motosikletli vardı, neredeyse hepsi on altı ile yirmi beş yaşları arasındaydı, yırtık pırtık, eski koltuklara yayılmış, alkol ve sigara içiyorlardı, bazısı bilardo masasında takılıyor bazısı da televizyon izliyordu. Üç adam bir köşede gizleme gereği duymadan bir yığın para sayıyordu. Hilo ilgiyle etrafa baktı. Coinwash Bölgesi'ndeki çeteler ortadan kaybolduğundan beri, Dazlak Şeytanlar en iyi ekipmanlara ve belli bir adrese sahip olmayı başarmıştı, diğer çetelere göre nispeten daha az pislik, tembellik ve uyuşturucu barındırıyorlardı.

Tüm gözler davetsiz misafirlere çevrildi. Bir saniye içinde, tüm üyeler ayağa kalktı, elleri tabancalarına, bıçaklarına ve başka ne çeşit silahları varsa ona uzandı: şişeler, bilardo ıstakaları. Köşedeki üç adam yerlerinden zıpladı ve komik biçimde para yığınını arkalarına saklamaya çalıştılar.

Tar bağırdı. "Dinleyin, aşağılık herifler!" Biri müziği kapattı.

"Ön taraftaki güzelim alev kırmızısı Torroyo RP550'in sahibi kim?" diye sordu Hilo.

"Benim," dedi odanın arka taraflarından gelen bir ses. Suratsız bir adam öne çıktı. Oldukça yapılı biriydi ve çetesine uygun bir tipi vardı, manşetleri parçalanmış bir deri ceket giymişti. Etraftaki gençlere göre birkaç yaş daha büyük gibi görünüyordu, Hilo da diğerlerinden daha iyi olan aracından ve otoriter çalımlarından onun Şeytanlar'ın lideri olduğunu kanısına vardı.

"Senin için hangisi daha önemli, yüzün mü yoksa motorun mu?" diye sordu Hilo ona.

"Ne?" diye gürledi adam ezbere konuşur gibi.

"Yüzün mü yoksa motorun mu?" diye tekrarladı Hilo. "Hangisini seçerdin?"

Adamın gözleri Hilo'nun yakasındaki yeşim düğmelere, ardından Maik, Obu ve Iyn'a kaydı. "Yüzüm," dedi tereddütle.

Hilo aniden ona saldırdı ve burnunu kırdı. Adam geriye doğru düştü, gözleri sulanmış ve acıdan taş kesilmişti; kendini savunabilmek için ellerini kaldırmaya bile fırsatı olmamıştı. Daha genç olan birkaç Şeytan, zekâları da tartışılırdı, pistollerini kaldırmak için aniden atıldı ancak tek bir kurşun bile sıkılamadan Obu tüm çete üyelerini duvara yapıştıran bir Saptırma savurdu ve ortadaki ağır bilardo masasıyla koltuk da bir yerlere savruldu.

Dazlak Şeytanlar tekrar ayaklarının üzerine bastıklarında, Hilo makul bir konuşma yaptı. "Bu mahallede başıboş yarışların yapıldığına ve gürültüler duyulduğuna dair çok sayıda şikâyet aldık. Aynı zamanda hırsızlıkların da sayısı giderek artıyor. Dışarıdaki havalı binek araçlarına bakılırsa Dazlak Şeytanlar'ın paraya sıkıştığını da söyleyemeyiz. Bu yüzden siz suçluların, dışarıda rahatsız ettiğiniz yasalara bağlı vatandaşları gözeten klana vergi ödemesi adil olur."

Hilo konuşurken Iyn depoda elinde büyük kanvas bir çantayla dolaşarak, arka masadaki büyük para yığınını ve iş görür durumdaki silahları çantaya attı. Maik ve Obu her hareketlerini izlediği için hiç kimse atılıp yeni bir kavga çıkaramadı. Dazlak Şeytanlar kaba bir gruptu, aralarında sokakta pişmiş, dövmeli, öfkeli katiller de vardı, ancak birçoğu teslim olmuş bir şekilde silahlarını ve paralarını teslim etti; belli ki daha önceden de Yeşil Kemik'ler ile karşı karşıya gelmiş ve eğer onlara boyun eğerlerse oradan sağ çıkacaklarının kesin olduğunu öğrenmişlerdi; karşı koyarlarsa da sağ çıkamayacaklarının kesin olduğunu elbette. Klan her kesimden topluluğu idare ediyordu, bu topluluğa Janloon'daki hayatın bir parçası kabul edilen suç da dâhildi. Aptal adamın biri kötü niyetle Iyn'e baktı, ancak Iyn karşılığında ona öldürmeye istekli bakışlarla öyle bir baktı ki adam anında durdu ve kemiklerinin herhangi biri kırılmadan ceplerini boşalttı. Hilo

her iki Parmak'tan da çok memnundu; şimdiye kadar işaretleri hep ondan almış ve uygun ölçüde şiddet kullanmışlardı. İkisi de aşırı hareketlerde bulunmamıştı, yine de odadaki herkes gözlerini bile kırpmadan kan dökebileceklerinden emindi. Bir Yeşil Kemik'in tutturması gereken zor bir dengeydi bu.

Iyn geri döndü ve silah ve parayla dolu çantayı Hilo'nun ayağının dibine bıraktı. "Normalde," dedi Hilo, "eğer bir daha şikâyet duyarsam o zavallı kazançlarınızı alıp sizi ve motorlarınızı körfezin dibine yollayacağımı söyleyerek burada bırakırdım. Ama bunu zaten benim yerime herhangi bir Yumruk'um da yapabilir. Bu yüzden burada değilim."

"Ne *sikime* buradasın o zaman?" diye püskürdü çete lideri, yüzünü tutarak.

"İyi ki sordun," dedi Hilo. "Üç Parmaklı Gee'den haberin var mı?"

"Gee öldü," diye seslendi arkalardan biri.

"Kurtçukları besliyor," diye onayladı Hilo. "Onu öldüren adam Dağ için çalışıyor. Bundan eminim, ancak *nasıl* olduğunu da bilmek istiyorum. Ne yaptığını ve kiminle çalıştığını öğrenmek istiyorum. Bunlar..." –Hilo ayağıyla para ve silah dolu çantayı iteledi– "sokaklarda yeşim hırsızlarına ve kaçakçılara kristal satarak elde ediliyor. Tem Ben gibi karaborsa oymacılarıyla takas ve alım satım yapanlar var. Size teklifim şu: Kontaklarınızı takip edin. Hırsızlarınızı ve kapkaççılarınızı, kristal torbacılarmızı ve pezevenklerinizi de. *Dikkat çekmeden* yapın. Bana Tem Ben'i ve onun için çalışan bulabildiğiniz kadar adam bulun, ben de çekip gideyim, bu çantayı olduğu yerde bırakarak hem de." Hilo ellerini havaya kaldırdı ve deponun içindeki dağınıklığı işaret ederek cömertçe baktı. "Obu, Iyn ve Maik Tar sizden haber almak için gelecek, ama beni Zirvesiz Bölgesi'nde sorun yaratmadığınız sürece bir daha görmeyeceksiniz. Sınırın diğer tarafında yaptığınız ya da

oradan çaldığınız şeyleri ise –Fishtown ya da Stump'ta *mesela*– seve seve görmezden gelirim."

Fısıltıların dolaştığı beklenti dolu bir sessizlik oldu. Zirvesiz'in Boynuzu ikazlarını açıkça yapmış, Dazlak Şeytanlar'a da açık çek vermişti. Bilgi karşılığında Klan baskısından ve vergi ödemekten kurtulacak olmaları bir yana, onları Dağ Bölgesi'nde hasara yol açmaya ve Coinwash ötesinde hırsızlık yapmaya açıkça teşvik etmişti, eğer başarırlarsa herhangi bir geri tepme de olmayacaktı. Depodaki adamlar şüpheci bir heyecanla birbirlerine baktı; Boynuz epey öfkeli olmalıydı. Klan onlara bir fırsat sunuyor olabilirdi.

"Anlaşmalıyız, Okan," dedi genç motorculardan biri heyesle liderlerine, adam bu sırada tişörtüyle burnunun kanamasını durdurmaya çalışıyordu.

"Ne yapacağımıza *ben* karar veririm," diye çıkıştı Okan gence, belli ki epeyce azalmış olan otoritesini yeniden sağlamaya çalışıyordu. Birkaç tur attı ve davetsiz Yeşil Kemik'lere öfkeyle kaşlarını çattı ancak göz göze gelmeyi de başaramadı, onun yerine Boynuz'un ayaklarının dibinde duran çantaya dikmişti gözlerini. Adamın yeşim aurası yoktu elbette, ancak Hilo yine de ondaki gerginliği açıkça Algılayabiliyordu: utanç ve acı, reddedilmesi ancak büyük bir aptallık olacak bir teklifin gittikçe iç karartan farkındalığı ile savaşıyordu. Sonunda, "Bu durumda sen Tem Ben'i ve Dağ'ın adamlarını aldığında biz de bundan bir pay alacak mıyız?" diye sordu.

"Saçma saçma konuşma," dedi Hilo sertçe, yüzündeki sakin ifade öyle bir hızla yok oldu ki kendi adamları da dâhil olmak üzere depodaki herkes bu değişiklikle ürperdi. "Bu Klan işi. Bana Tem'i bulur, ne işler karıştırdığını söylersin ve bağlantılarını verirsin, ama ondan sonrası Yeşil Kemik'lerin arasında. Seni Kızıllar ya da Yedi-

liler'den, hatta diğer bütün çetelerden farklı bir yere koyuyorum. Eğer Zirvesiz adına yaptığım bu cömert teklifi suistimal edecek olursan Tanrılar yardımcın olsun. Şimdi bana cevabını söyle."

Okan geveledi. "Pekâlâ, birbirimizi anlıyoruz. Anlaştık."

"Cevap 'Evet, Kaul-jen' olacak ve diz çöküp Boynuz'a söz vereceksin, köpek," diye atıldı Maik Tar öfkeyle. Hilo son kelimenin biraz gereksiz olduğunu düşündü, çete lideri zaten sinmişti ve yeterince korkmuştu, Hilo her ne kadar genç Maik'in ateşli doğasını takdir ediyor olsa da, Tar'ın heyecanlı gaddarlığı Boynuz'un sözlerini güçlendirmek yerine önemsizleştiriyordu.

Hilo sesini çıkarmadı, Tar'ı daha sonra düzeltmeye karar verdi. Yerde, ayağının dibinde duran kanvas çantayı aldı ve hafif bir tören edasıyla Okan'a uzattı, sembolik olarak adamın yitirdiği saygınlığı ona veriyordu, bu gece yapılan anlaşmaya çetenin kalan üyelerinin uyacağına dair hiç şüphesi yoktu.

Dazlak Şeytanlar'ın Lideri, hâlâ öfkeden kudurduğu halde, Hilo'nun önünde deponun mermer zemininde diz çöktü ve ellerini saygı için havaya kaldırdı.

BÖLÜM 16

Yeşim Madeni

Shae alnında biriken teri silmek için durdu. İşletme okuluna gittiği Espen şehri Windton çorak ve yüksek akımlı bir yerdi, etrafı çiftlikler ve yoğun üretim alanlarıyla çevriliydi. Dondurucu soğuktan, uğuldayan yabancı kışlardan nefret etmişti, ancak şimdi Kekon'un dağlık ve zulmedici nemine yeniden adapte olması zor olmuştu. Bir gece önce şiddetli sağanak yağmur varken, şimdi adanın güneyinde kupkuru bir mevsim yaşanıyordu. Bahar yağmurlarının en fazla yağdığı zamanlarda, sel gibi sağanak yağışlar yolları yıkar ve bölgeyi tamamen kilitlerdi.

Maden şantiye ofisine giden yol kısa ama çamurluydu ve şoför aksak ve paslı kamyonunu iki adet üzeri toprak kaplı kazı makinesinin hemen yanındaki çakıllı bölgeye park etmişti. Shae'nin iki günlük macerasındaki her adımını yavaş yavaş atıyordu: önce, Büyük Ada İstasyonu'na şehir metrosuyla gitmiş, sonra da uzun bir otobüs yolculuğu ile Janloon'dan çıkıp Abukeiların çoğunlukta olduğu Pula kasabasına gitmiş, burada bir kamyon kiralamıştı, şimdi son aşamadaydı ve yürüyordu, attığı her vıcık vıcık adım onu yeşimin kaynağına biraz daha yaklaştırıyordu.

Başının üzerindeki yeşil örtü, yüksek dalların arasından sızan parlak güneş ışığını engelliyordu. Kuşların cıvıltısı ve bir maymu-

nun arada bir duyulan sesi ona ormanın ne kadar da canlı ve hareketli olduğunu anımsattı ve her ne kadar tişörtü nahoş biçimde üzerine yapışmış ve ter damlaları göğüslerinin arasından süzülerek onu kaşındırıyor olsa da, Lan'ın teklifini kabul ettiği için mutlu hissetti. Janloon, orada doğup büyümüş birini bile ikileme düşürebilecek bir yerdi, hem fokurdayan, kirli bir havuz hem de modern, göz alıcı bir metropol olabiliyor, özünde Klan sistemine bağlı olmasına rağmen dünya çapında bir şehir olmaya çalışıyordu. Şehrin dışındaki Janloon ise sevimli bir adaydı. Shae eski çağlardaki yabancı denizcilerin buraya neden "lanetli güzellik" dediğini anlayabiliyordu. Burada, dağın tepesinde olmak ona duygusal olarak neden buraya dönmesi gerektiğinin cevabını verebilen bir şeydi. Yuvasının, Kekonlu olmasının özel bir yanı vardı, bir Kaul olmanın kaçınılmaz zorluklarından daha derinlerde hissedebiliyordu bunu.

Maden yöneticisinin ofisi sanki birkaç erozyondan kurtulmuş ve temkinli bir şekilde dağa tutunmuş gibi görünen ufak bir kulübeydi, yere gelişigüzel sabitlenmiş kütüklerle bayır aşağı bakan duvarlar sağlamlaştırılmaya çalışılmıştı. Shae kapıyı çaldı. Maden çukurundan gelen sesleri ve makinenin uğultusunu duyabiliyordu, demek ki birileri görev başındaydı. Bekledi, kimse cevap vermeyince kapıyı açtı ve doğruca içeri girdi.

Yöneticiyi arka odada, ufak siyah beyaz televizyondaki röleybol maçına kendini kaptırmış halde buldu. İçeri girdiğinde adam yerinden zıpladı. "Sen de kimsin?" Televizyonu telaşla kapadı ve onu şaşkınlıkla baştan aşağı süzdü. Shae adamın burada şehirli genç kadınları pek fazla ağırlamadığını tahmin etti; botları ve neredeyse baldırlarına kadar sıyrılmış olan paçaları çamur içinde kalmıştı.

"Kapıyı çaldım, ama beni duymadınız herhalde," dedi Shae.

"Evet, evet, özür dilerim. Yarı sağırım da," dedi adam. "Ne istiyorsun? Yanında başka biri daha var mı?" Adam kuşkuyla onu

süzdü. Aptal hırsızların gelip de maden sahasından çalmaya çalıştıkları duyulmamış bir şey değildi. Yönetici masasına bir bakış attığında, Shae, *silahını orada tutuyor herhalde*, diye düşündü.

"Buraya operasyonunuzu ve kayıtlarınızı incelemeye geldim," diye açıkladı Shae.

"Bana bir denetimden söz edilmemişti. Kimin emriyle buraya geldin?"

"Ağabeyim, Kaul Lanshinwan'ın, Zirvesiz'in Lider'inin." Shae bir zarf çıkarıp ona uzattı. Yönetici mührü kırıp kaşlarını çatarak mektubu okudu. Lan'ın el yazısıyla yazılmış, onun adına imzalanmış ve Kekon Yeşim Birliği heyetinin direktörü olarak titri belirtilmişti, kırmızı mürekkeple Klan'ın sirküler nişanı da damgalanmıştı.

Yönetici, mektubu katladı ve gönülsüz bir kibarlıkla Shae'ye baktı. "Pekâlâ. Ne görmek istersiniz, Kaul-jen? Bayan Kaul?" Rahatsız olmuş bir halde yeniden onu süzdü, besbelli karşısındaki kadının hiç yeşim taşımıyor olmasından ötürü kafası karışmıştı.

"Bayan Kaul'ü tercih ederim," dedi. "Eğer zahmet olmazsa beni çalışma sahasına götürebilir misiniz?"

Yönetici kendi kendine biraz homurdandı ancak onu arka odadan çıkarıp ofisine yönlendirdi. Kenarlıklı hasır bir şapka taktı ve derme çatma yapının dışına çıkıp dağ sırasındaki yoldan aşağı yürümeye başladı. Makinelerin sesi daha da artarak ormanın seslerini bastırmıştı. Yürürlerken, Shae nemli havada bir şeyler değişmiş gibi tenini karıncalandıran bir heyecan dalgası hissetti. Attığı her adımda hissi güçleniyordu, en sonunda midesine ulaşan yok sayılamaz bir mücadeleye dönüştü, ağaçları geride bırakıp stadyum boyutundaki maden sahasını gören alana çıkarlarken sanki merkezden uzanan bir bağ onu kendine çekiyormuş gibi hissetti. Shae nefesini yavaşça bıraktı.

Shae'nin, Kyanla'nın ona çocukken anlattıklarından hatırladığı kadarıyla, eski bir Abukei inanışına göre İlk Ana Tanrıça, Nimuma, dünyayı yarattıktan sonra yorgunluktan mahvolmuş ve okyanusa düşmüştü. Vücudu Kekon Adası'nı oluşturmuştu, bu dağların altındaki yeşim damarları da onun kemikleriydi. Onun yeşil kemikleri. *Eğer bunu hayal edebilseydi*, diye düşündü Shae, *aşağıdaki manzara gelmiş geçmiş en büyük mezar kazma operasyonuna ait olurdu.* İşte, en değerli ve en gıpta edilen değerli taş dünyadan sökülüp alınarak havayla temas ediyordu. Shae'nin durmakta olduğu kaya parçasından, dev kaya parçalayıcı makineler ve sarsak alüminyum çatılı binalar küçük oyuncaklarmış, Abukei işçiler de moloz tepecikleri arasında çalışkan çalışkan dolanan mini figürlermiş gibi görünüyordu. Havada egzoz kokusu ve suyla soğutulmuş elmas hızarlarının taşları keserken çıkardığı tiz sesler dolanıyordu. Çamurlu gri taşların kesildiği, yerdeki iri kaya parçalarının arasında ve üstü açık dev kamyonların park ettiği alanda Shae ham yeşimin yeşil parıltılarını gördü.

"Dikkat edin, bayan," diye seslendi yönetici, Shae metal rampadan zikzak çizerek operasyon sahasına inmeye başladığında. Kafesle çevrili yürüyüş yolundan aşağı inerken çamurlu botlarının tabanları ses çıkarıyordu, bir eliyle parmaklıkları kavradı. Yönetici de onun peşinden geliyordu. "Tabelaya geldiğinizde durun lütfen!" diye bağırdı kamyonların ve ağır ekipmanların gürültüsü arasında.

İkinci rampanın altında küçük bir gözlem güvertesi ve kocaman bir tabela vardı. UYARI. BU NOKTADAN SONRA YALNIZCA YETKİLİ PERSONEL GİREBİLİR. BU ALAN YEŞİM HASSASİYETİ OLANLAR İÇİN TEHLİKELİDİR. SORUMLULUK SİZE AİTTİR!

Shae durdu. Burada yeşim hassasiyeti olmayanlar için bile güvenli sayılamayacak kadar fazla ham yeşim bulunuyordu.

Shae aşağıdaki Abukei işçilerin yürümelerini seyretti. Kalın şapkalar, kalın eldivenler ve çamurlu kanvas pantolon giymişlerdi ama sıcakta göğüsleri çıplak çalışıyorlardı. Tıpkı ataları gibi, yalnızca onlar Kekon'un derinlerinde güvenle yaşayabiliyordu. Modern dünyada, Abukeilar duyarlı olmamaları sayesinde topluluktaki ikinci sınıfı ortaya çıkarmışlardı. Bir deri bir kemik işçiler gün boyunca orada çalışıyor, her gün, dev kaya parçalarını taşıyıp Shae'nin şimdi hissettiği şeylerin hiçbirini hissetmeden ışık saçan yeşile dokunabiliyorlardı; bu his midesinin ta içini, açlıktan daha fazla kemiren sersemletici bir arzuydu.

Çok eskiye dayanan bir Kekon hükmü Abukeiların değersiz bir ırk olduğunu savunuyordu, ama Shae Espen Üniversitesi'nde tarih ve fen bilimleri dersleri almıştı ve bu inanışın yanlış olduğunu biliyordu. Abukeilar çağlar önce, ilk Tunlardan bile önce Kekon'da yaşamışlardı, dolayısıyla aslında *onlar* kurtulanlardı. Kâşiflerin sonunda kendilerini öldürmelerine ya da birbirlerini denize atmalarına neden olan maddeden hiç etkilenmeden yaşamışlardı. İroniktir ki, şimdi şanslı sayılan Abukeilar tıpkı buradakiler gibi Kekon Yeşim Birliği için çalışanlardı, üç ay süren yağmur sezonu boyunca içki içip kumar oynayabilmek ve fahişelere para harcayabilmek için böylesine yıpratıcı bir işte çalışıyorlardı, şanssız sayılan akrabaları ise nehir kenarındaki kulübelerde yaşayıp yeşim bulabilmek için nehre dalıyordu.

Shae dar köprüde birkaç adım daha ilerledi. Eğer yeşim taşıyor olsaydı, vücudunu saran bu enerjinin yoğunluğu çok daha fazla, hatta yorucu olurdu. Yönetici ona seslendi, "Bayan Kaul, tabelada yazanları okudunuz mu?"

"Fazla ilerlemeyeceğim," diye bağırarak karşılık verdi. Onu yok saysa ve o kaya parçalarından birinin yanına gidip elini ham yeşimin üzerine koysa ne olurdu? Shae bilincine ne olacağını

ya da kalbini durdurup durdurmayacağını merak etti. Acaba bir anlığına da olsa sınırlandırılmamış bir güce ve görüye sahip olup, bu doyum anının içinde bir kelebek gibi yanıp tutuştuğunu mu hissederdi? Yoksa hemen şimdi etki etmez ama yarın, belki bir hafta ya da bir ay sonra aklını kademe kademe kaybedip Dürtüler geldikçe kendini kesmeye mi başlardı?

Dikkatini topla. Buraya yalnızca Lan'a iyilik etmek üzere geldin, başka bir amaçla değil. Shae kanvas çantasından bir not defteriyle bir tükenmez kalem çıkardı ve korkuluktan eğilerek aşağıdaki kamyonları ve işçileri saymaya başladı. Sahada kaç buldozer ve kazıcı olduğunu not aldı. Her şey düzene uygun gidiyormuş gibiydi, orada olmaması gereken hiçbir şey yoktu. Erkekler yanık tenli olmalarından ve ağır iş yapmaktan ötürü kan ter içindeydi, ama sağlıklı ve verimli görünüyorlardı. Geriye dönüp rampayı tırmanmaya başlayınca rahatlayan yönetici de onu takip etti. Yeniden derme çatma ofise vardıklarında, Shae, "Son iki yıla ait mali kayıtları görmek isterim," dedi.

"KYB'nin dosyaları arasında bu bilgiler de mevcut," dedi yönetici. "Janloon'da Kılavuz'un personelinden kopyalarını alabilirsiniz. Bizde yalnızca masraf raporlarının orijinal nüshaları bulunuyor."

"Onları göreyim, lütfen," dedi Shae.

Adam, onu gönülsüzce arkadaki televizyonlu odaya yönlendirdi. Bir dolabı açtı ve tek bir ampulü yaktı. Dolap, üst üste istiflenmiş ve üzerlerine siyah keçeli kalemle tarihler yazılmış karton dosyalama kutuları ile doluydu. Katlanır masanın üzerinden televizyonu aldı ve çıplak koluyla yüzeydeki tozları sildi. Tozların yerini ter izleri aldı. "Bu masayı kullanabilirsiniz," dedi, besbelli bir süre daha yerine geçip röleybol seyretmesini imkânsız hale getiren bu kadına sitem doluydu.

"Teşekkür ederim," dedi Shae. "Lütfen kiraladığım kamyonun şoförüne beni beklemesini iletir misiniz. Birkaç saat sürebilir işim. Fotokopi makineniz var mıydı?"

Adam makineyi işaret etti, sonra onu yalnız bıraktı. Shae adamın pat pat yürüdüğünü ve diğer odada radyoyu açtığını duydu. En güncel tarihli karton kutuyu bulup dolaptan çıkardı ve ufak masanın üzerine koyup açtı. Günlük üretim raporları vardı burada. Not defterinin boş bir sayfasını açtı, sonra oturup raporları okumaya başladı. İşi uzun sürecek gibi görünüyordu.

Bu kadar analitik bir tarafsızlık içinde yeşim kazılarını incelemek ona biraz garip hissettirmişti. Sıkıcı dosyaları gözden geçirirken, yeşim madenciliği ona herhangi bir işten farksız görünmüştü, girdi ve çıktılar, gelir ve giderler vardı. İnsanların ürettiği ve sattığı herhangi bir şeyden farklı değildi aslında. Geleneksel Abukei halkı yeşimi İlk Ana'yla ve dünyanın yaradılışıyla bağdaştırırlardı. Deitistler yeşimi Tanrıların bir hediyesi olarak görürdü, insanlığın kurtuluşuna giden bir yol olarak. Bazı yabancı dinlere göre şeytanın şeytani bir maddesiydi, Şotaryen'ler bu topraklara hükmettikleri on yıllar boyunca şiddetle bu inanışa uymuşlardı. Yeşim çok fazla efsaneyi ve duyguyu barındırıyordu, gizemli ve güçlü, öte yandan şu an oldukça sıkıcıydı. Kazılan, kesilen, taşınan, oyulan, cilalanan, kâr amaçlı olarak satılan herhangi bir şey.

Önemli bulduğu sayfaların kopyalarını aldı ve bir sonraki dosyaya bakmaya başladı. Burada personel bilgileri vardı. Sayfaları hızlıca çevirdi. Tam olarak ne aradığını merak etti. Lan ona işletmeyi denetlemesini söylemişti, ama ters gittiğinden şüphe ettiği herhangi bir şey de belirtmemişti. Personel listeleri artan maaş masraflarını destekler nitelikteydi. İş devri çok az görülüyordu, ama birkaç yaralanma vakası ve bir dizi yeni işe alım da mevcuttu. Her şey sıradan görünüyordu. Bazı raporlarda alışık olmadığı

teknik terimler ve kısaltmalar da kullanılmıştı ama Kekon madencilik sektörüne bu raporların çoğunu anlayabilecek düzeyde hâkimdi. Akademi'deki son iki senesinde, Yun Doru'dan özel ders almıştı, elbette o zamanlar Klan'ın kendisinin Zirvesiz'in üst basamaklarında önemli roller üstleneceğine dair arzuları vardı, belki de bir gün Doru'nun yerine Kılavuz olarak geçmesi gibi.

Erkek kardeşlerinin aksine, Shae'nin Kaul Du Akademisi'nde pek fazla arkadaşı olmamıştı. Diğer kadın öğrencilerin arasında ona en yakın olanı Wan Payadeshan'dı, orta halli bir Fener'in yetenekli ama utangaç kızıydı. Paya'nın annesi birkaç sene evvel hastalıktan ölmüştü, Shae arkadaşını sıklıkla Kaul evine davet ederdi. Bir gün Shae, şimdi anımsayamadığı bir eşyasını ararken, Doru'nun masasında içi fotoğraflarla dolu büyük bir zarf bulmuştu. Güzelim Paya, yalnızca iç çamaşırı giymiş Paya, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, boynunda tasma olan Paya, çıplak, bacaklarını açmış, solgun ve tuhaf bakışlarıyla, buğulu gözleriyle Paya.

Shae arkadaşına bir daha asla evine gelmemesini söylediğinde kız utanç ve perişan bir rahatlamayla ağlamıştı. Shae'ye anlaması için yalvarmıştı: O öyle bir kız değildi, asla hiçbirini yapmak da istememişti, ancak Doru-jen babasının işlerine her zaman yardımcı oluyorken, onun elinden ne gelirdi, ne söyleyebilirdi ki?

Shae büyükbabasına bundan böyle Doru'dan ders almak istemediğini söylemişti. Klan işleriyle ilgili ne öğrenmesi gerekiyorsa kıdemli Şansgetiren'lerden, örneğin Hami Tumashon'dan öğrenebilirdi, ancak Kılavuz'la bundan böyle hiçbir işi olmasını istemiyordu. *Mantıklı ol, Shae-se,* demişti Kaul Sen ona. *Her erkeğin zayıflıkları vardır; Doru-jen'e savaş yılları boyunca ne yaptıklarını bilemezsin, hem sana asla saygısızlık etmedi.*

Aradan yıllar geçse de Shae'nin Yun Dorupon'a duyduğu iğrenme bir nebze olsun azalmamıştı. Ondan yalnızca en iyi arka-

daşını almakla kalmamış, aynı zamanda büyükbabasına duyduğu eşsiz hayranlığı da yok etmişti.

Shae öğle yemeği kutusunu bulmak için çantasını karıştırdı; minik çörekler, doğranmış sebzeler ve bir önceki gece konakladığı yerin mutfağından aldığı terbiyeli yumurta ve bir şişe su vardı. Atıştırırken bir yandan da belgeleri dikkatle incelemeye devam etti. Yönetici kafasını kapıdan uzatıp ona nasıl olduğunu sordu: Shae her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Nihayet dosyalama sistemini anlamıştı ve artık aylık finansal özetleri kolayca ayırıp daha sonra dikkatlice inceleyebilmek ve yıllık KYB verileri ile kıyaslayabilmek üzere birer kopyalarını alıyordu. Planı Pula'da bir oda kiralamaktı; böylece eğer gerekirse dağa tekrar kolaylıkla gelebilecekti. Lan'a haber vermeye değecek herhangi bir şey bulamamışsa da, bir bakıma hafta sonunu çalışarak geçirmiş sayılırdı, yeniden ciddiyetle iş arayışına dönmeden önce burada, dağlarda işe yaradığını hissetmiş ve dağlarda kafasını dinleme fırsatı da bulmuştu. En azından, kendini maden operasyonlarına daha hâkim hissediyordu ve eğer Lan'a nasıl daha iyiye gidebileceklerine dair bir öneri sunabilirse, aldığı işletme diploması da bir işe yaramış olurdu. Yeni bir kutunun kapağını kaldırdı ve bir sonraki dosyayı açtı. Burada da ekipman satın alımları vardı.

Maden geçen yıl içinde birkaç önemli merkezi yatırım yapmıştı –elmas uçlu karot matkaplar, ağır hidrolik sericiler, daha büyük kapasiteli kamyonlar– çoğu da yeni ve uzaklardaki maden bölgeleri için alınmıştı. Tüm masrafların aynı sene içinde yapılması Shae'nin aklına kurt düşürdü: Kılavuz'un ofisinin KYB'ye yatırım değeri biçme konusunda baskı yapıp yapmadığını merak etti. Defterini açıp *Merkezi bütçe?* yazdı, sonra kontrol ettiği ve finansallarını işaretlediği başka bir dosyayı çekip aldı; gerçekten de operasyonel masraflardaki artışın çok büyük bir kısmı bu yeni

ekipmanların ilk yıldaki eskime payından ileri geliyordu. Maden işletmeciliği bir önceki yıl yüzde on beş civarlarındaydı; belki de KYB onca ekstra yeşimi depoda tutuyordu? Birlik yeşimin ne kadarının Yeşil Kemik okullarına, ne kadarının Deitist tapınaklar ile askeri ve tıbbi alanlardaki diğer lisanslı kullanıcılara ayrılacağı konusunda çok kontrollüydü ve elbette ne kadarının satılacağına –öncelikli olarak Espen hükümetine. Gerisi Kekon Hazine Binası'nın altındaki ulusal mahzende özenle saklanıyordu.

Shae'nin gözleri ekipman sipariş sayfaları arasında bir kez daha gezindi. Gözü en aşağıdaki imzaya takıldı. Diğer dosyalarda gördüğü imzalardan biri değildi bu. İsmin kime ait olduğunu anlayana kadar bir süre imzaya baktı: Gont Aschentu. Dağ'ın Boynuzu.

Ayt'ın Klan'ının askeri gücünün başı olan adam, bir maden ekipmanının siparişine ne diye onay verecekti ki? KYB'nin hissedarları Yeşil Kemik'lerin kontrolü altında olsa da, madenler bölgesel olarak yönetiliyordu, direkt olarak bir Klan'ın hükmünde değillerdi. Maden operasyonlarının bütçeleri yıllık olarak KYB Kurulu tarafından onaylanırdı, dolayısıyla kurulda bulunan ya da kurula sorumlu olan herhangi birinin imzası yer almalıydı burada; Doru, Ree Tura, Dağ'ın Kılavuzu ya da onun doğrudan emrinde bulunan herhangi biri olabilirdi. Gont'un burada ve birkaç belgede daha imzasının bulunuyor olması ne anlama geliyordu?

Shae tüm sayfaların fotokopisini aldı ve hepsini dikkatlice çantasına yerleştirdi. Dosyaları yeniden yerleştirdi, kutuyu dolaba geri koydu ve odadan çıktı. Bu gece Pula'da kalması söz konusu değildi artık. Şehre giden uzun bir dönüş yolu vardı ve bu yola da olabildiğince erken koyulması gerekiyordu.

BÖLÜM 17

Lilac Divine'da Bir Gece

Sahnedeki kızın sesi muhteşemdi, operatik bir yükselişi vardı ve kusursuzdu, aynı zamanda tutkulu ve davetkârdı. Tuni arp çalıyor ve kapalı gözlerle şarkı söylüyordu, zarif başı ve koyu renk dalgalı saçları melodiyle birlikte hafifçe sallanıyordu. Yumuşak koltuklarda oturan Lan gerilimin omuzlarından akıp gitmesine izin verdi ve zihnini yavaşça müziğe açtı. Kocaman salonda yalnızca o vardı, bu özel bir performanstı. Şarkı adasına giden yolu kaybeden bir gezgin hakkındaydı. Buradaki kimse ona aşk ya da kalp kırıklığı ile ilgili şarkılar söyleme anlayışsızlığında bulunmazdı.

Lan bir ya da iki koruması ile birlikte dolaşmaya alışkındı, ancak Lilac Divine Kulübü'ne tek başına gelmişti. Peşinde dolanıp duracak hiçbir Klan üyesi olmadan tek başına eğlenmek istemişti. Buradayken, Lider olduğunu düşünmek zorunda kalmak istememişti. Bayan Sugo, Lilac Divine'ın sahibesi Fener, bu durumu hoşgörüyle karşılamış ve yalnızca ağzı sıkılığına değil, müthiş zevkine de güvenilebileceğini bir kez daha kanıtlamıştı. Bu mekânda hiçbir sorun yaşanmazdı, herkes buranın bir Zirvesiz işletmesi olduğunu bilirdi; birinin burada sorun yaratmak için ölmek istiyor olması gerekirdi, aşağıdaki kumarhanede işler çığırından çıksa bile.

Lan, Yeşil Kemik'lerin bazı şeylerden kendilerine pay çıkardıklarını fark etmişti. Öte yandan, Janloon dünyadaki en güvenli şehirlerden biriydi. Klanlar yabancı suçluları ve çete üyelerini dışarıda tutuyor, sokak suçlarını azaltıyor, halkın ve politikacıların kabulünü alabilecek düzeyde de şehri vergilendiriyor ve kontrol ediyorlardı. Eğer Bayan Sugo'nun bazı gece jestleri tamamen yasal olmasa, klana vergilerini zamanında ve cömertçe öder, Lan'ın ziyaretlerinden keyif alması için de ekstra uğraş göstermezdi.

Yunni, sahnedeki kız, şarkının son dizesini melankolik bir edayla uzattı, parmakları arpın telleri üzerinde nazikçe dans ederken boğazı titriyordu. Lan kadehini bırakıp alkışladı. Yunni yapmacık bir utangaçlıkla çenesini büzdü ve boyalı kirpiklerinin arasından ona baktı. "Beğendiniz mi, Lan-jen?"

"Hem de çok. Çok güzeldi."

Kız ayağa kalktı ve ipek eşarbı omuzlarından kaydı, bu sırada Lan, "Başka şarkı söyleyecek misin?" diye sordu.

Kız incelikle tekrar yerine oturdu. "Biraz daha neşeli parçalara ne dersiniz?" Parmaklarını tellere yerleştirdi ve yüreği hafifleten yeni bir parçaya başladı.

Lan gözlerini kızın boynunun kıvrımında ve kımıldayan dudaklarındaki kırmızı boyada gezdirdi. Tiril tiril elbisesinin, göğüslerini ve dolgun kalçalarını açıkta bırakan duruşu hoşuna gitmişti. Kendini onunla olma fikrine alıştırıyordu. Lider olarak, buradaki kızlardan herhangi biriyle birlikte olabilirdi, istese birden fazla kez hem de, ama buraya geldiği ilk birkaç seferde, Eyni'nin temelli gittiğini kabullendikten sonra, istediği tek şey oturup Yunni'nin şarkı söyleyişini dinlemek olmuştu. Kendine aradığı şeyin seks olmadığını hatırlatmıştı; bir kaçış, bir eşlik arıyordu. Doru'nun birkaç sefer kendisine önerecek olduğu mekânlar tüylerini ürpertmişti. Yunni ile konuşmak kolaydı, üstelik hem sesi hem de vücudu çok güzeldi. Ne fazla saygılı

ne de fazla istekli ve buyurgandı, onunla müzikten ve yabancı filmlerden konuşmuş ancak asla Klan'dan ya da ilişkilerinden söz açmamıştı. Lan nihayet onunla birlikte olduğunda ise, onu tatmin edici ve enerjik bulmuştu.

Bu gece ise, endişelerinden uzaklaşmak her zamankinden daha zor olacak gibiydi. Son iki aydır klanlar arasında yeni bir iletişim söz konusu olmamışsa da, Lan, Ayt'ın kendi hareketlerinden anlam çıkardığını biliyordu. Dağ'ın SN1 üretimi operasyonunda yanlarında yer alma teklifini reddetmiş, Şansölye Son ile KYB reformlarını tartışmak üzere görüşmüş, ayrıca Hilo'yu yerinden etmek yerine bölgesel sınırlarda erkek kardeşine daha fazla Klan gücü gösterebilmesi için yetki tanımıştı. Her adımında dikkatli davrandığını biliyordu, ancak Lan'ın yürüdüğü yol epey riskliydi, özellikle de aldığı son karar nedeniyle.

Bir hafta önce, Coinwash ve Fishtown arasında bir motosiklet çetesi şiddeti yaşanmıştı, olay çok kısa da olsa haberlerde yer bulmuştu ve her iki mahallenin de oldukça kalabalık olduğu, bu mahallelerde yaşanan birkaç ölümün normalde asla gündemi meşgul etmeyeceği bilgisi veriliyordu. Olayda Yeşil Kemik'lerin doğrudan bir payı yoktu bu yüzden iki Klan da olayı sahiplenmemişti, ancak herkes sınırdaki bu iki bölgenin klanların Boynuzları tarafından kontrol edildiğini ve zaman zaman kışkırtıldığını bilirdi. Lan böyle bir olayın büyümesi ve klanların da işe dahil olması için bir Fener ya da Yeşil Kemik'in karışmasının bile yeterli olacağını düşünerek endişeleniyordu.

Lan erkek kardeşini iyi tanıyordu. Belirsizlik Hilo'nun doğasında yoktu. Klan hiyerarşisine fazlasıyla bağlıydı ve Lider'inin sözünü asla çiğnemezdi, ancak Klan'ın sokak aktivitelerinde söz hakkına sahipti ve kişisel kuralı eğer düşmanı ona doğru yanlış bir adım atmışsa, kendilerinin daha da ileri gideceğini karşı tarafa iyice anlatmaktı. Bir bakış bir sözcükle, bir sözcük bir is-

lıkla, bir ıslık bir kavgayla, bir kavga da bir idamla çözülürdü. Boynuz'un daha ölçülü ve sağduyulu biri olması muhtemelen daha iyi *olurdu*, böylece yaşanan gerilimler daha da artmazdı.

Ancak, erkek kardeşini sahadan çekmek verilebilecek en kötü karar olurdu. Hilo'nun yerini dolduracak ya da doldurabilecek, tek bir kimse yoktu. Zirvesiz'in Yumruk'ları ve onlara bağlı Parmak'lar, yalnızca klana ya da Boynuz'un otoritesine sadık değildi, hepsi Kaul Hilo'ya sadıktı.

Lan'ı itiraf edemeyeceği kadar rahatsız eden şey, eğer Klan'da kendisi ve Hilo arasında bir ayrıma mecbur kalınırsa, Klan'daki birçok Yeşil Kemik'in Hilo'nun tarafında yer alacağıydı. İleriye dönük bir müzakere ihtimali için Boynuz'u değiştirmesini isteyerek, Ayt ondan aslında gücünü bile isteye zayıflatmasını ve kendi Klan'ı içinde görüş ayrılığı yaratmasını istemiş oluyordu. Tüm ihtimaller onu tuzağa düşüren bir ikilemde bırakmıştı.

"Biraz masaj size iyi gelebilir." Yunni şarkısını çalmayı bitirmiş, gelip yanına oturmuştu. Lan ise neredeyse fark etmemişti bile.

"Üzgünüm," dedi. "Biliyorum biraz dalgın görünüyorum."

"Aklınızda çok şey var," dedi kadın nazikçe. Lan onun sabırlı itaatini takdir ediyordu, Eyni'nin asla yapmayı istemediği bir şeydi bu. Lan elini uzatıp kadının uzun, dümdüz saçlarını kavradı ve yüzüne götürdü, kadın gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından sıyırırken hissettiklerinin tadını çıkardı.

"Bekle," dedi. Ayağa kalktı ve odanın köşesindeki dolaba gitti. Aynada, solgun kırmızı ışığın altında omuzları çıplak halde kendini gördü ve gerçekten göründüğü gibi bir insan olmayı başarabilecek miydi, merak etti; güçlü, kendinden emin bir adam, kuvvetli vücudu yeşimle sarmalanmış bir Yeşil Kemik, bir savaşçı, bir lider. Babası gibi bir adam.

Lan yeşim kakmalı kemerini ve kollarındaki bileklikleri çıkardı, sadece ensesini saran kolyeyi yerinde bıraktı. Eşyalarını dolaptaki

kasaya yerleştirip kilidi aktifleştirdi. Yunni yarı Abukei olduğunu ve neredeyse kaya-göz olduğunu söylemişti, ama yine de, güvende olabilmek adına, yeşiminin büyük kısmını göz önünden kaldırdı.

İşin gerçeği, yeşimi çıkardıktan sonraki birkaç dakikalık dengesizliğin ardından, yeşimsizlik garip biçimde ona huzur veriyordu. Etrafını hafif bir sis kaplamış gibiydi. Azalan hissiyatlarla birlikte, sanki karanlık bir odada sevişiyormuş gibi hissetti, belki hoş bir rüyadaydı, fazla düşünmeden, her şeyi net görmek zorunda olmadan dilediğince davranabilme izni veriyordu kendine. Daha bağımsız, daha durgun hissediyordu. Bu durumun Yeşil Kemik'ler arasında yaygın olup olmadığını merak etti. Sonuçta, Hilo asla çıkarılamayacak şekilde yeşimini kendi vücuduna işletmişti. Shae ise tam tersi bir karar vermişti. Lan onun nasıl olup da yeşimsiz olmaya dayanabildiğini merak etti.

Bu gece onu rahatsız eden başka şeyler de vardı. Geçen ay, Shae onun isteği üzerine madenlere gitmiş ve Pula'dan kendisine telefon edip Gont Asch'ın madenlere ekipman siparişi verdiğini bildirmişti. İkisi de ne yapabileceklerini bilmiyordu; bu durum Gont'un Ree Tura'nın otoritesini hiçe saydığı anlamına mı geliyordu? Shae tekrar aradığında bir önceki telefon konuşmalarının üzerinden üç hafta geçmişti. Durum Lan'ın korktuğu kadar kötüydü. "Sayıların üzerinden defalarca geçtim ve görünüşe göre Gont'un onayladığı satın almalar KYB'nin finansallarına yansıtılmamış," demişti Shae. "Dağ, madenlerde KYB kuruluna danışmadan, doğrudan karar alıyor." Shae, Kekon Hazinesi kayıtlarını incelemeye gittiğini söylemişti. Çok yakında onu tekrar bilgilendirecekti.

Lan, Shae'yi Klan işlerine çekme konusunda oldukça isteksiz olsa da, bunun ne kadar kıymetli olduğunu anlamıştı. Shae uzunca süredir var olan şüphelerini doğrulayacak şekilde Ayt Mada'nın Şansölye Son ile olan görüşmesinden bir adım ileride olduğunu ve ülkenin yeşim tedarikinde daha fazla kontrol sahibi

olmaya çalıştığını öğrenmişti. Üstelik Lan artık Doru'ya güvenemeyeceğini kesin olarak biliyordu. Bir Kılavuz'un böyle bir bilgiden habersiz olmasının hiçbir bahanesi olamazdı, biliyorsa saklamasının da. Eğer yaşlı danışman ile yüzleşecek olurlarsa, Doru'nun tüm hile ya da ihmalleri reddedeceğini, ona mantıklı açıklamalar yapacağını ve destek alabilmek için Kaul Sen'e gideceğini biliyordu. Bu yüzden, adamı yalnızca pozisyonundan almak değil, yakın çevrelerinden de uzaklaştırabilmek için daha kesin kanıtlara ihtiyacı olacaktı. Woon herhangi bir geçiş süreci tanınmadan hemen onun yerini almaya hazır olmalıydı.

Hilo'yu görevden almamasının ise bir sebebi daha vardı, Klan hem Kılavuz'u hem de Boynuz'u olmadan ayakta kalamazdı. Çok fazla sorun yaratırdı bu.

Yunni onu yatağa götürdü, giysilerini tamamen çıkardı ve ellerini midesine doğru kaydırdı. Kadın, kokulu yağlarla Lan'ın sırtını overken o gözlerini kapadı. "Gerginsiniz," dedi kadın nazikçe, parmaklarıyla ensesindeki kasları yumuşatmaya çalışırken. "Belki de çok fazla yeşim taşımaktan." Lan'ın yüzünün altındaki yastık dudaklarındaki mimiği saklamıştı. Sahne kızları Yeşil Kemik'lerle ilgili birkaç şey biliyor ve onları gururlandırmayı başarıyorlardı. En fazla yeşim taşıyanlar bile güçleri hakkında endişelenirdi.

Elbette herkesin tolerans düzeyi farklıydı. Lan herhangi bir saygın Yeşil Kemik ile kıyaslandığında gerçekten fazla yeşim taşıyordu, ama sınırları daha fazla zorlamak gibi bir isteği yoktu. Belli bir miktardan sonra, taşınan yeşim onu dengesiz, tetikte ve öfkeli yapardı. Sorun şu ki, her ne kadar Lider pozisyonunda bulunan adamın gücü ne kadar yeşim taşıdığıyla alakalı olmasa da, insanlar yüzeysel bir anlayıştaydı. Yaşlıların söylediğine göre, ulu Kaul Du zamanındaki bütün savaşçılardan daha fazla yeşim taşırdı. Oğlunun rakibi, bir kadın Lider, oğlundan daha

fazla yeşim taşıdığında ise, bunu herkes konuşuyordu. Sanki kişisel bir zayıflıkmış gibi bahsediliyordu bundan.

Yunni sırt masajına başladı. Ilık yağa bulanmış ellerini Lan'ın vücudunun alt bölgelerinde gezdiriyordu. Uzanıp bacaklarının arasını okşadı. Lan, kadının elbiselerini hangi noktada çıkardığından emin değildi, ama çıplak göğüslerin sırtına yaslandığını, yavaş ve nazik hareketlerle üzerinde gidip gelirken uzun saçların teninde dolaştığını hissetti.

Kadın onu kendine döndürdü ve ters dönerek üzerine çıktı, çıplak karnı ve ve bacak arası şimdi yüzünün tam üzerindeyken, Lan nihayet endişelerini salıvermişti. Başını kaldırıp kadının aromasının tadını çıkarırken kadının zarif elleri de kendi göğsünde, karnında, pelvisinde ve kasıklarında geziniyordu. Kadının sahip olduğu onca yeteneği düşündükçe ona hayranlık duymamak elde değildi. Bir anlığına Eyni aklına düştü ve acı bir özlem duydu, ama bu duygu da akıp gitti, öyle tanıdıktı ki sıkıcılaşmıştı. Çok kısa süre sonra kendini toparladı, kendini yeniden Yunni'nin ellerinin ve ağzının usta ve heyecan verici hareketlerine bıraktı, doruğa ulaşmak üzere olduğunu anladığında ise ondan aşağılara inmesini istedi. Yunni inledi ve içini çekti, fısıltıyla, "Ah, evet, benim de istediğim buydu," deyip kalçalarından kavradığında Lan da onu tuttu. Beklediğinden daha hızlı boşaldı, sonra yana döndü, Yunni yana yuvarlanırken diğer her şey de üzerinden akıp gitmiş ve yumuşak çarşafa dökülmüştü.

Yunni ılık, nemli bir havlu getirdi ve Lan'ın yüzünü, ensesini ve göğsünü sildi. "İstediğiniz kadar burada kalabilirsiniz," dedi cilveyle. Lan bunun doğru olmadığını biliyordu, ama uğraştığı onca yalan hesaba katıldığında, Yunni'ninkiler en zararsız ve baş etmesi kolay olanlardı. Birlikte geçirdikleri zamandan hoşnut görünmesi onu da mutlu ediyordu. Başarılı bir taklit bile olsa, buna

saygı duyuyordu. Alışkanlıkla, bir elini yeşim kolyesinin taşlarına götürdü ve odanın içine şöyle bir bakıp toparlanmaya başladı.

Kapı çaldı. Lan doğru duyduğundan emin olamadı; burada onu daha önce kimse rahatsız etmemişti. Yunni onaylamaz bir ifadeyle kaşlarını çattı ve ayağa kalktı, üzerine almak için sabahlığına uzandı. Kalkıp kapıyı açacakken Lan onu durdurdu.

"Kim var orada?" diye seslendi.

"Kaul-jen," kapının diğer tarafındaki Bayan Sugo'nun yüksek ve endişeli sesiydi. "Lütfen rahatsızlık verdiğim için bağışlayın. Normalde ben *asla*... ama Klan'dan birisi sizi görmeye gelmiş. Gerçekten çok önemli."

Lan yataktan fırladı ve pantolonunu üzerine geçirdi. "Burada kal," dedi Yunni'ye, sonra kasaya gitti ve kilidi açmak için iki kez şifreyi denedi. Kemerini ve yeşim bileklikleri taktı, sonra iki eliyle giysi dolabının köşesine tutunarak enerjinin içine işlemesini bekledi. Her şey yönce bulanıklaştı, sonra birden keskinleşti; sesler ve görüntüler beynine anında hücum etti. Derin bir nefes aldı ve algılarının güçlenmesini bekledi. Aynadaki görüntüsüne yeniden baktı, tişörtü yoktu, ama tüm yeşimleri yerli yerindeydi. Kapıya doğru yürüdü ve uzanıp açtı.

Bayan Sugo önünden çekildi, suratı bembeyazdı. Arkasında zorlukla nefes alan, öfkeli Maik Kehn duruyordu, bronz ceketi kendine ait olmayan bir kanın sıçrama izleriyle lekelenmişti. "Dağ hamlesini yaptı," dedi nefes nefese. "Hilo'nun adını fısıldadılar."

İLK EFSANE

Cennet ve Yeryüzü

Uzun zaman önce Cennet'te, Deitist öğretilere göre, Tanrılar geniş aileleriyle birlikte baş döndüren yeşim sarayları içinde yaşamaktaydılar. Tıpkı diğer geniş aileler gibi, onlar da zaman zaman ufak tartışmalara giriyordu, ancak çoğu zaman ölümsüz hayatlarını mutluluk içinde sürdürüyorlardı, ta ki çocukları olana ve çocuklarının da çocukları olana dek; işte o zaman Cennet'teki yaşam alanları konforlu olamayacak kadar dar gelmeye başladı onlara. Bu yüzden Tanrılar ikinci bir ev yarattılar, bu ev tıpkı ilkine benziyosrdu ve adını da Yeryüzü koydular.

Yeryüzü, başlarda, her yönüyle tıpkı Cennet kadar güzeldi, engin denizleri, yükselen dağları, yemyeşil ormanları ile saymakla bitmez güzellikte bitkileri ve hayvanları vardı. Ne yazık ki, Tanrıların sayısız çocuğu, büyüdükçe yozlaştı, daha Yeryüzü tamamlanmadan onun yüzünden birbirlerine düştüler. Birkaçı aynı okyanusu istiyor, diğerleri en yüksek dağın kime ait olacağını ya da en büyük yüzölçümünü kimin alacağını tartışıyordu.

Nihayet, bu çekişmeler öylesine arttı ve dayanılmaz oldu ki Tanrı ebeveynler öfkelendi. "Sizin için mükemmel yuvayı yarattık ve böyle mi teşekkür ediyorsunuz bize; adilik, açgözlülük ve kıskançlıkla, kardeşin kardeşe düşman kesilmesiyle. Yeryüzü

sizindir artık, tek derdiniz de bu olsun, çünkü bizden tek bir şey daha alamayacaksınız artık." Ve ebeveynler yavrularından o eşsiz güçlerini söküp aldılar, onları küçücük, zayıf ve çıplak bıraktılar, hepsini Cennet'ten kovdular.

Yatto, Babaların Babası, Yeryüzü'nde henüz inşası bitmemiş ilk ve tek yeşim sarayını alıp tuzla buz etti ve onu bir dağ adasının altına gömdü.

Öte yandan Tanrılar, ebeveynleri olarak, mücadele eden, uzaklardaki çocuklarını gözlemeden edemedi. Bazıları, tıpkı Ay Thana gibi ya da ziraat Tanrıçası Poya gibi, kendi tohumlarına acıyarak onların etrafında dolanıp durdular, gecelerine ışık oldular ya da yiyecek yemekleri olmasını sağladılar. Diğerleri ise, tayfun Tanrısı Yofo gibi ya da Veba Sagi gibi, onlara olan öfkelerini bastırmayı reddedip, zaman zaman üstlerine saldılar ki insanlığın süregelen bir dargınlığı olduğunu hatırlasınlar.

Tüm dünyevi çıkar çatışmaları, Deitist filozofların söylediğine göre, çocukların ebeveynlerine ya da kardeşin kardeşe düşman kesildiği o asıl olayın bir uzantısıdır. İnsanlığın geçirmiş olduğu tüm süreçler ve erdemli uğraşlar ise ailelerinin affını kazanabilmek için yapılmış akıllıca hamleler ve hem ruhani hem de fiziki anlamda eşsiz olan kökenlerine dönüştür ki herkesin hamurunda vardır bu ama pek nadir hatırlanır.

BÖLÜM 18

Fısıldanan İsim

Akşamın ilk saatlerinde Bay Pak'tan telaşlı bir telefon gelmişti, adam karısıyla birlikte Armpit'te on iki senedir bir manav işletiyordu.

"Gitmem gerek," dedi Hilo Wen'e, telefonu kapadıktan sonra.

Öfkeliydi çünkü Wen, Paw-Paw'daki daracık dairesinden taşınmayı ve Kaul arazisindeki Boynuz'un dairesinde birlikte yaşamayı kabul etmiyordu, bunun için evlenmeleri gerekiyordu. "Lan'a üslubunca sormam gerekiyor, sonrasında da düğün planlayacağız, bu şekilde aylar sürecek," diye karşı koymuştu. "Klanlar arasındaki ilişki giderek kötüleşiyor. Buraya çok fazla gelip gitmem senin için güvenli değil."

Wen'in dairesinin olduğu bina Coinwash'tan yalnızca bir sokak ötedeydi ve son zamanlarda burada şiddet suçları çok fazla görülmüştü. Zirvesiz'e ait bir bölgede olmakla birlikte, Hilo, Wen'in güvenliğini tehdit edecek hiçbir riski almak istemiyordu. Onu daha fazla kışkırtabilmek için Dağ'ın aisho'yu ihlal etmesi ve talihsiz bir kaza uydurması onu hiç de şaşırtmazdı. "Eğer anlaşamayacaksak, buraya seni gözlemeleri için Parmak'larımı bırakmak zorunda kalacağım, bu da olmaları gereken diğer yerlerde olamamaları demek. Ev güvenli. Ve daha büyük. İstediğin gibi düzenleyebilirsin, bu işlerde iyisin. Seveceksin."

Wen kollarını kavuşturmuş ve ona yerinden kımıldamadan bakmıştı. "Ailene beni küçük görmeleri için daha fazla neden vermeyeceğim. Evlendiğimizde birlikte yaşayabiliriz, ama daha önce olmaz. Bu arada, benim silahım var, nasıl kullanacağımı da biliyorum. Yük olmayacağım. Kendi kendimi koruyabilirim."

"Silahın var demek." Hilo sevimsiz bir kahkaha attı. "Şimdi kendimi daha rahat mı hissetmeliyim? Benim düşmanlarım Yeşil Kemik. Sen ise kaya-gözsün."

"Hatırlattığın için teşekkürler," dedi Wen soğukça.

Caddede bekleyen Kehn, Duchesse'in kornasına bastığında Hilo homurdandı. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Maik'lerle birlikte manavın yanına vardığında Bay Pak'ı kaldırımda başını ellerinin arasına almış halde otururken buldu, Bayan Pak ise içerideki kırık camları süpürürken ağlıyordu. Kaşlarına yeşim boncuklar işlenmiş iki genç adam gelip camları kırmış, kapının üzerindeki neon tabelayı indirmiş ve işletmenin birkaç rafını devirmişti, bunların tümü Dağ Klanı'na vergi ödemedikleri için verilen bir cezaydı. Hilo yıkıntıları incelerken kaşlarını çattı, ifadesi gittikçe kötüleşiyordu. Hiçbir şey çalınmamıştı, ama böyle vakalar Zirvesiz'e pahalıya patlıyordu, yalnızca hasarın tamir edilmesi için harcanan paradan ötürü değil, ancak bölgedeki Fener'lerin bağlılığı açısından da.

"İki klana birden vergi ödeyemem," diye inledi Bay Pak.

"İcabına bakacağız," dedi Hilo. "Bu olay tekrar yaşanmayacak."

Daha sonra, Pak'ların Dağ'ın yanına geçip geçmediğine dair bir sorgulama süreci oldu. Bay Pak bunu öğrendiğinde kendi kulağını keserek masumiyetini ispatlamak istedi ve canını Kaul Lan'ın merhametine bıraktı. Çiftin evi ve dükkânı arandı ve herhangi bir şüphe kalmadı, ancak iki ay sonra Pak'lar dükkânlarını kapatıp Armpit'ten kalıcı olarak taşındılar.

Ancak o gece, Hilo Parmak'larından o gece manavı yerle bir eden iki adamın kim olduğunu öğrenmelerini istemiş ve adamların Yen Io ve Chon Daal olduğunu öğrenmişti, bu adamları bulmak için de Armpit'in merkezine doğru tüm gece sürecek bir iş gezisi yapmak gerekecekti. Daha ufak ihlaller için Hilo bir Yumruk ve birkaç Parmak'ını gönderirdi, ancak Lan'ın sınırlamalarından ve Armpit'teki bitmek bilmeyen sorunlardan iyice bıkmıştı. İnsanların Zirvesiz'in bu bölgede hükmü olduğunu ve bulaşmamaları gerektiğini bilmelerini istiyordu. Canlı, kalabalık, renkli ve pejmürde Armpit, Janloon'un en değerli bölgelerinden biriydi. Gün içinde turistleri ve alışveriş yapmak isteyenleri çekiyordu; karanlık bastığında ise borsa simsarları ve liman işçileri sokaklarda dolaşıyor, restoranlarda, kumarhanelerde, barlarda, striptiz kulüplerinde ve sinemalarda eğleniyorlardı. Zirvesiz bu bölgeyi yitirmeyi kaldıramazdı. Hilo bu işi kişisel olarak çözümlemesi gerektiğine karar vermişti. Lider ona kimsenin canını almamasını emretmişti, ama bu halk içinde bir gösteri yapamayacağı anlamına da gelmiyordu.

Super Joy Çarşısı'mn bir sokak altındaki otoparka park ettiler. Kehn'in başı ağrıyordu ve burnunu sırılsıklam olmuş mendiline silip duruyordu. Yaşça büyük olan Maik ergenlik döneminde elmacık kemiğini çatlatmıştı ve o zamandan beri Janloon'un kirliliğin ve nemin yoğun olduğu günlerinde zorluk yaşıyordu.

"Sen arabada kal," dedi Hilo ona. "Tar ve ben fazla gecikmeyiz."

Kehn hemen kabul etti, radyoyu açtı ve bir sigara yaktı, bu sırada Hilo ve Tar da arabadan inip kaldırımı takip ederek Super Joy'a doğru yürümeye başladı. Boynuz'un hayatını kurtaran şey Kehn'in arabada kalması oldu. Hilo ve Tar karşıdan karşıya geçerken iki motosikletli adam belirdi. Duchesse'in arkasından hızla çıktılarında Kehn olup biteni anında anladı. Onları uyar-

mak için bağırdı ve tüm gücüyle Duchesse'in kornasına bastı. Bu yüksek sesten önce, Kehn'in içgüdüsel alarmı Hilo'ya ulaştı ve saniyenin binde biri kadar kısa bir süre sonra, silahlarına davranan saldırganların ölümcül niyetlerini Algıladı.

Kurşunlardan biri Hilo'nun omzunu sıyırıp ceketini parçaladı ve bir diğeri kulağının hemen yanından vızıldayarak geçti, bu sırada yere çömelip bir Saptırma duvarı örerek her iki yanından uğuldayarak geçen kurşunları savurabildi. Olay yerinden koşarak uzaklaşan insanların çığlıkları duyuldu, herkes birbirini itip bağrışarak kaçmaya çalışıyordu. Yaylım ateşi yalnızca bir başlangıçtı, bir sersemletme taktiğiydi. İki saldırgan birdenbire Hafifledi ve motosikletlerinden atladı, Yen Io ve Choon Dal bu sırada pusuda bekledikleri park halindeki arabanın arkasından çıktı.

Hilo doğruldu, mücadele ederek karambitine uzandı. Yeşim enerjisi adrenaline karıştı. İki adam da kılıçlarıyla ölümcül kavisler çizerek doğruca üzerine geliyordu. Hilo yana kaydı ve çapraz birleştirdiği bileklerini adamlardan birinin omzuna gömdü ve karambitini sapladı. Rakibinin kılıcının yönünü değiştirerek yoldan çekildi ve dirseklerinden yaraladığı adamın önüne kapaklanmasına neden oldu.

Diğer adamın kılıcı Hilo'nun karnına isabet etti. Çeliklenmeye fırsat bulamamıştı; gövdesinden yara almamak için öne eğildiği sırada, beyaz metal müthiş bir gerilmeyle büküldü ve dehşet verici bir yavaşlıkla Hilo'nun karnında derin ve kanlı bir yara açtı, saldırgan Kuvvetini Hilo'nun savunmasına yoğunlaştırdı. Hilo'nun bakışları saldırganınkilerle buluştu. Onu tanıdı: Gam Oben. Gont Asch'ın iki numaralı Yumruk'u.

Hilo saldırıdan son anda kurtulmasa iç organları dışarı çıkmış olabilirdi. Öfkeli bir gayretle geriye doğru atıldı, Hafifleyerek park halindeki arabanın üzerine çıktı. Gam güçlü bir Saptırma uygu-

ladı ve Hilo'nun ayaklarının altındaki zemin yok oldu, düşerken gövdesini aracın üstüne çarptı. Çenesi metale çarptığında görüşü dalgalandı. Maik Tar'ın acı ve öfkeyle gürüldediğini duydu.

Duchesse Priza, direksiyonunda Kehn ile tıpkı bir gergedan gibi sokağa daldı. Motosikletlerden birine çarptı, motosiklet olduğu yerde daireler çizerken aracı doğrudan Chon Daal'ın üzerine sürdü. Çocuk gümüş ızgaraya çarpıp aracın kaportasından sıçradığında Gam da zar zor yoldan çekildi. Chon'un Çeliklemesi arabanın ön camını paramparça etti, Kehn frenlere asıldığında araç havalanarak kaldırıma uçtu. Kehn feryat içinde sürücü koltuğundan dışarı fırladı.

Hilo yuvarlandı, toparlandı ve yeniden ayağa kalktı. Gam'e doğru bir hamle yaptı, ancak henüz ona ulaşamadan diğer Dağ dövüşçüsü, biraz önce dirseğinden yaraladığı adam, bitmeyen bir kükremeyle Hilo'yu yakaladı ve onu aşağı sürükledi. İkisi birden asfalta düştüklerinde Hilo boğuştu ve kollarını adamın gövdesinde kilitlemeyi başardı. Yeşil Kemik'in aurası Hilo'nun kavrayışına direnirken iyice belirginleşmişti, Hilo bundan tümüyle faydalanarak tüm yeşim enerjisini kontrolü altına aldı, Odaklandı ve tüm gücüyle avcunu rakibinin kalbine gömdü. Saldırganın Çeliklemesi balsa ağacı[5] gibi büküldü ve kalbi kasılıp patladı.

Yeşil Kemik'in ölümünden kaynaklanan enerji patlaması Hilo'yu çok sarstı. Adamın canlılığı, patlayıcı bir güçle vücudunun sınırlarını terk etmişti. Ortaya çıkan yeşimden kaynaklanan akım ise Hilo'nun kafatasına alacağı fiziksel bir darbeden daha kötüydü. Sersemlemişti; zorlukla nefes alabildiği bir saniye içinde ağzı acı keskin bir metalik tadı ile dolmuştu. Yalnızca ne olduğunu bildiği için aklını salim tutabiliyordu. İyice kaybolmadan önce kendini vücuttan kopardı. Karambitini hâlâ sıkıca tutuyordu,

5 **Balsa Ağacı**: Çok uzun boylara erişen ve çok miktarda su depolayan, yaygın olarak Güney Amerika'da görülen bir ağaç türü.

ayağa kalktı ve öldüreceği bir sonraki adamı arandı. Bu sırada, Maik'ler tarafından öldürülen Yen Io'nun cansız vücudunun yola serilmiş olduğunu gördü. Gam ile Duchesse'in kaportasından fırladığı halde her nasılsa kurtulan Chon kaçmışlardı.

Saldırının başlangıcından bu yana iki dakikadan az bir zaman geçmişti.

Tar arabanın bükülmüş ızgarasına yaslanmış, bir elinden destek alarak yana eğilmişti. Hilo'ya yöneltilmiş mermiler ona isabet etmişti. Gömleği kanla sırılsıklamdı. Kehn, kardeşini arabanın arka koltuğuna taşıdı. Hilo yaranın üzerine iki eliyle bastırdığını, kendi enerjisini Tar'a Odakladığını görebiliyordu, ama doktor değildi ve kanamayı durduramazdı, ancak yavaşlatabilirdi.

İçinde yükselen buz gibi bir öfke Hilo'nun görüş alanına beyaz bir sis gibi yayıldı. Vücudunu ve sesini kontrol ederek, kapılara ve arabaların arkasına balık istifi gibi birikmiş olan korku içindeki seyircileri işaret etti. "Sen," dedi seyyar gazeteciye. "Sen ve sen." İki kişiyi daha işaret etti, el çantasını göğsüne sımsıkı bastırmış olan bir kadına ve kulübün kapı görevlisine baktı. "Buraya gelin!" İnsanların beti benzi attı ve bir an için kaçacaklarmış gibi göründü, ancak hiçbiri Hilo'nun sesindeki buyurganlığa uymamazlık edemedi. Kapı görevlisi onlara doğru birkaç gergin adım atınca, diğerleri de çaresizce onu izledi. Hilo hepsini teker teker süzdü, kendisini tanıdıklarından, onları daha önce görmüş olup hatırladığını ve bu yüzden doğrudan onlarla konuştuğunu anladıklarından emin oldu.

"Burada olanları herkese anlatın, anlattığınız kişilerin de diğerlerine anlatacağından emin olun." Hilo civardaki herkesin onu duyabilmesi için sesini yükseltti. "Bu gece buradan kaçan bu iki adamın nerede olduğunu bana söyleyebilecek herkes benim ve Zirvesiz'in bir dostudur. Onlara yardım eden, onları

saklayansa benim ve benim klanımın düşmanıdır." Sokaktaki ölüleri sırasıyla işaret etti. "*Bu* da benim düşmanlarımın başına gelecek olan şey."

Hemen toparlandı. Tar'ı bir an önce hastaneye götürmeleri gerekiyordu, ancak bir Yeşil Kemik asla ceset hırsızlarına açık bir şekilde yeşim bırakıp gitmemekle yükümlüydü. Cesetlerden birindeki yeşim yüzükleri, bilekliği ve yuvarlak kolyeyi aldı. Diğerindeki kemeri, kaşlarındaki kakmaları ve yeşim sırtlı saati de aldı. Yüzükleri ve kakmaları alabilmek için cesedi incelikten yoksun olarak hırpalamak zorunda kalmıştı. Yeşim kabzalı silahları da yerden aldı: iki kılıç ve bir karambit vardı. Hilo aceleyle Duchesse'e döndü. Kapıyı açtı ve karambitlerle kılıçları yolcu koltuğunun önündeki boşluğa fırlattı. "Anahtarlar," diye buyurdu.

Kehn ceplerini karıştırdı ve anahtarları ona uzattı. Hilo tişörtünün yeniyle anahtarın metalindeki kanlı parmak izlerini sildi ve arabayı çalıştırdı. Arka koltuktaki Tar hafifçe inledi. Araç öne savruldu, kırık ön camlar kaportaya yuvarlanırken, Hilo direksiyonu kavradı ve gaza bastı.

BÖLÜM 19

Savaş Meclisi

Vakit gece yarısını geçmişti ve Kekon Hazine Dairesi'nde lobideki birkaç gece bekçisi ile arşiv departmanındaki odacıkları temizleyen, çöpleri çıkarıp yerleri süpüren, kendi aralarında hareketli ve uzun tonlamalar içeren Abukei lehçesiyle konuşan ancak Shae'nin etrafındayken çalışmasına engel olmamak için seslerini alçaltan iki hademe kadın dışında kimse kalmamıştı. Bina saatler önce kapanmıştı, onun burada olabilmesi ise yalnızca bir Kaul olması ve cebinde taşıdığı mektup sayesindeydi –Lan'ın el yazısının ve Klan'ın sembolünün bulunduğu mektup– böylelikle bu masada istediği kadar uzun kalabilirdi ki, son birkaç gündür gecelere kadar kalıyordu da.

Shae kalemini ve hesap makinesini bırakarak arkasına yaslandı, gözlerini ovuşturdu, gözleri saatlerdir sayılarla uğraşmaktan ve tepesinde yanan samimiyetsiz floresan ışıklardan dolayı acıyordu. Bir anda aklına dünyanın en büyük yeşim deposunda neredeyse yalnız olduğu geldi. Onun bulunduğu kattan birkaç kat aşağıda, kalın beton katmanların altında, bir gramlık taşlardan bir tonluk levhalara, çeşit çeşit kesilmiş ve işlenmiş, kurşun gömlekli yeşimler bulunuyordu. Derinlerde, ülkenin servetinin önemli bir bölümünü içeren bir kasayı barındırdığı düşünüldüğünde, Kekon Hazinesi beklenildiği kadar iyi korunmuyordu;

bu da yalnızca buradan çalmaya çalışacak kişiye Yeşil Kemik klanları tarafından acılı bir ölüm bahşedileceği için değil, aynı zamanda modern güvenlik sistemlerinin herhangi bir kasanın kilidinin kırılması durumunda davetsiz misafirin içeride kilitli kalmasını sağladığı içindi. Hırsızların yeşime karşı bir duyarsızlığı olmadığı takdirde, içi yeşim dolu bir depoda kilitli kalmak ölmeden önce yavaş, acılı bir delilik anlamına gelirdi.

Ne var ki, birilerinin Kekon Hazinesi'nden çaldığı *aşikâr*dı. Shae tüm hesaplamaların birkaç defa sağlamasını yapmış, rakamları madendekilerle kıyaslamıştı, Kekon Yeşim Birliği'nin resmi finansal verilerini ve şimdi de Hazine'ninkileri inceliyordu. Bu işlerde ne kadar iyi olduğunu unutmuştu; tüm bilgi kırıntılarının izini inatla sürüyordu, ta ki hepsi birleşip büyük resmi ortaya koyana dek. Defterinin sayılarla dolu sayfalarına göz atarken, gecenin bu saatinde yorgunluktan bitap düşmüş olsa bile, şüphelerinin soğukkanlı ve keskin bir matematikle doğrulandığında hissettiği öfke ve hayreti, başka hiçbir duygu köreltememişti. Yeşim üreten madenler Kekon Yeşim Birliği tarafından sayıma tabi tutulmadığı gibi, Hazine kasalarında da saklanmıyordu. Ulusal yeşim rezervinde kayıplar vardı.

Klan ilişkilerine karışmaya hiçbir zaman niyetlenmediyse de, Shae bulgularını toplayıp binayı terk ettiğinde, duyduğu zafer ve öfke duygularıyla titriyordu. Zemin kata giden merdivenleri inerken adımları boş koridorlarda yankılanıyordu. Güvenlik görevlilerinin birinden kilitli olan kapıları açmasını istedi. Görevli sıkkın, orta yaşlı bir Yeşil Kemik'ti ve düz, yeşil bir resmi şapka ile bir Haedo Shield üyesi olduğunu gösteren özel bir kuşak takıyordu; Haedo Shield yalnızca Prens Ioan III ile soylu ailesinin ve Bilgelik Salonu ve Kekon Hazinesi gibi devlet binalarının güvenliğini sağlamaktan sorumlu küçük bir Klan'dı. Bir sonraki gece buraya tekrar gelmesine gerek kalmadığını bildiğinden, Shae çıkarken görevliye teşekkür

etti. Adamın buradaki aktivitelerini herhangi birine yetiştireceğinden endişe duymuyordu. Haedo Shield üyeleri tüm klanlara saygılı ve tarafsız kalacaklarına dair bozulmaz yemin etmişti, Kekon Yeşim Birliği'nde oy bile kullanmıyorlardı.

Anıt Bölgesi'nden Kuzey Sotto'ya bağlanan kısa bir metro hattı vardı, ancak bu saatte seferler oldukça seyrek olduğundan, kırk dakika sonra Shae henüz en yakın metro istasyonuyla dairesi arasındaki birkaç blokluk mesafeyi yürüyordu. Lan'a ertesi sabah söyleyeceği şeyleri düşünürken öylesine dalmıştı ki, takip edildiğini ancak birkaç yüz metre yürüdükten sonra fark edebildi.

Öylesine afallamış ve kendinden utanmıştı ki, bir anda durup geri döndü. Eğer üzerinde yeşimi olsa, adamı çok uzun zaman önce Algılamış olurdu. Yeşimi olmasa bile, dikkati dağınık olmasaydı, kendini takip eden ayak seslerini duyabilirdi.

Shae çantasını kabaca kaldırıma bıraktı ve sırtındaki kılıftan karambitini çıkardı. Yıllar boyunca taşıdığı yeşim kakmalı kabzalılardan biri değildi bu ama yine de taşıyordu. Sade, günlük bir sokak silahı denebilirdi, ancak oldukça kaliteliydi ve eğitimli ellerde öldürücü olabilirdi. Bir meydan okumaya cevap vermemenin ihtimal dâhilinde olmadığı bir kültürle büyütülmüştü, bu yüzden dairesinin otuz saniye uzaklıktaki güvenine sığınmak üzere koşmak aklına bile gelmedi.

Arkasından gelen adam durmadı, acele de etmedi. Temposunu bozmamakla birlikte cebindeki ellerini çıkardı ve zarar vermek istemediğini göstermek için havaya kaldırdı. Bir anda, Shae adamın komşusu Caun Yu olduğunu fark etti. Adam saygıyla ve içtenlikle onu başıyla selamladı, gözlerini indirip elinde sabit tuttuğun silahına baktı, eğitimli tutuşuna, ayaklarının eşit mesafede ve çapraz duruşuna dikkat etti. "Bir Yeşil Kemik gibi görünüyorsun," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Beni takip ediyordun," dedi Shae savunmacı bir tonla.

"Ben de aynı binada yaşıyorum."

"Bu kadar geç bir saatte nereden dönüyorsun?"

Caun kuşkulu göründü. "Geceleri çalışıyorum. *Sen* ne yapıyorsun?"

Shae ayak parmaklarını sıktı. Elbette, Caun'un hangi saatlerde çalıştığı umrunda değildi. Kendi kendini hayal kırıklığına uğratmıştı ve öfkesini hak etmeyen birinden çıkarıyordu. Karambitini kaldırıp çantasını yerden aldı. "Özür dilerim, kaba davrandım. Beni hazırlıksız yakaladın. O zaman yolumuza devam edelim mi?"

Adam başını salladı ve aralarında biraz mesafe bırakarak yanında yürüdü. "Bana karşı çok tedbirli duruyorsunuz, Bayan Shae. Eğer gerçekten de kötü niyetli bir adam olsaydım, sizinle o karambit varken yüz yüze gelmek istemezdim."

Shae konuyu değiştirmek istedi. "Peki, ne iş yapıyorsunuz, Bay Caun?"

"Ben güvenlik görevlisiyim," dedi. "Çok tehlikeli bir iş değil. Dürüst olmak gerekirse çoğu zaman sıkıcı. Çok yakında yeni bir işe girmeyi umuyorum, daha eğlenceli bir işe." Kapıyı onun için açtı ve üçüncü kattaki dairelerine çıktılar. Karşılığında o da bir soru sormadı, ama Shae'nin dairesinin kapısına geldiklerinde Caun duraksadı ve gözlerinde bir anda beliren bir alaycılıkla, "İyi geceler. Bundan sonra, sana selam verirken aradaki bıçak mesafesini koruduğumdan emin olacağım," dedi. Shae o anda adamın ne düşündüğüne dair ipucu veren Algıya sahip olmayı çok özlediğini fark etti.

Shae, Caun'u aklından çıkarıp yatmaya gitti ve sabah uyanır uyanmaz Kaul'leri aradı, güneş ancak doğuyordu. Telefonu Doru yanıtladı. "Shae-se," dedi, yalandan, edalı bir şaşkınlıkla. "Neden seni görmedim? Eve daha sık uğrarsın diye düşünmüştüm."

Shae yüzünü ekşitti. "Epey meşguldüm, Doru-jen. Ancak yerleşiyorum. Uğraşacak ufak tefek bir sürü iş var, malum."

"Bana uğraman lazım," dedi Doru. "Neden orada yaşıyorsun ki hem? Sana güzel, çok daha güzel bir yer ayarlayabilirdim."

"Seni zahmete sokmak istemem." Nerede yaşadığını biliyor olması bile yüzündeki ekşimenin artmasına neden oluyordu. Alelacele, "Lan evde mi?" diye sordu.

"Ah," dedi Doru. Uzun bir duraksama oldu, bu sırada Shae'nin beyninde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. "Sanırım bir sorun olmuş. Belki de buraya gelsen iyi olur."

***

Shae doğrudan Kaul'lere gitmek üzere taksiye bindi. Trafik lambalarına ve yol işaretlerine uymak yerine adeta *güçlü olan hayatta kalsın* dercesine sürekli kornaya basan araba, motosiklet ve paket yüklü bisikletlerin karmaşasıyla dolu sabah trafiğinde, adeta sürünerek ilerliyordu. Shae yol boyunca dışarıyı görmeksizin pencereden dışarı baktı. Kalbi acıyordu. Birileri kardeşi Hilo'yu öldürmeye çalıştığı için değil. Bu onun için şaşırtıcı bir haber değildi; fazla sık yaşanmıyor olması daha ilginçti. Yine de kimse onu arayıp haberdar etmemişti. Lan bile. Eğer bu sabah aramamış olsaydı, dünyadan habersiz devam edecekti. Belki de dün gece yaşananlardan sonra onu aramak akıllarına gelmemişti. Yıllar boyunca iletişim kurmadan, uzaklarda yaşamıştı. Belki de hemen haberdar edilmediği için bu kadar üzülmemeliydi.

Eve vardığında erkek kardeşlerini savaş meclisinde buldu. Silahlı ve haşin görünümlü Yumruk'lar her yerdeydi; geçidi ve kapıyı koruyor, araziyi kolaçan ediyor ve koridorlarda nöbet tutuyorlardı. Lider'in çalışma odasında, Lan ve Hilo sigara içip plan yapıyordu. Doru da onlarlaydı. Shae içeri girdiğinde, duruşlarından her şeyi anladı: Lan masasına yaslanmış, külleri kül tablasına topluyordu, yüz ifadesi çetin ve yorgundu. Hilo koltuklardan birinin kenarına oturmuştu, dirsekleri dizinde, boşluğa bakıyordu,

sigarası parmaklarının arasında sallanıyordu. Doru da diğer sandalyeye oturmuştu, bacak bacak üstüne atmış, sinsice köşeden onları izliyordu. Odadaki gerilim öyle yüksekti ki Shae'nin yenik düştüğü öfkesi, bastırılamaz bir endişeye dönüştü.

Çalışma odasına girdiğinde Hilo başını kaldırıp ona baktı. Yüzünde onu başka bir insan gibi gösteren izler vardı, her zamanki gibi kaygısız görünmüyordu. Shae tırnaklarının içindeki kurumuş kanı fark etti, üstündeki aslında Lan'a ait olan beyaz tişörtün altında ise karnını çevreleyen gazlı bezler sarılıydı. "Tar hastanede," dedi, sanki Shae yaşananlardan haberdarmış gibi.

Shae, Tar'ın kim olduğunu tam olarak bilmiyordu bile, otelde Hilo'nun yanında gördüğü adam mıydı acaba? "Durumu nasıl?" diye sordu, o an sorulacak en doğru soru bu gibi gelmişti.

"Yaşayacak. Wen de onun yanında." Hilo ayağa kalktı ve huzursuzca daireler çizmeye başladı, yerinde duramayan bir köpek gibiydi. Kapı açıldı ve Maik Kehn başını kapıdan içeri uzattı. Otelde gördüğü adam bu değildi, o şu anda hastanede yatan Tar olmalıydı. "Herkes burada," dedi Kehn. "Başlayabiliriz."

"Lan-se," diye konuştu Doru. "Size bir kez daha düşünmenizi tavsiye ediyorum. Bu bizim için kötü sonlanabilir. Hâlâ Armpit'te bir ateşkesi konuşabiliriz."

"Hayır, Doru," dedi Lan, sigarasını küllükte söndürüp Hilo'yla birlikte kapıya yürürken. "Artık olmaz." Adamların vücut dillerinden, Shae durumu kavradı: Doru davet edilmiyordu. Lan artık ona güvenmiyordu. Hilo'ya yapılan suikast girişimi Lider'i çok zorlamış, kardeşinin yanında yer almıştı. Doru da bunu biliyor olmalıydı çünkü yüzünde aldatıcı bir vurdumduymazlık vardı, diğer iki adam odadan çıkarken yerlerinden kımıldamadı.

Shae de erkek kardeşlerinin peşinden gitti. Evin fuaye alanı Hilo'nun karambitlerini, kılıçlarını ve pistollerini tümüyle

kuşanmış adamlarıyla doluydu. Hilo onlara doğru yürüdü ve adamlar Hilo'nun çevresini sardı. Konuşmadı, ancak bir bakışla, bir baş selamıyla, omza ya da kola bir dokunuşla her nasılsa hepsini tanıyor gibiydi.

Shae, Lan'a yetişti. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Fabrikaya." Deri ceketini üzerine geçirdi ve ilikledi. Adamlardan biri ona en iyi kılıcını getirdi, seksen altı santimetrelik Da Tanori, elli beş santimlik beyaz karbon demirden kılıcı ve kabzasında beş yeşim kakması vardı. Lan kılıcı beline soktu. Shae onu bu askeri giyimde pek az görmüştü, bu halde babasına öyle çok benziyordu ki, dikkati dağılmıştı. Lan konuştu, "Oradalar, Hilo'yu öldürmeye çalışan adamlar. Gont da orada, kim bilir, belki Ayt da."

Shae epey gecikmeli olarak neler olduğunu kavrayabildi. Savaşmaya gidiyorlardı. Shae ağabeyinin kolundan tuttu. "Ben nasıl yardım edebilirim?"

Lan ona dönüp baktığında sorusunun ne kadar gülünç olduğunu anladı. "Hiçbir şey," dedi Lan. "Doru'nun Klan'm başına geçmesine izin verme." *Eğer öldürülürse.*

"Bazı şeyler öğrendim," dedi, gidişini bir nebze olsun erteleyebilmek için çaresizce. "Hazine'de. Doru da odadayken söylemek istemedim sana, ama konuşmamız gerek."

"Döndüğümde konuşuruz." Kız kardeşini alnından hızlıca öptü.

"Neden dün gece beni aramadınız?"

"Gerek yoktu. Bu olayların bir parçası olmamalısın," dedi Lan. "Seni, senden istediğim şeyden daha fazla işlere karıştırmayacağıma dair söz verdim, ki biliyorum o kadarı bile fazlaydı." Shae'nin arkasında gördüğü şeyle yüzünde gergin bir ifade belirdi.

Shae de dönüp baktı. Kaul Sen merdivenlerde uğursuz bir mumya gibi dikiliyordu, cılız gövdesinden dökülen beyaz bir sabahlık giymişti. Öfke dolu gözleri giyinip kuşanmış savaşçılar üzerinde gezindi ve artan bir küçümseme ile Hilo'da durdu.

Küçük torununu parmağı ile işaret etti, kemikli parmağını ona bir silah gibi doğrultmuştu. "Senin yüzünden," diye çıkıştı yaşlı adam. "Yine ne yaptın? Hiçbir zaman fevri bir serseriden daha fazlası olamadın. Bu ailenin sonunu sen getireceksin!"

"Büyükbaba," diye araya girdi Lan uyarır gibi.

Hilo etrafındaki savaşçılardan sıyrılıp öne çıktı. "Beni öldürmeye çalıştılar, Büyükbaba." Ses tonu nazikti, ancak Shae, Hilo'nun öfkesinin zirveye ulaştığı anlarda bu şekilde konuştuğunu biliyordu. "Yumruk'larımdan birini de neredeyse öldürüyorlardı. Bu savaş demek."

"Ayt benimle asla savaşmazdı!" Kaul Sen tırabzana tutunurken omuzları sarsılıyordu. "Biz kardeş gibiydik. Farklılıklarımız vardı, ama *savaş*, hem de Yeşil Kemik'ler arasında savaş ha? Hayır, *asla*. Eğer biri seni öldürmeye çalıştıysa, eminim hak etmişsindir!"

Öfke ve acı Hilo'nun gözlerinden fışkırdı. Sonra arkasını döndü, küçümsemesi adeta üzerinden akıyordu. "Gidelim hadi." Savaşçıları da kapıya yürüyüp evden çıkarken onun etrafını sardılar. Dönemeçte park halindeki arabalara doğru ilerlediler.

Kaul Sen çöktü ve merdiven basamağına oturdu, cılız bacaklarını bir katlanan sandalye gibi kırmıştı, sabahlığı kemikli omuz ve dizlerinden kâğıt gibi sıyrılmıştı.

"Kyanla," diye seslendi Lan. "Büyükbabama odasına dönmesi için yardım et." Bir elini Shae'nin sırtına koydu ve kısık sesle konuştu. "Onun yanında kal."

Shae başını salladı, söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı, "dikkatli ol" ya da "bol şans" belki de "lütfen geri dön" diyebilmek istedi, ama hiçbiri söylenmesi doğru olan şeyler gibi gelmedi, Lan ise çoktan yola koyulmuştu, öndeki yürüyüş yolunu geçti ve Klan'ın Yumruk'larından birinin onun için kapısını açık tuttuğu arabalardan birine bindi.

BÖLÜM 20

Fabrikadaki Düello

Fabrika sınır bölgesinin hemen ilerisinde, Dağ'ın kontrolündeki Spearpoint'te yer alan eski bir üretim binasıydı. Binanın dışındaki duvarda büyük, silik KEKON ÖZEL TEKSTİL FABRİKASI yazısı hâlâ okunabiliyordu, ancak bina yıllar önce Dağ'ın Yeşil Kemik'lerinin bir toplanma ve pratik alanı olarak kullanılmaya başlanmıştı. Olay gecesinde ve aynı gecenin sabahında Zirvesiz Parmak'larının ve Fener'lerin söylediklerine göre, Gam Oben ve Chon Daal, kaçmayı başaran iki suikastçı, Armpit'ten koşarak çıkmış ve buraya sığınırken görülmüştü.

Tam öğle vaktinde bir konvoy halinde geldiler, altı araba Zirvesiz savaşçılarıyla doluydu. Fabrika'nın hemen önüne park ettiler ve kapıları çarpıp silahlarını ellerine alarak fırtına gibi dağıldılar. Lan ve Hilo birlikte, en önde yan yana durdu. Kiremit bina uzundu ve pencereler örtülmüştü; içeride bekleyen kaç Dağlı Yeşil Kemik olduğunu anlayabilmek imkânsızdı. Hilo çatıdan onları gözleyen nöbetçileri işaret etti. Şimdiye kadar binadan çıkan kimse olmamıştı.

"Mesajı iletelim," dedi Lan.

Hilo Parmak'larından birine bir işaret verdi, saçlarının bir tarafı daha uzun olan ve alt dudağında iki yeşim çivisi olan genç

bir adamdı bu. Savaşçı dizlerinin üzerine çöktü ve başını zemine dokundurdu. "Klanım için ölmeye hazırım, Kaul-jen."

Hilo ona talimatları verdi ve Parmak silahsız olarak Fabrika'nın giriş kapısına yollandı. Talep basitti: Hilo'ya saldıran iki adamın başını ve Armpit'in kontrolünü kendilerine teslim etmeleri isteniyordu, diğer türlü hiçbir Zirvesiz, *ormanı aşmayacaktı*. Yeşil Kemik'ler için bu eski deyişin anlamı apaçık savaştı; Dağ'ın tüm bölgeleri, tüm insanları ve işleri meşru hedef olacaktı. Kaul'ler elçilerini kapıda iki nöbetçinin karşılamasını izledi. Bir şeyler konuşuldu ve elçi binanın içine alındı.

Hilo, Duchesse'in kaportasına yaslanmış bekliyordu. Lan ise Roewolfe cipinin kapısına yaslanmıştı, sinirleri gergindi ve ağzı kupkuruydu. Güneşin gökyüzünde bulutlarla boğuştuğu günlerden biriydi, bekleyen adamlar da hem sıcağa hem de gölgeye aynı anda maruz kalıyordu, hava durumu günün ilerleyen zamanında nasıl olacağına karar verememiş gibiydi. Bayan Sugo'nun kendisini Lilac Divine'da böldüğü geceden bu yana, kendisi de bir tsunaminin etkisinde gibiydi. Ne yönde ilerleyeceğine dair hiçbir kontrolü olmadığı ve kıyıya çıkabilmek için savaş bile veremediği günlerdeydi.

Lan klanların savaşmasını istemiyordu. Herkes için kötü olurdu bu, hem Yeşil Kemik'ler, hem ticaret hem de insanlar için, hele ki ülke için. Tüm bu zaman boyunca, dikkatli davrandığı müddetçe Dağ ile çatışmak zorunda kalmayacağına inanmıştı. Ayt'ın saygısızlığına göz yummuş, birlik kurmaları yönündeki teklifini ve güç gösterilerini kibarca reddetmiş, KYB'yi güvende tutmak ve Klan'ının pozisyonunu tehlikeye atmamak için hep makul adımlar atmıştı. Şimdiyse tüm adımlarının bir leoparın tuzağına çoktan düşmüş aptal bir boğanın savunmalarından farksız olduğunu anlıyordu. Düşmanı yalnızca yüreklendirmiş, Zirvesiz'in Klan Lider'inin yumuşak, korkulmaya değmeyecek biri olduğu izlenimini vermişti.

Aptal yerine konmuştu. Dağ'ın Hilo'nun yollarından çekilmesini istediğini en başından beri biliyordu, ancak düşman Lider'in bu kadar çabuk harekete geçeceğini ve böylesine şiddetli olacağını sezememişti. Acaba bu rakibinin bir kadın olmasından ötürü ilk kan döken taraf olmaya cesaret edemeyeceğini düşündüğü için miydi? Şimdi Ayt Zirvesiz'in ikinci oğlunun ismini fısıldamıştı. Klanlar arasındaki ticaret ve tüm bölgesel anlaşmalar bir yana, bu uzlaşılabilecek bir durum değildi. Kaul soyadı, böylesine bariz bir suça karşılık vermedikçe, hiçbir otorite ya da saygınlığa sahip olamazdı.

Pek uzak olmayan bir mesafeden bir buçuk kilometre uzunluğunda bir yük treni geçti, yüksek sesle yaklaştığını duyurarak ve raylar üzerinde sürekli gidip gelerek, adanın öbür ucundan Yaz Park ve Docks'taki kıyı istasyonlarına mal taşıyordu. Suyun batısından bir esinti onlara ulaştı. Fabrika sessiz ve esrarengiz görünüyordu. Zirvesiz savaşçıları homurdanarak dolaşıp sigaralarını içti. Maik Kehn ayağa kalktı. "Yanıt vermeyecekler. Muhtemelen onu çoktan öldürmüşlerdir." Maik'in yüzü sabırsızlık ve öldürme dürtüleriyle buruşuyordu. "Eğer cevap alamazsak ne yapacağız?"

Hilo konuştu. "Bu boktan yerin altını üstüne getireceğiz ve Gont Asch'ı o ufak hayalarından tutarak dışarı sürükleyeceğiz." Emrindeki adamı bu sözler yatıştırmıştı, homurdanarak ona katıldı, ancak Hilo daha da yükselmişti. Duchesse'in üzerinden indi ve Fabrika girişine giden yolu yarıladı. "Görüyor musun, Gont?" diye gürledi. Kollarını kocaman açtı ve kibirli bir edayla daireler çizdi. "Hâlâ hayattayım! Beni öldürmek için köpek yavrusu yollamayı bırak. Gel de kendin dene, seni ödlek it!"

Onun arkasında, Yumruk'lar da kükredi ve arabalarına vurarak ona katıldılar.

O anda, Lan apaçık ortada olan bir durumun farkına vardı: Dağ adamlarını Hilo'yu öldürmeleri için yollamıştı, *onu* değil;

Lan'ı, ailenin en büyüğünü, Lider'ini değil. Düşmanın tehdit olarak gördüğü kişi Hilo'ydu, Hilo gaddar ve şiddetliydi, savaşta Yumruk'lara önderlik edebilirdi. Şimdi bir suikast girişiminden kurtularak buna daha da yaklaşmıştı.

Lan kendisi için söylenenleri de biliyordu: Daha önce doğduğu için, Kaul Sen'in hükmü böyle olduğu için, aynı zamanda insanlara babasını hatırlatan bir yüze sahip olduğu için Lider kendisiydi. Bu zamana kadar güçlü ve sağduyulu bir lider olmak, barışı korumak, büyükbabasının mirasına yaraşır olmak için uğraşmıştı; bu miras ona saygı ve Klan içinde güvenilirlik sağladığı halde, düşmanlarca tehditkâr algılanmıyor ve cesaretlerini kırmıyordu. Düşman ilk atağa geçen taraf olmuştu, Klan'ın siyasi yöneticisine değil, onun baş savaşçısına karşı; bu hamle karşısında da Dağ'ın Zirvesiz'e saldıracağı ve zorla hâkimiyetine alacağına hiç şüphe kalmıyordu.

Doğumundan bu yana, öfkelenmesi güç bir karaktere sahip olmuştu, ancak Kaul Lan'ın elleri öfkeli birer yumruğa dönmüştü ve utanç ile öfke başından aşağı adeta yağdı.

Fabrika'nın kapıları açıldı ve üç adam içeriden çıktı. Lan ve Maik Kehn bu sırada adamlara doğru yürüyen Hilo'ya katılmak için birlikte ilerledi. İlk önce Zirvesiz elçisi göründü. Aceleyle yaklaştı ve bir kez daha dizleri üzerine çöktü, yaşadığı için neredeyse özür dileyecek gibiydi. "Kaul-jen, bu köpekler bana Zirvesiz uğruna ölme zevkini yaşatmadığı için pişmanım. Ancak bu iki adamı size gönderdiler."

Arkasında iki Dağlı Yeşil Kemik vardı. "Bunlar onlar," dedi Hilo Lan'a. "Topallayan Chon. Esmer olan Gam."

Her iki taraf da birbirlerine aynı şekilde tereddüt ve nefretle baktı. Chon, orta seviye bir Parmak'tı, yaralanmıştı ve korkmuş görünüyordu. Yara bere içindeki yüzü ter içinde kalmıştı, gözleri-

ni hemen yere indirmeden önce Zirvesiz savaşçılarına yalnızca bir saniyeliğine bakabildi. Gam hem vücudu hem de ruhu bakımından ondan daha yeşil görünüyordu; ensesine, burnuna taktığı ve bileklerine sardığı yeşimleri vardı. Doğrudan Lan'a bakarak söze girdi.

"Lider'im taleplerinize katılıyor," dedi Gam. "Boynuz'unuza, klanımıza karşı gerçekleştirdiği onca büyük aşağılamanın üzerine saldırılmasını onayladı, ancak bunun öfke ve ivedilikle alınmış bir karar olduğunu fark etti. Bu yüzden, uzlaşmaya açık olduğunu gösterebilmek adına, Armpit'ten daima bizim kontrolümüzde kalmış olan Patriot Caddesi hariç tutulmak üzere geri çekileceğiz."

"Ne kadar cömertsiniz," dedi Hilo alayla, "ancak talebimizin tümü bu değil."

Gam'in yanağı seğirdi, ancak Lan'a bakarak konuşmaya devam etti. "Boynuz'um size başarısızlığımızın cezası olarak yaşamlarımızı teklif ediyor. Buradakinin," başıyla Chon'u işaret etti, "bir savaşçı olarak sonu önemli değil, ancak klanım ve gururum rütbeme yaraşır bir şekilde ölmemi buyuruyor, Dağ'ın bir Yumruk'u olarak. Kaul Lanshinwan, Zirvesiz'in Lideri, size kılıç düellosu teklif ediyorum."

Lan gerçekten afallamıştı. Ardından gözlerini kıstı. "Kabul ediyorum."

Zirvesiz savaşçıları konuşmayı duyabilmek için çevrelerini sarmıştı, bu duydukları karşısında ise birer adım geriye çekildiler. Hilo dışındaki herkes vücudunu Lan'ın önüne siper gibi çekti ve sesini alçalttı. "Gam idamı hak ediyor, düelloyu değil," dedi Boynuz. "Bu da bir tür tuzak."

"Öyle olup olmadığını izleyin görürsünüz öyleyse," dedi Lan. "Ama sanmıyorum." Ayt'ın kendisini ölçme yolunun bu olduğundan emin olduğu detayına girmedi. Ayt Hilo'yla ilgili bir fikri zaten vardı. Onu öldürmeye çalışmış ve başarısız olmuştu.

Şimdiyse Lan'ın gerçekten sandığı kadar zayıf biri olup olmadığını anlamak istiyordu. Bu bilgi onun sonraki adımına karar vermesine yarayacaktı; görünüşe bakılırsa bu uğurda Armpit'in çok büyük bir kısmından çekilmeye bile razıydı. Eğer Zirvesiz'in Lideri bu düelloya yanaşmazsa, düşmanının ve kendi Yeşil Kemik'lerinin karşısında duruşunu yitirmiş olacaktı.

"O zaman ölümüne dövüş olacak bu," diye atıldı Hilo. "Kehn ve ben yapalım."

Lan onu bakışlarıyla haşladı, bunun üzerine Boynuz sessiz kaldı. Lan nasıl bir Yeşil Kemik olurdu, kendisi savaşmak yerine yaralı erkek kardeşinin ikinci kez Gam'la savaşmasına izin verirse? Hiç şüphesiz biliyordu ki, istese de istemese de, savaş Lider'i olma zamanı gelmişti, bu noktada yapılacak en yanlış şey de kendi Klan'ının Yumruk'larının ve düşmanının gözlerinin önünde Hilo'nun dövüş meziyetlerinden kendi çıkarı uğruna faydalanmak olurdu.

Dolayısıyla böyle devam edecekti, her Yeşil Kemik gibi. Eğer Ayt'ın anladığı tek dil güçse, o da bu dili kesin konuşmalıydı.

Gam birkaç adım attı. "Bıçak mı kılıç mı?"

Düello silahını seçmek düelloya çağırılan kişinin imtiyazındaydı. Hilo karambiti seçerdi –pratik, ölümcül, her zaman daha yakın mesafeden atak yapma şansı– ama Lan bir sokak dövüşçüsü değildi, aynı zamanda kılıcın resmiliği ve zarafeti daha uygun görünüyordu. "Kılıç," dedi.

Hilo hâlâ kuşkuluydu. "Bunu onurlandırmamı mı bekliyorsun?"

Düello teklifi bozulmaz bir yemindi. Kaybedenin yaşamını ve yeşimini alma zaferi, bu hiçbir akrabanın ya da müttefikin intikamını alamayacağı bir şeydi. Hilo sorusunu teoride soruyordu, Lan ona soru sorar gibi baktı. "Kaybedeceğimden mi endişe duyuyorsun?"

Hilo Gam'a bakmak için hafifçe döndü. Sonra yeniden ona baktı ve kısık sesle konuştu. "Önemsiz biri değil."

"Ben de öyle." Lan bunu istediğinden daha keskin bir tonda söylemişti.

"Burada Gam'la senin adına savaşmayı isteyecek tonla Yumruk'um var. Sen Lider'sin."

"Bunu yapamayacaksam, Lider *olamam.*" Lan'ın yanıtı ters ve yalnızca Hilo'nun duyabileceği kadar kısıktı, ancak yine de, bugüne kadar diğerlerinin söylemeseler de inandıkları şeyi söylemişti: yüce Kaul Du'nun oğlunun ne kadar yeşil olduğunu kanıtlaması gerekiyordu.

Lan, Da Tanori'sini kınından çıkardı ve erkek kardeşine uzattı, Hilo iyi şans getirmesi için parlak metale tükürdü ancak gülümsemedi.

"Saldırgan Saptırma taktiğini iyi kullanıyor," dedi. "Onunla yakın mesafeden dövüşmen daha iyi olur." Lan'ın omzunu ve ensesini hafifçe sıktı, sonra da Kehn'in yanında beklemek üzere geri çekildi. Adı konulamayan bir sancı Lan'ın göğsünde yer etti, Hilo'ya ne olur ne olmaz diye bir söz söylemek istediyse de bunun kötü şans getireceğini düşünüp kendini tuttu.

Lan pek dindar biri değildi, ancak Keşiş Jenshu, Dönen Adam, tüm yeşim savaşçılarının atası için kısa bir dua etti. *Cennetteki Büyük Amcamız, bana bugün ailenin yeşilinden bahşet, buna yaraşabileyim.* Sonra döndü ve Gam'la yüzleşerek selamlamak için kılıcını alnının hizasına kaldırdı. Diğer adam da aynı şekilde onu selamladı. Birbirlerinin etrafında bir tur attılar. Gökyüzü anlamsızca berraklaşmış ve güneşin sıcağı kaldırımlardan yansımaya başlamıştı. Kakma yeşimler Lan'ın avcunun içinde atıyor, yeşimin enerjisini ona katıyordu, zihnini berraklaştırıyor ve uzay ve zamanın akışını değiştiriyordu. Saniyeler

uzadıkça mesafeler kısaldı. Gam'in kalbi Algısının tam ortasında küt küt atıyordu. Adamın yeşim aurasının değişiminden kendisini ölçümlediğini, ne zaman ve nasıl saldıracağına dair karar vermeye çalıştığını anladı.

Birkaç korkunç saniye boyunca şüphe onu ele geçirdi. Lan bir zamanlar Akademi'nin en iyisiydi ve en şiddetli düellolardan galip çıkmıştı, ancak en sonuncusunun bile üzerinden yıllar geçmişti. Gam Oben ise Gont Asch tarafından yetiştirilmişti ve bir dövüşçü olarak çok daha fazla yeteneği ve pratiği vardı. Belki de Ayt çok akıllıca bir kumar oynamıştı. Bu adama yenilebilir, Klan'ını alaşağı edebilirdi.

Lan'ın anlık kararsızlığını Algılayan Gam saldırmak için o anı seçti. Klasik bir kılıç hamlesiyle başladı, sonra atak yönünü değiştirerek kılıcı sallamaya devam etti. Lan yön değişikliği hilesini anlayarak ilk atağı karşılayabildi, kendi kılıcıyla daireler çizerek delici bir hamle savurdu. Gam çabucak kurtuldu, kolunu başına siper etti; Lan'ın kılıcı Çeliklenen koluna isabet etti.

Lan saldırgan bir telaşla hızlı kesikler bırakabilmeye davrandı. Kılıçları ölümcül bir düet yapar gibi birbirine çarpıyordu. Engellenip bükülen Gam geri çekildi, sonra ansızın dikleşerek Lider'e bir tekme savurdu. Lan kaburgalarının büküldüğünü ve adamın Kuvvetinin altında kaldığını hissetti. Aniden Hafifleyerek geriye doğru sıçradı ve ayaklarının üzerinde doğruldu. Arkada onları izleyen iki adam aceleyle onlara yer açmak üzere çekildi.

Şimdi rakibine kılıçla saldıramayacağı kadar fazla bir mesafe bulunduğundan, Lan Hilo'nun uyarısını hatırladı ve tam da bu sırada Gam'ın sol kolunu bir haykırışla öne doğru sallayarak yoğun bir yeşim enerjisi savurduğunu fark etti, gönderdiği Saptırma dalgası kocaman bir adamı bile kolaylıkla yere serebilecek kadar kuvvetliydi. Lan öngörülü davranabilerek düşey bir Sap-

tırma yolladı ve diğer Yeşil Kemik'in atağının bir geminin burnu gibi ayrılmasını sağladı. Enerjilerin çarpışmasını hissetti, sımsıkı kenetlediği çenesinden ve saçlı kafasının geriye düşüşünden de adamdaki yansımasını gördü.

Uzaklaşan bir akımı yeniden içine çeker gibi, Gam'in aurasında yeniden hâkimiyet sağladığını ve yeni bir Saptırmaya hazırlandığını hissetti. Lan rakibine hücum etti, Hafifleme ve Kuvvetle onu baş döndüren bir hıza maruz bıraktı. Kılıcı Gam'in ensesinin bir tarafında ölümcül bir kesik açtı. Diğer Yeşil Kemik kesikle birlikte inledi ve Lan'ın göğüs kemiğine avcuyla saldırdı.

Yumruk, Saptırma için topladığı tüm enerjiyle Odaklandı. Lan tüm vücudunu Çelikledi, diğer adamın gücünün onunkinden fazla olup olmamasının ölümü ya da yaşamı anlamına geleceğinin bilincindeydi.

Her şey kararda; Gam'in enerjisinin onu yıprattığını ve boyun eğdirdiğini hissetti. Göğüs kafesi açılmış ve kalbi ele geçirilmiş gibiydi. Lan aklının bir köşesinde ölümün vaktini beklediğini hissetti. Çeliklemesi dağılıyordu, ancak yok olmadı. Bir anlık çıkmazda kaldı, sonra haykırarak öldürücü hamlenin gücünü dağıttı. O, sonuçta, bir Kaul'dü.

Gam kendini tamamıyla son hamlesine vermişti. Bir saniye ayakta kalabildi, yeşim aurası soluk ve dayanıksızdı. Lan kılıcını karşısındaki sanki yumuşak bir kalıp sofa peyniriymiş gibi adama soktu. Başka bir hamleye gerek kalmamıştı, ancak kılıcı daha derine sokarak dokularını ve atardamarını parçaladı. Algısı etrafındaki yoğun ruhsal gürültüden duyarsızlaşmıştı; Gam'in korkusunun ve acısının verdiği heyecan, adamın canı vücudundan ayrılırken duyduğu yoğun enerjinin yankıları, Zirvesiz'in onları izleyen savaşçılarının zafer ve coşku dolu hareketleri ve elbette Dağ'ın yere yığılan İki Numaralı Yumruk'u.

Lan zorlukla soluyarak dizleri üzerine çöktü. "Teşekkür ederim, Jenshu Amcamız, yanımda olduğun için," diye fısıldadı. Ardından, yükselen sesler arasında kendini duyabilmek için sesini yükselterek rakibinin cesedine konuştu. "Yeşimini iyi taşıdın ve bir Yumruk olarak öldün. Değerli bir rakiptin Gam, Boynuz'un için ise büyük bir kayıp." Kılıcının her iki yüzünü cesedin sol kolunun yenine sildi, sonra kılıcını yukarı kaldırıp kendisi de ayağa kalktı. "Kılıcım temizdir."

Kenardan, Kaul Hilo Maik Kehn'e başıyla kısa bir talimat verdi. Yumruk bunun üzerine öne çıkıp, kaderini kabullenerek diz çökmüş olan Chon Daal'ın kafasını tutup geri çekti ve boğazını karambitiyle tamamen kesti, cesedini ise asfalta fırlattı.

"Zirvesiz! Zirvesiz!" diye haykırdı tüm Yeşil Kemik'ler. "Kaul Lan-jen! Kanımız Lider için!" Hepsi dizlerinin üzerine çöküp yumruklarını alkış gibi yere vurdu, güçlü ve coşkulu yumruklarının Kuvveti kaldırımı yamultuyordu. Lan düşmanının yeşimlerini ve bilekliklerini alıp, yüzündeki çivileri çıkardı. Bunca yeşimi avcunun içinde tutmak boğazının sıcaktan kurumasına ve saç diplerinin sanki elektriklenmiş gibi karıncalanmasına neden olmuştu. Tıpkı bir rüyadaymış gibi hareket ediyordu, rahatlamış ve sersemlemişti.

Durdu. "Gidiyoruz," diye bağırdı. "Ama düşmanlarımıza şu bilgiyi bırakıyoruz: Zirvesiz kendinin olanı savunur ve öcünü alır. Birimize yapılan yanlış, hepimize yapılmıştır. Bizimle savaşmak istediniz, biz ise yüz mislini size vereceğiz. Kimse bizden bizim olanı çalamaz!" Lan kazandığı bir avuç yeşimi salladı ve patırtı iyice arttı. Hilo'nun kollarını birleştirdiğini ve yerinde gülümseyerek yaylandığını gördü.

Yeşil Kemik'ler arabalara doluştu. Kana susamışlıkları, tam olarak olmasa da, düellonun sonucuyla biraz yatışmıştı.

Lan Klan'ın savaşçılarının kendi önünde de Hilo'nun önünde eğildikleri gibi eğilmelerinden duyduğu tatmini yaşamak üzere kendine izin vermişti. İzleyen herkese, düello hızlı ve kesin görünmüştü. Dağ ölümlerin intikamını almaya çalışmayacaktı. Zirvesiz hiç can kaybetmemişti ve Armpit de neredeyse tamamen onların kontrolündeydi. Bu bir zaferdi. Değil miydi?

Lan kendi gümüş renkli cipini geride bırakıp Duchesse'in arka koltuğuna geçmek üzere kapısını açtı. Arka koltukta tek başına otururken, kazandığı yeşimleri yanına bıraktı. Kılıcını da kayışından çıkarıp ayaklarının altına uzattı. Acı çekiyordu. Kollarındaki ve bileklerindeki yeşim inanılmaz ölçüde ağır geliyordu ona, yaralandığını hissetti, yarası çok derinlerde gibiydi. Kendisinden başka birilerinin daha düelloyu burun farkıyla kazandığını anlayıp anlamadığını merak etti.

Hilo ön yolcu koltuğuna oturdu. Maik Kehn arabayı çalıştırıp otobana girdiğinde ve şehre doğru yola koyulduklarında, Hilo arkasına döndü ve ağabeyine bir sigara uzattı, ardından onun için sigarayı yaktı. Tekrar önüne döndü ve camları yarıya indirdi. "Canın çok fena yanmış olmalı," dedi sessizce. "Uzansana, Lan. Bizden başka kimse yok."

BÖLÜM 21

Aile Konuşması

Shae büyükbabasının yanı başında oturmuş, elini onun pürüzlü elinin üzerine koymuştu. Ağabeyinin gidişiyle ilgili velvelenin üzerine, ev ilginç bir sessizliğe bürünmüştü. Shae, Doru'nun nereye gittiğini merak ediyordu, hâlâ evin içinde bir yerlerde miydi yoksa telefon görüşmeleri yapmak ya da neler karıştırıyorsa onlarla meşgul olmak üzere gitmiş miydi bilmiyordu. Gidip ortalığı kolaçan etmek istedi ancak büyükbabasını bırakmak istemiyordu. Shae'nin daha önce görmediği biçimde kırılgan ve savunmasız görünüyordu. Benekli derisinin altında hâlâ güçlü bir benliği olduğunu sezebiliyordu, böyle dayanıklı bir yeşim aurasını yönetebilen çelik iradeyi de, ancak oturuşunda, gevşek duruşunda derin bir gücenme duygusu, artık Klan'ın atan kalbi olmadığını anlamanın acısı var gibiydi. Artık Kekon'un Meşalesi olmadığını anlamanın.

Kyanla, Kaul Sen'e tepsiyle bir kâse doğranmış meyve getirdi, battaniyesini ve yastıklarını toparlayarak onu pencerenin yanındaki sandalyesinde daha fazla rahat ettirmeye çalıştı. Adam onu başından savdı ve berrak ancak yorgun gözlerini Shae'ye dikti. "Neden gelip burada yaşamıyorsun? Bunca zamandır neler yapıyordun?" Shae gerildi, ancak büyükbabasının soruları kızgınlıktan ziyade şaşkınlıktandı. Üzüldü. "Janloon'da yaşamak isteyip ailen-

le mi yaşamak istemiyorsun? Başka bir adamla mı görüşüyorsun yoksa? Eve getirmek istemediğin başka bir yabancı mı var?"

"Hayır, Büyükbaba," dedi Shae, bu kez canından bezmişti.

"Ağabeyinin sana ihtiyacı var," diye ısrar etti adam. "Ona yardım etmelisin."

"Benim yardımıma ihtiyaçları yok," dedi Shae.

"Senin neyin var? Kendi kimliğini kaybetmişsin sen," diye buyurdu Kaul Sen. "Eskiden benim en sevdiğim torunumun *sen* olduğunu söylerdim. Hatırlıyor musun?"

Shae cevap vermedi. Bakışlarını ocaktaki suyu izler gibi diktiği ön taraftaki yoldan çekmeye çalıştı. Can sıkan bir umutsuzlukla, bir zamanlar asla olmayacağına yemin ettiği kişiye dönüştüğünü fark etti; annesi gibi, evde oturup tehlikeye ve şiddete giden adamlar için endişeleniyordu işte. Gençliğindeki hali olsa kendinden iğrenirdi. O Kaul Du'nun kızı, Kaul Sen'in torunuydu; üstelik *en sevdiği.* Büyürken, erkek kardeşleri kadar önemli olmama fikri ona lanet gibi gelirdi.

Çocukluğundaki yatak odasının çekmecesinde bir yerlerde, Akademi'ye devam eden bir ergenken sakladığı bir defteri vardı. Eğer defterin sırtını zemine yaslayıp dik olarak bıraksa, açılacak sayfa düşey bir çizgiyle tam ortasından ikiye bölünmüş bir sayfa olurdu. En tepede kendi ismi, diğer tarafta Hilo'nun ismi vardı. Yıllar boyunca her başarısını ve birinci bitirdiği her karşılaşmayı o deftere not etmişti. Hilo'nun haberi bile olmadan, Hilo'nun skorlarını da yazmıştı. Bazı alanlarda daha başarılı olmakla birlikte, Shae daha kararlı ilerliyor, daha fazla çalışıyor ve daha fazla istiyordu. Sınıfının birincisi olarak mezun olmuştu, üstelik en genç oydu. Hilo ise altıncı olmuştu.

Her zaman ağabeyinden daha rütbeli bir Yeşil Kemik olmuştu ve bununla da gurur duyuyordu. Birkaç yıl içinde ise bunun hiçbir anlam ifade etmediğini anladı. Hilo'nun skorlarını aşağı çeken

kusurları –sokak dövüşleri– ona daha fazla beğeni kazandırıyor ve safına daha çok kişi katmasını sağlıyordu. Shae'nin tek başına geçirdiği saatler boyunca, takıntılı halde ders çalışması veya pratik yapması onu diğer öğrencilerden, özellikle de diğer kadınlardan uzaklaştırmıştı. Hilo ise bu zamanlarını şimdi en sadık Yumruk'ları ve Parmak'ları olan insanlarla boş boş takılarak geçirmişti. Geriye dönüp bakınca, Shae bu ergen saflığına neredeyse gülecekti, umutsuz dürüstlüğüne ve kaçınılmaz hayal kırıklığına da.

Bir gün, Hilo defterini keşfetmiş ve ikisinin galibiyetlerini kıyaslayan o iki sütunu bulmuştu. Öyle çok gülmüştü ki gözlerinden yaşlar gelmişti. Tüm arkadaşlarına anlattığı için hep birlikte Shae ile acımasızca dalga geçmişlerdi. Shae öfkelenmiş ve onun bu durumla eğlenmesinden ve kendisini yenme hırsını boş bulmasından ötürü aşağılanmış hissetmişti. Öfkesi ise onu yalnızca daha da şaşırtmış ve daha fazla eğlenmesine yol açmıştı.

"Bunu neden saklıyorsun?" Defteri kız kardeşinin yüzüne doğru sallamıştı. "Evet, okulda benden daha iyisin, elbette. On yıl sonra falan bana tepeden mi bakacaksın?" Defteri gülümseyerek ona fırlatmıştı, bu da onu daha fazla aşağılanmış hissettirmişti; defteri almaya ya da yırtmaya tenezzül bile etmemesi. "Neden her zaman *bunca çaba* harcamak zorunda hissediyorsun, Shae? Lan günün birinde Lider olacak, ben Boynuz olacağım, sen de Kılavuz. Okulda alınan notlar kimin umrunda ki?"

Ve neredeyse öyle de olmuştu. Lan artık Lider'di; Hilo da Boynuz. Bu üç kişilik yönetim kadrosunu bozan tek kişi kendisiydi. Kıymık kendisiydi. Hilo gittiğinde ona çok öfkelenmişti, yalnızca Espen'lerden ya da Jerald'dan nefret ettiği için değil, yaptıkları ve sakladığı sırlar yüzünden de değil. Dünyalarında kendilerine düşen payı reddeden kişi olduğu için ona öfkeliydi. Otelde, onu affettiğini söylemişti, ama Shae buna inanmakta zorluk çekiyordu.

İlgisini büyükbabasının meyve tabağında toplamaya çalıştı, büyükbabası yemeyince meyveleri tek başına yedi. "Savaş zamanları kolaydı," diye mırıldandı Kaul Sen ansızın. "Şotaryen'ler zalimdi, ama biz onlara direnebildik. Bugünlerde ise mi? Espen'ler her şeyi satın alıyor; yeşimimizi, torunlarımızı. Yeşil Kemik'ler ise sokaklarda köpek gibi birbirleriyle dalaşıyorlar!" Yüzünü acıyla buruşturdu. "Ben artık bu dünyada yaşamak istemiyorum."

Shae büyükbabasının elini sıktı. Yaşlı bir despot olabilirdi, ama böyle konuştuğunu duymak onu üzüyordu. Sağ kulağını çekiştirdi, Jerald'ın her zaman onun batıl Kekon inançlarıyla dalga geçtiğini anımsayarak. "Böyle konuşma, Büyükbaba." Tekrar camdan dışarı baktı ve öyle hızlı ayağa kalktı ki neredeyse büyükbabasının tepsisini devirecekti. Kapılar açılıyordu. Arabalar arka arkaya içeri giriş yapıp dönemeçte park etti.

Shae, Kyanla'yı çağırdı ve telaşla merdivenlerden aşağı indi. Ağabeyleri hep birlikte ön kapıdan içeri girdi. Rahatlık duygusu bir anda her yanını sarmış, dizlerini güçsüz kılmıştı, toparlanmak için tırabzanlardan destek aldı. Lan ona zayıf bir gülümsemeyle baktı. "Öyle bakmasana. Geri döneceğiz dedim ya?"

Hilo araya girdi. "Tüm şamatayı kaçırdın, Shae." Kolunu gururla Lan'ın bir omzuna attı ve İlk Yumruk'una seslendi. "Kehn, adamları topla. Bir aile konuşması yapmamız gerekiyor. Kimseyi içeri alma."

Lan'ın çalışma odasına girip kapıyı kapadılar. "Büyükbabam yok mu?" diye sordu Shae. "Ve Doru?"

"Bekleyebilirler," dedi Lan.

Shae afallamıştı, hatırladığı kadarıyla, Lan daima Klan kararlarına Kaul Sen'i ve Doru'yu da dâhil ederdi. Aile reisini ve Kılavuz'u bu şekilde dışarıda bırakmak küçük düşürücüydü. Klandaki rüzgâr farklı esmeye başladığı gibi yanlış bir izlenime neden olabilirdi.

Daha da rahatsız edici detay ise *kendisinin* burada olmasıydı. Ağabeyleri onu da dâhil etmişti, üstelik yeşim taşımıyordu bile. İnsanlar onun Doru'nun yerini almaya başladığını düşünebilirdi. Bunların hiçbirinin olmasını istemiyordu, ama gidemiyordu da. Kendine burada olmaması gerektiğini söylemesine rağmen, deri koltuklardan birine oturdu. Lan da kendini yavaşça onun karşısındaki koltuğa bıraktı, Shae o anda ağabeyinin yaralı olduğunu anladı. Kanaması yoktu, ancak solgun ve kansız görünüyordu, ağabeyini o şekilde göreceğini hiç ummadığı biçimde kırılgan görüyordu.

"Lan," dedi, "bir doktora ihtiyacın var."

"Şimdi olmaz," dedi Lan. Shae sol elinin avcunda kımıldayan minik yeşim taşları olduğunu fark etti, bunlar yeniydi. Kazanılmış yeşimler.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Onlardan iki tanesini mezara gönderdik." Hilo ayakta dikiliyordu. Hâlâ tepeden tırnağa silahlıydı ve rahatlayamıyordu. "Lan onların en iyi Yumruk'larından birini düelloda yendi, diğerini de idam ettik. Armpit'i geri aldık."

Shae, "Gülümsemiyorsun ama," dedi. Adamlarıyla birlikte yürürken Hilo zafer coşkusunu taşıyor gibiydi. Şimdi Lan ve Shae ile birlikteyken ise somurtuyordu.

"Bu yalnızca açılış gösterileriydi," dedi Lan. "Tekrar deneyecekler."

Hilo, Lan'ın özenle yerleştirilmiş kitaplığının önünde kısa voltalar attı. "Ayt'ın adamları dün bana tuzak kurdu. Bugün Gont Yumruk'unu Lan ile düello etmesi için üzerimize gönderdi. Dağ bize yüzlerini bile göstermeden zarar verebileceklerini kanıtladı. Şimdilik onlardan önde gibi görünebiliriz, ama çok yaklaştılar. Bize zarar veriyorlar. İnsanlar konuşmaya başlayacak, bu bizim için çok kötü olur."

Shae, "Dört adamlarını öldürmüşsünüz," dedi.

"On Yumruk Lider'in yanında hiçbir şey değil," dedi Hilo.

Lan dikkatini Shae'ye verdi. Olabildiğince hareket etmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Bize ne bulduğunu söyle. Hazine'de."

Gönülsüzce, Shae odanın içine bakındı, bir köşede gizlenen Doru'yu bulmayı bekliyordu neredeyse. "Size Gont Asch'ın imzaladığı yeni ekipman alımlarından bahsetmiştim. Şey, bu kullanılıyor. Madendeki üretim oranı yüzde on beş oranında artmış, son on yıldaki en büyük artış," dedi. "Bu yüzden ben de ekstra yeşimin nereye gittiğini merak ettim. KYB finansal verilerini inceledim ve artışla ilgili herhangi bir hesap tutulmadığını gördüm. İhracat satışları da artmamış, bana ihracat kotasının artırılmaması yönünde oy verildiğini sen kendin anlatmıştın. Dövüş sanatları okulları, tapınaklar, lisanslı kullanıcılar için ayrılan rezerv ise toplamda yalnızca yüzde altıyı oluşturabilir. Bu da bize korkunç miktarlardaki yeşimin çıkarıldığı ancak dağıtıma verilmediği bilgisini veriyor."

"Yani kasalarda bekliyor," dedi Hilo.

"Hayır, o da değil," dedi Shae. "Kekon Hazinesi'ne gittim ve son üç yılın kayıtlarını inceledim. Yeşim stoklarının artışı söz konusu değil, yani üretimdeki artışı hiçbir şey karşılamıyor. Madenlerle kasalar arasında bir yerde, yeşim kayboluyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Lan. "Kılavuz'un ofisindeki denetimciler..." Kendini durdurdu. Gerideki dişlerini öyle sıktı ki çenesi gerildi.

"Doru." Hilo Kılavuz'un adını tükürür gibi söylemişti. Başını çevirip kapalı kapıya baktı. "O da işin içinde. Dağ bunca zamandır ekstra yeşim üretiyor ve burnumuzun dibinde kaçakçılığını yapıyor, KYB'deki diğer klanları aldatıyor, Kraliyet Konseyi'ndekileri de öyle. O hayasız yaşlı ajan da bunca zamandır Ayt'ın arkasını kollayıp bizi ayakta uyutuyormuş."

Lan'ın yüzüne gölge düştü. "Doru her zaman aileye sadıktı. Bize çocukluğumuzdan beri bir amca gibi arka çıktı hep. Bize Dağ'ın yanında yer alacak boyutta bir ihanet işleyebileceğine inanamam."

"Bu farklılıklardan haberi olmaması mümkün," diye öne sürdü Shae. "Onun emrindeki bir başkası da onun incelediği raporlarda oynama yapıyor olabilir."

"Peki, buna sen inanabilir misin?" diye sordu Hilo.

Shae yanıt vermekte tereddüt etti. Doru'yu ne kadar tiksindirici bulsa da, Lan ile bu noktada aynı fikirdeydi, emektar Kılavuz'un Klanı bu denli aşağılayabileceğine inanmak çok zordu. İş savaş ve ticarete geldiğinde, büyükbabası ona onlarca yıl koşulsuzca güvenmişti. Meşale nasıl olur da yargıları bu derece zayıf biri olabilirdi? "Bilmiyorum," dedi Shae. "Ama artık gitmesi gerekli. Bir hain değilse de, bir Kılavuz olarak yeterince kurnaz değilmiş demek ki."

Lan ve Hilo bakıştı. "Hangisi olduğunu öğreneceğiz. Şimdilik bu bilgileri kendimize saklayalım ama." Lan, Shae'ye döndü. "Söylediğin her şeyin kanıtı elinde mi?"

"Evet," dedi Shae.

"Her şeyi raporla ve yarına kadar tümünün üç kopyasını Woon Papidonwa'ya ulaştır. Yalnızca Woon'a, başka birine gerek yok." Lan duraksadı. "Teşekkür ederim, Shae. Yaptığın işi takdir ediyorum, bizim için tüm bunları araştırdın. Umarım seni zor bir duruma sokmamışımdır. Öyle olduysa da özür dilerim."

Hepsi bu kadardı. Onu aralarına aldıkları hızda, tekrar dışarda bırakacaklardı. "Ağır bir şey değildi benim için," diyebildi. Haftalardır süren seyahat hali, Hazine arşiv odasında geçirdiği saatler, dosyaları karıştırması, hesap defterlerini ve arşivleri gözleri acıyana ve hava kararana dek karıştırması... Shae odadan kalkıp kapıya gidene kadar üzerinde Hilo'nun bakışlarının ağırlığını hissetti.

"Shae," dedi Lan. Shae elini kapının koluna uzatmışken durdu. Lan nazik bir sesle, "Ara sıra yemeğe gelsene. Ne zaman istersen. Önden arayıp bildirmene gerek yok."

Shae yüzünü çevirmeden başıyla onayladı, sonra dışarı çıktı. Ağır kapı ardından kapandı. Shae kapıya yaslanıp bir anlığına gözlerini kapadı, sabah takside otururken yaşadığı duygu karmaşasıyla bir kez daha savaştı. Neden gitmesi istendiği için bu kadar kötü hissediyordu, birkaç dakika öncesine kadar odaya girmeyi bile istememişken? Kendini iki yanağından kuvvetlice tokatlayabilmek istedi. *Her ikisine de sahip olamazsın!*

Lan'ın gitmesine izin vermesi iyi bir şeydi. Utanç içinde, kendisine büyükbabasının haklı olduğunu itiraf etti, kendi kimliğini kaybetmişti artık.

BÖLÜM 22

Onur, Yaşam ve Yeşim

Shae odadan çıkar çıkmaz, Lan Hilo'ya döndü. "Doru'yu gözlemlemesi için güvendiğin birini görevlendir. Farkına varmayacağı, az da olsa yeşim taşıyan biri olsun. Kılavuz'un ofisinde adamın var mı?" Hilo başını salladığında, Lan, "Dağ ile bir bağlantısı olup olmadığını bilmek istiyorum," dedi. "Bir hain olup olmadığını."

"Bence adamımı buraya getirip bunu hemen öğrenebiliriz."

Lan başını iki yana salladı. "Ya yanılıyorsak? Öte yandan, ya yanılmıyorsak? Doru büyükbabamın kardeşi gibi. Kendi şanlı günlerinden geriye sadece Doru kaldı. Siz o ikisini her sabah birlikte görmüyorsunuz. Ben görüyorum; hâlâ çaylarını birlikte içip bahçedeki kiraz ağacının altında çember satranç oynuyorlar, tıpkı yaşlı bir karı koca gibiler. Doru'nun ihanetle suçlandığını görmek adamcağızı öldürür." Lan bir anlığına gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı.

"Olmaz," dedi. "Emin olmamız gerekiyor ve eğer doğruysa, bunu sessizce halletmeliyiz, büyükbabam asla bilmemeli."

"Doru onun üzerine gittiğimizden şüphelenecek," dedi Hilo "ve diğer herkes de sorular soracak. Onu şimdi bile dışladık, bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Yumuşatarak," dedi Lan. "Shae ile özel bir ağabey kardeş konuşması yaptığımızı, onu klana geri döndürmeye çalıştığımızı söyleyeceğim."

Hilo nihayet oturdu, biraz önce Shae'nin oturduğu koltuktaydı. Lan da koltuğunda hafifçe geriye yaslandı. Elindeki ve cebindeki yeni yeşimlerle, Hilo'nun aurası zihninde oldukça berraktı.

"Peki ya Shae?" diye sordu Hilo.

"Ne olmuş ona?"

"Bana onu zorlamamamı söyledin. Onu yalnız bırakacağımızı ve kendini ortalıkta yeşimsiz dolaşarak rezil etmesine, istediği buysa, göz yumacağımızı söyledin."

"Bu doğru," dedi Lan.

"Sonra da onu Klan işlerini araştırmaya yollamışsın ama bana söylemedin bile. Eğer senin için çalıştığını bilsem, ona karşı daha nazik davranırdım." Hilo başını salladı. "Beni yanlış anlama. Karşı çıktığım yok. Ama ne taraftasın? Onu istiyor musun istemiyor musun?"

Lan burnundan hafifçe soluk verdi. "Ben ondan Klan için bir şey yapmasını asla istemezdim, ancak bana sayılarla arası iyi olan, Doru'nun kontrolünde olmayan biri lazımdı, şüphelerimin peşinden gidebilecek gibi. Ne bulduğuna bakılırsa, bundan pişmanlık da duymuyorum, ama bu fikrimi değiştirdiğim anlamına gelmiyor."

"Çok yakında yeni bir Kılavuz'a ihtiyacın olacak," dedi Hilo.

"Hayır," dedi Lan sert çıkarak. "Yeniden aramızda yer almak ister, orası ayrı. Ancak onu suçlu hissettirerek, emir vererek ya da tehdit ederek klana döndürmeye çalışmayacağım. Özellikle de *senden* baskı görmeye ihtiyacı yok şimdilik. Büyükbabam yeterince üzerine gidiyor. Eğer Shae Espen'lerden eğitim aldıysa –ki bu şu anda hiçbirimizin sahip olmadığı bir şey– hayatta bizim sahip olmadığımız başka seçenekleri de olabilir. Janloon yalnızca Yeşil Kemik'lerin değil. Burada yeşimin olmadan da yaşamayı seçebilirsin, sıradan bir hayat süren sıradan bir vatandaş olabilirsin, tıpkı milyonlarca diğer insan gibi."

Hilo ellerini havaya kaldırdı. "Öyle olsun."

"Artık çocuk değilsin. İkiniz de kendi tercihlerinizi yapabilirsiniz. Etrafımda kanayan burunlar görmeye ve birbirinize saygı göstermenizi söylemeye ihtiyacım yok."

"Öyle olsun dedim ya." Hilo bir saniye sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. "Lan. Sana daha yakın oturana dek fark etmemiştim, ancak auran pek iyi görünmüyor. Sanki..." Gözlerini sımsıkı kapadı ve yüzünü ona çevirerek Algılamaya odaklandı. "Parıldıyor, nabzı atıyor gibi. Kötü hissettiriyor. Sen gibi değil."

"Yeni yeşimler yüzündendir," dedi Lan. "Alışması biraz sürüyor. Sen de biliyorsun." Hâlâ yerinde oturuyordu, ancak kalp atışları hızlanmıştı.

Hilo gözlerini açtı. "Bence onları taşımamalısın."

"Bu yeşimleri kazandım ben." Yaptığı bu ani savunmaya kendisi de şaşırmıştı. "Bunlar benim hakkım. Sen de kazandığın tüm yeşimleri taşıyorsun, öyle değil mi?"

Erkek kardeşi omuz silkti. "Evet."

"Dün gece ne taşıyordun?"

Hilo öne eğildi ve ceplerine ulaşıp içindekileri dökebilmek için koltuğun öteki tarafına kaydı. "Yüzükler, bileklik ve kolye. Tabii biraz temizlemem gerekecek bunları." Lan inceleyebilsin diye elindekileri uzattı. "Saat ve şu ufak çiviler Maik'lere ait. Arabamdaki kemer de bana olduğu kadar onlara da ait." Yeşimleri yeniden cebine koydu. "Gam'inkiler kadar fazla değil."

"Yine de tümüne bakınca daha fazla yeşimin var." Lan gözlerini kırpıştırdı, bunu gerçekten söylemiş miydi?

Hilo'nun gözleri kocaman açıldı, şaşırmıştı. "Olay bu mu yani?" Dilini dudaklarında gezdirdi. "Ben Boynuz'um, ağabeyciğim. İnsanlar benden zeki olmamı beklemiyor. Benden eşek yüküyle yeşim taşımamı bekliyorlar ama. Herkes farklı."

"Bazı insanlar daha iyi. Kanları daha kuvvetli akıyor." Lan kendinde ne gibi bir sorun olduğunu merak etti, sesi acı ve huysuz çıkıyordu. Otuz altı saatten uzun süre uykusuz kalmanın getirdiği yorgunluk, Fabrika'daki düello, şimdi de yeşim – ona fazla gelmişti anlaşılan. Hem fazla hem de çok hızlıydı olanlar. "Düello etmeyeli yıllar olmuştu, Hilo," dedi. "Ayt babasının Boynuz'unu ve iki Yumruk'unu öldürdü. Bugün ben adamlarımızın önünde savaştım ve kazanmak zorundaydım. İnsanlar yarın bana dikkatle bakacaklar, Zirvesiz'i savaşta Dağ'ın karşısına dikebilecek kadar kanı kuvvetli olduğumun kanıtlarını arayacaklar üzerimde. Bunun doğru olduğunu herkesten çok sen biliyorsun."

Hilo'nun bakışları sabitti. "Haklısın. Bu doğru." Bakışlarını yerdeki halıya indirdi, dudaklarını büzdü, sonra toparlandı. "Ama bunu hemen yapmak zorunda değilsin. Gam'in sana saldırdığı şeyden sonra? Yaralısın. Bırak onları, Lan. Kendine biraz zaman tanı." Ayağa kalktı ve yeşimleri ona vermesi için elini uzattı.

Bir anda artan bir sahip olma dürtüsüyle, Lan'ın yumruğu sıkılarak avcundaki yeşime kenetlendi. *Onun* yeşimini, nasıl olurdu da küçük kardeşi ondan almaya cesaret edebilirdi? Hilo'nun aurası fazlasıyla sert ve yakındı, zihnini kör ediyordu. Orada dikilmeye devam ediyordu, ellerini iyice uzatmıştı, Lan sonunda Algıladı, açgözlülük değil, yalnızca endişe vardı orada.

Bir anda, yeşimin ona ne yaptığının farkına vardı: onu uçlara sürüklüyor, duygularını çarpıtıyordu. Çok fazla yeşim takmanın yan etkileri ve belirtileri çocukluğunda ona öğretilmişti – her Yeşim Kemik gibi. Farklı ruh halleri arasında geçiş, duyuların yanıltıcılığı, titreme, terleme, ateş, çılgınca atan kalp, endişe ve paranoya. Tüm bu belirtiler aynı anda ya da farklı zamanlarda görülebilirdi. Aylar veya yıllar içinde gidip gelebilirdi; stres, kötü sağlık ya da yaralanmalarda depreşebilirdi. Eğer teşhis konulmazsa, sonunda Dürtülere dönüşürdü, ki bu da neredeyse her zaman ölümcüldü.

Hilo şimdi ona dikkatle bakıyordu. Lan ellerini açıp yeşimleri masaya bırakmak için kendini zorladı. Göğüs cebinden kolyeleri çıkardı ve Gam'in yeşimlerinin tümünü kendinden uzaklaştırdı.

Birkaç saniye geçtikten sonra değişiklikler başladı ve öylesine hızlıydı ki, sanki ateşi vardı da, bir anda düşmüştü. Kalp atışları normale döndü, odadaki acı dolu keskinlik sona erdi. Hilo'nun aurası her zamanki sakin uğultusunu yeniden kazandı. Lan sakince, derin bir nefes aldı ve nefes verdi, rahatlamasının bu kadar belli olmamasına çalışıyordu. "Oldu mu?"

Hilo başını salladı ve yeniden geriye yaslandı, ama gözlerinde Lan'ın hoşuna gitmeyen bir güvensizlik vardı. Hilo bile onun yeteneklerinden şüphe etmişti. Kaul Sen bir ayağı çukurda yaşlı bir adamdı, Doru belki de bir haindi, Shae ise yeşim takmayı reddediyordu. Bundan sonra yalnızca Lan ve Hilo kalmışlardı. Büyük Kaul ailesine neler oluyordu böyle?

"Gitmelisin artık, Hilo," dedi. "İkimizin de yapması gereken şeyler var."

Hilo yerinden kalkmadı. "Sana sormam gereken bir şey var," dedi. Lan kardeşini bugüne kadar, belki de hiç gergin görmemişti, ama şimdi karşısında Hilo ellerini ovuşturuyor ve boğazını temizliyordu. "Wen ile evlenmek istiyorum."

Lan yüksek sesle iç geçirmemek için kendini zor tuttu. "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet." Hilo'nun sesine ani bir telaş yerleşmişti. "Dün geceden sonra, daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum, Lan. Hayatımın son anlarını bir kaldırımın üzerinde kan kaybederken geçirirken yapmak istediğim şeyleri yapamamış olmak istemiyorum. Hâlâ şansım varken bunu ona verememiş olmak istemiyorum."

Lan'ın başı ağrıyordu ve su içmesi gerekiyordu. Duygularını yükselten ve sonra birden bire yoksun bırakan yeşimin etkisiyle sanki kafası çok uzaklara gitmiş ve ardından sıkıştırılarak yerine

geri konmuş gibi hissediyordu. Kaşlarını ovuşturdu. "Ona gerçekten aşıksın."

Bu şaşkınlığına Hilo gücenmiş göründü. "Başka türlü neden bunu sorayım?"

Lan ona aşkın yeterli olmadığını söylemek istedi, özellikle de konu evlenmek olduğunda. Kendisinin de bir zamanlar bunu yeterli sanmıştı. Eyni de öyle. Onun günün birinde Lider olacağını biliyordu, bunun ne anlama geldiğini bildiğine ikna etmişti onu, o da her şeyin sonuçta iyi olacağına, çünkü birbirlerini sevdiklerine inanmıştı. Hem onu hem kendisini ikna etmişti, Zirvesiz'in liderliğinin onu değiştirmeyeceğine, aralarındaki her şeyin aynı kalacağına dair. Elbette yanılmışlardı. Geriye dönüp baktığında Lan önceden de bazı çatlaklar olduğunu görebiliyordu, ancak Klan'ın talepleri bu çatlakları aşılmaz yarıklara dönüştürmüştü.

Aşkın sonsuza dek sürmeyeceğine dair uyarıları Hilo'da da işe yaramayacaktı ama. Onun için bu kadar önemli olan bir şeyi soyut nedenlere göre değerlendirebilecek biri değildi. "Wen ile ilgili hislerimi biliyorsun," dedi Lan. "Sevgi dolu bir kadın. Her zaman klana karşı saygılı biri oldu ve ben de onu kız kardeşim olarak görmeyi çok isterim. Ama ailesi seni aşar. Herkes Maik'lerin gözden düştüğünü biliyor. Zirvesiz'deki birçok insan hâlâ onları güvenilmez insanlar olarak anıyor ve bunu yüksek sesle söylemiyor olsalar da, Wen'in evlilik dışı olduğunu varsayıyorlar."

Hilo'nun ensesi öfkeden kızardı ve yüzü kaskatı oldu. "Bütün bunlar seneler evvel olmuş. Ebeveynleri yüzünden Maik'leri suçlamamalısın. Ben Kehn ve Tar'ı İlk ve İkinci Yumruk'larım yaptım – ikisine de hayatımı teslim edebilecek kadar güvenmesem bunu asla yapamazdım. Ve açıkçası Wen'in öz babasının kim olduğuyla da pek ilgilenmiyorum. Herkesin bilmesi gereken tek şey Zirvesiz'den biri olduğu ve iyi bir insan olduğu, şefkatli ve sadık biri."

"Eminim öyle," dedi Lan. "Aynı zamanda bir kaya-göz. Etrafta daima onu kötü şans olarak gören insanlar olacak ya da bir piç olduğundan ya da ailesine bir ceza olarak doğduğundan ötürü böyle olduğuna dair fısıltılar dolanacak. Bana öyle öfkeyle bakma. Ben sana yalnızca Klan'ın uzun ve batıl anıları olduğunu söylüyorum. Sen Boynuz'sun; bunu değerlendirecek kişi sensin."

"Klandaki diğer kimseyi umursamıyorum ben, sorduğum kişi *sen*sin." Hilo neredeyse çaresizdi. "Shae'yi tamamen affetmeye ve eve almaya niyetlisin, ama Maik'leri kabul etmeye gelince ayak mı diriyorsun?"

"İkisi farklı şeyler," dedi Lan. "Shae ne olursa olsun bir Kaul. Ailemizi kötü üne sahip bir ailenin adıyla birleştirme kararını verecek olan sensin, kaya-göz bir eşin çocuklarına babalık yapacak olan da."

Hilo'nun aurası gerilimle bulandı. "Seni ikna etmek için ne söyleyebilirim?" Gözlerini Lan'ınkilere dikti. "Yemin ediyorum senden başka hiçbir şey istemeyeceğim."

Bazen Lan'ı erkek kardeşinin kendisinden bu denli farklı olması büyülerdi. İleri görüşlü olmadığı doğruydu, ancak sonuna kadar kendini adamıştı. Şüpheye yer bırakmayacak kadar tutkulu olabiliyordu. Lan, "Sen zaten kararını vermişsin. Ben endişelerimi seninle paylaştım, ancak bu senin kararındır, Hilo. Benim iznime ihtiyacın yok," dedi.

"Şunu söyleme," diye çıkıştı Hilo. "Bu çok boktan bir bahane." Oturduğu yerde öyle eğildi ki ayağa kalkacak gibiydi. "Sen benim ağabeyimsin. Sen Lider'sin! Büyükbabam Lider olduğunda, kendi izni olmadan bahçede bir ağacın yaprak dökmesine bile izin vermezdi. İnsanlar evlenmeden önce onaylaması için ona gelirdi, yeni işleri için, yeni doğmuş bebeklerinin ve köpeklerinin isimleri için de, lanet duvarlarını boyayacakları rengin bile iznini alırlardı hatırlıyorum. Bana rıza göster ya da kına beni, ama elini

eteğini çekme benden. Lider'in onayı olmadan Wen ile evlenmek benim için hiçbir anlam ifade etmez. Kimse ciddiye almaz bile."

Öte yandan, eğer Lan bu birleşmeyi desteklerse, bu Maik ailesini topluca affetmek anlamına gelirdi. Bu da geçmiş ihanetlerin sineye çekildiği anlamına gelirdi. Maik'ler Kaul'lerin sağ kolu olurdu. Diğer aileler buna öfkelenir ve kıskançlık gösterirdi. Eğer desteklemezse de, Hilo'yu incitmiş olurdu, Hilo çok incinirdi. Kardeşiyle ve Boynuz'uyla olan ilişkisine zarar verebilirdi, ailede daha fazla zayıflığın kaldırılamayacağı bir dönemde üstelik.

Lan'ın kolları ve bacakları onu oturduğu koltukta gömülecek kadar ağırlaşmıştı. Klanda onun kararını gerektiren her şey, herkesi geri alınamaz şekilde kıracak ya da gücendirecek ve daha büyük sorunlara yol açacak gibi görünüyordu. Eyni ile işlerin nasıl sonlanacağını önceden bilebilseydi, tüm olumsuzluklara karşı duracak cesareti koruyabilir miydi? Buna pek ihtimal vermedi. Hilo ve Wen'e gelince, Lan'ın dile getirdiği tüm olumsuzluklar –geçmiş günahlar, Klan politikaları, batıl inançlar– Lan'ın Lilac Divan'daki son gecesinde dile dökemediği paniğine yanıt olarak Maik Khen'in "Hayatta. Durumu iyi," diye cevap verdiği o birkaç saniyeye yaklaşamazdı bile, Lan o anda, daha kapının koluna uzanırken bir savaş dönemi Lider'i olamayacağını biliyordu. Kendi ailesindeki böylesine vahşice bir kaybı kaldırabilecek kadar dayanıklı biri değildi.

"Haklısın, Hilo. Belki de yarın olmayacak, bu yüzden bunu bugünden düşünmek daha doğru. Sana Maik Wen'le gerçekleştireceğin evlilikte desteğimi sunacağım," dedi Lan. Sesinin içten ve verdiği teminat kadar olumlu çıkması için çabaladı. "Bir tarih ayarlayın. Ne zaman istersen."

Hilo koltuğundan kalktı ve diz çöktü. Birbirine kenetlediği ellerini alnına götürdü. "Klan kanımdır, Lider ise başım," dedi

Hilo, yıllar önce Yeşil Kemik'lerin kullandığı seremoni yeminlerinden birini kullanmıştı. "Kardeşime sadakatsizlik edecek olursam, ölümüm kılıcından olsun. Kardeşimin kıymetinden bir an için kişisel bir çıkar sağlamak istersem, ölümüm kılıcından olsun." Yere kapandı ve alnını yere dokundurdu. "Onurum, yaşamım ve yeşimim üzerine."

Lan bu aşırıya kaçan bağlılık gösterisine karşı çıkmak istedi, ancak Hilo doğrulduğunda, kocaman bir gülümseme ile bakıyordu ona; endişeli olmadığını, kimsenin de endişelenmesine gerek olmadığını, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu gösteren bir gülümseme. Lan'ın bütün gün gördüğü kişiden farklı biri gibi görünüyordu.

Hilo yerden kalktı, silahlarını masaya bıraktı ve odadan çıkarken bir elini Lan'ın omzuna koydu. Gam'in yeşim yığınını işaret etti. "Şunları yeniden takmadan önce güzel bir uyku çek."

BÖLÜM 23

Sonbahar Festivali Ödülleri

Rüzgâr uğulduyor ve yağmur damlaları ensesine iğne gibi batıyordu, bu sırada Bero son kolileri kamyonete itti ve kendisi de tırmandı. Cheeky denen diğer çocuk yan kapıları hızlıca kapadı. "Devam! Devam!"diye bağırdı Bero şoföre.

Kamyonet tiz sesler çıkararak hareket ettiğinde, Bero aracın diğer yanına yuvarlandı. Pahalı marka cüzdanların, ayakkabıların, el çantalarının ve kemerlerin bulunduğu kolilerle dolu konteynırların arasında sürünerek ilerledi ve kamyonetin ortasından sıkışarak yolcu koltuğuna geçti. Kafasını arkada kalanlara bakmak için pencereden dışarı çıkardı, kamyon şoförü hâlâ tırın altında karın üstü, elleri başında yatıyordu.

Kafasını yeniden içeri sokan Bero camı kaldırdı ve bir nebze rahatladı, kamyonet Docks'tan uzaklaşıp güney yönündeki KI-1 otobanına girdiğinde biraz daha rahatladı. Yağmur hızlanmıştı, damlalar ön cama hızlı hızlı düşüyorken silecekler de aynı hızda çalışıyordu. Parlak su damlalarının arasından, yoldaki diğer araçların ışıkları kızıl noktacıklar gibi görünüyordu, tıpkı Sonbahar Festivali lambaları gibi. Bero pistolünü dikkatle pantolonunun kuşağına yerleştirdi ve zıplayıp kamyonetin tavanına çarptığında haykırdı. "Bu *hoş olmadı*, kekeler."

Tüm operasyon beş dakikadan kısa sürmüştü. Seri olmak ve doğru plan, başarılı bir soygun için anahtar kelimelerdi. Güvenlik sıkıydı ve hatalar ölümcüldü; gemileri koruyan silahlı nöbetçiler ve Docks'ta devriye gezen Yeşil Kemik'ler vardı. Uzun yol tırlarını gasp etmenin sırrı, hâlâ yüklerini indirmedikleri ve asfalt yola girmedikleri anı kollamaktı. Bero bu işlerde yeniydi, ancak olayı çabucak kavramıştı ve çalışmaya açtı. Bu birkaç haftadır gerçekleştirdiği üçüncü başarılı soygunuydu. Bu durum Mudt'ı ve haliyle Mudt'ın arkasındaki insanları mutlu ediyordu, bu sayede Bero ile tanışmayı isteyeceklerdi.

Kötü bir cildi olan ve her zaman siyah tişörtler giyen Tas adındaki pek konuşkan olmayan kamyonet sürücüsü, aracı Junko'nun güney bölgesine giden asfalt yola soktu. Goody Too indirim mağazasının arkasındaki ara sokaktan içeri girdi ve açık garaj kapısına yöneldi. Mudt malları incelemek için dışarı çıkmıştı. Tatminkâr biçimde homurdandı ve Cheeky, Mudt'ın ergen oğlunun yardımıyla malları kamyonetten indirirken, ikinci el bilardo masasının üzerinde ödemeyi saydı. "Artık daha dikkatli olmanız lazım," dedi Mudt, her birine birer ekstra tomar kâğıt parayı fırlatırken. "Klanlar birbirine savaş açtı."

Klan savaşları hem fırsat hem de tehlike demekti. Yeşil Kemik'ler birbirleriyle savaşmakla meşgulken hırsızlara ve kaçakçılara karşı daha az tetikte olacaklardı, ancak yakaladıklarında da normalden daha merhametsiz davranacakları kesindi, özellikle de düşman klanla bir bağ sezdiklerine. "Daha fazlası olacak mı?" diye sordu Bero, parasını ceketinin iç cebine koyarken. Kuvvetli bir rüzgâr yarı açık garaj kapısından içeri giriyordu.

Mudt arka cebinden katlanmış bir zarf çıkardı ve Tas'a uzattı. Adam başını iki yana salladı. "Ben yokum."

"Yok musun?" diye tepki verdi Bero. "Öyle bir soygundan sonra hem de?"

Tas homurdandı. "Erkenden ölmeye niyetim yok. Hâlâ sağlamken ayrılacağım." Çenesiyle Bero'yu işaret etti. "Ona verirsin." Tas kamyonete geri döndü.

Mudt, Tas giderken arkasından bakmadı bile. Zarfı Bero'ya uzattı, Bero da açtı ve hızlıca içine baktı; birbirine zımbalanmış birkaç kâğıt vardı. JK Kamyon Şirketi'nin Yaz Körfezi'nde devam eden çalışmalarının altmış gündeki giriş çıkışları yazıyordu üzerinde. Gülümsedi, Mudt'ın böyle faydalı bilgilere erişebilmesinden etkilenmişti. Zarfı da iç cebine, paralarının yanına sokuşturdu.

Yağmur damlaları garajın içine ulaştı, beton zemini, kolilerin kapaklarını ve boştaki ürünleri ıslattı. "Hey!" diye bağırdı Mudt oğluna. "Biz burada sele kapılmadan önce kapat şu kapıyı. Sonra da ön tarafa gidip pencereleri bantla. Yofo'nun heyheyleri tepesinde yine. Tayfun geliyor, bugün değilse yarın, orası kesin." Elini ıslanmış, tel tel saçlarında gezdirdi. Kol manşetleri birkaç santim sıyrıldığında Bero adamın bileklerinde iç tarafa doğru iğne izlerinin olduğunu fark etti. Mudt Cheeky'yi içeri çağırdı ve sonra Bero ile ikisine, tuzak dolu bir sesle, "Siz ikiniz iyi iş çıkardınız. O kadar iyi ki, birileri sizinle tanışmak istiyor. Belki de size daha iyi işler verir. Var mısınız?"

"Evet, varım," dedi Bero. Cheeky biraz gergindi ama o da başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Mudt mağazaya döndü. "Gidelim o zaman."

"Şu anda burada mı?" diye sordu Bero.

"Şu anda, burada," dedi Mudt şarkı söyler gibi, şen şakrak, onlara kendini takip etmelerini işaret ederken. "Bu gece şanslı gecemiz, kekeler."

Birlikte iç garaj kapısından geçip mağazanın girişine yürüdüler. Kapanış saati çoktan geçmişti ve mekân kilitliydi. Gerilerden

floresan aydınlatmalar açıldı ve gözlük kutuları ile tuvaletlerin girişindeki plastik sandalet kutuları aydınlandı. Gölgeli koridorlar binanın geri kalanına kadar uzanıyordu. İçeride yalnızca Mudt'ın pencerelere mavi koli bandıyla kocaman X'ler yapıştıran oğlu ve karanlıkta, yazarkasa tezgâhının yanında oturan bir adam vardı, ayaklarının dibinde silindir şeklinde bir çanta vardı.

Mudt, Bero ve Cheeky'yi adamın yanına götürdü ve ellerini kavuşturarak alnına götürüp adamı selamladı. "Size bahsettiğim çocuklar bunlar," dedi Mudt. "Biri yeterince aç değildi ve yan çizdi, dolayısıyla yalnızca bu ikisi var."

Adam masadan kalktı. Bir Yeşil Kemik'ti, top sakallıydı, kulaklarında yeşim çubuklar, burnunda ise yeşim bir halka takılıydı. Koyu renk giysilerinin üzerine uzun yeşil bir yağmurluk ve postal giymişti. Bero ve Cheeky'yi uysal bir ilgiyle süzdü, göz çukurları gölgeliydi. "Adlarınız ne?"

Bero adını söyledi ve ardından kavuşturduğu ellerini havaya kaldırdı. "Biz size nasıl hitap edelim, jen?"

"Bana seslenmeyeceksin," dedi Yeşil Kemik. "Ben seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun. Burası Zirvesiz Bölgesi. Dolayısıyla eğer Kaul'ün adamları tarafından yakalanacak olursan ve sana öldüresiye işkence ederlerse, adımı haykıramayacaksın." Gençler sessiz kaldığında, adamın dudakları bir gülümseme ile kıvrıldı. "Korkuttu mu bu sizi? Eğer böyleyse, belki de geldiğiniz kapıdan aynı şekilde çıkıp gitmelisiniz."

"Korkmadık," dedi Cheeky pek de inandırıcı olmayan bir sesle.

"Mudt'ın sahip olduğu şeyi istiyorum," dedi Bero. "Bana yalnızca nasıl alabileceğimi söyleyin."

Yeşil Kemik başını anlayış ile salladı. "Yeşim tutkusu bir orospu gibi, değil mi? Eline şimdi bir avuç yeşili alacak olsan, herhangi bir eğitimin ya da kaliteli kristalin olmadan, auran la-

net bir yangın alarmı gibi çalar. Karşına çıkacak ilk Yeşil Kemik de senin bir hırsız olduğunu anlar ve seni yaklaşık üç saniye içinde öldürür." Adam duraksadı, sakalını hafifçe okşadı. "Şimdi, Mudt biraz özel bir durum. Bakın, kendisi Klan'ın bir dostu, bize bilmemiz gerekenleri söyler, bizim olamayacağımız bazı yerlerde bizim için iş yapar. Bunu takdir ediyoruz, biz de ona göz kulak oluyoruz. Bu duruma şey diyelim... iş ortaklığı. Siz de, eğer klana kendinizi kanıtlarsanız, buna sahip olabilirsiniz."

Gençler başlarını salladı.

"Aferin. Yeşil Kemik'ler yeşimlerini düşmanlarının vücutlarından alır. Eğer bir savaşçı olacaksanız, silaha ihtiyacınız olacak." Top sakallı Yeşil Kemik diz çöktü ve ayağının dibindeki çantanın fermuarını açtı. İçinden hafif makineli bir tüfek, bir Fullerton C55 çıkardı. Bero'ya uzattı, sonra bir ikincisini çıkarıp Cheeky'ye verdi. Bero ellerinin arasındaki şeyin ağırlığını hissetti ve derin bir nefes aldı. Bugüne dek cep boyu bir pistolden daha büyük bir silaha sahip olmamıştı ve şansına inanamıyordu. Bir bebeği tutuyormuş gibi hissetti; ellerini nereye koyacağını, bu kadar değerli bir nesneyi nasıl bırakacağını bilemiyordu. "Siktir. Bu gerçek mi? Bunları bize mi veriyorsunuz?"

"Sonbahar Festivali şerefine," dedi adam. "Ben sizi bunları kullanmaya göndermeden önce bolca pratik yapsanız iyi olur. Mudt size gösterir." Yeşil Kemik ölümcül bir hızla ayağa kalktı ve her iki genci boğazlarından kavradı. Hareket etmeye de nefes almaya da fırsatları olmayan gençler buz kesmişti. Adam Kuvvetini kullanarak ikisinin de nefes borularını parçalayabilirdi. "Bir benzin istasyonunu soyduğunuzu ya da yoldan geçen herhangi birini vurduğunuzu duyacak olursam, bütün kemiklerinizi, en son da boynunuzu kırarım. Artık benim için çalışıyorsunuz, anladınız mı?"

Gençler başlarını salladı ve adam onları bıraktı, ikisine de güven vermek için hafifçe vurdu. "Şimdilik, bunları kullanmayı öğrenin. Mudt'ın sizi yolladığı Liman soygunlarına devam edin. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun ve *yakalanmayın.* Size ihtiyacım olduğunda, haberiniz olacak, ben hep hazır olduğunuzu varsayacağım. Var mısınız?"

"Varız, jen," dedi Bero.

Dışarıda kuvvetli bir rüzgâr başlamıştı. Yeşil Kemik silindir çantasını omzuna aldı. "Gitsem iyi olur. Mahalle de hava da pek dostane değil. Mudt, her zamanki gibi seninle iş yapmak çok keyifli." Çantadan çıkardığı son objeyi Mudt'a uzattı, üzerinde yazı olmayan, küçük bir ayakkabı kutusu ebatlarında bir kaptı bu, bantlarla kapatılmıştı. Mudt istekle kaba uzandı, ancak Yeşil Kemik son anda kabı geri çekti, ulaşamayacağı bir yükseklikte tuttu. Sesini alçalttı, dostane bir uyarı ile hata kabul etmeyen bir tehdit arasında gidip geliyordu sesi. "Kurallara uyuyor musun, Mudt? Her gün aynı doz, biriktirmek ya da satmak yok değil mi?" Mudt hararetle başını sallayınca, Yeşil Kemik ona kutuyu verdi ve gülümsedi. "Güvenlik kurallarını hatırlamak daima önemlidir."

"Teşekkür ederim, jen," diye mırıldandı Mudt, bariz biçimde rahatlayarak.

Yeşil Kemik yağmurluğunun kapüşonunu kafasına geçirdi. Postalları Goody Too'nun koridor zemininde gürültü çıkarıyordu. Kilidi çevirdi, kapıyı açtı ve yaklaşan tayfuna doğru yürümeye başladı.

BÖLÜM 24

Tayfundan Sonra

Lokko Tayfunu Kekon'u Sonbahar Festivali'ne iki gün kala vurdu, sanki Affı Olmayan Yofo tam zamanında uyanmış ve sezon bitimini yakalamıştı. Janloon'da, dükkânlar ve okullar kapalı kalır, bu sırada sahipleri içeride saklanır, zalim rüzgârlar ve aşındırıcı yağmur adanın doğu bölgesine bardaktan boşanırcasına yağarken pencerelerine ve kapılarına havlular sererlerdi. Kırmızı lambalar, dokuma çimden bayraklar ve Ay Thana ve Dağ Kralı Guyin'in bereketli evliliğini onurlandırmak üzere yapılmış diğer Sonbahar Festivali dekorasyonları çatılardan sökülür ve su basmış sokaklarda savrulurlardı.

Kaul Dushuron Akademisi'nde dersler iptal edilmişti ama işler devam ediyordu. Temel Toplanma Alanı kasalarca kuru ve konserve yiyecekle, şişelerce arıtma suyla ve plastik tenteler ve battaniyelerle doldurulmuştu. Tüm bu tedariki Zirvesiz karşılıyordu. Akademi öğrencileri de bu ürünleri bölmüş ve daha küçük kutulara yerleştirerek tayfun sonrası ihtiyaç sahibi olan insanlara dağıtıyordu. Yeşil Kemik'ler ihtiyaç zamanlarında sıradan insanların yardımına koşar ve onları korurdu, bu zamanın en başından beri tüm Yeşil Kemik'ler için böyle süregelmişti.

Anden konserve sebzelerin plastik koruyucularını keserek

çıkarırken ışıklar gidip geldi ve su, karanlık pencereleri sanki araba yıkama alanındalarmış gibi ıslattı. Kampüsün herhangi bir güç firesine karşı yedek jeneratörü vardı, ancak o da işe yaramazsa, minik ışıklar ve fenerlerle çalışmaya devam etmek zorunda kalacaklardı. Dışardaki koşullar zorlaşmasına rağmen, içerideki salondaki sohbetler hareketliydi.

"Benimkilerin Sogen'de iki mağazası var," diye anlatıyordu Heike heyecanla, "oralar çok fena savaş bölgesi olacak. Eğer Dağ, Armpit'i alamazsa, Sogen'in peşine düşeceklerdir. Ben de şimdiden bizimkilere söyledim, eğer işler daha kötüye giderse, risk almaya değmez, ya dükkânları kapatın ya da işler kendi kendine toparlanana kadar çifte vergi ödeyin."

"Dağ ile savaşa girmek," diye mırıldandı Lott, pil paketlerinin şeffaf ambalajını sökerken. "Kaul'ler çıldırmış olmalı." Elleri iş yapmaya devam ederken dönüp Anden'a baktı, o kadar hızlıydı ki başka kimse farkına varmadı. Lott'un gözlerinde ani bir muhalefet isteği belirdi. Bakışlarını kaçırdı ve saçlarını gözlerinden çekti. "Yeşil Kemik'ler her zaman biraz kana susamış oluyor, gerçi. Kimin daha yeşil olduğunu birbirimizle savaşmak için bahane bulamazsak nasıl kanıtlayabiliriz ki? Sonuçta hepimiz bunun peşinde değil miyiz? *Savaşçılar* olmak istiyoruz."

Diğerleri arasında rahatsız bir sessizlik oldu. Eğer Lott her zamanki mütevazılığıyle konuşuyor olsaydı, söylediklerinin üzerinde durulmazdı ya da birileri homurdanarak onunla bazı noktalarda anlaşırdı, ancak tepkisi fazlasıyla gücendirici ve saldırgandı. Anden bakışlarını yere indirdi, yüzü ısınıyordu.

"Bence bu çok sığ bir bakış açısı," diye karşılık verdi Pau Noni, onunda yüzü kızarmıştı. Pau zengin ve yalnızca erkek çocuklarını değil, kızlarını da Akademi'ye gönderecek modernlikte bir aileden geliyordu, Ayt Yu'nun üvey kızını da erkek kardeş-

leriyle birlikte eğitime gönderdiği eski günlere kıyasla, Kekon'da giderek yaygınlaşan bir durumdu bu. "Yeşil Kemik olarak eğitilmek pek çok fırsata zemin hazırlıyor," dedi Pau. "Biz onurlu bir geleneğin birer parçasıyız. Asla bir düelloya katılmasan bile, Akademi'den mezun olduğunda bir şeyleri kanıtlamış olursun. Kimsenin senden alamayacağı bir şey bu."

"Seni öldürmezlerse tabii," diye karşılık verdi Lott. "Eğer ortada bir Klan savaşı varsa, savaşmaya da hazır olmalıyız. Yeşimimizi alır almaz Dağ için birer kolay lokma olacağız."

Pau meydan okur gibi bir tonla, "Bunu Klan'da yükselmek için bir fırsat olarak da yorumlayabilirsin. Eğer uygun bir tipsen tabii."

"Peki ya *uygun* bir tip olmak istemiyorsan?" diye karşı çıktı Lott.

"O zaman tedaviye ya da eğitime gönderilirsin," dedi Heike. "Ya da pişman olursun."

Lott gürültüyle, alay eder gibi homurdandı ve başını salladı, elindeki plastik ambalajı öyle hızlı çekti ki ağır piller etrafa saçıldı ve masada yuvarlandılar.

Dudo elindeki bantları bıraktı. "O zaman geriye ne kaldı, Sekizinci-Yıl Yomo'su olmak mı?"

Bu sözler herkesin gergince kıkırdamasına ve bir süredir havada asılı kalan gerginliğin dağılmasına neden oldu. Her sene birkaç öğrenci Akademi'den atılırdı –çoğu ailelerini sonsuza kadar utandıracak bir nedenden ötürü– ama genelde böyle olaylar eğitim döneminde olurdu. Yalnızca bir kişi, on yıl kadar önce, Akademi'yi son senesinde bırakmış ve Yeşil Kemik olarak mezun olamamıştı. İsmi hâlâ eğitmenlerce mitolojik göndermelerle birlikte anılırdı, son dakikada bile unutulmayacak bir başarısızlık ve rezalet olasılığının her zaman bulunduğuna sert bir şekilde atıfta bulunulurdu

Lott'un yüzü kızardı ve düşen pilleri hızlı, kaba hareketlerle toparladı. "Elbette hayır," diye homurdandı, gözlerini indirmişti, sesindeyse hâlâ küçümseme vardı.

Ton kasti olarak öksürdü ve konuyu klanlar arasındaki savaşa getirdi. "Benim fikrimi sorarsanız, savaşı isteyen Boynuz'dur. Kaul Lan hiç de öyle bir tipe benzemiyor."

"Gördün mü, *işte* tam da Lider'in karşı çıkacağı türden bir konuşma bu," dedi Dudo. "Tam da zamanıydı ha. Dağ erkek kardeşinin peşine düşmüşken ne bekliyorlardı ki? Neyse ki, herkese yaşlı Kaul kadar kuvvetli bir kanı olduğunu gösterdi." Dudo tipik bir Akademi öğrencisiydi. Önde gelen Fener'lerden birinin ikinci oğluydu, ağabeyi aile işlerini yürütürken Dudo yeşim taşıyacak ve Klan'ına hizmet etmek üzere yemin edecekti, böylece ailenin Zirvesiz ile olan işbirliği ve ehemmiyeti daimi kalacaktı. Bu durum Dudo'nun işine gelmişti, sonuçta kendisinin de üretimle ya da incelikle bir ilgisi yoktu. "Meşale yaşlanıp köşesine çekildiğinden beri, diğer klanlar Zirvesiz'in düşüşte olduğunu düşünüyorlar. Arada bir kan dökülmediği müddetçe bize saygı göstermeyecekler."

Kaul Hilo'ya düzenlenen suikast girişimi ve Fabrika'nın önünde gerçekleşen hesaplaşma son iki haftadır Akademi'de sürekli konuşulan birer konu olmuştu. Görünüşe göre herkesin bir akrabası, bir dostu ya da bir dostunun akrabası, Zirvesiz'de bir Parmak'tı ve orada bulunup Kaul Lan'ın Gam Oben'i öldürüşünü izlemişti. Gam'i tanıyor olmak Anden'a tuhaf hissettirdi –esmer, atletik yapılı İkinci Yumruk onu Hot Hut'ın hemen dışındaki Wie Lon öğrencilerinden kurtarmıştı ve gerçekten çok fazla yeşim taşıyordu– şimdi ise sonu Lan'ın ellerinden olmuştu.

Anden yer fasulyesi konservelerinin kutulara koydu ve sohbete katılmadı. Belki de babasının yabancı gözlerine ve açık renk tenine sahip olarak yeterince şanssız olduğundan, Klan konula-

rında sessiz kaldığı zaman, diğer öğrenciler ise onun asıl kimliğini unutarak onun etrafında rahatça konuşuyorlardı. Kendisi ise melez bir piçti, kötü üne sahip bir annenin olağanüstü oğluydu ve herkesin şüphelendiği gibi, eşcinseldi (yine de bu durum Hilo'nun kulağına kadar nasıl gitmişti, bu konu hakkında hâlâ bir fikri yoktu). Her koşulda, Kaul ailesinin himayesinden açıkça bahsetmeye gönüllü değildi, sınıf arkadaşlarının kendisine mesafeli davranması için onlara neden vermek istemiyordu.

Öte yandan bu konuşmaları dinledikçe, öfkesini zar zor zapt edebiliyordu. Bir kez olsun, Klan'daki mevkiini öne sürerek konuşmak istedi, arkadaşlarına gerçekten Kaul'leri tanımadıklarını anlatabilmek istedi. Lan ve Hilo da herkes gibi endişeleri ve kusurları olan insanlardı ve Klan için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı –hiçbir yeşimsiz öğrencinin onları yargılamaya hakkı yoktu; özellikle de Lott Jin'in– hem o ne biliyordu ki?

Anden çenesini sıktı ve başka bir kutuyu boşaltmak için gruptan uzaklaştı. Neden Pau'dan ve Dudo'dan önce Lott'a ters çıkacak bir şeyler söylememişti ki? Savaşa girenler *onun* ailesiydi, kuzenleri –daha çok ağabeyleri gibiydi– Lott ise onları açıkça küçümsemişti. Eğer Anden'ın kanı ve ismi Kaul olsaydı, bunlar kavga sözcükleri olarak alınabilirdi. Bir özür duyması gerekebilirdi, ancak şimdi bunun için çok geç kalınmıştı. İddiasız olmak onun hayat boyu süregelen bir alışkanlığı olmuştu ve Lott'un Jin'e olan duyguları dilini kilitlemişti ve doğru an çoktan geride kalmıştı.

Toplanma Alanı'nın dışındaki rüzgâr acı çeken bir hayvanın kükremesini andırıyordu. Anden sessiz kalmasının daha iyi olduğunu kendi kendine söylemeye çalıştı. Konuşmaların herhangi birini kişisel algılamak için hiçbir neden yoktu. Janloon'daki pek çok insan için, Klan savaşı dışarıdaki tayfun gibiydi: doğanın bir oyunuydu, saklanılacak, sabredilecek, şikâyetçi olunacak ve

hakkında konuşulacak bir şeydi, kaçınılmaz kayıplar yaşanacak ve çetelesi çok sonra çıkarılacaktı. Odada bulunan ve savaştan konuşan öğrencilerden yalnızca Anden için savaş bu kadar kişiseldi.

Neler olup bittiğini herkesle aynı anda öğrenmişti, yemek salonundaki kahvaltıda dönen söylentileri duymuştu: "Duydunuz mu? Boynuz silahlı saldırıyla öldürülmüş." Anden elindeki kâseyi neredeyse yere düşürecekti. Buz kestiren korkunç bir şok ve inkâr hali onu tepeden tırnağa sarmıştı. Dönüp bunu söyleyen kişiye bir şey soramadan, bir diğeri lafa girmişti: "Bu doğru değil. Onu öldürmeye çalışmışlar, ama vurulan kişi onun Yumruk'larından biriymiş. Boynuz hâlâ hayatta, ama suikastçılar kaçmış ve şimdi Kaul'ler Dağ'ın peşine düşmüşler."

"Tüm bunları nereden öğrendin?" diye sormuştu Anden elleri titreyerek.

Masadaki altıncı sınıflar yüzlerindeki şaşkın ifadeyle dönüp ona bakmıştı. "Ağabeyim Armpit'te devriye gezen bir Parmak," demişti konuşan çocuk. "Bir saat kadar önce konuştuk. Tüm gece ayaktalarmış ve az önce de Kaul evine çağrılmışlar."

Haberler öğleden sonraya kadar vahşi spekülasyonlar ve çelişkili sonuçlara evrilmişti. Lider ve Boynuz Fabrika'ya gitmişti. Kan dökülmüştü. Akademi'dekilerin odalarında kişisel telefonları yoktu; akşam vakitlerinde, Anden kendisi dışında herkesin her şeyi bildiği çılgın saatlerde, yurt koridorundaki telefona ulaşabildi ve Kaul evini aradı. Kyanla ona kız arkadaşının dairesinden Hilo'ya ulaşabileceğini söyleyip evin numarasını verdi.

"Endişelenme, Andy." Hilo'nun sesine bakılırsa keyfi fevkalade yerindeydi.

"Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?" diye sormuştu Anden.

"Hemen yarın mezun olabilir misin? Olmaz mı? Hmm, o zaman dediğim gibi, sen endişelenme."

Lan-jen nasıl?" Anden hâlâ Lan'ın bir düelloda bir adamı öldürebilmiş olduğunu kafasında canlandıramıyordu. Lan tanıdığı en güçlü Yeşil Kemik'lerden biri olmadığından değil, yalnızca onu şiddete hiçbir zaman ihtiyaç duymayan biri olarak tanıdığı için. Lan hiçbir zaman sesini bile yükseltmezdi. "Kyanla onun doktora gittiğini söyledi. Her şey yolunda mı?"

Hilo konuşmadan önce bir sessizlik oldu, "O Lider, Andy. Dağ bize nasıl gelirse gelsin kendini koruyabilir, tıpkı bugün olduğu gibi. Sana yakında sorunlar başlayacak dememiş miydim ben? O yüzden hiç şaşırma. Testlerini tamamla, yeter."

"Tamamlayacağım," diye söz verdi Anden. "Altı ayım kaldı, sonrasında ben de yardım edebileceğim."

"Biliyorum, Andy, rahatla biraz. Sana güveniyorum."

Telefonu kapadıklarında, hâlâ gergin ve endişeliydi, bu yüzden o gece uyuyamadı. Yaşamı boyunca, Anden Kaul'lerin yenilmez olduklarını düşünmüştü. Yabancı babası için öfke ve pişmanlıktan başka hiçbir şey hissedemezdi (Espen'lerin hepsi aynıydı: sığ, kibirli ve inançsız) ve annesi, yanlış yargıları ve deliliğiyle ona keder, küçümseme ve dehşeti aynı anda yaşatabilen bir trajedi olmuştu. Kaul'ler ise doğuştan sahip olmak istediği aileydi.

Şimdiyse, Toplanma Alanı'nın köşesinde oyalanıyor, doldurduğu kolileri bantlıyor ve Lott ile diğerlerinin sürdürdüğü konuşmaya özellikle katılmıyor, bunun yerine Gemi Günü'nde olanları düşünüyordu. Gont onu arabasına bindirip Ayt'la tanışmaya götürmüş, bir Kaul olarak muamele görmüş, bir Kaul olduğunun o da tedirginlikle farkında olmuştu, yine de ona çocuk gibi davranmışlardı ve o da hiçbir fayda sağlayamayacak kadar güçsüz kalmıştı. Şimdi de aynı şeyi hissediyordu.

Tayfun bittiğinde, Janloon bir hantal devler sürüsü tarafından yağmalanmış gibi görünüyordu. Ağaçlar ve elektrik direkle-

ri devrilmiş, araçlar ters dönmüştü, Fishtown'un bazı kısımları, Forge ve Tapınak Bölgesi ile sel altında kalmıştı. Anden ve Akademi'deki sınıf arkadaşları birkaç günlerini dinlenme merkezlerinde kalarak elektriği, içme suyu ya da yeterli yiyeceği olmayan insanlara yardım tedarik etmek üzere çalışmışlardı. Klanlar kendi bölgelerindeki insanlara ve Fener'lere toparlanmaları ve yeniden düzen sağlamaları için yardımcı olurlardı. İhtilaflı ya da tarafsız bölgelerde ise, klanlar geçici ve dile getirilmeyen bir ateşkes halinde birlikte çalışırlardı.

Sonbahar Festivali'nin öğleden sonrasında, Anden kendini Tapınak Bölgesi yolundaki moloz yığınlarını toplarken bulmuştu. Tayfun yazın son sıcaklarını da beraberinde götürmüş ve gökyüzü temizlenerek bulutsuz bir maviye dönüşmüştü. "Sonbahar Festivali'niz kutlu olsun!" diye birbirine seslenen insanlar, biraz da alayla, ellerindeki endüstriyel çöp kovalarını doldurarak yol kenarlarını temizliyorlardı. Etrafta dolanan kalabalık, bölgenin sakinlerinin normaldeki sayısına göre daha azdı, yine de mahalleden şarkılar ve kestanefişeklerinin yükselişi ve yankıları duyulabiliyordu.

"Haydi, çöpleri şu ilerideki kaldırıma bırakalım," dedi Lott, sokaktaki kırık ağaç dallarının istiflendiği yeri işaret ederek. Anden da Lott'u izledi ve elindeki kovayı oraya taşıdı. Birlikte çöpü döktüler ve çalışmaya devam ettiler, parçalanmış ağaç dallarını toparlayıp kovayı doldurdular. Başta hiç konuşmadılar; Anden Lott'a iki gün önce Toplanma Alanı'nda söylediği şeyler yüzünden hâlâ kızgın olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Lott Anden'ın ikide bir kendisine istemsizce baktığını fark ettiyse de, herhangi bir karşılık vermemiş ya da nedenini anlamamıştı. O an yapmakta olduğu şeyle ilgileniyordu ve düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, ip gibi kolları birbiri ardına dalları koparırken geriliyordu, bu sırada ağzı hoşnutsuzluktan hafifçe sarkmıştı.

Anden sırtını döndü. Canı kendisi hakkında sıkılıyordu, yerdeki çatlamış çatı kiremitlerini toplamak için eğildi. Anden, kıdemli Algı hocaları Usta Teoh dışında herhangi birinin eşcinsel olup olmadığını bilmiyordu. Lott'tan da pek emin değildi. Aynı arkadaş grubundalardı, ama Anden Lott'u bazı sezgileri ışığında arkadaşı olarak adlandıramıyordu, daima diğer insanlar da ortamda oluyordu ve Lott'un Dudo ve Heike gibi daha yakın olduğu başka arkadaşları vardı ve boş zamanlarını onlarla birlikte geçiriyordu. Anden asla kendini onların yakın grubuna sokmaya çalışmamış veya sınıf arkadaşıyla dışarıda yalnız zaman geçirme teşebbüsünde bulunmamıştı. Lott'un birçok diğer insan gibi kadınlara ilgili olduğunu duymuştu, ne var ki Anden'ın bildiği kadarıyla herhangi biriyle ciddi bir ilişkisi olmamıştı hiç. Ciddi ilişkiler Akademi'deki herkesin yürütmeyi başarabileceği şeyler değildi, öğrenciler arasındaki romantik ilişkilere karşı geleneksel bir manastır bakış açısıyla yaklaşıyorlardı ya da resmen yasaktı demek daha doğru olurdu.

Yine de, Anden bazen diğer genç adamdan *bazı şeyler* aldığını hissediyordu, bazen uzun bir bakış, bazen röleybol müsabakasında aynı takımda yer almak için atılması, şimdi ise sokaklardan moloz toplama gibi olağan bir görevi birlikte yürütmeye duyduğu isteklilik gibi.

Kekonlular eşcinselliğe toplum yaşamının doğal bir sonucu olarak bakıyorlardı, tıpkı kaya-gözler gibi ve nasıl hiç kimse bir çocuğu sağır doğduğu için suçlamıyorsa, bu durum için de bu böyleydi. Öte yandan, kaya-gözler gibi talihsiz ve şanssız addediliyorlar, ailelerinin Tanrıların gözünden düştüğüne, bunun bir suçu cezalandırmak için onlara gönderildiğine bir işaret olarak sayılıyorlardı. Anden ise ailesinin lanetli olduğunu zaten biliyordu. Genelde ise, insanlar bu talihsizliğin etrafında ol-

maktan rahatsız olmakla birlikte bunu kendilerine itiraf etmede isteksiz olurlardı. Akademi'deki bazı insanların arkasından sağ kulaklarını çekiştirdiğine emindi ama Lott'a yeniden baktığında, alnında biriken teri kolunun tersiyle silmesini ve bir başka dala erişmek için gerinmesini izlerken, Lott'un da onlardan biri olma olasılığını düşünüyor ve göğsünde fiziksel bir acı hissediyordu.

Aniden, Lott konuştu. "Gemi Günü'nde başına gelenleri duydum."

Anden afallamıştı. Elindeki moloz yığınını çöp kovasına atmak üzereyken duraksadı ve pantolonundaki tozları silkeledi. Gemi Günü'nde olanları Akademi'den kimseye anlatmamıştı, olanları bir sır olarak saklamak istediğinden değil, ancak dikkatleri kendi üzerine çekmek doğasında olmadığından. Gont ve Ayt ile yaptığı konuşmalar Lan ve Hilo'nun yayılmasını istemeyecekleri türden bir Klan konuşması gibi görünmüştü, bu yüzden o da sınıf arkadaşlarına kalabalıkta kaybolduğunu ve Akademi'ye yalnız başına döndüğünü söylemişti.

Lott, "Babamdan duydum," dedi.

Anden hafifçe başını salladı. Lott'un babasının yüksek rütbeli bir Yumruk olduğu aklından çıkmıştı. Muhtemelen doğrudan Hilo'nun emrinde olduğunu düşünmek ona tuhaf geldi. "Orada mıymış?" Anden o gün Boynuz'un yanında olan herkesi hatırlayamamıştı.

"Dağ seni salıverdiği için hayal kırıklığına uğramış." Lott'un sarkık ağzı karanlık bir keyifle kıvrıldı. "Boynuz senin için savaşa girmeye hazırmış, öyle söyledi. Onu saldırı için Little Hammer'a yollamışlar, kendisi için biraz yeşim kazanmaya hazırmış, benim babam. Bir binanın etrafını falan sarmışlar."

Anden bakışlarını kaçırdı, gözlüklerini çıkardı ve kafa karışıklığını gizlemek için camlarını sildi. Ne zaman Lott ve ikisi bir

arkadaşlık doğurması muhtemel özel bir an paylaşsalar ya da ne kadar ufak olursa olsun bir bağ kuracak olsalar, hemen arkasından tam tersine gidecek bir şey geliyordu. Lott ona neden böyle bir şey anlatıyordu?

"O zaman sanırım baban artık çok mutludur, savaş da bu kadar yakında olduğu için," dedi Anden, Lott'un yorumunun keyfini kaçırdığını anlamaması için olabildiğince düz bir sesle. "Başlaması için ölmeme gerek kalmadı."

Lott sırıttı. "Yanlış anlama, keke. Babamın ne düşündüğü pek umurumda değil." Çöp kovasına bir başka dal attı, sonra arkasına yaslandı, koyu renk gözleri Anden'ı ilgiyle süzüyordu. Anden'ın kalp atışları tekledi.

Lott, "Bize belli ettiğinden çok daha fazlası var, değil mi? Geri kalan herkesten daha fazla Klan'ın içindesin, ama bununla ilgili hiç konuşmuyorsun. Gerçekte nasıl biri olduğunu bir türlü anlayamıyorum," dedi. Sesi merak dolu gibiydi, ama bakışlarında karmaşık, öfkeye benzer bir şeyler vardı.

Rahatsız olan Anden ona nasıl cevap vereceğini düşündü.

Kavşağın diğer yanından, Ton onlara seslendi. "Şuna bakın." Anden arkasını döndü ve midesi gördüğü şeyi tanımanın etkisiyle burkuldu. Parlak, siyah bir ZT Valor yavaşça sokağa giriyordu, aracın çektiği üstü açık karavanda Dağ'dan bir adam ve bir kadın oturuyordu. Araç sokağın köşesinde durdu ve korna çaldı. İki Yeşil Kemik araçtan inip ellerindeki festival şekerlemeleriyle dolu uzun alüminyum tepsilerden, sarı pastalar dağıtmaya başladılar. Etraflarına çabucak bir kalabalık birikti, herkes saygılı ama sabırsız biçimde araca yanaşmaya çalışıyordu. "Sonbahar Festivali'niz kutlu olsun," dedi Yeşil Kemik'ler. "Herkes birer tane alsın, lütfen. Sonbahar Festivali'niz kutlu olsun."

Valor'un kapısı açıldı ve Gont Asch araçtan indi. Festivale

özel olarak beyaz bir gömlek ve koyu renk bir takım elbise giymişti ve yeşimlerinin birçoğu görünmüyordu, buna rağmen fiziksel görüntüsü anında dikkatleri üzerine çekmesine yetmişti. Kalabalık, "Teşekkür ederiz, Gont-jen," diye seslenip onu selamladı. "Tanrılar Dağ'ın yanında olsun." Dağ'ın Boynuzu sevecen bir gülümsemeyle onlara başını salladı, kalabalıktan birileriyle konuştu, temizliğe yardım edenleri takdir etti ve sarı keklerden dağıttı. Anden tekrar işine döndü, sahneyi görmezden gelmeye çalışıyordu, ancak yerdeki dalları dizleriyle kırarak küçültmeye çalışırken çenesini sıkıyordu.

"Siz dördünüz. Akademi öğrencileri." Gont'un derin sesi onları çağırıyordu. "Buraya gelin."

Hepsi tereddüt içinde birbirlerine baktı, ama çağrıya kulak asmamak kabalık olacaktı. Ton ve Dudo çağrıya yönelirken, bir süre daha tereddütte kalan Anden ve Lott da onları izledi. Gont her birine birer sarı pasta ikram etti; pasta yumuşak ve sıcaktı, fırından yeni çıkmıştı, tereyağı ve meyve ezmesi kokuyordu. "Azimle çalıştığınız için," dedi Boynuz.

Ton, Dudo ve Lott gergin ve şaşırmış halde ellerindeki pastalara bir süre baktı. "Teşekkürler, Gont-jen," diye mırıldandı Ton, diğer ikisi de aynı şeyi tekrarladı, tek elleriyle akla uygun olarak adamı selamladı. Anden da aynı şeyleri tekrar edecekken, Gont kolunu bir yılan gibi Anden'ın omuzlarına doladı. Anden'ın kulağına eğildi ve diğerlerinin duyamayacağı kadar kısık bir sesle fısıldadı. "Teklifimizi kabul etmediğin için hayal kırıklığına uğradım."

Gont ile Yaz Park'taki Hot Hut'taki ilk karşılaşmalarında, Anden adamın güçlü ve etkili duruşundan etkilenmiş ve kendini tehdit altında hissetmişti. Şimdiyse aklından şunlar geçiyordu. *Gont Asch kuzenlerimi öldürmeye çalıştı. Kaul ailesindeki her-*

kesin ölümünü görmek istiyor. Adamın kolundaki tüm yeşimleri hissedebiliyordu, ensesine doğru yükselen yoğun enerjinin ağırlığını da. Anden kendini, Boynuz'un gözlerinin içine bakabilmeye zorladı. "Dışarıdan bakınca Espen gibi gözükmüş olabilirim, Gont-jen," dedi. "Ama bu bana bir köpekmişim gibi rüşvet yedirilebileceği anlamına gelmiyor."

Bu sözler onu hiç şaşırtmamış ya da gücendirmemiş gibi bir sesle Gont yanıt verdi. "Bugün Sonbahar Festivali ve Tanrılar bizden cömert davranmamızı bekliyor. O yüzden sana bir tavsiyede bulunayım, Anden Emery. Bizi gelecekte de gücendirerek Lider'imin sende gördüğü şeyi aşağılama. Düşman olmamız gerçekten çok yazık olur." Gont, Anden'ı bıraktı ve pasta yüklü Valor'una döndü.

Anden da sınıf arkadaşlarına yetişti, çocuklar sokağın öbür ucunda bekliyorlardı, ağızları pasta doluydu. "Ne söyledi sana?" diye sordu Lott, Anden'a öncekinden daha büyük bir merakla bakıyordu.

"Sonbahar Festivali'mi kutladı." Anden elindeki sıcak pastaya baktı ancak canı yemek istemiyordu. Gont'un arabasının sokağın ucunda kaybolmasını izledi. "Ve eğer Zirvesiz'in bir Yumruk'u olursam, Dağ'ın beni öldüreceğinin iyice anlaşılmasını istedi."

BÖLÜM 25

Sınırlar Çiziliyor

Dağ, Zirvesiz'in Armpit'teki bölgelerinde terör estirmeyi bırakmıştı ama Hilo ne olursa olsun kendi Klan'ının anlaşmadan pek kârlı çıkmadığının farkındaydı. Rakipleri en başından beri Zirvesiz'e ait olan bölgelerden çekilmişti ve uyanıklık ederek kuvvetlerini Patriot Caddesi'nde sürdürmeye devam ediyorlardı, burası da Janloon'un en kârlı bölgelerinden biriydi.

Armpit'teki konumlarına ayıracak ne insan gücü ne de zaman vardı, çünkü problemler Docks'ta devam ediyordu. *Docks!* Tüm bölgelerin içinde. İhtilafsız Zirvesiz Bölgesi olan bu yer, Twice Lucky ve Lilac Divine gibi uzun soluklu işletmelerin yer aldığı bölgeydi. Burada bir yağma suçu baş göstermişti; hırsızlar lüks ihraç mallarını taşıyan tırları yağmalıyor ve ürünleri karaborsada satıyordu. Bu suçun mesulleri, herkesin söylediği kadarıyla, sıradan sokak serserileriydi, ancak işlerin boyutu ve zamanlaması şüphe doğuruyordu. Hilo'nun sezgileri Kehn ve Parmak'ları üç hırsızdan ikisini yakaladığında doğrulanmıştı, hırsızlar baskı altında adını bilmedikleri bir adamdan bahsetmişlerdi –*yeşimi olan* bir adamdan– bu adam onlara tırların geçiş saatlerini ve Yaz Körfezi'ndeki yükleme bilgilerini veriyordu.

"Bu çocuklarla ne yapacağız, Hilo-jen?" diye sordu Kehn telefonda.

Hilo metal telefon kordonunu olabildiğince uzağa çekiştirerek köşeye geçti ve hastane koridorunda boş bir yatağı sürüklemekte olan hemşireye sırtını döndü. Bir elini ahizeye kapatarak yatağın döşeme üzerinde çıkardığı seslerin karşıya gitmesine engel oldu. Kehn her nereden arıyorsa, arka plandan küfürler, sızlanmalar ve anlaşılmaz mırıltılar duyuluyordu. Hırsızlık Kekon'daki en mide bulandırıcı suç türüydü. Saat ve sırt çanta hırsızlığını normalde dayak ve kızgın demirle dağlama ile cezalandırırlardı, ancak bu kez işler farklıydı. Bu işte Gont Asch'in parmağı vardı. Dağ Zirvesiz'e zarar vermek için yeşimsiz sokak serserilerini tutuyordu.

"İkisini öldür, içlerinde en çok konuşan hangisiyse onu serbest bırak," dedi Hilo.

Telefonu kapatıp Tar'ı görmeye gitti. "Haberler iyi," dedi. "Bana birkaç güne kalmaz çıkabileceğini söylediler."

Tar yatakta oturuyordu. İsabet eden mermiler dalağını parçalamış ve bağırsaklarını delmişti, bu yüzden bir dizi ameliyat geçirmiş ve kan nakli almıştı. Yeşimlerinin bazılarını ameliyat odasına girmeden önce çıkarmışlardı ve yeniden yeşim taşıyabilecek gücü toplamaya çalışıyordu ama aurası ruh hali gibi gelgitli ve huysuzdu. "Tam da zamanı. Buradaki doktorların bir bok bildiği yok, yemekler de rezalet."

"Sana sevdiğin şeyleri getirmesi için birini tutayım. Ne istersin? Erişte yemek ister misin? Ya da baharatlı bir şeyler?"

"Fark etmez. Çok daha iyiyim. Gönderdiğin yeşil doktor iyi iş çıkardı."

"Kıymetli aile dostları," dedi Hilo. Yeşil Kemik fizyoterapistler, teknik olarak herhangi bir klana borçlu değildi, tedavi amaçlı Odaklamada yetenekli olanlar oldukça nadirdi ve çok talep görüyorlardı. Hilo ise Doktor Truw'u tutmuştu, Kaul Du Akade-

misi'ndeki fizyoterapist Tar'ı birkaç kez ziyaret etmişti. Aslında hastaneye girmesi yasaktı ama kimse durup bunu tartışmamıştı.

"Kız kardeşinle evleneceğim," dedi Hilo. "Lan onayladı, dolayısıyla Klan içinde kabul görecek. Ona iyi bakacağıma dair söz veriyorum."

Tar, "Biliyorsun, nereye gidersen git izinden gelirim, Wen ile evli olsan da olmasan da, tamam mı? Beni şu hastaneden çıkar yeter," dedi.

"Biliyorum," dedi Hilo. "Fırsatın varken dinlen. Çıktığında sana çok ihtiyacım olacak." Tar'ın yaralanmış olmasından ötürü olaylardan uzak kalmasının canını sıktığı açıktı, ama Hilo'nun canı Yumruk'unun egosunu okşamak ya da iş konuşmak istemiyordu. "İyi bir takım elbisen var mı?" diye sordu. "Düğünde iyi görünmen gerekecek."

Hilo, nihayet, hayatına kastedildikten sonra, Wen'in Kaul evine taşınmaya çabucak razı olmasından dolayı rahatlamış ve mutlu olmuştu. "Ben ana binaya taşınacağım," diye güvence vermişti ona, büyükbabasının bir kat aşağısında yaşama fikri yüzünü ekşitmesine neden olduğu halde. "Sen de Boynuz dairesinde olacaksın. Canın ne isterse onu yapabilirsin. Yeni halı, yeni duvar boyası, her ne istersen. İstediğin kadar harca, paranın hiç önemi yok."

"Tamam," demişti Wen, dudakları solgundu ve birbirine kenetlenmişti, yüzünde hastanede, Tar'ın başucunda geçirdiği gecelerin yorgunluğunu taşıyordu. Küçük ama özenle dekore edilmiş dairesini detaylıca süzmüştü, sanki daireyi o anda terk etmeye hazır gibiydi. "Haklısın. Artık düşmanlarımızın senin ölmeni ne kadar çok istediğini anlayabiliyorum. Gururum, beni kullanarak seni incitmeleri riskini almaya değmez."

Hilo bu konuşmadan etkilenmiş ve şükran duymuştu. Wen'i kollarına alıp yüzünden defalarca öpmüştü. "Utanacağın hiçbir şey

yok," demişti. "Biz artık nişanlıyız. Lan'a sordum. Onayını aldım. Kaul Maik Wen, kulağa çok güzel gelmiyor mu? Düğünümüzü planlamaya başlayabiliriz, büyük bir düğün olsun. Bir tarih seç. Ben çok uzak olmasını istemem; baharda yapar mıyız, ne dersin?"

Wen kollarını sevgilisinin göğsüne dolamış ve ona sımsıkı sarılmıştı, Hilo'nun göğsündeki hâlâ hassas olan derisine işlenen yeni yeşimleri canını acıtınca pek konforlu olmasa da gülümsemişti. Wen ifadesiz bir yüzle, "Lan iyi bir barış zamanı Lider'i, ancak Yumruk'lara hükmedecek biri değil. Klanda yeteri kadar yeşim taşıyan ve Klan'ın saygısına sahip olan, Boynuz olarak senin yerini alabilecek başka kimse de yok. Dağ sen olmazsan, Lan'ın onlara boyun eğmek zorunda kalacağını biliyor. Bu yüzden ilk önce seni öldürmeye çalışacak kadar zekiler ve yeniden deneyeceklerdir."

Hilo kaşlarını çattı. Evlenebilecekleri haberini paylaştıktan hemen sonra yapacaklarını umduğu konuşma bu değildi. "Bırak da denesinler." Wen'in çenesinden tutup gözlerinin içine baktı. "Annem gibi, genç bir dul olmaktan mı endişe duyuyorsun? Bu yüzden mi evlilik haberi seni heyecanlandırmadı? *Ben* heyecanlıyım. Sen de öyle olursun diye düşünmüştüm."

"Olmalı mıyım? Kadınsı endişelerle kıyafet alışverişine ve yemek organizasyonuna mı kafa yormalıyım, diğer herkes nişanlımı ve ağabeylerimi öldürme planı yaparken hem de?"

"Bu şekilde konuşarak moralimi bozman gerekmiyor," dedi Hilo, rahatsız olmuştu. "Daima düşmanlarım olacak, ama bu mutlu olmaman gerektiği anlamına gelmiyor. Bana güvenmek zorundasın, Wen. Eğer bana bir şey olursa ya da Kehn ve Tar'a, sen yine de güvende olacaksın, sana bunun sözünü veriyorum. Geride bıraktığım her şeyin senin adına olmasını sağlayacağım. İstersen annem gibi klana bağlı kalmayabilirsin de."

Wen bir süre konuşmadı. "Artık ailenin bir parçası olacağıma göre, Klan'da çalışmamam için herhangi bir neden yok. Kehn ve Tar senin İlk ve İkinci Yumruk'ların. Beni de kullanabilirsin, Zirvesiz'de savaş zamanı geldiğinde işe yarayabileceğim bir yerlere koyabilirsin beni."

Hilo başını iki yana salladı. "Bu savaş için endişelenmene gerek yok."

"Kadın olduğum için mi?"

"Kaya-göz olduğun için," dedi Hilo. "Bu savaş Yeşil Kemik'ler arasında."

Wen kollarını çekti ve geriye doğru bir adım atarak aralarında mesafe bıraktı. "Ben de Yeşil Kemik bir aileden geliyorum. Bana bir savaşçının kalbine ve aklına sahip olduğumu kendin söylemiştin."

"Bu seni bir savaşçı yapmıyor ama." Hilo konuşmanın gittiği yönden rahatsız olmaya başlamıştı. "Biliyorsun, yeşim taşıyan insanların Tanrılara daha yakın olduğu saçmalığına inanmıyorum ben, kaya-gözlerin uğursuz olduğuna da. Ama eğer bir Yeşil Kemik değilsen, senin için farklı bir hayat var demektir. Daha iyi ya da daha kötü olabilir, yalnızca bir Yeşil Kemik hayatı değil. İstediğin diğer her şeyi yapabilirsin, ama bu olmaz."

"Diğer klanlar kaya-gözlerini akıllıca kullanmıştı. Kaya-gözler şehirde serbestçe dolaşabilirler. Yeşimi etrafa aura yaymadan taşıyabiliriz. Bana Oymacı Tem Ben'in Dağ'dan bir kaya-göz olduğunu ve yine de iş yaptığını anlatmıştın."

Şiddet ve öfke hisleri Hilo'nun duygularını doldurdu. "Senin Tem Ben'le hiçbir alakan yok," dedi kısık bir sesle. "Tem Ben bir kukla; onun Dağ'a giden tüm iplerini çekip keseceğim. O artık ölü sayılır. Sen *asla* onun gibi olmayacaksın." Wen'i kendisine direnme fırsatı bulamadan, hızlıca kollarına aldı. Onun ne kadar ağır

ve yumuşak davrandığının, ne kadar kırılgan olduğunun, onu ne kadar kolay incitebileceğinin ya da kırabileceğinin her zaman farkında olmuştu ve onun düşmanları ya da diğer Yeşil Kemik'ler yüzünden tehlikede olduğu düşüncesi, içini hayatı boyunca tatmak istemediği bir şeyin korkusuyla dolduruyordu. "Dağ *her şeyi* yapar. Sıradan hırsızları işe alır, Zirvesiz Bölgesi'ne sızabilmesi için bir kaya-göz gönderirler; sanırım bir sonraki adımları üzerimize çocukları göndermek olacak. Ben bunu yapmam. Bir Yeşil Kemik savaşına bir kaya-göz sokamam. Seni asla böyle *kullanmam.* Bu konudaki fikrimi de hiçbir şey değiştiremez. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Wen uysallıkla.

Hilo yumuşadı ve iç geçirerek ona yeniden sarıldı. "Belki de şimdiki işinden sıkılıyorsun." Wen bir avukatlık ofisinde sekreter olarak çalışıyordu. "Öyle bir iş için fazlasıyla zekisin. Evlendikten sonra istifa edip istediğin işle ilgilenebilirsin. Okula dönmek ister misin? Dönebilirsin ya da kendi işini kurmak, iç mekân tasarımı gibi bir alanda çalışmak ister misin? O tarz işlerde iyi olduğun kesin. Bunu değerlendirebiliriz."

"Evet," dedi Wen. "Değerlendirebiliriz. Daha sonra."

Elbette Kılavuz'un ofisiyle yapılacak bir kısa bir görüşme Wen'e sayısız fırsat doğurabilirdi. Klan'ın akla gelebilecek her sektörde Fener'i vardı. Öte yandan Hilo, Doru ile konuşmak istemiyordu. Lan yaşlı sapıktan kurtulana dek bekleyebilir, sonra Hami Tumashon gibi birileriyle konuşabilirdi.

Shae ile de konuşması gerekliydi. Onu haftalardır görmemiş ve konuşmamıştı. Duygularını dışa vurmakta sorun yaşamayan biri olarak, Hilo uzun süredir, ailesi tarafından onları sevdiği kadar sevilmediğine dair şüpheler besliyordu ve bu duruma belli belirsiz içerliyordu, ancak hiç kimse ile olan ilişkisinde bu durum kız kardeşi ile olandan daha bariz değildi. Shae nasıl bu

kadar soğuk olabiliyordu? Bu durum Hilo'nun kafasını kurcalıyordu. Kekon'a bütün ailesi kendisi için üzülsün diye mi geri dönmüştü? Yoksa onları kendisini reddettikleri için cezalandırmak mı istiyordu? Belli ki kendine saygı konusunda sorun yaşıyordu, yeşim taşımayı reddetmesi de ölçüsüz bir kefaret biçimi olmalıydı. Onun üzerine çok fazla gitmiş olabileceğini düşündü, ona çok kırıcı sözler sarf etmişti (ama yerinde olsa o da aynısını yapardı) ve bu yüzden Shae Espen'e kaçıp gitmişti. Ama Hilo olanları unutmaya hazırdı. İkisi de artık birer yetişkindi. Onlar Kaul'dü, sorumlulukları vardı. Eğer Zirvesiz'in güçlü olmasını istiyorlarsa üç kardeşin birlikte kalmaları gerekiyordu. Bazen bunu görebilen tek kişinin kendisi olduğunu hissediyordu. Eğer Shae ile yeniden konuşabilseydi ve Lan kız kardeşine fazlasıyla temkinli yaklaşmayı bırakıp kendisine arka çıksaydı, kız kardeşini kendi samimiyetine ikna edebilir ve mesafeli ve inatçı davranmayı bırakıp uzlaşmaya açık olmasını sağlayabilirdi.

Lan'ı da son zamanlarda pek fazla görmüyordu. Konuşmalarını genelde telefon üzerinden yapıyorlardı, ama hepsinin içeriği basit ve taktikseldi, neler olduğu ve ne yapılması gerektiği üzerineydi. Hilo Yumruk'larına Docks'ta yakaladıkları tüm hırsızları öldürmeleri için talimat vermişti. Diğer türlü, Klan'ının savunmasını tehlikeye atabilirdi. Iyn ve Obu ile birlikte birkaç kıdemli Parmak'ı daha Yumruk olarak terfi ettirmiş ve hepsini Zirvesiz'in en değerli alanlarını ve işletmelerini korumaları için yeni bölgelere atamıştı. Şehirde geziniyor, tüm Fener'leri şahsen ziyaret ediyor ve onlara güvence veriyordu. "Kılıçlarınızı keskin tutun," demişti savaşçılarına. Eğer fırsatını bulurlarsa Dağ'ın tüm yeşimini kazanabilirlerdi. Casusları, Gont'un organizasyonuna dair bulgulara dayanan bir rapor hazırlamıştı: Emrinde kaç Yumruk ve Parmak bulunduğu, nerelerde bulunabilecekle-

ri, hangilerinin en fazla yeşimi taşıdığı ve hangilerinin en tehlikeli olanlar olduğu bilgileriyle birlikte.

Listeyi incelerken, Hilo iki Klan'ın rakamları arasında çok büyük bir fark olmamakla birlikte Zirvesiz'in dezavantajlı olduğunu fark etti. Klan'ın kontrol ettiği tüm bölgeler hem kuzeyde hem güneyde düşman Klan'ın kontrolünde olan bölgelerle çevreleniyordu. Dağ son iki yıl içinde iki küçük rakip Klan'ı kendi bünyesine katmıştı, aynı zamanda Yeşil Kemik'leri çoğunlukla daha tecrübeli savaşçılardı. Hilo'nun daha fazla savaşçıya ihtiyacı vardı. Yaklaşan baharla birlikte, özellikle de içinde Akademi'den mezun olacak olan Anden'ın da bulunacağı yeni Yeşil Kemik'lerin katılımıyla istenen noktaya ulaşılabilirdi ancak daha vakit vardı; Hilo mutsuz bir şekilde düşüncelere daldı, başka bir çözüm gerekliydi.

Teoride, Fabrika'da Gam Oben ve Lan arasında yapılan kılıç düellosunun barışı sağlaması gerekiyordu, ama işin gerçeği, her iki tarafa da yeniden yapılanmaları ve bir sonraki adımlarını düşünmeleri için fırsat tanımıştı. Klanlar resmen savaş halinde olmasa da, Hilo süregelen çatışmaların ve karşılıklı verilen zararların çok geçmeden apaçık kan dökmeye evrileceğinden emindi. Hilo aynı zamanda Dağ'ın kendi hayatına bir kez kastettiği ve başarısız olduğu için geri çekilmeyeceğini de biliyordu. Artık neredeyse hiç evinde olmuyordu ve dolayısıyla hep korunuyordu. Bazen uzun bir gecenin sonunda, güvenli olduğunu düşündüğü karanlık bir bölgeye park edip Duchesse'in arka koltuğuna uzanıyor ve Kehn başında nöbet beklerken biraz kestiriyordu.

Boynuz olmak son zamanlarda yalnızca aşırı iş yoğunluğu ve stres anlamına geliyordu.

BÖLÜM 26

Savaş Manevraları

Gemi Caddesi'ndeki ofisin geniş toplantı odasındaki tüm koltuklar dolmuştu. Bir düzine Zirvesiz Feneri –ülkenin en büyük şirketlerinin başkanları ve yöneticileriydi bunlar– Lider'in bizzat kendinden gelecek savunma yöntemleri ve operasyonlarının güvenliliği hakkında bilgi almak için gelmişti. Bölgeler ve işletmeler üzerindeki ihtilaflar fazlalaşmıştı, iki büyük Klan arasındaki yaklaşan savaşın boyutları ise öngörülemiyordu, bu yüzden bölgedeki tüm iş adamları haklı bir korku içindeydi.

"Klan'ın önceden himayesine aldığı projeler zamanında ve planlandığı gibi devam edecek mi?" diye sordu bir emlak müteahhidi, Lan bu adamın Gemi Günü'nde tanıştığı Fener'lerden biri olduğunu anımsadı.

Doru uzun başını salladı. "Şu anda, klanımız tarafından onaylanan ve fonlanan tüm işlemlerin desteği devam edecektir."

"İş yerlerimizi korumak üzere daha geniş güvenlik önlemleri alınacak mı?" diye sordu Armpit'te birden fazla perakende mağazası bulunan bir Fener.

Lan, "Boynuz Klan bölgelerinin savunmasına yönelik adımlar atıyor. Öncelik tehdidin en fazla olduğu bölgelere verilecektir," dedi.

"Dağ'ın ticareti sekteye uğratma olasılığı nedir? Kamyonculuk sektörü büyük ölçüde onların kontrolünde. Bizi dışarıda bırakmaya ve mallarımızın sevkiyatını zorlaştırmaya çalışırlar mı?" diye sordu beyaz eşya ihracat sektöründen bir adam.

"Ve bu sektörler turizmdeki düşüşten de zarar görmeyecek mi?" diye araya girdi bir otel sahibi. "Klan'm hizmet sektörüne destek olmaya yönelik planları var mı?"

Lan ayağa kalktı; masada dolanan mırıltılar kesildi. "Hiçbirinize işlerinizin kötü etkilenmeyeceği garantisini veremem," dedi. "Bir diğer Klan tarafından tehdit ediliyoruz ve zor zamanlara hazırlıklı olmalıyız. Size yalnızca kendimizi savunacağımızın garantisini verebilirim; Klan'ın ve sektörün her bir parçasını, işletmelerin her birini."

Bu sözler toplulukta olumlu bir etki yaratmışa benziyordu. Lider, masadakilerin taşımakta olduğu yeni yeşimleri inceleyen bakışlarını fark etti, bunlar yakın zamandaki zaferinin ve sözlerini gücüyle destekleyebildiğinin çürütülemez kanıtlarıydı. Lan masaya değerlendiren bir bakış attı. "Korkarım bugünlük tüm soruları yanıtlayamayacağız. Eğer başka konularda da endişeleriniz varsa, bunları Kılavuz ve benimle görüşmek üzere randevu alın. İyi günler dilerim, beyler."

"Tanrılar Zirvesiz'in yanında olsun," diye mırıldandı birkaç Fener ve çıkarken selam verdiler. Herkes gittiğinde Lan, Doru'ya döndü.

"Ygutan'a gitmeni istiyorum," dedi.

Doru hissettiği şaşkınlığı başarıyla gizledi. "Bu gerekli mi, Lan-se? Sonuçta, böyle zamanlarda Fener'lerle baş edebilmeniz için Janloon'da kalmam önemli."

"Fener'lerle olan toplantıları birkaç haftalığına erteleyebiliriz. Gidip Dağ'ın Ygutan'da gerçekleştirdiği kristal üretimi operasyonu hakkında olabildiğince bilgi toplamanı istiyorum. Tesisleri

nerede, tedarikçileri ve dağıtıcıları kimler, şimdiye kadar ne kadar iş çıkardılar bunları bilmeliyiz. Ülkede ne kadar torpilin varsa devreye sok ve kimseye sezdirmeden bu işi hallet. Düşmanımızın neye yatırım yaptığını bilmemiz gerek. Gelecekte mecbur kalırsak onlara karşı kullanabileceğimiz bir bilgi söz konusu olabilir."

Doru ince dudaklarını büzdü. Belki de bir art niyet sezmişti; Fabrika'da gerçekleşen düellodan bu yana, Lan Kılavuz'a karşı mesafeli davranıyordu, Doru da doğal olarak artık gözden düştüğünün farkına varmıştı, ancak Lan bundan daha fazla şüphe taşımasını istemiyordu. Lider öfkesinin bir kısmını görmesine izin vererek sertçe konuştu. "Güvenebileceğim birilerine ihtiyacım var, Doru-jen. Oraya kapasitesi ya da ihtiyatı yetersiz birini gönderemem. Son zamanlarda birbirimize biraz ters düştük, ancak aramızda daha fazla şüphe yer almasını kaldıramayız. Bundan sonra söylediklerimi yapacak mısın? Eğer cevabın hayırsa, Kılavuz olarak istifanı bekliyor olacağım. Ev sende kalabilir; seni kovmam."

Oynadığı kumarın işe yaradığını gördü; yaşlı danışman bir nebze rahatlamış görünüyordu. Elbette Lider, Doru'nun ihanetinden ya da kendine zarar vermeye niyetlendiğinden şüphelense, ona duygularını böylesine açık etmezdi. Yatışmış gibi görünmeye çalışırken dikkatli olmalı ve ona yakın kalmalıydı. "Beni yaraladın, Lan-se. Seninle yalnızca Klan'ın ve senin güvenliğinden duyduğum endişeden ötürü ters düştüm. Elbette haklısın, Dağ'ın Ygutan'daki operasyonu ile ilgili daha fazla şey öğrenmeliyiz. Yarın yola çıkacağım."

Lan başını salladı ve yumuşamış bir sesle, "Endişelerini takdir ediyorum, Doru Amca. Sana her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Ygutan'a seninle gelmeleri için Boynuz'un iki adamını da görevlendireceğim. Pek güvenli bir ülke değil, Tanrılar korusun başına bir şey gelebilir."

Doru'nun dudaklarına yayılmaya başlayan silik gülümseme duyduğu bu gelişme karşısında yok oldu. Durumu tahmin etti: Lan'ın Ygutan'daki operasyonla ilgili bilgi edinmek istediği açıktı, ancak daha önemlisi, Doru'nun yolundan çekilmesini, Hilo'nun adamları tarafından dikkatle gözlenmesini istiyordu; Doru burada, Gemi Caddesi'nde, etrafı kendi adamlarıyla sarılıyken yapamadığı bir şeyler vardı. Doru'nun Ygutan'daki aktivitelerinden endişe duymuyordu. Hilo'nun adamları ona düzenli olarak rapor verecek ve Doru'nun keşfedeceği şeyleri ona bildirecekti. Adamın klana karşı işleyebileceği en ufak bir yanlış söz konusu olmayacaktı.

Lan'ın öfke patlaması, Doru'nun Algılayabileceği herhangi bir olumsuz niyeti gizlemişti ve gitmeyi çoktan kabul ettiğinden, Kılavuz, Lider'in güvenlik önlemlerine karşı çıkamazdı. "Neyin gerekli olduğunu düşünüyorsan, Lan-se," dedi.

***

Doru uçağa biner binmez, Lan, Woon'dan Şansölye Son Tomarho ile acil olarak bir görüşme ayarlamasını ve onunla birlikte Kekon Kraliyet Konseyi'nin diğer yirmi beş üyesine de Büyük Ada Restoran&Izgara'da bir öğle yemeği daveti yollamasını istedi. Büyük Ada, Kuzey Sotto'nun yirmi sekiz katlı lüks Eight Skies Oteli'nin teras katında yer alıyordu. Otelin sahibi olan Fener, Lan'ın talebi üzerine mekânı onlar için kapatmıştı. Lider, Woon'la birlikte mekâna önden vardı ve konsey üyelerinin her birini girişte karşıladı. Fabrika'daki düellonun haberi tüm Janloon'a yayılmıştı ve Lan'ın bugünlerde tanıştığı herkes kemerine, bileklerine ve boynundaki zincirine eklediği yeni yeşimleri fark ediyor ve bir yorumda bulunuyordu. Eğer halkın gözündeki imajının bugünlerdeki önemi artmış olmasa, Lan sahip olduğu tüm yeşimi taşımaya direnirdi. Maruz kaldığı ve soğurduğu Gam'in Odaklama saldırısından aldığı yaranın ağrısı devam edi-

yor ve bu ağır yükleri taşımasını zorlaştırıyordu. İyileşmesi için Doktor Truw ile birkaç seans yapmışlardı ve düellodan hemen sonra olduğu kadar hasta hissetmiyordu, ama hâlâ tam toparlanabilmiş de değildi. Bazen kalp atışları aniden hızlanıyor ya da baş dönmesi ile birlikte terlemeye başlıyordu. Kaygı ansızın baş gösteriyordu. Uykusuzluk problemi daha da kötüleşmişti ve sıklıkla stresli ve dengesiz davranıyordu.

"Düşmanlarınız sizden uzak olsun, Kaul-jen," dedi konsey üyeleri vardıklarında, yakın zamanda zafer kazanmış Yeşil Kemik'e geleneksel bir dilekle saygılarını sunuyorlardı. "Jenshu'nun lütfu," diye yanıt verdi Lan, onlara teşekkür ettikten sonra sorular sordu: "Eşinizin sağlığı daha iyi mi, Bay Loyi?" ya da "Bayan Nurh, eviniz tayfundan zarar gördü mü?" Buradaki yirmi bir adam ve dört kadın Zirvesiz'e en sadık kıdemli politikacılardı. Soyları çok eski Fener'lere ya da Yeşil Kemik ailelere dayanan bu insanlar politik ve finansal başarılarını klana borçluydu. Birlikte ilerleyerek, Kekon'un Kraliyet Konseyi'ndeki üç yüzü aşkın üye içinden sıyrılıyorlardı.

İş konuşulmadan ve bedavaya yenilen mango salatası, acılı çorba ve ızgara ahtapotla geçen iki uzun saatten sonra, Lan çalışanlara masayı toplamaları için işaret etti. KYB'nin mülkiyet kurallarını yenilemek üzere Şansölye Son'un yeni bir tasarı sunma konusundaki sağduyusunu anlatarak başladı. "Zirvesiz, devletin Kekon'un yeşiminin dengeli ve şeffaf idaresini sağlama konusundaki isteğini tamamen destekliyor. Ülke için doğru olanı yapacak olan Kraliyet Konseyi'ndeki Klan dostlarıma güvenebildiğim için şükran dolu hissediyorum." Şansölye Son'un gözleri ışıldadı ve diğer konsey üyeleri alkışlamak için masaya vururlarken şişman elini mütevazılıkla salladı. Tüm bunlar nezaketen hareketlerdi, o sırada odada bulunan herkes Son'un bu adımları atmak için Lan'dan talimat aldığını biliyordu.

Lan alkışlar dinene kadar bekledi, sonra hüzünlü bir ifadeyle, "Ne yazık ki, size bu adımları atmak için gösterilen çabaların çoktan gerçekleşen bazı yanlış olayları önlemekte geç kaldığını bildirmeliyim," dedi. İlk ve doğrudan kendisinden duymaları için onlara kafasındakileri açıkladı: Kekon Yeşim Birliği'nin madencilik faaliyetlerini tümden ve belirsiz bir süreyle durdurmak üzere kendi eş yöneticilik yetkilerini uygulayacaktı. Klan maden üretimi ve Hazine kayıtları arasındaki finansallarda büyük bir uyuşmazlık yakalamıştı ve yeşimin ülke ekonomisine, güvenliğine ve kimliğine olan etkisi düşünüldüğünde, en azından bağımsız bir denetçi atanana kadar madenciliğin devam etmesine izin verilemezdi. Kraliyet Konseyi'nin böyle bir kişiyi acilen bulması gerektiği konusunda üyelere tavsiyede bulundu. Operasyonlar, söz konusu problemler çözülüp KYB geleceğe yönelik yeni yasa tasarıları sunulana kadar tekrar başlatılamazdı.

Son Tomarho Lider'in açıklamasının ardından odaya hâkim olan şaşkın sessizliği bozan ilk kişi oldu. Şansölye etli dirseklerini masaya koydu ve boğazını gürültüyle temizledi, Lan'ın gözlemine göre adam böylesine bir değişiklikten önce kişisel olarak kendisine danışılmadığı için duyduğu hayal kırıklığını gözler önüne seriyordu. "Sözde kusur edersem bağışlayın, Kaul-jen, ancak neden bu finansal farklılıklarla ilgili durumu ilk kez duyuyoruz? Ve neden Kılavuz, bu durumu açıklamak için burada bulunmuyor?"

"Kılavuz bir başka önemli Klan mevzuu için görevde," dedi Lan, ikinci soruyu yanıtlayıp ilkini yok sayarak. Lan, Doru'nun konudan haberdar olma riskini göze alarak Son'a bu konudaki niyetlerini açamazdı, elbette Klan içindeki yönetimde henüz doğrulanmamış olan ihanet şüphelerini de Şansölye'ye açması gerekirdi, bu da ne kadar kıdemi olursa olsun bir Fener'le asla yapmayacağı bir konuşmaydı. Eğer Doru kesin olarak Dağ işbirlikçisi

ise ya da Shae'nin ortaya koymuş olduğu açıklardan sorumlu ise, Ygutan'dan döndüğü sırada KYB'nin defterlerini resmi bir soruşturmadan geçirmek için fazlasıyla geç kalmış olacaklardı.

Uzun yüzlü konsey üyesi kadın Nurh Uma herkesin aklındaki soruyu sordu. "Bu durumun arkasında Dağ Klam'nın olduğu şüphesini duymakta haklı mıyız?"

Lan çalışanlarına misafirlerin çay fincanlarını doldurmaları için işaret etti. Kendi fincanından hiç içmemişti; bir önceki geceden beri hafif ateşi vardı ve sıcak içecekler insan içinde bol bol terlemesine neden oluyordu. "Evet," dedi, "tam olarak ben de bu şüpheyi duyuyorum."

"Dağ'ın, konseyin ve diğer klanların arkasından göze batacak kadar büyük bir iş çevirerek yeşim tedarikini tek taraflı olarak manipüle ettiğine inanmakta zorluk çekiyorum," dedi beyaz saçlı konsey üyesi Loyi Tuchada, sesinde gizlemediği bir kuşkuyla.

"Ben inanırım," dedi Nurh, Klan'ın hem askeri hem de ticari kısımlarında aile üyeleri vardı. "Ancak Ayt Mada'nın temsilcileri ortada olan her şeyi inkâr edeceklerdir. Bahsettiğiniz denetimle siz nereye varmayı umuyorsunuz, Kaul-jen?"

"Klanlar, insanların desteğine, insanlar ise Klan'ın sağladığı güvenliğe dayanır; bu hep böyle olmuştur," dedi Lan. "Ulusumuz tek bir Klan'ın fazlaca güçlenmesini ve diğerlerinden daha fazla yeşim kontrolüne sahip olmasını istemeyecektir. Eğer Dağ'ın ülkenin iyiliğine aykırı hareket ettiği açığa çıkacak olursa, hem kamunun hem de politikanın görüşü onlarınkine karşı düşecektir. Denetimin sonuçları aciliyet doğuracak ve konseyin KYB aktiviteleri üzerindeki kontrolünü artırma isteğini haklı kılacaktır."

Lan durup gizlice, derin bir nefes aldı. Öğle yemeğini fazla yemekten kaçınmıştı, buna rağmen yorgun hissediyordu ve hafiften başı dönüyordu. Dikkatini tümüyle bu önemli konuşmaya

verebilmek için çok fazla efor sarf etmesi gerekiyordu. Neyse ki, yeşimsiz konsey üyelerini kandırabilmek nispeten kolaydı. Kendi zayıflık anlarını, otoriter duraksamalar olarak algılıyorlardı. "Yıllardır, Kekon dengeyi ve ekonomik büyümeyi aynı anda sağlayabildi," diye devam etti Lan. "Dış yatırımlarımız, güzel arabalar süren insanlarımız var, şehirlerimiz yükselişte, büyükbabamın neslinin hayal bile edemeyeceği şeyler bunlar. Bu zenginliğin ve güvenliğin kalbinde ise yeşim yatıyor. Bu nedenle yeşimi kontrol eden klanlar sorumlu tutulmalı."

Konsey üyeleri başlarını salladı; bu noktada hepsi hemfikirdi. İçlerinden biri, Vang Hajuda, bir şey söylemeye başladı, ancak Lan'ın Algısı onu yanıltmaya başlamıştı, arka plan gürültüleriyle birdenbire bulanıklaştı. Odadaki insanların birbirinden bağımsız enerjileri, ayaklarının altındaki binlerce kat, kalabalık caddede yürüyen binlerce insan ve hareket halindeki araçlar, hepsi bir anda filtrelenmemiş olarak Lan'ın zihnine doldu, sesler bir kakofoni içinde, statik sesler çıkaran bozuk bir televizyon gibi birbirine karışıyordu.

Lan'ın başı acıyla zonkluyordu. Bir an için, yalnızca anlamsız bir enerji topundan ibaret bir şeyin içinde dönüp durduğunu sandı. Masanın altından, oturduğu sandalyenin kolunu kavradı, kolun sağlamlığı güven vericiydi. Lan döndü ve ellerini dudaklarına siper ederek hemen solunda oturmakta olan Woon'a eğildi. "Bana bir şeyler söyle," diye fısıldadı.

Yaver telaşla kulağına eğildi. "Bu kez gerçekten o kadar kötü mü, Lan-jen? Ayrılmak için bir bahane bulmamız gerekli mi?"

"Hayır," dedi Lan. Kaşlarından ter damlaları akıyordu, ancak an geçip gitmişti. Yeşim hislerinin verdiği hararetli karmaşa azalıyordu. Algısı durgunlaştı ve yeniden odaklanabilmeye başladı. "Bana ne söylediğini söyle yeter."

"Daha fazla kan dökülmeyeceğinin garantisini istiyor."

Vang sorusunu sormayı bitirdiği anca Lan da dikkatini masaya vermek üzere toparlandı. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi Lan.

Masada ufak bir dehşet dalgası geziniyordu; hepsi onu dikkatle izliyordu. Vang biraz daha vurgulu olarak kendini tekrarladı. "Eğer önümüze getirdiğiniz bu konuları Kraliyet Konseyi'nde açarsak, Kaul-jen, klanlar arası barışı yeniden sağlayabileceğinize dair size güvenebilir miyiz? Kimse sokaklarda şiddetin gezinmesini, insanların korkmasını ve döviz getiren işleri kaybetmeyi istemiyor."

"Barışı hepimiz istiyoruz," dedi Lan. Çayından bir yudum alarak boğazını ıslatırken, sözcüklerinin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "Elbette ailelerimize saldırılmadığı sürece. Bu noktada mecbur olduğumuz şekilde davranmalıyız."

Konsey üyelerinden birkaçı ona katılarak aralarında mırıldandı. Bu politikacılar ilginç bir cinsti doğrusu. Bölgelerinin temsilcileri olarak Lider'e barış yapması için baskı yapıyor ancak klana sadık gerçek Kekonlular olarak, Lider'in yeteneksizliğini ya da şiddete başvurma yolundaki tereddüdünü gördükleri anda ona asla saygı duymuyorlardı. Lan'ın Gam'i öldürmesi ve onun yeşimini alması, bir lider olarak ona ve Zirvesiz'in iddiasına güvenmelerini sağlamıştı. Bilgelik Sarayı'na dönüp önlerine sunduğu teklif üzerine çalışabilirlerdi.

"Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyoruz, Kaul-jen," diye ısrar etti Vang. Janloon'un Sogen'i de kapsayan bölgesini temsilen orada bulunuyordu. "Her zaman mantıklı bir adam oldunuz. Ancak ya Boynuz'unuz? O da barış istiyor mu? Onun da mantıklı olacağına güvenebilir miyiz?"

Lan, Vang'e dümdüz bir bakış attı. "Boynuz yalnızca bana hesap verir."

Fırçayı yiyen Vang sessiz kaldı. Lider bakışlarını ağır ağır uzun masadaki yüzlerde gezdirdi. Daha fazla soru gelmeyeceğini anladığında oturduğu yerden kalktı. "İstediğiniz kadar kalın, dostlarım. Çayın ve manzaranın keyfini çıkarın." Tekrar masaya dönmeden önce şehir manzarasını kucaklayan geniş pencerelere doğru başını salladı. "Şansölye. Konsey üyeleri. Klana olan dostluğunuz ve ülkeye olan hizmetleriniz, her zamanki gibi, derin bir takdir görmekte."

Asansöre vardığında, Lan alnını sildi ve bitkin halde duvara yaslandı. Durumu kontrol altında tutabilmişti, ancak zorlukla. Doktor Truw ona kie'sinin –her bireyin aurasını oluşturan ve yeşimle teması sonucu büyüyebilen ve değişebilen temel enerji– tıpkı zorlanan bir kas gibi zarar gördüğünü söylemişti. Tamamen iyileşene kadar haftalar ya da aylar geçebilirdi.

Lan'ın ise aylaca bekleme gibi bir lüksü yoktu. Bu şekilde devam etmeyi göze alamazdı, yeşime olan hassasiyeti ve engellenen yetenekleri ile, hele böylesi tehlikeli bir zamanda. "Woon," dedi, bir elini adamın omzuna koyarak. "Her zaman sana güvenebildiğim için şükran duydum. Senden şimdi, kendine saklamak zorunda olacağın bir şey isteyeceğim. Aile arasında olduğumuzda bile bunu saklamalısın."

Woon endişeyle ona baktı. "Lan-jen, neye ihtiyacınız varsa yapmaya hazırım."

Lan başını salladı. "Bir telefon görüşmesi yapmanı isteyeceğim."

BÖLÜM 27

Geçmiş Hatalar

Shae, Marenia'ya doğru ağır ağır yol alan otobüsün arka koltuğunda sessizce oturuyor, pencereden dışarı bakarak manzaralı sahil yolu boyunca açık camlardan fotoğraf çeken ve sohbet eden turistlerin sohbetlerine katılmaktan kaçınıyordu. Kasabaya geldiğinde annesini evlerinin arkasındaki sahil yolunda yürürken buldu. Annesi onu gördüğü için şaşırmış ya da heyecanlanmış görünmüyordu. Belki de Lan önden onu arayıp Shae'nin ziyaretinden haberdar etmişti. Kaul Wan Ria kızını sevgi dolu ancak kısaca kucakladı, sanki Shae'yi iki yıldan uzun süredir değil de, yalnızca bir aydır görmüyormuş gibi.

"Sahilde yürüyüp sonra biraz çay içeriz," diye önerdi Shae'nin annesi. "Eğer bu şekilde bir saat kadar yürüyebilirsek, ileride çok hoş bir çay evi var. Sahipleri çok nazik." Bugünlerde, Shae'ye anlattığına göre, uzun yürüyüşlere çıkıyor, bahçe işleriyle meşgul oluyor, televizyon izliyor, halk hobi merkezindeki suluboya sınıfına derslere gidiyordu. Shae de bunları denemeliydi. Gerçekten çok dinlendiriciydi.

Kıyı kasabası olan Marenia'nın on bin kadar yerleşik nüfusu vardı ve asla durmayan şehir hareketliliğinden çok farklıydı. Shae ihtiyacı olan şeyin bu olduğunun farkına varmıştı, yeniden

huzurlu olabilmek ve ağabeyleri arasında kalmanın verdiği karmaşık hislerden kaçmak için; ki şu sıralar, onsuz bir Klan savaşına hazırlandıklarını biliyordu.

Akşamları, Shae sahil kıyısında kılıcıyla tek başına pratik yapıyordu, çıplak ayaklarının altında ıslak kumlar, siyah, yapışkan bir battaniye gibi uzanıyordu, Janloon'daki balkonuna dolan trafiğin gürültüsünün yerini şimdi okyanusun dalga sesleri almıştı. Sabahları, taze balık stantlarında şafak vakti tutulan balıklar satılıyor, sörfçüler sıcak denizlerde ilerliyor, sokaklarda karşılaşan insanlar birbirlerine selam veriyordu. Hiçbiri Yeşil Kemik değildi.

Espen'de de böyleydi. Yeşimsiz ve kansız da mükemmel işleyen bir yerde yaşamış olmak rahatsız edici bir keşifti. Yeşim ve klan, Shae'nin ailesindeki tüm erkeklerin taptığı ve Shae'ye de hayatı boyunca her şeyin üstünde tutması gerektiği öğretilen iki şeydi, başka hiçbir yerde bunlar yoktu. Klan himayesi ve himayeye girecek yerlerin düelloyla belirlenmesi çağ dışı şeyler olarak görülüyordu. Yeşil Kemik'ler egzotik ve sihirli bir topluluk olarak görülüyordu, ancak eski kafalı ve barbarlardı. Yalnızca Jerald, onun gözlerini daha büyük bir dünya olduğuna açan kişi olmuştu; bazen Shae bunun için ona teşekkür mü etmeliydi yoksa onu suçlamalı mıydı karar veremiyordu. Yurtdışında geçirdiği iki sene ona farklı bir bakış açısı kazandırmıştı, ülkesindeki pek çok Yeşil Kemik'in ise buna sahip olduğunu sanmıyordu. Espen'deki üniversiteden arkadaşları Kekon'u asla anlayamazdı; modernliğin ve gündelik şiddetin kusursuz karışımı ve bariz çelişkisi karşısında hayrete düşerlerdi.

Shae, Marenia'dan çok etkilenmişti ancak annesiyle birlikte olmak onu bunaltıyordu. Kaul Wan Ria bir sanat eseri ya da bir beyaz eşya gibi evin içinde kayboluveriyordu. Evlenmeden önce, yeşime karşı tolerans geliştirebilmek üzere temel bir eğitim ve ye-

terli düzeyde dövüş sanatları pratiği almıştı, ancak bunlar yeşimi taşımak ya da kullanmak için yeterli değildi. Kocasının ölümünden sonra kayınpederine, sonraki zamanlarda ise büyük oğluna boyun eğmişti. Yerinden memnun değilse bile bunu belli etmiyordu. Yaşamakta olduğu hayatı sıkıcı buluyor ya da yalnız hissediyorsa da bu anlaşılmıyordu. Shae annesinin ocaktaki tencerede çorba kaynatmasını izledi; annesi biraz kilo almıştı ve saçları da ağarıyordu.

"Çocuklar daima meşgul," dedi Ria, arkasına dönmeden. "Lan bazen beni ziyarete geliyor. Hilo ise sadece bir kere geldi. Kız arkadaşını benimle tanıştırmak için. Çok hoş, nazik bir kız, ancak bir kaya-göz." Shae'nin annesi sağ kulak memesini çekiştirdi. "Tabii, sonuçta onun kararı, mutlu olduğu ve ağabeyi de desteklediği sürece." Ocağı kapadı ve tencereyi masaya taşıdı. "Dövüşmüşler, biliyor muydun? İkisi de! Hilo beni şaşırtmadı – her zaman oluyor bu– ama Lan ailenin onuru için kendisinin de düello etmek zorunda kaldığını söyledi. Ne büyük talihsizlik." Cıkcıkladı, sanki Zirvesiz'in Lideri ve Boynuzu ufak çocuklardı da okul bahçesinde kavgaya tutuşmuşlardı. Lan'ın olanları anlatırken biraz yumuşattığına hiç şüphe yoktu, ancak Shae yine de annesi Klan'da neler olup bittiğini hiç duymamayı mı tercih ederdi, yoksa savaş zamanında büyüdüğü için bunca şiddeti normal mi karşılardı merak ediyordu.

"Baharatı bol pişirdim, sevdiğin gibi," dedi annesi, çorbayı kepçe ile servis ederken. "Espen'de yiyeceklerin pek de lezzetli olmadığını duydum. Orada ne yiyip ne içiyordun?"

Shae, Espen'den bahsederken annesi de onu dinledi. Yiyecekler, hava durumu ve giysiler hakkında yüzeysel sohbetler yaptılar. Kaul, Wan Ria Jerald'ı sormadı. Shae'nin neden döndüğüne ya da şu sıralar neler yaptığına dair sorular sormadı. Hatta Shae'nin yeşim taşımıyor olmasına ilişkin tek bir yorum

yapmadı, tüm bunların yerine iç geçirerek, "Ah, bir zamanlar ne kadar çok çalışırdın. Tıpkı erkekler kadar! Artık o kadar ciddiye almadığına seviniyorum. Sağlığın için de, o kadar çok çalışmaman iyi. Ağabeyin aileyi kötü göstereceğini düşünmediği sürece tabii." Genel bir kural olarak, annesi meraklı sorular sormaktan ya da kuvvetli fikirler belirtmekten kaçınıyordu. Tam da bu yüzden, annesiyle gözleri ya da erkek ellerini andıran elleri dışında pek de ortak noktaları yoktu.

"Burayı seviyor musun, anne?" diye sordu Shae. "Mutlu musun?"

"Elbette," dedi annesi. "Sen ve ağabeylerin büyüdünüz. Artık benim Yeşil Kemik'lerin dertleri arasında bulunmama gerek yok. Erkeklerin böyle bir seçeneği yok elbette, bu onların doğası, ancak sen de yeşimini çıkarıp uzaklara gittin, bu yüzden anlıyorsundur."

Shae anladığına emin değildi; şimdi bile, Jerald'la birlikte Janloon'un dışındaki modern dünyaya açılmasının yalnızca büyükbabasının memnuniyetsizliğinden ve kırıcılığından kaçmak için mi olduğunu net olarak söyleyemiyordu; büyükbabasını ilk kez, Hilo'nun yanında ve kendisinin karşısında görmenin büyük utancından.

Jerald'a duyduğu inanılmaz öfkenin yanı sıra, Kaul Sen torununun Espen'lerle bir araya geldiğini öğrendiği için de öfkeliydi. "Orospular en azından kendilerine ait olanı satarlar!" diye gürlemişti. Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı, haşin olduğu zamanlarda bile onunla her zaman nazik ve onaylayan bir tonda konuşurdu. Akademi'den çıkalı yalnızca birkaç sene olmuştu, Shae genç, kibirli ve asiydi, ancak hareketleri kimseye zarar verecek nitelikte değildi. Jerald, onun ailesinin pozisyonunu kavradığında, onu soru sormaya istekli olan diğer Espen askeri personelleriyle tanıştırmıştı.

Başlangıçta, Shae'nin yanıtlarını bildiği ya da Klan'ın bağlantıları sayesinde kolayca öğrenebildiği türde sorulardı bunlar. Espen'ler

politik ve ekonomik etkilerini artırmak istiyordu, ancak Kekon'da bu işlerin nasıl yürütüldüğüne dair bilgileri yoktu. Bilmek istedikleri şeyler vardı: KYB'nin yönetiminde hangi Klan liderleri bulunuyordu? Ne zaman buluşuyorlardı ve yeşim ihracatı üzerine son sözü kim söylüyordu? Kraliyet Konseyi'nde, askeri harcama kalemlerinden kim sorumluydu? Bu insanla yapılan toplantıları nasıl koruyorlardı ve ne tür hediyeler göndermek uygun olurdu?

En çok ilgilendikleri şey ise, düşmanlarıydı. Ygutan –öncelikli olmayan, ancak hem geniş yüzölçümü, hem nüfusu hem de artan askeri gücüyle önemliydi– Espen'lerin korktuğu yerlerden biriydi. Burada, böylesine uzak minik bir adada bile gözetim altındalardı. Ygutanlı şirketlerin Kekon'da yaptığı yatırımları bilmek istiyorlardı. Klanların düşüncesine göre Ygutan'daki karaborsaya ne kadar yeşim kaçırıldığını merak ediyorlardı. Acaba Shae özellikle Ygutanlı bir iş adamının Kekon'da bulunma sebebini araştırıp öğrenebilir miydi? Neden burada kalıyordu ve kiminle buluşacaktı?

Espen'ler daima takdirkârdı. Shae ona verdikleri paraya aslında ihtiyaç duymuyordu, ancak Espen'ler daima bir iyilik karşısında kendilerini borçlu hisseder ve öderlerdi; bu onların alışkanlığıydı. Shae bundan ziyade ona ayarlamayı kabul ettikleri öğrenci vizesinden etkilenmişti, böylece yurtdışında okuyabilecekti. Kekon'da neredeyse kimse Espen eğitimi almamıştı; bir Espen diploması Akademi'yi dereceyle bitirmekten çok daha etkileyici olurdu ve onu ağabeylerinden farklı bir yere koyardı. Hem bilgisiz yabancılara da Kekon'da iş yapabilmeleri için yardımcı oluyordu ve işin doğrusu, bundan gizli bir gurur duyuyordu. Klan'ın bilmediği, tamamen kendine ait bir şeydi bu. Bilgi alışverişi de ilişkileri de tamamen kendisine aitti, büyükbabasına, ağabeylerine ya da Doru'ya değil.

"Kendine bir de Kaul mü diyorsun, seni aptal, bencil kız?" diye buyurmuştu büyükbabası. "Yabancılara vereceğin *herhangi bir bilgi* klana karşı kullanılabilir." Meşale tüm hatrı sayılır nüfuzunu kullanarak, Espen büyükelçisiyle öfkeli telefon konuşmaları yapmış, büyükelçi, Kaul Sen'e torununa bir daha Espen Cumhuriyeti askeri birliğinden ya da istihbaratından kimsenin yaklaşmayacağına dair özür dolu teminatlar sunmuştu. Jerald Espen'e geri gönderilmiş; Shae ise, büyükbabasının onu yola sokmak için söylediği onca gurur kırıcı söz yüzünden içi yana yana, Jerald'ın peşinden gitmişti. Aptal yerine konmuştu, ancak ne yazık ki, aptalların bile gururları vardı.

***

Shae, Janloon'a daha sakin ve dinlenmiş olarak döndü, ancak kendini yeniden iş aramaya adayacağına ve en kısa zamanda güzel bir iş bulacağına dair kararlar almıştı. Dünyada hiçbir şey onu annesi gibi olma korkusundan daha fazla motive edemezdi. Eğer annesinin kendini meşgul edecek bir işi olsaydı, kafasını şehre dönen otobüste meşgul eden şeyler olmazdı, Lan'ın ve Woon'un, onlara sunduğu finansal sorunu ne yapacaklarına dair fikirler yürütmez ya da Dağ'ın ne zaman yeniden Hilo'yu öldürmeye çalışacağını merak etmezdi.

Dairesine geri döndü ve anahtarlarını annesinin sahil evinin mutfak tezgâhında unuttuğunu hatırlayıp sesli bir şekilde söylendi. Kapıda kalmıştı.

Shae çantasını kapının yanındaki koridorda bıraktı ve komşusu Caun Yu'nun kapısına yürüdü, onun telefonunu kullanarak ev sahibini arayabileceğini umuyordu. Kapısını çaldı ancak kimse yanıt vermedi. Kapının önünde biriken broşürlerin sayısına bakılırsa Caun birkaç gündür eve uğramamış olmalıydı. Binanın dışına çıktı ve metal yangın merdivenlerinden tırmanarak kendi

apartmanına zorla girmeye çalışacaktı, ancak komşusunun penceresi önünden geçerken durdu ve içeri baktı.

Caun'un dairesi neredeyse bomboştu. İçeride kimsenin yaşamadığı belliydi. Yerde küçük bir televizyon ve televizyonun üzerinde bir telefon vardı, bir uyku tulumu ve birkaç da minder vardı, ancak başka hiçbir şey –ne beyaz eşya, ne giysiler, ne duvarda asılı bir şeyler ne de Caun'un kendisi– yoktu.

Shae'nin içini şüphe ve öfke kapladı. Pencereyi iterek açtı ve komşusunun dairesine girdi. Daire kendi dairesine çok benziyordu. Mutfağa yürüdü ve birkaç paket yerfıstığı ve kraker paketi dışında tüm dolapların boş olduğunu gördü. Buzdolabında ise yalnızca birkaç şişe soda vardı. Caun güya kendisiyle aynı süredir bu dairede yaşıyordu –neredeyse dört ay– ama hiç taşınmamıştı.

Shae bomboş olan oturma odasına gitti ve minderlerden birine oturup beklemeye başladı. Çok geçmeden Caun'un çıkıp geleceğinden emindi, nitekim bir saat kadar sonra ön kapı açıldı ve genç adam içeri girdi, kapısında biriken maillerini tek kolunun altına sıkıştırmıştı. Shae'yi dairesinde oturmuş halde bulunca donakaldı.

Caun kendine gelemeden, Shae ayağa kalktı ve arkasına geçip kapıyı kapadı ve sürgüyü çekti. Hemen sonra döndü ve karambitini çıkarıp ileri atıldı. Genç adam geri çekildi, gergince dudaklarını yalarken gözlerini bıçaktan ayırmıyordu. Sırtını duvara yaslamıştı. Shae serbest eliyle uzanıp Caun'un daima giydiği siyah şapkayı çıkarıp aldı. Adamın kısa saçları karışmış ve düzleşmişti, her iki kulağında da minik yeşim çiviler takılıydı. Pek fazla değil, ona dokunmadığı sürece anlayamayacağı bir aura yayıyordu.

Shae bir adım geri çekildi ve televizyonun üzerindeki telefonu işaret etti. "Ara onu," dedi. "Arayıp hemen buraya gelmesini söyle."

Caun ahizeyi aldı ve gözleri korku içinde oynarken numarayı çevirdi. Shae adamın bıçaktan ya da kendisinden bu kadar

korkacağını düşünmüyordu; onu geren şey patronunun tepkisi olmalıydı. "Hilo-jen," dedi Caun hattın diğer ucundaki kişiye birkaç saniye verdikten sonra. "Ben Caun Yu. Kız kardeşiniz... Eee, bana size telefon etmemi söyledi. Elinde bir karambit var ve buraya gelmenizi istiyor."

Bir sessizlik daha oldu ve Shae ağabeyinin hattın diğer ucunda kahkaha attığını duydu. Konuşma biraz daha sürdü ve Caun telefonu kapattı. "Bitirmesi gereken bir işi varmış, ancak yakında burada olacak."

"Güvenlik, değil mi, Caun-jen?" dedi Shae. "Güvenlik görevlisi olarak çalışıyorsun. Hatırladığım kadarıyla aslında epey sıkıcı bir iş. Çok yakında ayrılmayı umduğun türden bir iş."

"Yanlış anlaşılmak istemem," diye açıkladı Caun kızararak. "Seni *sıkıcı* bulduğumdan değil. Yalnızca sürekli seni gözlemek pek heyecanlı değil, anlarsın ya."

"Elbette, tahmin edebiliyorum." Hissettiği ani incinme duygusu ve durumun gülünçlüğü soğuk bir sırıtmaya döndü. "Ve işte buradayız, tam da karşılaşmalarımızda bana asılmaya çalıştığını düşünmeye başlamışken."

"Boynuz'un kız kardeşine dokunmak mı?" Caun gergin bir kahkaha bırakıverdi. "Hadi ama, karambitini indir. Sence de son zamanlarda bana onu yeterince doğrultmadın mı? Pek dost canlısı görünmüyor, özellikle de seni korumaya çalıştığım düşünüldüğünde." Caun şaşırtıcı derecede normal bir ruh haline bürünmüş gibi görünüyordu. Yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı, şapkasından fırlayan saçları rahatsız edici bir çekicilikle gözlerinin üzerine düşüyordu. Shae, Hilo'nun telefondaki tepkisinin Caun'u rahatlattığını ve korktuğu kadar büyük bir sorun çıkmayacağını düşündürdüğünü sandı, şimdiyse bu gönülsüz görevinin sona ermesi için sabırsızlanıyor olmalıydı.

Shae bıçağını kınına soktu. "Demek buraya kamp kurup etrafımda dolanıyordun."

"Dışarıdayken ve civardayken seni kollamam gerekiyor." Ayağıyla yerdeki uyku tulumunu itekledi. "Önceden geceleri pencereden sıvışıyordum ve sabah da sen evden ayrılmadan geri geliyordum, ama sonra Boynuz, sen neredeysen benim de orada olmamı söyledi." Caun mutfağa gitti ve bir paket bisküvi ve iki mangolu soda ile geri döndü. "Biraz ister misin? Ne yazık ki sadece bunlar var. İstersen gidip kendi evinde de bekleyebilirsin."

Shae ona pis pis baktı ve Caun omuz silkip sodasını açtı.

Hilo yaklaşık yirmi dakika sonra geldi. Kapıyı çaldı ve neşeyle içeri seslendi, "Shae, zavallı Caun Yu'yu incitmedin değil mi? Ona bu işin bazı riskleri olduğunu söylemiştim."

Shae fırlayıp kapıyı açtığında ağabeyi içeri girdi, gülümsedi ve onu kucaklamaya çalıştı. Shae onu şiddetle itti. "Bunca zaman gözetlendim ve takip edildim," diye tısladı.

Yanıt vermek yerine, Boynuz, Shae'nin kırıştırdığı tişörtünü düzeltti ve başını iki yana sallayarak Caun'a döndü. Sesi sertleşmişti. "Tanrılar aşkına, bu bir Parmak için dünyadaki en basit işti, Caun. Nerede ve nasıl içine etmeyi başardın?"

Caun'un gülümsemesi anında silindi. "Ben... Ben bilmiyorum, Hilo-jen," diye kekeledi. "Kapıcı, Marenia'dan döndüğünü bildirmek için aradı. Ben de doğruca buraya geldim, ama geldiğimde çoktan daireme girmiş ve beni bekliyordu. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Genç adam özür dolu bir hareket yaptı.

Hilo derin derin iç geçirdi, gözlerini boş dairede gezdirdi. "Kız kardeşimi uzun süre kandırabilmek çok zordur, ama sen de daha iyi bir iş çıkarabilirdin. Gidip Maik Kehn'e rapor ver, eminim seni Docks'ta görevlendirebileceği bir iş vardır. Orada yeşim kazanma şansı bile doğabilir, eğer bundan sonraki işlerine daha fazla kon-

santre olursan elbette." Adamı kovmak üzere kapıyı açtı ve Caun gözlerini yerden kaldırmadan çabucak daireden çıktı. Hilo'nun sert ifadesi kaybolmamıştı, ancak geçerken Parmak'ın sırtına hafifçe vurdu, bunun üzerine genç adam gergin ama şükran dolu bir bakışla dönüp baktı. Shae'nin Caun'a bakışı o anda değişti. Dostane ve çekici yan komşusu bir anda ağabeyinin onlarca askerinden biri oluvermişti. En çok çileden çıktığı nokta ise Caun'un odadan çıkarken kendisine bir kez olsun dönüp bakmamış olmasıydı.

Shae yeniden Hilo'ya yürüdü. "*Hayatımdan uzak dur.*"

"Kendini şımartıyorsun, Shae. Şu anda sahip olduğum her Parmak'a ihtiyacım var. Sence onlardan birini seni gözetlesin diye heba etmeyi ben ister miyim? Lan'a burada yeşimsiz yaşamanın senin tercihin olduğunu ve kendi lanet başının çaresine bakabileceğini söyledim, ama Anden'a olanlardan sonra, korumaya ihtiyacın olduğu konusunda ısrarcı oldu. Beni suçlama."

"Başıma gardiyan dikmeni Lan mı söyledi?" Shae geri çekildi. Hilo hiddetinden neredeyse konuşamayacak hale gelirken kız kardeşini izledi, ancak Shae, Lan'ın ihtiyatlı ve iyi niyetli davranmak dışında bir şey amaçlamadığından emindi. Hiddetinin bir kısmı kafa karışıklığına dönüştü. "Anden'a ne oldu?"

"Gont Asch, Anden'ı Gemi Günü'nde Summer Park yakınlarından kaçırdı, Ayt'a götürdü ve ona güya ittifak yapıp Ygutan'da kristal üretip satmamız gibi kurmaca bir teklifte bulundular. Anden'ı serbest bıraktılar, ancak mesajı da verdiler. Hepimizi sarstılar ve Lan'ı aşağıladılar. Onları anında geri çevirdi. Bunun üzerine beni ortadan kaldırmaya çalıştılar, sonrasını biliyorsun."

Shae başını salladı. Ağabeylerine, özellikle de Hilo'ya karşı adil davranmadığını itiraf etmek istemiyordu. "Anden'a olanları bilmiyordum. Bana kimse anlatmadı."

Hilo kuşku ve küçümsemeyle homurdandı. "Ne bekliyorsun ki, Shae? Janloon'a geri döndün, ama sanki bizimle hiçbir ilişkin

olmasını istemiyormuşsun gibi burada ve yeşimsiz yaşıyorsun. Seni otelin birinde arayıp buldum ve bana bir yabancıymışım gibi davrandın. Andy'yi ziyarete gitmedin, Akademi'deki hiçbir arkadaşınla görüşmedin. Hatta zahmet edip hastanedeyken Tar'ı ziyarete bile gelmedin. Beni asla dairene davet etmedin, şimdi bile yan dairende ayakta dikiliyoruz. Gerçekten ne bekliyordun, ha?" Sesinde sahici bir şaşkınlık ve kırgınlık vardı. "Bugünlerde başka ne yapıyorsun ki?"

Shae öfkesinin yeniden kabardığını hissetti. "Haftalardır Lan için şu işi yapıyordum, unuttun mu? Ve iş başvuruları yapıyorum. Yakında görüşmelerim var."

"Görüşmeler," diye tekrarladı Hilo bariz bir küçümsemeyle. "*Ne için?* Bankanın birinde takım elbise giyip çalışacak mısın? *Niye?* Seni anlayamıyorum, Shae."

Shae'nin yüzü alev alevdi. "Tavsiyelerine ihtiyacım yok, Hilo. Korumana da."

"Hayır, *elbette yoktu,* bir kez olsun bile. Ama artık Dağ ile savaştayız ve sen hâlâ bu konuyla hiçbir ilgin yokmuş gibi davranıyorsun. Bir Kaul olduğunu sürekli unutuyorsun." Hilo ona doğru yürüdü, yüzü gerilmişti, sesinde gücenmişlik ve çaresizlik vardı. "Ailesini kendine yakıştırmayacak kadar iyi olduğunu düşünen çetin kız kardeşime bazı haberlerim var. Lan bunu asla söylemezdi, ama ben söyleyeceğim: Sen sıradan bir insan olamazsın, Shae. Bu şehirde olamazsın. Bu ülkede olamazsın. Karanlıkta kalmayı, gizlice korunmayı ve çaresiz bir kadınmış gibi muamele görmeyi sevmiyor musun? Eh, kendini bu konuma sen soktun."

Neredeyse on yıl kadar önce bir gün, Shae, Hilo ile ikisinin birbirlerine meydan okudukları her seferinde olduğu gibi ateş püskürdüklerini hatırladı; bir anda ikisi de artık yeşim taşıdıklarını ve birbirlerine ölümcül zararlar verebileceklerini fark edip durmuştu. O gün kendilerini tutmuşlardı, belki de sadece bu anı yüzünden,

bugün hiçbir yeşimi olmayan Shae karşısında ciddi miktarlarda yeşim taşıyan Hilo'ya atılmamak için kendini tutabildi.

"Lan'a ne istersen onu söyle," dedi, sesi duygularını saklayabilecek kadar soğuktu, "ama dairemde ya da etrafımda adamlarından hiçbirini, bir daha asla, görmek istemiyorum. Kendi canını istediğin gibi riske atabilirsin, Hilo ama bırak da ben kendi hayatımı kendim yaşayayım."

Shae ağabeyinin yanından geçip kapıyı çekerken üzgün bakışlarını fark etti. Son anda, dairesinin kilidinin olmadığını hatırladı ve içeri girmeye çalışırken görülemeyecek kadar gururlu olduğundan, binayı terk etti ve caddenin aşağısındaki çay ocağına gidip hava kararana kadar oturdu.

Geri döndüğünde Hilo gitmişti, ama ev sahibi onu bekliyordu, çantası ve yedek anahtarı da elindeydi. "Kaul-jen evinize güvenle döndüğünüzden emin olmak istediğini söyledi, hanımefendi," dedi, onu endişeyle selamlayarak. "Kim olduğunuzu bilemediğim için ne kadar özür dilesem az. Lütfen, bundan sonra, bir şeye ihtiyacınız olursa, bana doğrudan ulaşın." Shae'nin kilitli kapısını açarken omzunun üzerinden sordu, "Burada yeterince rahat mısınız? Bir başka dairem daha var, yeni bir daire, buraya yalnızca on dakika mesafede, damadım tarafından işletiliyor, odaları daha geniş. Kira elbette değişmeyecektir. Olmaz mı? Peki, eğer fikriniz değişirse beni aramaktan çekinmeyin. Ailem ve ben daima Klan'ın sadık dostları olmuşuzdur."

BÖLÜM 28

Teslimatlar ve Sırlar

Anden, Lider'in kendisini yolladığı getir götür işiyle ilgili kötü hislere kapılmıştı. İş çok basitti; Lan ona telefon edip Akademi'deki bir sonraki boş öğleden sonrasının hangi gün olduğunu sormuştu. Anden'dan kendini ziyaret etmesini istemişti. Acaba gelirken yolda belli bir adrese uğrayıp, bir paket teslim alarak, onu kuzenine getirebilir miydi?

Anden elbette kabul etmişti, ancak Lan'ın ondan bu iyiliği ikinci isteyişiydi, bu da durumu garipleştiriyordu. Lider'in emrinde bu postaları alıp ona getirebileceği sayısız adamı vardı. Bunu Anden'dan istemek ilkinde rasgele bir durum olabilirdi. Ancak ikinci kez olması Anden'ı şüphelendirmiş ve bu görevin özellikle kendinden istendiğini düşündürmüştü.

Adres Akademi'nin bulunduğu tepenin hemen aşağısında, Crossyards Bölgesi'nin köşesinde bulunan asansörsüz bir daireydi. Anden zili çaldığında, kamuflaj desenli çuval gibi bir pantolon ve sararmış dar bir tişört giymiş bir adam kapıyı açtı. "Yine mi sen?" Adamın yeşil gözleri vardı, Espen olabilirdi, ancak aksansız Kekonca konuşabiliyordu. Anden adamın kollarındaki duvar resmini andıran dövmelerin de, dairenin içinden gelen müziğin de anlamını çözemiyordu. Janloon'da yabancılarla

karşılaşmak pek nadir rastlanan bir durum değildi, son zamanlarda da gittikçe artıyorlardı, ancak onlarla karşılaşmak daima Anden'ı rahatsız ederdi; etrafındakilerin kendisini nasıl gördüğünü biliyordu. Bu yüzden adama kibar bir baş selamı dışında herhangi bir saygı gösterisinde bulunmadı.

"Burada bekle." Yabancı kapıyı kapadı, Anden girişte tek başına tuhaf biçimde beklemeye devam etti. Birkaç dakika sonra, kapı yeniden açıldı ve adam Anden'a üzerinde yazı bulunmayan beyaz, yapışkanlı bir zarf verdi. Anden zarfı aldı ve çantasının içine tıkıştırdı. Lan ona paketin görünmemesini tembih etmişti, açmamasını ve kimseye bahsetmemesini de.

Bisikletine binip transit durağına gitti ve buradan Kaul arazisine kadar giden otobüse bindi. Bu da ilginç detaylardan biriydi; bir paketi arabası olmayan bir öğrenciden daha hızlı metotlarla teslim almak mümkündü. Anden bu durumdan yalnızca, Lider'in Klan'da tanıdığı başka kimseden isteyemeyeceği kadar gizli bir görevi verebilecek kadar ona güvendiği sonucunu çıkarabiliyordu. Bundan gurur duyardı, ancak yalnızca endişeleniyordu. Lan daha önce ondan hiçbir şey istememişti, Akademi'de başarılı olması dışında. Lider'in eğer Klan'da güvenebileceği başka birileri olmasa, gizli bir paketi alması için kendisini işe dâhil etmeyeceğini düşünüyordu.

Otobüste, çantasına uzanıp zarfa dokundu, içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Patpat poşetlerle özenle sarılmıştı, ancak poşetleri ittiğinde içeride küçük, sert nesnelerin yer aldığını anlayabildi.

Otobüsten indi ve Kaul arazisinin girişine kadar on dakika boyunca yürüdü. Kapıdaki güvenlik onu selamladı ve kapıdan geçip doğruca eve girdi. "Merhaba?" diye seslendi fuayede. Kyanla da mutfaktan ona seslendi, bulaşık yıkıyordu. "Anden-se, sen mi geldin? Lan-jen eğitim salonunda bekliyor."

Anden, Lider'in çalışma odasının önünden geçti, düzenli avluya vardı ve eğitim salonunun kapısını açtı. Lan bol, siyah bir tişört ve pantolon giymişti, ayakları çıplaktı. Onu böyle gündelik kıyafetlerle görmek çok garipti. Daha genç görünüyordu, Anden onu Lider olmadan önce de bu haliyle hatırlıyordu. "Anden," dedi Lan, gülerek ona yaklaştı. "Gelsene." Anden ayakkabılarını çıkardı ve uzun, ahşap tabanlı odaya girdi. Lan kapıyı kapadı. "Senden istediğim şeyi aldın mı?"

Anden okul çantasını omzundan indirdi ve kapalı zarfı çıkardı. Zarfı uzatırken, parmakları Lan'ınkilere dokundu ve irkildi. Kuzeninin aurasındaki değişikliğe alışık değildi. Normal bir insandan daha duyarlı olduğunu biliyordu, birçok insan kendileri de yeşim takan Yeşil Kemik'ler olmadıkça yeşim auralarını sezemezdi. Anden'a, Lan'ın düelloda kazandığı yeşimler aurasına uyumsuz bir keskinlik ve acılık katmış gibi geldi, sanki birbirinden farklı birkaç ruh halinin bileşimi gibiydi. Ona uymuyordu.

"Girdiğin zahmet için çok teşekkür ederim," dedi Lan.

"Hiç sorun değil." Anden zarfta ne olduğunu somak istedi, ancak Lan'ın zarfı hızlıca çekmeceye koyup kapamasından ötürü, Lider'in bu soruya cevap vermeyebileceğini düşündü. Lan duvarda asılı havlulardan birini aldı ve yüzündeki ter damlacıklarını sildi. "Okul nasıl?"

"İyi. Birkaç ayım kaldı sadece."

"Testlere hazır hissediyor musun?"

"Sanırım hazırım."

Lan arkasını döndü ve havluyu kapının yanındaki konteynıra fırlattı. "En kuvvetli olduğun disiplin hangisi?"

"Odaklama, muhtemelen."

Lan başını salladı. "En zayıf olduğun peki?"

"Şey. Saptırma, sanırım."

"Diğer derslerin nasıl? Matematik, yabancı diller ve diğerleri?"

"Hepsini geçiyorum." Anden, Yeşil Kemik eğitimindeki teorik kısımlarda ortalamayı zar zor geçebiliyordu. "Endişelenme, Lan-jen, final puanımı fazla etkilemeyeceklerdir."

Lan ona sertçe dokunarak, "Puanın için endişelenmiyorum, Anden. Okulu soruyorum çünkü eminim şu sıralar kampüste klanla ilgili epey konu dönüyordur. Birçok dedikodu ve fikir duyacaksın, tabii hâlâ duymadıysan. Üzülmeni ya da dikkatinin dağılmasını istemiyorum, yalnızca kendi derslerine odaklan."

"Öyle yapacağım," diye söz verdi Anden.

Lan, Anden'ın omzuna hafifçe vurdu ve boş eğitim salonunu gösterdi. "Ee, madem buradayız, biraz Saptırma pratiği yapmaya ne dersin?"

Anden reddedebilmek için iyi bir mazeret bulmayı denedi. Onu izleyen Zirvesiz'in Lideri ile sahneye çıkma fikri hoşuna gitmiyordu, ancak Lan çoktan odanın karşı tarafına geçmişti ve raftan dartları alıyordu.

"Bilekliğin yanında mı?" diye sordu Lan.

Anden okul çantasını duvarın yanına bıraktı. *Karşımdaki Lan. Yardımcı olmak istiyor; bana kendimi kötü hissettirmeyecek.* Hilo ve Shae onun için gerçek kuzenler gibiydi, ancak Lan daha yaşlıydı ve daima bir amca gibi davranmıştı ona. Anden çantasının ön gözünü karıştırdı ve bilekliğin olduğu plastik kutuyu bulup çıkardı. Bir sekizinci sınıf olarak, bunu taşımaya ve yetişkin bir Yeşil Kemik gözetiminde kullanmaya izni vardı. Bilekliği çıtçıtlı, sade deridendi ve üzerinde üç yeşim taşı vardı. Eğer notlarını yükseltirse, baharda sayıları dörde çıkabilecekti.

Anden bilekliği sol bileğine sardı, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Yeşimini her taktığında, bir anlığına, bir dalış tahtası üzerinden zıplamadan ya da yapışkan bir yüzeyden bir bandı sökmeden hemen önceki direnci hissediyordu. Ani bir *canım acıyacak*

dürtüsü; ve sonra geçiyordu. İlk anda yaşadığı alışma hararetini üzerinden attı, gözlerini açtı ve odanın karşısına geçerek Lan'la yüzleşti.

Lan dartları dart tabancasına doldurmayı tamamlamıştı. "Biraz ısın bakalım," dedi.

Dartları birer birer Anden'a fırlattı. Anden her birini Saptırmayı başardı ve arkasındaki mantar pano ile kaplı duvara çakıldılar. Dartlar hafifti ve ağır hareket ediyorlardı. Saptırma, objelerin sayıları, ağırlıkları ve hızları arttıkça zorlaşmaya başlamıştı. Lan havalı tabancaya yöneldi, bu Anden için çok zor değildi –daha hızlı, daha geniş Saptırmalar onun için daha kolaydı– ancak farklı yönlerde gelen iki ya da daha fazla bıçakla çalışması gerekiyordu.

"Kontrollerini ele al," dedi Lan. "Her iki yandan kontrol et ve onları *kendi* silahların yap."

Anden başını salladı, tabii aynı tavsiyeyi Saptırma hocasından da daha önce yüz kez duymuştu ve hâlâ istediği kadar iyi değildi. Bıçakları Saptırdığında, objeler ivmelerini kaybedip hemen yanına, yere düşüyordu. Olması gereken ise onları duvara saplayabilmek, hatta Lan'ın önerisine göre, vücudunu bir bumerang gibi kullanarak daha büyük bir hızla bıçakları geldikleri yöne göndermekti. Anden ayaklarının üzerinde sallandı, gerindi, sakinleşip odaklanarak kuzenini nasıl da hayal kırıklığına uğrattığını düşünmemeye çalıştı.

"Hazır mısın?" Lan ona bir başka bıçak fırlattı –ağır ve dümdüz– Anden kolunu ok gibi uzatarak gergin, artan bir Saptırma uyguladı. Esneyip bükülerek Saptırma ile ivmelerini korumalarını sağladı, büyük bir çabayla etrafında döndürebildi ve bıçağı tekrar Lan'a yolladı.

Bıçak sonunda yere düşmeden önce fazla ileri gidemedi, ancak Lan da kendi Saptırmasını uyguladı ve bıçağı yola soktu. Uzanıp havadaki bıçağı kaptı. "Aferin sana!" Yüzü Anden'ın içini ısıtan bir gururla aydınlanmıştı. "Birçok Yeşil Kemik'te böyle bir yetenek yoktur. Çalışmaya devam edersen Testleri en yüksek skorla vereceksin."

"Umarım," dedi Anden zayıfça. Ellerini dizlerine koydu ve eğilip soluklandı. Lan köşedeki soğutucudan bir kâğıt bardak ile su getirdi ve ona uzattı. Anden memnuniyetle suyu aldı, ancak bir kez daha Lider'in aurasından ötürü sarsıldı. Bileğine sarılı yeşimler aurayı çok daha kötü, çok daha *gürültülü* yapıyordu. Neredeyse geri çekilecekti.

Neyse ki, kuzeni tekrar odanın öbür ucuna geçti ve dolabı açtı. Kum ile doldurulmuş yarım düzine büyük şişe çıkardı, şişelerin ağzı gümüş rengi bant ile kapatılmıştı. Lan onları birer bovling kukası gibi açılı olacak şekilde yan yana dizdi. "Hücumu da es geçmemeliyiz," dedi. Anden'ın midesi hafifçe buruldu. Saptırma hücumu en zayıf olduğu kısımdı, Lan ise odanın öbür ucundan kendisini beklenmedik bir ilgiyle izliyordu. Anden'ın ilerlemesine daima ilgiliydi, ancak bu kadar ısrarcı ve talepkar olduğu bir zaman olmamıştı. Şimdiyse tam tersiydi. "Haydi, ne bekliyorsun?"

Anden derin bir nefes aldı. Ağır şişelere odaklandı, enerjisini topladı ve odanın diğer tarafına ağır bir Saptırma dalgası uyguladı. İlk şişe sallandı ve devrildi, yanındakini de devirdi, ancak diğer şişeler kımıldamadı.

"Kötü değil," dedi Lan. Şişeleri tekrar ilk hallerine getirdi. "Tekrar dene."

Şişeler ağırdı, eğitim salonu uzundu ve Anden gücünü kaybediyordu. İkinci denemesinde üç şişeyi devirebildi, ancak diğerleri yine kımıldamadı. Üçüncü Saptırmasında tek bir şişeyi zor devirdi, dördüncüsünde ise yerlerinden bile kımıldatmayı başaramadı.

Lan, "Hadi ama Anden, yeterince zorlamıyorsun," dedi.

"Üzgünüm," dedi Anden. "Yalnızca yorgunum." Sabah da Kuvvet eğitimine girmişti ve gerçekten çok yorucuydu. Kaul evine yapacağı ziyaretin hazırlıksız bir sınava girmesi anlamına geleceğini bilmiyordu.

Lan çıkıştı. "Bu bahaneyi ölüm kalım meselelerinde de kullanmayı bekliyor musun? Tekrar yap."

Anden enerjisini toplamaya çalıştı. Duruşuna odaklandı ve iki elini de kaldırdı, gerilimle titrediklerini ve ürperdiklerini hissetti, sonra toplayabildiği tüm enerji ile nefesini bırakarak, gücünü hücumuna yoğunlaştırdı. Saptırma tüm odayı titretti ve dolap kapıları sanki deprem oluyormuş gibi açılıp kapandı. Şişeler ise kımıldamadı.

Lan bir eliyle alnını ovuşturdu. "Eğer içi kum dolu bir şişeyi bile deviremiyorsan, bir adamı nasıl yerinden edeceksin? Ya da biri seni devirmeye çalıştığında nasıl savunacaksın kendini?"

"Henüz bir Yeşil Kemik değilim," diye karşı çıktı Anden, özür diler gibi çömelerek. "Daha fazla çalışacağım. Hâlâ biraz zamanım var."

"Öğrenci olarak yalnızca birkaç ayın kaldı." Lan'ın ifadesi gerildi ve sesi anlamsızca yükseldi. "Dağ şimdiden dikkatini sana verdiğini gösterdi, Anden. Hilo'yu da beni de öldürmeye çalıştılar, günün birinde, aisho seni korumadığı zaman, seni de öldürmeye çalışacaklar, düşmanlarımızın çok daha fazla yeşimi ve tecrübesi olacak. Kendini korumak için yorgun ya da zayıf olamazsın, *asla*!"

Tek koluyla, Lan odanın diğer tarafına kuvvetli bir Saptırma yolladı, şişeler havaya saçıldı, arkadaki duvara çarpıp düştü ve yerde yuvarlandı. Lan dönüp bakmadı bile. Tek adımda mesafeyi kapadı ve Anden'ı kolundan kavrayarak doğrulttu. Lider'in sesi ağır bir hırıltıyı andırıyordu. "Mezun olup bir savaşın içine düşeceksin, Anden. Kaul olmanın ne anlama geldiğini anlamak zorundasın, yoksa hayatta kalamazsın. Anlıyor musun?"

Anden'ın soluğu kesilmişti. Lider'in parmakları pazılarını deliyor gibiydi, ancak acı bambaşka bir yeden, Anden'ın kafatasının içinden geliyordu. Lan'ın tanıdık olmayan öfkesinin ardında çok

fazla yeşim vardı, Anden'ın göğsündeki nefesi yetmemeye başlamıştı. "Kaul-jen," diye rica etti. Gözlerini neredeyse tanımadığı gözlere dikti. İrisler parlak ve cilalanmış zeminler kadar berraktı, şiddetli bir enerji içlerinde geziniyordu. İrislerin etrafını saran ince kılcal damarlar iyice belirginleşmişti. Anden yutkundu. "Lan?"

Lider bir anda, neredeyse savurur gibi onu bıraktı. Bir an için bakakaldı, sonra kafasını netleştirmeye çalışırmış gibi iki yana salladı. Yeşim aurası çalkalanıyordu, Anden ise, hiç uğraşmadan, Lider'in kuvvetli öfkesinin yerini anlaşılmaz duyguların karmaşasına bıraktığını Algıladı. Lan avuç kemiklerini gözlerinin üstüne bastırdı, sonra yavaşça indirip, sakince, "Özür dilerim, Anden. Bunu hak etmemiştin," dedi.

"Sorun değil." Anden sersemlemiş, sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Son zamanlarda çok çabuk sinirleniyorum." Lan döndü. "Hazmedilecek çok şey oldu, çok fazla bocaladım. Kraliyet Konseyi'ni ve Fener'leri kendi tarafımızda tutmamız gerekiyor, Espen'lerin de dâhil olabileceği ihtimalini de değerlendirmemiz gerek tabii..." Açıklanamaz bir şekilde, anlayış bekler gibi Anden'a baktı. Hâlâ kendinde değil gibi görünüyordu, çok çabaladığı halde. "Her neyse. Çok fazla üzerine geldim."

"Hayır." Anden'ın kafası karışmıştı, hâlâ sersem gibiydi. "Söylediklerin doğruydu."

"Seninle *gurur duyuyorum* Anden; asıl söylemem gereken buydu." Lan yeniden yanına geldi. "Hilo senin bir Yumruk olman için hazırlık yapıyor. Yeteneğinle, onun vazgeçilmezi olacaksın. Ama bu senin kararın olacak, söylemem gerek. İşler bu haldeyken, Zirvesiz'de farklı rolleri de değerlendirebilirsin, Klan içinde yer almak bile istemeyebilirsin."

Anden başta ne söyleyeceğini bilemedi. Akıl karışıklığı bir anda savunmaya döndü ve yüzüne hararet bastı. "Ben korkak

değilim." Bir Şansgetiren olacak kadar teoriyle arasının iyi olmadığını biliyordu. Klanda sonradan eğitmen, doktor ya da tövbekâr olan Yeşil Kemik'ler de vardı ancak böyle bir zamanda böyle meslekleri nasıl değerlendirebilirdi? "Hilo-jen bana Akademi'den mezun olacak Yeşil Kemik'lere her zamankinden daha fazla ihtiyacın olduğunu söyledi. Ben her şeyimi klana borçluyum, sana ve Büyükbaba'ya borçluyum. Yeminlerimi yerine getirmezsem nasıl bir insan olurum ben?"

Lan bir yanıt veremeden, eğitim salonunun kapısı sertçe vuruldu. Woon'un sesi duyuldu. "Lan-jen, Janloon'un belediye başkanı telefonda sizi bekliyor."

Lan adamın sesinin geldiği yöne, sonra tekrar Anden'a baktı. Anlaşılmaz bir ifadeyle geri çekildi. O an için, Anden'ın Algısında acil bir çaresizliğin rahatsızlığı belirdi. "Çok üzgünüm, Anden, bunu daha sonra konuşalım." Kapıya yöneldi. "Eğer birkaç dakika kadar avluda bekleyebilirsen, seni Akademi'ye kadar bırakması için birini ayarlayayım."

"Hayır, gerek yok," dedi Anden. "Kendim gidebilirim. Bisikletimi almak için aktarma istasyonuna gitmem lazım, otobüs yolculuğunu da seviyorum."

Lan elini kapıya götürmüşken bir an durdu ve arkasını dönmeden, hüzünlü bir ifadeyle konuştu. "Bir korkak olduğunu asla ima etmedim, Anden. Yalnızca tercih yapma hakkına sahip olduğunu belirtmek istedim. Ve neyi tercih edersen et, sen daima bir Kaul olacaksın, tıpkı Shae gibi." Lider kapıyı açtı ve ana girişe kadar Woon'u takip etti, gergin sırtı ve çevresinde iyice keskinleşen aurası ile birlikte ortadan kayboldu.

Anden o ana kadar içinde tuttuğunu fark etmediği nefesini titreyerek bıraktı. *Ona ne olmuş böyle?* Lan'ın ruh halinin böylesine hızlı değiştiğine daha önce hiç rast gelmemişti, bir anda şef-

katten hiddete, şüpheden pişmanlığa dönüyordu. Onu bu kadar dengesiz hale getiren son zamanlardaki stresi ve yeni yeşimleri miydi? Lan gerçekten de Anden'ın klana katılmaya hazır olmadığını düşünmüş müydü? Bu Anden'ın da gizliden gizliye kendinden şüphe ettiği bir şeydi, eğer çoktan Yumruk olacağı belirlenmiş olmasa ne yapacağına dair boş boş düşüncelere dalardı; ama Klan'ın Lider'inin bu faydasız düşünceleri yüzüne söylemesi bambaşka bir şeydi. Gerçekten de bugün Saptırmadaki başarısızlığından dolayı mıydı sadece, yoksa başka bir nedeni mi vardı?

Vazgeçerek, bilekliğini çıkardı ve alnını duvara yasladı. Yeşim yoksunluğu gergin midesinde normalden de kötü bir sarsıntıya neden olmuştu. Düzenli biçimde nefes alıp verdi ve bilekliği yeniden plastik kutusuna koyup çantasına tıkıştırırken hissiyatı bastırmaya çalıştı.

Eğitim odasından çıkmadan önce, Anden etrafa dağılmış olan kum şişelerini topladı ve yeniden dolaba yerleştirdi. Fırlatılmış bıçakları ve dartları duvardan sökerek onları da yerlerine koydu. Akademi her şeyin yerli yerinde olması konusunda ordu disiplini uyguluyordu. Lan ile ikisinin savurduğu Saptırmalar yüzünden dolapların kapıları aralık bırakmıştı; Anden dolap kapaklarını da dikkatlice kapadı ve öne doğru çekilmiş olan çekmeceyi de itecekti ki durdu, parmakları çekmecenin aralığından görünen, Lan'a getirdiği paketin tam üzerindeydi, Lan paketi almış ve herhangi bir açıklama yapmadan buraya tıkmıştı.

Anden çekmeceyi açtı ve paketi çıkardı. Öylece bakarken, içindeki korkunç merak, yerini korkunç bir şüpheye bıraktı. Anden'ın kalbi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Boş, düzenli eğitim salonuna baktı. Eğer paketi açarsa, Lan'ın bundan haberi olacaktı. Ama zarfın yapışkanı ve kıvrık köşesi arasında çok küçük bir mesafe vardı. Anden biraz çekiştirerek aralığı genişletti. Zarfı tersine çevirdi ve salladı, iki parmağını içeri doğru itti ve

parmakları sert ve pürüzsüz, cam gibi bir yüzeye dokundu. Elleri titremeye başlamıştı, minik silindirik şişeciğin içindeki bulutumsu beyaz sıvıdan sıyrıldı.

Ne olduğunu biliyordu. Başka ne olabilirdi? Anden kalbinin söküldüğünü hissetti. Tüm zarfı yırtıp açtı, umarsızca şişecikleri birbiri ardına çekiştirdi.

Aklını kaçıracaktı. Korktuğu şeydi bu ve hâlâ inanamıyordu.

Odanın kapısı açıldı. Lan girişte duruyordu. Anden'ın elleri çözüldü; zarfı ve içindekileri açık duran çekmeceye bırakıverdi ama suçu apaçık ortadaydı. Lan'ın da öyle; hiddetle örülü bir utanç Lider'in yüzüne yayılmıştı. Anden hâlâ bilekliğini takıyor olsaydı, kuzeninin aurasından yayılan alevimsi öfkeye dayanamayacağından emindi.

Lan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Kapı bir taş üzerinde gezinen bir kılıcın sesini andıran bir gıcırtıyla kapandı. "Ne yapıyorsun, Anden?" Lan'ın sesinde aldatıcı bir monotonluk vardı.

"Bana getirttiğin paket. İçinde SN1 var." Anden'ın sözcükleri boğuluyormuş gibi çıkmıştı. Ayakta kalabilmek için tutunacağı bir yer aradı. "Nasıl... *Senin* nasıl olur da kristale ihtiyacın olur?"

Lan yaklaştı ve Anden, istemeden de olsa, omuzları duvarla temas edene kadar geri çekildi. "Paketi açmaya hakkın yoktu." Lan ona daha önce asla vurmamıştı, vuracak gibi bile olmamıştı, ama şimdi bakışları ölümcül görünüyordu ve Anden, hayatı boyunca ilk kez, kuzeninin varlığından korktuğunu hissetti. Lan'ın ona bir kez vurmasına neden olmaktansa, Hilo'dan onlarca kez daha dayak yemeyi tercih ederdi. Elbette, şu an dayağı hak etmişti, kendini savunabileceği hiçbir şey de söyleyemiyordu, bunun yerine sadece, "Hasta değilsin, değil mi? Dürt... Dürtüler yüzünden mi?" diyebildi.

Yüzündeki umutsuzluk apaçık olmalıydı ki –o an, Lan'ın annesinin öldüğü gibi, kendi etini keserek ve çıldırmış gibi haykırarak öldüğünü hayal ediyordu– Lider'in öfkesini dağıttı. Lan'ın

yüzü değişti, içeriden gelen bir kasılmayla buruştu. Elini kaldırdı ve öylece bıraktı, *Daha fazla konuşma,* der gibiydi. "Sesini alçalt," dedi sert bir sesle, ama Anden'ın beklediğinden daha sakindi, ansızın cereyan eden öfkesini bu kez kontrol altında tutabilmişti. "Hayır, Dürtülerim yok. Bir insanın tam olarak teşhis edilebilen Dürtüleri varsa, genellikle SN1 için geç kalındığı bilinir." Gözlerinin içinde beliren şefkat Anden'ın düşüncelerini okuyabildiğini gösteriyordu, ama sesi hâlâ sertti. "Yaptığın şey yüzünden seni evden kovmam gerekir. Senden bunu beklemezdim, Anden. Ama yanlış fikre kapılmanı istemiyorum, bu yüzden açıklayacağım. Bu senin kimseye karşı *içinden bile geçiremeyeceğin* bir şey, hele ki aileden birine, anlıyor musun?" Anden hâlâ yanıt veremeyecek kadar stres doluydu, ama Lan bir elini yüzünün hemen yanındaki duvara öfkeyle vurdu. "Anlıyor musun?" Anden başını salladı.

Lan sessizce konuştu. "Kristal toplumda bir virüs gibi. Doğal yeşim toleransı ya da eğitimi olmayan insanlar tarafından kullanılıyor; yabancılar, suçlular, yeşim düşkünü bağımlılar tarafından. Bu yüzden yasal olmayan kristal ticaretinin durdurulması gerekiyor. Ama SN1 o kadar kötü değil. Yeşimin maruz bıraktığı yan etkileri dindirebilmek için kullanılabilen bir ilaç gibi. Bir Yeşil Kemik'in doğal toleransına yardımcı olabilecek bir ilaca ihtiyacı olabilir." Duraksadı. "Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

Anden'ın aklına Hilo ile Akademi'nin bahçesinde yaptıkları konuşma geldi, ardından istemeden annesinin küvetteki hatırası. Evet, Lan'ın söylediği şeyi anlıyordu. Ama Kaul'ler farklıydı; yenilmez Yeşil Kemik kanının ve eğitiminin somut örnekleriydi onlar. Eğer Kaul Lan, Zirvesiz'in Lider'i, SN1'e ihtiyaç duyuyorsa, bu ne anlama geliyordu? Özellikle de Anden gibi biri için, nasıl bir umut besleyebilirdi ki? Düşünceleri inkâr doluydu. "Yeni yeşimler yüzünden oluyor, değil mi?" Anden'ın sesi tedirgin bir

fısıltıya dönüşmüştü. "Acaba onlarda bir sorun mu var? Eskiden Gam'e ait oldukları için mi tehlikeliler?"

Lan keyifsizce gülümsemeyi başardı. "Hayır. Yeşim bir yükselticidir; eski sahiplerinden enerji almaz, sen duyduğun şeylere inanma." Yüzü biraz değişti ve sesini alçalttı. "Düellodan yara almadan çıkmadım ben, Anden." Elini göğsüne, kalbinin üstüne koydu. "Gam bana Odaklandığında bir şeyleri bozdu. O günden beri kendimi çok iyi hissetmiyorum. Bu da yeni yeşimleri taşımayı normalden daha fazla zorlaştırıyor."

Endişesi iyice artmıştı. "Doktora gittin mi? Akademi'deki doktor..."

"Doktor Truw'la görüştüm. İyileştirme seansları faydalı oluyor, ama zamana ve dinlenmeye ihtiyacım var, başka bir yolu yok." Söylediği şeylerin ikisinden de yeterince olmadığını düşünerek yüzünü buruşturdu. Anden artık neden kuzeninin bu kadar dengesiz ve öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. Yeni yeşimlerinin ve savaş döneminde Liderlik etme baskısının yanı sıra, içinde de gizli bir yara taşıyordu. Şimdiyse bir de herkesin önünde kazandığı yeşimi taşıyabilmek için SN1'e ihtiyaç duyuyor olmasının utancı vardı.

"O zaman taşıma onları," diye ısrar etti Anden. "İyileşene kadar. Tüm bunlar çok fazla."

Lan başını iki yana salladı. "Şu sıralar gözden uzakta olamam. Her gün insanlarla görüşüyorum; konsey üyeleri, Fener'ler, Şansgetiren'ler, Yumruk'lar ve Parmak'lar; hepsi bende Zirvesiz'in Dağ'ın karşısında dimdik ayakta kalabileceğine dair güvence ve kanıt görmek istiyor. Bu sırada, düşmanımız en küçük bir zayıflığı değerlendirmeye hazır, saldırmak için ikinci bir şansı ele geçirmeyi bekliyorlar. Bunu onlara veremem." Anden'dan uzaklaşırken yüzü bitkindi. "Sen bunları düşünme. Bu odadan çıktığında her şeyi unutmanı istiyorum."

"Ama kristal, senin için kötü değil mi? Bağımlılık yaratmıyor mu? Üstelik... "

"Bu *geçici,*" diye çıkıştı Lan, gözleri yeniden parlamaya başlamıştı, bunun üzerine Anden sindi ve cümlesini tamamlamadı. "Bağımlı olmayacağım. Ve bunun olabileceğini Klan'da kimsenin düşünmesine de izin vermeyeceğim. Woon'u SN1'i gizlice tedarik edebilmesi için ayarladım çünkü Doktor Truw'u çok sık ziyaret etmem şüphe uyandırabilir. Adamımın tuhaf paketleri teslim alırken görülmesi bile çok büyük bir risk. Herkesin gözü üzerimizde. Sana güveniyorum Anden, yaptığın şeye rağmen. Dayın benim en iyi dostlarımdan biriydi, seni de her zaman en küçük kardeşim olarak gördüm. Sen bana Hilo'dan daha çok benziyorsun. Senden bugüne dek hiçbir şey istemedim, ancak şimdi istiyorum, o da bu sırrı saklaman."

Anden yutkundu ve başını salladı. Bunu yapar yapmaz da, *Bu sözü bozmalıyım. Hilo'ya söylemeliyim,* diye düşündü. Bugünlerde Hilo'ya nasıl ulaşabileceğinden bile emin değildi; Boynuz Yumruk'larıyla birlikte saatlerce Zirvesiz bölgelerinde devriye geziyordu. Hem Hilo ne diyecekti ki?

Hilo, Lan'ın Lider olduğunu ve onu eleştirmenin Anden'a düşmeyeceğini söyleyecekti. Kristal kullanmanın bazı vakalarda kabul edilebilir olduğunu söyleyecekti, Hilo Anden'a da bu vakalardan birisi olabileceğini daha önce söylemişti. Zirvesiz, Lider'in kuvvetine ve kontrolüne bel bağlamıştı. Ufak dozlarda alınan SN1, çıldırma riskine ve Dürtülere karşı onu koruyacak ve yeni yeşim yükünü taşımasını kolaylaştırırdı. Burası doğruydu da.

Lan'ın onu izleyen gözleri kısılmıştı. "Sana hâlâ güvenebilir miyim, Anden?"

Lider'in sesindeki azar tokat gibiydi. Bugünden önce, Anden Lan'a güvenini sorgulaması için hiçbir neden vermemişti; kuzeninin yüzündeki hayal kırıklığını gördüğünde Anden pişmanlık

içinde yutkundu. "Yaptığım şey yanlıştı, biliyorum. Özür dilerim, Lan-jen. Güvenini bir daha kırmayacağım; taşıyacağım yeşimler üzerine yemin ederim, ama lütfen..." Anden yumruklarını sıktı ve yumurtladı. "O şeyi kullanmaktan daha iyi bir çözüm yolu olmalı!"

Lider'in huysuz bakışları yumuşadı. Yeniden kendine dönmüş gibiydi –dengeli, aklı başında– ama ifadesi belirsiz, neredeyse ümitsizdi, sanki başka bir şey bekliyordu, beklentisini karşılayamadığı için Anden kendini suçlu hissetti. "Bununla baş etmek benim sorunum Anden, senin değil." Bir süre daha hüzünle Anden'a baktı, sonra kapıya gitti ve tekrar açtı. "Çok geç olmadan Akademi'ye dönsen iyi olur."

Anden hemen kımıldamadı. Sonra yüzünü gizleyecek şekilde elini alnına götürdü ve onu selamladı. "Biliyorum. Haklısın, Kaul-jen." Çabucak eğitim salonundan çıktı. Avluyu geçerken, kuzeninin hâlâ bıraktığı yerde olup olmadığını merak etti ve dönüp bakmak istedi. Onun yerine bakışlarını yere indirdi ve aceleyle yürüdü.

"Anden-se?" Kyanla mutfak kapısından çıktığında fuayedeki merdivenlerden aşağı inmişti, kapıya ulaşmak üzereydi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Kyanla." Anden ön kapıdan hışımla çıktı ve yürüyüş yolundan aşağı indi. Kapıda bekleyen Parmak'ların meraklı bakışlarından kaçınmak için, onların yanından geçerken yavaşladı, ancak Kaul arazisi geride kaldığında koşmaya başladı. Okul çantası omuzlarında zıplıyor, ayakları otobüs yoluna giden asfalta tokmak gibi iniyordu. Birkaç dakika sonra otobüs geldiğinde, Anden sersem gibi araca bindi. Arkalarda bir yere oturup başını cama yasladı. Göğsündeki sıkışıklık koşmayı bırakmış olsa da devam ediyordu. Üzerindeki baskıyı bir nebze olsun azaltabilmek için ağlayabilmeyi diledi, kaynayan bir demliğin kapağını kaldırmak gibi.

BÖLÜM 29

Muhtemelen Öleceksin

Docks'taki hırsızlıklar artık eskisinden de tehlikeliydi, Maik Kehn çetelerden birini yakalamış ve Zirvesiz planlarını anlamıştı. Bero sonunun diğer zavallı piçler gibi olmasını istemiyordu; ikisinin boyunları kırılmış, biri ise yalnızca kırık kollarla kurtulmayı başarabilmişti. Maik kardeşleri düşündüğünde hâlâ içi ürperiyordu. Mudt ona Fullerton ile pratik yapıp yapmadığını ve düzgün nişan alıp alamadığını sorduğunda rahatladı ve heyecanlandı. Mudt'a onun ve Cheeky'nin barajın yakınlarındaki boş arsalara gidip haftada üç kez atış talimi yaptıklarını söyledi.

"O zaman yarın dükkâna gelin," dedi Mudt.

Geldiklerinde, top sakallı Yeşil Kemik, Goody Too'nun garajındaki Mudt'ın eski bilardo masasında vuruş yapıyordu. Bu kez yağmurluk yerine gri bir trençkot ve geçen seferki postallarını giymişti. Bugün daha dost canlısı görünüyordu. "Bir aydan uzun süre oldu ve siz gençler hâlâ hayattasınız ve bizim adımıza iyi iş çıkarıyorsunuz, bu da ya zeki olduğunuz ya da köpek şansına sahip olduğunuz anlamına geliyor, hangisi olduğu pek umrunda değil."

"İçinde havalı çantalar ve öteberi olan kutuları taşımaktan daha fazlasını yapabilirim," dedi Bero.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi bunu kanıtlamak için bir

fırsatın olacak," dedi top sakallı adam. İki elini gençlerin omuzlarına koydu. "Mudt bana size verdiğim Fully'leri ateşleyebildiğinizi söylüyor. Bu iyi. Size yeni bir iş çıktı. Bu işi ben vermiyorum, bana da yukarıdaki insanlar veriyor, bu yüzden dikkatlice dinleyin ve sıçıp batırmayın. Eğer batırırsanız muhtemelen ölürsünüz, ama olur da başarırsanız, klana girmeye hazır olacaksınız ve olabildiğince içeri gireceksiniz, bu da..." Özellikle Bero'ya dönüp baktı ve göz kırptı, sol kulağındaki ufak yeşimle oynayarak.

"Ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Bero.

"Lilac Divine Centilmenler Kulübü'nü biliyor musunuz?" Yeşil Kemik sırıttı. Kasabanın bu yakasında yaşayan buluğ çağındaki her erkek *orayı* bilirdi, ancak birinci sınıf bir işletmeydi; Bayan Suko'nun kaslı fedaileri, Bero ve Cheeky gibi boş ve meraklı tipleri etrafta oyalanırken yakalayacak olursa, eklemlerini tehlike saçarak kütletirlerdi. Yeşil Kemik sorusuna cevap beklemiyordu, bu yüzden devam etti. "Önümüzdeki gecelerden birinde, İkinci ya da Beşinci Gün'de, bir telefon alacaksınız. Bir şoför sizi alacak ve Lilac Divine'a götürecek; Mudt bunu ayarlar. Oraya vardığınızda, Fully'lerinizi olabildiğince verimli kullanmanızı istiyorum. Mekânı yaylım ateşine tutacaksınız, camları indireceksiniz ve içerideki tüm müşterileri sünmüş çükleri ellerinde yatağın altına yollayacaksınız. Bazı güzel arabalar görürseniz, özellikle de güzel, gümüş rengi bir Roewolfe, içini kurşunla dolduracaksınız. Yaylım ateşi, kekeler, anladınız mı?"

"E-Lilac Divine bir Zirvesiz işletmesi." Cheeky kekeledi. "İçeride kodaman Fener'ler ve Yeşil Kemik'ler olacak. Klan'ın Lideri'nin bile oraya gittiğini söylüyorlar."

"Ya, demek sonunda çözdün, ha, dahi seni?" Yeşil Kemik'in sırıtması iyice yayılmıştı. "Eğer Zirvesiz Bölgesi'ni canlı terk etmeyi başarırsanız daha da hızlı olmanız gerekecek. Bu kısım beni hiç

de ilgilendirmiyor. Ancak bunu başarıp geriye dönerseniz kimse sizi sorgulamayacak, işe layık olduğunuzu göstermiş olacaksınız."

"Başaracağız, eğer bizi içeri alacağınıza söz verirseniz." Bero'nun ağzından bu sözler dökülürken Cheeky hâlâ seğiriyordu. Mudt ve oğlu çalıntı plaklarla dolu kutuları boşaltıyor, konuşmayı duymuyormuş gibi devam ediyordu, ancak Bero'nun ani hararetini duyduklarında durup başlarını kaldırdılar. Yeşil Kemik'in onu nereye gönderdiğiyle ilgilenmiyordu, yalnızca sabırsızlanıyor ve kandırılmak istemiyordu. "Bundan sonra başka testler de olmayacak, değil mi?"

"Sana hiçbir halt için söz verecek değilim," diye çıkıştı Yeşil Kemik. "İşini iyi yap, iyi bir izlenim yarat, Klan için ne kadar önemli olduğunu kanıtla, *o zaman* ciddiye alınırsın."

Cheeky yutkundu ve hızlı hızlı başını salladı. Bero ellerini cebine soktu ve çarpık suratını ifadesiz tutmaya çalıştı.

Yıllar önce, Bero'nun büyüdüğü Forge Bölgesi'nde, Fishhook adında ondan büyük bir çocuk vardı, daha küçük çocuklara terör estirir, fırsat bulduğu her seferinde de Bero'nun peşine düşer ve onu pataklardı. Bir gün, Fishhook güzel bir kıza el sürdü, kızın babası birlik başkanıydı ve Zirvesiz'in bir Feneri'ydi, çok kısa süre sonra bir çift Yeşil Kemik Parmak mahalleye geldi ve Fishhook'un bacaklarını acele etmeden kırdı. Bu olaydan sonra Fishhook bir daha asla Bero'yu yakalayamadı.

Tüm Yeşil Kemik'ler Bero'ya o Parmak'ları anımsatıyordu. Hayatına bir başka insanın kemiklerini umursamazca kırmak için girmiş ve ona daha iyi bir hayat sunmuşlardı. Bero'nun içinde çocukluğundan kalma bir dehşet ve korkudansa, onu derinden tüketen bir hınç ve kıskançlık uyandırıyorlardı.

Topsakallı Yeşil Kemik de farklı değildi. Eğlenmiş gibi gülümsedi, ancak gözleri soğuk ve kurnazdı. "Telefonu bekleyin," dedi garajdan çıkarken arkasını dönmeden. "Yakında gelir."

BÖLÜM 30

Eşsiz Dönüş Tapınağı

Kesilmiş çimlerin ve kızarmış kuru incirlerin kokusu, röleybol maçındaki patırtı ve homurtuları arasında süzülüyor ve arada bir kalabalıktan soluk soluğa bağırtılar ya da zevk mırıltıları yükseliyordu. Shae açık tribünün önlerinde Kaul Du Akademisi hayranlarının yoğunlukta olduğu kısıma yöneldi ve boş bir yer bulup oturdu. Akademi, fiziksel hünerlere saygı gösterilen bir dövüş sanatları okuluydu, ancak profesyonel sporlarda yeşim taşıma izni yoktu. Karşı takım dönem dönem oyuncuları ulusal lige çıkan büyük bir şehir okulundandı; geleceğin Yeşil Kemik'leri olmaya istekli oldukları kesindi.

Shae kuzenine bakındı ve başta onu neredeyse tanıyamıyordu. Artık anılarındaki o tuhaf çocuk olmaktan çıkmıştı. Anden iyice irileşmiş ve vücudu bir Yeşil Kemik vücuduna dönüşmüştü. Kısa bir şort giymişti ve defansta birinci oyuncuydu, top kendi bölgelerine girerken rakibini kuvvetle alıkoyuyordu. Diğer oyuncu topu kendi takımından birine yollamak için zıpladı, ama Anden hem daha uzun hem de daha hızlıydı ve topu havada yakaladı. İki genç havada çarpıştı ve top zıplayarak ağı aşarken yere düştüler. Topun yeniden atılması için düdük çaldı.

Röleybol sahası bel hizasındaki ağlarla, beşi dikdörtgen geçiş

alanı ve ikisi üçgen bitiş alanı olmak üzere toplamda yedi alana bölünüyordu. Her alanda iki takımdan da birer oyuncu bulunuyordu ve bu oyuncular yerlerinden ayrılmadan topu karşılayabilir, atabilir, tekmeleyebilir ya da vücutlarında topu sektirerek alandan çıkarabilir ve farklı alandaki takım arkadaşlarına göndererek topun ağlara değmeden bölge değiştirmesini sağlayıp karşı takımın bitiş bölgesine gönderebilirdi, burada esas olan ise son oyuncunun topu, defansın yolladığı sayı puanlarının arasında atabilmesiydi. Oyunun temelini aslında bir dizi şiddetli birebir çekişmeler oluşturuyordu, takımlar arası düşmanlığa olduğu kadar kişisel itişmelere de yeterince fırsat vardı. Anden ayağa kalkarken, onun alanındaki rakip oyuncu ona öfkeyle baktı ve aşağılama amacıyla arkasından tükürdü. Anden ise ona karşılık vermedi, tenezzül edip dönmedi bile. Bacaklarını esnetti, hazırdı; gözlerini kısıp doğan güneşin yatay, turuncu ışığına baktı.

Hakem topu alıp yukarı fırlattı. Anden fırlayıp omzunun üstünden diğer oyuncuya baktı ve tek koluyla topa erişerek, yere kaplanmadan yalnızca bir saniye önce ağın üzerinden topu kendi takım arkadaşına savurdu. Shae kalabalığa uyarak ayaklarını tezahürat için yere vurdu. Kuzeninin sahadaki zarafetine, hücumuna ve ustaca oyun çıkarışına hayran kalmıştı. Röleybolu bir oyun olarak değil, bir görev olarak görüyor olmalıydı; iyi bir oyun çıkardığında tatminini dışa vurmuyor ve başaramadığı anlarda yalnızca hafifçe yüzünü buruşturuyordu. Shae şimdiden onu bir Yeşil Kemik olarak, Zirvesiz'in Yumruk'larından biri olarak hayal edebiliyordu.

Bu düşüncesinde yalnız da değildi. Arka sırasında oturan birileri, "ilk koruma Akademisi şurada – Çılgın Cadı'nın oğlu, Kaul'lerin evlatlığı. Eminim Boynuz onun yeşimini alacağı günü sabırsızlıkla bekliyordur," dedi.

"Onu ve bu dönem mezun olacak tüm sekizinci sınıfları," diye ekledi bir başkası da.

Akademi'nin son oyuncusu bir puan yaptı ve tribündeki tüm seyirciler tebrik için ayağa kalktı. Alkışlar kısa sürdü ve çabucak eski sessizliğe dönüldü. Spor müsabakaları Kekon'da, Espen'de olduğundan çok daha farklıydı. Shae oralardaki şen şakrak ve gürültülü kalabalıktan çok etkilenmişti. Espen'ler sürekli bağırıp şarkı söylerdi; tezahürat ve yuhalamalar yapar, bayrak sallar ve oyuncular ile koçlara anlamsız akıllar vermek üzere sahaya doğru bağırırlardı. Kekonlular da takımlarına sadakatte tutkusuz değillerdi; ancak kimse sahadaki katılımcılara bağırmayı ve dikkatlerini dağıtmayı düşünmezdi. Shae, Espen'lerin sporcuların seyircileri eğlendirmek için orada olduğuna inandığı sonucuna varmıştı; kalabalığın enerjisi de oyunun bir parçasıydı. Kekonlular ise kendilerini müsabakanın içinde görmez, yalnızca kendi adlarına açılmış bir davaya tanıklık eder gibi otururdu.

Kaul Du Akademisi oyunu yalnızca bir sayı farkla aldı. Oyundan sonra oyuncular rakiplerini selamladı ve çitlerden dolanıp eşyalarını almaya başladılar. Shae aşağı indi ve küçük sahanın köşesinde Anden'ın onu fark etmesini bekledi. Anden onun olduğu tarafa yönelmişti. Onu tanıdığında yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, çantasını omzuna attı ve uzun adımlarla ona yaklaştı.

"Shae-jen," dedi, sonra kızardı, anlaşılır ama tuhaf bir hata yaptığı için utanmıştı. Ona içtenlikle ve saygıyla sarıldı, sonra gözlüklerini kabından çıkarıp taktı ve terlemekte olan burnunun gerisine itti. "Özür dilerim. Sana yalnızca Shae diyebilmek biraz daha zamanımı alacak sanırım."

"Bu gece orada bir harikaydın," dedi Shae ona. "Eğer son çeyrekteki araya girişin olmasaydı bu maçı onlar alırdı."

"Şans onlardan yanaydı," dedi Anden, her zamanki kibarlığıyla.

"Bir şeyler yemek ister misin? Tabii arkadaşlarınla çıkmayı tercih edersen başka bir zaman da yapabiliriz." Diğer Akademi öğrencileri ayrılmaya başlamıştı. Shae bunun farkındaydı, takı-

mın bir üyesi olsa da, Anden sınıf arkadaşlarından biraz ayrık duruyordu. Kendisi için de zamanında Akademi'deki durum böyleydi, bu yüzden onu bu gece gruptan ayıran kişi olmak istemedi.

"Hayır. Seninle sohbet etmeyi tercih ederim," dedi Anden, arkadaşlarına kısaca bir bakış attıktan sonra. "Eğer vaktin varsa tabii. Vaktin var mı?"

Shae ona müsait olduğunu söyledi ve birlikte yürüyerek alandan çıktılar. Gece olunca hava Janloon standartlarına göre biraz serinlemişti, Shae omuzlarına bir hırka geçirdi ve Old Town'daki durgun akşam pazarına doğru yola çıktılar, renkli uçurtmalar ve ahşap topaçlarla birlikte sahte altın saatler ve teypler de satan seyyar satıcılarla doluydu burası, yiyecek stantlarından ise baharatlı kızarmış fındık ve şeker pancarı kokuları yükseliyordu. Oyundan konuştular, konudan sıkılmaya başladıklarında Shae kuzenine okulunu sordu, Anden da ona yurtdışında yaşamanın nasıl bir deneyim olduğunu ve Kuzey Sotto'daki yeni dairesini sevip sevmediğini sordu. Anden ketum biri değildi, ama pek konuşkan bir tip de sayılmazdı, bu anlamda Shae ile benzeşiyorlardı, dolayısıyla sohbetleri konu açmaktan çekindikleri için biraz tuhaftı, ikisi de diğer tarafa soracakları soruyu düşünüp tereddüt ederken aradaki boşluğu doldurmakta zorlanıyorlardı.

Sokağın köşesindeki barbekü restoranının kapısında beyaz kâğıttan bir fener sallanıyordu, ama diğer herkesle birlikte onlar da sıra beklediler. Lambalarla aydınlatılan, tente kaplı verandada küçük, sarı, vinil kaplı bir masaya yerleştiklerinde, tatlı soslu domuz ve yağlı kâğıt sepetlerde servis edilen sirkeli kabaklardan sipariş ettiler. Anden iştahla yemeğine gömülmüştü ama büyük porsiyonlarda gelen kızarmış etini bitiremedi; Akademi'deki küçük porsiyonlarda gelen sade yiyeceklere alışkın olan midesi bu kadar çok gıdayı kaldıramayacaktı.

"Anden, seni görmeye gelmem bu kadar uzun zaman aldığı için özür dilerim," dedi Shae en sonunda. "İyi bir bahanem yok; daha erken gelebilmek isterdim ancak Akademi'yi ziyaret etmenin çok garip olacağı düşüncesini aşamadım. İş aramakla çok meşguldüm, yakın zamana kadar da Lan için bir işle uğraştım ve bir yolculuğa çıktım. Yaşamımı nihayet bir rutine oturtabilmem sandığımdan daha uzun zaman aldı." Bahaneler sunmayı bıraktı. Hilo'nun ona söylediği şeyler, onu Janloon'a döndüğünden beri aileye incelik göstermemiş olmakla suçlaması hepsi doğruydu ve onu derinden yaralamıştı.

Anden gözlerini ellerine dikmişti, küçük kâğıt bir paketten çıkardığı ıslak mendille tırnağının dibindeki sosu titizlikle çıkarmaya çalışıyordu. Kaşları aşağı eğilmiş ve buruşmuştu. "Son zamanlarda Lan'ı gördün mü?"

Biraz önce söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi görünüyordu. "Birkaç hafta önce. Eminim çok yoğundur." Son zamanlarda eve gidip onu ziyaret etmeyi pek de düşünmemişti.

"Peki, ne zaman onu görmeyi planlıyorsun?"

Shae şaşırmıştı. Kuzenini daima seviyeli biri olarak tanımıştı, ancak Anden'ın ses tonu neredeyse buyurgandı. "Birkaç gün sonra eve akşam yemeğine gideceğim. Herhalde o zaman görürüm onu," dedi. "Neden?"

Anden ona doğrudan bakmadan, elindeki ıslak mendili parçalayarak konuşuyordu. "Belki de onunla konuşabilirsin diye düşündüm. Nasılmış, yardıma ihtiyacı var mıymış falan diye. Fabrika'daki düellodan bu yana o biraz... Farklı görünüyor. Çok stresli. Belki sen... Bilmiyorum. Onu biraz yatıştırabilirsin, diyecektim."

Shae kaşlarını kaldırdı. Anden'ın Lan'ı daima idolü olarak gördüğünü, ondan özel ilgi görmeyi sevdiğini biliyordu. "Lan Lider; yatışması gerekmiyor," dedi. "Eğer sana dertli ya da me-

safeli gibi görünmüşse, şu sıralar uğraşması gereken bir sürü problem olduğu içindir." Anden dinlemeye devam ediyordu ancak mendili hâlâ bırakmamıştı, bu yüzden Shae daha rahatlatıcı olacağını umduğu bir ses tonuyla, "Bu kadar endişelenme," dedi.

Anden yırttığı mendili elinde buruşturdu ve yarım bıraktığı yemeğinin yanına koydu. Tereddüt ederek konuşmaya başladı. "Shae, bence... Bence Lan bazı konularda doğru kararlar almıyor. Biliyorum henüz Yeşil Kemik değilim ve bunu söylemek haddime değil. Ama yakında yeşimimi alacağım ve yardım edebilmek istiyorum." Sesini iyice alçalttı. "Belki de Hilo ile konuşmalıyım diye düşünüyorum, ama o da şu sıralar çok fazla şeyle uğraşıyor, o yüzden bana yerimde oturmamı, okuluma odaklanmamı ve Lider'in yerine düşünmememi söyleyecek. Bu yüzden belki sen..."

Shae patladı. "Her ne kadar bunu söylemekten nefret etsem de, Hilo haklı." Anden'ın Klan'ı ve sorunlarını duygusal olarak bu kadar benimsemesi biraz acı vericiydi. "Sekizinci sınıftayken ben de senin gibiydim, bir an önce mezun olup yeşimimi almak ve Klan'ın resmi bir üyesi olabilmek istiyordum. Ama o kadar acele etmemin bir faydası yoktu. Öğrenci olarak yalnızca dört ayın kaldı, o yüzden yalnızca öğrenci ol. Mecbur olmadığın halde Klan işlerine bu kadar kafa yorma." Shae kuzeninin bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Hatta eğer istersen, hiçbir zaman kafa yormayabilirsin de. Yeşil Kemik olmak hayatın yalnızca bir yönü. Bu yöne gitmek *zorunda* değilsin."

"Başka ne seçeneğim var?" diye sordu çocuk, beklenmedik bir aksilik ve hararetle. "Saf değilim ben. Büyükbaba neden beni aileye getirdi, neden beni Akademi'ye gönderdi, günün birinde Klan'ın bir parçası olmayacaksam neden? Günün biri de geldi çattı."

"Büyükbabam her zaman en doğru olanı yapmadı." Bir zamanlar bunu kimseye sesli olarak dile getiremezdi. "Seni Lan getirdi ve bu yapılacak en doğru şey olduğu için getirdi, günün

birinde faydalı bir Yumruk olasın diye değil." İç geçirdi. "Savaştan ötürü endişelendiğini anlayabiliyorum, ama..."

"*Sen* endişelenmiyor musun?" diye bağırdı Anden. Ani çıkışından ötürü kızarmıştı ama kabalığını umursuyor gibi görünmüyordu.

Shae kendine Dağ'ın Anden'ı Gemi Günü kaçırdığını hatırlattı. Hâlâ nu kadar öfkeli ve korkmuş olması çok normaldi. Aisho'nun ihlaline böylesine yaklaşılmasının onu da çok rahatsız ettiğini itiraf etmeliydi; Caun gittiğinden beri Zirvesiz Bölgesi'nden çıkmamaya kendisi de özellikle gayret ediyordu. Sesindeki savunmacı tonu bastırmaya çalıştı. "Elbette endişeleniyorum. Ama ben dâhil değilim. Ben artık bir Yeşil Kemik değilim. Olmamayı seçtim."

"Neden?" Sakin bir soru. Anden ona bu soruyu ilk kez soruyordu.

Shae, Anden'ı pek de tanımadığını fark etti. Büyükbabası ya da ağabeyleriyle konuşurken adayı hiç terk etmediği hissine kapılmasına neden olan o ahengi hissederdi. Anden ile bu ahenk aralarında yoktu. Çocukken elbette iyi anlaşıyorlardı, ama hayatındaki son birkaç seneyi tümüyle kaçırmıştı, o ağırbaşlı, her nedense lanetli gibi görünen çocuk büyüyüp, ağabeylerinin himayesindeki bu genç adama dönüşmüştü.

"Klanda ya tümüyle var olursun ya da hiç olmazsın, Anden. Kendi adıma beklentileri karşılamayan bazı şeyler yaptım. Bunlara izin olmadığını ise çok çabuk öğrendim." Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Elbette biraz daha karmaşık bir hikâye bu, ama özünü anlamışsmdır."

Anden tatmin olmuş görünmüyordu ama daha fazla zorlamadı. Gözleri loş ışıklar yayan lambaların etrafındaki sineklere takılmıştı, yeniden dönüp ona baktı. "O zaman şimdi ne planlıyorsun?"

"Kabul etmeyi düşündüğüm bir iş teklifi aldım." Oturduğu yerde doğruldu, yeni haberleri birileriyle paylaşabileceği için sevinmişti, gerçi bu haberlerin onun için ne kadar anlamlı olduğunu ailede anlayabilecek biri olduğundan da şüpheliydi. "Bir Espen elektronik şirketinde bölgesel iş geliştirme pozisyonu. Birkaç aylığına oryantasyon için Espen'e geri döneceğim, sonrasında ise dönem dönem orada ve burada çalışacağım, dünyanın başka bölgelerine de seyahat edeceğim. İlginç olacağını düşünüyorum."

Anden'ın yüzüne bir umutsuzluk çöktü. Kendini belli eden bir çabayla yüzünün ifadesini yok etmeye çalıştı. "Yine mi gidiyorsun?"

Shae ne yapacağını şaşırmıştı. "Geçici olarak. Dediğim gibi, oryantasyon birkaç ay sürecek. Sonra yılın en az yarısında Kekon'da olacağım. Tüm yıl Espen'de yaşamak istemezdim zaten, o yüzden bence bu iş benim için epey..." Sesindeki canlılığı yitirmiş, suçluluk ve gücenme duygularıyla boğazı düğümlenmişti. Anden ondan daha şimdi kendisi adına Lan'la ilgilenmesini istemişti. Klanda üstlendiği resmi bir rol olmasa da, Yeşil Kemik olmasa da, onun etrafında ve etkili olacağını düşünmüştü, çabasına güvenebileceği bir aile üyesi olacağını ummuştu.

Kendisi de daha biraz evvel, Klan'da *ya tümüyle var olursun ya da hiç olmazsın*, dememiş miydi ona?

"Özür dilerim, kabalık ettim." Anden aniden kendine gelmiş göründü, yanıtlarının bencilce ve uygunsuz olduğunu fark etmişti. Çabucak devam etti. "Yalnızca geri döndüğün için sevinmiştim ve daha fazla görüşebileceğimizi umuyordum, yine taşınıyormuşsun ama. Yine de senin adına sevindim. Gerçekten iyi bir iş gibi geliyor kulağa, uluslararası bir iş kadını işi. Tebrik ederim, Shae. Gönülden tebrik ederim." Hayal kırıklığı hâlâ yüzünden okunabiliyor olsa da, aralarını düzeltebilme isteğiyle içtenlikle gülümsedi ve Shae elinde olmadan yumuşayıp, durumu

kendisinin de böyle incelikle toparlayabileceğini umdu.

"Sorun yok, Anden," diye rahatlattı onu. "Ve ben de birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimizi düşünüyorum. Daha önceden bunu yapmamış olmamız benim suçum. Gemi Günü'nde olanları da duymamıştım, her şey benim için çok yeni. Eğer bilseydim, çok daha önceden..."

Anden başını sertçe, neredeyse öfkeyle iki yana salladı. "O hiçbir şeydi," dedi. "Beni tehdit etmediler, bana zarar vermediler. Ben daha Yeşil Kemik bile değilim."

Shae bir şey söyleyemedi. Arkalarında, tezgâhtar daracık mutfağa doğru yeni siparişleri haykırıyordu, insanlar sırada beklerken sohbet ediyor ve gülüşüyordu, etrafta yeşil kanvas tentenin altında kapalı kalmış güve kelebekleri uçuşuyordu. Dışarıda hava tamamen kararmıştı, ama koyu renk bulutların arkasında kocaman bir ay saklanıyordu.

Anden, "Gitsek iyi olur," dedi.

"Lan ile ne hakkında konuşmamı istiyordun?" diye sordu Shae. "Eğer seni gerçekten rahatsız eden bir konu varsa, bir sonraki görüşmemizde konuyu açarım. Akademi'de bir şeyler mi duydun?"

"Bir şey yok," dedi Anden, yeniden başını iki yana sallayarak. "Haklısın; görüş bildirmek haddime değil. Endişelenme." Yapmacık bir keyifle sandalyesinden kalktı ve "Gerçekten güzel bir yer burası; aylardır yediğim en güzel yemeği yedim. Akademi'deki yemekleri hatırlıyorsun değil mi?" dedi.

"Ne yazık ki hatırlıyorum." İçini kemiren, söylemek istediği o şey artık her neyse, Shae üzerine daha fazla gidemezdi. Kalkıp eşyalarını alırlarken Anden'ın konuyu havadan sudan meselelere getirmesine izin verdi. Yavan sohbetler ederek en yakındaki metro istasyonuna vardılar; Anden sessizleşmişti. Perona indiler, batı treni geldiğinde Anden Shae'ye sarıldı. "Seni görmek

güzeldi, Shae. Tekrar görüşür müyüz?" Kapılar arkasından kapanıp uzun, cırlayan vagonlar onu uzaklara götürdü. Shae kuzeninin güvenini yitirdiğine dair içindeki bastırılamaz şüpheyle ışıkların geniş tünelin sonunda kayboluşunu izledi; aralarında doğan hayati fırsatı kaçırmıştı.

***

Eve gitmek yerine, doğu trenine bindi ve Janloon Yüce Dönüş Tapınağı'nın tam karşısına çıkan istasyonda indi. Çıktığı cadde yakın zamanda genişletilmiş olmalıydı; burada hiç bu kadar fazla trafik lambası olduğunu anımsamıyordu. Altı katlı bir ofis binası halk meydanının hemen yanına inşa edilmişti; park alanının yanındaki reklam panosunda Ygutanlı bir bira reklamı yer alıyordu. Tapınak'ın kendisi ise, tıpkı Shae'nin hatırladığı gibiydi, gece vakti, gün ışığında olduğundan daha da eski ve resmi duruyordu, oyma taştan direkleri ve büyük kiremitten çatısında, geçen arabaların ışıkları titreşen gölgeler oluşturuyordu. Shae genç kızlığından beri Tapınak'ın içine girmemişti, ama bu gece, iç huzursuzluğu ile ilerideki eski yeşil kapılardan içeri girme isteği uyanmıştı içinde.

Tapınak Bölgesi'nde Yüce Dönüş Tapınağı'nın yanı sıra şehrin en eski Deitist Tapınağı, iki blok ötesinde Nimuma Türbesi ve biraz daha batısında ise Janloon İlk Mutlak Doğru Kilisesi bulunuyordu. Kekonluları, Abukeiları ve yabancıları birbirlerinin yanında, aynı zeminde durup Tanrı'ya dua ederken görmek dokunaklıydı. KYB tüzüğü yeşimi tüm diğer gruplardan önce Deitist tapınaklarına ayırıyordu, klanlar da bu dini yapıları korumak için yardımda bulunuyordu, ancak tövbekâr yeminleri tüm dünyevi bağlılıklardan sakınırdı ve tapınaklar ibadet eden herkese açıktı. Tıpkı Bilgelik Salonu ve Zafer Sarayı gibi, Tapınak Bölgesi de tarafsız bir bölgeydi. Burada klanların hükmü yoktu.

Shae ayın yumuşak ışığıyla aydınlanan gür ağaçların sıralan-

dığı sessiz avluyu yürüyerek geçti ve içeride üç saatlik vardiyalarla sürekli dua eden tövbekârların bulunduğu loş, kutsal odaya girdi. Odanın ön tarafındaki alçak platoda yeşil cübbeli, kıpırtısız bedenlerin oluşturduğu çemberi gördüğünde Shae adımlarını yavaşlattı. Tövbekârların onu ne kadar Algılayabildiklerini merak etti. Yeterince yeşim gücüyle, bir insanın varlığını ve fiziksel durumunu Algılamanın ötesine geçerek, düşüncelerine ve ruhuna ulaşabilmek mümkün müydü acaba?

Shae üzerinde diz çökmek için minderlerden birini alıp eğildi. Alnını adet olduğu üzere üç kez yere değdirdi, sonra ellerini kalçalarının altına koyup doğruldu, bu sırada bakışları yine, saçları ve kaşları tıraşlanmış, gözleri kapalı üç adam ve üç kadından oluşan tövbekâr gruba kaymıştı. Her biri bağdaş kurarak oturmuş, ellerini ufak bir bovling topu büyüklüğündeki yere monteli yeşim kürenin üzerine koymuşlardı. Bu kadar büyük bir yeşim kütlesine dokunabilmek... Shae maden ocağındaki kütleleri ve onlara dokunabilmeyi çılgınca istediğini anımsadı. Tövbekârlar sıradışı bir eğitime ve kontrol yeteneğine sahip olmalıydı. Muhtemelen odanın en arkasındaki bir minderin üzerine düşen tüyü ya da sokaklarda gezinen insanları Algılayabiliyorlar, buna rağmen hareketsizce duruyor, ağır ve düzenli nefesler alıyor, yüzleri sükûnet içinde oturuyorlardı. Üç saatin sonunda ellerini kaldırıp ayağa kalkıyor ve yerlerini bir sonraki tövbekârlara bırakıyorlardı. Her seferinde, yeşim nüfuzu ve yoksunluğu ile sınanıyorlardı. Shae yoksunluğun nasıl bir his olduğunu biliyordu, günler ve geceler boyunca sürekli bunu yaşadığını hayal etmek bile içini ürpertiyordu. Tövbekârlar ise bunu kendilerini ve insanlığı Tanrılara yaklaştıran bir adım olarak görüyordu.

Shae gözlerini odanın içinde gezdirdi. Dua çemberinin üzerinde Sürgün ve Dönüş'ün ünlü duvar resmi bulunuyordu. Eserin

yüzyıllar önce yapılmış orijinal kopyası, Şotaryen işgali sırasında yok edilmişti; ibadet edenlerin bu gördüğü ise anılara ve eski fotoğraflara dayanan, yetenekli ellerden çıkmış bir replika idi. Dua odasının taş duvarlarının oyuklarında yer alan kokulu mumlar ve tütsülerin her biri büyük Tanrılara adanmıştı. Duvardaki iki çeşmeden akan suyun nazik şıpırtıları yukarıdaki açık pencerelerden içeri dolan yol gürültülerini azaltıyordu. Gecenin bu geç saatinde, tapınak, yeşil cemaat minderlerinde diz çökmüş üç ziyaretçi dışında neredeyse boştu; arkadaki köşede yaşlı bir adam ve Shae'nin üç sıra önünde yetişkin kızıyla birlikte oturan orta yaşlı bir kadın vardı, ikisi de ağlıyordu ve destek için birbirlerine yaslanmışlardı. Shae bakışlarını yerde duran kendi minderine indirdi, ailenin ıstırabına şahit olduğu için utanmıştı. Bu kutsal yere geldiği için kendini tuhaf ve ikiyüzlü hissetti. Yıllar içinde inancına hiç başvurmamıştı. Artık kendine Deitist diyebileceğinden bile emin değildi.

Kaul'ler sözde dindardı, elbette. Evde pek seyrek olarak kullanılan bir ibadet odası da vardı ve Shae'nin çocukluğu boyunca tüm önemli günlerde, aile en güzel kıyafetlerini giyinip Tapınak'a giderdi. Ailenin aracı gelene kadar, güçlü ve geniş klanlarının üyeleri önlerinde sıraya dizilmiş olurdu. Sonra bir selamlama ve saygı sunma sağanağı yaşanırdı. Böyle zamanlarda, Kaul Sen formunda olur, en kıdemli Fener'den, en tecrübesiz Parmak'a kadar kimseyi ayırt etmeden, herkesi aynı içtenlikle selamlardı. Uygun bir zaman geçtikten sonra, Shae'nin büyükbabası annesini, erkek kardeşlerini, kendisini (ve sonraları Anden'ı da) alarak ilerler, insan kalabalığı da onların peşlerinden gelir ve tüm tapınak fısıltılarla ve yeşim enerjisinin uğultusuyla dolup taşardı.

Kaul Sen daima en ön sıranın ortasında, karısı ise onun solunda diz çökerdi. Sağında Lan, sonra Hilo, sonra Shae, (bir Kaul olduktan sonra onun yanında da Anden), en sonda ise Shae'nin

annesi olurdu. İbadet saatlerce sürerdi. Öğrenenler, yaşayan en kıdemli tövbekârlar, toplanan inançlıları Tanrılara övgü için yazılan şiirleri okumaya çağırırdı, onların ardından Yüce Erdem'lere ulaşmayı arzulayan duacılar gelirdi. Şiirler okunurken, Hilo sürekli kıpırdanır ve komik suratlar yapar, Kaul Sen de ona ters ters bakardı. Shae'nin bacakları uyuşurdu. Hilo'ya bakmamaya odaklanırdı.

Büyüdükçe, ibadetleri daha dayanılır buluyordu. Bir süre sonra, okunan şiirleri umut dolu ve yatıştırıcı bulmaya bile başlamıştı. Deitizm Kekonluların en derin inancıydı. Milliyetçilik ya da barışçılık gibi farklı mezhepleri mevcuttu, ama hepsinin buluştuğu nokta yeşimin onları Cennet'e götürecek bir aracı olduğuydu, inançla ve yalnızca iyilik için kullanılması gereken eşsiz ancak tehlikeli bir armağandı bu. Yeşil Kemik'ler değerli insanlar olabilmek için çabalamalıydı. *Erdemli olabilmek için. Büyükbabası gibi bir insan olabilmek için*, diye düşündü Shae.

Tabii, çocukken kutsal şeyler üzerine fikir yormazdı; yalnızca çilesinin ne kadar süreceğini düşünürdü. Birdenbire kaydığında, eğildiğinde ya da inlediğinde, annesi onu tekrar doğrulması için dürterdi. "Düzgün dur ve ses çıkarma," diye uyarırdı onu. "Herkes seni izliyor."

Bu sözler annesinin hayata karşı bakışını özetliyordu işte: *Düzgün dur* ve *ses çıkarma. Herkes seni izliyor.* Eh, artık kimse Shae'yi izlemiyordu. Yeşim aurası olmadan, sokakta fark edilmeden, Akademi'den tanıdığı herhangi birinin önünden geçip gidebilirdi. Standard&Croft Ekipmanları şirketinin bölge direktöründen telefon aldığında, teklifin ailesinden bağımsız olarak yapılmış olması onu mutlu etmişti. Yine de bundan ötürü tam olarak rahatladığı söylenemezdi. Mutluluk, heyecan yoktu. Bir üniversite diploması, kendine ait bir dairesi ve uluslararası bir şirketten aldığı iş teklifi vardı; Espen'deki işletme sınıfından

arkadaşlarının onu tebrik edeceği şeylere sahipti. Sonunda bağımsızdı, dünyaya açılabilirdi, barbarlıktan ve yeşiminin neden olduğu dar görüşlülükten ve testosteron dolu ailesinden sıyrılabilmiş, eğitimli bir kadın olmuştu. Kendini özgür ve serbest hissetmeliydi, bunun yerine bir başınaydı ve kararsızdı.

Başını yere indirdi. Tanrıların atalarına ya da Sürgün ve Dönüş'e inanıp inanmadığından emin değildi, yeşimin Cennet'ten geldiğinden de şüpheliydi. Ama her Yeşil Kemik görünmez enerjinin hissedilebileceğini, ele geçirilebileceğini ve ondan faydalanılabileceğini bilirdi. Dünya artık bambaşka bir derinlikteydi, belki de yeterince odaklanırsa, yeşimi olmasa da, belki iletişim kurması mümkün olabilirdi.

Yol göster bana, diye dua etti. *Bana işaret ver.*

BÖLÜM 31

Plandan Sapma

Hilo'dan telefon geldiğinde Lan çalışma odasındaydı. Arama diğerlerinden farklı bir hattan yapılıyordu. Yalnızca Hilo bu numaradan haberdardı ve bu hattı da yalnızca bağlantının güvenli olmasından emin olmak istedikleri acil konular için kullanması gerektiğini biliyordu.

"İstediğin kanıtı buldum," dedi Boynuz, doğrudan konuya girerek. "Doru, Dağ ile düzenli olarak iletişime geçiyormuş. Gizli hesaplar aracılığıyla onlardan ödeme de alıyormuş."

Lan üzerine ağırlık çöktüğünü hissetti. "Emin misin?"

"Eminim."

Lider, gönülsüzce birkaç saniye sessiz kaldı. "O halde bu işi bu gece hallediyoruz." Saatine baktı. Mesai saati bitmek üzereydi; Doru çok yakında Gemi Caddesi'ndeki ofisinden ayrılacaktı. Ertelemekte bir mana yoktu, bu yalnızca haini ürkütür ve meseleyi herkes için daha acılı hale getirirdi.

Hilo ile birlikte gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra, telefonu kapadı ve birkaç dakika boyunca sessizce, kederle oturdu. Kılavuz kısa zaman önce Ygutan'dan dönmüştü ve ona Dağ'ın bölgedeki aktiviteleriyle ilgili bilgi getirmişti, kristal üreten tesislerin ve iş anlaşmalarının detaylarını da içeriyordu. Yumruk

ve Parmak ise Kılavuz'un yolculuk boyunca herhangi bir şüpheli davranışına rastlamamıştı.

Doru aptal değildi; Klan'daki yerinin eskisi kadar sağlam olmadığım biliyordu ve Kaul Sen'in günden güne güvensizleşen sağduyusu hesaba katıldığında, bir noktada işe koyulmuş ve duruma uygun davranmış olmalıydı. Lan'ın kendi yokluğunda ona danışmadan KYB'yi askıya alarak kendisine hakaret etmiş olmasını bile sindirmiş gibi görünüyordu. Lan kendini Hilo'nun aramasına zihinsel olarak hazırlamış olsa da, Doru'nun davranışlarındaki değişiklik onu yeniden değerlendirmeye itmiş, kısa süreliğine de olsa, belki de adamın sadakatini bozduğuna dair düşüncelerinin yanlış olduğuna inanmaya başlamıştı.

Woon'u ofisine çağırdı. Adamı geldiğinde Lan ayağa kalkıp onu selamladı. "Yıllar boyu bana sadık bir dost oldun, son üç yılda ise Lider'in sadık bir adamıydın," dedi Lan. "Yarın sabahtan itibaren, Zirvesiz'in Kılavuz'u olacaksın."

Woon bu görüşmeye bu kadar şaşırmış olamazdı, yine de şükran duyguları içinde boğuluyordu. "Klan kanımdır, Lider ise başım," dedi, onu derinden selamlayarak. "Bahşettiğiniz bu onur için teşekkür ederim, Lan-jen. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Lan ona sarıldı ve konuştu. "Sana birkaç ayda pek fazla sorumluluk verdim ve sen hepsinde iyi iş çıkardın. Hazırsın." İşin doğrusu, bu söylediğinin yüzde yüz arkasında değildi, hâlâ Woon'un kıdemli Kılavuz'un seviyesine erişebileceği konusunda endişeleri vardı, ancak o da yetenekliydi ve Lan'ın adamın sadakatinden şüphesi yoktu. Zaten her durumda başka şansları da yoktu; Woon göreve yerleştirilmeliydi. "Ben sana yarın izin verene kadar, bu haberin sözünü kimseye etme."

"Anlıyorum, Lan-jen," dedi Woon, getirildiği pozisyona bir başkasının talihsizliği nedeniyle geldiğinin tamamıyla farkında olduğunu gösteren uygun bir ciddiyetle.

"Klan için zor zamanlar geçiriyoruz; Kılavuz'un ofisini hızlıca devralmaya hazır olmalısın. Bu gece evine erken git ve iyi bir uyku çek, tabii öncesinde birer kadeh kaldıralım." Lan dolabından bir şişe çıkardı ve ikisine de birer kadeh hoji doldurdu, her ikisi de sessizce gelişmeyi kutladılar.

Woon teşekkürlerini yineleyip oradan ayrıldıktan sonra, Lan pek de dikkatini vermeden masasındaki evraklara daldı. Bugünlerde kendini hiç çok iyi hissedemiyordu, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Vücudunu asla terk etmeyen zayıflık, Klan'ın karşı karşıya olduğu tehlikeler yüzünden duyduğu gerilimin seviyesini artırıyordu, şimdiyse önündeki yirmi dört saat boyunca konsantre olmak zorunda olacağını bilmek durumu yalnızca daha da zorlaştırıyordu.

Dokunulmamış mektup yığınının üzerindeki bir zarf Lan'ın dikkatini çekti. Zarfı açtığında, iade adresinin Stepenland'daki bir posta kutusu olduğunu gördü. Mektup Eyni'dendi. Lan parmaklarını mührün üzerinde gezdirdi, mührü kırmak için hem istekli hem de gönülsüzdü. Boşanmalarından bu yana, yalnızca birkaç kez mektuplaşmışlardı, kibar ve resmi, uzlaşımcı mektuplardı bunlar, kalan eşyalarını nereye göndermesini istediğini, bu gibi konuları yazdığı mektuplar. Ancak onun el yazısını gördüğünde, sesini yeniden kafasının içinde duyduğunda keyfinin daha da kaçması kaçınılmazdı. Bugün uğraştığı bunca şeyin üzerine iç geçirdi.

Sadakatsizliğini ona itiraf etmişti. Hilo'nun adamlarından biri onu dairesine âşığı ile girerken görmüştü, sırrının öğrenildiğini anladığı anda ise, Eyni haberlerin Lan'a Boynuz aracılığıyla gitmesini istemediğinden hemen eve dönmüştü. "Lütfen onu öldürme," diye yalvarmıştı fısıldayarak, yatağın kenarına oturup, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırarak. "Kekonlu değil o; bizim geleneklerimizi anlamaz. Onunla görüşmeyi bırakıp bu-

rada seninle kalırım, ama eğer beni bir daha görmek istemezsen derhal giderim, bana ne söylersen onu yaparım. Ama lütfen onu öldürme. Hilo'nun da onu öldürmesine izin verme. Tüm istediğim bu." Ve sahici korkusundan ileri gelen, bu yürek burkan yalvarma, Lan'ı en çok üzen şey olmuştu, çünkü belli ki beş yıllık evliliklerine rağmen, Eyni onu hiç tanımamıştı.

"Gerçekten benden daha iyi bir insan mı?" diye sormuştu Lan boş boş.

Eyni başını kaldırmıştı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Perişan haldeydi, ama kalp şeklindeki yüzü samimi ve iddiasız bir güzellikteydi hâlâ. "Elbette değil. Ama o yüce Zirvesiz'in Lideri değil. Akşam yemeği planlarını iptal etmiyor, korumalarla gezmiyor, halk arasında kimse onu tanıyıp selamlamıyor ya da akrabaları için ondan iyilik dilenmiyor. Aptal davranabiliyor, geç yatabiliyor ve plan yapmadan bir yolculuğa çıkabiliyor, bir zamanlar seninle de yapabildiğimiz tüm şeyleri o hâlâ yapabiliyor."

"Günün birinde Lider olacağımı başından beri biliyordun," demişti Lan ona suçlayıcı bir tonda. "Böyle olacağını biliyordun. Lider'in karısı olabildiği için müteşekkir olacak, şükran duyacak bir sürü kadın var. Sen de bana onlardan biri olacağına dair söz vermiştin."

Eyni'nin gözleri pişmanlık gözyaşlarıyla dolmuştu. "Bir zamanlar onlardan biriydim."

Burada kalmasını sağlamalıyım, diye düşünmüştü Lan, klasik Kekonlu kindarlığıyla. *Bu yabancının canına karşılık, burada kalmalı ve bana, klanıma bir varis vermeli.*

Sonunda ise, kendine de, ona da bu kadar zalim davranamamıştı.

Şimdi Lan'ın elinde olan zarf ise kareydi ve sertti, bir tebrik kartı olmalıydı. Kalın görünüyordu, içinde önceki yazışmalardakinden daha önemli ve daha uzun bir şeyler olmalıydı. Mektubu açıp Ey-

ni'nin tövbe eden ve kendisini yeniden kabul etmesi için yalvaran bir yazı yazdığını hayal etti. Ya da daha muhtemel olarak, tüm iyi niyetli kalpsizliğiyle, ona iyi olduğunu, onun için en iyi dilekleri dilediğini ve uzaklardaki yeni evinden ve sevgilisiyle birlikte yaptıkları ve gördükleri şeylerden söz ettiğini yazmış olabilirdi.

Lan mektubu masasının çekmecesine tıktı. Her iki ihtimalde de, eski karısının yol açacağı hüzünlü duygularla kafasını dağıtmanın zamanı değildi. Mektubu daha sonra okuyabilirdi. Kapalı olmasına rağmen çekmece onu hâlâ cezbettiği için de, kalktı ve evden çıktı. Beşinci Gün akşamıydı ve Hilo'nun telefonunu beklerken yapacak çok şey vardı.

***

Saatler sonra, Lilac Divan'daki yemekten ve gevşemeden sonra bile, Lan biraz olsun daha iyi hissetmiyordu. Yatağın ucunda oturmuş sigarasını içerken, geri dönmeden önce gecenin son huzurlu saatlerine tutunmaya çalışıyordu.

"Bir sorun mu var?" Yunni onun yanına kıvrıldı ve çıplak kollarını boynuna sardı, ama Lan kendini çekti ve ayağa kalktı. Pantolonunu üzerine geçirip, kokulu mumlar ve kırmızı ışıklarla donatılmış banyoya girdi. Yüzüne soğuk su çarptı, raftan bir el havlusu aldı ve ensesini ve çıplak göğsünü kuruladı. Yunni yataktan tatlı dille ona seslendi. "Bu kadar erken gitmek zorunda mısın? Yatağa dön. Bu gece burada kal."

Bu elbette hoşuna giderdi. Eğer Lan burada kalırsa daha çok para kazanırdı; son zamanlarda daha az geliyor olmasının da açığını kapamış olurdu. "Bir süre yalnız kalmak istiyorum," dedi Lan ve ona karşı kaba olmak istemediği için de, "lütfen," diye ekledi.

Sahne kızının sanat eseri gibi boyanmış yüzü bir anlığına düştü. Kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirdi. Lan onun bu ret karşısında gücendiğini sezebiliyordu: *Kim olduğumu sanıyor*

bu adam? Bir sokak fahişesi mi? O sofistike müşterisi de neredeydi şimdi, şarkı söylemesinden ve arp çalmasından, sohbetinden ve şarabından keyif alan o adam?

Kendini takdire şayan biçimde yeniden topladı ve acelesiz bir zarafetle ayağa kalktı. "Nasıl isterseniz, Kaul-jen." Yunni sabahlığını üzerine aldı, ayaklarına sandallarını geçirdi ve kapıdan çıktı, kapıyı rahatsız olduğunu belirtmek üzere sertçe çekmişti. Lan giderken ona bakmadı. Saatini taktı ve saatin kaç olduğuna baktı. Tam şu anda üç Yumruk kapıda, Yun Dorupon'un kalitesiz Coinwash Bölgesi'ndeki favori kerhanesinden çıkmasını bekliyordu. Kendisinin de Doru'nun da hesaplaşmalarından önceki geceyi aynı şekilde geçiriyor olmaları Lan'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Yumruk'lar Doru'yu aldıktan sonra, onu bilinmedik bir bölgeye götürecekti, vardıklarında ise Hilo Lan'ı evden arayacaktı. Emir altındaki Yumruk'lar Doru'yu, Lan oraya varana kadar, incitmeyecekti. Bu kararı kesindi. Amcası olarak gördüğü adamla kendisi yüzleşmek istiyordu ve ona bunca yıllık sadakat dolu hizmetinden sonra neden Klan'ına ihanet ettiğini sormak istiyordu. Lan Kılavuz'un kaderine, Kaul Sen'in hiç duymayacağı şekilde bir karar vermek zorundaydı.

Kaçınılmaz saat yaklaşırken, doğru olanı yapabileceğinden şüphe etti. Şimdi bile, Doru'nun bir hain olduğunu biliyorken, yaşlı adamı öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. Hâlâ Doru'nun iş seyahatlerinden döndüğünde Kaul torunları için getirdiği şekerlemeleri anımsıyordu. Doru ve Kaul Sen'in avluda satranç oynarkenki görüntüleri suçluluk hissetmesine neden oluyordu. Ancak ihanet çok yakındı ve Klan için böylesi önemli bir pozisyondayken affedilemezdi. Hem güçlü bir lider hem de merhametli bir insan olabilmek aynı anda mümkün müydü acaba, diye merak etti Lan, yoksa bu iki şey daima farklı, birbirini iten özellikler miydi?

Kapı kapanıp Yunni gittikten sonra, Lan kasasının kilidini açıp kalan yeşimlerini çıkardı. Buraya daha az gelmesinin bir diğer nedeni buydu: bunca yeşimi çıkartıp tekrar takmak artık acı veriyordu; önce buza, sonra kor ateşe girmek gibiydi, tıpkı bir kavanoza tıkılmış bir böcek gibi fiziksel olarak sarsıldığını hissediyordu. Lan ensesindeki yeşimlere dokundu, her birinde, sayarmış gibi parmaklarını gezdirdi, sonra kemerini ve Gam'den kazandığı yeşimlerle süslenmiş ağır bilekliklerini taktı. Kendini tuttu.

Birkaç saniyelik gecikmeden sonra, akım onu her zamankinden daha sert biçimde etkisi altına aldı. Dünyası sarsılıyor ve adeta bükülüyordu. Lan'ın vücudu karşı koymak isteyerek feryat ediyordu, göğsü sıkışıyordu. Yere düştü ve kıvırdığı parmaklarıyla halıya tutundu. *Nefes al, nefes al. Kendini kontrol et.* İnlememek için direndi. Daha iyiye gitmesi gerekiyordu. Doktor, Gam'in verdiği hasarın kalıcı olmadığını söylemişti. Ancak hâlâ iyileşmemişti ve arada bir nükseden yeşimin yan etkileri onu rahatsız ediyordu. Düellodan beri kapanmayan yarası, artan yeşim yükü, tüm stresi ve artan uykusuzluğu, tümü şiddetli bir döngüyle birbirlerini azdırıyordu. Lan yatağa kıvrıldı, karyolanın başlığında asılı duran ceketine uzandı. Ceketin iç cebine koyduğu plastik şeridi, minik şişeyi ve şırıngayı bulana kadar arandı ve hepsini çıkardı.

Oda ona saldırıyormuş gibiydi, duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Duyuları kontrolden çıkmıştı, oda bir netleşiyor bir bulanıklaşıyordu. Dışarıdaki caddeden gelen öfkeli bir tartışma sesini sanki yanı başındalarmış gibi bir netlikle duydu. Bir saniye sonra sesler gitmişti, ama bu kez de yatak örtülerinin dokusu sanki dikenliymiş gibi tenine batıyordu. Lan ellerini gözlerine bastırdı ve Akademi'de öğrendiği ilk kontrol tekniklerini düşündü, ergenliğinden bu yana bu tekniklere hiç ihtiyacı olmamıştı. Vücudundaki tüm kaslar önce gerilip sonra gevşedi, kendini yavaşça nefes alışverişlerinin

ritmine bıraktı, tüm hislerini tahammül edebileceği bir mesafeye itmeye çalıştı, elleri artık titremiyordu. Yastığın üstüne oturup sırtını karyola başlığına yasladı, kolunu bağladı, iğnenin kapağını açtı, şırınga ile minik şişenin içindekileri çekti ve duraksadı.

Anden'ın yüzünde gördüğü şok ve güvensizlik ifadesi zihnini doldurdu. Lan'ın o gün hissettiği utanç duygusu da öyle; o gün genç adamın ona olan beğenisine ve duyduğu güvene derinden zarar verdiğini biliyordu. Lan da kuzeninin duyduğu iğrenme hissini yaşıyordu; iğnelerden nefret ediyordu ve SN1'i küçük görüyordu. Her zaman sahip olageldiği yeşim toleransı için şimdi ona başvuruyor olmaktan tiksiniyordu. Zehrin yayılması ve üretimine karşı savaşabilmek için elinden geleni yapıyorken, şimdi burada, bir şişeyi yanında taşıyor, minik bir patlayıcı gibi onu göğsüne yakın tutuyordu. Kendini Anden'a açıklamak zorunda kalmanın kederi Lan'ı günlerce enjeksiyondan uzak tutmuştu. İlacı bu şekilde kullanmanın yanlış olduğunu biliyordu, ancak arayı açtığı her seferinde, daha iyiye gittiğini ve artık bunu kullanmaya ihtiyacı kalmadığını düşünüyordu; sonra sinir nöbetleri, algısal yanılmalar, terleme ve çılgın kalp atışları yeniden başlıyordu.

Ertesi gün Doktor Truw'a gidip en baştan muayene olacak, doğal iyileşmeyi hızlandıracak ve yeşimini kimyasal yardım olmadan almasını sağlayacak başka bir çözüm olup olmadığına bakacaktı. Belki de bir süre yerini Hilo'ya bırakma riskini almalıydı; endişe verici bir düşünceydi bu, ancak bu sayede bir haftalığına Marenia'ya gidebilir, daha az yeşimle sağlığını toparlayabilirdi. Bu gece ise zayıf düşemezdi. Zihninin berraklığına ve karar verme yetisine en çok ihtiyacı olacağı geceydi bu. Bir adamı ölüme gönderirken zihinsel bozukluklara ya da duygusal dengesizliğe yer yoktu.

Lan iğneyi damarına soktu ve şırınganın içindekileri koluna enjekte etti. Plastik şeridi gevşetti ve gözlerini kapadı. Madde

saniyeler içinde beynine ulaşıp, nihayet doğru sinyali bulabilmiş bir televizyon anteni gibi titreşen parazitleri net görüntülere dönüştürmeye başladı. Verimli bir yeşim enerjisi ona nüfuz etti, ama enerji dengeliydi ve kontrol altındaydı, onun rızasıyla yönlendirilmeyi bekliyordu. Duyuları cam gibi keskin ama aynı zamanda tutarlı ve düzenliydi, daha fazla tahribat ve bulanıklık olmayacaktı. İyi hissetti. Güçlü hissetti. İkinci kattaki bir balkona atlayabilir ya da bir arabayı yolundan çıkaracak kadar güçlü bir Saptırma savurabilirdi. Lan hayretini yaşayabilmek için kendine süre tanıdı. Duyduğu etik rahatsızlık bir yana, SN1 gerçekten etkileyici bir maddeydi. Yabancıların neden bunu bu kadar çok istediğini anlayabiliyordu. Ayt Mada'nın neden bu maddeyi onlara satarak bir servet elde etmek istediğini anlayabiliyordu.

Lan malzemelerini toplayıp tekrar cebine koydu, giyinmesini tamamladı ve odadan çıktı. Aşağı kattaki lobide, Bayan Sugo'nun ziyaretinden memnun kalıp kalmadığını soran abartılı sorularına elini sallayarak karşılık verdi, onu memnuniyetine ikna etti, ancak ne yazık ki daha fazla kalamazdı. Hilo aramadan ve telefonu bir başkası açmadan evde olması gerekiyordu.

Woon'u eve gönderdiği ve Boynuz'un verdiği talimatları uygulamakla meşgul olduğunu bildiği için, Lan kimseye birkaç saatliğine dışarı çıkacağını söylememişti. Bir taksiye binerek, dikkatleri üzerine çekmemek adına kendi arabasını garajda bırakmıştı. Evden Lilac Divine'a giden tüm yollar Zirvesiz Bölgesi'ndeydi, dolayısıyla tehlike yok denecek kadar azdı. Dışarıda, bir başka taksiye elini kaldırdı ve şoförden kendisini evine götürmesini istedi.

***

Bero'nun kalbi göğüs kafesinde çılgınca atıyordu, ama elleri yolcu koltuğundaki Fullerton'u kucağına alırken titremedi ve kendini kapıdan fırlamak üzere hazırladı. Mudt'tan beklenen çağrı

yarım saat kadar önce gelmişti, aramadan on beş dakika sonra ise araç ve şoför teyzesinin apartmanının hemen önünde hazır bekliyordu. "Bu gece olmalı," demişti Mudt.

Her şey çok hızlı oluyordu, ama Bero için hava hoştu. Ne kadar çabuk, o kadar iyiydi. Lilac Divine'ın zarif, loş kırmızı girişinin önünde iki fedai ve birkaç park halinde araba vardı, ancak gümüş renkli bir Roewolfe yoktu. Bero omzunun üstünden seslendi. "Hazır mısın, keke?" Arkasındaki koltuktan, Cheeky gergin bir sesle onay verdi.

Lilac Divine'dan bir adam çıktı, bu adamı Bero nerede olsa tanırdı. Bir eli kapının kolunda, şok olmuş bir ifadeyle izlerken, Kaul Lan, Zirvesiz Klanı'nın Lider'i, bir taksinin arka koltuğuna geçti. Taksi sokakta neredeyse önlerinden geçip gitti.

Bero donup kalmıştı. Bir anda her şeyi tüm açıklığıyla kavradı. Oturduğu yerde doğruldu ve şoföre bağırdı. "Şu taksiyi takip et. Hadi, gaza bas! Gaza bas!"

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Cheeky, araç hareket etmeye başladığında yarı açık kapısını çekerken. "Kulübe ateş etmemiz gerekiyordu! Bize böyle yapmamız söylendi!"

"Lanet kulübü boş versene," diye bağırdı Bero da ona. "Bizi ne diye buraya *bu gece* gönderdiler sanıyorsun? Çünkü Zirvesiz'in lanet Lider'i buradaydı da ondan! Şimdiyse takside. Dağ onu istiyor. O içeride değilken Lilac Divine'a kurşun yağdırmanın anlamı yok!" Bero söylediklerinden emin olduğu kadar, aynı zamanda kaderin bir anda yüzüne güldüğünden ve ona bunca zamandır beklediği fırsatı verdiğinden emindi, ona söz verilenden çok daha büyük bir şeydi bu. "Budur, keke," dedi. "Büyük şansımız."

İşini iyi yap, iyi bir izlenim yarat, *Klan için ne kadar önemli olduğunu kanıtla*, top sakallı Yeşil Kemik ona böyle söylemişti. Daha iyi bir izlenim nasıl yaratılabilirdi ki, Kaul Lan'ın kendisini öldürmekten daha önemli ne yapılabilirdi?

Bero homurdandı, biraz öfkelenmişti. Kaul Lan'ın ilgisiz, merhametli ve hafife alan ifadesini aklına getirmek zor olmamıştı. Bu gece, Zirvesiz'in Lideri Bero'yu hafife almakla ne büyük bir hata yaptığını anlayacaktı. Kader onu gizemli ve güzel yollardan götürüyordu.

"Pekâlâ," diye tısladı Bero. "Bir sonraki kırmızı ışıkta, taksinin önüne kır."

Taksici yumru suratlı, boylu poslu bir herifti; tüm gece hiç konuşmamıştı. Ya kaygı duyamayacak kadar salaktı ya da iş hayatı içinde makinalı tüfekle açılan ateşler bolca vardı ve onun için bir anlam ifade etmiyordu. Mudt bu adamı kim bilir nereden bulmuştu. Adam yanıt bile vermedi, Bero'ya doğru omuz silkti ve taksiyle aralarındaki mesafeyi kapamak için hızlandı.

"Sen aklını kaçırmışsın. Zirvesiz Klanı'nın lanet Lider'i bu."

Cheeky'nin sesi panikle dalgalanıyordu. Mırıldandı, "Kurtlara yem olacağız, keke," dedi ama yine de camını indirdi. Kendilerini Fullerton'larının namlularını boşaltmak üzere hazırladılar ve aracın sağ tarafından çıkıp ateş açtılar. Hızlı, gürültülü ve epey kanlı olacaktı.

***

Lan onları takip eden siyah aracı fark etmişti. Fark ettiği yalnızca araç da değildi, bir blokluk mesafeden, keskinleşen Algısı ile ona kanalize olan düşmanlığı ve öfkeyi de sezmişti. Lan omzunun üzerinden dönüp baktı ve aracın arkalarında dönüşünü izledi, taksiyle aralarında yalnızca iki araçlık mesafe kalmıştı. Tekrar önüne döndü, gerindi ve Algılamak için yoğunlaştı.

Üç adam vardı. Şoförün enerjisi soğuk ve sıkıcıydı; diğer ikisi ise saldırı heyecanı ve öfkeyle alev alev yanıyordu. Yeşim auraları yoktu. O halde Yeşil Kemik değildiler. Sıradan suçlular ya da kiralık heriflerdi. Lan'ın çenesi titredi. Cüzdanından nakit para çıkardı –

taksi parasına yetecek kadardı– sonra öne eğilip şoföre uzattı. "Bu yeterli olacaktır," dedi. "Bir sonraki ışıklarda U dönüşü yap ve beni köşede indir. Sonra kafanı indir ve buralardan uzaklaş."

***

Taksi aniden durdu ve U dönüşüne hazırlandı.

"Siktir, ne yapıyor?" diye atıldı Bero.

Arka koltuktan, Cheeky, "Üzerimize geliyor. Araçtan iniyor," dedi.

"Geri dön!" Bero şoföre bağırdı. "Onu kaybetmeden geri dön." İki araç arasındaki görüş mesafesini tıkayacak kadar trafik oluşmuştu bile. Şoför Kaul'ün indiği yerde keskin dönüş yapana kadar birkaç saniye kaybetmişti. Taksi ise çoktan caddenin aşağısına doğru yollanmıştı ve görünürde Yeşil Kemik yoktu. *Siktir!* Bero kapıyı açtı ve kaldırıma zıpladı, önüne arkasına bakarak hedefinin nereye gitmiş olabileceğini bulmaya çalıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Cheeky arabanın açık camından ona tısladı. "Kaul gitti. Onu yalınayak kovalayamayız ya. Bin arabaya, yoksa birileri elinde taşıdığın lanet Fully'yi fark edecek. Hâlâ kulübe dönüp bize verilen işi yapabiliriz."

Kaul'ü her iki yandaki kaldırımda da göremiyordu. Sokak dimdik aşağı inen bentlerle çevrelenmişti. Bero korkuluklara yaklaştı ve aşağı baktı, Yeşil Kemik'lerin ne kadar hızlı olabildiklerini unutmuştu. Uzamış çimler ve toprak karanlığa, küçük teknelerin demirlemiş siluetlerinin sıralandığı ışıksız iskeleye kadar devam ediyordu. Bero'nun kıstığı gözlerinden hayal kırıklığı geçti. Her şey ters gidiyordu, plana göre giden tek bir tarafı yoktu.

Sonra, mucizevi biçimde, sanki kader yüzünü çevirip doğru yere bakmasını sağlamış gibi, suyun kenarındaki tahta kaldırımda yürüyen birini gördü. Kaul olup olmayacağından emin olamayacağı kadar karanlıktı, ama Bero o olduğundan emindi. Vücut ya-

pısı, yürüyüşü Bero zafer kazanmış gibi bağırdı. "Gördüm onu!"

Cheeky küfredip arabadan indi. Tırabzandan eğildi ve Bero'nun işaret ettiği yere baktı. "Boş versene, keke. Adam çok uzaklaşmış, peşinde olduğumuzu da biliyor. Onu başka zaman haklarız."

"Başka zaman *olmayacak*!" Kaul tedbir alacaktı. Korumalarıyla birlikte gezecek ya da rutinlerini değiştirecekti. Her durumda, bu yenilgiden sonra, top sakallı Yeşil Kemik, Bero'yu değersiz, hayal kırıklığı yaratan bir başka özenti olarak görecekti ve yeşim kazanma şansını ondan alacaktı.

Bero Fully'yi omzuna geçirdi ve tırabzanın üstüne tırmandı. "Sen istersen burada kal," dedi. "Kaul'ün başıyla birlikte döndüğümde, onlara kanı bozuk bir korkak olduğunu söyleyeceğim. Bu sırada kasabayı terk etsen iyi olur."

Cheeky ödleğin tekiydi, tıpkı Sampa gibi, ancak onunla aralarındaki fark Cheeky'nin ödlek olduğunu duymaya dayanamıyor oluşuydu; Bero bunu ta en başında fark etmişti. Bero tırabzanın diğer tarafına geçti ve taşıdığı ağır silahla birlikte mümkün olduğunca hızlı davranarak tepeden aşağı inmeye başladı. Bir kez olsun geri dönüp bakmadı. Cheeky'nin biraz küfrederek de olsa kendisini izlediğini biliyordu, ayrıca o gelmese de Bero umursamazdı, vazgeçip bu altın şansı elinden kaçıramazdı.

Top sakallı Yeşil Kemik ona Lilac Divine'a ateş açması karşılığında bir parça yeşim vereceğine dair söz vermişti, ama eğer Kaul Lan'ı öldürürse –*Zirvesiz Klanı'nın Lideri'ni!*– işte o zaman, Kaul'ün yeşimleri onun hakkı olacaktı. Yeşil Kemik'ler düşmanlarının vücudundaki yeşimleri alırdı, bu herkesçe bilinirdi.

***

Lan tırabzanların üzerinden atlamış ve Hafifleyerek dik bentleri aşıp körfez boyunca devam eden boş ahşap yola inmişti. Ceketine sarındı ve yürüdü, takipçileri geride kalmıştı. Takip edil-

mekten endişe duymuyordu. Algısı mükemmeldi, daha önce hiç bu kadar güçlü ve berrak olmamıştı. Ardında bıraktığı şüpheyi ve karmaşayı sezebiliyordu ve elbette kiralık katiller profesyonel değildi. Yalnızca onu kaçırmak için tutulmuşlardı. Lan neredeyse aşağılanmış hissedecekti.

Öte yandan kendisinin ve ailesinin Zirvesiz bölgelerinde sandığı kadar güvende olmadıklarını düşünmek onu öfkelendirmişti. Bir nesil önceki yabancı işgali sırasında, Kekonlu asiler sokak dövüşlerinde, sinsi saldırılarda ve sürekli gerçekleşen tacizlerde ustalaşmışlardı. Hilo ona Docks'taki organize hırsızlıklardan bahsetmişti, Dağ'ın bu işlerin arkasında olduğu neredeyse kesindi, Lan bu geceki olayın da bunun bir parçası olduğuna emindi, Zirvesiz'i yıpratmak, liderlerin dikkatini dağıtmak ve onları yormak için sarf edilen bir çaba vardı. Düşmanları barış istiyor gibi görünüp, istediklerini yaptırabilecekleri kadar umarsız ve aptal olan sıradan suçluların eylemlerinin ardında saklanıyordu. Bu sabır gerektiren savaştaki taktikleri, Ayt Yu ve Kaul Sen Şotaryen'lere karşı olan savaşta olsalar onaylarlardı, ancak Yeşil Kemik'lerin birbirleriyle olan savaşındaki açık düello geleneğine tamamen karşıydı bu. Hakaretti ve saygısızcaydı. Lan'ı öfkelendiriyordu, Hilo'nun neden çileden çıktığını da anlayabiliyordu.

Belki de geri dönüp bu adamları öldürmeliydi. Gerçi buna zamanı yoktu, şu anda onu yavaşlatacak bir olay çıkarmak da istemiyordu. Bu gece uğraşacağı daha büyük dertleri vardı, bir de güya odasında oturup Hilo'nun telefonunu beklemesi gerekiyordu. Lan adımlarını hızlandırdı. Sahil yolu KI-1 otobanının altındaki General Yolu'na çıkıyordu. Buradan bir başka taksi çevirip rahatça evine gidebilirdi.

Göğsündeki acıyı hissettiğinde neredeyse varmıştı. Ani, göğsünü sıkıştıran bir acı duydu, sanki diyaframına dev bir yumruk yemişti. Lan yavaşladı, telaşlandı, bir elini göğsüne koydu.

Karanlıkta hiçbir şey kımıldamıyordu. Yukarıdaki yolda bulunan sokak lambası, suyun içinde hafifçe sallanan ve gövdelerine dalgalar çarpan küçük teknelerin ve gemi hurdalarının yalnızca düz kısımlarını aydınlatıyordu.

Lan ani bir kafa karışıklığı hissetti, bir rüyada olup bir kapı aracılığıyla bir odadan bambaşka bir odaya geçmiş gibiydi. Kafasını sallayarak yönünü algılamaya çalıştı. Neler oluyordu? Burada ne yapıyordu? Nefes alışverişleri kısalıyor ve basitleşiyordu, kalbinin neden bu kadar düzensiz atmaya başladığını merak etti.

Limandaydı. Evine dönmeye çalışıyordu. Lilac Divine'dan çıkmıştı, taksiye binmişti, takip ediliyordu... Bu yüzden taksiden inmiş ve buraya kadar yürümüştü. Bir saniye önce neyi kaçırmıştı? Öne doğru birkaç adım daha attı ve tökezledi, ayakta duramıyordu. Bir şeyler yanlıştı. Üzerine bir sis çöküyor gibiydi, bu sis aklındaki berraklığı, vücudundaki kuvveti alıyordu. İçinin ısındığını ve çalkalandığını hissetti, elini alnına götürdüğünde ise terlemediğini fark etti, teni alev alevdi ama kuruydu.

Bunlar yeşim ile alakalı belirtiler değildi; daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Aklına bir felç ya da kalp krizi geçiriyor olabileceği geldi. Sonra daha net bir açıklama buldu; birkaç dakika önce aldığı SN1'in dozuyla alakalı olmalıydı. En son enjeksiyonundan beri kaç gün geçmişti? Sekiz mi? Dokuz mu? Bu kadar uzun ara verdikten sonra, yarım doz almalıydı. Dikkati dağılmış ve bu yüzden tam doz almış olmalıydı.

Lan odaklanmaya çalıştı. Caddeye ulaşıp derhal bir telefon bulmalıydı. Evde her ihtimale karşı SN1 panzehiri bulunduruyordu; bir an önce evine varması gerekliydi. Bir ayağını yanlışlıkla diğerinin önüne attı, yerin uzaklığını yanlış hesaplamıştı; kapaklandı. Yumruklarını sıkmıştı, bunu yapabilirdi; *yapmak istedi.* Cadde çok uzakta değildi ve o bir *Kaul'dü;* babası bir zamanlar sırtında bir kurşunla tam üç gün boyunca ormanda sü-

rünmüştü. Zorlukla nefesine ve bir sonraki adımına odaklandı. Zihni berraklaştı; yürüyüşü düzeldi.

Arkasından gelen bir sesle döndü. Lan afallamıştı, siyah arabadaki iki adamın –hayır, iki çocuğun– onu takip etmiş olmalarından ötürü değil, şu halde, o farkına bile varmadan ona elli metreye kadar yaklaşabilmiş olmalarından ötürü. Arkasına döndüğünde çocuklar durdu ve kimse kımıldamadan bir saniye geçti. Daha uzun olan sağdaki çocuk elindeki Fullerton'u beceriksizce kaldırdı, ama Lan'ın inanamadığı şey solda duran, çarpık suratlı solgun çocuktu. *"Sen ha?"*

Ateş açtılar.

Lan'ın kafasında şaşkınlık ve öfke aynı anda infilak etti. *Yeter.* Tüm bunlar artık yetmişti. Kollarını kaldırdı, büyük bir yeşim enerjisiyle Çelikleme ve Saptırmayı aynı anda serbest bıraktı. Çocuklar pek iyi silahşörler değildi; adrenalin ve korku yüzünden iyice beterdiler. Kurşunlar Lan'ın etrafındaki ahşap zemini parçaladı, havayı *vınnn* diye yararak kafasının hemen yanından geçti, tekne gövdelerini parçaladı ve hatta suyun içinde sıçradı. Lider'e isabet edecek olanlar ise tıpkı sinek gibi rüzgâra kapıldılar. Tıpkı Anden'a öğrettiği gibi, Lan mermilerin hepsini bir Saptırma ile toparladı, etrafında döndürdü ve bir avuç bilye fırlatırmış gibi hepsini geri gönderdi.

Ölümcül bir hızda ve tabancadan çıkan mermiler gibi isabetli değillerdi, ancak yine de tehlikeliydiler. Saldırganlardan biri elindeki Fully'yi yere düşürdü ve kolunu kavradı; diğeri ise diz çöktü ve çığlık attı, silahı gürültüyle sahil yoluna düşmüştü. Lan durmadan, gölgeden daha hızlı hareket ediyordu. Kuvvetlenerek, saldırganlardan birinin boğazına yapıştı ve yere fırlatmadan önce nefes borusunu parçaladı. Altı ay kadar önce canını bağışladığı diğerine döndü. Yaralanan çocuk sol koluyla silahını tekrar almaya çalışıyordu. Lan silahı fırlatıp attı, namluyu eliyle

büktü ve bir yana bıraktı. Çocuk geriye doğru sıçradı, bembeyaz bir yuvarlaktan ibaret yüzü ve açık ağzı ile umarsız açgözlülüğü yerini nihayet korkuya bırakmıştı.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" Lan ensesindeki yeşimleri kavrayıp havaya kaldırdı. "Ölmeye değer sanıyorsun. Seni olmadığın biri yapabilir sanıyorsun." Aptal çocuğu saçlarından kavrayıp öne çekmek için uzandı, boynunu bir ördeğinki gibi kızacaktı, tıpkı bir zamanlar Hilo'nun niyetlendiği gibi. "Bu yüzden çok aptalsın. Yaşamayı hak etmiyorsun."

Havada kalan elleri kapanırken bacakları da aniden kıvrılıp büküldü. Lan yere yıkıldı, vücudu teninin altında kaynayan sıcağın acısıyla kıvranıyordu. Göğsündeki acı geri dönmüş, bu kez ikiye katlanmıştı, kafasındaki bütün düşünceleri çekip alıyordu.

Çocuk geri çekildi, kocaman, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı. Ayak sesleri Lan'ın boşalan kafasının içinde zil gibi yankılanıyordu. Lan fark etmedi. Nefes alamıyordu. Ağzı kurumuştu; boğazı alev alev yanıyordu. Durmasını istedi. Yangını söndürmek istedi. Yangın tıpkı yeşim gibiydi, açgözlülük, savaş, doyurulamayan beklentiler gibiydi, dokunduğu her şeyi tüketiyordu. Su. Suya ulaşmalıydı.

Dünya gittikçe boş bir hal almıştı. Büyük bir hızla çöküyordu, sanki tüm yeşimi aynı anda ondan sökülüp alınıyormuş gibiydi. Ensesindeki, kollarını saran bileklikerindeki yeşimleri hissetti, hepsi hâlâ üzerindeydi. *Ayağa kalk,* diye zorladı kendini. *Devam et.* Kendini ayağa kalkıp birkaç adım daha atmaya zorladı. Lan bir zamanlar Akademi'nin eğitim alanındaki ince kirişlerin üzerinden atlayarak koşabiliyordu, şimdiyse iskele kenarına fazla yakın bir adım attığı için dengesini yitirmişti. Ayağı kaydı ve suya düştüğünde, ani bir soğukluk ve sessiz bir rahatlama duydu, sessizlik başının üzerine kapanırken direnmedi bile.

İKİNCİ EFSANE

Geri Dönen Adam

Deitist inanışın en yaygın olarak bilinen yazıtı, Dönüş Paktı'dır, bu hikâyede Jenshu adındaki dindar bir adamın, çok uzun zaman önce zorba bir kralın ettiği kötülükleri eleştirdiği için yurdunu terk etmeye zorlandığı anlatılır. Jenshu kalabalık ailesini toplar, genç erkek kardeşlerinin ve kız kardeşlerinin aileleriyle birlikte büyük bir gemiye biner ve dünya üzerinde bulunan gerçek yeşim sarayının meşhur kalıntılarını bulmak üzere denizlere açılırlar.

Dünyanın denizlerinde kırk yıl boyunca açılır, zaman zaman durur ama hiç yerleşmezler, bazı Tanrılar onlara yardım ederken, bazıları ise önlerine engeller çıkarır, Kekon kültüründeki birçok efsanenin temelini atacak maceralar yaşarlar; sonunda Jenshu ve Klan'ı yemyeşil ve el değmemiş bir adaya ulaşırlar. Adamın dindarlığından ve sadakatinden çok etkilenen Yatto, Babaların Babası, artık yaşlı bir adam olan Jenshu ile konuşur ve onu yeşim kayalarını bulabileceği dağlara gönderir; bu eşsiz yuvanın bir zamanlar insanoğlu için yaratıldığının kanıtlarına. Tanrılardan bir armağandır bu.

Ailesi sahilde bir köy kurarken, Jenshu da inzivaya çekilerek dağlarda bir keşiş hayatı sürdürmeye başlar. Etrafı yeşimle

çevriliyken, Jenshu tanrısal bir bilgelik ve yetenekler geliştirerek ustalaşır, sonunda yüce erdeme sahip olmaya çok yaklaşır. Torunları ve torunlarının torunları ne zaman yardımına ihtiyaç duysalar, anlaşmazlıkları çözmek, depremlerin şiddetini yatıştırmak, fırtınalara karşı durmak ve barbar işgalcileri püskürtmek için saklandığı yerden çıkıp gelir. Üç yüz yaşma bastığında ise, Tanrılar artık tüm insan nesli içinde yalnızca Jenshu'nun, Cennet'e dönmeyi hak ettiğine inanırlar.

Kekonlu dindar Deitistler kendilerinin de, Tanrıların gözdesi Jenshu'nun soyundan geldiklerine inanırlar. Bu dine inanan Yeşil Kemik'ler yaşamlarını Jenshu'nun en sevdiği yeğeni olan Baijen gibi sürdürür. Baijen, amcasının izinden gitmek üzere dağlara çıkmış ve Jenshu'nun dünyadan ayrılmasından sonra adada kalan insanların koruyucusu, ada efsanesinin ilk ve en gözü kara yeşim savaşçısı olmuştur. Tüm Kekonlular Jenshu'yu Dönen Adam olarak bilirken, içlerinden yalnızca Yeşil Kemik olanları kendilerini onun anısını "Büyük Amca" olarak telaffuz edebilmeye yakın görür.

Jenshu'nun göğe yükselmesini takiben, Tanrılar geride kalan insanlara Jenshu'nun izini takip eden ve tevazu, merhamet, cesaret ve ihsandan oluşan dört Yüce Erdem'e sahip olabilen tüm insanların da, Tanrılar katına kabul edilebileceğini salık verirler. Bu yüzden tüm Deitistler, Dönüş olarak adlandırdıkları, vaadedilmiş bu son hadiseye inanır.

BÖLÜM 32

Geri Dönen Bir Başka Adam

Telefon sabaha karşı çaldı, telefona uyanan Shae o günün akşamında eve ziyarete gidecekti ve büyükbabası ve ağabeyleri ile birlikte akşam yemeği yiyeceklerdi. Telefonu açtığında, Hilo'nun sesini duyup çok şaşırdı.

"Olduğun yerde kal," dedi Hilo. "Seni alması için bir araç gönderiyorum."

"Hilo?" Bir an için emin olamamıştı.

"Eve gelmen gerekiyor, Shae."

"Neden? Ne oldu?" Uyku sersemliğini ansızın üzerinden attı. Hilo'nun sesinde daha önce hiç böylesi bir panik olmamıştı. "Büyükbabama bir şey mi oldu?" Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu, öyle derin bir sessizlik ki Shae kendi sesinin yankılarını duyacaktı neredeyse. Ahizeyi sıkıca kavradı. "Hilo? Eğer benimle konuşmayacaksan, telefonu Lan'a ver."

Bu sözleri takip eden sessizlik, cevabı duyana kadarki sürede içini gerçeklikle doldurdu. "Lan öldü."

Shae oturdu. Telefonun kablosu gerildi ve Hilo'nun sözcükleri iplikler gibi uzadı, uçurumun diğer ucundan ona zorlukla uzanabildiler.

"Onu dün gece Docks'ta pusuya düşürmüşler. İşçiler, vücudunu suda bulmuş. Boğulmuş."

Shae kendini çabucak saran kederin derinliğinde bocalıyordu. "Aracı gönder. Hazırlanıyorum," dedi. Telefonu kapadı ve beklemeye başladı. Hilo'nun büyük Duchesse Priza'sı binanın kapısına geldiğinde kapıyı kilitlemeden, ışıkları bile kapamadan aşağı indi. Arka koltuğa geçip oturdu.

Maik Kehn omzunun üstünden ona baktı, bakışında öylesine içten bir merhamet vardı ki neredeyse ağlayacaktı, bunun için hâlâ çok erkendi ama.

"Bankaya uğramam gerekiyor."

Maik, "Seni doğruca eve götürmem bekleniyor," dedi.

"Önemli. Hilo anlayış gösterecektir."

Maik bunun üzerine başını salladı ve frene bastı. Shae bankayı tarif etti, vardıklarında Maik arabayı park etti ve onunla birlikte indi. Üzerinde her türlü silah vardı; kılıç, karambit ve iki tabanca taşıyordu. "Bu halde bankaya giremezsin," dedi Shae.

"Kapının önünde beklerim."

Banka daha yeni açılıyordu. Shae içeri girdi ve kiraladığı kasayı açmak istedi. Yönetici, "Elbette, Bayan Kaul, benimle gelin," dedi ve Shae'yi arka taraftaki küçük çelik kapılı odaya yönlendirdi, sonra da geri döndü.

Shae iki buçuk yıldır bu kasayı açmamıştı. Anahtarı çevirip kapağı açtığında, içini saçma bir korku sardı. Ya orada değilse? Ama oradaydı, yeşimleri orada duruyordu. Her biri. Daha dokunmadan, yeşimin gücünün kanını, ayın denizleri çektiği gibi çektiğini hissetti. Tüm parçaları saydıktan sonra çivilerini, her iki koluna da bileklikleri, sonra gerdanlığını ve halhalını taktı. Sonra kasanın kapağını kapadı ve sırtını duvara dayayıp yere oturdu ve dizlerini göğsüne çekti.

Yeşim takmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki yeşimin nüfuz edişi plajı tamamen yutan bir tsunami dalgası kadar kuvvetliydi.

Bu kuvvete yenilmedi ya da iki büklüm olmadı. İçinde kendi bildiği yoldan merhametsizce ilerlerken, gücünü kendi gücüne kattı. Başardı da, kendi vücudunun kendini aşmasına ve derinleşmesine izin verdi. Fırtınanın içindeydi; fırtınanın *ta kendisiydi.* Zihni coşkuyla çalışıyordu –eski bir eve girip çekmeceleri açmak, duvarlara dokunmak, mobilyalara oturmak gibi –bir zamanlar unuttuğu her şeyi yeniden hatırlıyordu. Suçluluk ve şüphe doruğa ulaştı, ardından, bir sele kapılmış gibi bedenini terk etti.

Shae kendine geldi. Bankadan çıktı ve Maik Kehn'le birlikte Duchesse'e geri döndüler. Öndeki yolcu koltuğuna oturdu, Maik "Seni artık eve götürmemi ister misin, Kaul-jen?" diye sordu. Shae başıyla onayladı.

Yol boyunca konuşmadılar. Shae'nin zihni parçalara ayrılmış gibiydi, yüzü ve bedeni ise buna nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. Biri onu sürekli gözlemlese, tıpkı ara sıra göz ucuyla onu kontrol eden Maik Kehn gibi, muhtemelen onun donup kaldığını ve hiçbir şey hissetmediğini düşünürdü.

Lan'ın ölümü, içinde öyle kasvetli bir uçurum yaratmıştı ki diğer yanını göremiyordu bile. Büyük ağabeyi ailenin direğiydi, ne olursa olsun güvenebileceğini bildiği tek insandı o. Ona karşı asla kaba ya da yargılayıcı olmamıştı, ona daima özen göstermiş ve kendinden daha genç olmasına rağmen hep saygılı davranmıştı. Acısıyla yalnız kalabilmek istiyordu ama yeşimin verdiği hisleri yeniden keşfetmekten istemeden de olsa zevk alıyordu. Gücüne yeniden kavuşmuş olmasının verdiği mutluluk kaçınılmazdı ve içindeki korkunç kederi bastırıyordu. Tüm bunlar olurken bir yandan da aklı başında düşünebiliyor, hararetı öç duygularına dönüşüyordu.

Eve vardıklarında nöbetçileri geçti ve Hilo'yu mutfakta dikilirken buldu, ellerini masaya öyle bir bastırmıştı ki kürekke-

mikleri dışarı çıkmıştı, başı ise iki omzunun arasında sallanıyor gibi görünüyordu. Mail gibi o da silahlarla kuşanmıştı. Kontrollü, hatta düşünceli görünüyordu, ama yeşim aurası patlamak üzere olan bir volkanın yakıcı yoğunluğuna sahipti. Her iki yanında Yumruk'ları bekliyordu, aile mutfakları kızgın, beklemede olan adamlarla dolup taşmıştı, yeşimle sarmalanan vücutlarının aurası Shae'nin yeniden uyanan Algılama hissini öylesine zorluyordu ki, içeri girmeden önce kendini toplamak için durdu.

Evin bir köşesinde, Kyanla'nın kısık sesle ağladığını duydu.

Hilo başını kaldırıp kız kardeşine baktı ama yerinden kımıldamadı.

"Seninle geliyorum," dedi Shae. "Nereye gideceğimizi biliyorum."

Hilo doğruldu ve masanın etrafından dolanarak kız kardeşinin yanma geldi. Shae gözlerinin içini görmeye çalıştı, ancak Hilo'nun gözleri simsiyah ve tıpkı hissettirdiği gibi mesafeliydi. Boynuz ellerini Shae'nin omuzlarına koydu ve onu kendine çekti, yanağı kız kardeşinin yanağına yasladı. "Cennet yardımcım olsun, Shae," diye fısıldadı kulağına. "Hepsini öldüreceğim."

BÖLÜM 33

Ormanı Aşmak

Gont Asch Altıncı Gün'lerini çoğunlukla Silver Spur Cockfight Pit&Bar'da geçirirdi, bu mekân Dağ Klanı'nın bir Feneri olan kuzeni tarafından işletiliyordu. Horoz dövüşüne olan uzun süreli merakının üzerine, Gont bir düzine dövüş horozu satın alıp dövüştürmeye başlamıştı, yeğeni de horozları besliyor ve eğitiyordu.

O gece horozlardan biri rakibini tüylü bir meydan dövüşünde yerden yere savuruyor, gagalıyor ve çelik mahmuzları bir görünüp bir kayboluyordu. Alanın etrafındaki bahisçilerden heyecanlı çığlıklar ve yenilgi homurtuları yükseliyordu. Hakem iki kuşu da dövüş alanından aldı, seğirmekte olan mağlup kuşu mavi plastik bir torbaya koyup kazananı da gülümseyen eğiticisine geri verirken paralar sürekli el değiştiriyordu.

Dövüş ve oturma alanları Silver Spur'un giriş katında yer alıyordu. Açık olan ikinci katta ise restoran ve masaların yarısının alt kattaki dövüşü doğrudan, aşağıyı göremeyenlerin ise kapalı devre televizyonlardan seyredebileceği bar kısmı vardı. Dövüşler arasında, Gont gidip ertelediği öğlen yemeğini yemeye başlamıştı ve bir haberci kapıdan paldır küldür masasına gelip haberleri verdiğinde üç Yumruk'u ile birlikte iş konuşuyorlardı: Kaul Lan ölmüştü ve Kaul Hilo da Gont'u elleriyle öldürmek üzere buraya geliyordu.

Boynuz afalladı, ama bunun yüzüne yansımasına izin vermedi. Gont düşüncelerini ve duygularını kendine saklamada usta biriydi. Yalnızca İlk Yumruk'u, Waun Balu, ifadesindeki anlık değişimi yakaladı; burun deliklerinin titrediğini, kenetlenmiş ağzının şüpheyle büzüldüğünü. Gont durumuna bir baktı. Güney Wallows'ta bir mekânda, Dağ Bölgesi'nin derinliklerinde, güpegündüz, üstelik etrafında birkaç Yeşil Kemik savaşçısı da varken. Kaul gerçekten ona burada saldırmaya çalışacak kadar çıldırmış mıydı?

Gont öyle olduğuna kanaat getirdi.

"Yakınlardaki tüm Parmak'ları toplayın," diye emir verdi Yumruk'larına. "Buradaki herkesi çıkarın. Caddenin her iki tarafına gözcüler ve kapılara da nöbetçiler koyun." Adamları itaatle yerlerinden fırladılar. Gont yeğenini bulup ona en değerli kuşlarını yanına alıp arka kapıdan çıkmasını ve çok uzaklara gitmesini söyledi. Silver Spur'un sahibi müşterilerle birlikte çıkmayı reddetmişti, bu yüzden Gont ona ve çalışanlarına kendilerini kapıya doğrultulmuş birer tabanca ile mutfağa kilitlemelerini söyledi.

Yaklaşan savaş çok kanlı olacaktı. İkinci Kaul çok fazla yeşim taşıyan ve gözü kara bir savaşçıydı ve Zirvesiz'in güçten düştüğüne dair Dağ'ın öne sürdüğü tüm iddialar bir yana, Gont Klan'ın hâlâ kendine bağlı çok sayıda genç savaşçıya sahip zorlu bir Klan olduğunu biliyordu. Başarısız suikast girişimleri ve Fabrika'daki düellodan sonra, Ayt-jen herkese daha dikkatli davranmalarını ve asıl hedeflerine odaklanmalarını öğütlemişti. Bu nedenle Gont çok yakınlarda şiddetli bir hesaplaşma olmasını beklemiyordu. Kaul Hilo'nun başını bedeninden ayırmayı iple çekmesi bir yana, neyin yolunda gitmediğini, planlarının neden suya düştüğünü merak ediyordu. Ancak şimdi kurgu yapmaya zaman yoktu.

Yeşil Kemik'ler Silver Spur'da ve çevresindeki sokaklarda toplanmıştı. Birkaç dakika içinde, Gont'un içeride ve binanın etrafında on dört adamı vardı; üç Yumruk ve on bir Parmak.

Kapının yakınında ve üst katın pencerelerinde konuşlandılar. Yarısından fazlası Dağ'ın kontrolündeki Brass Arms Otel'in aşağısındaki sokakta bekliyordu, burada Zirvesiz'lere gizlice yanaşabilir ve arkadan saldırabilirlerdi. Gont Zirvesiz'in sayıca onlardan üstün olacağını tahmin ediyordu, ama burası Dağ'a ait bir bölgeydi ve bölgeyi bildikleri için avantaj onlardaydı.

Gont Lider'ini aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Destek kuvvetler zamanında oraya varamazdı, ayrıca Kaul Hilo'yu kendisi karşılamak ve tek başına öldürmek istiyordu.

***

Tezgâh Shae'nin fikriydi.

O eve varmadan önce, Hilo çoktan toplayabildiği kadar adamını toplamıştı ve Dağ Bölgesi'nin kalbindeki Gont'u öldürmek üzere yola çıkmaya hazırdı. Bir kadeh hoji içmiş ve Yumruk'larıyla birlikte dilini bıçağa değdirmişti; sağ dönmeyi beklemediği görevlere çıkarken Yeşil Kemik'lerin yaptığı geleneksel bir hareketti bu.

Shae onu mutfak masasında tıpkı çocukken yaptıkları gibi karşısına oturtmuştu. "Bundan daha akıllıca davranmalıyız. Bugün biz ölürsek, Dağ kazanmış olur." Bu korkunç zamanda bile geleceği düşünmek zorundalardı. "Gont hazırlanmış bizi bekliyor olacak. Onu öldürsek bile, Dağ'ı alt etmiş olmayız. *Yok etmiş* olmayız."

Belki de bu çekinmeden dile getirilen hislerin yoğunluğuyla, Shae'nin yeşim aurası ansızın yükselmiş ve Hilo'nun dikkatini çekmişti, bu durum Boynuz'u yeniden düşünmeye zorladı. En güvendiği kıdemli Yumruk'larından birine dönüp baktığında onun da Shae ile aynı fikirde olduğunu gösterir gibi başını salladığını gördü. Kız kardeşine döndü. "Tanrılar keşke seni bize geri vermek için bu kadar geç kalmasaydı," dedi. "Ama yeşilsin ve yeniden aramızdasın, bana aklında ne varsa anlat şimdi."

Shae fikrini açıkladığında soğuk, tatmin olmuş bir kararlılıkla gülümsedi ve fikri sanki kendinden çıkmış gibi bir güvenle benim-

sedi. Adamlarına çabucak emirler verdi ve hepsi dışarı fırladı. Maik kardeşler saldırı bölüklerini ayarlarken, Shae eğitim salonunun arkasındaki mühimmat odasına gidip kendine silah aldı. Geri döndüğünde Hilo Wen ile merdivenlerde oturmuş vedalaşıyordu. Başlarını birbirlerine yaslamış ve kısık sesle konuşuyorlardı. Wen'in gözleri kuruydu ama titreyen parmaklarla Hilo'nun kulağının arkasındaki saçları şefkatle okşuyordu, Shae özel bir ana tanıklık eden bir davetsiz misafir gibi hissederek arkasını döndü. Ön kapıya çıkıp Duchesse ve beş arabanın daha araziden ayrılışını izledi.

Araç konvoyu Lo Low Caddesi tüneline girerken görülecekti ve Kaul Hilo'nun Silver Spur'a saldıracağına dair söylentiler Gont Asch'a ulaşacaktı. Duchesse'in önderlik ettiği konvoy Wallows Bölgesi'nde bir süre daha dolanıp Zirvesiz Bölgesi'ne geri dönmeden önce ise, Dağ çoktan savunma için bölgede toplanmış olacaktı.

Hedef araçlar Kaul arazisindeki dönemeci alıp uzaklaştıktan saniyeler sonra, Maik'ler ve diğer Yumruk'lar yakınlardaki bir Fener'in oto galerisinden ödünç aldıkları sıradan araçlara doluştu. Hilo ortaya çıktı. Shae'nin biraz önce sezdiği kibarlığından eser kalmamıştı, uzun adımlarla ön basamaklara vardı ve yüzünü eve döndü. Sonra dizlerinin üzerine çöküp alnını yere değdirdi. Boynuz daha sonra yüzünü yukarı, gökyüzüne çevirdi. "Beni duyabiliyor musun?" diye haykırdı, Shae kime seslendiğinden emin değildi: adamlarına, büyükbabasının penceresine, katledilen ağabeyinin ruhuna ya da Tanrılara sesleniyor olabilirdi. "*Beni duyabiliyor musun?* Ölmeye hazırım. Klan kanımdır, Lider ise başım."

Hilo'nun bu dramatik jestler yapma gayretinden Shae hiçbir zaman hoşlanmamıştı, ama tüm Yeşil Kemik'ler diz çöküp "Kanımız Boynuz için!" diye coşkuyla haykırırken o da başını eğdi ve zorlukla yutkundu.

***

Palace of Fortune, Cong Lady ve Double Double şehirde yer alan en büyük ve en kâr getiren üç kumarhaneydi. Armpit'in hâlâ Dağ'ın kontrolündeki güney bölgesinde yer alan Poor Man's Road'da yan yana dizilmişlerdi. Dağ'ın en büyük getirilerini sağlayan bu yerler, sözü geçen Fener'lerin kontrolünde olup saatlerce süren bahislerin yürütüldüğü ve Klan'ın ticari ve politik iş ortaklarının lüks ve eğlence ile ödüllendirildiği ve rüşvetlendirildiği bir yerdi. Bu eşsiz intikama uygun bir yer gibi görünüyordu.

Hilo, Shae'nin yöntemini takdir ederek başını sallamıştı: "Lan, Armpit için savaştı, orası bizim hakkımız, *tümüyle.*" Patriot Caddesi'ni Zirvesiz'in en güçlü Yumruk'larından bir düzinesiyle birlikte geçtiler. Shae, Hilo'nun gönderdiği dört savaşçıyla birlikte Cong Lady'ye yöneldi, Maik'ler bir başka ekiple Double Double'a dalarken, Hilo da kendi ekibini alıp Palace of Fortune'u darmadağın etmeye gitti.

Olup bitenler Shae'ye ateşliyken gördüğü korkunç bir rüyayı andırıyordu. Araç kumarhanenin önünde durduğunda Shae indi ve onları görünce korkudan yerinde kalakalan vale görevlisini geride bırakıp uzun adımlarla içeri girdi, ortadaki dans eden kadın heykelli ışıklı çeşmeyi geçip mermer basamakları çıkarak açılır kapanır cam kapılara vardı. Artık kalabalıkta saklanmak yoktu; batan güneşin ışıkları yeşim bilekliklerinde parıldıyordu ve hürmet ve beklenti dolu gözler her adımında onu izliyordu. İçindeki isteğin ve yıllardır duymadığı gücün onu yorduğunu hissetti. Yabancılar haklıydı: Kekonlular barbar bir ırktı. Lan bir barbarın yüreğine sahip değildi, ama şimdi ölüydü.

Hemen yanındaki kıdemli Yumruk, gri gözlü Eiten adındaki adam, onun yanında nasıl davranacağını kestiremiyor gibiydi. Hilo'nun yüksek rütbeli adamlarından biriydi, ama yanındaki bir Kaul'dü; ona emir mi vermeliydi yoksa ondan mı emir alma-

lıydı bilemiyordu. Kapılara varmadan hemen önce, "Plan nedir, Kaul-jen?" diye sordu.

Shae kılıcını çıkardı ve ona uzattı; adam şans getirmesi için metale tükürdü. "Yeşimi olan herkesi öldürmek," dedi Shae.

Emir su götürmeyecek kadar anlaşılırdı. Kapıdan içeri girdiklerinde ortalığı çığlıklar sardı. Shae tıpkı vücut sıcaklığını algılayan bir kobra gibi odadaki dört yeşim aurasını algıladı. Odadaki ilintisiz diğer ses ve hareketlerin arasında birer fener gibi göze çarpıyorlardı. İçlerinden ikisi ölümcül niyetleri hemen Algılamıştı ve hazırlandı; kılıçlar çekilir çekilmez davetsiz misafirlerin üzerine atıldılar.

Shae ölümüne savaşmayalı yıllar olmuştu. Yolda geçen birkaç dakika boyunca, Shae yeteneklerinin, reflekslerinin ve içgüdülerinin hâlâ yerinde olup olmadığını merak etmişti, belki de iki buçuk yıl boyunca yeşimsiz olması ve barışçıl Espen ortamı hepsini yok etmişti.

Bu yüzden ilk birkaç saniye içinde ilk adamı öldürdüğünde neredeyse şaşırmıştı. İlk saldırıyı Saptırdı, kılıçları birbirine çarpıp şıngırdarken, adamın karnına çok bariz bir hamle yaptı. Adam Çelikleme ile birlikte bükülerek kendini saldırıdan kurtardı. Hareketiyle başı öne çıkmıştı ve Shae serbest sol eliyle karambitini kavrayıp adamın korunmasız boğazını bir çırpıda kesti. Hafifleyerek adamın vücudunun üzerinde doğruldu, bıçağını çekti ve sıradaki hedefine yöneldi.

Akademi'deki süreli pratiklerden birindeymiş gibi hissediyordu. Eğitim ve deneyim şimdi işe yarayacaktı. Shae odaklanmıştı ve çevikti, yeşim enerjisi ise yıllardır duymadığı ama her dizesini ezbere bildiği bir şarkı gibi kanında dolanıyordu. Birinci katta bir başka adamla dövüşürken Eiten arkadan gelip adamın boğazını kesti. Shae Hafifleyerek ikinci katın balkonuna çıktı.

Bir kadın Yumruk çalışanların rehine tutulduğu odanın kapısında nöbetteydi. Shae'yi sandalyeleri, kartları ve bahis çiplerini konfeti gibi havaya savuran ve duvarları zangırdatan bir dizi Saptırma ile selamladı. Shae önüne yığılan engelleri aşıp kendi Saptırmalarını savurarak kadına yaklaştı ve dar koridorda karambitleriyle yakın dövüşe başladılar. Kadının Çeliklenmesini bıçakla kırabilmek mümkün değildi. Sonunda Shae kadının dizkapağını kıracak kadar kuvvetli bir darbe vurdu. Kadın acı ile büküldüğünde Shae Yumruk'u kafakola aldı ve toplayabildiği tüm Kuvvetle kafatasını açtı.

Binadaki tüm Yeşil Kemik'ler öldüğünde –toplamda altı kişilerdi– arka kapıyı menteşelerini sökerek indirdi ve Shae, Cong Lady'nin korkudan sinmiş çalışanlara seslendi. "Poor Man's Road'daki tüm işletmeler bundan böyle Zirvesiz Klanı'na aittir," dedi. "Şimdi canınızla birlikte buradan gidebilirsiniz. Yahut klanımıza bağlılık yemini ederek işlerinizi aynı koşullar altında yürütmeye devam edebilir ve verginizi bize ödersiniz. Çabucak seçiminizi yapın."

Çalışanların birkaçı –çok yaşlı olanlar ya da Dağ Klanı'na sadakatlerinden ya da taraf değiştirecek olurlarsa başlarına gelecekler-den korkanlar– oradan ayrıldı. Kalanlar ise şaşılacak bir çabuklukla durumu üzerlerinden attı; Kekonlular yönetimdeki bölgesel değişikliklere alışkındı ve onları doğa olayları gibi karşılıyorlardı; ani ve önlenemez şiddetin verdiği zararlar her şey bittikten sonra karşılanır ve işler normale dönerdi. Nitekim kısa süre sonra kumarhane çalışanları kendilerini mobilyaları yerlerine koymaya, yerdeki bardak kırıklarını süpürmeye ve pahalı halıları ve yer döşemelerini yerleştirmeden önce kan lekelerini temizlemeye vermişlerdi.

Shae öldürdüğü savaşçıların yeşimlerini aldı ve dışarı çıktı, Eiten ve Hilo'nun emrindeki diğer adamları geride bıraktı.

Ağabeyini sokakta, elindeki kanlı karambitiyle sağı solu işaret ederek emirler yağdırır halde buldu, yüzü ve aurası savaşmanın coşkusuyla parıldıyordu. Double Double ateşe verilmişti, kazara ya da kasten olduğunu söylemek zordu, kaçarken bir Dağ üyesi ya da taşkın bir Zirvesiz savaşçısı tarafından yapılmış olabilirdi, kimse bir şey söyleyemiyordu. Duman üst kat pencerelerinden yükseliyor, koyu rengi göğün rengine karışıyordu.

Hilo dönüp yaklaşan kız kardeşine ve kazandığı bir avuç dolusu yeşimine baktı, yüzünde gülümsemeye pek de benzemeyen bir ifade belirdi. Yüzünü tekrar arkasındaki arbedeye çevirdi; yangın, kaçışan insanlar, devam eden dövüşlerin ara ara gelen sesleri. Yalnızca Yeşil Kemik'ler değil, Armpit Bölgesi'ndeki Zirvesiz destekçisi olan insanlar da Patriot Caddesi'ne dökülmüştü. Sokaktaki siviller destekledikleri Klan için bağrışıyor ya da çarpışıyordu.

"Yeterli değil," diye mırıldandı Hilo. Shae ne kastetmiş olabileceğinden emin değildi; elindeki yeşimleri mi, kumarhaneleri mi yoksa o akşam öldürülen Dağ'ın Yeşil Kemik'leri mi bilmiyordu. Cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Double Double'daki yangının söndürülebilmesi ve tüyler ürperten karmaşanın sessizliğe bürünmesi yarım saat kadar sürdü. Bir zaman sonra, güneş dumanlı göğün ardında kaybolduğunda, Hilo adamlarını geceyi orada geçirmeleri için yönlendirdi ve Shae Kaul evine geri dönebilmek üzere arabalardan birinin arka koltuğuna yerleşti. Artık onun için her şey bulanıklaşmıştı, öç ve barbarlığın işlendiği gerçeküstü bir sanat filminde gibi hissediyordu.

***

Gont Asch telefonda verilen haberi sessizce dinliyordu, ama adamları içinde birazcık Algılama yeteneği olanları ondan uzaklaşmıştı bile. Gont şaşkınlıktan âdeta buz kesmişti. Öfkeden ensesi kızarmıştı.

Beklenmedik saldırıda Dağ'ın yirmi bir üyesi öldürülmüştü, Poor Mans's Road'daki üç kumarhaneyi savunmaya çalışan genç Yumruk'lar ve Parmak'lar Kaul Hilo'nun Zirvesiz'den topladığı savaşçıların karşısında hiçbir şey yapamamıştı. İki aptal Fener saldırganları ateşe vermeye çalışırken hastaneye kaldırılmıştı. Armpit'in her bir metrekaresi şimdi Zirvesiz'in kontrolü altındaydı. Klan klana mücadelenin şiddeti bugüne dek Janloon'da hiç görülmemişti.

Gont telefonu kapadı. Birkaç saniye boyunca hareketsiz durdu. Sonra telefonu ve kasasını duvardan söküp öyle bir kuvvetle fırlattı ki Silver Spun'un diğer tarafındaki duvara gömüldü. Adamları ondan beklenmeyecek bu öfke patlaması karşısında donakalmıştı.

"Kaul Lan öldü," dedi Gont. "Ailesi ormanı aştı. Artık Zirvesiz'le apaçık savaştayız. Yaşamlarını da geçimlerini de yok edeceğiz, yeşimleri ise kazananındır."

BÖLÜM 34

Ölülere Borçlusun

Shae uyandığında kafası karmakarışıktı. Gecenin bir yarısı olmuştu ve çocukluğunda kaldığı odadaydı. Bu odaya uzun zamandır, eski kıyafetlerini ve eşyalarını almak için değilse hiç uğramamıştı. Gözlerini açtığında, ay ışığının loş bir aydınlık verdiği odasının zeminde kan lekeli kıyafet yığınının ve silahlarının eski abajurunun ve üst üste dizili kitaplarının yanında olduğunu gördü. Örtülerin altına kıvrılırken üzerinde yalnızca iç çamaşırları vardı, bir de yeşimi.

Her şeyi daha sonra anımsadı. Lan'ın ölümü, yeşimini ve silahlarını kuşanması, Hilo ile birlikte acımasızca bir intikam almaya, Poor Man's Road'a gidişi. Bir kutunun içindeki balon gibi içindeki baskı gittikçe büyüdü ve genişledi, göğsünün içinden büyük bir hıçkırık koptu. Örtülerin altında kıvrılıp yastığını yüzüne kapadı ve ağladı, uzun uzun, hüngür hüngür ağladı, ta ki gözyaşı ve enerjisi tükenene dek. Sonra kıpırtısız uzanıp, hırıltılı soluklar alıp vererek, içinde olduğu bu yeni ve korkunç gerçekliği değerlendirdi.

Ele geçirilmişti. Tek açıklaması, belki de bahanesi bu olabilirdi. İçinde dün, uzun zamandan beri ince çatlaklardan su sızdıran bir baraj tamamen taşmıştı ve dehşete düşmek yerine bu yıkımı memnuniyetle kucaklamış, yeşimin gücünün cazibesi ve şiddet dolu bir intikamın taşkınlığı ile durumundan zevk bile almıştı.

Durumun acımasız bir değerlendirmesini yaptıktan sonra, nedense, hiçbir şey hissetmedi. Dün gece geri alınamayacak şeyler yapmıştı, eşit derecede korkakça ve cesurca davranmıştı, içinde birbirine karışan hüznünün, tuhaf gururunun ve sakin kabullenişinin yüksek bir köprüden aşağı atladıktan hemen sonraki anlarda da hissedeceği türden şeyler olup olmadığını merak etti. Böyle bir karardan sonra kimse kaderini değiştiremezdi, yalnızca bu kararının arkasında durup önlenemez sonuçlarına hazırlık yapabilirdi. Bu düşünce her nasılsa onu yatıştırdı ve vücudunun gevşediğini hissetti.

Algısı ona uyanık olan tek kişinin kendisi olmadığını haber verdi. Artık yeşim auralarını renkleri birbirinden ayırt edercesine kolay hissedebilmeye başlamıştı, Lan'ın varlığının verdiği o ağır ve sakin hissi bir daha duyamayacağına inanmak imkânsız gibi geldi ona. Ne var ki gerçek buydu; susturulamazdı, düşen bir insanın üzerindeki yerçekimi gibi acımasızdı.

Shae yatağından çıktı ve lambayı yaktı. Dolabında eski bir tişört ve bir eşofman buldu, taşınırken yanına almaya gerek görmediği giysilerdendi bunlar. Ağır ağır giyindi. Vücudu ve zihni acı içindeydi. Düzenli olarak pratik yapsa da, yeşim taşımak ve onunla dövüşmek bambaşka bir şeydi. Vücudunda gece boyu hiç farkına varmadığı kesikler ve çürükler oluşmuştu ve acı çekmeden herhangi bir yeşim yeteneğini kullanabilmesi ya da geliştirebilmesi için bir haftadan uzun bir süre geçeceğini düşündü. Giysi dolabının kapağındaki aynadan, yorgun ve yıpranmış halini gördü, bir Yeşil Kemik savaşçısından ziyade istismara uğramış bir kurbana benziyordu, elbette kollarındaki, kulaklarındaki ve boynundaki yeşimleri hariç.

Odasından çıktı ve karanlık koridordan, aşağı kattan gelen zayıf ışığa doğru yürüdü. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Ürpertici sessizlikteki evde yalnızca saatin tik takları ve seramiğe çarpan ka-

şığın sesi duyuluyordu. Bu sesler ona sağır edici kuvvette gibi geldi. Merdivenlerden aşağı inip mutfağa girdi ve Hilo'nun mutfakta bir başına oturmuş bir kâse mısır gevreği yemekte olduğunu gördü. Üzerinde hâlâ bir önceki gece giydiği kıyafetler vardı. Kınından çıkarmadığı kılıcını sandalyelerden birinin üzerine koymuştu, lekeli karambiti ise mermer mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu. Tıraş olmamıştı, görünüşe göre uyumamıştı da, sakin bir haldekahvaltısını ediyordu ki onu gören biri her şeyin her zamanki rutininde devam ettiğini sanırdı.

Shae sessizce onun karşısına geçip oturdu.

"Eğer istersen ocakta bir kâse var," dedi Hilo bir süre sonra. "Kyanla dün yapmış, ama kimse yememiş. Hâlâ lezzetli, biraz su eklesen tamam."

"Herkes nerede?" Shae'nin sesi kuru kuru çıkmıştı. "Büyükbabam nerede?"

Hilo kaşığının ucuyla üst katı işaret etti. "Odasında. Muhtemelen hâlâ baygındır. Kyanla dün biz gittikten sonra doktor çağırmak zorunda kalmış. Herhalde bizim ihtiyarı sakinleştirebilmek için epey sağlam bir madde kullandılar."

Shae boğuk bir ses çıkardı. "Onun nesi var?"

"Yaşlı ve deli." Hilo karanlık gözlerini ona dikti. "Lan'ı duyduğunda bir nöbet geçirdi. Hâlâ savaş zamanlarında sandı kendini, öldürülen de Du idi; Şotaryen'ler hakkında deli saçması sözler söyledi ve bağırıp çağırdı. Beni tanımadı. Tanıdığında beni suçlar, Lan'ın benim yüzünden öldüğünü söyler muhtemelen."

Hilo bunu söylerken ses tonunu sabit tutmuştu, ama Shae buna kanmadı. Kalkıp büyükbabasına koşmak istedi, ama eğer şimdi kalkarsa Hilo incinecekti ve onu o anda incitmek tehlikeli bir şeymiş gibi görüntü. Büyükbabaları Shae'ye her zaman diğer erkeklere göre daha nazik davranmıştı ve Hilo'ya karşı her zaman daha sertti.

Hilo tekrar yemeğine döndüğünde, Shae içinden *Nasıl olup da yemek yiyebiliyor?* diye geçirdi. Tüm gün hiçbir şey yememişti ve iştahı da yoktu; yakın zamanda tekrar olacağından da şüpheliydi. "Diğerleri peki?"

"İşleri var, Shae," dedi Hilo. "Aynı anda bir sürü şeyle uğraşıyoruz. Kehn'i karmaşanın başında bıraktım. Şehirdeki diğer bölgelerin korunduğundan emin olması için Tar'ı da şehre gönderdim."

Shae aklına aniden gelen şeyle ayağa kalktı. "Doru nerede?"

Hilo dudak büktü. "O hain mi? O gece onu yakaladık, biliyorsun; Lan bizimle buluşacaktı, meseleyle kendisi ilgilenmek için. Onu aradım ama ulaşamadım; kimse nerede olduğunu bilmiyordu. O zaman bir şeylerin ters gittiğini anladım."

"Doru'yu öldürdün mü?"

Hilo başını hayır anlamında salladı. "Bu karar Lan'a ait olacaktı. Ona ulaşamayınca yaşlı tilkiye ne yapabilirdim ki? Her neyse, yeşimini aldım ve onu başına nöbetçi dikip kendi evine kapattım. O zamandan beri orada. Telefon ve ziyaretçi yasak."

Yeşimi alınmış. Bir zamanlar Kekon'un Meşalesi'nin en güvendiği sırdaşı olan yaşlı Yeşil Kemik için ne kadar küçük düşürücü bir durumdu. Adama olan nefretine rağmen, Shae onu yeşim yoksunluğunun şiddetli sancılarını çekip, kendi evinde Hilo'nun hiç sempatik olmayan adamları tarafından gözlenirken hayal etti ve ona acıdı, hain olsun olmasın.

"Onu şimdi öldüremem," dedi Hilo. "Lan'ın cenazesini kötü şansla lekeleyemem. Ama artık Kılavuz olmayacak; bunu Klan içinde herkesin anlamasını sağladım."

O an gerçeklik bir tokat gibi çarptı. Hilo Lider'di.

Shae ağabeyine baktı. Bugüne kadar otuz yaşın altında bir Lider hiç olmamıştı. Hilo ile arasında çok az bir yaş farkı vardı; bi-

linen en genç Boynuz oydu. İşte burada oturmuş, üstü kan lekesi ve yangın alevinin isi ile kaplanmış halde, büyük bir katliamın ardından bir kâse mısır gevreği yiyordu. Aurası yeni kazandığı yeşimlerle iyice keskinleşmişti. Shae sersemledi. *Sonumuz geldi,* diye düşündü. *Zirvesiz'in sonu bundan olacak.*

Hilo'nun kaşığı boş kâsede çınladı. Masadan kalkarken sandalyesi gürültüyle gıcırdadı. Muhtemelen Shae'nin duygusal tepkisini Algılamaya gerek duymamıştı –zaten yüzünden de okunuyordu– ama hiçbir şey söylemedi. Yeni Lider bulaşıklarını lavaboya götürdü ve sonra ellerini yıkayıp kuruladı. Bir sandalye çekti ve Shae'nin önüne oturdu, sonra geriye yaslanıp kız kardeşini dirseklerinden tuttu, dizleri birbirlerine değiyordu.

"Şimdi bizim peşimizden gelecekler," dedi. "Tüm güçleriyle."

"Evet," diye onayladı Shae. Ayt Mada, Lan ile bir pazarlık etmişti. Dün geceden, Shae ve Hilo'nun yaptıklarından sonra, merhamet gösterilmeyecekti. Dağ ormanı aşacaktı ve Kaul'lerin tümü ölmeden de durmayacaktı. En yakın müttefikler öldürülecekti; evleri yakılıp yıkılacaktı. Klandan geriye kalanlar ise Dağ'ın içine çekilecekti.

"Sana ihtiyacım var, Shae." Hilo'nun gerginliği nihayet su yüzüne çıkmıştı; yüzündeki tüm çizgiler eskiden olduğundan daha derin görünüyordu. "Her zaman anlaşamadığımızı biliyorum. Bazı şeyler söyleyerek, fazla ileri gittiğim zamanlar da oldu ama yalnızca kız kardeşim olduğu için ve seni sevdiğim için. Bana hâlâ kızgınsan bile, Klan'ını önemsediğini biliyorum. Büyükbabamın kurduğu, Lan'ın uğruna öldüğü şey de bu ve şimdi senin yardımına ihtiyacım var. Sensiz yapamam." Onu daha sıkı kavradı, yaklaşıp Shae'nin öne eğdiği yüzünü görebilmek için kafasını eğdi, sabit bakışları talepkâr ve ciddiydi. "Shae. Benim Kılavuz'um olmanı istiyorum."

Daha birkaç gün önce, Shae, Anden'a ısrarla Klan işlerini ve Yeşil Kemik yaşamını bir yana bıraktığını söylemişti. *Dâhil olma, endişelenme, Lan'ın yardıma ihtiyacı yok, bunlar senin sorunların değil.* Bencillik. Kibir. Duygusuzca hareket etme. Eşsiz Dönüş Tapınağı'nda diz çöküp dua ettiği gün kafasından geçen Yüce Erdem'lerin tam zıttı şeylerdi bunlar. Dolaysız bir mesaj. Dileğinin karşılığını almıştı.

Tanrılar genelde zalim olur, herkesin bildiği üzere.

Eğer Zirvesiz'in sağ kalmaya biraz olsun ümidi varsa, Lider'in de güvenebileceği bir Kılavuz'a ihtiyacı vardı. Klanda başka kim Hilo'ya arka çıkabilirdi? Başka kim onu yönetebilir, kendini öldürtmekten ve Klan'ı da kendisiyle birlikte yok olmaktan başka kim alıkoyabilirdi? Bunlar olursa da Lan'ın ruhu asla huzur bulamazdı. Ölülerin artık umursamadığı doğru değil, diye düşündü Shae. Ölülere borçlusun.

Shae sandalyesinden yavaşça kalktı ve soğuk mutfak fayansının üzerinde diz çöktü. Birbirine geçirdiği ellerini alnına götürdü. "Klan kanımdır, Lider ise başım. Onurum, yaşamım ve yeşimim üzerine."

BÖLÜM 35

Beklenmedik Karşılama

Bero'da nakit paradan daha bol bir şey yoktu. Forge'da bütün gece açık bir klinik vardı, eğitimleri tartışmaya açık doktorlar paraları ödendiği sürece burada tedavi ettikleri yaraların hikâyesini sormuyordu. İskeledeki olaylardan sonra sabaha karşı, aşağı yukarı Kaul Lan'ın cesedinin bulunduğu saatlerde, Bero göz alan floresanın ışığı altındaki çelik masaya oturmuş, sulu gözleri ve kirli bir diş ipini anımsatan saçları olan bir adam da kolunun çok derinlerinde olmayan iki kurşunu çıkarmış, kolunu sarıyordu; gazlı bezi öylesine yavaş açıyordu ki Bero onu patlamak istedi. Otoyol üstgeçidinin altındaki çalılıklarda saklanarak saatler geçirmişti ve oldukça sinirliydi.

Klinikten çıktığı sırada haberler şehirde yayılmaya başlamıştı. Bero bulduğu ilk markette soda ve etli çörek almak üzere sırada beklerken haberi duymuştu. Kaul Lan, Zirvesiz'in Lideri ölmüştü, Dağ tarafından suikasta uğradığı sanılıyordu.

Bero'nun nabzı çılgıncasına atmaya başlamıştı; kafası karışmıştı, suratına hızla yayılan sırıtmasını engellemek zorundaydı. Yalnızca şanslıydı –Tanrıların sunduğu tatlı, merhametli şans– aptal Cheeky ölmüştü ama o hâlâ hayattaydı, ama Bero çok yakında daha da şanslı olacağını hissediyordu. Hava kararmıştı ve

panik içinde koşmuştu. Fark etmemiş olabilirdi ama Kaul yaylım ateşinden etkilenmiş olmalıydı; yalnızca ölmesi normalden fazla uzun sürmüştü. Bu durumda *kendisi* –Bero– Zirvesiz'in Lideri'ni öldüren kişi oluyordu! Yeniden sırıtmaya başladı. Hiç kimse, şehirdeki hiçbir Yeşil Kemik, bunu söyleyemezdi. Koşup uzaklaştığı, dönüp iskeleyi kontrol etmediği için kendine kızdı.

Günün en güzel kısmı Junko'nun güney ucundaki Goody Too'da yaşanacaktı. Kendine yeni kıyafetlerle yeni bir şapka alıp eskilerini çöp kovasına attı, taksiler ve otobüs şoförleri başta olmak üzere kimseye güvenmediğinden yürümeye başladı, dün gece olanları herhangi biri görmüş ve Klan kendisini arıyor olabilirdi. Buralar Zirvesiz bölgeleriydi ve pek çok üzgün insan vardı. Bero birçok kederli yüz gördü, elektronik mağazalarının vitrini önünde haberleri izlemek üzere bir sürü insan birikmişti, herkesin içinde ağlayanlar da vardı. Bu manzara Bero'nun keyfini daha da yerine getirdi, yorgun adımlarını daha da hızlandırdı. Sokaklardaki bu insanlar, eğer ne yaptığını bilseler onu linç ederdi. Onu asar, parçalara ayırır ve kalıntılarını ateşe verirlerdi.

Üçüncü kez kapıyı çaldığında, Mudt, Goody Toy'un arka kapısını açtı. Sanki hayalet görmüş gibi baktı Bero'ya, sonra onu kolundan sürükleyerek içeri çekti ve kapıyı kapadı. "Ön tarafa git ve gözünü yoldan ayırma, gelen olursa seslen," diye bağırdı Mudt oğluna, çocuk da o sırada taşımakta olduğu kutuyu yere bırakıp hemen denileni yaptı. Mudt Bero'ya döndü. "Ne haltlar dönüyor?"

"Başardım," dedi Bero. "Kaul'ü öldürdüm."

İlginçtir ki Mudt dehşete düşmüş görünüyordu. "Cheeky nerde?"

"Cheeky öldü."

Mudt'ın ağzı havasız kalmış bir balığınki gibi kıpırdadı. Nihayet, "Siktir! *Siktir!*" diye söylendi. Birkaç kez odanın içinde

volta attı, titreyen parmakları dalgalı saçlarında geziniyordu. Aniden Bero'ya döndü. "Derhal buradan gitmelisin."

Bero öfkelenmişti. Beklediği karşılama böyle değildi. "Neden? Lanet günümün tamamını buraya yürüyerek harcadım. Nasıl bir gece geçirdim bilmiyorsun. Başardım, Kaul'ü öldürdüm. O yüzden telefonu aç da *onu* ara, Yeşil Kemik'i. Benden istediği şeyi yaptım, şimdi de karşılığını istiyorum. Yeşimimi istiyorum, bunu hak ettim, kimse de bunu sorgulayamaz."

"Seni aptal herif," diye tükürdü Mudt. "Kimse sana Kaul'ü öldürmeni söylemedi. Lilac Divine'a gidip ateş açman ve uzaklaşman gerekiyordu. Kaul'ü kendi bölgesinde ürkütüp arabasını ve en sevdiği işletmelerden birini mahvedecektin, onu kızdırman gerekiyordu, öldürmen değil. Siz iki ahmağın Kaul Lan gibi bir Yeşil Kemik'i öldürebileceği fikri..." Mudt alayla, homurdanır gibi güldü. Tüm ciddiyetiyle, "Sıçtık," dedi.

"Dağ, Kaul'ün ölmesini istiyor, değil mi?" diye sordu Bero, duyduğu şeye inanmak istemiyordu. "Büyük bir duyuru yap, Yeşil Kemik'in yapmamızı beklediği şey buydu. Bana asla yapamayacağımızı düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Lider gibi onca yeşimi olan bir adamı? Fully gibi bir püskürtme tabancayla, üstelik doğru düzgün nişan bile alamayan iki çocuk o adamı öldürebilecek öyle mi? Biraz panik yaratırsınız, belki birkaç görgü tanığı vurursunuz, şanslıysanız da hayatta kalırsınız diye düşünmüştük. Nasıl *mümkün* oldu da yapabildin, nasıl hâlâ burada olabiliyorsun?" Mudt kuşkusunda kayboldu, sonra Bero'yu omzundan yakalayıp arka taraftaki kutular, kâğıtlar ve temizlik malzemeleriyle dolu odaya sürükledi.

Bero kolunu çekiştirdi. "Ne yapıyorsun?"

Mudt bir dolabın kapağını açtı. Tekerlekli dosya dolabını kenara itti ve yerdeki halıyı bir yana yuvarlayarak yerdeki gizli bir

kapıyı açığa çıkardı. "*O* zaten bir kere aradı, dönüp dönmediğini sormak için," dedi Mudt, kapıyı açmak için büyük, pirinçten kolu çekerken. "Buraya uğrayacak bugün, her an gelebilir. Eğer seni bulursa, sen öldün demektir, keke. Eğer şanslıysan, seni yalnızca işleri batırdığın için öldürürler. Eğer şansın yoksa seni Zirvesiz'e sunarlar. Gerçi tüm bunları konuşmak için epey geç oldu, Zirvesiz'in Boynuzu'nun savaşı çoktan başlattığını söylüyorlar..."

"Yani kaçmalı mıyım sence?"

"Tanrım, sen yukarıda gerçekten hiç güneş görmüyorsun, değil mi?" Mudt homurdandı. Aşağıdaki çıkış kapısını işaret etti. "Geldiğini kimsenin gördüğünü sanmıyorum, giderken de kimsenin görmemesi için işleri riske atmamak en iyisi. Bu tünel Summer Park'ın aşağısından devam eder ve suyun hemen yanına çıkar. Kaçakçılık için kullandığım bir yol, su da yılın bu zamanlarında kurumuştur. Bunca zaman yaşayacak kadar şanslıysan, belki şansın lanet Janloon'un dışına kadar çıkmana da yardım eder."

"Janloon'un dışına mı?" diye feryat etti Bero. "Nasıl?"

"O konuda yardımcı olamam, keke," dedi Mudt. "Benden bu kadar. Eğer Dağ bu yaptığımı bile öğrenirse, işe dilimi keserek başlarlar." Rengi atmıştı. "Elveda yeşim, elveda kristal, elveda tüm katı yiyecekler."

Bero Mudt'a somurttu. "O zaman neden bana yardım ediyorsun?"

Adam duraksadı ve aynı soruyu kendi kendine de soruyormuş gibi Bero'ya baktı. Sonra kendi yanıtından hoşnut olmamış gibi yüzünü buruşturdu. "Bana yığınla para kazandırdın ve genelde birçoğu yakalanır ama sen yakalanmadın ve *her nasılsa*, işin iç yüzünü asla anlayamayacağım *aptalca bir mucizeyle* Kaul Lan'ı öldürdün ve yalnızca kolunda bir sargıyla çıkageldin. Senin olayın nedir bilmiyorum keke, ama Tanrılar sana garip bir şans vermiş, ben buna meydan okuyamam. Asla olmaz." Aşağı

inen merdivenleri işaret etti. "Aşağıdaki hiçbir şeye dokunma. Şimdi *kaç*, yoksa fikrimi değiştireceğim."

Bero olup bitene inanamıyordu. Her şeyi doğru yapmıştı, karşısına çıkan her fırsatı değerlendirmişti, diğerleri korkup kaçarken o meydan okumuştu ve karşılığı bu mu olacaktı? Çok kısa süre önce kendini yenilmez hissetmiş, ödülünü nihayet alacağına ikna olmuştu. Şimdiyse bunun korkunç bir şakadan daha fazlası olmadığını görüyordu. Gitmemeyi düşündü. Goody Too'nun arkasında o Yeşil Kemik'in ortaya çıkmasını bekleyebilir ve sonra hakkını *talep ederdi.*

Ama Mudt haklıydı. Garip bir şansı vardı ve bunu zorlamamak akıllıca olurdu. Tıpkı dün gece ona Kaul'ü kovalamasını söylediği gibi, iç sesi şimdi ona eğer burada kalırsa, şansının yeniden dönmesine fırsat kalmadan öleceğini söylüyordu.

Tünelin aşağısına inmeye başladı. "Burası karanlık," diye söylendi. Mudt ona bir el feneri uzattı ve ışığı açtı. Son birkaç basamağı da indiğinde, Mudt kapıyı kapadı ve Bero zıpladı. Mudt'ın dolaptan çıkardığı dosya dolabını tekrar yerine yerleştirdiğini duydu ve ani bir panik boğazının kurumasına neden oldu. Ya burası bir kaçış yolu değil de, bir tuzaksa? Ya Mudt onu buraya kapayıp klanlardan herhangi birine vermeyi planlıyorsa ya da onu öylece ölüme terk ettiyse?

Bero el fenerini ortalığa tuttu. Korkusundan, tuttuğu ışık titriyor, etiketlenmemiş paket ve kutuların üzerinde geziniyordu. Mudt'ın en değerli kaçak mallarını tuttuğu yer burası olmalıydı. Diğer ihtimallerde, Bero hepsini açıp bakmak isterdi, ama ışığının sarı çemberi yakınlardaki objeleri aydınlatıp uzun, sonu belirsiz tünelde kaybolduğunda, rahatlama hissi Bero'nun damarlarına yayıldı ve aceleyle, yeniden haksızlığa uğramış olmanın can sıkıntısından gittikçe uzaklaşmaya başladı.

BÖLÜM 36

Tanrılar Onu Ansın

Hiç değilse, diye düşündü Hilo, *yağmur yağmadı.*

Lan'ın cenaze alayı, ailenin atalarının da gömülü olduğu ve Kaul Dushuron Akademisi'nden fazla uzak olmayan Widow's Park'taki yamaç mezarlığına giden uzun yol boyunca ağır ağır ilerledi. Bir şiddet tehdidi yoktu –bir Yeşil Kemik'in son yolculuğuna uğurlanışını bölmek akla gelmeyecek kadar kötü bir şans olurdu– ama gerilim, tören alanının üzerinde asılı duran yüklü sonbahar bulutları gibi apaçık ortadaydı. Klanlar kayıplarını gömerken, Janloon'u dört gün sürecek yanıltıcı bir sakinlik sarmıştı. Zirvesiz, kumarhanelerde öldürülen Yeşil Kemik'lerin cesetlerini, ayinleri yapılabilsin diye Dağ'a iade etmişti. Şehrin Zirvesiz'e ait olan kısımlarında, evlerin ve işletmelerin pencerelerine Meşale'nin torunu, Klan'ın Lideri Kaul Lan'ı onurlandırması ve ruhuna eşlik etmesi için simgesel fenerler asılmıştı; Tanrılar onu ansın.

Hilo saatlerdir cenaze arabasının arkasından yürüyordu. Shae ve yeni Boynuz olarak göreve getirilmiş olan Maik Kehn de arkasında, her iki yanında yürüyordu. Onların arkasında ise Klan'ın önde gelen aileleri vardı –tüm Yumruk'lar, Şansgetiren'ler, Fener'ler– en arkadan ise klana saygılarını sunmak üzere yürüyüşe katılmış olan Klan üyelerinin kalabalığı geliyordu.

Wen arkalarda Tar ile birlikte yürüyordu. Hilo onun yanında olmasını isterdi, ama henüz evlenmemişlerdi; evlilikle ilgili tüm hazırlıkları ise şimdilik belirsiz bir tarihe ertelenmişti. Düğünü planlıyor olmak yerine, ağabeyinin cenazesinde yürüyordu.

Geleneğe göre aile üyelerinin cenazeden önce, içi beyaz örtüyle kaplanmış tabutun başında iki gece ve gündüz boyunca nöbet tutması gerekiyordu ve Hilo nöbetten önceki günlerde de dört saatten fazla uyuyamamıştı, bu yüzden bitkinliği cehennem azabına dönüşmüştü. Cenaze arabasının önündeki çanlar ve davullar her birkaç dakikada bir korkunç bir ses çıkarıyor, Lan'ın ruhani evrene geçişini izlemeleri için Tanrıların dikkatini çekmeye çalışıyor ve bu sırada Hilo'nun bir ayağını diğerinin önüne atarken sürekli sarsılmasına neden oluyordu. İnanışa göre nöbet sırasında hiç kimse uyumamalı ve konuşmamalıydı, çünkü eğer ölünün son bir mesajı varsa, bu süre içinde dile gelecekti. Hiçbir şey duyulmazsa, bu sevilen kişinin dünyadan huzur içinde göç ettiği anlamına gelecekti.

Hilo'ya göre ruhani inanışların külliyen yalan olduğunun en büyük kanıtıydı bu. Lan'ın hayaleti, eğer oralarda bir yerlerdeyse, huzura kavuşmuş değildi ve Hilo eğer yapabilseydi neler söyleyeceğini de biliyordu. *Sen Lider değilsin,* derdi ona. *Ben bunun için doğdum, bunun için eğitildim ve sonumu neyin getirdiğine bir bak. Daha iyisini yapabileceğini düşünüyor musun? Büyükbabam senin bir hayduttan fazlası olmadığını söylerdi hep.*

"Kes sesini," diye mırıldandı Hilo, Lan'ın aslında kendisiyle konuşmadığını, yalnızca kendi korkularının kafasının içinde Lan'ın sesiyle döndüğünü biliyordu elbette. Dün gece, uykusuzluktan bitap düştüğü, batıl inançlarına yenildiği bir anda, elini Lan'ın kılıcına uzatmış ve Algısını düzinelerce aura ve yüzlerce kalp atışının zihninde parazit gibi yayılmasına neden olacak kadar açmıştı. Lan'ın varlığına dair en ufak bir ipucu yoktu. Hiçbir

ruh ona nöbet boyunca görünmemiş ve *"Merak etme kardeşim, çok yakında sen de benim yanıma geleceksin,"* demeyişti.

Nihayet mezarlığa vardılar. Cenaze arabası ağır ağır kabristana çıktı, Hilo'nun babasının ve diğer atalarının gömülü olduğu yeşil mermerden aile anıtı kazılarak yeni bir yer açılmıştı. Beyaz cenaze giysileri giymiş üç Deitist tövbekâr, son ayinlerini tamamlamak üzere bekliyordu. Hilo'nun annesi mezarlığın önünde, tekerlekli sandalyesinde oturan Kaul Sen'in yanı başındaydı, hava kapalı olmasına rağmen Kyanla onun üzerine bir gölgelik tutuyordu. Buraya arabayla, cenaze alayından önce gelmişlerdi. Kaul Wan Ria, Marenia'daki sahil evinden aldırılmıştı, uzun zaman önce soru sormayı ve dünyaya karşı savaşmayı bırakmış birinin ifadesiyle öylece duruyordu, kederli gözleri eski bir oyuncak bebeğinkiler gibi boş bakıyordu. Ailenin reisi ise hareketsizdi, boğumlu elierini kile gömülmüş bir ağaç kökü gibi sandalyenin koluna geçirmişti.

Hilo annesine sarıldı, kadın ona cılız kollarla karşılık verdi, onu görmemiş gibiydi. Lan çocukları içinde en hayırlı olanıydı, diğer ikisinin toplamda olduğundan daha fazla. "Seni seviyorum, anne," dedi Hilo. Annesi yanıtlamadı. Saçlarındaki beyazlar her zamankinden daha fazla belli oluyordu, dümdüz beyaz cenaze kıyafetinin içinde ise iki büklüm duruyor gibiydi. Tüm ailenin içinde belki de en çok o sarsılmıştı. Hilo Lan'ın, annesine iki Klan arasındaki son gelişmelerden bahsetmemiş olabileceğinden şüphelendi. İlgisizliğinin karşılığında, şimdi acının en büyük payı ona düşmüştü, Hilo annesini aileye daha yakın bir yere taşıması ya da ona Marenia'da yardımcı olabilecek birini işe alması gerekeceğini aklında bir yere not düştü.

Büyükbabasının yanına gitti, önünde saygıyla diz çökerek ellerini birleştirdi ve alnına götürdü. "Büyükbaba." Ayağa kalktı ve nefret dolu yaşlı adamı alnından öpmek için eğildi. Ona eğilirken, içten içe büyükbabasının pençe gibi ellerini kaldırıp

herkesin önünde soluk borusuna yapışacağından korkuyordu. Kaul Sen'in parmakları titredi, ancak geriye kalan son erkek torununa yalnızca belli belirsiz bir küçümsemeyle ters ters bakmakla yetindi. Hilo kenara çekildi ve sandalyenin yanına gelip büyükbabasının elini tutması için Shae'ye yol verdi. Yaşlı adamın huysuzca "Doru nerede?" diye sorduğunu işitti.

Hilo büyükbabasının burada bulunmasından endişe duymuştu. Kaul Sen eskisinden daha kontrolsüzdü. Ne söyleyebilirdi? Hilo'yu herkesin önünde kınamaya ya da oğlu Du'nun başarılarından söz etmeye başlar mıydı? Şimdiyse biraz olsun rahatlamıştı. Büyükbabasının burada olması iyiydi; tekerlekli sandalyesinde kırılgan ve kafası karışık görünüyordu. Belli ki, o artık yalnızca hasta ve yaşlı bir adamdı, artık Kekon'un Meşalesi değildi. Hilo'nun bildiği kadarıyla Klan'ın içinde Kaul Sen'in tekrar liderlik pozisyonuna dönmesi için propaganda yapanlar vardı. Şimdiyse bunun artık mümkün olmayacağını göreceklerdi.

Hilo tabutun yanında durdu. Klan'ın diğer üyeleri oraya vardığında, gelenlerin ilk önce yeni Lider'e saygılarını sunmaya mı yoksa Kaul Sen'e başsağlığı dilemeye yöneleceğini gözlemlemeye koyuldu. Birçoğu geleneğe uyarak önce ona geldi. Bazıları ise gelmedi. Bu durum Hilo'nun Lider'liğinin herkesçe tanınmaktan çok uzak olduğunu anlamasına yetti.

Tar'la birlikte gelen Wen'i sadelikle yanaklarından öptü. Yasını simgeleyen ve yüzünün parlaklığını maskeleyen beyaz yüz pudrasıyla bile güzeldi. Hilo'nun dudakları yanağına değerken nazikçe eline uzandı. "O yaşlı adamlara takılma," diye fısıldadı, aklını okumuş gibi, belki de yalnızca henüz yanına gelip onu Lider olarak selamlamamış olan misafir grubuna bakışını fark etmişti. "Henüz gerçekleri kabullenemediler."

"Bazıları güçlü," diye yanıtladı Hilo sessizce. "Bazıları konsey üyesi."

"Konsey üyeleri savaşlarda güçsüzdür," dedi Wen. "Fener'lerin şu anda vergi indirimine ya da yasal düzenlemelere değil, korunmaya ihtiyaçları var. Klan'ın gücüne ihtiyaçları var. Buradaki Yumruk'lara bir bak, hepsi nasıl da yanına koştular. Klandaki diğer herkes bunun farkında." Hilo'nun parmaklarını sıktı, sonra ağabeylerinin yanına gitti.

Hilo kalabalığı süzmeye devam ederken bir kenarda bekleyen Anden'ı gördü. Kuzeniyle bakıştılar ve ona ailenin geri kalanının yanında durması için işaret verdi. Anden önce tereddüt etti, daha sonra ilerledi. Zavallı çocuk, kedere boğulmuş görünüyordu, gözleri çukurlaşmıştı ve yüzü neredeyse Hilo'nun Lan'ın cesedini ilk gördüğü hali kadar beyazdı.

Hilo nazikçe, "Orada tek başına ne yapıyorsun, Andy? Buraya, bizim yanımıza aitsin," dedi. Anden'ın yüzü sanki zar zor bir arada durabiliyormuş gibi seğirdi, ama sessizce başını salladı ve Shae'nin yanma gitti.

Hilo'nun başını feci ağrıtan ziller ve davullar son kez çalındıktan sonra sustuğunda, kalabalığa da bir sessizlik çöktü. Bir Öğrenen, Lan'ın ruhuna öbür dünyaya yolculuğunda eşlik edecek ağır ve ahenkli şiirler okuyan topluluğa önderlik etmek üzere öne çıktı, ruh uzun zamandır beklenen Dönüş günü gelene dek huzur içinde yatacak ve günü geldiğinde tüm insanlık tanrısal yeteneklerini geri kazanıp Cennet katına kabul edilecekti.

Hilo birkaç dakika sonra dinlemeyi bıraktı. Dudaklarını söylenen şiirlere uygun olarak kımıldatıyordu, ancak somut duyularla algılayamadığı bu tür şeylere asla inanmıyordu. Deitizm, tümüyle basit ama insanların kabul etmesi zor olan hikâyelerden oluşan karmaşık bir dindi.

Yeşim gizemli ama doğal bir maddeydi, cennetvari bir sarayın kalıntısı ya da eşsiz bir armağan değildi. Kekonlular genetik

bir şansa sahipti, tıpkı başparmaklarını bükebilen maymunlar gibi, hepsi bu kadardı ama insanlar Tanrılıktan kovulmamıştı ve tekrar Tanrı da olamazlardı. İnsan insandı işte. Yeşimin gücü onları tanrısallaştıramaz ya da Tanrılardan daha iyi yapamazdı; yalnızca daha güçlü yapabilirdi.

Hilo hüzünlü kalabalığı inceledi. İtibar sahibi pek çok Fener de –iş insanları, şirket yöneticileri, hâkimler, politikacılar– kalabalığın arasındaydı. Lan'ın cenaze masraflarına katkıda bulunabilmek ve klana olan desteklerinin devamlılığını herkesin içinde gösterebilmek adına ellerinde vergilerini içeren beyaz zarflarla gelmişlerdi. Bağlılıklarının gerçekliği ise ilerleyen haftalarda ve aylarda anlaşılabilecekti. Durum olanlara ve Klan'ın pozisyonuna göre değişebilirdi.

Hilo her iki yanına dönüp baktı, ailesi yas tutan kalabalığın önündeydi. Bugün Klan adına bir duruş sergiliyorlardı; Kılavuz Shae, Boynuz ve İlk Yumruk olan gözü kara Maik kardeşler, nişanlısı ve yetenekli genç kuzeni olmak üzere hep birliktelerdi. Zirvesiz'in genç neslinin kendine güven sahibi halka arzı hâlâ güçlüydü ve Klan'ın bir geleceği olduğuna olan inancı kuvvetlendiriyordu. Şimdilik bunun yeterli olmasını umdu.

Tören birkaç kez daha tekrarlanan *Tanrılar onu ansın* ile sona erdi ve tabut toprağın derinliklerine gömülürken herkes izledi. Hilo biraz daha orada durup başsağlığı ve iyilik dileklerini kabul etmek durumundaydı. Tüm bunlar yerine toprağa uzanıp biraz uyumak istiyordu. Onunla birlikte tabutun başında nöbet tutmuş olan Shae ise dimdik duruyor ve önüne bakıyordu, bir eli destek için annesinin kolundaydı. Kaul Sen sandalyesinde kaybolmuş gibiydi. İnsanlar kendi aralarında fısıldayarak konuşmaya başlamıştı. Manzara tümüyle bunaltıcıydı.

"Şansölye Son geliyor," dedi Shae fısıltıyla.

Kırmızı suratlı şişman politikacı yaklaştı ve beyaz zarfını mezarın yanındaki yardım kutusuna zarifçe yerleştirdi. "Kaul-jen," dedi usulca, elini selam verir gibi kaldırdı ancak Hilo elinin çok uzun süre havada kalmadığını ve hareketinin de reveransa pek benzemediğini fark etti. "Kaybınızdan ötürü duyduğum derin üzüntüyü anlatamam."

"Buraya gelip acımıza ortak olduğunuz için teşekkürler, Şansölye," dedi Hilo.

"Ağabeyinizin Lider'liği hak ettiği kadar uzun sürmedi. Ülkenin ihtiyaçlarını daima düşünen ve klana adanan dostlukları asla unutmayan, mantıklı ve anlayışlı bir Lider'di. Kaul Lan'a her zaman derin bir saygı beslemişimdir. Daima kalbimizde bir yeri olacak."

"Öyle," diye katıldı Hilo da, yüzündeki ifadeye engel olmaya ve Şansölye'nin ona verdiği apaçık mesajı ve uyanık bakışlarıyla eski Lider ile yenisi arasında yaptığı sakıncalı kıyaslamayı yok saymaya çalışıyordu. Son kendini bir diplomata yaraşır ince sözlerle ifade ediyordu, ancak Hilo'nun adamın onca Fener'in arasında fark edilen kararsızlığını ve ihtiyatını anlamak için Algıya ihtiyacı bile yoktu. Tümü Klan'ın güvenliği ve hamiliği için buralardı ve Hilo'ya baktıklarında genç ve yaman ününü gözleriyle görebiliyorlardı.

Bugünden sonra, Shae maddi katkıların tutarını hesaplar ve o zaman nerede olduğu ve ne kadar endişelenmesi gerektiğine dair daha net bir fikri olurdu. Wen'in söylediği şeyden huzur bulmak istiyordu ancak ne kadar sadık Yumruk'a sahip olduğu fark etmezdi; eğer Fener'lerin desteğini kaybederse, eğer Dağ'a dönerlerse, Klan'ı o zaman kaybederdi. Gönülsüzce döndü ve Son'un arkasından zarfını bırakıp saygılarını sunmaya gelen bir sonraki adamı kibarca selamladı.

Ziyaretçi sırası iyice azalıp kalabalık dağılmaya başladığında, Anden yaklaştı. "Hilo-jen," dedi çekinerek, "Seninle konuşmam

gerekiyor." Yüzü fiziksel bir acı çekiyormuş gibi buruşmuştu. Konuşmaya başladığında sözcükleri aceleyle söylüyordu, ifadesi ağır bir suç işlemiş bir adamın af dilemesini andırıyordu. "Sana zamanında söylemem gerektiği halde söyleyemediğim bir şey var. Ben keşke, keşke çok daha önce... "

Hilo dağılmış durumdaki kuzenini bir kenara çekti. "Ne oldu, Andy?"

"Lan ölmeden önce bana bazı getir götür işleri yaptırmıştı. Beni bir yere gönderdi ve bazı paketleri alıp kimseye bir şey söylemeden kendisine getirmemi istedi." Anden'ın acı dolu fısıltısı gittikçe tizleşti. "Onu en son gördüğümde Lan garip davranıyordu. Öfkeliydi, kendinde değil gibiydi, aurası da daha farklı, daha keskindi. Paketlerde, ufak şişeler vardı, Hilo. Şişelerin içinde ise..."

Hilo, Anden'ı ceketinin yakalarından kavrayıp kendine çekti. Başını keskin bir hareketle yana çevirdi. "Söyleme." Sesi kısık fakat öfkeliydi.

Anden sustu ve ona baktı, donakalmıştı.

Hilo'nun taş kesilmiş yüzündeki ifadeleri keskinleşti. Eğildi ve Anden'ın kulağının dibinde konuşmaya başladı. "Lan ailenin büyüğü ve klanımızın Lider'iydi. Onu Dağ öldürdü ve ben de bunun intikamını alacağım. Ve ne olursa olsun, hiç kimsenin ağabeyimin anısını lekelemesine ya da ailenin gücüne gölge düşürmeye çalışmasına izin vermeyeceğim. *Asla.*" Anden'ın yakasını daha sıkı kavradı ve yüzünü biraz uzaklaştırarak gözlerini Anden'ınkilere dikti. "Bana biraz önce söylediğin bu şeyi okuldan herhangi birine söyledin mi?"

"Hayır," dedi gözleri kocaman açılan Anden. "Hiç kimseye."

"Bir daha asla bu konuyu açma."

Anden'ın boğazı hareket etti ancak hiç sesi çıkmadı. Başını salladı.

Hilo'nun parmakları gevşedi ve hiddet dolu ifadesi yumuşadı. Anden'ın takım ceketinin yakalarını düzeltti ve ellerini çocuğun omuzlarına koydu. "Benim de içim içimi yiyor, Andy, elimden bir şey gelir miydi, diye düşünüp duruyorum. Daha fazla özen gösterebilirdim. O gece onun peşinden giden adamlarım olabilirdi. Artık fark etmez; olan oldu çoktan, hiçbir şeyi değiştiremeyiz. Senin hatan değildi, hem de hiç."

Anden ona bakmadı, elinin tersiyle gözlerini sildi. Hilo onun keder ve suçlulukla dolu bu halini görmeye dayanamıyordu. Uysallıkla, "Daha fazla zamana ihtiyacın var mı? Akademi ile konuşmamı ister misin?" diye sordu.

Anden başını anında iki yana salladı. "Hayır, zamanında mezun olmak istiyorum."

"Bu iyi. Lan da bunu isterdi." Hilo kuzenini yatıştırmak için gülümsemek istedi, ama Anden başını kaldırıp bakmıyordu. Yalnızca başını salladı ve biraz uzakta aileleriyle birlikte bekleyen Akademi'den sınıf arkadaşlarının yanına gitti. Hilo kuzeninin arkasından bakarken yorgunlukla iç geçirdi. O kadar sert çıkmak istememişti, ama Anden çok yakında yemin edecek ve savaş zamanı Klan'dan biri olacaktı, anlaması çok önemliydi. Bir Yeşil Kemik Klan'ında, miras her şey demekti. Lan'ın mirası babasından ve büyükbabasından geliyordu, Hilo'nunki ise ağabeyinden. Klan bir vücut gibiydi: Fener'ler deriyi ve kasları, Yumruk'lar ve Şansgetiren'ler kalbi ve akciğerleri, Lider ise omurgayı oluşturuyordu. Omurgada bir zayıflık olursa vücut ayakta kalamaz, savaşamazdı. Lan düşmanları tarafından pusuya düşürülmüş ve bir savaşçı olarak ölmüştü, bundan kimse şüphe duyamazdı.

Hilo, Tar'a döndü. "Kalan herkesi gönder. Yalnız kalmak istiyorum."

Tar ve Kehn hâlâ orada bulunan misafirlere kibar ve kesin

bir tavırla mezarlığın çıkışına kadar eşlik etti. Shae'nin başı uzun süredir önüne eğik duruyordu. Lan'ın tabutuna sessizce bir şeyler söylüyormuş gibi dudakları kımıldıyordu. Bir süre sonra arkasına dönü ve annesinin ağır adımlarına uyarak oradan uzaklaştı. Wen, Hilo'nun yanma geldi ve bir eliyle soru sorar gibi kolunu tuttu. "Ağabeylerinle birlikte git," dedi Hilo. "Ben arkanızdan geleceğim." Wen söylenene uydu.

Kaul tekerlekli sandalyesinin arkasında sabırla bekleyen Kyanla ile birlikte açık mezarın yanında duruyordu. "İyi bir çocuktu," dedi yaşlı adam nihayet. "İyi bir evlattı."

Aniden, Kaul Sen ağlamaya başladı. Ağlamaktan utanan, gözyaşlarını zayıflık olarak gören çirkin bir yüzle, sessiz sessiz ağlıyordu. Kyanla onu yatıştırmaya çalışıp ona çantasından çıkarttığı mendilleri uzattı. "Ah, buyurun, buyurun, Kaul-jen, ağlamanın zararı olmaz. Hepimiz insanız, daha iyi hissetmek için hepimizin ağlamaya ihtiyacı olur, Lider'in bile." Kaul Sen ise kadının farkında bile değil gibiydi.

Hilo başını çevirdi. Yaşlı adamın ağladığını görmek göğsünü kurşun gibi ağırlaştırmıştı. Büyükbabası kendini beğenmiş zalim adamın biriydi, ama hayatı kimsenin hak etmeyeceği kadar acı dolu geçmişti. Askeri ve kentsel başarıları, halkça bilinen gururu ve ailesinin ve Klan'ının başında geçirdiği onca yıl, biricik oğlunu ve şimdi ise en büyük torununu toprağa vermiş olduğu gerçeği ile boy ölçüşemezdi.

Büyükbabasının demansa kapıldığı ve uyuşturulduğu günlerde Hilo, Doktor Truw'a yaşlı adamın yeşimlerinden birkaçını çıkarıp güvenli bir yere kaldırması için talimat vermişti. Kemerindeki birkaç taşla başlayabilirlerdi. Doktor bunun yardımcı olacağını söylemişti; büyükbabanın kendine ve diğerlerine verebileceği zararları azaltır, hislerini yatıştırır, metabolizmasını

yavaşlatır ve onu sakinleştirirdi. Uyandığında, Kaul Sen eksilen yeşimlerinin farkına varmamış gibiydi –kendi içinde kötüye işaretti bu– ama Hilo farkı görmüştü. Meşale'nin bir zamanlar sahip olduğu inatçı auradan zaten geriye gölgesi kalmış gibiydi; azalan yeşimler ise bu durumu yalnızca daha belirgin hale getirmişti. Şimdi onu böyle görünce, Hilo büyükbabasının fazla ömrü kalmadığının garip bir kesinlikle farkına vardı. Çok yakında bir başka Kaul cenazesi gerçekleşebilirdi, gerçi bu cenazenin kime ait olacağı üzerine fazla kafa yormak istemiyordu.

Hilo büyükbabasının yavruları arasında en az sevilenin kendisi olduğunu biliyordu, ancak kendini Kaul Sen'in yanına gitmeye zorladı. "Üzülme, Büyükbaba," dedi usulca. "Klanı hepimizden daha fazla sen güçlendirdin." Tekerlekli sandalyenin yanına çöktü. "Merak etme, her şeyi yoluna koyacağım. Du ya da Lan değilim, ama hâlâ Kaul'üm ve buradayım. Her şey düzelecek, söz veriyorum."

Büyükbabası onu duymuş ya da umursamış mıydı bilmiyordu, ama yaşlı adam ağlamayı kesti ve çenesi göğsüne düştü, gözlerini kapamıştı. Hilo Kyanla'ya onu arabaya götürmesini söyledi.

Hilo nihayet Lan'ın mezarı başında yalnız kalabilmişti. Cennet'e ya da hayaletlere inanmasa bile, söylenmesi gereken bazı şeyler vardı.

"Yeşimin, kardeşim. Tabutun altındaki astara işlediler. Onları senden kimse alamadı ve senden başka da kimsenin olmayacaklar. Sana aitler." Bir süre bekledi. "Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun sanırım, ama bana başka çare de bırakmadın ki? Bu yüzden sana yanıldığını ispatlayacağım. İzin vermeyeceğim, Zirvesiz'in dağılmasına engel olacağım. Eğer ölümden sonra yaşam varsa, beni tekrar gördüğün zaman, sana verdiğim sözleri tutup tutamadığımı söylersin."

BÖLÜM 37

Kılavuz'un Özrü

Shae Kılavuz'un evine, iki adamın gözetimde tuttuğunu Yun Dorupon'a gitti. İki adam da oldukça yeni Parmak'lardı ve kıdemli bir Yeşil Kemik ile boy ölçüşemezlerdi, ama tutsaklarının artık yeşimi olmadığına göre buna ihtiyaçları da olmayacaktı. Adamlardan biri ön kapıda durup gelenleri geri çeviriyor, diğeri de içeride Doru'nun dışarı çıkmasını engelliyordu. Yalnızca birer pistol taşıyorlardı, karambitleri bile yoktu, bu yüzden tutsaklarının yeşim kakmalı bir silaha erişebilme ihtimali bulunmuyordu.

Shae yaklaştığında, nöbetçi, "Hilo-jen kimsenin içeri giremeyeceğini söyledi," dedi. Bu genç Parmak'lar bile Hilo'ya adıyla hitap ediyordu, sanki kendi dostlarıymış gibi.

"Burası Kılavuz'un evi," dedi Shae. "Ben de Kılavuz'um, dolayısıyla burası benim mülküm. İçerideki adam geçici bir konuk, ben de onunla konuşmak istiyorum." Parmak tereddüde düştüğünde, Shae, "Eğer yolumdan çekilmeyeceksen beni bir an önce ağabeyime rapor etsen iyi olur," dedi.

Parmak karşısındakinin konumuna kıyasla kendi konumunu düşündü ve ona yol verdi. Evin içi sabah olmasına rağmen karanlıktı. Tüm güneşlikler çekilmişti ve tavandaki pervane sarımsak ve küf kokulu sıcak, yapışkan havayı odanın içine yayıyordu.

Doru hiçbir şeyi atmamıştı; ev gelişigüzel yerleştirilmiş mobilyalar, saksı bitkileri ve on yıllardır Kılavuz olarak kabul ettiği özelliksiz hediyelerle doluydu; biblolar ve küçük süs kutuları, renkli vazolar ve oyma kâğıt tutucular, ufak kilimler ve abanoz bardak altlıkları. Oturma odasının köşesinde, pencerenin yanındaki sandalyede sıkılmış görünen bir nöbetçi oturuyordu. Doru koltukta boylu boyunca uzanmıştı, gözlerinin üzeri bir havlu ile örtülmüştü. "Sen misin, Shae-se?"

"Doru-je..." Shae kendini durdurdu. "Merhaba, Doru Amca." Eski Kılavuz artık hayatının uzun bir döneminde taşıdığı *jen* itibarını hak etmiyordu.

Doru havluyu yüzünden çekti ve sırık gibi bacaklarını indirip, ağır ağır ihtiyatla oturdu, vücudunu pek tanımıyor ve her an kırılabileceğinden korkuyor gibiydi. Yeşimi olmadan, zayıf ve çelimsiz görünüyordu. Eski Kılavuz ince, kuru dudaklarını yaladı ve Shae'ye karşısındakinin kim olduğundan emin olmak ister gibi gözlerini kısarak baktı. "Ah," diye iç çekti, hareket etmekten şimdiden yorulmuş gibi başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı. "Nasıl başardın, Shae-se? Evden uzakta, tek başınayken buna nasıl dayanabildin?"

Shae daha genç ve sağlıklıydı, yeşim yoksunluğunun baş ağrılarına, ansızın çöken bitkinlik haline ve panik ataklara dayanması daha kolay olmuştu. Doru ise neredeyse büyükbabası kadar yaşlıydı. Shae bu aşağılayıcı sınanmadansa çabuk bir ölümün onun için daha yürekli bir son olacağını düşünmeden edemedi. "İlk iki haftadan sonra kolaylaşıyor," dedi.

"Biliyorum, Shae-se." Doru iç geçirdi. "Bu yeşimimden sıyrılıp tutsak edildiğim ilk sefer değil. Ama en azından bu kez bir Şotaryen işkence hücresinde değil de, kendi evimin konforunda bulunuyorum." Parmaklarını *fark etmez* dercesine salladı. "O kadar uzun süreceğini de düşünmüyorum, gerçi. Yaklaş bana;

artık seni o kadar iyi duyamıyorum. Yanıma otur da bana neden hâlâ hayatta olduğumu söyle."

Shae koltuğa yaklaştı ve adamın karşısına oturdu. "Lan'ın cenazesi, Amca," dedi. "Dün yapıldı."

Gözyaşları Doru'nun kâğıt gibi incelmiş gözkapaklarının altında birikti ve gözlerinin kenarlarından süzüldü, yüzündeki kırışıklıklardan kendine yol bulan bir haliç gibi, ince gözyaşları yüzünün her iki yanını doldurdu. "Neden o? Her zaman iyi niyetli, düşünceli bir adam oldu, görevinin bilincinde bir evlattı o. Ah, Lan-se, neden bu kadar saftın? Bu kadar iyi niyetli ve bu kadar saftın?" Suçlayan bir tonla, "Cenazesine katılmama izin vermeliydiniz. Hilo bana bu nezaketi çok görmemeliydi," dedi.

"Yapmayacağını biliyorsun."

"Nasıl oldu? Zavallı Lan-se, nasıl öldü?"

"Lilac Divine'dan evine dönerken onu pusuya düşürmüşler. Limanda boğulmuş." Shae bu cümleleri kurabildiğine şaşırmıştı.

Doru anlamaya çalışarak başını iki yana salladı. "Olamaz. Çok korkunç bir hata olmalı. Plan bu değildi, asla bu olmadı."

Ani bir öfke dalgası Shae'nin damarlarına hücum etti. "Neden bize ihanet ettin, Doru? Bunca yıl sonra, neden?"

"Ben yalnızca en iyi olacağını düşündüğüm şekilde davrandım. Kaul-jen'in kendisinin de isteyeceği şeyleri. Ona asla ihanet etmezdim, bir başka şey ya da bir başka kimse için, asla." Yüzü pişmanlıkla buruştu. "Kendi torunları için bile."

"Mantıksız konuşuyorsun. Büyükbabamın Dağ ile birlik olup bize karşı hareket etmeni istediğini mi söylüyorsun?"

"İyi bir Kılavuz," dedi Doru, "Lider'inin aklını kendi aklı gibi okur. Kaul-jen'in benden asla bir şeyi istemesi gerekmedi ya da asla 'Doru-jen, ne yapmalıyım?' diye sormadı. Daima ne yapacağını *ben* bilirdim, o kendini açıkça ifade etmese bile. 'Bu kasabayı ele geçirmeliyiz,' dediğinde kargo hatlarını yağmalamam gerekti-

ğini biliyordum. 'Bunu filan kişiyle konuşalım,' dediğinde onları rüşvetle ikna etmem gerektiğini ve hazırlıklara bir an önce başlamam gerektiğini anlıyordum. Kaul-jen'in bana *sormadığı* şeyleri her zaman gördüm ve yerine getirdim. Anlıyor musun, Shae-se?"

"Hayır," dedi Shae.

"Kaul-jen hayatında pişmanlık duyduğu yalnızca birkaç hata yaptı. Ayt ve o ortaklarken, Tek Dağ Birliği güçlüydü, bir ulusu kurtarabilecek kadar! Sen savaşın sonunda doğdun, Shae-se, bunun ne anlama geldiğini bilemezsin. Bizi klanlara bölen şey savaş değil, *barış*; bizi bölgeler için, ticaret ve yeşim için birer rakibe dönüştüren. Büyükbabanın Ayt ile birlikte böylesi bir anlaşmazlığa düştüğü için kalbinin ne kadar kırık olduğunu anlayabiliyorum. Bir zamanlar düzeltebilmek istediği şeyi ben şimdi düzeltmeye çalıştım. Klanları yeniden bir araya getirmeye çalıştım."

"Dağ'ın arkamızdan yeşim madenlerini soymasını örtbas ederek mi? Bizi satmak için onların Kılavuz'uyla anlaşma yaparak mı? KYB ve Hazine raporlarını inceledim. Bu sırada sen de cebini doldurmuşsundur."

"Bu yaşta parayı ne yapacağım ki?" Uzun yüzü iğrenme ile buruştu. "Ayt'ın kızı klanları birleştirmek istiyor. Bunu barışçıl yollardan olmazsa zorla yapacak. Lan'dan çok daha güçlü, daha hırslı ve daha kurnaz; Cennet bunları söylediğim için beni affetsin. Çok zaman, onu uzlaşmaya gitmeleri için ikna etmeye çalıştım, ama bunu gözden geçirmeye bile yanaşmadı. Bir yanında gururu, diğer yanında ise o kurt Hilo'nun sözleri vardı."

Doru'nun sesi zayıflıyordu, tüm enerjisi onu terk ediyor gibiydi. "Dağ'ın maden aktivitelerini gizleyeceğime dair para karşılığı anlaşma yaptım, bu parayı da klana geri verdim. Güçlü olduğumuz alanlardaki yerimizi sağlamlaştırdım –emlak, inşaat, turizm– ve Dağ'ın avantajlı olduğu alanlardan çekilmemizi sağ-

ladım; kumarhanecilik, üretim, perakende ve diğerleri. Onlar güçlenecek ve daha zengin olacaklardı, ama biz de daha güçlü olacaktık, birbirine uyan, yapbozun iki farklı parçası gibi; Lan da klanların birleşmesinin gerekliliğini ve bunun sadece barışçıl, sağduyulu bir yoldan yapılabileceğini görebilecekti."

Shae gözlerini uzunca bir süre kapalı tuttu. "Hilo'yu öldürmeye çalışacaklarını biliyor muydun? Lan'ı katledeceklerini biliyor muydun?"

Doru oturduğu yerde kafasını ileri geri salladı. "Lan'ı bilmiyordum, *asla,* Tanrılar onu ansın. Hilo konusunda ise hiçbir şey yapamazdım. Amaçlarımıza ters davranıyordu, Dağ'a bıraktığım bölgeleri geri almaya çalışıyor, sınırlarda gezinip çatışmalar çıkarıyordu. Yumruk'lar köpekbalıkları gibidir, biliyor musun, koca okyanustaki bir damla kan onları delirtmeye yeter de artar bile. Sokaklardaki kavgalar o kadar arttı ki, Dağ sabırsızlanmaya başladı. Hilo'nun ölmesi gerektiğine karar vereceklerini biliyordum. Bunu biliyordum, ama ne bir şey söyledim ne bir şey yaptım. Dolayısıyla beni çok yakında ölüme yollayacak kişinin Hilo olması canımı sıkmıyor."

Shae Doru'nun ellerini ve ensesini saran lekeli, parşömen gibi derisine baktığında yıllardır konuşmadığı arkadaşı Paya'yı düşündü. Shae'nin onu hatırladığında aklına gelen şeyler müziği ne çok sevdiği, sayılarla arasının ne kadar iyi olduğu ya da Hafiflemedeki yeteneği değildi. Aklına gelen yalnızca o büyük zarftan dökülen bir düzine ahlaksız fotoğrafı gördüğünde yaşadığı şoktu. Shae bu evi şöyle bir arayacak olsa başka neler bulurdu, merak etti. Doru, Shae'nin tüm yaşamı boyunca Kaul ailesinin bir parçası olmuş, Meşale'nin torunlarına amcalık etmişti, ama Lan'ın ayağını kaydırmadan çok çok öncesinde bile Kılavuz olarak pozisyonunun gücünü çok kez kötüye kullanmıştı. Doru'ya

acıyor olsa da, Hilo'nun bu konuda söyleyeceği kesin sözlerine katılmamazlık edemezdi: *Klana karşı hareket etti. Bir Kılavuz, Lider'ine karşı hareket etmez. Ölmesi gerek; bu konuda yapılabilecek bir şey yok.*

Ancak Hilo henüz idam hükmünü vermemişti. Düşmanlarına karşı merhametsiz olabilirdi, ama ailesine karşı Hilo yufka yürekliydi. Shae onun bu idamı erteliyor olabileceğinden, Lider olarak yapacağı ilk hareket olmasını istemediğinden şüphelendi. Lan'ın cenazesini henüz atlatmışlardı, ama çok yakında olacaktı. Belki bugün, belki yarın.

Shae kararını verdi. Uzun zamandır söylemek istediği tüm sözcükleri toparladı ve sandalyesinde kaykılıp öne yaklaştı. "Beni iğrendiriyorsun, Doru Amca. Sana nedenini söylemek zorunda değilim. Bana kalırsa uzun bile yaşadın, ne yaparsan yap büyükbabamın dostu olarak hep güvendeydin. Senin için bir damla gözyaşı dökmem, ama eğer büyükbabama yardım edersen, seni idamdan kurtarabilirim." Sözcükler boğazında düğümlenmişti, duraksadı. "Tek yaptığı odasında oturmak. Cenazede çok dayanıksızdı, o günden beri de neredeyse hiç konuşmadı. Konuştuğunda, seni soruyor."

Doru başını geriye, koltuğa yasladı, ama dinliyordu. Gözlerinin ince gözkapaklarının altında kımıldayışı ve boğazının yutkunurkenki hareketi görülebiliyordu.

"Aklı gidip geliyor," dedi Shae. "Doktor tanıdık birilerine ve alışık olduğu şeyleri yapmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Eğer hep yaptığın gibi, onunla sabahları satranç oynayıp çay içersen, biliyorum ki bu onu rahatlatacak. Eğer Klan işlerinden çekileceğine dair yemin edersen, Hilo'yla konuşurum. Yaşamını sürdürebilmen için onu ikna ederim; ölümü çok yaklaşmışken ve sana ihtiyacı varken büyükbabama yardım edeceksen yaparım bunu."

Shaę bu yüzden Hilo ile büyük bir anlaşmazlık yaşayacaklarını tahmin etti, üstelik daha ortaklıkları yeni başlamışken. Ama bunu yapmak istiyordu. Lan'ın hemen ardından büyükbabasını da kaybetmek istemiyordu. Dün Hilo'yu Lider olarak kabul etmek üzere cenaze töreninde toplanmış tüm dikkatli klan üyeleri için şurası açıktı ki Kaul Sen'in yaşama isteği, onlarca yıl boyunca kazandığı yeşim taşları yavaş yavaş sökülürken kaybettiği yeşim aurasından bile daha hızlı sönmekteydi.

Büyükbabasının yaşamının son birkaç yılında uzaklardaki bir ülkede bulunmuş olması şimdi kalp kıran bir çelişkiydi, şimdiyse tüm sahip olabileceği, arada bir tropik yağmurlar gibi gelip giden zihin berraklığını yakalayabilmekti. Tüm torunları içinden en çok kendisini sevmişti ve klana geri dönmesini çok istemişti, ama şimdi döndüğünü bilmiyordu bile. Bunu kabullenebilirdi, ama ölmesine hazır değildi, vücudunun bir çukura gömülmesine, ruhunun ise toz gibi uçup gidecek olmasına hazır değildi. "Büyükbabam için en iyisini istiyorum," dedi Doru'ya. "Bu, Klan'daki adaletten daha önemli. Bana katılıyor musun, Amca?"

Doru başını koltuktan kaldırdı. Kafası sanki vücuduna ağır geliyor gibiydi. Adamın gözleri çökükleşmişti ama hâlâ bilyeler gibi koyu ve parlaktı. "Kaul-jen bana ne zaman ihtiyaç duyarsa yanında olacağım."

"Büyükbabama sağlık problemlerin olduğunu söyleyeceğiz, erken Dürtü belirtileri. Bu yüzden yeşim taşımıyorsun. Yanınızda bir nöbetçi olacak ve hiçbir şekilde Klan işlerinden konuşmayacaksın. Yalnızca bu şekilde anlaşmamız mümkün olabilir ve eğer buna uymazsan, seni Hilo'nun elinden ikinci kez kurtarmam."

"Artık yeşimim üzerine yemin edemem," dedi Doru acı bir ifadeyle, "ama söz veriyorum. Yerimi biliyorum, Shae-se. Hepimiz için daha iyi bir sonuca ulaşmaya çalıştım, ama başarama-

dım. Lan öldü, Hilo da Lider oldu. Yalnızca onun merhameti ve gördüğüm kadarıyla seninki ile hayatta kalabilirim ve Kaul-jen'e ikimizin de az kalan ömründe eşlik edebilirsem bu bana yeter de artar bile. Benden yana endişe etmene gerek yok."

Shae başını salladı ve ayağa kalktı. Ona yaşamını bağışladıktan sonra bir de teşekkür etmesi uygunsuz olacaktı, ayrıca şu anki durumundan ötürü özür dilemesi de; bu yüzden sadece, "İyi, o halde," dedi.

Doru zayıf, kırılgan vücudunu yeniden koltuğa bıraktı. "Artık çok çabuk yoruluyorum. Bunun bünyemdeki yeşim yoksunluğundan mı yoksa kalbimdeki acıdan mı olduğunu bilmiyorum." Islak havluyu yeniden gözlerinin üzerine koydu ve uzandı, ama sesi hâlâ pürüzlü çıkıyordu. "Zayıflıklarım yüzünden benden nefret ediyorsun, biliyorum bunu, ama senin kötülüğünü asla isteyemem, Shae-se, istemeyeceğim de. Kaderime gülümsememi sağlayan tek şey seni böyle güçlü, zeki ve yeniden yeşiminle görebilmiş olmam. Seni geri getirmemiz cinayete ve savaşa mal oldu, ama unuttun mu? Büyükbabana daima, günün birinde benim yerime geçecek Kılavuz'un sen olacağını söylerdim."

BÖLÜM 38

Fener'in İkilemi

Twice Lucky aylardır iyi iş çıkarıyordu ve sınır bölgesinden çok uzak olmayan bir otoyol girişinde bulunduğundan, Bay Une tetikteydi ancak Zirvesiz Klanı'ndan iki silahlı Yeşil Kemik sabaha karşı içeri girdiklerinde pek şaşırmadı, adamlar kapanan bara girip tezgâhta kart oynamaya ve giriş kapısını gözlemlemeye başladılar. İşletme sahibi onlara yiyecek ya da içecek bir şeyler isterler mi diye sormaya yanlarına gitti. "Bir sorun mu var, jen?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Yeşil Kemik'lerden biri, kısa bir sakalı vardı ve adı Satto idi. Diğeri ise çok daha gençti ve adı Caun'du. "Boynuz sorun çıkabileceğini düşünüyor. Bir telefon açıp bunu öğrenmemiz gerekiyor." Bay Une'nin adamların Kaul Hilo'dan değil, Maik Kehn'den bahsettiklerini anlaması biraz zamanını almıştı.

Bay Une ofisinden telefonu getirdi ve barın arkasındaki prize taktı. "Bugünlük kapamalı mıyım?" diye sordu, her dakika daha da gerilerek.

Satto, "Sana kalmış," dedi. "Şimdilik gerek yok."

Elbette, pek gerek yoktu, çünkü işler çok yavaştı. Normalde, Beşinci Gün'ler öğle vaktinde tıklım tıklım olurdu, ancak dün, öldürülen Lider Kaul Lan'ın, Tanrılar onu ansın, cenaze alayı gerçekleşmişti. Bugün için ise herkes klanların savaş haline kal-

dıkları yerden devam edeceklerini düşünmüş, Janloonlular da bu nedenle mümkün mertebe evlerinden çıkmamaya karar vermişlti. Bay Une rakip bölgelerdeki bazı işletmelerin çalışma saatlerini düşürdüğünü ya da, örneğin Armpit'teki Dancing Girl'ün bugün tümüyle kapalı olduğunu duymuştu. Ama Bay Une'nin babası, Twice Lucky'yi neredeyse her gün açardı, Uluslar Savaşı döneminde hem Şotaryen askerleri hem de Espen bombaları tarafından bir daha açılmamakla tehdit edildikleri dönemde bile; bu yüzden işletme sahibi prensip olarak herhangi bir tehdidin işleri aksatmasına izin vermiyordu.

Ancak öğle üzeri gelen aramada, karşıdaki ses Satto'yu telefona istediğinde, bu duruşunu yeniden gözden geçirmeye başlamıştı. Bu sırada, iki Yeşil Kemik öğle yemeği için büfeden bir şeyler atıştırıyordu ve görünüşe göre sıkılmışlardı. Restorandaki birkaç müşteri ise onlardan çok uzakta oturmalarına rağmen gergin bakışlarla sürekli iki adamı süzüyordu. Satto telefonu kapadığında Bay Une'ye, "Müşterilerine çıkmaları gerektiğini söyle. Dağ Docks'a saldırmış. Buraya doğru geliyorlar," dedi. Caun da bu sırada sakin sakin ahşap panjurları kapatıp kilitliyordu.

"N-ne zaman burada olacaklar?" diye kekeledi Bay Une.

Satto omuz silkti. "Muhtemelen on beş dakikaya."

Bay Une tüm masaları özel olarak gezdi. Müşterilerden hiçbiri tartışmadı; bir an önce Twice Lucky'ı terk ettiler, bazıları henüz devam etmekte oldukları yiyeceklerini torbalarla aldı, birçoğu ise yakında Bay Une'nin tamir masrafları için ihtiyacı olduğunu düşünerek bol miktarda bahşiş bıraktı. Bay Une en genç çalışanlarını da gönderdi. Kalan çalışanlar tüm kap kacağı, bulaşıkları ve bardakları topladı, kırılabilecek her şeyi güvenceye almışlardı. Tıpkı böyle bir durumda kendilerinden bekleneceği gibi, tüm müşteriler çıkana kadar beklediler, sonra dinlenme odasına ya

da mutfağa gidip yere oturdular. Bay Une ön tarafta duruyor, bir mendille sırayla iki kaşını da siliyor ve ellerini ovuşturuyordu. "Yalnızca ikiniz mi olacaksınız?" diye sordu. "İkinizin de yeteneklerinizden şüphe duymak değil asla, jen, ama sonuçta..."

Tam bu sırada Klan'dan üç Yeşil Kemik daha –iki erkek ve bir kadın– içeri girdi, nefes nefese ve terliydiler, bir başka yerden buraya kadar koşarak gelmiş gibi görünüyorlardı. Bay Une desteğin gelmesiyle birlikte duyduğu rahatlama kadının, "General's Ride'ın güneyinde neredeyse hiçbir şey bırakmamışlar. Gont saldırıya bizzat liderlik ediyor," demesiyle yeniden yok oldu. Kadının elindeki kılıç ıslaktı. Bay Une'nin midesi tepki gösterircesine ürperdi. "Her an burada olabilirler."

Caun kapıda dikiliyordu, Bay Une'nin duymadığı bir sesi duymuş gibi başını sokağa çevirdi. "Geldiler bile." Yeşil Kemik'ler kılıçlarını çekip binayı savunmak üzere kapıdan dışarı fırladı. Bay Une cırlayarak diğer yana koştu. Restoranın tam önünde patlayan silahlar, çarpılan kapılar ve gıcırdayan lastik sesleri yükselirken o da barın arkasına sığınmıştı.

Yağan ilk kurşunlar binanın ön yüzüne isabet etmiş ve Twice Lucky'nin üç penceresinin camını indirmişti –Bay Une zararı düşünerek sızlandı– ama sonra silahlar sustu. Böylesi şiddetli bir mücadele sırasında, hem saldıran hem de savunan Klan için, potansiyel bir iş yerini yerle bir etmek ya da seyircileri öldürmek kimsenin işine gelmezdi. Dışarıdan silah sesleri, birbirine çarpan kılıç sesleri, acı bir çığlık, yaklaşan yeni bir arabanın lastik sesleri ve dövüşmeye ait anlaşılmaz sesler gelmeye devam etti. Bay Une birinin "Geri çekilin!" diye bağırdığını duyduğunu sandı ama bu ses iki silah sesiyle susturuldu.

Sonrasında bir sessizlik oldu. Bay Une nefes almaktan bile korkuyordu.

Tam da neler olup bittiğini görebilmek üzere ayağa kalkmaya cesaretini topladığı anda, ön kapılar gürültüyle açıldı ve cüssesine bakılırsa Dağ'ın Boynuzu, Gont Asch'tan başka kimse olamayacak bir Yeşil Kemik içeri daldı. Hemen arkasından üç savaşçı daha girdi, gözleri vahşilikle parıldıyordu, yüzleri ve giysileri kan içindeydi. Gont ana salonda durdu ve boş yemek salonuna bir göz attı. "Gerçekten çok hoş bir yermiş," dedi. Sonra başını çevirip bara baktı. Bay Une tekrar çömelmişti ve kolunun yeniyle sızlanmasını bastırmaya çalışıyordu. "Dışarı çık, dostum," diye seslendi Gont.

Bay Une tereddüt içinde ayağa kalktı. Gont ona yaklaştı. Restoran sahibi yutkundu, kendini en profesyonel ve özenli ifadesini takınmaya zorlayarak adamlara yöneldi. Yanlarına yaklaşırken ön kapıya dönüp baktı ve dehşet içinde yerdeki kanlı kırıkları ve Caun'un vücudunun yalnızca alt kısmının yerde uzandığını gördü. Gont "Çalışanların nerede?" diye sorduğunda yerinden zıpladı.

Bay Une konuşmaya çalıştı ama çok zorlanıyordu, bu yüzden mutfağı ve dinlenme odasını işaret etti. "Getir onları," dedi Gont adamlarından birine. Bay Une ön kapı açılıp iki Dağlı Yeşil Kemik daha Satto'yu aralarında sürükleyerek içeri girdiğinde yeniden ürktü. Gont'un adamları tıpkı bir kedinin önüne fare leşi fırlatırmış gibi onu Gont'un önüne fırlattılar. "Boynuz'umuz için yeşim," dedi Dağ savaşçıları ve Gont'u selamladılar. "Kıymetli bir zafer. Twice Lucky Zirvesiz'in incilerinden biridir."

Satto dizlerinin üzerinde kıvrandı ve Gont'un ayakkabılarına tükürdü. "Kanım klanımındır. Hilo-jen yeşimini senin soğuk, ölü bedeninden..."

Gont kılıcını öyle bir güç ve süratle çekmişti ki Bay Une'nin Satto'nun başı halıya yuvarlanıp garson kürsüsünün ayağına çarpıp durana kadar çığlık atmaya hali olmamıştı. "Hepiniz iyi dö-

vüştünüz; onun yeşimini aranızda bölüştüreceğim," dedi Gont adamlarına. "Oro'ya söyleyin, cesetleri çıkarana kadar çalışanları getirmesin; kimseyi korkutmaya gerek yok." Boynuz kılıcını kınına soktu ve en yakınındaki masaya oturdu, etrafa bakınıp başını salladı. Tebeşirle yazılmış olan günün menüsü panosuna gözü takıldı. "Öğlen yemeği büfesi hâlâ açık mı?" diye sordu.

Soru Bay Une'yi yaşadığı şoktan çıkarmıştı. "E-evet, Gontjen. Gerçi dolaba kaldırmıştık ve bu yüzden iki saat önceki kadar sıcak ve taze değiller, o zaman gelmiş olsaydınız..." Saçmaladığını fark edince cümlesini yarım bıraktı.

"Bana buranın düşmanım Kaul Hilo'nun en gözde mekânı olduğu söylendi," dedi Gont. "Burada servis edilen çıtır kalamarı da mükemmelmiş. Ne yazık ki daha önce burada yemek yeme şansım olmadı. Bu şehirde Yeşil Kemik olmanın talihsiz tarafı da bu." Bu sırada adamlardan ikisi Satto'nun başsız bedenini taşıyarak yanlarından geçti.

"Twice Lucky'nin ününün size ulaşmasından onur duydum, jen," dedi Bay Une çabuk çabuk, ter içinde kalmıştı. "Lütfen, kendiniz tadabilmeniz için size bir tabak çıtır kalamar servis etmeme izin verin."

"Başka bir şey istemem," dedi Gont. "Ayrıca bana kasa defterini de getir."

Bay Une istekleri yerine getirebilmek için koşuşturdu. On dakika sonra, Dağ'ın Boynuzu ağzına bir parça kalamar atmıştı ve çiğniyordu. Adamları onu ilgiyle izliyorlardı. Twice Lucky çalışanları ise arka taraftan çıkarılmış ve salona getirilmişti. Bay Une'nin arkasında yarım ay şeklinde dizilmiş, korku içinde sessizce dikiliyorlardı. Gont'un kalın kaşı çatıldı; yuttu ve bir elini kaldırıp alkışlama niyetiyle masaya birkaç kez vurdu. "Gerçekten de, Twice Lucky şöhretini hak ediyor," dedi. "Çıtırlığı mükemmel, tadı eşsiz... ve baharat oranı da yerinde. Bundan her gün seve seve yiyebilirim."

Kendini tutamayan Bay Une'nin övgü karşısında yüzü sevinçle parıldadı. Arkasındaki mutfak çalışanları da rahatladı.

Gont Bay Une'nin getirip önüne koyduğu ve açtığı siyah kasa defterini incelerken yemeğine devam etti. "Zirvesiz'e ne kadar vergi ödüyorsun?" diye sordu.

Bay Une miktarı söyledi ve Gont defteri incelerken ağır ağır başını salladı. "İşlerin son zamanlarda her zamankinden daha iyi gidiyormuş ve malum savaş zamanlarındayız. Dağ'a ödediğin bu miktarın bir buçuk katını ödeyeceksin." Yumruk'larına birer çubuk alıp kalamarın tadına bakmaları için işaret verdi ve adamlar istekle ona uydu. "Şimdi, dostum, klanıma bağlılık yemini et ve vergini öde, yarın da her zamanki gibi dükkânını aç."

Bay Une'nin ağzı bir şey diyemeden birkaç kez açılıp kapandı ve alnında biriken teri sildikten sonra, "Gont-jen, ben yirmi yılı aşkın süredir Zirvesiz'in Feneri'yim. Erkek kardeşim ve yeğenim de Kaul'lere sadık Fener'ler aynı zamanda, baldızım bir Şansgetiren'dir, kuzenim ise Klan'ın Parmak'larından biri. Bana burayı onurumla terk etme şansını bağışlar mısınız?" Bir Klan diğerine ait bir bölgeyi ele geçirdiğinde, yeşimi olmayan işletme sahiplerine ve çalışanlara klana bağlılık yemini etmeleri ya da herhangi bir zarar görmeden çıkıp gitmeleri arasında tercih hakkı verilmesi yerleşmiş bir adetti; birkaç gün önce Kaul'ler de Poor Man's Road'da fethettikleri kumarhanelerde böyle yapmıştı.

"Bu durum elbette kabul edilemez," dedi Gont. "Une ailesi var olduğundan beri Twice Lucky'yi işletmeye devam ediyor. Senin yeteneğin ve mutfaktaki tercihlerin olmadan devam etmesi gerçekten yazık olur."

Bir kez daha, Bay Une onurlanmıştı. Dağ'ın Boynuzu'nun gürlemeyi andıran, anlaşılır konuşması onu uzlaşmacı biri gibi gösteriyordu. Belki de Dağ'ın Feneri olarak devam etmek çok kötü olmazdı; ne fark edecekti ki, bir Klan yerine diğerine ödeme yapacak

olması dışında? Öte yandan, Bay Une Twice Lucky'nin bir başka Klan'ın yönetimine geçme ihtimalini hiç değerlendirmemişti. Burada daima Zirvesiz daha güçlü taraf olmuştu, Kaul Hilo'nun himayesi aşılamazdı. Savaşın seyri değişebilir ve restoran tekrar Zirvesiz'e kalabilirdi. Kimseye ihanet etmemek yerinde olacaktı.

"Lütfen, Gont-jen," dedi Bay Une, ellerini kavuşturup saygıyla alnına götürerek, "Twice Lucky bana ailemden bir mirastır, ancak reddetmek zorundayım."

Gont düşündü. Mendiliyle ağzını sildi ve ayağa kalktı. "Pekâlâ. Durumunu anlıyorum." Adamlarına döndü, ikisi çoktan gitmişlerdi, muhtemelen Docks'ta ya da şehrin başka bir yerinde yeni bir savaşa tutuşmuşlardı, ama diğer üçü hâlâ onunla birlikteydi. "Tüm çalışanların binadan çıkarıldığına emin olun," dedi. "Sonra da yakıp kül edin."

Bay Une'nin dehşet içinde donakaldı. Gont'un Yeşil Kemik'leri emre itaat etmek üzere kalktığında işletme sahibi ağlamaya başladı. "Hayır, Gont-jen, size yalvarıyorum!" Yaşlı adam Boynuz'un önünde diz çöktü. "D-Dağ Klanı'na bağlı kalacağıma ve vergimi ödeyeceğime yemin ederim. Fenerimin ışığı savaşçılarına yol göstersin ve onları korusun." Sesi aceleden titriyordu. "Tanrılar aşkına, *yalvarıyorum.*"

Gont adamlarını durdurmak için bir elini kaldırdı. "Bağlılığını seve seve kabul ediyorum, Bay Une. Çıtır kalamarından bir daha tadamamak gerçekten büyük hayal kırıklığı olacak." Titrek Fener'i geride bırakıp kapıya yürüdü, Yumruk'larını iş başında bıraktı. "Twice Lucky, Zirvesiz'den alacağımız şeylerden yalnızca ilki. Alamadığımızı yok edeceğiz. Savaş bitip Dağ galip geldiğinde Janloon'da tıpkı eskiden olduğu gibi tek bir Klan hüküm sürüyor olacak, o zaman da senin gibi iyi Fener'lerin endişe edeceği hiçbir şey kalmayacak."

BÖLÜM 39

Gemi Caddesi'nin Yeni İdaresi

Shae, Doru'nun köşe ofisindeki geniş pencerelerin önünde durmuş, şehrin etkileyici manzarasını seyrediyordu. Bu odada bulunmak tüylerinin ürpermesine neden oluyordu. Doru'nun varlığı odaya sinmişti. Vücudunun ağırlığıyla şekli bozulmuş eski kahverengi deri koltuktan, masadaki fildişi rengi dolmakaleme, masa çekmecesindeki hurma paketine kadar her şey Shae'ye yaşlı adamın bölgesinde bulunduğunu, adamın neredeyse kendi yaşı kadar uzun süredir buralarda olduğunu hatırlatıyordu.

Midesi düğümleniyordu. Hayatında, Espen'lerle dolu büyük bir sınıfa ilk adımını attığı an da dâhil, hiçbir zaman bu kadar gergin hissettiği bir an anımsamıyordu. Kılavuz'u olmak üzere Hilo'nun önünde diz çöküp yemin ettiği zaman da, bunun ne kadar zor olacağını kavrayabilecek durumdaydı, ama keder ve suçluluk duyguları onu nöbetinde ve cenazede de yalnız bırakmamıştı ve ancak şimdi önünde uzanan yolun ne kadar imkânsıza yakın olduğunu anlayabiliyordu. Klan'ın Hilo'nun Lider'liğine dair şüpheleri bir yana, kendisinin Kılavuz'luğuna dair daha büyük endişeleri olacağına emindi. Doru on yılları aşan deneyime sahip bir ticaret adamı ve bir savaş gazisiydi; kendisi ise son iki yıldır Kekon'da yaşamamış olan ve Klan'da daha

önce hiçbir önemli görevde bulunmamış yirmi yedi yaşında bir kadındı. Eğer bir an önce dizginleri ele alıp Kılavuz'un ofisini yönetmeye başlayamazsa, yatırımlar kısa sürede güneye kayar ve Fener'ler de batan bir gemiden kaçan fareler gibi toplu halde uzaklaşırdı. Ağabeyi ne yapıyor olursa olsun, kendisi Zirvesiz'e karşı verdiği savaşı kaybetmiş olurdu.

Sosyal ortamlar dışında nadiren sigara içerdi, gerginliğini alması için bir sigara yaktı. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey, Lan'ın Kılavuz görevi için başarılı olabileceğine en çok inandığı iki adayın, Woon Papidonwa ve Hami Tumashon'un halkın önünde onayını alabilmekti. Klan'ın, bu inanılmaz adamların kendisini desteklediğini görmesi gerekiyordu. Woon her an burada olabilirdi. Shae pencerenin yanında durmaya devam ediyordu, Woon'un aurasının yanında Maik Tar ile birlikte asansörden çıktığını Algıladığında da arkasını dönmedi.

Tar ofisin kapısını çaldı ve resmiyetle kapıyı açarak, "Kauljen, istediğiniz gibi Woon Papi'yi getirdim," dedi. Shae ağabeyinin sağ kolunun, tavırlarıyla kendisini onayladığını hissetti, belli ki Hilo onunla konuşmuştu. Shae acele etmeden sigarasını söndürdü ve onlara döndü. "Teşekkür ederim, Tar," dedi ve Yumruk onu selamlayarak odadan çıktı, Woon içeride dikilmeye devam ederken odanın kapısını kapadı.

"Woon-jen," dedi Shae, masasına gelip eski Yaver'e ofisin oturma alanındaki çirkin koyu yeşil koltuğu işaret ederek. Woon bir şey söylemeden oturdu. Shae kenardaki masadan aldığı sürahiden her ikisi için de birer bardak su doldurdu ve bardaklardan birini Woon'un önündeki kahve sehpasının üzerine bıraktı. Bardağı alırken, adamın elinin hafifçe titremekte olduğunu fark etti. Shae karşısında oturmakta olduğu koltuğunu alçalttı.

"Ağabeyim senden hep övgüyle bahsederdi," dedi. "Sana gü-

venir ve seni iyi bir dost olarak görürdü, dostluğunuz Akademi günlerine dayanıyormuş."

Woon yanıt vermedi, ancak o anda Shae adamın yüzündeki derin kederi, utancı ve hayatı için duyduğu haklı endişeyi okuyabildi. Woon, Lan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Lider'inin o kadersiz gecede dışarı çıktığını bilmiyordu, onu kişisel olarak koruyamamış ya da korumalarının onunla olması için herhangi bir önlem almamıştı. Maik Tar, Woon'a bu sabah arabaya binmesi için emir verdiğinde, adam sonraki yirmi dakika boyunca Kaul Hilo'nun kendi idamı için hüküm vermiş olduğunu düşünmüştü.

Kendini bir yol kenarında ya da ormanın derinliklerinde diz çökmüş halde olmak yerine Kılavuz'un ofisinde bulan Woon şaşırmıştı, ancak Shae'nin ona sunduğu suyu içtikten sonra toparlandı ve gözlerindeki insanı kendinden iğrendiren umutla başını kaldırdı. "Ben yaşamayı hak etmiyorum, Kaul-jen."

Shae usulca, "Lan seni affederdi," dedi. Tıpkı yüzündeki bakıştan olduğu kadar, adamın aurasındaki engellenemez duygu değişiminden de, Shae sözlerinin onu etkilediğini anladı. Yumuşak ancak kararlı bir tonla konuştu. "Eğer bu savaşa girip Lan'ın öcünü alacaksak, kimseyi gereği yokken kaybedemeyiz. Ne Hilo ne de ben Lan'ın yerini alamayız, bunu biliyoruz. Birlikte ise bir şansımız olabilir, ama sen Lan'ın Yaveri'ydin. Onu iyi tanıyordun, Klan'ın ticari ve politik yönlerini ise ikimizden de daha iyi biliyorsun. Hataların elbette sonuçları olmalıdır, doğru, ama telafi etmenin de birçok yolu olabilir."

Woon'un yüzü rahatlamasından duyduğu utançla kızardı. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz, Kaul-jen?" diye sordu fısıldar gibi ve bunun üzerine Shae durumu doğru yönettiğini anladı. Woon onun kendisini Lan'ın da onaylayacağı onurlu bir nedenle Hilo'nun adaletinden kurtaracağını düşünüyordu.

"Lan'ın sana Klan içinde daha fazla sorumluluk vermek gibi planları olduğunu biliyorum, belki de Doru'dan sonra seni Kılavuz'u olarak atayacaktı. Hilo makama beni atadı, ama bunu tek başıma yapamam. Bana Kılavuz ofisinin yönetmemde yardımcı ol, Özel Kalem'im olarak. Bu terimi Espen'de öğrendim, Yaverliğe benziyor ancak çok daha göz önünde, karar verme yetkisi daha fazla olan bir rol. Hilo anlayacaktır. Ağabeyimin olduğun gibi, benim de sağ kolum ol. Bunu yapar mısın, Woon-jen?"

Woon'un gözleri doldu ve yüzünü öne eğerek başını salladı. "Evet. Lan-jen de benden bunu beklerdi," dedi sadece.

"İyi," dedi Shae de, ilk konuşmasını planladığı gibi yapabildiği için rahatlamıştı. "Yapacak çok işimiz var, ancak yarın başlayacağız. Bugün evine gidebilirsin, ama işlerimizi ayrı ayrı yürütebilmek için nasıl ilerleyebileceğimizi düşünmeye başla. Gitmeden bir sorum var: Kıdemli Şansgetiren olarak kimi önerirsin?"

Woon düşündü, sonra ismi verdi. "Hami Tumashon."

Shae gözden geçirir göründü, sonra başını salladı. Woon başka bir isim verseydi, danışmanına zaten güvendiğini göstermek için iyi bir adım olabilirdi. Yine de Hami'yi söylemiş olmasından memnundu.

Woon çıkınca, Shae suyunun kalanını içti ve koltuğunda geriye yaslandı, kendini daha zor olacağını beklediği ikinci konuşmasına hazırladı. Kapı açıldı ve Anden kadar genç görünümlü bir kadın başını tereddütle kapıdan içeri uzattı. "Kaul-jen?" diye sordu yüksek, tiz bir tonda. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Yarı açık kapıdan, Shae koridorlardaki kısık sesli sohbetleri ve çalan telefonları duyabiliyordu. Finansal Bölge teknik olarak tarafsız değildi, ama Gemi Caddesi'ndeki gökdelenlerde konumlanmış bankalar ve profesyonel şirketlerin ele geçirilmesi ve kılıçlarla yönetilmesi zor bir ihtimaldi. Buralarda çalışan Klan üyeleri;

avukatlar, muhasebeciler ve benzer branşlardan gelen Şansgetiren'ler, savaşa dair Parmak ve Yumruk'larınkinden tamamen farklı bir algıya sahipti, bu sebeple yolun diğer tarafında artan şiddete rağmen ticaret devam ediyordu. "Evet," derken kızı süzdü, zavallı yaratığı bu şekilde giyinmek zorunda olmayacağı ve kendisine Doru amcasının tercihlerini hatırlatmayacağı farklı bir pozisyona taşıması gerekeceğini hatırlatarak. "Tesis yönetimine haber ver. Tüm ofisin boşaltılarak yeni mobilyalarla döşenmesini istiyorum. Bir de geldiğinde Hami Tumashon'u bana gönder."

Doru'nun geniş masasına yayılmış, gelen evraklarına bakıyordu ki Hami kapıyı çaldı, kendisini üstünkörü selamlayarak içeri girdi. "Beni görmek istemişsiniz." Adamın sesinde dikkatli bir tarafsızlık vardı, ancak gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Shae incelemekte olduğu dosyayı bir yana bıraktı. "İçeri gel, Hami-jen," dedi, masanın önündeki sandalyeyi göstererek. Adam oturunca ona sigara uzattı, ama adam bu teklifi reddetti. Hami otuzlu yaşlarında, sert bir adamdı. Bir röleybol maçında kalıcı olarak sakatlanmadan önce saygı gören bir Yumruk'tu, sonrasında kariyerini kurumsal hukuk alanında devam ettirmişti. Gemi Caddesi'ndeki ortalama herkesten daha fazla yeşimi vardı ve bu durum aurasına belirgin bir gurur ve üstünlük katıyordu.

Hilo Shae'ye, Hami'nin güvenilir bir Klan üyesi olduğuna dair güvence vermişti; gerçi ağabeyinin bu inancı, geçmiş yıllarda Hami'nin Doru ile kariyerinde olumsuz sonuçlar doğuran anlaşmazlıklar yaşamış olmasından ileri geliyor olabilirdi. Shae Hami'nin Doru'nun ihanetiyle ilgili olarak Hilo'ya yardımcı olmuş olabileceğini düşündü. Ancak adamın kendinden neredeyse on iki yaş küçük bir kadının, bir Kaul olsun olmasın, emrinde çalışmak için istekli olacağına inanması için bu yeterli değildi.

Shae doğrudan konuya girdi. "Zor bir pozisyondayım ve Lider

bana burada konuşmam gereken tek kişinin sen olduğunu söyledi, çünkü kendi işine yaramayacağını bilsen de doğruları belirtmekten çekinmiyormuşsun. Bir avukat için gerçekten ilginç bir özellik, itiraf etmeliyim." Hami'nin gözlerinin bu sözler üzerine hafifçe büyüdüğünü gördü. Adamın dikkatini çekmişti. Dürüst olabilirdi, ancak yargılarını nasıl gizleyeceğini de iyi biliyor ve şimdilik gizliyor gibi görünüyordu, sözüne devam etmesini bekliyordu.

Shae Doru'nun kapitone sandalyesinde geriye yaslandı ve sanki Şansgetiren'in karşısında çaresizce kendini açıyormuş gibi konuştu. "Hami-jen, önümüzdeki on beş yıl boyunca bu sandalyede oturuyor olmayı beklemiyordum. Espen'deki eğitimimi bitirip döndüm, henüz fazla zaman olmadı. Operasyonel bir deneyim kazanabilmek üzere Klan'ın şirketlerinden birinde çalışmayı düşünüyordum. Bazıları büyümeye açık, risksiz sektörlerde; emlakçılık ya da turizm gibi. Bu sırada hayatımı yaşar, seyahat eder, belki biriyle tanışır ve evlenirim diye düşünüyordum. Ben en küçük Kaul'üm, bu yüzden büyükbabam bana her zaman özgür bir alan sundu."

"Ve şimdiyse Kılavuz'sunuz." Sakince söylenmiş bir cümleydi, ama Hami'nin üst dudağındaki hafif kıvrım bu durumu ironik ve eğlendirici bulduğunu ortaya koyuyordu.

"Ve şimdiyse Kılavuz'um." Shae'nin sesi sertleşti ve Hami'nin aurasındaki bu gücenmeyi de sıkıntıyı da Algılayabileceğini bilerek devam etti. "İhanet, cinayet ve savaş insanların planlarını altüst edebiliyor."

Adamın ihtiyatını sezdi. Belki de kıdemli Şansgetiren onun yöneticilik oynayan küstah bir kız olmasını bekliyordu, böylelikle ona emirler verirken kendine güvenle etrafında dolaşacak ve adam da onu aşağılayacak ya da manipüle edebilecekti. Şimdi o kadar emin görünmüyordu.

Shae devam etti. "Eğer Klan'ın iyiliğine olacağını bilsem, bu masanın ardına başkasını geçirmesi için Lider'le konuşurdum. Ancak ağabeyim aptal değil. Yeşil Kemik'lerin neslin kıymetini bildiğinin farkında. Savaş zamanında, bir başka Kaul'ün de yönetimde yer alıyor olması herkese Meşale'yi ve geçmiş zaferlerini anımsatacaktır, *bu* da insanlara klanımızın, Kekon'un güçlü olduğunu hatırlatacak. Saldırı altındaki klanımda, benim kişisel tercihlerimin bir önemi kalmıyor."

Hami sabırsızca araya girdi. "Beni neden buraya çağırdınız?"

Shae ona beklenti dolu gözlerle baktı. "Çünkü bana doğruyu söylemeni istiyorum. Bu ne kadar zor bir görev olacak? Çalışanların ve Fener'in güvenini sağlama almak için ne yapmalıyım ki bu ofis başarılı olsun, Dağ bizi yutmaya çalışmasın? Çünkü eğer başarısız olursam bu Zirvesiz'in sonu olur."

Hami onu Shae'nin sezdiği kadarıyla, belli belirsiz bir saygı ile süzdü. Kendisine Kılavuz olacağının daima bilindiğini –Doru tarafından eğitilmiş, Espen'deki en iyi okullardan birinde okumuş, Meşale'nin en sevdiği torunu olmuştu– ancak bu göreve çok erken geldiğini hatırlatmıştı. Şimdiyse yeteneklerinin yeterli olup olmayacağına dair şüphelerini koşulsuzca kendisine açıyordu. Her şeyden önce kendisinden tavsiye almak isteyecek kadar akıllıydı, bu durum elinde olmadan adamın gururunu okşamıştı. Shae cevabını bekledi.

Bir süre sonra Hami boğazını temizledi ve konuşmaya başladı. "Kıdemli Şansgetiren'leri kendi tarafınıza çekmeniz gerekiyor, Fener'lerle sağlam ilişkiler kurmuş olanları. En kısa zamanda bir personel toplantısı yapmanız gerekiyor. Eğer büyük değişiklikler yapacaksanız olabildiğince çabuk yapın, insanlar savaşın sokaktaki etkilerini görmeyi beklerken burada hâlâ vaktiniz var."

Shae başını sallayarak onayladı. "Değişiklikler yapmayı plan-

lıyorum. Doru'nun hamlelerinin Klan'ı yeterince zayıflattığının farkındayım. Çok fazla yatırım kararı yalnız onun tarafından verildi; biz ise dikkatli ve tepkiliydik; Fener'lerin fırsat kollamak yerine önce bize gelmesini bekliyorduk. Bu durum Dağ'a karşı elimizi zayıflattı." Shae Hami'nin de bu şekilde düşündüğünü biliyordu, ama sözlerini dikkatle seçiyordu, adamın memnuniyetsizliğinin nedenlerini araştırıyor ya da ona baskı yapıyor gibi görünmek istemedi. "Ofiste sence Doru'ya sadık kaç kişi vardır ve pozisyonlarında kalmaları bir sorun yaratır mı?"

"Düşündüğünüzden daha azdır," dedi Hami, Shae adamın gözlerindeki parıltıdan Yun Dorupon'a karşı duydukları ortak antipatiye doğru anda vurgu yaptığını anladı. "Yun-jen son zamanlarda ofiste pek sevilmiyordu, birçok insan en az beş sene önce emekliye ayrılması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Sadık müttefiklerinden çoğu öylesine yaşlandı ki tazminatla emekli edilebilirler. Yeterince bütçelendirmediği ya da parçaladığı departmanlardan sağlam müttefikler bulabiliriz; iyi işletmelerin Dağ'a gittiğini gören Şansgetiren'ler gibi. Değişikliğe istekli olacaklardır."

Hami'nin yüreklendirici bir tonla kullandığı *bulabiliriz* sözcüğü Shae'nin dikkatini çekti ve sakınmasızca, "Lan-jen öldürülüp Lider beni buraya atamadan önce bir sonraki Kılavuz olması en muhtemel aday kimdi?" diye sordu.

Hami'nin çenesi gerildi, ancak dürüstlüğüne engel olmadı. "Woon Papidonwa."

"Ağabeyimin Yaver'i." Shae bunu düşünceli bir biçimde, sanki Woon'u ilk kez değerlendiriyormuş gibi söylemişti. "İyi bir adam, Klan'daki herkesçe saygı gören biri, biraz ağırbaşlı gerçi ama olsun. Onu Özel Kalem'im yapacağım." Her iki adamın da atamalardan önce fikirlerinin alındığına inanması iyi olacaktı. "Şimdiki Kıdemli Şansgetiren, Pado Soreeto; Doru'ya sadık biri mi?"

"Evet. On iki senedir Kıdemli Şansgetiren."

"Onu kovuyorum," diye açıkladı Shae. "Artık Kıdemli Şansgetiren sensin, Hami-jen. Böyle zor bir zamanda Klan'ın zorluklarına göğüs germekte istekli olacağına inanıyorum, bana gösterdiğin net bakış açına güvenerek."

Hami bu ani terfiye şaşırmış görünmüyordu, ama duraksadı. Shae endişesine yenik düşmemeye çalışarak adamın yanıt vermesini bekledi. Endişesi Hami'nin istifa etmesiydi; Klan'dan ayrılması değil elbette, onun gibi kıdemli bir Yeşil Kemik için neredeyse imkânsızdı bu, ancak Kılavuz'un ofisi dışında bir fırsat kovalamakta özgür olurdu, Klan işlerine bakabilir ya da nüfuzlu bir Fener için çalışmaya başlayabilirdi. Elbette kariyerinde bir adım geri gitmiş olurdu, ancak daha iyi kazanabilirdi. Onun ayrılması ise birçok kişinin ayrılmasını tetikleyebilirdi. Ancak Shae doğru kartlarla oynamıştı; bir süre düşündükten sonra, Hami "Onur duyarım, Kaul-jen," diye yanıtladı.

"O onur bana ait," dedi ve gün boyunca ilk kez gülümsedi. "Tavsiye ettiğin gibi, aceleyle işe koyulmalıyız, yarın sabah kıdemli çalışanlara duyuruları yaparak başlayalım. Bu öğleden sonra tekrar görüşebilir miyiz? Yarınki toplantı için bir planımız olsun."

Hami başını salladı ve ayağa kalktı. Odaya girerken bariz biçimde taşıdığı şüphe, yerini şimdi hafif bir şaşkınlığa ve işe dönme isteğine bırakmıştı. "Hazır olacağız." Girişte olandan daha derin bir saygıyla onu selamladı, sonra odadan çıktı. Gittiğinde, Shae gözlerini kapadı ve nefesini bıraktı. İkisi tamamdı, binlercesi ise sırada bekliyordu.

***

Ertesi öğleden sonra, işçiler ofisin altını üstüne getiriyor, Doru'nun masasını ve koltuklarını çıkarıp yenileriyle değiştirirken, Shae Kılavuz'un ofisinin kıdemli Şansgetiren'leriyle dolu uzun

toplantı odasına girdi. Muhafazakâr bir mavi etek takımı giymişti, ama bluzunun üzerine iki katlı yeşim boğazlığını takmıştı ve gevşek bağladığı yeşim bileklikleri bileklerinden aşağı sıyrılıyordu. Birçok Şansgetiren yeşim taşımıyordu, diğerlerinin ise genellikle Klan'ın askeri üyeleri kadar çok yeşimi yoktu, ancak elbette yeşilin teşhirine Kekon'un neresinde olursa olsun saygı duyulurdu, Gemi Caddesi'ndeki plazanın en üst katında da durumlar farklı değildi.

Shae onu inceleyen insanları fark etmişti. Çoğu erkekti ve hepsi kendinden daha yaşlıydı. Woon onun sağında, Hami ise solunda oturmuştu. Ellerini cilalı ahşap masaya dümdüz yerleştirdi. "Keşke konuya burada olduğum için ne kadar heyecanlı ve mutlu olduğumu söyleyerek girebilseydim, ancak bu doğru olmaz. Buradayım çünkü ağabeyim, Tanrılar onu ansın, öldürüldü." Odanın tümünü kaplayan huzursuz bir sessizlik oldu. "Bölgelerimiz ele geçiriliyor, vergilerimiz çalınıyor, işletmelerimiz ise tehdit altında. Kraliyet Konseyi, Kekon Yeşim Birliği'nin denetlenmesine karar verdi, denetimin sonuçları bizim hakkımız olan yeşimin bizden çalındığını ortaya koyacak. Bizler eğitimli insanlarız. Ofislerde çalışıyor, telefon görüşmeleri yapıyor ve defter tutuyoruz. Ancak günün sonunda, biz de klanız."

Masadaki sessizlik bozulmadı ancak bazıları başlarıyla onayladı.

"Yun Dorupon çok uzun süre Meşale'ye sadakatle hizmet etti. Ona bu nedenle saygım sonsuz. Ancak işin doğrusu bu yetersiz kaldı, sonuç olarak rakiplerimiz tarafından yağmalanmaya başladık. Klanımızın ayakta kalabilmesi için, Zirvesiz'i yeniden güçlendirmeliyiz, büyükbabamın ihtimal verdiğinden daha fazla; çünkü Dağ ile aramızdaki bu savaş yalnızca klanımızı değil, ülkemizi de tehdit ediyor." Shae şehrin manzarasına bakarken başını salladı. "Klanlar Kekon'un ekonomisini kontrol ediyor. Eğer Fener'ler, Kraliyet Konseyi, Espen'ler ya da halk Zirvesiz'in kurtulu-

şuna olan inancını yitirirse, ulusun devamlılığına olan inanç da yitirilmiş olur. Yirmi beş yıllık büyümemiz de boşa gitmiş olur. Bunun olmasına izin veremeyiz. Bu yüzden sizden bağlılığınızı istemek durumundayım, Yumruk'ların kanını Boynuz'a adadığından farklı bir bağlılık değil bu aslında."

Shae başını sırasıyla Woon ve Hami'ye çevirdi. "Bu iki adam, size tanıştırmama gerek yoktur, bana bağlılıklarını sundular. Sadakatlerini ve deneyimlerini yanıma almak benim için bir onur. Woon sağ kolum, Kılavuz'un Gölgesi olacak. Hami ise bugünden itibaren geçerli Kıdemli Şansgetiren olacak. İleride bizi nelerin beklediğine dair birkaç sözü olacak."

Hami söze başladı. "Önümüzdeki iki hafta boyunca tüm kıdemli pozisyonları değerlendireceğiz. Bu değerlendirmenin bir kısmı Kılavuz'un ofisindeki geçmiş işlemlerin detaylı bir muhasebesini kapsayacak. İlerleyen hafta ve aylarda ise, bazı çalışan değişiklikleri yapacağız, Fener'lere ulaşarak yeni Şansgetiren'ler işe alacağız. Eğer bu koşullarda görevinizi sürdüremeyeceğinize inanıyorsanız, Klan istifanızı kabul edecek ve hizmetleriniz için size tazminat ödeyecektir. Günün sonuna kadar kararmızı bize bildirin."

Shae masadakilerin afalladığını ve durumdan duydukları memnuniyetsizliği sezebiliyordu, ancak Hami'nin de öngördüğü gibi, sayıları beklenenden daha azdı. İnsanlar Yaver'e ve Hami'ye saygı göstermeye ya da en azından ters düşmemeye alışıktı, Hami'nin Doru'ya yönelik geçmişte yaptığı eleştiriler birçok kişi tarafından gizliden gizliye desteklenmişti, Yumrukvari kuvvetiyle dikkati kendinde toplayabiliyordu. Shae, Klan'da en fazla saygı gören iki adamı yanına almış olmakla, Şansgetiren'lerin kendine karşı önyargılarının biraz olsun azaldığını görebiliyordu. En azından, Hami ve Woon Shae'nin acil gündeminin kalanını ana hatlarıyla açıkladıklarında herhangi bir başkaldırma olmamıştı.

Günün sonunda Shae, demonte mobilyalarla dolu ofisindeki

yeni sert koltuğuna oturdu, oda döşeme ve duvar kâğıdı kokuyordu. Selefinin koyu renk, doldurulmuş deri mobilyaları ve ağır püsküllü perdelerinin yerini minderli kanepeler, açık raflar ve bakır küre lambalar almıştı, bazıları hâlâ plastiklere sarılı olup hâlâ yerleştirilmemişlerdi. Çalışanları birçoğu evlerine gitmişti, binanın büyük çoğunluğuna bir sessizlik hâkimdi.

Shae küçük bir mucize gerçekleştirmiş gibi hissediyordu. İlk kırk sekiz saatte Kılavuz'un ofisini kaybetmemişti. İlk başarısı Fener'lerin kulağına gidecek ve onlar da hakkında olumlu düşünecekti. En azından bir süreliğine. Şimdilik bundan daha fazlasını isteyemezdi.

Duvardaki telefon çaldı. Shae telefonu açıp yanıt verdi. Acı içindeki bir erkek sesi Yun Dorupon ile konuşmayı talep ediyordu.

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Shae.

"Bana bunu yapmayın," diye çıkıştı telefondaki adam. "Ona arayanın Turizm Bakanı olduğunu söyleyin, Kraliyet Konseyi'nden. Ülkeden yalnızca üç haftalığına ayrıldım, döndüğümdeyse bir bakıyorum bütün şehir Yeşil Kemik'lerin savaş alanına dönmüş! Bunun *yabancı basına* nasıl yansıdığını biliyor musunuz? Diğer ülkelerin seyahat acenteleri Kekon'u önerilerinden çıkarıyor. Bu delilik. Yun-jen nerede? Onunla konuşmam gerekiyor."

"Yun Dorupon ne yazık ki sağlık sorunlarından ötürü istifa etmek durumunda kaldı, kendisi evinde dinleniyor," dedi Shae. Bu hikâyeyi Hilo ile birlikte, ihanet dedikodularının Zirvesiz'in üst kademelerinden yayılma riskinin önüne geçmek için uydurmuşlardı.

"İstifa mı etti?" diye neredeyse bağırarak karşılık verdi bakan. "Peki, kim Kılavuz olarak onun yerini aldı? Beni bir an önce ona bağlayın."

"Şu anda konuşuyorsunuz," dedi Shae. "Kılavuz benim. İsmim Kaul Shaelinsan ve eğer söylemek istediğiniz başka şeyler de varsa, çekinmeden söyleyin."

Telefondan şok belirten bir sessizlik duyuldu, sonra anlaşılmaz bir küfür, bir klik sesi ve sinyal sesinin boş vızıltısı.

Shae telefonu tekrar yerine koydu ve kararan havayı izlemek üzere sandalyesini pencereye çevirdi. Eşyalar götürülmeden önce Doru'nun kilitli evrak klasörlerini açtırmıştı ve şimdi pırıl pırıl yeni masasının üzerine yayılmış olan dokümanlar Zirvesiz'in tüm operasyonlarını ortaya koyuyordu. Shae masanın etrafında döndü, en üstteki klasörü aldı ve kucağına koyup açtı. Gece henüz başlıyordu ve önünde çalışarak geçireceği saatler vardı.

BÖLÜM 40

Lider Olmak

Hilo, Lan'ın çalışma odasını kullanmak istemiyordu; ona yakışmayacaktı. Fazlasıyla resmi ve çok fazla kitapla dolu bir odaydı; Lan gerçekten tüm bu kitapları okumuş muydu acaba? Bir yandan odayı değiştirmek de istemiyordu, bu yüzden toplantılarını arka bahçenin avlusundaki masada yapıyordu.

Maik kardeşler tıpkı göç halindeki piyade erleri gibi yorgun ve kirli görünüyordu; yüzleri tıraşsız, giysileri kanlı ve silahları lekeliydi. Hilo duş alıp değişmeye fırsat bulmuştu, ama daha iyi göründüğünden şüpheliydi. Tüm geceyi Armpit'te geçirmişti. Poor Man's Road'u kazandıktan sonra hiçbir bölgenin geri alınmasına izin vermeyecekti. Dövüşler Spearpoint'e ve Junko'ya kadar uzanmıştı, ama sabaha karşı, Zirvesiz hâlâ tüm bölgelerini elinde tutuyordu. Şehrin bir başka yerinde ise böyle olmamıştı.

Hilo bir parça ekmek kopardı ve sessizce oturan Maik'lere bakarken yedi. Nihayet, "İkiniz de konuşmak istemediğinize göre, durum kötü olmalı," dedi.

Kehn yanıtladı. "Docks'un güney bölgesini kaybettik. Yumruk'larımızdan üçü ve Parmak'larımızdan on biri dün gece öldürüldü. Dağ yeşimi de kazandık elbette, ama yeterli değildi. Gont ve adamları Twice Lucky'de kamp kurmuş."

Hilo sordu. "Hangi Yumruk'larımız?"

"Asei, Ronu ve Satto."

Lider'in yüzü buruştu. Maik'ler aurasının alev aldığını hissetti. Hilo elindeki ekmeği tabağına fırlatıp elini ağzına kapatırken yere baktılar. Usulca, "Tanrılar onları ansın," dedi.

"Tanrılar onları ansın," diye tekrarladı Maik'ler de.

"Bay Une'den ne haber?" dedi Hilo.

"Twice Lucky'nin sahibi mi?" Kehn somurttu. "Taraf değiştirmiş."

Hilo burnundan soludu. Gont'un zavallı adama Klan değiştirmek ve çok daha kötü bir alternatif arasında bir seçim hakkı sunduğundan bile şüpheliydi, ancak ne olursa olsun eğer Twice Lucky gibi bir işletme elden gidiyor ve Bay Une gibi uzun yıllardır Zirvesiz'e bağlı biri bile taraf değiştiriyorsa, Klan'ın hiçbir mülkü güvende değil demekti. Bu iç karartan fikrini Maik'lerle paylaşırken kaşlarını çattı: "En iyi Fener bile kendini kurtarmak için mürekkep balığı gibi bir başka renge bürünebiliyor."

"Orayı geri almalıyız," diye ısrar etti Tar. "Gont orada oturup bekleyerek bizimle alay ediyor. Bulunduğu yerden Docks'a inebilir, Junko ya da Forge'a da saldırabilir. Satto'nun yeşimini alan adamlar hâlâ orada; gidip geri alabiliriz."

"Peki, Twice Lucky'ye gidip bir saldırıyı üstlenebileceğimizi nereden çıkardın?" diye sordu Hilo. "Gont'un karşısına çıkabilmek için geriye kalan tüm Yumruk'larımıza ve küçük Parmak ordumuza ihtiyacımız olacak. Armpit'ten ise kimseyi geri çekemeyiz. Sogen'den haber var mı? Seni o bölgeyi alman için göndermiştim, hallettiniz mi?"

"Hayır," dedi azarlanan Tar.

Wen elinde bir tabak küp küp kesilmiş karpuz ve bir sürahi naneli su ile mutfağa geldi. "Teşekkürler aşkım," dedi Hilo. Wen içeceği bardaklara doldururken bir elini kadının kalçasına attı. Wen limon yeşili bir elbise ve bacaklarının şeklini ortaya çıkaran

topuklu sandaletler giymişti. Wen'in Boynuz'un evinde kalıyor olması bugünlerde Hilo'nun hayatında olup biten tek iyi şeydi. Ev artık Kehn'e aitti, her şey hâlâ yerli yerindeydi, ancak sevgilisi ana eve yalnızca kısa bir yürüyüş mesafesi uzaklıktaydı ve en önemlisi, arazi sınırları içinde güvendeydi. Hilo'ya belli belirsiz bir şekilde gülümsedi, sonra nişanlısı ve ağabeyleri konuşmalarına devam edebilsin diye onları yalnız bıraktı.

"Twice Lucky'yi geri alacağız," dedi Hilo, Tar'ın aslında ona kızgın olmadığını anlaması için ses tonuna özen göstererek. "Ama hemen değil. Gont hemen bir saldırı düzenlememizi bekliyor olacak. Onları Docks'tan uzağa çeksek bile, bize pahalıya mal olur." Başını iki yana salladı. "Daha iyi bir zamanda saldıracağız."

"Peki, ne zaman oluyor tam olarak?" Kehn bardağından bir nane yaprağını alıp ağzına attı.

"Artık Boynuz sensin, Kehn," dedi Hilo gözlerini kısarak. "Sen söyle. Karar ver, sonra da bana söyle, ben de sana bunun onayını vereyim ya da yeniden değerlendirelim. Lan ve benim aramızda da bu şekildeydi. Asla ona karşı çıkmadım, ama ne yapmam gerektiği biri tarafından söylensin de istemedim hiçbir zaman. Karar alma yetkisinin bana ait olduğunu biliyordum; ona yalnızca aklımdakileri anlatmak ve istediklerimi almak için gittim." Keyfi kaçmıştı.

Azar işitme sırası Kehn'deydi. "Pekâlâ, Hilo-jen," dedi. "Bizden memnun değilsin, bunu görebiliyoruz. Daha çok çabalarız."

"Siz benim kardeşlerimsiniz; kız kardeşiniz karım olacak. Eğer size karşı dürüst olamayacaksam ailem yerine koymayayım." Hilo suyunu tek bir yudumda içti ve soğuk bardağı bir dakika boyunca alnında tuttu. "Bazı değişiklikler yapıyorum. Bildiğiniz gibi Woon Shae'ye yardım etmek için Kılavuz'un ofisine taşındı. Onun için en doğru yer orası, gerçekten fayda sağlayabilir. Tar, seni Yaver'im yapacağım."

Tar gözlerini kırpıştırdı. Sonra pat diye, "Seni bu kadar büyük bir hayal kırıklığına mı uğrattım, Hilo-jen?" dedi. Ayağa kalkacakmış gibi sandalyesini geri itti. Yeşim aurası kafa karışıklığı ile bulanıklaşıyordu. "Ben... *Sekreter* değilim! Ben Boynuz'un sağ koluyum, Klan'ın yeşil tarafına aidim, biliyorsun bunu. Bana telefon açtırmak ve bahçeleri sulatmak mı istiyorsun?"

"Böyle saçma şeyler yapmayacaksın." Hilo yeniden alevlenen bir sabırsızlıkla genç Maik'i sandalyesine kilitledi. "Bu tür şeyleri kendi çalışanlarına yaptırırsın. Benim diğer işlerimi yapman için sana ihtiyacım var. Önemli işler bunlar ve yalnızca bana hesap vereceksin. Şu anda Boynuz'un uğraşmasına razı gelebileceğim işler değil, özellikle de bu kadar yoğun, bu kadar savaşın içinde iken. İki adamını sana yardım etmeleri için seç, en kıdemli Parmak'lardan asla dikkatsizce ağızlarından laf kaçırmayacak iki tanesini; senin için kılıçlarını kana bulamaktan çekinmeyecekleri seç. Bu sanırım sana Yaver'in görev tanımını değiştireceğimi anlaman adına fikir verir."

Tar yerine oturdu, hâlâ kafası karışıktı ama geçici bir sessizliğe büründü.

Hilo Kehn'e döndü. "İlk Yumruk olarak kimi seçeceksin?"

Kehn çenesini kaşıdı. "Juen ya da Vuay."

"Hangisi?" diye buyurdu Hilo.

Bir saniyelik bir duraklama oldu. "Juen."

Hilo başıyla onayladı. "Güzel." Birkaç şey daha söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ancak Shae'nin hayal kırıklığı ile ağırlaşan yeşim aurasının ana evin girişinden onlara doğru yaklaşmakta olduğunu Algıladıklarında üçü de duraksadı. Hilo, "Sanırım Kılavuz benimle konuşmak istiyor," dedi. Dudakları hafif alaylı bir gülümseme ile kıvrılmıştı.

"Lider olmanın eğlenceli yanları," dedi Tar, o ve Kehn kalkarken.

Hilo'nun gülümsemesi anında kayboldu. "Ben hiçbir zaman

Lider olmak istemedim. Sırf Lan'ın yerinde şu an ben varım diye vergisini ödemeye devam eden insanlar var. Bunu asla unutma."

Maik kardeşler birbirlerine birer bakış attı, sonra belli ki bugün liderlerinin ters tarafını yeterince tattıklarına karar vermiş olacaklar, onu selamlayıp çekildiler.

Hilo sigara bulabilmek için ceplerini yokladı ve paketinin boş olduğunu gördü, Shae gelene kadar karpuz tabağını çekiştirdi ve Shae gelince sandalyesinin tepesine dikilip ona öfkeli bir bakış attı. "Kraliyet Konseyi ile toplantı yapmalısın," dedi.

"Otursana, Shae. Sanki yaramaz bir köpekmişim gibi kollarını kavuşturup tepemde durarak beni geriyorsun." Hilo bardağını yeniden suyla doldurdu ve sandalyelerden birinin önüne bardağı iterek ona oturmasını işaret etti.

Shae somurttu. "Keşke yaramaz bir köpek kadar kolay biri olsaydın," dedi. Ama oturdu, bacak bacak üzerine attı ve bardağı aldı. Hilo ona bakarken gülümsemeden edemedi. Wen'in Boynuz'un dairesinde oturması dışında, memnun olduğu bir diğer şey de Shae'nin geri dönüşüydü. Kız kardeşi son zamanlarda kendi gölgesi gibiydi, Hilo için ona yalnızca bakmak bile utanç vericiydi, onu her gördüğünde kendine kızıyor ve suçlu hissediyordu, sanki kız kardeşi de her kararıyla onu ve ailesini utandırmaya çalışıyor gibiydi. Caun'un olayı üzerine dairesinde tartışmaları günlerce Hilo'nun aklını kurcalamıştı. Şimdi aurasındaki keskinlik, tanıdık kuvveti ve kendisine yönelmiş olan gaddarlığı Hilo için acı tatlı bir teselliydi. Keşke, *keşke,* daha önceden olsaydı.

"Beni duydun mu?" dedi Shae.

"Önce benim senden bir iyilik istemem lazım," dedi Hilo. "Wen'e bir iş bulmanı istiyorum. Klan'ın içinde olsun, şehrin güvenli bir bölgesinde, kendini faydalı hissedebileceği bir iş. Şimdiki işi onun için yeterli değil. Daktilo ve diğer sekreterlik işlerinden anlıyor, ama daha fazlası onu çok mutlu eder."

"Benden gerçekten zamanımı bununla harcamamı mı istiyorsun?" diye sordu Shae.

"Çok zamanını almaz. Woon'a etrafa sormasını söyle; daima yardıma ihtiyacı olan bir Fener bulunur. Acil değil, ama ağabeylerinin ve benim her gidişimiz onun için çok zor, çok fazla dışarı çıkması da güvenli değil." Boynuz'un evine dönüp bir göz attığında Wen'in siluetinin mutfak penceresinde olduğunu gördü."

"Pekâlâ," dedi Shae. "Sorarım. Konseyden bahsedebilir miyiz?"

Hilo üzerine bir yorgunluk çöktüğünü hissetti. "Neden konseyle buluşmam gerekiyor?"

Kılavuz'un çenesi inanamıyormuş gibi açıldı. "Kraliyet Konseyi ülkenin hükmeden birimi. Yaşanan onca şiddetten ve ticaretin, dış ilişkilerin ve yeşim gelirlerinin bozulmasından ötürü korkuyorlar. Konsey üyeleri durmaksızın Kılavuz'un ofisini arıyorlar. Şansölye Son kendisinden fikir almadığın için kendini kaybetmiş. Lider'den duymak istiyorlar. Lan onlarla düzenli olarak buluşuyordu, şimdiyse sana hiç ulaşamıyorlar."

"Meşguldüm," dedi Hilo kupkuru bir sesle.

"Askerlerinin başında," dedi Shae. "Hâlâ Boynuz gibi davranıyorsun. Artık ön sahalara ait değilsin. Bu artık Maik Kehn'in işi."

"Yardımıma ihtiyacı var."

"O zaman belki de onu Boynuz yapmamalıymışsın."

Hilo da biraz önce Kehn'e karşı sert çıkmıştı, ama yokluklarında onları başka birinin eleştirdiğini duymaya dayanamıyordu. "Kehn en iyi Yeşil Kemik'lerimden birisi; Klan'ı için elinde olsa yüz kez canını verir."

Shae kıpırdamadan yerinde oturuyordu. "Hayal gücü olmayan bir asker, bunu biliyorsun."

"Geçen haftaya kadar ben Boynuz'dum, Boynuz'u yönetmek de *benim* işim, senin değil." Soğuk soğuk, "Küçük kız kardeşim-

den ders alacak havada değilim pek. Seni tüm kararlarımı sorgulayasın diye Kılavuz yapmadım," dedi.

Shae dudağını büktü. "İstifamı mı istiyorsun?"

Hilo bu alaycılığa karşılık verdi. "Lanet olsun, Shae, *niye* sürekli beni kışkırtmak zorundasın?" Yanındaki boş sandalyeyi bir ayağıyla itti ve sandalye devrildi. Metal kollar verandanın zemininde büyük bir gürültü çıkardı. Hilo oturduğu yerde gevşedi. Shae her zaman böyleydi, onu kışkırtmaktan zalimce bir zevk alıyordu, büyükbabasının her zaman kendi tarafını tutacağını biliyordu. Hilo büyüyüp öfkeli ve şiddetli birine dönüştükçe, Shae de daha fazla kayırılan taraf olmuştu, daima daha akıllı ve daha disiplinli olan torundu o. Gerçekten de, ikisi çocukken öyle bir kavga ederdi ki, Lan'ın her seferinde yanlarında olup araya girmesi iyi olmuştu, diğer türlü birbirlerini günün birinde gerçekten öldürebilirlerdi.

İkisi de bir dakika boyunca konuşmadı. Yeşim auraları birbirine karşı tetikteydi ve elektrik yüklü gibi birbirine batıyordu. "Birbirimize ters düşemeyiz, Shae, artık olmaz. Senden bana yemin etmeni istedim ve ettin, bu bana saygısızlık etmemen gerektiği ve *böyle şeyleri* yapmayacağın anlamına geliyor." Parmağını Kılavuz'un evine doğrultu. "Doru'yu bana sormadan affetmen." Karpuzun çekirdeğini iğrenir gibi tükürdü. "*Doru*! Aylar önce yerin dibini boylamış, şimdi kurtçukları besliyor olmalıydı, ama Lan iş büyükbabamın duygularına gelince fazla yumuşaktı. Şimdi de sen böyle davranıyorsun, yılanın yaşlı adamla birlikte vakit geçirmesine izin vererek."

"Sen de ona bu şansı vermemiz gerektiğine ikna olmuştun," diye yapıştırdı Shae. "Doru'dan senin ettiğinden de fazla nefret ediyorum ben, ama büyükbabam bugün günlerdir ilk defa odasından çıktı. Penceremden gördüm onları, Hilo. Ben de tıpkı senin gibi tüm gece çalışıyordum. Doru'nun büyükbabamın

tekerlekli sandalyesini ittiğini gördüm, avluda her zamanki gibi çaylarını içip aynı masada satranç oynayacaklardı. Gülümsüyordu. Yeşimi olmasa bile, gülümsüyordu. İçinde hâlâ yaşam enerjisi var. Büyükbabamın iyiliği için buna değer."

"Bir hainin bizimle yaşamasına da değer mi? İki Parmak'ımı gece gündüz onların başında nöbet tutmaları için ayırmama değer mi? Doru'nun kaybedecek bir şeyi yok. Bizim için tehlikeli."

"Yeşimini aldığın yaşlı bir adam yalnızca," diye yanıtladı Shae. "Lan'ın istediği şeye tamamen karşıydı, bu da onu bir hain ve kötü bir Kılavuz yapar, ama bize kişisel olarak bir zarar vermek isteyeceğini sanmıyorum." Hilo'nun ikna olmamış öfkesinden korkmuyordu. "Bana kızgınsın, ama Lan'ın da böyle yapacağını içten içe biliyorsun."

Hilo duyduğu şeyden pek memnun olmamıştı. Eğer farklı olarak büyükbabaları Doru için fazlasıyla ileri gitmiş olsaydı, her şey daha kolay çözüme kavuşurdu. "Demek istediğim şu," diye gürledi, "bu kararı bana danışmadan aldın. Canın nasıl isterse o şekilde davrandın, *uygunsuzca*, tıpkı... " Kendine hâkim oldu, ama Shae'nin yüzü çoktan taş kesilmişti.

"Tıpkı ne gibi?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Tıpkı Espen'e taşınmam gibi mi? Jerald ile görüşmem gibi mi? İzin almadan yeşimimi çıkarmam gibi mi?" Hilo'yu şaşırtan bir yaralanma vardı sesinde. "Bunları söyleyecektin, değil mi?"

Tüm bu konuşmalar Hilo'nun tadını kaçırıyordu. Üç Yumruk'u ölmüştü, iyi adamlar, değerli Yeşil Kemik'ler, tümü ölmüştü. Ailelerine cenaze zarfları vermesi gerekiyordu. Şehrin ona ihtiyacı vardı ve dışarıda olması gerekliydi, savaş verilmeye devam ediyordu, burada oturmuş kız kardeşiyle didişiyor olmamalıydı. "Sana söyledim," dedi sessizce, kalan tüm sabrını zorlayarak, "Geçmişi unuttum ben. Tekrar gündeme getirmeyeceğim. Şimdi

tek önemli olan geriye yalnızca ikimizin kaldığı. Sen benim Kılavuz'umsun ve ben bunun için minnettarım. Bana ne söylemek için geldiysen onu söyle."

Shae bir şey söylemeden onu süzdü, sanki sözlerinin gerçekliğini tartmaya çalışıyormuş gibiydi. Kız kardeşi iyiliğe asla inanmıyordu. Nihayet, pes etmiş göründü; yeşim aurası sakinleşti ve isteksiz bir uğultuya dönüştü. "Konsey üyeleri klanlar arasında anlaşmalı bir ateşkes talep ediyor."

Hilo'nun dudakları içeri kıvrıldı. "Ateşkes mi? *Ateşkes* falan olmayacak. Ağabeyi toprağın altında yatarken kim ateşkesi kabul eder? Ayrıca o yeşimsiz Konsey kuklalarının Klan ilişkilerine bir şey söylemeye ne hakkı var? Bu Yeşil Kemik'ler arasında bir şey, politikacılar karışamaz."

"Kraliyet Konseyi ulusal sorunlar çıkabileceğinden endişeli. İki büyük Klan arasındaki savaş ulusal bir sorun anlamına geliyor, bu yüzden de endişe duyuyorlar.

Hilo kaşlarını çattı. "Şansölye, Zirvesiz'in adamı. Konseyin çocuk oyuncağı olması gerekmiyor mu? Bunun için yeterince Fener'imiz yok mu?"

"Var ve onlar da göz ardı ediliyor olmaktan dolayı mutsuzlar. Onlar Parmak ya da Yumruk değil, söylediğin her şeyi yaptıramazsın, Hilo. Onlar klana para ve nüfuz için bağlılar, yeşim ve kardeşlik için değil. Eğer onların endişelerini dinlemezsen, fikirlerini Klan'daki diğer Fener'lerle paylaşırlar. Dağ'ın da onlarla aynı seviyelerde adamları var, Ayt'a müttefiklerimizi yitirmekte olduğumuzu haber verebilecek adamlar. Eğer işler kötüleşirse, ticaretimiz toptan yok olacak, Gont'un bir kez daha kan dökmesine gerek bile kalmadan hem de. Her şeyden önce, aralarında klana bağlı olmayan konsey üyeleri de bulunuyor, eğer savaş böyle sürerse politik güç kazanacaklar ve halk Yeşil Kemik'lere düşman kesilecek."

Hilo başını geriye yasladı ve kasvetle kiraz ağaçlarının dallarını seyretmeye başladı. Shae ise öne eğildi ve ağabeyinin dikkatini yeniden üzerine çekebilmek için elinin tersiyle masaya vurdu. "Gözden geçirmemiz gereken en önemli kısım da şu. Konsey Espen'lerle ve diğer yabancı devlet ve şirketlerle işleri yürüten politik gövdemiz. Eğer konseyi yok sayarsan, eğer onu var olan düzeni yürütemeyecek, yetersiz ve güçsüz bir kurum olarak gösterirsen, *onları* artık devletle iş yapmalarına gerek olmadığına karar vermekten ne alıkoyacak? Onları yeşimi biriktiren ve diğerlerinden gizli kristal üreten klana doğrudan gitmekten ne alıkoyacak? O Klan biz değiliz bu arada."

"Meseleyi anladım," diye homurdandı Hilo. "Şansölye Son ve Kraliyet Konseyi ile görüşeceğim. Onlara ne söylemem gerekiyor?"

"Duruma göre değişir," dedi Shae. "Savaşı kazanmamız için ne lazım?"

Hilo düşüncelere daldı. Ayt ve Gont ölmediği ve klanları yok olmadığı sürece hiçbir şeye gerçek zafer diyemezdi, ancak yakın vadede yapılacak tüm bölge savaşlarında galip gelmenin ve Dağ'ın Zirvesiz'i fethetmeyi umut etmeyi bırakmasına yetecek kadar fazla işini zarara uğratabilmenin daha ulaşılabilir hedefler olduğunu kabul etmek zorundaydı. *Eğer Fener'lerimiz bizim yanımızda kalırlarsa, kalan bölgelerimizi de sene sonuna kadar elimizde tutabiliriz, böylece daha iyi bir pozisyonda oluruz,* diye düşündü. "Bu sene Akademi'nin vereceği mezun sayısı, Wie Lon'unkinden daha fazla. Bahara kadar eksiğimizi kapatacak sayıda Parmak'ımız olacaktır." Yanağının içini kemirdi ve daha az umutlu bir sesle, "Bizim için işler kötü gidebilir, gerçi, şimdiden sonra. Dağ içinde bulunduğumuz durumu biliyor. Her şeyi çabucak bitirebilmek için çok kan dökecekler."

Shae başını salladı. "Onlar da KYB denetiminin sonuçlarının

halka sunulacağı ve üzerinde oynanmış faturaların yeniden düzenleneceği günlere kadar savaşı uzatmak istemiyorlar. Çoktan kaybedilen yeşim için yapacak bir şey kalmamış olabilir, ama eğer halk onlara düşman kesilirse, fethedilen ya da itilaflı bölgeleri ellerinde tutmaları onlar için çok daha zor olacaktır." Kılavuz bir yudum su içti, konuşurken avluyu düşünceli bir tavırla süzüyordu. "Konsey seni ve Ayt'ı uzlaşabilmeniz için bir odada buluşturmak istiyor. Bırak bunu yapsınlar. Onlara istekli olduğumuzu gösterelim. Bu durum Fener'leri de yatıştıracak, onları tarafımıza çekecek ve barışa yakın bir pozisyonda olduğumuzu düşündürdüğümüz sürece Espen'lerin de harekete geçmesini önlemiş olacaktır. Bu tutumu ne kadar uzun sürdürebilirsek, uzlaşmadaki pozisyonumuz o kadar güçlenecektir. Bahara kadar oyalanmak için konseyi kullanabiliriz."

Lider iç geçirdi. "Tüm bunlar, konsey, KYB, Espen'ler, tüm bu *politik* şeyler. Bunlar bana göre değil. Daha önce hiç umurumda olmamıştı."

"Artık olmak zorunda," dedi Shae kararlı bir sesle, ancak gözlerinde beklenmedik bir sempati okunuyordu. "Ben Kılavuz olarak ancak bu kadarını yapabilirim. Sen Lider'sin. Sokaklardaki her savaşı kazansak da Klan'ı kaybetmemiz mümkün, savaşın düşündüğünden daha büyük olduğunu anlamak zorundasın. Şimdi, Ayt bizden daha farklı bir seviyede. Belki aylar, belki de yıllardır şehrin bölgelerinde bize karşı avantaj kazanabilmek için uğraşıyor; kristal üretimiyle, KYB'yi atlatmakla, yeşimi kaçırmakla... Tüm bunlar bir Yeşil Kemik'in yapmayı hiç düşünmeyeceği şeyler. Eğer biz de bu düşünce seviyesine çıkıp onu yenemezsek, ayakta kalamayız, Dağ'ı yok etmek şöyle dursun." Sesine soğukkanlı bir kin yerleşmişti. "Yenmekten değil, yok etmekten bahsediyorum."

Hilo kız kardeşine bakarken parmaklarını düşünceli biçimde sandalyesinin metal koluna vuruyordu. En sonunda, "Geçmişi önüne getirmiyorum, sana yapmayacağıma dair söz de verdim, ama bana şunu söyle: Kim ayrıldı, sen mi yoksa Jerald mı?"

Shae ayağa kalktı ve bakakaldı. "Bunun *konuyla* ne ilgisi var?"

Hilo gülümsedi, günlerdir hissetmediği bir hafiflikle. "Merak ettim."

"Sanırım karşılıklıydı." Kaşlarını çattı, sonra sessizce düzeltti. "O ayrıldı."

Hilo da sandalyesinden kalktı. Vücudundaki onlarca yara ve ağrı kendini hissettiriyordu, ama gülümsemeye devam etti. "Farkına varmış," dedi.

Shae ağabeyi masanın etrafından dolaşıp sandalyesinin yanma gelirken ona tehlikeli yan bakışlar attı. "Bu da ne demek?"

"Biz küçük birer çocukken, seni döverdim, ama sen yenilgiyi asla kabul etmezdin. Asla. Yüzüme tükürür, ben bakmıyorken üzerime atlardın. Asla oluruna bırakmazdın. Bir keresinde neredeyse kafamı eziyordun, hatırlıyor musun? Akademi'de, adeta bir makine gibiydin; kimsenin terli görmesine izin vermezdin, özellikle de benim. Bütün erkeklerin senden ödü kopardı. Her zaman o ödlek üniformalı yabancılar için biraz fazla akıllı ve tehlikeli olmuştun, bilmiyor musun bunu? O senden önce farkına varmış durumun, hepsi bu." Hilo kollarını Shae'nin omuzlarına doladı ve ona sarıldı, sonra kulağına eğilip fısıldadı. "Tabii istersen her an gidip onu öldürebilirim."

"Defol git başımdan, Hilo," diye carladı Shae. "Eski sevgililerimi kendim öldürürüm."

Hilo güldü, içten içe kız kardeşinin sırf kendini kanıtlamak için bileğini falan kırmasını bekliyordu. Shae bir tepki vermeyince, onu yüzünden öptü ve bir başına bırakıp yürüyerek eve döndü.

BÖLÜM 41

Sınıf Birincisi

Kaul Dushuron Akademisi'nde, finallerden iki ay önce Ön Testler yapılıyordu, dönemin sonunda yağmurlu bahar mevsimi gelmeden önce de final Testleri gerçekleşiyordu. İki hafta süren ve halka açılmadan tamamlanan Testlerden farklı olarak, Akademi'nin ustaları tarafından gizli kapaklı yönetilen Ön Testler bir günlük, halka açık spor müsabakalarını andırıyordu. Etkinliğin temel odak noktası altı yeşim disiplini olmakla birlikte, gerçek Kekon tarzında şiir dinletileri, zihinsel matematik ve mantık oyunları da coşkulu takipçilerin ve bahisçilerin ilgisini çektiğinden, bu branşlarda da müsabakalar yapılıyordu.

Bir ay öncesine kadar Anden, Ön Testler için heyecanlıydı, şimdiyse onları yalnızca mezuniyetinin önündeki bir engel olarak görmeye başlamıştı ve odaklanması için bir neden verdiğinden, bir dereceye kadar önemli buluyordu. O sabah kahvaltısını sessizce bitirdi, yemek salonunda da diğer sekizinci sınıfların gergin şakalaşmalarına katılmadan, makine gibi oturdu. Yayımlanan takvimi dikkate almış ve sabahki karşılaşmalarda elinden geleni yapmıştı, ama her müsabakanın ardından skorlarını kontrol etmeye çalışmamış ya da her maçtan sonra duyuru panosundaki güncellenen skorlara bakmak için biriken sınıf ar-

kadaşlarının kalabalığına da katılmamıştı. Görünüşte, Ön Testler öğrencileri yakında girecekleri çetin sınavlara hazırlayacak yoğun ve daha az baskılı bir yöntemdi, ancak çoğu sekizinci sınıf –en azından Klan'da bir pozisyon sahibi olmak isteyenler, ki bu da çoğunluk demekti– sene sonundaki gerçek testler kadar heyecanlanıyordu. Aileleri Ön Testleri izlemeye geliyordu; Klan liderleri de öyle. Boynuz'un ve en kıdemli Yumruk'larının burada olması alışılagelmişti, hangi mezunları Parmak olarak seçeceklerine bakıyorlardı. Kıdemli Şansgetiren'ler akademik müsabakaları seyretmeye geliyordu. Okul yöneticileri ise kuklalarının bugünkü performansına bağlı olarak sonraki iki ay boyunca ya çok sert ya da sadist ve gaddar oluyordu.

Anden'ın umursadığı yoktu. Öğlen yemeğinde neredeyse kimseyle konuşmadı ve yemeğini bitirir bitirmez yemek salonunu terk edip, erkenden kaledeki etkinliğe gitti. Hava serin ve bulutluydu, öğrenciler üniformalarının altına tişörtler giymişti, nefes alışverişleri havada buhar bırakıyordu. Hafif bir rüzgâr vardı ancak kuvvetli değildi, dolayısıyla Anden için endişelenecek bir durum yoktu. On beş metrelik kalın, ahşap direklerle çevrili, oraya varan birkaç kişinin ödüllendirildiği en yüksekteki platformu görebilmek için boynunu uzattı. Adı okunduğunda alışkanlıktan kolundaki deri bilekliği ovuşturdu ve başparmağını üzerindeki yeşimlerde gezdirdi. Bir zil sesi duyuldu.

İvme alabilmek için koştu ve sonra Hafifledi ve atıldı, platformdan platforma, kendini yerçekimine karşı havaya fırlatabilmek üzere tüm yeşim gücünü her iki kolunda ve bacaklarında topladı. Zemin bir anda uzaklaştı; saniyeler öyle uzadı ki daracık noktaların birinden diğerine sıçrarken, sanki o kadar uzun süredir havadaymış ki Hafifleme yeteneğini her an kaybedip yere düşebilir ve tüm kemiklerini kırabilirmiş gibi geldi. Kalp atış-

ları hızlandı, ama derin derin nefes almaya devam ediyordu ve endişeli değildi. Kazanmak ya da kaybetmek arasında bir fark yoktu. Düşecekse bile umrunda değildi. Bakışlarını en yüksekteki platforma sabitledi ve oraya ulaştığında, çok uzaklarda çalan zilin sesini duydu ve hemen ardından yükselen alkışlar, günün en kısa süre rekorunu kırdığını anlamasına yetti.

Yukarıda rüzgâr daha kuvvetliydi; kulaklarında adeta ıslık gibi çınlıyordu. Çok uzakları bile görebiliyordu: yalnızca Akademi'nin arazisini ve Widow's Park'ı değil, aynı zamanda su deposunun parıltısını, orman kaplı Palace Hill'i, kuzeyde kalan Kaul evini ve Janloon'un doğudaki yerleşimini görebiliyordu; toprak çatılar, beton binalar ve çelik gökdelenlerle dolu karışık bir deseni andırıyordu. Bir dakikalığına oturup bacaklarını dinlendirmeyi ve şehri buradan gördüğü kadar barış dolu hayal edebilmeyi diledi.

Geri döndü; inmesi için yalnızca birkaç Hafifleme yeterli olmuştu. Dudo kalenin dibinde beklerken ayak uçlarında zıplıyordu; bir sonraki tur için koşmaya hazırdı. "Hakkınla aldın," dedi Anden'a. "Hiçbirimiz o kadar kısa sürede oraya varmayı başaramayız."

"Pek bir şey yememiştim," diye cevap verdi Anden kibarca, gerçi bu doğruydu. Herhangi bir fark yaratacağını düşündüğünden ya da iştahsızlığının nedeni Ön Testler olduğundan da değildi. Dudo'yu geride bıraktı, gönüllü altıncı sınıflardan bir havlu aldı ve yüzündeki teri sildi. Başını kaldırdığında, seyircilerin arasında en önde Maik Kehn'in oturmakta olduğunu gördü ve bir anda Hilo'nun da orada olacağından emin olarak kalabalığı taramaya başladı. Sonra Maik Kehn'in artık Boynuz olduğunu ve kimsenin Lider'in bu yıl buraya gelebilecek kadar vakti olmasını beklemediğini hatırladı. Maik bu sırada Anden'ın bakışlarını yakaladı ve ona kafa salladı.

Geçen sene bu zamanlar, Anden kalabalığın arkasından testleri seyreden yedinci sınıflardan biriydi. Nemli ve soğuk bir gündü; Anden ellerini ovuşturup nefesiyle ısıtmaya çalıştığını ve ısınabilmek için ayaklarını yere vurduğunu anımsıyordu. Hilo da gelmişti ve en önde, Maik Tar ile birlikte oturmuştu. Anden kuzeninin Maik'le sohbet ettiğini, birbirlerine kimi öğrencileri işaret ettiklerini, gülümsediklerini, alkışladıklarını ve hallerinden memnun olduklarını görmüştü. Hilo molalarda ayağa kalkıp gerinerek, sekizinci sınıflarla konuşabilmek üzere ortalıkta gezinmişti. Ona aralarına karışmış bir Tanrı gibi davranmış, onu saygıyla selamlamış, her sözcüğüne tepki vermişlerdi, Boynuz ise onları yatıştırmıştı. Sırtlarını sıvazlayıp çabalarını takdir etmişti; okuldaki ustalar hakkında şakalar yapıp kendi Akademi yıllarından kalma, öğrenciyken başını nasıl belalara soktuğuna dair hikâyeler anlatmıştı. Anden ise geride durup onları izlemişti.

"Önümüzdeki sene sen de orada olacaksın." Lan, Anden'ın arkasında belirip onu şaşırtmıştı.

"Lan-jen. Lider'in Ön Testlere geldiğini bilmiyordum."

"Fırsatım olduğunda elbette gelmek isterim," demişti Lan. "En azından ödülleri teslim edip birkaç kelime edebilmek için. Sen oraya çıktığında tüm gün burada olacağım." Anden Lider'in kendisi için böyle özel bir çaba harcayacak olmasından ötürü utanarak başını çevirmişti.

"Sen buradayken de Ön Test yapılıyor muydu?" diye sormuştu Anden.

Lan başını iki yana sallamıştı. "Ben ilk mezunlardanım. Büyükbabam ve onun iki hocası Uluslar Savaşı'nın biriminden bir yıl sonra Akademi'yi kurdu. Daha öncesinde de vardı sanırım, ama bir okul değildi, Yeşil Kemik'ler öğrencilerini bodrumda ve gizli kamplarda eğitirdi. İlk sene yalnızca elli kişiydik. Tek bir binamız

ve eğitim alanımız vardı." Akademi'nin arazini işaret etmişti. "Buraya geldiğimde her şey gözüme yeni görünüyor. Gerçi ben mezun olalı on altı sene oldu. Zaman çok çabuk akıyor ve her şey değişiyor."

Lider'in sesinde ufak bir pişmanlık seziliyordu, Anden aklında belirli bir şey olup olmadığını merak etmişti. Asla öğrenemedi; Lan'ın varlığı bazı Akademi üyeleri tarafından fark edilmiş ve hepsi saygılarını sunmak üzere yanına gelmişti. Anden oradan sıvışıp sekizinci sınıfları gıpta ile seyrederken, ne Hilo'nun cazibesine ne de Lan'ın ağırlığına sahip olmadan, günün birinde nasıl gerçek bir Kaul olabileceğini düşünmüştü.

Lan bugün burada değildi, söz verdiği halde olamamıştı. Lan için, tek bir gerçek bu büyük gösterinin tüm anlamını yok etmeye yetiyordu. Ön Testler artık boş ve anlamsızdı, gerçek hedeflerine ulaşması için girmesi gereken bir roldü yalnızca: mezuniyet, yeşim, Klan'da bir pozisyon, ailesine yapılanın intikamı.

Anden'ın bir sonraki testi bıçak fırlatmaydı, Lott'un hemen arkasına yerleştirilmişti ve herkes onu geçmesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Son testi Odaklama olacaktı ya da tüm Akademi öğrencilerinin kullandığı adıyla, Farelerin Katliamı. Hayat yalnızca başka bir hayata Odaklanabilirdi, ama saldırı Odaklanması öğrencilerin birbirlerine karşı halkın önünde yapmasının çok tehlikeli olduğu bir şeydi. Bu yüzden Ön Testlerde sekizinci sınıflar Toplanma Odası'ndaki bir masanın arkasında durur, her birine içinde beş beyaz laboratuvar faresinin bulunduğu birer kafes verilirdi. Tek parmakları dışında farelere dokunmaları yasaktı ve minik fareler üzerinde Kuvvet ya da Saptırma kullanarak hile yapan tüm öğrenciler diskalifiye oluyordu. Zaten popüler olan bu testi geliştirebilmek için pek çok fikir ortaya atılmıştı, kim bir boğaya Odaklanıldığını görmek istemezdi ki? Pratikte ve bütçe nedenli olarak, öneriler daima reddediliyordu.

Odaklanma Anden'ın en yetenekli olduğu disiplindi, annesinin de bu disiplinde ne kadar iyi olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Zil çaldığında, farelere parmağıyla dokunmaya bile gerek duymadı. Bunun için fazla hareketliydiler. İki elini de kafesin üzerine koyup, minik mumlar gibi yanan ve çarpan beş kalbin tümünü hızlıca Algıladı. Rasgele birini seçip, ona odaklandı, avcunu hafifçe topladı ve aşağı indirdi, kısa ve isabetli bir Odaklama savurdu. Farenin kalbinin teklediğini ve durduğunu hissetti. Hayvan hayatını kaybederken kısa, elektrik akımını andıran bir his koluna yayıldı. Dört kez daha kısa ve kuvvetli Odaklanan enerji sonunda Anden geri çekildi, elini bitirdiğini göstermek için arkasına koydu. Zil çaldığında, masadaki iki öğrenci daha tüm fareleri öldürmüştü, ama burada da Anden galip gelmişti.

Hakem kafesi kaldırıp alkışlayan seyircilere gösterirken biraz üzgün hissetti. Bu beş minik vücut dakikalar önce canlıydı, şimdiyse hayatları yok olmuş, kolayca sönmüştü. Her şey yaşamak ya da daha kuvvetli canlıların elinde ölmekten ibaretti; ama Ön Testlere bu canlıları öldürmek *zorunda* hissedecek kadar önem vermiyordu. Bu aptalca bir suçluluktu; bugün Sınıf Birincisi Ödülü'nü kazanmıştı, neden biraz olsun mutlu olmaya çalışmıyordu ki?

"Tebrikler," dedi Ton, salondan çıkarlarken.

"Adeta kendini hiç zorlamıyor gibiydin," diye ekledi Heike.

Yorgun ama memnun kalabalık Toplanma Salonu'nun arkasındaki alanın merkezinde toplanırken diğer sınıf arkadaşları da gelip Anden'ı kutladı ve Usta Le'nin kapanış konuşması ve ödüllerin takdimi için beklemeye başladılar. Mezuniyete haftalar kala, herkes aniden Anden'a ilgi göstermeye başlamıştı; onun aralarındaki en yüksek dereceye sahip Yeşil Kemik olarak mezun olacağının farkındaydılar, kendilerinin lideri olma ihtimali pek yüksekti ve belli ki korkusuz yeni Lider'in gözdesiydi.

Anden gelen tebrikleri kabul ederken gülümsemeye ve birkaç sözcük söylemeye çalıştı, ama kendini ortamdan kopmuş ve yabancılaşmış gibi hissediyordu, etrafındaki auraların gürültüsü onu yoruyordu. Cenazeden bu yana, kendini her zamanki rutiniyle, eğitimi ve ödevleriyle sınırlamıştı. Etrafındaki diğer öğrenciler çekimserdi; Kaul Lan'ı, ölümü Poor Man's Road'daki intikam cinayetlerinin fitilini ateşlemiş olan ve Janloon'u bir Klan şiddeti fırtınasına sürükleyen Lider'den ziyade, gerçek bir insan olarak tanıyan ve yasını tutan birine ne söylenmesi gerektiğini bilemiyorlardı. Onların bunu nasıl yapacaklarını bilememesi bir yana, Anden da alacağı taziyeleri nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey vicdan azabının içine sığmayacak kadar büyük olduğuydu. Belli bir zaman geçtikten sonra, vicdan azabı insanın içini iyice boşaltıyor ve kabuğunu da yok etmemek üzere dışarı dönük bir öfkeye dönüşüyordu.

Anden Lan'ın ölümünden ötürü kendini suçluyordu. Hilo'nun aksini savunan telkinlerine inanmıyordu. Lan da aynı derecede suçluydu. Shae ve Hilo da öyle. Hatalarından ötürü ailesinden nefret edemiyor olsa bile, bu hataları geri dönüşü olmayacak seviyeye getirenlerden nefret edebilirdi. Gam Oben'den, son vuruşu ölümcül olan bu adamdan nefret edebilirdi. Ayt Mada'dan, Gont Asch'tan ve kalan tüm Dağ Klanı üyelerinden nefret edebilirdi. Ve kristalden, Espen kökenli zehirden. Nefret ediyordu.

Lan'ın pusuya düşürüldüğünü, Dağ üyelerinin makineli tüfeklerle ona saldırdığını, onu vurmayı başaramayınca ise körfezde boğduklarını anlatıyorlardı. Anden'ın tüm bildiği buydu ve diğer herkesin de. Lan'ın katillerinin kim olduğu bile bilinmiyordu. Kim olursa olsunlar, o gece ne olmuş olursa olsun, eğer Lan kendinde olsa bunu başaramayacaklarına emindi. Eğer Anden'ın onu son gördüğündeki gibi yaralı, dengesiz, kristale

bağımlı olmasa. Anden en baştan Hilo'ya gitseydi, Shae'ye röleybol maçından sonraki akşam yemeğinde her şeyi anlatsaydı, belki de iyileşene kadar Lan'ı daha az yeşim taşıması için ikna edebilirlerdi, böylece kristali bir destek olarak almayı bırakırdı, belki de en azından o gece tek başına olmazdı...

"Emery." Biri onu hafifçe dürttü. "Sıra sende."

Anden başını kaldırdı. Usta Le çoktan konuşmasını yapmış ve her müsabakanın kazananlarını duyurmuş olmalıydı, son olarak da Anden'ın adını okumuştu. Ustası şimdi sabırsızlıkla, Sınıf Birincisi Ödülü'nü takdim edebilmek üzere Anden'ın gelmesini bekliyor, geçen her saniyede ağzı biraz daha büzülüyordu.

Anden aceleyle öne çıktı ve derin bir saygıyla ve özür dilercesine eğilerek ellerini alnına götürdü. Sınıf Birincisi Ödülü'ne herkes gıpta ederdi çünkü sunduğu şey harikaydı, yeşil kadife bir kutu içinde sunulan yeşim bir çivi. Bu çivi eğitim bandına takılabilir ve Testleri geçtiği takdirde dört yeşime sahip olarak mezun olmayı garantilerdi; bir öğrencinin Akademi'de kazanabileceği maksimum yeşim sayısı dörttü. Anden kutuyu kabul etti, yeniden selam verdi ve yerine döndü. İçinde büyük bir zafer hissi yoktu, yalnızca acı bir rahatlama duyuyordu.

Usta Le yaklaşan Testlerle ilgili birkaç şey de söyledi ve böylesi bir savaş ve belirsizlik döneminde mezun olacak Yeşil Kemik'lerin özellikle iyi hazırlanmaları gerektiğini ekledi, sonra tüm öğrencilere başarılar diledi ve Ön Testlerin sona erdiğini duyurdu. Kalabalık dağılmaya başladı. Aileler ve arkadaş grupları fotoğraf çektirmek üzere öbek öbek olmuştu. Anden yurt odasına gitmeye hazırlandı, ama o sırada boş boş dolanan sınıf arkadaşlarının konuşmalarını duydu.

"Kaul'ler bu yıl Akademi'den klana bir sürü Parmak katılacağını düşünüyorlarsa kendilerini kandırıyorlar," diyordu Lott. "Boynuz'un peşinden gitmek artık kurda kuşa yem olmak demek."

"Eh, kimse Maik'in Kaul gibi bir Boynuz olabileceğini düşünmüyor," diyerek ona katıldı Pau.

Heike de onayladı. "Devriye gezip vergi toplamak ayrı bir şey. Kılıç düelloları bile eğer taraflar anlaşmaya varırsa ölümle sonuçlanmıyor. Ama cesedinden yeşimlerini koparıp almak isteyen daha fazla tecrübesi ve yeşimi olan Yeşil Kemik'lerle savaşmak mı? Bu çok farklı."

"Normal zamanlarda herkes, en azından birkaç sene için, Parmak olmak ister. Bu sana saygı kazandıran bir şey, Yumruk olmasan ya da hiç yeşim kazanmasan bile. Ama ya gerçek savaşta?" Lott'un sesine bir küçümseme yerleşti. "Yakında herkesin kendileri kadar aptal ve yeşime aç olmadığını anlayacak... "

Cümlesini bitiremedi çünkü Anden arkadaşlarının etrafında dönüp bir anda aralarına girmişti. Neden şimdi böyle yaptığını bilmiyordu, daha önce de buna benzer konuşmaları duymuş ve sessiz kalmıştı, ama şimdi çenesi titriyor ve yumruklarını sıkıyordu, bir elinde sımsıkı tuttuğu yeşim kutusu vardı. Anden Lott'a laf attığında diğerleri afalladı. "Sürekli böyle saçma sapan konuştuğunu duymaktan sıkıldım artık." Sesindeki iğrenme herkesten daha çok kendisini şaşırtmıştı. "Savaş zamanı Klan'ını korumak yerine kendi canının derdine düşen korkaklar yeşimi hak etmiyor."

Herkes şok olmuştu. Onu sekiz yıl boyunca hiç böyle öfkeli görmemişlerdi. Ama Lan ölmüştü ve artık işler farklıydı. Tayfun gecesi Toplanma Salonu'nda olduğundan farklıydı, o zamanlar Anden hâlâ kuzenlerinin her şeyi kontrol altında tutabildiğini ve kendisinin sesini çıkarmasına ihtiyaç olmadığını sanıyordu.

Anden yas tuttuğu halde Lott'un kendisiyle haftalardır neredeyse hiç konuşmamış olmasına ve kendisinden bariz biçimde uzak durmasına fazlaca kafa yormuştu. Lott'un ağzının hayretten açık kaldığını görmek Anden'a dayanılmaz bir tatmin hissi verdi. Neden Lott bu kadar bencil biri olmak zorundaydı? Kendi

hayatı için endişelenen ya da işlerin böyle olmamasını dileyen tek insanın kendisi olduğunu mu sanıyordu? Ne cüretle böyle kibirle, sanki Klan'ı yüzüstü bırakıp gidecekmiş gibi konuşabilirdi?

Lott ağzını bir anda kapadı. "Seni gücendirdim mi, *Emery*?" Anden'ın ismini abartılı bir Espen aksanı ile heceleyerek yabancılığını vurguladı. "Yüce Kaul ailesine edilen en ufak lafların veya Klan'ı eleştirmenin seni bu kadar rahatsız ettiğini fark edememişim." Lott'un gözleri parlıyordu. "Sınıf Birincisi olmuş olabilirsin, ama henüz hiçbirimiz bağlılık yemini etmedik ve derecelerimizi almadık. Bize nasıl davranacağımızı veya nasıl konuşacağımızı sen söyleyemezsin."

"Biz sekizinci sınıflarız," diye karşılık verdi Anden hararetle. "Zirvesiz bize güveniyor. Alt sınıflar hareketlerimizi izliyor olacak. Böyle konuşmalar Klan'ı kötü gösterir, üstelik burada, açık alanda, herkesin seni duyabileceği bir yerde konuşuyorsun." Diğer öğrencinin artan hiddetine karşılık azarlamaktan çok sitem eder gibi devam etti; şüphe virüs gibiydi, ağızdan ağıza hızla yayılabilirdi. "Baban bir Yumruk; bunu herkesten çok senin bilmen lazım."

"Neyi bilip neyi bilmeyeceğime karışamazsın, babam hakkında da konuşma," diye gürledi Lott, ortamın gerilimi bir anda yükselmişti. Bugün ikisinin de yeşimi vardı, Anden diğer genç adamın aurasının alev gibi yükseldiğini hissetti. İki sekizinci sınıfın arası iyice gerilmişti. Akademi sınırları içinde düello etmek yasaktı ve etrafta ustalar vardı. Şimdiden, diğer öğrenci grupları ve akrabaları onların grubuna durup bakmaya başlamıştı.

"Sakinleşin ama," dedi Ton, Anden ve Lott'un arasına girerek. "Bugün hepimizin yeşili ortaya çıktı. Biraz boş konuşmuş olabiliriz. Bence kimse birbirine hakaret etmek istemedi, değil mi?" Lott'a da Anden'a da anlamlı birer bakış attı.

"Ben o kadar emin değilim," dedi Lott öfkeyle, sonra bir anda bakışları Anden'ın omzuna kaydı ve durdu. Aynı saniyede, An-

den, Kaul Hilo'nun benzersiz yeşim aurasının hararetini hissetti.

"Andy." Hilo bir elini Anden'ın omzuna koymuş ve sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi gruba katılmıştı. "Kehn bana her şeyi anlattı, bugün bir harikaymışsın. Ben yalnızca ödüllere yetişebildim. En azından Sınıf Birincisi Ödülü'nü aldığını görebildim. Daha önce gelemediğim için üzgünüm." Hilo'nun dudaklarında görmeye alıştığı çarpık, kaygısız gülümsemesi belirmişti, ama Anden değiştiğini anlayabiliyordu. Gözlerinin ve ağzının çevresindeki karanlık gölgeler genç görünümünü gölgeliyordu. Yüzünde çizgiler ve ellerinde yeni kesikler vardı. Lider'in varlığıyla grup sessizleşmiş, küçük bir akarsuya düşen taşın akışı bozması gibi olayların seyrini değiştirmişti.

"Ben... Gelmene çok sevindim, Hilo-jen," diyebildi Anden.

"Beni arkadaşlarınla tanıştırsana, Andy."

Anden çemberi dolaştı. Lott'un yanına vardıklarında Hilo büyük bir ilgiyle, "Sen Lott Penshugon'un oğlu musun? Baban Ön Testlerde bulunup, seni izleyemediği için üzgünüm. Gelmek istediğinden eminim, ama Zirvesiz'in Sogen Bölgesi'ni koruması için onu görevlendirdim." Lider, Lott'un gergin omuzlarını ve kaskatı yüzünü fark etmemiş gibi, daha da sevecen bir sesle, "Ona ne kadar başarılı olduğundan bahsedeceğim. Söylediğine göre ondan daha iyi bıçak fırlatıyormuşsun, yeşimini taşıyabilecek bir tipe benziyorsun, şimdiden anlayabiliyorum bunu. Maik-jen ile konuşmalısın. Ne zaman istersen; mezuniyet törenini beklemene gerek yok," dedi.

Lott'un yüzü ve boynu kızardı. "Teşekkür ederim, Kaul-jen." Hilo'yu selamlarken çenesi titredi, gözlerini kuşkuyla Anden'a çevirdi.

"Tüm bu sözler hepiniz için geçerli," diye devam etti Lider, gözlerini sekizinci sınıfların küçük çemberinde gezdirerek. "Andy'ye yıllardır Akademi'nin vereceği en kalabalık mezun grubu olacağınızı söyleyip duruyorum. Size kıyasla ben şimdiden yaşlandım. Klan'ın geleceği ve ailelerinin onuru sizlersiniz."

"Teşekkür ederiz, Kaul-jen," dedi Ton, diğerleri de aynı şekilde onu tekrarladı.

"Kanımız klanımız için," diye ekledi Dudo hevesle, onu derinden selamlayarak.

"Yakında dostum, ama henüz değil," dedi Hilo nazikçe, Dudo'nun sırtını sıvazlayarak. "Akademi öğrencisi olarak geçireceğiniz iki ayınız daha var. Yalnızca öğrenci olarak değil, *sekizinci sınıf* olarak. Alt sınıfların hayatını cehenneme çevirmek ve ustalara arkanızdan son zamanların en kötü sınıfı olduğunuzu söyletmek sizin göreviniz sayılır. *Her sınıf* bunu yapar. Size kendi yıllarımdan bazı hikâyeler anlatırdım, ama Ön Test gecesi kampüsten çıkıp sarhoş olmak için neyi bekliyorsunuz?"

Birkaçı güldü ve yeniden Lider'e teşekkür etti, sonra arada dönüp bakarak uzaklaştılar. Lott Anden ve Hilo'ya son kez ikna olmamış bir bakış attı ve diğerlerinin peşinden gitti.

Hilo, Anden'ı aldı ve daha sakin taraflara doğru ilerlediler. Hilo'nun sesi değişti ve nezaketi kayboldu. "Sen ve Lott'un oğlu neredeyse kavgaya tutuşacaktınız. Geldiğimde onunla ne konuşuyordun?"

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldandı Anden. Lott Jin'e ne kadar öfkeli olursa olsun, Lider'in önünde onun hakkında kötü konuşmak konusunda tereddütteydi. Ama Hilo sabırsızca bir cevap bekliyordu, nihayet Anden da kendini mecbur hissetti. "Klan'ın senin düşündüğün kadar çok Parmak'ı bünyesine katamayacağını söylüyordu. Savaş zamanı kimse böyle büyük bir riske girmek istemezmiş."

"Herkesin bize katılmasını sağlayamayız, bu doğru. Belki de gerçekten sayı o kadar çok olmaz. Buna mı bu kadar kızdın?"

"Lott'un konuşma şekline kızdım, Hilo-jen. Saygısızlık ediyordu."

Hilo başını anlayışla salladı. "Sen de ona ağzının payını mı verecektin?"

"Ben..." Anden emin olamadı. Hilo'nun sesinde ve çattığı kaşında belli belirsiz bir muziplik vardı. Anden kuzeninin Lott'a olan duygusal çıkışının altında başka bir neden olduğundan şüphelenmiş olabileceğini düşünüp korkuya kapıldı. "Cevap vermek zorundaydım."

"Andy," dedi Hilo sertçe, "sınıf arkadaşlarının çoğu ilerde senin Parmak'ların olacak. Bilmen gereken şey şu: Birini hizaya sokmanın iki yolu vardır; birinde senden ölesiye nefret eder, diğerinde de seni sırf bu yüzden daha çok sever. Hangi yoldan gideceğini bilebilmek için, o adamı tanıman gerekir. Bu arkadaş ile ilgili ne biliyorsun?"

Anden duraksadı. Lott Jin hakkında *ne biliyordu*?

"Sana kendi bildiğimi söyleyeyim: Bu çocuğun babası kaba saba biri. Sadık ve sonuna kadar yeşil, ki bu bakımdan şanslıyız, ama Lott Pen adeta hayatı boyunca biri ona sataşsın diye tetikte bekliyor. Her zaman hiddetli, ömründe bir kişiye güzel bir söz etmemiştir. Köpekleri tekmeleyen tipte biri. Oğlunun ağzına geleni söyleyen, asık suratlı bir tip olmasına şaşmamalı. Öyle bir babası varken, nasıl biri olacağına karar veremiyordur. Klan hakkında ne düşüneceğine de."

Yurtların olduğu taraftan uzaklaşıyorlardı ama Anden herhangi bir şey söylemeden onun peşinden yürümeye devam etti. Hilo'nun ona kendince çok önemli bulduğu bir bilgiyi aktarmakta olduğu hissine kapıldı, geleceğin Yumruk'u için değerli bir tavsiye sunuyordu. Hilo devam etti. "Geldiğim sırada ona söylediğin şey, arkadaşını babasından daha değersiz biri konumuna düşürdü, o da bunu kaldıramadı. Onu babasından daha iyi biri gibi gösterdiğin sürece senden gelecek tüm azara ve dayağa katlanabilirdi."

Hilo'nun kendi adamlarıyla olan ilişkilerini iyi tuttuğunu kimse inkâr edemezdi. Onları gerçekten önemsiyordu ve Anden'a göre bu yeşim yeteneğinden çok daha gizemli bir yetenek-

ti. Giriş kapısından geçtiler ve Duchesse'in park halinde olduğu parka yürüdüler. "İnsanlar atlara benzer, Andy. Parmak'lar ve Yumruk'lar da öyle, herkes. Yaşlı bir at da kırbaçlandığında koşar, ama yalnızca kırbaçtan kaçabileceği kadar hızlanır. Yarış atları ise, iki yanında koşan atlara bakar ve şöyle düşünür, *Bu adilere, imkânı yok, yenilemem.*"

Yağmur yağmaya başlamıştı, soğuk kış havasında ince ince çiseliyordu. Anden endişeyle göğe baktı ve kollarını ovuşturdu, ama Hilo elleri ceplerinde dikiliyordu, Duchesse'ine yaslandığında dirseklerini hafifçe yukarı kaldırdı. "Bazen, Andy, insanlara güvenebileceğini düşünürsün, onlarsa seni yüzüstü bırakır, hazmetmesi zor bir şey bu. Ama çoğu zaman, bir adama tutunabileceği bir şey verirsin, ona şimdi olduğundan çok daha fazlası olabileceğini söylersin, insanların ondan beklemediği kadar iyi olabileceğini, o da bunu haklı çıkarmak için canını dişine takıp çabalar."

Anden bir anda net biçimde bugünkü hareketinden, Lott'a ve diğer sekizinci sınıflara gösterdiği tepkiden ötürü kibarca uyarıldığını fark etti. Kuzeni ortaya çıkmasaydı, baharda Hilo'nun Zirvesiz'e katılacağını umduğu öğrencilerden birçoğu ile kavgaya tutuşmuş olabilirdi. Anden kendisinin de, tutunabileceği bir şey verilen biri olduğunu anlayarak gözlerini indirdi. "Haklısın, Hilo-jen." Yeşil Kemik olmak yeterli değildi, Sınıf Birincisi olmak bile, bir *Kaul* olmak zorundaydı.

"Öyle bakmasana," dedi Hilo. "Beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünme, çünkü bu doğru değil. Hepimiz zamanla öğreniriz. Bir başka adama karşı çıktın ve klana saygı duymasını istedin. Bu kalbinin doğru yolda olduğunu gösterir, en önemli şey de bu. Şimdi, Sınıf Birincisi olarak aldığın yeni yeşili göster bakayım."

Anden kuzenine küçük yeşil kutuyu uzattı. Hilo kapağı açıp içindeki küçük, yuvarlak taşı çıkardı, düğme boyutunda ama iki katı kadar kalındı ve arkasına basit, metal bir çengel tuttu-

rulmuştu. Parçayı alıp inceledi. Yeşim damarsız, yarı saydam ve parlak bir yeşildi, rengi maviye çalıyordu. Bulutlu bir günün sonundaki azıcık aydınlıkta bile, neredeyse Hilo'nun parmaklarının arasında parlıyordu. Lider beğenisini ifade eden bir ses çıkardı ve tam o anda, Anden ödülünü geri almak için ani bir arzu duydu ve vahşi, mantıksız bir sahiplik gerilimine kapıldı.

Kuzeni bu içgüdüyü Anden'ın suratından ya da aurasından anlamışçasına gülümsedi. Uzanıp Anden'ın sol bileğini yakaladı. Oldukça ince bir tedbirlilikle, bileğindeki eğitim bandını gevşetti ve dördüncü yeşimi diğer üç taşın yanında bulunan boşluğa geçirdi. Çengeli, Anden'ın tenine rahatça değebilecek şekilde banda geçirdi ve bandın sıkılığını ayarladı. "İşte," dedi, kuzeninin yanağına muzırca dokunarak. "Daha iyi oldu, değil mi?"

Anden gözlerini kapadı ve bir dakika boyunca, yeni enerjinin yorgun kaslarından ve yıpranmış sinirlerinden ışık gibi süzülmesinin zevkini yaşadı. Gözleri kapalıyken, her şeyin berrak ve kalp kıracak kadar güzel olduğunu hissetti, tenine düşen yağmur damlalarının yarattığı ürperme, havadaki yüzbinlerce farklı ses, koku ve tat ve kuzeninin aurası –şekli, yeri ve kalitesi– her şeyi göründüğünden daha net algılayabiliyordu. Anden aptal aptal sırıtmakta olduğunun bilincine vardığında bir kahkaha attı. Ön Testlere en baştan girebilirdi, hemen şu anda ve öncesinde yaptığından çok daha iyisini yapabilirdi, bundan emindi. Kazanılan her parça yeşim dünyanın *gerçekliğinin* biraz daha iyileştirilmesi gibiydi, kendi vücudu ve etrafındaki her şey güç kazanıyordu. Gözlerini açtığında Hilo'nun kendisini gurur ve biraz da gıpta ile izlediğini gördü. "Kazandığın her yeşimde sen de bunu hissediyor musun?" diye sordu Anden.

"Hayır." Hilo bakışlarını kaçırdı. Elini gelişigüzel olarak göğsüne koydu. "İlk taşlarını asla unutmazsın, ilk altı yedi tanesini. Her birini aldığın günü, nasıl aldığını, nasıl hissettirdiğini, tüm

detaylarıyla hatırlarsın. Sonrakiler gittikçe daha az etkiler. Her Yeşil Kemik bir noktada hissizleşiyor. Taşıman gereken tüm yeşimi taşıyorsan, daha fazlası bir fark yaratmıyor. Bazı insanlarda ise tam tersi şekilde işliyor tabii, onları mahvediyor."

Anden'ın coşkusu Hilo'nun sözcükleriyle dağıldı. *Mahvolmuşluk.* Annesi, dayısı, şimdi Lan, onları böyle düşünmek yanlıştı, saygısızlıktı belki, ama başka nasıl düşünebilirdi ki? Yeni yeşimin müthiş nüfuzu bile Anden'ın içindeki kaygıyı bastıramadı, kendisi ve diğerleri için endişeleniyordu. Hilo'nun daima açık bıraktığı ilk iki düğmesinin arasından, gömlek yakasının altındaki yeşimlerin birkaçını görebiliyordu. Ama kuzeninin gövdesine bezenmiş çok daha fazla yeşim olduğunu biliyordu, daha geçen ay aralarına tehlikeli yeni ganimetler eklenmişti. "Bu senin başına da gelmeyecek, Hilo-jen, değil mi?" diye sordu, endişesini saklamayı başaramadan.

Hilo başını hafif hüzünle iki yana salladı. "Ben artık hiçbir şey hissetmiyorum."

BÖLÜM 42

Eski Beyaz Muhbir

Paw-Paw'daki Rehine Dükkânı'nın arka tarafı, Tem Ben'in iş yaptığı cesur ama karaborsa yeşim ticaretinde en alt seviyede olacak kadar aptal adamlarla işlerini yürüttüğü birkaç mekândan biriydi. *Bugünlerde işler tıkırında,* diye düşündü Tem memnuniyetle. Yeşil Kemik'ler birbirlerini büyük bir istekle öldürmeye devam ediyordu, dolayısıyla tüm suçlular rahat bir nefes almıştı. Janloon polisi hâlâ peşlerinde olsa da, aslında onların da tüm yaptığı basit suçlarla uğraşmak, trafiği düzenlemek ve klanların arkasını toplamaktı. Sonuçta savaşçı değil, toplum görevlileriydi onlar. Çoğunun hiç yeşimi yoktu. Tem'in on kat yakından incelemekte olduğu bu muazzam parçaya ise yaklaşamazlardı bile. Merceğin altında, gerçek Kekon yeşimini, bu nadir, dünyadaki en değerli cevheri, etkisiz, dekoratif diğer yeşil taşlardan ayıran damarlı yapısını ve karakteristik bileşimini görebiliyordu.

Tem duyduğu hoşnutluğu masasının önünde dikilen, hurma suyu lekeli çarpık dişleriyle alt dudağını ısıran gergin Abukei adamdan saklamak için kaşlarını çattı. Adama başının üzerindeki tek lambanın ışığını kesmemesi için eliyle işaret etti. Abukei adamın gerginliğinin haklı bir sebebi vardı: getirdiği yeşim eskimiş bir karambitin kabzasına işlenmişti. Bir Yeşil Kemik'in silahını

çalmak, yeşim için nehre dalmaktan çok daha büyük bir kabahatti, yakalanırsa ölümle bile sonuçlanabilirdi. Tem son zamanlarda gördüğü işlenmiş yeşim türleri gibi, bu parçanın da bir cesetten çalınmış olabileceğinden şüphelendi. Yeşil Kemik'ler düşmanlarının yeşimini alma konusunda dikkatliydi, ama böyle büyük bir sokak savaşında, bazı şeyler hararetten gözden kaçabilir, silahlar kaybolabilir, elini çabuk tutan leşçilerin de şansı yaver gidebilirdi.

Tem merak ediyordu, ama soru sormayacağının garantisini veriyordu ve buna bağlı kalmalıydı. Merceği uzaklaştırdı ve kalın bıyıklarının altından keskin bir soluk verdi. "Bazı yerleri kusurlu," diye yalan söyledi. "Dört bin kadar eder." Taş en az iki katı değerindeydi, ama adamın bıçaktan kurtulmak istiyordu, Tem de bunu anlamıştı.

"*Hepsi* o kadar mı?" diye yalvardı adam, belli ki aldatıldığından şüphelenmişti. "Önceden bu parayı neredeyse nehirden çıkardıklarımla kazanıyordum. Bu ise gerçek bir karambit."

"Yeşim bugünlerde her yerden bulunabilir," dedi Tem. "Kırk bin."

Ne olursa olsun adam için bu para daha önce bir arada görmediği kadar fazlaydı. Tem'in ona sayarak verdiği paraları aldı ve mutsuz görünerek oradan ayrıldı. Zaten pek şansı da yoktu. Üç Parmaklı Gee toprağın dibini boylamışken, Bay Oh da işten emekli olma kurnazlığını gösterdiğinden beri, bu bölgelerdeki bir yeşim hırsızı güvenilir bir alıcı bulmak istiyorsa şehrin öbür yakasına yolculuk etmeliydi.

Rehine dükkânının arka odasında yalnız kalan Tem Ben, saatler ve mücevherlerin olduğu cam vitrinler ile ikinci el televizyon ve müzik setlerinin olduğu duvarın arkasında, ölümcül keskinlikteki karambitin kabzasını okşadı ve cüzdanına bakıp sırıttı. Kutlamak için bir Ygutan şekerlemesinin paketini açtı. Bunlardan Janloon'un hiçbir yerinde bulamıyordu, bu yüzden bir arkadaşı kendisine gön-

deriyordu. Bazen eskiden yaşadığı bu ülkeyi özlediği oluyordu ama burada kışların çok daha ılımlı geçtiğini ve Kekon'da kârlı fırsatların olduğunu da kabul etmek gerekiyordu. Ayt Mada'nın kayagözlerin kıymetini anlayıp onları ödüllendiriyor olması büyük bir şanstı. Bu şekilde bir ya da iki sene daha devam edebilirse Ygutan'da krallar gibi yaşayabilirdi. Lider ona geri döndüğünde yeni bir Klan işi alıp iyi para kazanacağının sözünü bile vermişti. Elbette, ailesi kendisini ağza bile alınmayacak bir utanç kaynağı olarak görüyorlardı, ancak zengin olmak intikamın en güzel türüydü.

Ön kapının üzerinde asılı zil tıngırdadı ve biri içeri girdi. Dükkân normal işlere kapalıydı; bir başka yeşim satıcısı gelmiş olabilir miydi? Tem eğilip duvardaki delikten baktı; buradan dükkânın ön kısmını kolaylıkla görebiliyordu. Taba rengi kısa bir ceket ile güneşlikli bir şapka takmış olan bir adam girişte hareket etmeden, bir şeye kulak kabartmış gibi durdu. Acelesizce arkasına döndü ve eldivenli elleriyle kapıyı kapadı.

O anda Tem adamın kendisini öldürmeye geldiğini anladı. Yeşim oymacısı masasının çekmecesini sessizce açıp içinden dolu tabancasını çıkardı –yarı otomatik Ankev, bir Ygutan bozkır ayısını bile yere devirebilecek güçteydi– ve karambiti para rulolarıyla dolu çantanın içine bırakırken silahı arka odanın kapısına doğrulttu. Bir elinde çantası, diğerinde ise silahıyla dükkânın arka kapısına doğru ilerledi. Kapının topuzunu kavrayıp çevirdi. Kapı tutuluyordu. Tem kapıya tüm gücüyle yüklendi. Hafifçe aralanan kapı yeniden kapandı; kapının açılmasını engelleyen bariyerden metalik bir ses geldi.

Tem'in içini korku kapladı. Çantayı yere bıraktı ve sırtını kapıya yasladı; Ankev'i doğrultarak adamın köşeyi dönmesini bekledi. *Eğer bir Yeşil Kemik ise, ateş etmeden önce bekle. Saptırma yapamayacağı kadar yaklaşmasını bekle. Tüm şarjörü üzerine boşalt. İlk kurşun-*

dan kaçsa bile, diğerleri ona isabet edecektir. Çelikleme Ankev'i engelleyemez. Ankev'i hiçbir şey engelleyemez, ne tür bir adam olursa olsun, bir adam da. Üstelik Tem müthiş bir nişancıydı.

Adamın ayak seslerini duyamadı. Aksine, rehine dükkânı rahatsız edici derecede sessizdi. Ter damlacıkları Tem'in yüzünden süzülmeye başlamıştı, ama yerinden kımıldamadı. Bekledi. Hâlâ hiçbir hareket yoktu. Sonra aniden, dükkânın ön kapısından gürültülü bir çarpma sesi ve sonra ağır objelerin yere düşerken çıkardığı sesler duyuldu. Camlar indirilmişti. Tem yerinde dikiliyordu; adam bir şey arıyor olabilir miydi? Yeşim arıyor olabilir miydi? Yoksa acaba Tem'in çantasındaki karambiti mi arıyordu? Oymacı duvardaki deliğe doğru dikkatlice birkaç adım attı ve...

Hemen yanındaki duvar etrafa alçı ve kıymık parçaları püskürterek havaya uçtu. Bir adamın yumruğu doğrudan ince duvarın diğer tarafına geçti ve Tem'in bileğini parçalayacak kadar Kuvvetle yakaladı. Artık çok geç olmuştu ama Tem biraz önceki seslerin Yeşil Kemik'in ikisinin arasındaki duvarın önündeki televizyon ve elektroniği temizlerken çıkardığı sesler olduğunu anladı. Duvardan geçen ve vücudu görünmeyen kol bir tavuğun boynunu koparırcasına, Tem'in bileğini vahşice büktü ve kırdı. Ankev tabanca yere gürültüyle düşerken kaya-göz acıyla feryat etti.

El onu serbest bıraktı. Tem masanın arkasına sığındı, kırık bileğini göğsünün üzerinde tutup sol eliyle yere düşen silahını aramaya başladı. Yeşil Kemik duvarda geçebileceği büyüklükte bir delik açmaya çalışırken duvar toz bulutu gibi dağılıyordu. Tem silaha uzandı; kırık parmağıyla kavramaya çalışırken silah sarsıldı. Acıyla, tetiği çekti. Silah adamın zayıf ellerinde kuvvetle geri teperek arka kapının üzerinde bir delik açılmasına neden oldu.

Ankev, Tem'in ellerinden kaydı. Silahı ele geçiren adam yere çömeldi ve metal silahın ağır arka kısmını bir çekiç gibi iki kez

vurarak Tem'in dizkapaklarını parçaladı. Oymacı acıyla yere kapaklandı ve çığlık attı. "*Namussuz bok herif!* Seni geberteceğim! *Seni geberteceğim!*" diye haykırdı Ygutan diliyle.

İşkencecisi Tem'in dakikalar önce oturmakta olduğu sandalyeyi çekip oturdu. Ankev'i masanın üzerine koyup şapkasını çıkardı, şapkadaki sıva parçalarını silkeledi. Ceketinin omuzlarını düzeltti, bunu yeterli bulmamış olacak ki biraz sonra ceketi çıkarttı. Üzerindeki döküntülerin çoğundan kurtulduktan sonra, ceketini masadaki silahın üzerine serdi. Kollarını kıvırıp beklemeye başladı, kaya-göz çığlık atmayı nihayet bıraktığında nefes nefese kalmıştı, fıldır fıldır dönen gözleri nefret doluydu.

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"O orospu çocuğu Maik'lerden birisin," dedi Tem.

"Aynen öyle," dedi Maik Tar. "Sen de Tem Ben'sin, bugünlerde daha ziyade Oymacı olarak biliniyorsun." Cebinden siyah, dikdörtgen bir obje çıkardı. Tem bunun küçük bir teyp kayıt cihazı olduğunu gördü, bir gazetecinin taşıyacağı türde bir cihaza benziyordu. Maik teybi başköşeye koydu. "Gerçekten başarılı," dedi. "Şehrin bu yakasındaki diğer iki alıcıdan kurtulmak, gözü peklik ve usul gerektirir."

"Ben bir *kaya-göz*'üm," diye karşı çıktı Tem. "Klan yıllarca Bay Oh'un ve Gee'nin işleri yürütmesine izin verdi, şimdi ufak bir kâr etti diye bir kaya-göz mü öldüreceksiniz? Nerede o Yeşil Kemik'lerin pek kıymetli aisho'su, seni *it*, asalak herif."

"Hey, eğer nehirden taş toplamakla yetinsen, zaten her şey farklı olurdu. Kaul Lan bir kaya-gözün, hiçbir işine yaramayacağını bile bile Tem ailesinin peşine asla adam takmazdı. Sokaklardan bir oymacıyı silersen, yerini her türlü bir başkası alıyor gerçi, değil mi?" Maik kayıt cihazını masanın köşesine koydu. "Ama artık Lan-jen öldü ve savaştayız, bu çok önce yapılması

gereken sohbeti yapacağız. Sen sadece oymacı ve kötü zevkleri olan Ygutanlı bir kaya-göz değilsin. Sen bir Beyaz Muhbir'sin."

Beyaz Muhbir: Klan ajanı ve çalışanı. Yeşil Kemik'lerin yeşimi olmayan Klan üyelerini öldürmemeye ilişkin kuralları, Beyaz Muhbir'leri kapsamıyordu. "Ailem beni reddetti; ben Dağ ile ilişkili biri değilim. Aisho'yu önsezilerinle çiğneyemezsin!" Tem ter içindeydi.

"Yok, önsezi değil bu, boşuna inkâr edip nefesini tüketme. Seni aylardır izliyoruz. Gerçekten Zirvesiz'in bölgesine pisleyip, kokunu almayacağımıza inandın mı?" Maik Tem'in çantasını açtı ve içini karıştırıp, sanki aradığı şey tam olarak oymuş gibi hiç şaşmadan para ruloları arasındaki karambiti çıkardı. Bıçağın etrafına sarılan bezi açıp ıslık çaldı. "Görünüşe göre savaş, leş yiyenlere yaramış." Bıçağı aldı ve parmağıyla keskinliğini ölçtü, sonra onu da kayıt cihazının yanına koydu. "Kısa yoldan da olabilir, uzun yoldan da, ama hangisi olursa olsun, bana Dağ'ın Zirvesiz bölgelerindeki tüm aktivitelerini anlatacaksın, öncelikle eline geçen tüm yeşimi nereye gönderdiğinle başla. Şimdiden epey sağlam bir teorim var, ama bunu gelecek nesillere senin anlatmanı istiyorum. O yüzden anlaşılır konuşmaya dikkat et." Teybi aldı ve kayıt tuşuna bastı.

Tem Ben tükürdü. "Gidip patronun Kaul Hilo'ya söyle, siktirsin gitsin."

Maik'in gözleri iyice kısıldı. Kaydı durdurdu ve cihazı masadan kaldırdı, onun yerine karambiti aldı. "O zaman uzun yoldan anlatırsın."

BÖLÜM 43

Yeni Beyaz Muhbir

Her zamanki gibi, Shae Kılavuz'un ofisinden çıkıp Kaul evine döndüğünde vakit gece yarısını geçmişti. Woon onu ön tarafta bıraktı ve arabayı garaja çekti. Gerçekten de Kılavuz'un Gölgesi olmuştu, Gemi Caddesi'nden asla Shae'den önce ayrılmıyordu, Özel Kalem'i olduğu kadar, neredeyse her an yanında olan bir koruması gibi de davranıyordu. Sadakatini sağlama alabilmek için Shae onun kederinden faydalanmıştı ancak bundan pişmanlık duyamıyordu, ortaya koyduğu örnek iş ahlakına ve sunduğu uzmanlığa minnettardı. O olmasaydı Kılavuz olmayı başaramazdı.

Shae ön basamakları yorgunluktan ağır ağır çıktı, her seferinde eve dönüş hissinin yanında bir yabancılık da hissediyordu. Tek yatak odalı kiralık dairesinden çıkmış ve Hilo'nun ondan istemesine gerek bile kalmadan Kaul evine geri dönmüştü. Savaş dönemi ve Kılavuz olarak pozisyonu değerlendirildiğinde yapılabilecek tek mantıklı şey buydu. Boynuz onun Kuzey Sotto'daki dairesini koruyabilmek için artık özel koruma sağlayamazdı. Kaul evi güvenliydi ve burada yaşıyor olması her ihtiyaç duyduğunda Lider'i bulabilmesine olanak sağlayan tek yerdi.

Dolayısıyla eşyalarını toplamış, ev sahibine daireyi yeniden kiralayabileceğini haber vermiş ve sonra mahallede son bir tur

atmıştı. Köşedeki fırından etli çörek almış ve yemeden önce kokusunun zevkini çıkarmıştı. Sokak boyunca binaların pencerelerini incelemiş ve gördüklerine hayran kalmıştı. Klanların savaşını manşetlere taşımış gazetelerle dolu standın önünden geçerken yayaların gerildiğini ve hafifçe hızlandığını fark etmişti.

Sonra son bir kez apartmanına dönmüş ve Standard&Croft Ekipmanları'nın bölge direktörünü arayarak, ailesel nedenlerden ötürü yurtdışında çalışmasının artık mümkün olamayacağını açıklamış ve iş teklifini pişmanlık duyarak reddetmişti.

Bu apartmanı kendi başına bulmuştu. İş teklifini kendi başına almıştı. Bunlar ufak ama önemli kişisel başarılardı. Dairesinde çok uzun süre kalamamış, iş fırsatı için ise çok fazla heyecanlanmamıştı, ama ikisinin de kaybını hissediyordu.

Kılavuz'un evine taşınamazdı; Doru büyükbabası ile gözetim altındayken zaman geçirdiği zamanların dışında hâlâ evinde hapis halindeydi. Günün birinde de orada yaşamak isteyeceğinden emin değildi, oda tamamen yıkılıp yaşlı adamın varlığından hiçbir iz kalmayacak şekilde yeniden döşenmediği sürece. Dolayısıyla, ne gariptir ki, tekrar eski yatak odasına yerleşmişti. Gerçi zaten odasında fazla zaman geçirmiyordu. Elini ön kapıya doğru uzatmışken durdu. Algısını genişlettiğinde ağabeyinin evde olmadığını anladı. Hilo da, Maik'ler Boynuz'un evinde yaşayabilsin diye kendisi gibi ana eve taşınmıştı. Shae bazen, Hilo da kendisi de evdeyken, uyudukları yerler arasında yalnızca bir kat varken, mutfakta birbirlerinin yanından geçerken ya da auraları elektrik akımları gibi çarpışırken yeniden çocukluklarına döndüklerini hissediyordu. İkisi de Lan'ın odasına dokunmamıştı.

"Shae-jen."

Arkasına döndüğünde garaj yolunda bekleyen Maik Wen'i gördü. Wen bol bir tişört ve pantolonun üzerine tüylü bir sa-

bahlık giymişti, ayaklarında ise yalnızca plaj terlikleri vardı. Boynuz'un evinden, camdan Shae'nin geldiğini görünce buraya kadar epey acele ederek gelmiş olmalıydı.

"Wen," dedi Shae. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Diğer kadın Shae'ye doğru hızlı ve zarif adımlarla yaklaştı. "Uyuyamıyorum, bana bir fincan çay içerken eşlik etmek ister misin, diye soracaktım," dedi.

Shae, "Belki başka bir zaman. Çok uzun bir gündü ve pek eğlenceli bir refakatçi olabileceğimi sanmıyorum." Eve doğru döndü.

Wen bir elini onun omzuna koydu. "Birkaç dakikalığına bile mi? Her zaman eve geç dönüyorsun, görüyorum, sonra yatağına gitmeden önce bir saat boyunca mutfakta kâğıtlarla uğraştığını görüyorum. Bir kez olsun farklı bir şey yapmak istemez misin? Evi yeniden dekore ediyorum ve bir başka kadının gözünden de görmeyi ne zamandır istiyordum."

Shae, Wen'in ana eve gidip geldiğini görmüştü. Bazen Hilo'yu bekliyordu, bazen de tam Shae girerken çıkıyor ya da tam tersi, Shae çıkarken eve giriyordu. İki kadın mutfakta ya da salonda birbirlerini incelikle selamlıyorlardı, ama birbirlerine toplamda yirmi kelimeden fazlasını etmemişti. Shae sıklıkla Wen'in varlığına içerliyordu. Geceleri uyumaya çalışırken kıvranıyordu, alt kattaki ağabeyinin sevişmelerinden yayılan enerjiyi Algılamamak için kendini zorluyordu.

Wen'in kendi alışkanlıklarına dikkat etmiş olması fikri onu o kadar şaşırttı ki duraksadı ve yeniden diğer kadına döndü. Wen bu hareketi boyun eğme olarak algıladı; Shae'ye içten, gizemli bir gülümseme ile baktı ve bir elini onun omzuna doladı. Sıcakkanlı biri olmalıydı, tıpkı Hilo gibi, o da daima dokunarak iletişim kurardı.

"Erkek kardeşlerimiz henüz eve dönmedi. Şu anda bir yerlerde bir şeyler içiyorlarsa hiç şaşırmazdım. Neden biz de aynısını yapmayalım ki?" diye sordu Wen.

Shae kendine nazik davranması gerektiğini hatırlattı. "Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun." Wen ile birlikte Boynuz'un evine yürüdüler. Yan yana çok farklı görünüyorlardı: Wen üzerinde sabahlığı, ayağında terlikleriyle, Shae muhafazakâr bir iş kıyafeti, ayaklarında ise evlerin arasındaki bahçeden yürüyerek geçerken çakıl yolda ses çıkaran siyah topuklularıyla yürüyordu.

Wen sohbet esnasında, "Bu bahçeyi diğer her yerden daha çok seviyorum. Çok güzel düzenlenmiş –çok fazla çeşitlilik var ama asla dağınık değil– ve yılın hangi mevsiminde olursak olalım daima çiçek açan bitkiler var. Geceleri cennet gibi kokuyor. Elbette evler de etkileyici, ancak bahçenin güzelliği apayrı."

Bahçeye daha önce hiç dikkatli bakmamış olan Shae, başını salladı ve "Evet, güzel," dedi. Lan'ın da bahçeyi sevdiğini düşündü. Yürümeye devam ederken, ağabeyini düşünmenin verdiği tanıdık keder ve öfkeyi içine yeniden doldurmasına izin verdi, neden sonra düşüncelerini dağıtmaya çalıştı.

Wen Shae'ye baktı. "Başta ben de buraya taşınmak istememiştim. Hilo ile bunun üzerine çok tartıştık. Paw-Paw'daki dairem çok büyük olmayabilir, ama onu istediğim gibi döşemiştim ve kirasını her ay kendim ödüyordum. Dürüst olmak gerekirse, Hilo'nun benim yanıma ziyarete geliyor olması epey romantikti. Burada bir davetsiz misafire dönüşmekten korkuyordum, ailenin beni küçük görmesinden endişeleniyordum." Hafifçe toparlanarak başını kaldırdı. "Ama insanın sevdikleri için doğru olanı yapmasına kıyasla, gurur ne işe yarar ki? Buraya taşınmak doğru bir karardı. Hiç pişman değilim. Ancak burada birileri olsa daha güzel olabilirdi, çoğu zaman herkes dışarıda oluyor."

Wen daha önce kendisiyle hiç bu kadar konuşmamıştı ve Shae paylaştığı şeylerin ne kadar kişisel şeyler olduğuna, aynı zamanda kendisinin de buraya taşınmak konusundaki isteksizliğini nasıl yorumlamış olduğuna şaşırdı. Wen'in onunla empati

kurmaya mı yoksa ona tavsiye vermeye mi çalıştığını anlayamadı. Sade bir yanıt vermeye karar verdi. "Hilo'nun burada olmandan mutluluk duyduğunu biliyorum."

Boynuz'un evinin önündeki aydınlık sundurmaya vardılar. Wen kapıyı açıp içeri girerken, kadının arkasından, dayanamayıp elini sağ kulak memesine götürdü. Kaya-gözlerin kötü şans getirdiği yok, diye kendi kendine kızdı. Tıpkı albinolar gibi onlar da çekinik genlerin kurbanıydı. Yeşime duyarsız olmak talihsizlik ya da ceza değildi; herkesin düşündüğü gibi, Wen bir *piç* olsa bile. Ne olursa olsun, batıl inançlar galip gelmişti. Shae'ye göre Yeşil Kemik'lerin kaya-gözlerden uzak durmasının daha mantıklı bir açıklaması vardı: Kimse yeşime yatkınlığın, tıpkı hayatın kendisi gibi, riskli bir ihtimal olduğunu düşünmek istemiyordu. Nesiller süren bir Kekonluluğa ve Yeşil Kemik soyuna rağmen de, bir Abukei'dan beter doğmak mümkün olabilirdi.

Wen gerçekten de evi bambaşka bir yere dönüştürmüştü. Shae buranın yeşil kilimler ve modası geçmiş duvar kâğıtlarıyla döşendiği, ekşi ekşi kokan bir yer olduğunu anımsadı. Hilo'nun nişanlısı ise evi bambu zemin ve parlak ışıklandırmalarla, dokuma kilimler, yeni mobilyalar ve teçhizatlarla donatmıştı. Duvarlar içeriyi çok daha geniş gösteren açık renklerle boyanmıştı. Shae hâlâ gül yağı kokusuyla karışık taze boya kokusunu alabiliyordu. Minik yastıklar ve kumaş örtüleri birbirleriyle uyumlu bordo ve krem renklerindeydi. Mutfak masasının üzerinde cam bir vazoda beyaz çiçekler ve dekoratif siyah taşlar vardı. Wen mutfağa girdi ve su ısıtıcısını çalıştırdı.

"Buranın aynı yer olduğuna inanamıyorum." Shae gerçekten etkilenmişti.

"Ben de Hilo'nun burada, o çirkin haliyle o kadar uzun süre yaşadığına inanamıyorum," dedi Wen de. "Şimdi daha şık görünüyor, ama bu kez de buranın Kehn'in evi olduğunu ve büyük

ağabeyime saygısızlık etmek istemediğini söyleyerek buraya gelmiyor." Demliğin içine çay yapraklarını attı, sonra omuz silkti. "Kehn ve Tar neredeyse hiç eve uğramıyor zaten, sanırım burası yere hasır serilmiş bir mağara olsa da umursamazlardı."

Belli ki Wen kendisi dışında kimse için önemi olmasa da evi yeniden dekore etmek için çok fazla zaman ve emek harcamıştı, oysa Hilo ile evlenir evlenmez başka bir yere taşınacaklardı. Shae'nin ilk aklına gelen alaycı ve kıskanç düşünce, *Gerçekten de çok fazla boş zamanı varmış,* oldu. Ve sonra, içi sıkılarak, Hilo'ya Wen'e Klan'da ona uygun bir iş bulacağına dair verdiği sözü anımsadı. Bunu yapmamıştı. Yüksek önceliği bulunmadığından, görev aklından uçup gitmişti.

Hilo'nun nişanlısına bunun sözünü vermiş olduğuna şüphe yoktu. Bu da Wen'in bu gece kendisiyle zaman geçirme konusundaki istekliliğini açıklıyordu. Shae iç geçirerek ayakkabılarını çıkardı ve tezgâhın altındaki bar sandalyesine oturdu. "Hilo bana iş değiştirmek istediğinden söz etmişti. Klanda açık pozisyonlar olup olmadığına bakmayı düşünüyorum. Son zamanlarda, biliyorsun, her şey çok karışıktı, ama bu hafta bir şeyler bulacağım. Yapmayı istediğin özel bir şeyler var mı? Yoksa farklı bir şirkette sekreterliğe devam etmek mi istiyorsun?"

Wen onu şaşırtacak kadar kayıtsız görünüyordu. "Annem her zaman bana bir kaya-gözün pratik ve işe yarar yetenekleri olması gerektiğini söylerdi, daktilo kullanmak gibi. Bu şekilde her zaman iş bulabilir konumdayım." Demlik ısınmıştı, çayın üzerine kaynayan suyu döktü, ilk demi lavaboya döktükten sonra tekrar suyla doldurdu ve çayı demlenmeye bıraktı. "Çoğu insan ofisteki düşük seviyeli, müşteri ve bütçe ile ilgilenmeyen pozisyonlarda kötü şansı önemsemiyor. Bir dakikada yüz kelime yazabiliyorum, anlarsın ya." Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. Kilere gidip bir şey aramaya başladı.

"İstediğin şeyin bu olmadığını anlıyorum," dedi Shae.

Wen elinde bir şişeyle geri döndü. "Tarçınlı Espen viskisi," diye açıkladı. İki fincana çay doldurdu ve her bir fincana biraz da içkiden ekledi. "Siyah çayın tütsülü tadıyla birlikte gerçekten çok iyi gidiyor. Espen'deyken oradaki farklı içkileri denemiş miydin, merak ediyorum."

Windton'daki öğrenci ortamında sudan ucuz fıçı bira her zaman daha popülerdi, ancak Shae fincanını alırken başını teşekkür eder gibi salladı ve bir yudum aldı, Wen'in tatlarla ilgili vurgusunu anlamıştı. *Bu kadın benden ne istiyor?* Wen'in aklında bir şey olduğu kesindi; Shae'yi belli ki onun kendini düşündüğünden daha fazla düşünüyordu. Yoksa Wen herkese karşı bu kadar anlayışlı mıydı?

Maik Wen'in yanında bugüne kadar hiç rahat olmamıştı. Üstelik bunun kaya-göz olmasıyla bir alakası yoktu. İçinde kalmış ve itiraf etmesi zor olan şey, Hilo'nun kendisinin yabancı bir adamla birlikte olmasına tolerans göstermezken kaya-göz bir kadınla birlikte olmasına içten içe gücenmesiydi. Birileri Jerald'ın Espen üniforması içinde bir Şotaryen olmasından öte onu tanımaya zahmet etselerdi, onun onurlu bir aileden geldiğini öğrenirlerdi. Öte yandan Maik'ler'in kötü bir ünü vardı.

Shae'nin Akademi yıllarında duyduğuna göre, Wen'in annesi hamile kalarak bir skandala neden olmuş, Dağ Klanı'ndaki erkek arkadaşıyla buluşmak için Zirvesiz ailesini terk etmekle itham edilmişti. Birkaç yıl sonra, Maik Bacu klana karşı iğrenç bir kabahat işlemekle suçlanmış ve idam edilmişti. Zirvesiz'deki kimse ne olup bittiğini bilmiyordu, ama dedikoduya göre nüfuzlu bir Fener'i öldürmüştü ve adamın karısıyla ilişkide olduğundan şüpheleniliyordu. Dul kalan kadın iki küçük oğlu ve henüz karnında olan kızıyla birlikte Zirvesiz'deki akrabalarının yanı-

na sığınmış ve onu kabul etmeleri için yalvarmıştı. Kaul Sen'in gönülsüz izni üzerine aile kadını kabul etmişlerdi, ama Maik'in oğulları acınası halde ve babasızdı, Wen de bir kaya-göz olarak doğduğunda, ailenin kötü ünü iyice kanıksanmıştı. *Maik'lere güvenemezsin,* dediğini duymuştu Shae büyükbabasının. *Kanlarında hem fevrilik hem de sadakatsizlik var.*

Hilo tüm bunları yok saymıştı: "Yazgı saçmalığı. Kimse ebeveynine dönüşmek zorunda değil." Diğerlerinin aksine Maik'lere güvenmek ve onlarla arkadaş olmak Hilo için büyük bir şansa dönüşmüştü. Shae ağabeyinin bunların üzerine ne kadar düşünerek karar verdiğinden emin değildi. Wen ile evlenmesinin Kehn ve Tar'ın sadakatini sağlamlaştıracağını mı düşünmüştü? Yoksa bunların hiçbirini hesaplamadan, öylece Wen'e âşık mı olmuştu?

Wen'i süzdü. Wen güzel biri sayılmazdı, ama Shae Hilo'nun onu neden çekici bulduğunu anlayabiliyordu. Wen'in narin ama gizemli bir duruşu vardı, dikkat çekmeye çalışmadan göze çarpan, sade bir varlıktı. Hafif vurgularla konuşuyordu ve belli ki dikkatinden pek az şey kaçıyordu.

Wen tezgâhın etrafından dolanıp Shae'nin yanındaki tabureye oturdu. Shae'nin dizine dokunarak usulca, "Shae-jen, sen Kılavuz'sun. Bana klana yardımcı olabileceğim bir iş bulabilir misin?" diye sordu.

Shae bu ani değişikliği beklemiyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı; cevabını bildiğini düşündüğü bir sorunun kendisine sorulmasından hoşlanmamıştı. "Ne anlamda yardımcı olmak?" diye sordu.

"Sana ve Hilo'ya yardımcı olmak," dedi Wen. "Savaşı kazanmamıza yardımcı olmak."

Shae fincanındaki çayı fırıl fırıl döndürdü. "Savaş Yeşil Kemik'ler arasında."

"Hilo da böyle söylüyor," diye cevap verdi Wen. "Ama bana bunun söylenmesi beni engellemiyor. Eğer Dağ kazanırsa, nişanlımı öldürecekler. Ağabeylerim onun Boynuz'u ve Yaver'i, bir Dağ haininin oğulları olduklarını belirtmeme gerek yoktur, onları da öldürürler. Bir kaya-göz olabilirim, ama bu savaşta her şeyimi kaybedeceğim, tüm sevdiklerimi Kılavuz'un kıymetli zamanını bana ufak bir Fener'in ofisinde fotokopi çekip daktiloda yazacağım önemsiz bir iş bulmasını istemekle mi harcamalıydım?" Wen kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir işi mutlulukla kabul mü etmeliyim?"

Shae Kaul ailesinin tüm kadınlarını düşündü, büyükannesi, annesi, Lan'ın karısı Eyni. "Lider'in karısı olacaksın," dedi Wen'e. "Kimse senden çalışmanı beklemiyor, özellikle de Klan işlerinde, bir kaya-göz olmanın da bunda etkisi var."

"Beklentiler ne tuhaf şeyler," dedi Wen. "Onlarla doğduğunda, onlara sitem ediyor, onlarla savaşıyorsun. Onlarla doğmadığında ise, hayatın boyunca bunun eksikliğini duyuyorsun." Wen çayını bitirmişti. Viski şişesini aldı, bardağına sek içki doldurdu ve şişenin ağzını kapadı. Shae Maik Wen'in bu kısa, tek hareketinden kadının gizlediği çevikliği yakaladı. Bu kadını biraz olsun tanımadığını fark etti.

Lider'in müstakbel eşi, "Lütfen senin için çalışmama izin ver, Shae-jen. Savaşı kazanmamıza yardım edebileceğim bir şey ver," dedi.

"Kılavuz'un ofisinde çeşitli pozisyonlar var," dedi Shae ağır ağır. "Ama bu pozisyonlar için ihtiyaç duyacağım eğitimi almadığını tahmin ediyorum..."

"Klanda bir kaya-göze en çok ihtiyaç duyulan görev hangisidir?"

Shae cevabı biliyordu; tedirgin edici cevap aklına çok uzun zaman önce gelmişti, ama Wen'in gözlerine bakıp cevap verebilmesi çok uzun sürdü. "Beyaz Muhbir."

Wen, "Bir Beyaz Muhbir işine yarar mı, Shae-jen," diye sordu.

Kadın onu tehlikeli bir bölgeye sokmak üzereydi, Shae bunun farkındaydı. Onu bir bataklığa adım atmak üzereymiş gibi bir dikkatle izliyordu. Kaya-gözler herhangi bir aura yaratmadan yüksek miktarlardaki yeşimi taşıyabilir ve dikkat çekmeden herhangi bir yere götürebilirdi. Şüphelenilen ve ayırt edilebilen Abukei'ların aksine, kaya-gözler sıradan Kekonlu vatandaşların arasına karışabilirlerdi. Beyaz Muhbir olarak, bir kaya-gözün faydalı olabileceği kesindi, bir ajan, bir kaçakçı, bir elçi ya da hırsız olarak da öyle. Onlara güvenilmemesinin sebeplerinden biri de buydu.

"Tanınan birisin," dedi Shae.

"Yalnızca adımla ve yalnızca Zirvesiz'de. Dağ'daki kimse adımı bilmiyor ve yüzümü tanımıyor. Ağabeylerim biliniyor, ama ben onlara benzemiyorum." Ebeveynlerine dair şüpheleri düşündürmekten çekinmiyordu.

"Hilo buna asla izin vermez."

"Asla," diye onayladı Wen. "Ama bilmeyebilir. Bu işi örtbas edebilecek başka, basit bir iş bulurum. Eminim bu konuda bana fikir verebilirsin."

"Gelecekteki kocana yalan söylemek istiyorsun," dedi Shae, hayretini gizleyemeden. "Ve benden, Kılavuz'dan, Lider'in isteklerine karşı gelmemi istiyorsun. Eğer bunu yaparsam seni tehlikeye atmış olurum. Aisho korumasından çıkmış olursun."

Wen'in kalın dudaklarında ve karanlık gözlerinde bir pişmanlık belirdi. "Shae-jen, Kılavuz pozisyonunu Lider'i memnun etmek için mi, yoksa Klan'ı kurtarmak için mi kabul ettin?" Cevabı biliyormuşçasına hüzünle gülümsedi ve yüzünü uzaklara çevirdi, sesi gölgelenmişti. "Hilo Boynuz olarak çok parlak biri. Korkusuz ve dürüst, adamları ona saygı duyuyor. Eğer savaşı kazanmaya yürek yetseydi, zafere çoktan ulaşmış olurduk. Ama o

hiçbir zaman Lider olmak istemedi. İleri görüşlülüğe ya da politik kurnazlığa sahip biri değil, dünyadaki tüm yeşimler bir araya gelse bile bunu değiştiremez."

Wen, yaptığı tarafsız değerlendirmeden ötürü ne yapacağını bilemez halde oturan Shae'ye döndü. "Senin ihtiyacına olduğunun farkında. Eğer Beyaz Muhbir olarak sana fayda sağlayabileceksem, ailenin kurtuluşu için her şeyi yapmaya hazır olacağım. Beni savaşa hiçbir şekilde dâhil olmama izin veremeyecek kadar çok sevdiğini söylüyor... Ve ben de onu buna razı olamayacak kadar çok seviyorum."

Saat biri geçmiş olmalıydı, ama Shae tamamen uyanıktı ve zihni korku dolu ihtimalleri değerlendirmeye başlamıştı. Yeniden, yavaşça evin dekorasyonunu gözden geçirdi. Wen'in evi tamamen değiştirmesi, objeleri, kokuları ve yapıları yetenekle bir araya getirip, Zirvesiz'in en barbar adamlarının yaşadığı bu eskiden çirkin ama dümdüz evi, şimdi iç açan bambaşka bir mekâna dönüştürmesi yalnızca birkaç haftasını almıştı. Shae, Maik Wen'i yanlış değerlendirmiş olabileceğini fark ediyordu, onu daima nazik, yumuşak, duygusal bir tutumla tanımış ve kaya-göz kimliğinin altında yatan Yeşil Kemik benliğini göz ardı etmiş, onun gözü kara Maik kardeşlerin kız kardeşi olduğunu unutmuştu. Shae Wen'e daha önce üzülürdü, şimdi ise bilemiyordu.

Bir adamın dünyasında yer alan iki güçlü kadın, eğer yakın zamanda ittifak kurmazlarsa, sonsuza dek rakip olarak kalırlar, diye düşündü. Shae, Hilo'yu atlatmaya alışıktı, ama biliyordu ki, bunu yaparsa Hilo onu asla affetmezdi.

Üzerine düşünmesi ve dikkatle hareket etmesi gereken bir durumdu bu.

Wen, Shae'nin boş bardağını alıp ayağa kalktı. "Yeterince zamanını aldım ve seni bu gece uykusuz bıraktım, Shae-jen."

Ayakkabıları yokken, Shae Wen'in kendisinden daha uzun olduğunu fark etti, yıllar süren sıkı çalışma Shae'nin boy atmasını engellemişti.

Kılavuz ayağa kalktı. "Çay için teşekkürler, Wen. Yakında tekrar konuşalım." Kapıya doğru ilerledi ve ayakkabılarını giydi. Kışın çiçek veren erik ağaçlarının enfes kokusu kapıyı açar açmaz içeri doldu. Shae kapıda duraksadı, arkasındaki koridorun ışığı gölgesini Boynuz'un evinin önündeki verandaya düşürüyordu, bir anlığına arkasına döndü. "Sanırım," diye söze başladı, "ağabeyimin sandığımdan daha iyi bir zevki var."

Wen gülümsedi. "İyi geceler, kardeşim."

BÖLÜM 44

Goody Too'ya Dönüş

Bero Goody Toy'un altındaki tüneli düşündü. Bu tünel üzerine epey kafa yormuştu ve ne zaman aklına gelse içi acı bir öfkeyle doluyordu. Janloon Kaul Lan'ın ölümü üzerine savaş meydanına dönmüştü –*onun* sayesinde– ve her gün sokaklarda kazanılıp kaybedilen yeşimin haddi hesabı yoktu, ama Bero payına düşenin tek bir zerresini bile alamamıştı. Bunun yerine kaçıp saklanmaya zorlanmıştı, tıpkı ışıktan kaçan karafatma gibi.

Çok uzaklaşmamıştı. Sonsuzluk gibi gelen karanlığın içinde düşe kalka ilerlemiş, attığı her adımda fenerinin ışığının kesilip de, bir noktada düşüp ölene kadar karanlıkta kör gibi ilerleyeceğini düşünürken, yüzüne vuran bir esinti hissetmişti. Körfezden gelen deniz tuzu, tekne dumanı, balık ve ıslak çöpün kekre kokusunu taşıyordu. Bu serinlik onu belli bir bölgeden gecenin aydınlığına çıkaracaktı, Bero bunun üzerine ölü annesine koşar gibi ileri doğru koşmaya başlamıştı. Mudt'ın söylediği gibi, tünelin sonu Summer Park'taki iskeleye yakın bir alana çıkıyordu. Bir yaz tayfununda ya da sağanak bahar yağmurunda tüneli su basıyor olmalıydı, ama kuru yaz sezonunda burası kaçakçılar için mükemmel bir geçitti. Kir pas içinde ve yorgun olan Bero, parasını ödeyip küçük bir feribota binmiş, ancak Mudt'ın Janloon'dan uzaklaşma tavsiyesine uymamıştı.

Haftalarca, Little Button'da gizlendi. Ada feribotla yalnızca kırk beş dakika uzaklıktaydı ve resmiyette Janloon'a bağlı değildi, ama bulutsuz bir günde Bero boğazdan şehri görebiliyordu. Little Button özerk bir bölgeydi. Asırlar önce, Şotaryen'ler burayı bir çalışma kampına çevirmeden önce burada bir Deitist manastırı bulunuyordu, şimdiyse restore edilmiş Deitist tapınağı, doğal güzellikleri, el yapımı süslerle ufak bibloların satıldığı ufak dükkânlarla dolu garip kasabasıyla turistik sayılabilir bir yerdi. Bero buradan nefret ediyordu.

Yine de, burası fark edilmemek için doğru bir yerdi. Günübirlikçi Janloonlular ve yabancı ziyaretçiler sayesinde burada bir motel odası tutmak kolaydı, vücudundaki yaralar ve kasvetli bir yalnızlık çeken gururu iyileşene kadar televizyon seyretmiş, dışardan söylediği yiyeceklerle beslenmiş ve şehre dönüşünü planlamıştı. Little Button Dağ'a vergi ödeyen küçük bir Klan tarafından yönetiliyordu, ama Bero'nun gördüğü kadarıyla Janloon klanları buraya pek ilişmiyor sayılırdı. Yine de güvende olabilmek adına, kimse kendisini fark etmeye başlamadan, her hafta farklı bir motelde kalıyordu.

Bero haberlerden, şehrin sokaklarının her tür şiddete sahne olduğunu ve Janloon'da bazı bölgelerin hangi klana ait olup olmadığının bilinmediğini öğrenmişti. Dağ Docks'ın çok büyük bir kısmını almıştı ama Zirvesiz Armpit'i hâlâ elinde tutuyordu ve Sogen'in de çok büyük bir kısmını fethetmişti. Fishtown hakkında kimse bir şey bilmiyordu. Bero bir aydan uzun süredir uzaktaydı. Tüm bu karmaşanın içinde, elbette kimse kendisini aramıyordu. Bulutsuz bir sabah, limana indi ve feribotla boğazdan karşıya geçti.

Düştüğü durumdan ötürü Mudt'ı ve top sakallı Yeşil Kemik'i suçluyordu. Ona yeşim sözü vermiş ve sonra sözlerinden dönmüşlerdi. Onu asla içeri almak niyetinde olmamışlardı. Bero

bunu düşündükçe öfkesi daha da artıyordu. Ayrıca, Mudt'ın dükkânının altındaki tüneli ve orada saklanan kutuları düşünüyordu, aceleden ve panikten bunları incelemeye ya da çalmaya fırsat bulamamıştı. Yeniden kendine kızdı. Tüm talihsizlikler aceleden kaynaklanıyordu. O kutularda ne vardı acaba?

Hakkı olan yeşimi nasıl alacağını biliyordu: Mudt'tan. Artık bir Fullerton'u olmayabilirdi ki bu kötü bir durumdu, ama çok fazla parası vardı ve her ne kadar Janloon'da sivil bireylerin tabanca satın alması yasak olsa da, klanlardan birinde yaşanan sorunlar nedeniyle sokaklarda silah bulabilmeyi kolaylaştırıyordu. Bero'nun, bir öğleden sonra, Dağ'ın kontrolünde olan Docks'a gidip kendine sağlam bir pistol bulması bu yüzden pek kolay oldu. Planı Mudt ona yeşimini verene kadar onu silah zoruyla rehin almaktı. Eğer bu işe yaramazsa, Mudt'ı öldürecek ve yeşimini yine de alacaktı.

O akşam Goody Too'ya vardığında gözüne bir farklılık çarptı. Dükkân karanlıktı ve binanın önü üzerine tahtalar çakılarak kapatılmıştı. Dükkânın dev tabelası paramparça edilmişti ve mekânın yakınlarında ya da içinde birinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bero şüpheyle pencerelerden içeriyi görmeye çalıştı. İçerisi darmadağın edilmişti. Raflar boştu ve demirbaşlar devrilmişti. Ürünlerin çoğu gitmişti, geriye kalanlarsa yere saçılmış, dergiler ve güneş şapkaları gibi işe yaramaz şeylerdi.

Bero ön kapıyı tekmeledi ve asma kilidi hafifçe yokladı. Etrafına bakındı. Sokak boştu. Kentin bu bölgesi Junko ve Spearpoint arasındaki sınıra çok yakındı ve belli ki aklı başında kimse buraya girmek istemiyordu. Kaldırıma bakan pencereleri yumrukladı, pencerelerin doğramaları dökülüyordu. Köşeden, genellikle çok işlek olmasına rağmen bugün kimsenin olmadığı dönemeçten, evsiz bir adam ona seslendi. "Duymadın mı? Mudt öldü, keke!"

Bero arkasına döndü. "Öldü mü? Kim öldürdü?"

Adam battaniyesinin altından dişsiz ağzını göstererek sırıttı. Omuz silkti ve kıkırdadı. "Öldü işte! Yeşimle ortalıkta dolanırsan, kendini öldürürsün!"

Bero ağır bir kaya buldu ve Goody Too'nun pencerelerinden birine indirdi. Çıkan gürültü korkunçtu, ama neyse ki etrafta bunu umursayacak kimse yoktu. Bero camı kırıp dağıtılmış dükkâna girdiğinde, içi hem umudun hem de hayal kırıklığının karışımı bir duyguyla doldu. Demek Mudt ölmüştü, yeşimi de onunla birlikte gitmişti. Birileri Bero'dan önce davranmıştı. Buna şaşırmamak lazımdı, öyle ya? Daima, bir şeyler yoluna giriyordu; kader yüzüne gülüyor, istediğinin peşinden koşturuyor, sonra da elinden alıyordu. Şimdi belki yine şansı dönerdi. Belki. Belki.

Dükkânın arkasındaki dolap açıktı. Dosya dolabının çekmeceleri açıktı, içlerindeki dosyalar yerlere saçılmıştı, para ve değerli eşyalar çılgınca aranmış olmalıydı; ama dolap yerinde duruyordu. Kalbi adeta ağzında atarak, Bero tüm ağırlığını vererek dolabı itti. Karanlıkta, halının altındaki gizli geçidi arandı. Halıyı bulup yana yuvarlayarak ittiğinde ise, beş hafta önce kaçtığı kapıyı buldu.

Bero dolabın kapağını kapadı ve dosya dolabını önüne çekti. Kafasının üzerindeki lambanın ipini çektiğinde ufak alan sarımsı renkte bir ışıkla doldu. Bero gizli geçidin kapısındaki pirinç kolu çekti; ağır metalin yer değiştirme sesiyle kapı açıldı ve ortalık ufak bir toz bulutuyla kaplandı. Beklentiden midesi bulanarak tünele varan merdivenlerden indi.

Kutular ve paketler hâlâ oradaydı, dükkânı talan eden leşçiler burayı bulamamış olmalıydı. Bero en üstteki kutulardan birini aldı ve merdivenlere taşıdı. Cebinden çıkardığı bıçağıyla paketin bantlarını kesti ve bulduğu şeye şaşkınlıkla baktı.

Daha sonra küçük kutu yığınına dönüp baktı. Mudt bunca şeyi buraya nasıl kaçırmıştı? Tümünün top sakallı Yeşil Kemik'ten gelmediği aşikârdı, Bero'nun gördüğü kadarıyla ilk gece

sadece küçük bir kutu getirmişti. Mudt torbacı olmalıydı. Bero yüzüne gittikçe yayılan bir gülümsemeyle önündeki açık kutudan ufak, kapalı şişelerden birini çıkardı.

Kristal. Ömür boyu yetecek kadar çok kristal. Şimdi hepsi onun olmuştu.

Elleri istekle titrerken, Bero sığdırabildiği kadar şişeyi ceplerine doldurdu. Sonra en üstteki yarı dolu kutuyu doldurdu, sonra hırsla geri dönüp baktı ve tünelden tırmanarak tekrar dükkâna döndü. Geçidin kapısını tekrar kapadı, halıyı üzerine kapadı ve dosya dolabını eskiden olduğu yere, gizli tünelin girişinin tam üzerine yerleştirdi. Dolabın ışığını kapatıp darmadağın dükkâna yeniden girdi, cepleri doluydu ve zihni dur duraksız çalışıyordu. Mallara daha kolay ulaşabilmek için en iyisi hepsini başka bir yere...

Arkasından gelen bir ses ve omzuna çarpan fener ışığı Bero'nun yerinde dönüp zıplamasına neden oldu. Silahına uzandı ve karşısındaki on üç, on dört yaşlarındaki erkek çocuğunun suratına nişan aldı. Mudt'ın oğlu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı Bero.

"O olabilirsin diye, belki benim için geri dönmüşsündür diye düşünmüştüm." Çocuk yüksek perdeden ve gergin bir tonla konuşuyordu. Elinde ucuz görünümlü, katlanır bir karambit tutuyordu; yumruğunu sıkmaktan eklemleri bembeyaz kesilmişti. Fenerin ışığı Bero'nun yüzüne doğrultulmuş haldeyken, ikisi de birbirlerine bakmaya devam etti.

"Kim senin için geri dönecek?" Bero'nun parmakları silahının tetiğine uzandı. Bu çocuğun birilerine, şehre döndüğünü söylemesini istemiyordu, babasının kristalinin Bero'ya değil de kendisine ait olduğu fikrine kapılmasını da.

Küçük Mudt titremeye başladı, elinde tuttuğu zayıf ışıklı fener sallanıyordu ama sesinde vahşi bir nefret duygusu vardı. "*Maik,*" dedi tükürür gibi. "Babamı öldürdü. Maik Tar babamı

öldürdü ve yapacağım son şey olsa bile, ben de onu öldüreceğim!" Gözleri yaşlarla doldu.

Bero'nun parmakları hâlâ tetikteydi, ama duraksadı. Silahını yavaşça indirdi. "Güçlü bir Yeşil Kemik'i öldürmek gerçekten çok zordur," dedi.

"Umurumda değil, ne gerekiyorsa yaparım!" Fener de, karambit de gencin ellerinden düştü ve zorlukla soluyarak, kızarmış yanakları ve çıldırmış gibi bakan gözleriyle, söylediğinin aksini iddia etmiş gibi Bero'ya baktı.

"Daha önce yaptım," dedi Bero ona gururla. "Bir Yeşil Kemik öldürdüm. Kimse yapabileceğimi düşünmemişti, ama yanıldılar, hem de hepsi."

Diğer gencin gözleri açgözlü bir merakla kocaman açıldı. Genç Mudt'ı ne zaman görse, Bero ona dikkatle bakardı. Ona daima uyumlu ve özelliksiz biri gibi görünmüştü. Sıska, yağlı saçlı ve bozuk ciltli bir çocuktu. Ama şimdi gözüne Sampa ya da Cheeky gibi korkak görünmüyordu.

Her şeyi tek başına yapmak iyi bir şey değil, diye düşündü Bero. Kader yolda karşına çıkan bir kaplan gibiydi; en mantıklı şey dikkatini dağıtmaktı. Bero için işlerin kötüye gittiği zamanlarda, ortada kötü şansı kendine çekecek daha zayıf ve güçsüz birileri her zaman olmuştu.

"Yeşil Kemik'lerden korkmuyorum," dedi Bero. "Asıl onlar bizden korkuyor, anlarsın ya. Babanı öldürmüşler, çünkü Klan dışında birilerinin yeşimi olmasından korkuyorlar. Bizim de *kendi* yeşimimize sahip olmamız gerek, keke."

"Evet," dedi Mudt cesaretle. "Evet, haklısın."

"Nasıl bulabileceğimizi de biliyorum."

Mudt'ın fenerinin ışığı yeniden yanmaya başladı. "Öyle mi?"

BÖLÜM 45

Aramızda Bir Şaka

Hilo silahlarını Bilgelik Salonu'nun girişinde bekleyen üniformalı Yeşil Kemik'lerden birine teslim etti. Koruma Hilo yaklaşırken yeşim aurasının uğultusu artan genç bir kadındı. Haedo Shield'ın üyeleri söylendiğine göre ölümcül niyetlerin işaretlerini anlayabilecekleri kadar yoğun bir Algılama eğitimi alıyorlardı. *Eğer bugün binaya herhangi bir kişiyi alabilmek istiyorsa Algıladığı düşmanlık seviyesi standartlarını biraz düşürmek zorunda kalacak,* diye düşündü Hilo, kılıcının kayışını ve karambitinin kemerini çözüp, silahını kılıfından çıkarırken; hepsini metal detektörün önündeki masaya yan yana bırakırken kendi kendine gülümsedi. Korumaların yeteneğinden şüphe ettiği ya da silahların uzlaşma odasına sokulmamasının ardındaki nedeni anlamadığı yoktu, ama her ikisi de anlamsız önlemlerdi. Odada bulunacak insanların vücutlarında taşıdıkları çok miktarda yeşim bulunuyordu. Katılım gösterecek olan Yeşil Kemik'ler eğer uzlaşmaya varılamazsa birbirlerini çıplak elle bile kolayca öldürebilirdi.

Ancak odada bir tövbekâr bulunurken elbette böyle bir şey olmazdı, Klan liderlerinin uzlaşmak üzere geleceği planlanan bu odada ise üç tövbekâr bulunuyordu. Görünüşe bakılırsa kon-

sey üyeleri ruhsal güvenliklerini sağlamak için üç tane birden bulunmasının akıllıca olacağını düşünmüşlerdi. Tövbekârlar odanın birer köşesinde sessizce oturuyorlardı; biri erkek, ikisi kadın, hepsinin tıraşlı kafaları öne eğikti ve elleri uzun yeşil cübbelerinin üzerinde birleşmişti. Şiddet içeren eylemler yalnızca Deitist tapınaklarında değil, bir tövbekârın bulunduğu diğer her yerde de yasaklanmıştı. İnanışa göre onlar doğrudan Cennet'le iletişimde olduklarından, Tanrılar kimlerin Yüce Erdem'lerin dışına çıktığını bilir ve ona dert gönderirdi. Tövbekârlar, Cennet'in casuslarıydı. Günahkârlar ise yalnızca lanetlenmekle kalmaz, dönüş günü geldiğinde, tüm ailesi –ataları, anne babası, evlatları ve torunları da dâhil olmak üzere– Cennet'e girme hakkını yitirir ve sonsuzluğun sonuna dek kimsesiz dünyada dolanıp durmakla cezalandırılırdı.

Bir önceki gün, Hilo Shae'ye, ölümden sonra paylarına nasıl bir doğaüstü hesaplaşma düşecek olursa olsun, Shae ile ikisinin karşılarında oturacak olan Ayt Mada'yı oracıkta öldürme riskini göze almalarına değeceğini söylemişti.

Shae bu sözleri dehşete düşmüş, buz gibi bir bakışla karşılamıştı. "Tanrılar zalimdir, Hilo," demişti ona, hepsini tek tek tanıyorlarmış gibi. "Onları kibrinle kışkırtma."

Odada iki farklı giriş kapısı bulunuyordu, bu yüzden o ve Ayt aynı koridorda yürümeyecekti bile. Hilo odaya gidip en sondaki sandalyeye oturdu, başıyla masanın her iki tarafına sıralanmış, resmi arabuluculuk komitesini oluşturan konsey üyelerini selamladı. Koyu renk takım elbiseleri içinde, ellerinde tuttukları pahalı kalemler ve önlerindeki deri kapaklı sarı not defterleriyle ciddi görünüyorlardı.

Komite üyelerinden dördü Zirvesiz'dendi; sert bakışlı Bay Vang, ağarmış saçlı Bay Loyi, at suratlı Bayan Nurh ve kafasının

şekli bir turpu andıran güleç yüzlü Bay Kowi. Hilo her birini Woon'un bir önceki akşam verdiği bilgilerle tanıyabildi. Gayretli Yaver, Kılavuz'un ofisi için çok önemli bir değer olduğunu her geçen gün daha fazla kanıtlıyordu. Hilo onun hayatını bağışladığına memnundu. Lan'ın ölümü için Woon'u, kendisi suçladığından daha fazla suçlamamıştı, buna rağmen adamın pişmanlığını Klan için çaba harcayarak aştığını görmek güzeldi.

Odadaki diğer politikacılardan dördü Dağ'a sadıktı. Diğerleri herhangi bir klana mensup değillerdi. Hilo herhangi bir klana mensup olmayan politikacıların varlığından bihaberdi, bu kişileri satın almak belki de mümkün olurdu. "On dört bağımsız kişi ve iki Klan üyesi var, üç yüz kişilik küçük bir klan" diye açıklamıştı Shae ona. "Bunları hatırlamaya çalış."

Masanın öbür ucundaki sandalye boştu. Ayt henüz gelmemişti. Hilo saatini kontrol etti. Sandalyesinde geriye yaslandı ve orada bulunanlara gülümsedi, beklerken içinin rahat olduğu açıktı. "Ayt-jen dışarıda arabamı çiziyor herhalde."

Masadakilerden birinden gergin bir kıkırtı duyuldu. Bay Loyi hafifçe gülümserken Bay Kowi kahkaha attı, ancak Vang ve Nurh etkilenmemiş göründü. Odadaki insanlardan çoğu, Klan'dan bağımsız olarak, gergin bir ilgi ve örtülü bir küçümsemeyle karışık bir bakışla Hilo'yu süzüyor, bu yeni ve yırtıcı Lider'den nasıl fayda sağlayabileceklerini bilemiyorlardı. Hilo'nun onlara özel bir ilgi gösterdiği yoktu. Kuklaların arkasındaki kuklalardı yalnızca.

Solunda, hafifçe arkasında oturan Shae'nin aurasının gürültüsü zihnine doldu ve Shae kalemiyle hafifçe sandalyesinin koluna vurdu, burada bulunma nedenlerinin konsey önündeki imajlarını kötüleştirmek değil, düzeltmek olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Sessizlik aniden odayı kapladı. Kendi aralarında sessizce sohbet etmekte olan politikacılar da bunu fark edip beklentiyle

toparlandılar. Bir saniye sonra Hilo da bu değişikliğin kendi tepkilerine dayanılarak gerçekleştiğini anladı. Sessizleşmiş, Algısı duvarları aşmış ve bakışları çok uzakta olmayan bir noktaya sabitlenmişti. Ayt Mada ve Kılavuz'u binaya girmiş, odaya çıkıyordu. Düşmanının yeşim aurası karanlık, yoğun ve tıpkı amansızca yaklaşan bir lav gibi yakıcıydı, sıcaklığı giderek yükseliyordu. Doğruca kendisine yönelttiği değişmez ve sakin kötü niyetler hissediliyordu, Hilo'nun oturduğu yeri çoktan Algıladığına zaten kuşku yoktu, Ayt bir dakika sonra odaya girdiğinde aralarındaki uzun süren ruhsal bakışma öylesine yoğundu ki, zaten konuşacakları hiçbir şey kalmamış gibi hissetti. Bugün olacak her şey çoktan olmuştu. Diğer her şey manasız konuşmalar olacaktı.

Beklediği gibi, Ayt'ın fiziksel görünüşü yeşim aurasının bıraktığı etkiye nazaran gösterişsizdi. Siyah bir elbise ile krem renkli bir blazer ceket giymişti ve ne çantası, ne mücevheri ne de makyajı vardı. Yüzünde bekleyen kalabalıktan ötürü eğlenmiş gibi belli belirsiz bir ifadeyle içeri girdi ve masanın öbür ucuna, Hilo'nun tam karşısına oturdu. Kısa, sağlıklı saçları olan Ree Tura da onun sol arkasındaki sandalyeye oturdu.

"İyi günler, konsey üyeleri," dedi Ayt.

"Ayt-jen." Dağ'a sadık olan politikacılar ona doğru döndü. Onu saygıyla selamladılar, görünüşe göre Zirvesiz üyelerinin Hilo'ya duyduğundan daha fazla saygıyla; diğer üyeler şimdi dudaklarını birbirine kenetlemiş, gözlerini diğer Lider'e dikmişti. Ayt'ın girişiyle birlikte odanın havası değişti. Daha önce bir iş toplantısı havası sezilebilirken, şimdi önüne geçilemez bir hızla artan gerginlik vardı yalnızca. Çekilmiş bir yayın önünde, yere düşmeden hemen önceki bir bıçağın altında ya da bir çiviyle çekicin arasında gibilerdi. Odadaki Algılama yeteneği olmayan takım elbiseliler bile bunu kolayca sezmişti.

Komite başkanı olan Onde Pattanya adlı, tarafsız birkaç üyeden biri olan kadın, ayağa kalkıp toplantıyı başlatacak cesarete sahipti. Boğazını temizledi. "Saygıdeğer Yeşil Kemik'ler ve Kraliyet Konseyi'nin değerli üyeleri, bugün Bilgelik Salonu'nda, Yüce Erdem'lerin ışığı ve Tanrıların kollayan nazarı altında..." köşedeki tövbekârlara anlamlı anlamlı baktı "ve elbette Cennetteki Prens III. Ioan'ın uğuru ile buluştuk." Duvardaki portrede bulunan hükümdarı işaret etti.

"Şanı yüzyılları devirsin," diye mırıldandı odadaki sadık koro.

Hilo duvardaki yağlı boyaya bakarken sırıtmasını bastırdı. Azametli ve gür kaşlı genç bir adamın Kekonlu soyluluğunu simgeler uzun etekli geleneksel kıyafetler giydiği, geniş, minderli bir koltuğun kıyısında otururken bir eliyle kucağındaki kılıcının kınına dokunduğu, diğeriyle ise bir palmiye yaprağını tutarak, kraliyetin savaşçı ve barışçı rollerini simgelediği bir portreydi bu.

Antik bir semboldü. Kılıç geleneksel bir Yeşil Kemik silahıydı; Hilo ise prensin hayatı boyunca kılıç çekmediğinden emindi. Kekon kraliyet ailesi üyelerinin yeşim taşıması yasaktı; Uluslar Savaşı'nı takiben Şotar İmparatorluğu'na karşı bağımsızlık ilan edilerek yeni bir yönetim kurulduktan sonra bu karar ulusal anayasayla kesinleştirilmişti. Hilo prensi görmüştü, Yeni Yıl öncesi kutlamalarda ve diğer önemli günlerde gördüğü kadarıyla daha az soylu bir görünümü vardı; aynı zamanda Kaul'lerin evinde Hilo'nun büyükbabasının ulusa hizmetinden ötürü prens tarafından ödüllendirildiğinin geniş çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Prens III. Ioan, Kekon'un birliği ve tarihi açısından ünlü bir semboldü, ama yalnızca bir semboldü işte, hayatı boyunca konforlu, devlet tarafından karşılanan ve törensel görevlerle geçen bir hayat yaşamıştı. Görkemli tablosu odadaydı, ama kendisi değildi. Kraliyet Konseyi'ne insanları temsil etmeleri ve

yasaları geçirmeleri için yetki sağlamıştı. Konsey üyelerinin yüzde doksan beşi bir klana sadıktı ve güçlü Fener'ler tarafından finanse ediliyor ve aynı zamanda kendileri de klanlarına vergi ödüyorlardı. Janloon'daki gerçek güç klanlarda ve dolayısıyla, odanın içinde birbirlerine olan nefretleri keskin bir koku gibi duyulabilen bu iki Lider'deydi.

"Dilerseniz başlayalım," dedi Konsey Üyesi Onde, "öncelikle Ayt-Mada ve Kaul-jen ile kılavuzlarına buraya gelerek en önemli adımı attıkları, şiddet yerine uzlaşmayla farklılıklarını çözüme ulaştırmaya istekli oldukları için teşekkür ederiz. Tüm Kraliyet Konseyi adına konuşarak, çok yakında bir uzlaşıya varıp şehrimizi yeniden bir barış ortamına dönüştürebileceğimizin umudunu yaşıyorum. Burada komite üyeleri olarak beş gün boyunca toplanmayı kararlaştırdık, ancak hepimiz kabul edilebilir bir sonuç alıncaya kadar burada kalmayı taahhüt ediyoruz. Elbette," Onde umutla gülümsedi, "daha önce uzlaşabilirsek, ne mutlu bize."

Hilo somurtarak harcanacak onca zamanı düşündü, şehrin en önemli bölgelerinde verilecek savaşlara katılmaktan kendisini alıkoyacak onca zaman olacaktı. O buradayken, Kehn savaşın tek önderiydi ve Hilo Boynuz'una güvenmekle birlikte, Gont'un Maik'ler karşısında bir stratejist ve bir savaşçı olarak çok avantajlı olacağını da düşünmemeye çalışıyordu.

"Her iki tarafın da açılış konuşmasını dinleyeceğiz," dedi Onde. "Bozukluk fırlatarak Dağ'ın ilk konuşmayı yapacağını kararlaştırdık. Ayt-jen." Yerine oturdu ve kalemini aldı.

Ayt bir süre duraksadı, sessizlik rahatsız edici olmadan önce de, Hilo'ya bir Akademi eğitimcisini anımsatan düz ve berrak bir sesle konuştu. "Bu ülkenin iki büyük Klan'ı arasındaki çatışmanın kan dökülecek boyuta gelmiş olmasından ötürü gerçekten üzgünüm. Ancak babam –Tanrılar onu ansın– bana halkımızı koru-

mak ve savunmak için bir Yeşil Kemik'in yapmasını gerektiren her şeyin yetkisini verdi. Korunmamıza muhtaç olanlar tehdit altındayken, buna karşılık vermek dışında bir seçeneğimiz olamaz."

Bir elini kaldırıp Kılavuz'una uzattı, adam eline çabucak bir kâğıt tutuşturdu. "Bir süredir, Zirvesiz'in sınırı aşan şiddet atılımları saygıdeğer vatandaşlara ve ticarete zarar vermiştir. Komiteyi aydınlatabilmek adına, Ree-jen bazı örnekleri listelemiş." Ayt elindeki kâğıda göz attı. "Reign of Luck Kumarhanesi'ndeki inşaat sabotaja uğradığından üç aylığına askıya alınmıştır, o zamanlar sabotaj emri doğrudan Zirvesiz'in Boynuzu tarafından verilmiş olup..."

Hilo sessizce Ayt'ın şikâyet dolu uzun listesini dinledi. Dinlerken ifadesi sakin ve sabitti, ama sabırsızlığı ve öfkesi içinde büyüyordu. Kendine yöneltilen bu açıklamaların her birine yanıt verebilirdi. Evet, Yumruk'larına Reign of Luck Kumarhanesi'nin inşaatına saldırmalarının emrini vermişti, ama bunun tek nedeni inşaat sözleşmesinin Zirvesiz'den çalınmış olmasıydı. Evet, adamlarının o üç Dağ Parmak'ını kötürüm etmelerine izin vermişti, çünkü onlar da Zirvesiz'in bazı bölgelerini yağmalamış ve harap etmişti. Ayt bazı eski, kimi iki yıl ve daha öncesine ait maddelerle bam teline basmaya devam etti, hiçbiri şimdiki savaşla alakalı değildi.

Ayt bitirdiğinde, Konsey Üyesi Onde ona teşekkür ederek herkese Zirvesiz bir yanıt fırsatı bulmadan kendilerinde konuşma hakkı olmadığını hatırlattı. Onde Hilo'ya döndü ve onun açılış konuşmasının hazır olup olmadığını sordu. Bir an için Hilo bu daveti reddetmeyi ve devam etmek yerine bu çemberi terk etmeyi düşündü, ancak Shae arkasından uzattığı kâğıdı gürültüyle yanındaki masaya bıraktı. Hilo kâğıda bir göz attı. Kılavuz ve Gölgesi, Ayt'ın yürüteceği stratejiye göre değişecek farklı konuşma metinleri hazırlamıştı; büyük açıklamalar, özel istekler ya da belirsiz suçlamalara hazırlıklıydılar. Hilo kâğıdı aldı.

"Öncelikle bu toplantıya duyulan ihtiyacı değerlendirdikleri için Kraliyet Konseyi'ne teşekkür etmek isterim. Aktif vatandaşlar ve toplumun üyeleri olarak biz Yeşil Kemik'ler de herkes kadar Janloon için barış ve refah istiyoruz." Bu sözler onda oldukça yapmacık duruyordu ve konuşmanın bazı yerlerini atladı. *Shae gerçekten tüm bunları söylememi bekliyor mu?* Okumaya devam etti ve Zirvesiz'in Dağ'dan beklediklerini listeledi: Docks'tan çekilmeleri, Armpit'i teslim etmeleri, SN1 üretimine ara vermeleri, mali kayıtların ve yeşim stoklarının dışarıdan bir denetimci tarafından denetlenmesine rıza göstermeleri isteniyordu. Son madde o kadar saçmaydı ki Hilo Ree Tura'nın taşan öfkesi karşısında gülmemek için kendini zor tuttu, bu sırada Ayt ise şaşırmamış görünüyordu ve herhangi bir tepki vermedi.

"Teşekkür ederiz, Kaul-jen," dedi Konsey Üyesi Onde. "Her iki Lider'in de açılış konuşmalarındaki netliğinden ve samimiyetinden etkilendiğimi belirtmeliyim. Buradaki konuşmamızın sonuçları bunları temel alacaktır." Onde odada bu söylediklerine inanabilecek az sayıda insandan biri gibi görünüyordu. Masanın her iki yanında yer alan Klan üyesi konsey üyeleri ise bu konuşmalardaki yüzeyselliği anlayarak gerilmiş, bunun Liderler arası konuşmadan bir sonuca varılmış olması anlamına gelebileceğini sezmişlerdi. "Bölgesel anlaşmazlıklar, sokaklarda devam eden şiddeti körüklemesi açısından konularımızdan en acili olduğu için, oradan başlamamızı öneririm," dedi Onde.

Birkaç saat sonra, Ayt, Dağ'ın General Yolu'ndaki varlığını sürdüreceğini ancak Docks ile Junko bölgelerinde ilerlememeyi kabul edebileceğini belirtti. Karşılığında, Hilo da Fishtown ya da Spearpoint'e daha fazla saldırı düzenlenmeyeceğinin taahhüdünü verdi. Dağ Docks'ta zaten *ilerleyemezdi,* Hilo bunun için yeterli insan gücüne sahip olmadıklarını biliyordu. Tıpkı niyeti bu

yönde olmasa da, yeterli gücü olmadığı için Zirvesiz'in de Fishtown ve Spearpoint'i tutamayacağını bildiği gibi. Bu bölgelerden hiçbiri çok önemli değildi de. Armpit ve Sogen en kötü savaş bölgeleriydi ve uzlaşmada bu iki bölgeden de söz açılmamıştı. Kehn o sıralar seksen savaşçısı ile birlikte Sogen'e doğru yola çıkmıştı.

Belirtmeden olmaz, her iki taraf da Hilo'ya düzenlenen suikast girişimine, Lan'ın ölümüne ya da Poor Man's Road'da öldürülen yirmi bir Dağlı Yeşil Kemik'e dair tek kelime etmemişti. Bilgelik Salonu bunların dile getirilebileceği bir yer değildi. İkisi de gitmek üzere ayağa kalktıklarında Hilo bakışlarını Ayt'a dikti. Bu bir şaka. İkimizin arasında.

***

Uzlaşmanın ikinci gününde de ilkinden daha büyük bir gelişme olmadı. İlk on beş dakikalık arada, Hilo Kılavuz'unu yanına çekti. "Burada resmen körler ve sağırlar birbirini ağırlıyor," dedi. "Gerçek bir vakit kaybı."

"Eğer şimdi çıkıp gidersek, uzlaşmaya yanaşmayan taraf gibi görüneceğiz ve savaşın sürmesinin tek suçlusu Zirvesiz olacak," diye ısrar etti Shae. "Takım elbiseliler Dağ'ın bizden Lan'ı aldığını, bizim de karşılığında ondan aldıklarımızı görebiliyor. Onların zihninde, klanlar arası kan davası bu şekilde eşitlenmiş durumda, geriye kalan her şeyi konuşabilir ve normal yaşantılarımıza dönebiliriz." Ağabeyi herhangi bir alaycı yanıt veremeden onu susturdu. "Neden burada olduğumuzu hatırla. Fener'lere ve Kraliyet Konseyi'ne barış yapmak için bir çaba ortaya koyduğumuzu göstermemiz gerekiyor. Ayt'ın duvar örmesi sayesinde ise tüm kartlarımız açık oynadığımızda onların da desteğini kazanacağız."

Shae KYB'de gerçekleşen bağımsız denetimin sonuçlarını önden almıştı, beşinci ve son uzlaşma gününde bunları Dağ'a

karşı koz olarak kullanmayı planlamıştı, onları açığa çıkarmak ve konseye savaşın yalnızca Klan arası bir kan davasından çok daha fazlası olduğunu ve Dağ'ın aksiyonlarının Kekon yasa ve değerlerine aykırı olduğunu göstermek istiyordu. Hilo bunun fena bir plan olmadığını kabul etmişti. Ya askeri pozisyonlarını bahara kadar sürdürmelerine yetecek tavizlere sahip olacaklardı ya da morallerini yüksek tutarak, Fener'lerin ve halkın desteğini alabileceklerini umacaklardı. Ne olursa olsun, Hilo tüm bunların yardımcı faktörler olduğunu düşünüyordu; savaşın seyrini değiştirmeyeceklerdi, Hilo da yalnızca seyircilerin yararına olacak bu zorlama oyunu kabul etmek istemiyordu.

Odadaki yerine geri döndü. Rakibinin kalın yeşim aurasından yayılan kendini beğenmişliği Algılamanın ve ara sıra dudaklarına yayılan eğlentiyi yakalamanın verdiği öfke içini giderek dolduruyordu. Bu işte birlikteydiler, politikacıları ve işadamlarını yatıştırmaları ve kandırmaları gerekiyordu, bu kendini beğenmiş modern Kekonlular anlaşmazlıkları Büyük Amca'nın yargısı altında kılıç düellosu gibi eski yöntemlerle çözmenin faydasızlığını savunmayı seviyordu. Oysa her iki Lider de bunu gerçek dışı buluyordu.

Öte yandan Ayt kendi rolünü oynama konusunda Hilo'dan daha istekliydi, bunda iyiydi de. Her sözcüğü ve her mimiğiyle ondan daha iyi olduğunu gösteriyordu. Lider olmadan önce Kılavuz olmuştu, mantıklı ve ifade gücü yüksek bir işkadını olarak nasıl öne çıkabileceğini iyi biliyordu. Şimdi onu kışkırtmak ve iğnelemek için, onun genç bir kabadayıdan daha fazlası olmadığını göstermek için bu avantajını bulanıyordu. Aralarındaki fark, yeşimsiz piyonlara Ayt'ın Kekon'daki en kuvvetli Lider olduğunu, babasının Boynuz'unu, İlk ve İkinci Yumruk'unu, Yaver'ini ve en genç oğlunu öldürttüğünü unutturuyordu. Bazen bunun düşüncesi bile Hilo'yu güldürüyordu.

İkinci gün, ilk günden öyle farksızdı ki Onde bile cesareti kırılmış gibi görünüyordu. Hilo bir telefon bulup, Yumruk'larından biri olan Goun Jeru'yu aramak için sabırsızlanıyordu, adam alacakaranlıkta tuzağa düşürülmüş ve çok kötü yaralar almış, ameliyat odasında kurtarılmıştı. Shae ile de çok az konuşmuşlardı, Bilgelik Salonu dışına çıkınca yolları ayrıldılar. Shae kendisini Gemi Caddesi'ndeki Kılavuz'un ofisine götürmek için hemen dışarıda bekleyen arabaya bindi. Hilo, Janloon'a döndüğü ilk zamanlar Klan'ın her türlü imkanından kaçınmak konusundaki ısrarından sonra, Kılavuz'unun şimdi onları memnuniyetle kullanıyor olmasını komik buluyordu. Bu da Hilo'nun gözünde kız kardeşinin bunca zaman kendini kandırmış olduğunun ve her şeyin farkına varınca kimsenin zorlamasına gerek kalmadan kendiliğinden geri döndüğünün bir kanıtıydı.

Hilo havuz başında kendisini bekleyen şoförünü ve Duchesse'ini ararken, Maik Tar'ın Klan'ın plakasız araçlarından birinin içinde beklediğini gördü. Yolcu koltuğuna geçtiğinde Tar radyoyu kıstı ve ona bir sigara uzattı. Hilo Yaver'inin yakasında kurumuş kan lekesi olduğunu fark etti; gözlerinin etrafında uykusuzluktan halkalar oluşmuştu ancak içleri zaferle parıldıyordu, aurasında ise bastırılmış bir heyecandan doğan bir cızırtı hakimdi. "Nasıl geçiyor?" diye sordu Tar. "Bir önceki gibi mi?"

"Daha da beter. Tövbekârların hâlâ orada olması çok kötü oldu."

"Beni içeri sokabilirsin," diye önerdi Tar. "Nasılsa ben Cennet'e gitmeyeceğim."

"Goun nasıl?" Tar'ın aurasındaki ani mutsuzluk ona cevabını anında vermişti. "Hassiktir," dedi Hilo sessizce. Goun onun sınıf arkadaşıydı, yetenekli bir savaşçı olduğu kadar, insanların neşesini yerine getirebilen ve her zaman anlatacak hikâyeleri olan

eğlenceli bir adamdı. Hilo onu ölmeden önce görebilmek, ailesine ve kız kardeşine haberi ilk elden verebilecek insan olmak isterdi. Bunun yerine, Bilgelik Salonu'nda anlamsızca insanları tatmin etmeye çalışmış ve kelime oyunları yapmıştı.

Hilo'nun ensesini ve yüzünü bir öfke dalgası sardı. "Sikeyim!" Tanrıları da *sikeyim!* Ayt'ı da, Gont'u da keskin sopayla *sikeyim.*" Kafasını koltuk başlığına vurdu ve arabanın tavanını yumruklayarak yamulttu.

Tar sigarasının külünü açık pencereden aşağı döktü ve Lider'i sakinleşene kadar bekledi. "Tanrılar onu ansın, zavallı adam," dedi en sonunda.

"Tanrılar onu ansın," diye ona katıldı Hilo da enerjisi çekilmiş bir sesle.

"İyi haberler de getirdim, tabii," dedi Tar ve kendini beğenmiş bir ifadeyle, haberi paylaşmak için bizzat buraya gelmenin karşılığında ne beklediğini Hilo'nun sormasını bekledi. Tar bazen çocuk gibiydi, mutlu edilmek ister, heyecanını da öfkesini de uçlarda yaşar ve cesaretin ve güvensizliğin ilginç bileşimini sergilerdi. Hastaneden çıktığından beri kendini yeniden kanıtlamak ve yaralanmasının utancını atabilmek için çaresizce çabalıyordu. Yaver'in rolünü Tar için uyarlamak ise Hilo'nun epey gurur duyduğu kişisel bir başarıydı.

Goun'u kaybetmiş olmanın verdiği kötü ruh halinden çıkamayan Hilo ise adamın istekliliğini başta umursamadı. Onun yerine, "Kehn Goun'un ailesine ziyarete gitti mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Tar. "Onunla konuşmadım."

"Goun'un Parmak'larını kim kontrol ediyor?"

"Vuay ya da Lott olabilir, bildiğim kadarıyla." Tar şimdi biraz somurtuyordu. Goun onun da sınıf arkadaşıydı ama Tar onun ölümünden pek fazla etkilenmemiş gibiydi. Dünyada değer ver-

diği pek az sayıda insan vardı, ancak bu insanlardan herhangi biri ne istese yapmaya hazırdı.

Hilo pes etti. "Sen bana ne söylemek istiyorsun?"

Tar her şeyi açıkladıktan sonra Hilo pencereden dışarı baktı, alev alev bakışları uzaklarda bir yere sabitlenmiş, parmakları ise bir dizinin üzerinde hafif ama hızlı bir tempo tutturmuştu. "Gidelim," dedi Tar'a. "Bunu biraz düşünmeme izin ver." Bir süre geçtikten sonra, "Yarın farklı olacak. Çok farklı olacak. İyi iş çıkardın, Tar," dedi ve Yaver'i kemerindeki, ödülü olan yeni karambitine dokunarak tatmin olmuş bir yüzle ona gülümsedi.

BÖLÜM 46

Dürüst Konuşma

Uzlaşmanın üçüncü gününün sabahında, Hilo Bilgelik Salonu'na erken gelerek Shae ile birlikte Şansölye Son ile buluştu, adam son zamanlarda artan bir sıklıkla Lider'den görüşme talep etmekteydi. "Kaul-jen, içeri girin. Tanrılarla aranız nasıl?" diye sordu Son, onları ofisine buyur ederken.

"Her zamanki zalimlikleri devam ediyor," dedi Hilo. "Ya sizin?"

Politikacı, sabit ve sıradan bir selam vererek, kırmızı suratında Hilo'nun gündelik üslubuna istemsiz bir tepki oluşmasını engellemeye çalışmış gibi göründü. "Ya. Pekâlâ. Her şey iyi, teşekkürler." Hilo'ya göre Şansölye Son Tomarho kendisinden hoşlanmıyordu ve bu belli oluyordu. Bir yıl kadar önce, Son'un Docks'taki grevi zorla sonlandırmaya yönelik talebini reddetmişti ve Lan'ın cenazesinde, adam yeni Lider'e ancak mecburiyetten ve çok sınırlı bir saygı göstermişti. İşin gerçeği Hilo da son birkaç haftadır adamın kendisine olan antipatisini ancak artıracak şekilde savaşa odaklanmıştı. Beklediği gibi de, Son'un şimdi kendisine bakışı ve zoraki gülümsemesinin ardına saklayamadığı iğneleyici bakışlarının soğukluğu, Hilo'nun şüphelerini doğruluyordu: Adam kendini politik olarak arınmış ve ayırt edilmiş biri olarak görüyordu, Klan'ın talihsiz olsa da zaman zaman mecburen şiddete başvurul-

ması gereken tarafındakilerden daha üstün bir pozisyonda. Son Hilo'ya baktığında gençlik ve kas gücü görüyordu; emir vermek yerine emir alması gereken ve Bilgelik Salonu'nda Lider olarak kesinlikle yeri olmayan biriydi onun gözünde.

Hilo için herhangi bir kişisel yakınlık hissetmediği kişilerin yanında medeni ve mantıklı davranabilmek epey zordu. Rütbeleri ya da diğerleri için taşıdıkları önem onun üzerinde etkisizdi. Bunun kendi adına bir zayıflık olduğunu biliyordu; elbette kişisel duygularını politik gerekliliklerin üzerinde tutması onu daha önce de zor durumda bırakmış ve büyükbabasının gözünden düşmesine neden olmuştu. Hilo ve kardeşleri çocukken, Kaul Sen, Lan'ı ara sıra döver ancak Shae'ye hiçbir zaman dokunmazdı, ancak ortanca torunu büyükbabasının iş ortaklarından birinin oğlunun kolunu kırdığı için, Akademi'deki eğitimcilere zorluk çıkardığı için, şehrin her yerinde Maik oğulları ile görüldüğü için kırbaçlanırdı.

Hem Son'a duyduğu istemsiz içerlemeyi, hem de adamın meşe panelli görkemli bürosunda bulunmaktan duyduğu genel rahatsızlık hissini bastırmak için elinden geleni yapan Hilo, Şansölyenin geniş masasının karşısındaki koltuğa oturdu. Shae de onun arkasında, hafifçe soluna geçerek oturdu. Hilo onun da yanında olmasından memnundu çünkü kendisinden daha rahat görünüyordu. Şansölye oturdu ve yardımcısına serin içecekler getirmesini emretti, sonra aynı yapmacık gülümsemeyle tekrar Hilo'ya döndü.

Hilo, "Evet, işte buradayım. Hangi konuda konuşmak istiyorsunuz?" dedi.

Son'un gülümsemesi belirgin biçimde soldu. "Kaul-jen" dedi, şaşılacak bir hızla yüzünü toparlayarak, "Yoğunluğunuzu anlayışla karşılıyorum. Böyle zor bir zamanda Klan'ı Lider olarak yönetmek hiç şüphesiz sizi tüketiyor olmalı. Bir ülke yönetmekten

farksız olmalı, söylemeye iznim olursa." Sitem sıradan cümleler gibi sarf edilmişti, ancak yine de barizdi. Son devletin yürütme kanalının başındaydı ve Klan'ın başına istemeden geçmiş, yirmi sekiz yaşındaki bir sokak savaşçısı tarafından bekletilmekten rahatsızlık duyuyordu.

Hilo kendine has bir iğneleyicilikle karşılık verdi. "Umarım *sizin* politik rakipleriniz kafanızı bir kılıçla uçurmaya çalışmıyordur." Önüne anason kokulu soğuk içecek bardağını bırakan yardımcıyla başıyla teşekkür etti. Shae'nin ona anlattığı Kraliyet Konseyi'nin önemini ve Klan'ın ihtiyaç duyduğu politik destek ve meşruiyeti zorlukla aklında tutmaya çalışarak, Hilo ses tonunu değiştirdi ve ciddiyetle söze girdi. "Lider olarak öğrenecek daha çok fazla şeyim olduğunu kabul edeceğim. Ağabeyimin – Tanrılar onu ansın– beni buna hazırlamaya fırsatı olmadı. Düşmanlarımız da bunun farkında ve o zamandan beri oturup dinlenmeye bile fırsatım olmadı. Sizinle daha erken buluşamayarak saygısızlık ettiysem özür dilerim."

Hilo'nun dürüstlüğü bir şekilde Son'u tatmin etmiş göründü. "Ee, en önemli şey sizin uzlaşma komitesi ve Ayt Mada ile düzenlenen oturuma katılıyor olmanız. Şansölye olarak, bu komiteye ben dahil olamıyorum, ama umarım gelişme kaydediyorsunuzdur? Sonuçta, hepimiz bu uzlaşmanın barış getirmesini umuyoruz."

Büyük bir zorlukla, Hilo bardağına uzanarak yüzündeki alaycılığı örttü ve içeceğinin yarısını tek seferde içti. Şansölye'nin gözleri Hilo'nun eline, nasırlı eklemlerindeki yeni kesiklere takıldı ve alaycılığını gizleme konusunda misafiri kadar başarılı olamayarak, ağzı seğirdi ve konuşmaya başlamadan bir saniye önce çenesi titredi. "Klanlarımız farklılıklarını ne kadar çabuk çözebilirlerse, şehrimiz de o kadar hızlı eski haline döner. İnsanların ve ülkenin yararına olacak şey budur."

"Dağ ağabeyimi öldürdü."

Son Tomarho rahatsız olarak boğazını temizledi. "Asla unutulmayacak korkunç bir trajedi. Ancak, söyleme riskine gireceğim şey şu ki, Kaul Lan-jen ile olan deneyimlerime göre, *o olsa* Klan'ın ve ulusun her şeyden önce geldiğini bilir ve tüm kişisel intikam isteklerini bir yana bırakırdı."

"Ben Lan değilim." Bir anda, bu sözü yüksek sesle söyleyebilmenin rahatlığını duydu. Gülümsemesi geri geldi. "Fener'ler ve Kraliyet Konseyi de bunu kabul etmek zorunda kalacak."

Şansölye ilk kez kaşlarını çattı. "Zirvesiz'in Fener'leri, klana olan sadakat ve bağlılıklarının sarsılmazlığı bir yana, doğal olarak toplumun güveni ve onlara dayatılan zorluklardan ötürü kendileri için endişeye kapılıyor."

"Artan vergileri kastediyorsunuz," diye sonuç çıkardı Hilo. "Savaşı devam ettirebilmek için vergileri artırmak zorunda kaldığımız doğru. Kılavuz eminim bu durumu açıklayabilir."

Shae'ye söz vermek için başvurulacak en zarif yol bu değildi, ama Hilo bu kadar ince detayları konuşmaktan ötürü sabrını kaybetmeye başlamıştı. Ayrıca, bir süredir toplantıyı berbat edeceğinden duyduğu endişeyle Shae'nin aurasının diken gibi batmaya başladığını Algılıyordu, dolayısıyla ne istiyorsa söyleyebilirdi. Shae vakit kaybetmeden öne çıktı. "Dediğiniz gibi, Şansölye, klanlar arasındaki savaş ticaretin belini büktü. Zirvesiz, mekânları zarar gören veya yaşam alanları kötü etkilenen Fener'lere finansal desteği sağlamakla yükümlüdür. Yeşil Kemik'ler öldürüldüğünde, onların cenazelerini karşılıyor ve ailelerine destek oluyoruz. Yaralandıklarında, hastane masraflarını ödüyoruz. Ne yazık ki, Dağ'ın denizaşırı ülkelerde gerçekleştirdiği SN1 üretimi ve Kekon Yeşim Birliği'ni atlatarak gerçekleştirdiği yeşim kaçakçılığından sağladığı bir finansal üstünlük söz

konusu. Resmi sonuçlar henüz yayınlanmadı, ancak ihtiyacınız olan kanıtı size ben sağlayabilirim." Shae başını eğdi ve konuşmasını bağladı. "Zirvesiz tüm Fener'lerinin tam desteğine şimdi ihtiyaç duyuyor ve vergileri herkesin karşılayabileceği ölçüde artırdık yalnızca. Eğer bu yeni oranların nasıl hesaplandığını görmeye ihtiyacınız varsa, ben memnuniyetle sizinle paylaşırım."

Hilo etkilenmişti; kız kardeşi gerçek bir Kılavuz gibi konuşuyordu. Şansölye Son koltuğunda geriye yaslandı, etli kollarını önünde kavuşturdu. "Matematiğinizden şüphem yok, ancak artan vergilerin en sadık Klan üyeleri için bile zorluk olduğu muhakkaktır. Bu şekilde Kaul-jen'in emriyle yorulmadan çalışan," –Hilo burada adamın kendisini kastettiğinden emindi– "faturaların kanuna uygun şekilde incelenmesi ve KYB'nin yeniden düzenlenmesi için uğraşan insanlar takdir görmemiş olur."

"KYB'yi s.ktir et," dedi Hilo. "Orada olup bitenlerin bir önemi yok."

Son Tomarho bir an ifadesizce baktı. "Kaul-jen," dedi sonunda, eli ayağına dolaşmıştı, "ağabeyiniz –Tanrılar onu ansın– ulusal yeşim tedarikinin güvenle gerçekleştirilmesi için bir kurum oluşturulmasını şiddetle savunuyordu..."

"Ağabeyim savaşı önlemeye çalışıyordu. Şimdi *savaşıyoruz.* Savaşı kazanan şehri kontrol edecek, *konseyi de ve yeşim tedarikini de.* Eğer Dağ Zirvesiz'i devirip Kekon'daki en güçlü Klan haline gelirse, Ayt gerçekten kanuni düzenlemelerinizi bir yerine takar mı sanıyorsunuz?" Hilo masayı iterek ayağa kalktı ve gerindi, yakın zamanda aldığı ufak tefek yaralardan ötürü tutulmuştu.

Şaşıran ama onu izleyen Shae de onunla birlikte kalktı, ama Şansölye Son yerinde kaldı, belli ki nasıl cevap vereceğini şaşırmıştı. Nihayet ayağa kalktı ve üzerinde çalışılmış nezaketinden tek bir zerre kalmamış bir yüzle konuştu. "Bu durumda

Fener'lerin endişelerini bir yana bırakalım mı diyorsunuz? Konseyin çalışmalarını da yok mu sayalım?"

"Aksine," dedi Hilo. Lan olmadığı doğruydu. Ne Lan'ın ağırlığına ne de diplomatik sezgilerine sahipti, bu işi Lan'ın halledeceği yollarla halledemezdi, ama daha önce de Klan'ın kendi tarafında huysuz astlar ve mutsuz Fener'ler ile uğraşmıştı. "Klan Fener'leri ve sizin gibi insanlar olmadan değersizdir, Şansölye," dedi. "Ama onca barış içinde geçen yıldan sonra, bazı insanların neden vergi ödediğini unutmaya başladığını düşünüyorum. Bana öğretilen her zaman, savaş dönemlerinde Fener'lerin Yeşil Kemik'lere yardım eden vatanseverler olduğuydu, çünkü Yeşil Kemik'ler ülke tehlikedeyken kendi insanlarını korurlar.

"Şimdi savaştayız ve eğer Zirvesiz, Dağ'a yenilirse ülke tehlike altında olacak. *Tek bir Klan yeşimi kontrol ederse.* Bu size geldiği zaman Lan'ın da en büyük korkusu değil miydi?" Hilo delici bakışlarını Şansölyeye dikti. Düşmanca bir tavrı yoktu, ama Hilo'nun bu bakışları insanların en sonunda gözlerini kaçırmalarına ya da yere bakmalarına neden olacak özellikteydi, Şansölye de bir istisna yaratmadı.

"Benden pek hoşlanmadığınızı anlayabiliyorum," dedi Hilo sakin ve dostane bir tutumla. "Ama ben Lider'im, siz de ülkede Zirvesiz'e bağlı en yüksekteki politikacısınız. Biz bir bakıma Klan kardeşiyiz. Her ikimiz de kazanmak ve bu işten sağ çıkmak istiyoruz."

Son'un gözleri kocaman açıldı. "Kekon için en iyisini istiyorum, Kaul-jen. Bu da klanlar arası barışın sağlanmasından geçiyor. Sizi bu yüzden acilen uzlaşma komitesi oluşturmaya çağırdım."

"Uzlaşma kuru gürültü," dedi Hilo. "Nedenini de çok yakında anlayacaksınız. O yüzden kazanmamız gerekiyor. Bu da Fener'lerin savaş dönemi Fener'leri olmak *zorunda* olduğu an-

lamına geliyor. Bize kendi çıkarları için gelmekten çekinmezlerken bahsettikleri bağlılığı şimdi kanıtlama zamanı. Daha yüksek vergiler ödeyecekler ve *siz* de bunu yapmalarını sağlayacaksınız."

Şansölye öksürükle karışan gergin bir kahkaha attı. "Klanda binlerce Fener var. Zirvesiz'de toplu sorunlara neden olabilecek kararları kendi başınıza veriyorsunuz. Tüm bunlardan *benim* sorumlu olmamı bekleyemezsiniz..."

"Sayı ne kadardı?" Hilo hafifçe yanındaki Shae'ye döndü. "Klan'ın ticaretinin büyük kısmını oluşturan kaç tane şirket var?"

"Zirvesiz'e bağlı en büyük yirmi beş şirket, toplamda Klan'ın vergisel gelirinin yüzde altmış beşini oluşturuyor," dedi Kılavuz.

Hilo tatminkâr bir yüzle Son'a döndü. "Pekâlâ. Dolayısıyla büyük başların kararı önemli. Küçük başlar da onları izleyecektir. Son ailesi büyük başlardan. Diğerlerini gidip hizaya gelmeleri hususunda ikna edebilir. Onlara çekebilecekleri acıyı biraz olsun gösterin, ancak Klan'ın kazanabileceğini de. İnsan insandır, Fener de olsalar, Yumruk da, yeşimleri olsun olmasın; umutlarını yitirdiklerinde kaçarlar, ancak bu işin sonunda başlarına gelecek şeyi biraz düşünürlerse her türlü zorluğa katlanabileceklerdir."

Son yakasını düzeltti, görünüşe göre içine sığamamaya başlamıştı. "Böyle *verimsiz* koşullar altında Zirvesiz'e olan sadakatlerini bir yana bırakıp Dağ'ı destekleyecek pek çok Fener çıkabilir."

Lider bu sözlerin üzerine biraz düşündü. "Sanırım siz onlardan biri olmazdınız ama, öyle değil mi, Şansölye?" diye sordu usulca. "Eğer Dağ Zirvesiz'i yok eder ve şehri alırsa, ben ölmüş olurum. Tüm ailem ölmüş olur. Sonrasında olacaklar yalnızca *sizlere* olur."

Hilo politikacının kafasında dönen tilkileri anlayabiliyordu. Yeşimi olsun olmasın, büyük bir kurnazlık ve kuvvetli bir hayatta kalma içgüdüsü olmayan kimse Janloon'da güçlü bir konuma gelemezdi ve Şansölye Son Dağ tarafından yönetilecek bir şehirde

Zirvesiz'e bağlılığı ve yakınlığı herkesçe bilinen biri olarak hayatta kalamayacağının farkındaydı. Son, Dağ'ın yasadışı aktivitelerini ortaya çıkarmak amacıyla KYB'nin faturalarının incelenmesini ve mali denetimini organize etmişti. Kızları Zirvesiz'de vergi işinde çalışıyordu ve Klan içinden birileriyle evlenmişlerdi; damatlarından biri Şansgetiren, diğeri ise orta rütbeli bir Yumruk'tu. Politik ve ticari ortakları Dağ'la ilişkili rakiplerce hedef alınırdı. Son Tomarho için de, tıpkı Kaul'ler gibi, hiçbir kaçış yolu yoktu.

Hilo, Şansölye'nin gittikçe içerleyen sessizliğinde tüm bu düşünceleri gördü ve mecburiyet hissiyle adamın dev masasının etrafından dolanarak adamın yanma gitti. Son oturduğu yerde çökmüştü, Hilo gelip bir elini şişman omzuna koyduğunda da kımıldamak için herhangi bir efor sarf etmeden, yalnızca gönülsüzce gerindi. "Büyükbabam ve ağabeyim sana büyük bir saygı beslerdi," dedi Hilo ciddiyetle. "Bu yüzden ben de sana saygı duyuyorum, yüzünde Lider'liğime saygı duymadığını apaçık görsem bile. Normalde, böyle bir şeyi asla kabul etmem, ama bu kez affetmeye niyetliyim çünkü elbette seni anlıyorum: Neden yıllarca Lan ile çalıştıktan sonra beni kabul edesin? Buna söyleyecek tek bir şeyim var: Yaşadığım müddetçe, bir dostuma asla arkamı dönmem. İstediğin Yumruk'uma, beni tanıyan herhangi birine ya da hatta düşmanlarıma sor bunu; sana doğru olduğunu söylerler. Sen Klan'ın eski bir dostusun, bu yüzden sen de sana daha önceden gelmeme saygısızlığımı affetmeye istekliysen, ben de bana gösterdiğin hakaretleri memnuniyetle yok sayarım. Eğer bu işten birlikte çıkacaksak, omuz omuza çıkacağız. Bizim gibi birbirinden böylesine farklı iki adamı düşününce ne komik, değil mi? Ama Klan'ın ikimizin de dimdik durmasına ihtiyacı var."

Son geniş gövdesiyle derin bir nefes aldı ve gürültüyle nefesini bıraktı. Dönüp Hilo'ya baktığında, yüzünde talihsiz ama kaçı-

nılmaz bir karar vermek üzere olan ve kendini yaklaşan fırtınaya hazırlayan emektar bir devlet adamının onurlu ifadesi vardı. Şansölye memnun ya da istekli olmayabilirdi, ama en azından Hilo adamın Lider'e isteksizce gösterdiği saygıyı ve kindar ama yeniden değerlendiren bakışlarını görebiliyordu. "Ben klana sadığım, siz de durumunuzu açıkça ifade ettiniz, Kaul-jen," dedi Son, sesinde bir parça acılık ve takdirle. "Ortak bir paydada buluştuğumuzu sanıyorum." Ve ellerini birleştirip alnına götürerek, selam vermek üzere öne eğildi.

***

"O da neydi?" Shae, Son'un ofisinden çıkıp alt kattaki uzlaşma komitesi toplantısına giderlerken tısladı. "Böyle planlamamıştık."

"Her şey yolunda gitti." Son ile ulaşmak istediği noktaya ulaşmış olmasına rağmen, Hilo zalim amaçlarla mermer koridoru aşarken gülümsemiyordu. Kız kardeşine daha önce olanlarla ilgili kendini beğenmiş yorumlarda bulunmamak için kendini zor tuttu. İnsanlarla her seferinde tatlı konuşmalar yapmak ya da himaye sunmak gibi bir mecburiyeti yoktu. Onlara karşı dürüst olmak ve düşman olmaktansa dost olunduğunda onların ne kazanabileceğini göstermek daha önemliydi. Shae tüm Yumruk'larının ona, ödüllendirildikleri ya da tam tersi tehditlerinden korktukları için mi bağlı olduklarını sanıyordu ki? Hayır. Karşılıklı beka kardeşliğin, sadakatin, hatta aşkın da temeliydi.

"Ne oldu? Bana söylemediğin bir şey mi var?" Shae toplantı odasının kapısına geldiklerinde aceleyle fısıldadı. Soğuk hiddetini ve çileden çıkmışlığını Algılayabiliyordu. Hilo ona cevap vermedi, bunun yerine kapıyı açıp içeri girdi; nasılsa yakında öğrenecekti.

Şansölyeyle olan toplantıları onları geciktirmişti; diğer herkes odadaydı. Ayt ve Ree de çoktan gelmişti; Ayt Hilo'nun Dağ'a

sadık olduğunu bildiği iki konsey üyesi ile sıradan ama dostane bir sohbet içerisindeydi. Hilo gecikmelerinden ötürü özür dileme gereği duymadan yerine oturdu. Odanın diğer tarafındaki Lider ona başını çevirdi, aurasındaki öfkeyi Algıladıktan sonra yok sayamamıştı. İlk iki oturum beklendiği gibi gergin geçti. Bir şeyler farklıydı. Bir şey Hilo'yu gerçekten çıldırtmıştı.

Konsey üyesi Onde boğazını temizledi. "Hepimiz burada olduğumuza göre, hazırsanız dün kaldığımız yerden devam edelim." Nasıl ilerleyeceğini ve sarı not defterine aldığı notlar arasında nasıl geçiş yapabileceğini kestiremiyor gibiydi. "Klanlar arasındaki barışın finansal boyutlarından bahsetmiştik." Onde Hilo'ya baktı ancak ona seslenmekten çekindi. Onun yerine Dağ'ın Lideri'ne döndü. "Ayt-jen, sanıyorum dünkü oturumumuzun sonunda bir teklif sunmak üzereydiniz."

Ayt Mada Hilo'ya bakarken halinden memnun bir merak içindeydi. Söylediği ya da yaptığı bir şeyin onu çileden çıkardığı belliydi, karşısındaki genç ve gözü pek rakibinin nihayet patlayıp kendini gülünç duruma düşürdüğünü görmeye epey istekli görünüyordu. Parmak'larını çıtırdattı. İpek bluzunun kolları dirseklerine kadar sıyrıldı ve tenine işlenmiş kıvrımlı yeşimleri ortaya çıkardı. "Evet, Başkanım," dedi, "Zirvesiz'in bize son yıllarda saldırdığı onlarca seferin bize pahalıya mal olduğunu ve bunların zararını karşılamalarının uygun düşeceğini açıklıyordum."

Zararı karşılamak! Mükemmeldi; Hilo sırtına yaslandı ve kahkaha attı.

Masadaki başka hiç kimse onun bu neşesini ve aşağılamasını uygun bulmamış gibi görünüyordu. Zirvesiz'li konsey üyeleri donakalmış biçimde ona bakıyorlardı, Shae'nin aurasının da onu onaylamadığını ve tırmaladığını hissedebiliyordu. "Kaul-jen," dedi Konsey üyesi Onde, gergin bir sitemle. "Ayt-jen finansal durumla

ilgili oldukça geçerli ve ciddi bir sorunu ortaya koydu. Sizin tepkiniz ise bu fikri komik bulduğunuzu gösteriyor. Komite eğer tepkinizi sakince telafi etmek isterseniz size anlayış gösterecektir."

Hilo öne eğildi, bir kolunu masaya koymuş, diğer kolunu ise sanki kalkacakmış gibi sandalyenin koluna yaslamıştı. Oda, Hilo'nun yüzündeki eğlenme ifadesi tehdide dönüşürken adeta buz kesti. Etrafını korku dolu bir sessizliğe sürükleyen yumuşak, dümdüz bir sesle diğer Lider'e döndü. "Bu kadar saçmaladığın yeter, Ayt. Hırsızsın sen. *Yeşim hırsızı.*"

Yeşil Kemik'ler arasında, bir insanın taşıdığı yeşimi hak etmediğini ve onuruyla taşımadığını ima etmek olabilecek en kötü hakaretti. Bir anlığına, Ayt'ın yüzü dümdüz oldu ve sanki oturduğu yerden fırlayıp Hilo'nun omurgasına saldıracakmış gibi bir ifadeyle gözleri ışıldadı. Sonra etkileyici bir iradeyle, yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle Konsey üyesi Onde'ye döndü. "Görünüşe bakılırsa Kaul-jen'in bu ilerlemelere saygı gösterdiği yok," dedi.

"Onlarla konuşma!" diye bağırdı Hilo. "*Benimle* konuş." İlk defa, Ayt'ın kendisine küçümsemeden farklı olarak gergin bir bakışla baktığını gördü. "KYB'nin kayıtları arasındaki farklılığın nedeni Dağ. Yüzüme baka baka yalan söyleme, *hırsız.* Yıl boyunca madenlerden, kotanın üzerine çıkan yeşimi cebe indiriyordunuz."

Arkasındaki Shae derin derin iç geçirdi. Yeşim aurası alev alev yanıyor ve ağabeyine yönelik şok ve ithamla dolup taşıyordu. *Sen ne yapıyorsun?* Zihninde attığı çığlıkları duyabilirdi. Ellerindeki tek koz, Dağ'a karşı en büyük suçlamaları, ortaya iki gün evvelinden atılmıştı, henüz denetleme sonuçları gelmeden, konseydeki Zirvesizlerin desteğini toplamadan ya da kendisine danışmadan. Hilo planını mahvetmişti; Dağ'a karşı kullanabilecekleri denetim sonuçlarının halkla paylaşılmasına yönelik potansiyel kozlarını kaybetmişlerdi. Shae öfkeden deliye dönmüştü. Hilo onun kendi-

ni sessiz kalmaya zorladığını anlayabilirdi çünkü Lider'in izni olmadan konuşan bir Kılavuz onları yalnızca daha kötü gösterirdi.

Ancak Ayt, duruşunu kurtarmayı başarmıştı. Hilo tam da onun beklediği gibi fevri ve çaresiz davranıyordu. Ree Tura'nın kulağına çabuk çabuk fısıldadığı bir şeye başını salladıktan sonra konuştu. "Konsey üyeleri, ben ortaya bölgesel ve ticari sorunları koydum. Kaul-jen ise asılsız, kanıtlanmamış şüphelerini öne sürmüştür. KYB'deki uyuşmazlıkların nedeni ne olursa olsun, eminim ki denetimin sonunda kasti olmayan niyetlerle göz ardı edilen sonuçlar ortaya çıkacaktır. Bu suçlama bir dikkat dağıtma teşebbüsüdür."

Hilo eliyle odadakileri işaret etti. "Dikkat dağıtma *budur*. Burada hiçbir uzlaşıya varılamaz." Sessizce yerine gömülen Konsey üyesi Onde'yi işaret etti. "Barış mı istiyorsunuz? Herkes barış mı istiyor? Dağ'ın kabul edebileceği tek bir barış türü var: O da tek bir Klan kontrolü. Hem yeşimi hem de kristali kontrol edecek tek bir güç. *Altın ve yeşim birlikte.* Eğer istediğiniz barış buysa söyleyin bana."

Masanın etrafında oturanlar huzursuzca yerlerinde kıpırdandı. Zirvesiz konsey üyeleri arasında bulunan Bayan Nurh ağzı açık kalakalmıştı, Bay Loyi ise kaşlarını çatmıştı. Bay Cang ve Bay Kowi sırasıyla Hilo'ya, Shae'ye ve birbirlerine bakıyor, durumu nasıl toparlayabileceklerini bilemeden kararsızca duruyorlardı. Hiçbir konuda onlara danışılmamıştı.

"Kaul-jen!" dedi Onde saygıya değer bir otoriteyle. "Sizden odayı terk etmenizi..."

Ayt çelik gibi bir ses tonuyla onun sözünü böldü. "Dağ ülkedeki en büyük klan. Güvenilir ve yeterli miktarlarda yeşim tedarikimiz mevcut ve KYB kurulundaki oyların neredeyse yarısına sahibiz. Neden bariz biçimde kontrol edebildiğimiz bir şeyi çalma ihtiyacı duyalım?"

"Ne kadar yerinde bir soru." Hilo başını salladı, sanki gerçekten kafası karışmış gibi çenesini kaşıdı. "Belki de kendiniz için çalmıyorsunuzdur. Belki diğer Yeşil Kemik'lerin bilmesini istemediğiniz bir alanda kullanmak istiyorsunuzdur." Yüzüne bir karanlık yerleşti. "Oymacı Tem Ben gibi insanlar aracılığıyla karaborsaya yeşim sızdırıyorsunuz. Muhbiriniz Mudt Jindonon gibi, Zirvesiz bölgelerinde suç ağı kuran kanı bozuk dolandırıcılara Dağ'ın desteğini sunuyorsunuz. Ve *yeşimi.*" Kelime ağzından küfür gibi çıkmıştı. Hilo yavaşça oturduğu yerden kalktı. "Taşımaya hakları olmayan yeşim karşılığında, kaç tane kristal bağımlısı, yeşim düşkünü, eğitimsiz serseri sokaklarda dolanıyor, Dağ'ın emirleri doğrultusunda diğer klanların bölgelerinde ajanlık, hırsızlık, yağmacılık yapıyor? Onları da hesaba katarsanız Dağ'ın emrinde kaç kişi vardır?"

Ayt'ın vücudu herhangi bir tepki vermedi, ancak kin dolu başını ağır ağır çevirdi, boynu bir engerek yılanınınki gibi uzadı. Aurası ölümcül niyetlerle yanıp tutuşuyordu. Konuştuğunda, daha önce sergilediği çalışılmış profesyonellikten oldukça uzaklaşmıştı. Eti dikkatle kesen keskin bir kılıç gibiydi. "Böyle detaylı hikâyelerle nasıl oluyor da karşımıza çıkabiliyorsunuz, Kaul Hiloshudon?"

Hilo göğüs cebine uzandı. Ayt dışında herkes geri çekildi, Hilo siyah bir kaset çıkardığında da hiç kımıldamadı. "Kayagöz Tem Ben anlattı bana. O ve Mudt şimdi körfezin dibindeki kurtlara yem olmaktalar." Kaseti masaya fırlattı. Kaset kayarak masanın ortasına kadar ulaştı ve sanki kimsenin dokunamadığı patlamaya hazır bir aletmiş gibi orada kaldı. Hilo ellerini masaya koydu ve fısıldar gibi konuştu. "Bahçeme ektiğin bu iki zararlı otu buldum, seni hırsız, diğerlerini de bulacağım. Bir sonraki karşılaşmamız bu odada olmayacak, herhangi bir *uzlaşma* da olmayacağı gibi."

Hilo arkasını döndü ve odadan çıktı. Shae yerinden hemen kalkmadı, sonra Hilo onun da kalktığını ve kendisinin peşinden çıktığını duydu. İkisi de konuşmadılar.

***

Telefon iki gün sonra geldi. "Ayt-jen sizinle yalnız olarak görüşmek istiyor," dedi telefonun öbür ucundaki Ree Tura. "Tarafsız, rahatsız edilmeyeceğiniz bir bölgede."

"Ne gibi bir güvencem olacak?" diye sordu Shae.

Ree'nin genizden gelen sesi, sanki öne eğiliyormuş gibi kısıldı. "Kılavuz'lar arası bir konuşma yapıyoruz, Kaul-jen. Biz haydut değiliz. Yeri ve zamanı belirleyin."

Biraz düşündükten sonra Shae yanıt verdi. "Eşsiz Dönüş Tapınağı. Dua odasının arkasında, yarın gece." Telefonu kapadı.

BÖLÜM 47

Cennet Bizi Duyuyor

Ertesi gece Shae erkenden tapınağa vardı. Sessizce dua odasına girdi ve arka köşedeki minderlerden birinde diz çöktü. Deitist dua evi birkaç ay önce geldiğinden daha farklı göründü gözüne. Yeşim onu farklı kılıyordu. Geçen sefer, birçok nedenle yarı uyanık olduğu bir rüyada gibi hissetmişti. Şimdiyse, sıradan birine durgunluk ve sessizlik hissi veren şeyin gerçekte sabit, müzikal bir mırıltıyı andıran enerji olup, bu kutsal bölgeyi doldurduğu ve insanın iliklerine işlediği apaçıktı.

Bağdaş kurmuş oturan altı tövbekâr şimdi durgunluğun doruğuna ulaşmıştı, auraları sanki görüşünün tam merkezindeki bir projektör ışığına bakıyormuş gibi Algısını tamamen dolduruyor, auranın ulaşmadığı diğer alanlar ise loş ışıkta kalıyordu. Tövbekârların aurası kör edici olduğu kadar sakindi de, sanki derin bir rüya uykusunda buluşmuşlardı, nefesleri ise dua kartlarını ve avludaki ağaçların yapraklarını kımıldatan bir rüzgârdı.

Shae en son kuşku ve kararsızlık içinde burada diz çöküp dua ettiği zaman, kontrolünün dışındaki güçler tarafından kesin surette yanıtlanabileceğine inanmıyordu. Şimdi etrafını saran enerjetik uğultu ile ise, Shae'nin içini bir ürperti sardı, artık buranın kutsal bir yer olduğuna, Tanrıların dikkatini ona verebileceğine dair içinde hiçbir kuşku kalmamıştı.

Yine de burası iyi bir yer sayılmazdı; aksine, birçok yerden daha tehlikeliydi. Burada söylenen hatta düşünülen herhangi bir şey tövbekârlar tarafından duyulabilir, Cennet'e de ulaşabilirdi. Fısıldadı. "Yatto, Babaların Babası, sana dünyayı terk eden ve Dönüş'ünü bekleyen ağabeyim, Kaul Lanshinwan'ı kabul etmen için yalvarıyorum. O bizim Büyük Amca dediğimiz Jenshu'nun yoldaşıydı ve bu tapınağa çok fazla gelmediyse de, içinde tevazu, merhamet, cesaret ve iyilik vardı; tanıdığım tüm Yeşil Kemik'lerden daha çok Yüce Erdem'e sahipti." Gözlerini kapadı ve sessizleşti. Daha fazla konuşabilir, büyükbabası, Hilo ve hatta Doru için bile dua edebilirdi, ama bu kadar çok düşünceyi ve yası kaldıramazdı, bu gece yapamazdı. Ölümcül bir düşmanından alabileceği kadar bilgi almak üzere buraya gelmişti. Zihninin berrak ve bedeninin hazır olması gerekliydi.

Ayt Mada'nın odaya girişi Shae'nin Algısına sanki kızgın uçlu bir mızrak gibi battı, tapınağın ağır, güçlü havasını ise yavaş bir melodiyi bozan sert bir nota gibi ikiye böldü. Shae kendi kontrolünü elden bırakmamak ve iyiden iyiye huzursuzluğa kapılmamak için odaklandı ve bekledi. Ayt durmadı ya da odanın içine bakmadı. Doğrudan Shae'nin yanına geldi ve yanındaki minderde diz çöktü. Yanındaki kadına bakmadı, dini gelenekleri yerine getirmek üzere alnını yere götürürken ona dokunmadı.

"Şunu bil ki," dedi, "Kaul Lan'ın ölüm emrini ben vermedim."

Ayt Mada ile ilgili her şey –konuşması, hareketleri, aurası– kontrollülüğü ve dürüstlüğü çağrıştırıyordu. Bilgelik Salonu'nda bir arada bulundukları sürece Shae, yeşim yeteneği ve eğitiminden öte, Ayt'ın Klan'ındaki tüm erkek rakiplerini alt edebilmesini sahip olduğu sabit ve duygudan arınmış kararlılığa borçlu olduğunu anlamıştı. Duraksamaları bile her zaman iradesi dahilindeydi, hiçbir zaman bir kuşkuyu ya da tereddüdü çağrıştırmıyordu. Yeniden konuşmaya başlamadan önce Shae

ile aralarında da bir duraksama oldu. "Ağabeyinin ölmesini istemek için hiçbir nedenim yoktu. Mantıklı bir adamdı. Büyükbabasının gölgesinde kalmış olabilir, ama buna rağmen zeki ve saygı duyulan bir liderdi. Er ya da geç bir anlaşmaya varabilecektik, emindim bundan. Klanlarımız arasında bir anlaşmaya varabilir ve tüm bu hoş olmayan durumlardan sakınabilirdik."

Shae görüşünü titreten öfkesi yüzünden zorlukla konuşabildi. "Ağabeyim şimdi soğuk toprağın altında. Benden onu oraya senin koymadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Dağ'daki herhangi bir Yeşil Kemik Kaul Lan'ın yeşimini kazanmaktan gurur duyardı. Şu durumda ise ölümünü kimse üstlenmedi. Sana da garip gelmiyor mu bu?"

"Onu Lilac Divine'dan alan taksi şoförü siyah bir arabadaki adamlar tarafından takip edildiklerini söyledi. Birileri onun alışkanlıklarını biliyormuş ve o gece onu beklemişler. Sokaktaki birkaç kişi iskeleden gelen silah seslerini duymuş, vücudunun bulunduğu yerde ise sayısız kurşun deliği vardı. Körfezde iki tane kayıt dışı, zarar görmüş Fullerton makinalı tüfek bulundu; Zirvesiz bölgelerindeki sıradan suçluların kolay kolay erişemeyeceği bir silah türü. Onu öldüren adamlar Dağ için çalışıyordu. Bunu reddedersen yalan söylüyorsun demektir." Tüm bunları tıpkı gerçek bir Kılavuz gibi duygularını karıştırmadan, soğukkanlılıkla dile getirebildiği için hafif şaşkın ve şükran doluydu. "Lider Klan'ının başı, vücudun omurgasıdır, onsuz hiçbir şey hareket edemez. Eğer bana o gece adamlarının senin emirlerinin dışında hareket ettiğini ima etmeye çalışmıyorsan, nasıl oluyor da burada bana onu senin öldürmediğini söyleyebiliyorsun?"

"Söylediklerinde haklısın, Kaul-jen," dedi Ayt, Shae kendisine bu şekilde resmi bir hitabette bulunmasına şaşırmıştı. "Onun ölümünden ben sorumluyum ama ismini fısıldamadım.

Zirvesiz'e derin bir mesaj vermek, Kaul Lanshinwan'ın Dağ ile girilecek bir savaşın mantıksız ve faydasız bir hareket olacağını fark etmesini sağlamak istedim. Bununla ben de bir savaşa gerek kalmamasını umuyordum, en azından uzun sürmemesini. İşler benim planladığım gibi gitmedi."

"Çünkü istediğiniz şey, en başından beri, Hilo'yu öldürmekti."

"Evet."

Shae kendine işler diğer türlü ilerlese gerçekleşecek trajedinin bambaşka bir boyutunu hayal etmek için biraz zaman tanıdı. Başlangıçtaki suikast başarılı olsaydı, Hilo'nun ölümü Lan için çok büyük bir yıkım olurdu, ama Ayt Lider'in pragmatik ve sorumluluk sahibi olarak eninde sonunda intikam arzusunu bastırmak zorunda kalacağını düşünürken tamamen haksız değildi. Güvenebileceği güçlü bir Boynuz'u olmadan, Lan muhtemelen Klan'ı için avantajlı olmayan bir savaşa girme riskini almaz ve barış anlaşması imzalardı.

Shae dikkatini yeniden içinde bulundukları ana yoğunlaştırdı. Geçmişe dair tüm bu ihtimaller artık birer illüzyon, açılmamak üzere kapanmış kapılardı, gerçekleşmeyen niyetler kadar anlamsızdı. "Benimle buluşmak istedin," diye hatırlattı Ayt'a. "Ağabeylerimin ikisini birden değil de, yalnızca birini öldürmeyi planladığına beni ikna etmeye çalışmaktan daha fazlası vardır sanıyorum."

Ayt keskince konuştu. "Bu savaş anlamsız ve her iki Klan için de yıkıcı boyutlara ulaştı. KYB denetimi çocukça ve gereksiz; Kraliyet Konseyi'ni ve basını Yeşil Kemik işlerine burunlarını sokmaları için cesaretlendiriyor. Meseleleri aramızda sessizce çözebilecekken tüm bunlar gerçekten gerekli mi? Politikacılar kimi bürokratik yasaları onamakla ve yeni bir gözetim organı kurmakla kafayı bozdu, bundan nasıl bir çıkarları olacak? Uluslararası

dikkatleri bile üzerimize çekebiliriz ve bu ülkenin en son ihtiyacı olan şey iç işlerimize burnunu sokmak isteyecek yabancılardır."

"Buna yaptıklarınızla siz neden oldunuz," diye yanıt verdi Shae. "Dağ pervasızca KYB'nin yasalarını yok sayıyordu. Doru da arkanızı kolluyordu."

"Doru ileri görüşlü bir adam, Kaul Sen'e ve onun ideallerine sonuna kadar sadık," dedi Ayt. "Meşale'nin torunlarından hiçbirinin onun yerini alamayacağını ve bir ittifakın kaçınılmaz olduğunu anladı." İçinde hiçbir şüphe barındırmayan buz gibi bakışlarla Shae'ye dönüp baktı. "Aynen öyle, Kaul-jen, kaçınılmaz."

"Bir ittifak mı?" dedi Shae. "Neden açıkça söylemiyoruz? Düşmanlarını yok etmek. Şehirdeki gücünü ve ülkenin yeşiminin kontrolünü tekeline almak."

Ayt onu öyle soğuk bir ifadeyle süzdü ki Shae bir an için göğüs kafesinde bir kelebek gibi çırpınan korkuyu hissetti. Ayt fiziksel olarak ondan daha iri değildi, ancak iş yeşim yeteneklerine geldiğinde bunun pek bir anlamı kalmıyordu. Bu kadın babasının cenazesinden önce adam öldürmüş ve Tanrıların tapınağında diz çökmeyen bir kadındı. Belki de bir tövbekârın önünde bile ona saldırabilirdi. Eğer şu anda Shae'yi öldürmek isterse onu kimse durduramazdı. Shae tüm kas ve eklemlerini gevşeterek, vücudunu sakinleştiren bir farkındalığa bürünmeye zorladı. Ayt ona çok yakındı ve yüzü ne kadar sabit olursa olsun, korkusunu hiç zorlanmadan Algılayabilirdi.

Ayt nihayet, inatçı bir öğrencisini paylıyormuş gibi cevap verdi. "Sen eğitimli ve dünyayı görmüş bir kadınsın, ülkeyi bir kez olsun terk etmemiş diğerlerine benzemiyorsun. Kekon dışında olup bitenleri bir düşün. Espen ve Ygutan günden güne büyüyor. Dünya gruplaşıyor ve herkes yalnızca bu adada bulunan yeşime göz dikmiş durumda. Espen'ler nasıl bir talih sonu-

cunda SN1 üretmeyi başarabildi de en seçkin askerlerini yeşimle donatabildi? Ygutanlılar da arayı kapamak için sıkı çalışıyorlar, emin ol istedikleri daha azı değil. Bana askerlerini nasıl doğuştan duyarlı kılabileceklerini, nasıl bize daha çok benzeyeceklerini araştırdıkları söylendi. Şotaryen'ler de yıllar önce aynı şeyi yaptı;Kekonlu ve Abukei kadınları gizli tesislere sokup onlara tecavüz ederek hamile bıraktılar, yalnızca yeşime duyarlı doğal bir Şotaryen ordusu yaratabilmek için.

"Biz çok kıymetli bir kaynağa sahip, ufak bir ülkeyiz. Eğer doğru adımları atmazsak, kendimizi yeniden imparatorluk güçlerinin insafına kalmış olarak bulacağız. Bize göre uzun vadede yabancılara direnebilmenin tek yolu yeniden tek Klan olarak birleşmektir."

"Fetih yoluyla, demek istiyorsun. Önce Zirvesiz'i zayıflatmanız gerekti. Lan ile doğrudan konuşarak anlaşmaya gitmeyi deneyebilirdiniz, ama bunun yerine Doru ile iş birliği yaptınız ve bölgelerimizdeki haydutlara tüyolar ve yeşim verdiniz."

Ayt, Shae'nin bu öfkesi karşısında istifini bozmadı. "Söylediğin gibi. Lider Klan'ının başıdır, vücudun omurgasıdır. Vücutta ise yalnızca bir omurga bulunabilir. Kaul Lan gururlu bir adamdı, Klan'ının kontrolünü kendi rızasıyla bir başkasına vermezdi; hele ki arkasında güçlü bir Boynuz'u varken. Gont Asch ile Kaul Hilo da bir Klan'da, aynı kümesteki iki horozdan farklı olmazdı. Dürüst ve yapıcı bir diyalogu başlatmadan önce sokaklardaki üstünlüğü sağlamalıydık."

"Madenlerden kaçırdığınız yeşimle ne yapıyorsunuz?"

Ayt bu soruya direkt yanıt vererek Shae'yi şaşırttı. "Ygutanlılara satıyoruz. Elbette yaptığımız anlaşma tamamen gizli, Kekon'un Espen'le herkesçe bilinen anlaşmasından ötürü. Ama Ygutanlıların yeşimi çoktandır karaborsadan aldığını biliyorduk. Ne yaparsak yapalım, ne kadar gizlilikle yürütsek de, kaçakçılık

sorun yaratıyor. Kaçakçıların elde ettiği kâr o kadar fazla ki ölüm cezasıyla bile onları caydırabilmek imkânsız. Eğer Ygutanlılara güvenilir bir kaynak sağlarsak, köprü altı ticaretini de yok edeceğimizi düşündük. Üstelik Kekon'da daha az suç, klana ise daha fazla gelir sağlayacaktı. Artan çıkar çatışmasında her iki tarafa da yeşimi biz sağlıyoruz. Hangi yabancı taraf üstün gelirse gelsin, kendi güvenliğimizi ve gelirimizi kendimiz sağlıyoruz."

"Bu yüzden kristal üretimine de başladınız." Shae durumun basitliğinden etkilenmeden edememişti. "Ygutanlılara onca yeşimi, yanında aynı miktardaki kristal olmadan satamazdınız."

"Onların ülkesindeki fabrikalarda SN1 üretimi hem daha hızlı hem de daha ucuz. Böyle bir şeyi zaten bu adada yapmak istemezdik, ancak yabancılar için bu bir sorun teşkil etmiyor. Ygutanlılar aradaki farkı anlamıyor ve gözden çıkarılabilir gördükleri onlarca insanları var."

Shae, Dağ'ın bu gizli anlaşmalar aracılığıyla şimdiye kadar ne kadar kâr etmiş olabileceğini merak etti. Ulusal yeşimi doğal kaynaklardan kaçırmak, yabancılara satmak, kristal ile dengelemek... Milyonlarca dien söz konusu olmalıydı. Yüz milyonlarca.

Ayt'ın sesinde bir heyecan belirdi. Shae yoğun aurasında, tuzağa düşmüş safkan av hayvanlarının ölene kadar çabalamayı bırakmamasını andıran, kararlı ve ölümcül bir azimlilik hissetti. Ayt şimdi yüzünü tamamen Shae'ye çevirerek konuşuyordu. "Eğer SN1'in daha ucuz ve güvenilir bir versiyonunu pazara sokabilirsek, yeşim satışları da artar ve kâr ederiz. Musluğu kapadığımızda da, yabancı devletler çıldıran, güçlerini kontrol edemeyen, Dürtüler yüzünden ölen yeşimli insanlarıyla uğraşmak zorunda kalacak. Böylesi bir Pazar gücüyle, biz Yeşil Kemik'ler yeşim üzerinde hakkımız olan kontrolü elde etmiş olacağız ve değişmez gayemiz olan ülkemizi korumak için gereken gücü ve zenginliği de elimizde tutacağız."

Shae cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Bu gerçekten de, Ayt-jen, kurnazca ve öngörülü bir strateji." Kastettiği şuydu; Ayt-jen gerçekten de üst düzey bir Lider'di, yalnızca babasının mirasını sürdürmekle kalmamış aynı zamanda Klan ve ülkesi için alternatif bir yol da çizmişti. Kekon'un Mızrağı'nın hayranlık uyandıran halefiydi.

Ayt'ın liderliğinde, Dağ Klanı uluslararası bir yeşim ve kristal imparatorluğu kurabilirdi. Yeşil Kemik'ler, kontrol altında tuttukları yeşim piramidinin tepesinde otururken, ülke sınırlarının ötesindeki milyonlarca insana yeşim ve kristal ulaştırarak kâr sağlayabilir ve küresel gerilimler yaratabilirlerdi.

"Seninle tüm planlarımı dürüstçe paylaşıyorum," dedi Ayt, "çünkü senin zeki ve hırslı bir kadın olduğunu anlayabiliyorum. Yeşil Kemik'lerin, erkeklerin dünyasında bizden yalnızca birkaç tane var. Senin Akademi'den dereceyle mezun olduğunu ve Kaul Seningtun'un gözdesi olduğunu biliyorum, yine de ağabeylerinin gölgesinde kaldın. Klan'ın tecrit edilmiş, daracık bir yer olduğunu fark ettin. Bu yüzden Espen askerleri için çalışmaya başladın ve sonrasında bu yüzden Kekon'u terk ettin."

Ayt'ın tahmine dayanan ancak özünde doğru olan açıklamalarını dinlerken Shae'nin göğsü ve ensesi alev alev yanıyordu. Ayt tüm bunları nasıl öğrenmişti? Dağ'ın Lideri'nin kendisine karşı koz olarak kullanabileceği bir şey bulmak amacıyla geçmişini araştırmış olmasına hem kızmış hem de ilginç bir şekilde gururlanmıştı.

"Sende gençliğimi görüyorum, Kaul Shae-jen. Eğer Kekon'a geri döndüğünü ve yeşimini yeniden takmaya başladığını bilsem, sana çok daha önceden ulaşırdım. Gel bu kan davasını birlikte bitirelim. Ağabeyin tehlikeli, gurur ve kana susamışlıkla hareket eden aptal bir çocuk adam; yalnızca gururundan tek başına bile olsa savaşır. Çünkü yapmayı bildiği tek şey bu." Shae neyin ge-

leceğini anlamıştı. "Yönetimi ele geçir. Bu anlamsız savaşı bitir. Ree Tura emekli olmak üzere, ben de onu her koşulda göndereceğim. Seni Kılavuz'um yaparım. Büyük bir Klan'ın Kılavuzu, Kekon'un Kılavuz'u olursun."

"Beni gözünde fazla büyütüyorsun, Ayt-jen," dedi Shae, kendi sesindeki pürüzü ve acılığı duyarak. "Kekon'dan yıllardır uzaktaydım, kendi klanıma bile yabancıyım hâlâ. Şansgetiren'ler ve Fener'ler beni istemeye istemeye kabullendi. Zirvesiz'deki tüm Yumruk'lar ve Parmak'lar ağabeyime sadık."

"Öyle kalmamaları için herhangi bir neden yok. Her şeyi aramızda halledebiliriz. Onurlu görünsün yeter. Kaul Hilo istediği üzere, bir savaş kahramanı olarak ölebilir. Seni lekeleyecek hiçbir ihanet izi olmadan, onun takipçilerinden birinin intikamından da endişe duymazsın. Sonrasındaki hareketlerin zaten tümüyle meşru olacak."

Shae başını salladı. Öyleyse bir tuzak kurulacaktı, Hilo'yu onların belirleyeceği bir yer ve zamanda öldüreceklerdi. Dağ bu kez suikast planını daha iyi, dört dörtlük yapmak istiyordu. Ayt tüm bunlardan ne kadar da kolay bahsediyordu, sanki onun için kardeş katli planlamak, herhangi bir iş düzenlemesinden daha kolaydı. *Gerçekten, ne insanların ne de Tanrıların onu yargılamasından korkmuyor.* Shae'nin ona istemsizce duyduğu hayranlık, bir asit gibi boğazını yaktı. Ayt kendisinden daha güçlü bir kadındı.

Shae dönüp orada hâlâ kımıldamadan duran, auraları Cennet'e çoktan iletmiş olabilecekleri konuşmanın içeriğinden sonra bile değişmemiş olan tövbekârlara baktı. *Bizi dinleyen var mı? Belki de,* diye düşündü Shae kasvetle, tövbekârlar boşuna dua ediyordu. Yeşimin kuvvetlendirdiği duyular ve Algılamanın Yeşil Kemik'lere bahşettiği güç sayesinde etraflarındaki dünyada daha fazla ses ve berraklık bulunuyordu, ama sonuçta, Tan-

rılara dair hiçbir kanıt ya da insanların olduklarından daha fazlası olabileceğine dair herhangi bir umut, herhangi bir gerçeklik sağlamıyordu. Büyük Amca Jenshu acaba şimdi onları izliyor muydu? Onurlu savaşçıların mirasının neye dönüştüğünü görerek kederleniyor muydu acaba? Dönüş, tapınağın dua odasında cinayet planı yapan Yeşil Kemik'lerden fazla uzakta olamazdı.

Ayt, Shae'nin hırsını ve kızgınlığını görebilmiş, Hilo'ya karşı güçlü bir rakip olabileceğini sezmişti. Shae onun hakkında söylenen şeyi anlıyordu: Eğer kurtuluşa giden yol Yüce Erdem'lerden geçiyorsa, Cennet'e yanındaki kadından daha yakın değildi. Ayt'a döndü. "Bende gençliğini gördüğünü söylüyorsun," dedi. Bense sende dönüşmek istemediğim bir Yeşil Kemik görüyorum. Yeşim bir zamanlar benim için anlamlıydı. Ben yeminlerimi bozmam. Öldürülen ağabeyimin anısına ihanet etmem, diğerinin canını ise güce değişmem." Ayağa kalktı, kalkarken kendi ölüm fermanını imzalamış olup olmadığını merak ederek. "Senin öngördüğün Kekon'un bir parçası olmak istemem."

Ayt bir süre daha yerinde kaldı. Sonra ayağa kalkıp genç kadınla yüz yüze geldi. İfadesi değişmemişti ama aurasında kaygı verici niyetler sezilebiliyordu ve söylediklerinin üzerine, Shae istemeden de olsa geriye doğru bir adım attı.

"Elimin kolumun bağlı olmasından hoşlanmam," dedi Lider, bir omzuna sarılmış yeşimi düzeltirken. "Ayt Yugontin beni, çoktan ölmüş olması gereken bir kızı, savaş yetimhanesinden alıp buraya getirdi ve beni Dağ Klanı'nın en güçlü Yeşil Kemik'i olmam için eğitti. Ne var ki yaşlandığında, yerine geçecek kişi olarak ismimi veremedi. Klanda kendisine yakın olan adamların onu yerine bir kadın geçireceği için kınamasından korktu. Kekon'un Mızrağı, Şotaryen'lerle savaşırken ölmekten hiç korkmamış olan o adam, kıymetli Klan'ını yönetmesi için üvey kızının adını vermekten korktu.

Baba dediğim o adam, her şeyimi borçlu olduğum; *o* benim elimi kolumu bağladı. Daha cesedi soğumadan onun en yakın dostlarını öldürmek zorunda kaldım –değer verdiğim ve saygı duyduğum Yeşil Kemik'lerdi bu insanlar– sorgusuz sualsiz benim olması gereken bu yer için hem de. Babam ölüm döşeğindeyken bile onca kan dökülmesine engel olabilirdi, ama olmadı. Onda gördüğüm bu korkaklığı ve dar görüşlülüğü iyi niyetli birçok adamda daha gördüm."

Ayt'ın yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi Shae'ye döndüğünde korkutucu bir durgunluğa dönüştü. "Sana sunduğum teklife burun kıvırdın. Endişe etme, naif ve idealist kız, seni hemen öldürmeyeceğim. Bunu hatırlamanı istiyorum, ağabeyinin yeşimi ezilmiş vücudundan sökülüp alınırken, Klan'ın küllere karışırken, bunu önleyebileceğini ama önlemediğini hatırla. *Elimi kolumu bağladın.* Bunu unutma."

Ayt döndü ve odadan çıktı, odadan geçişiyle kutsal odada adeta kuraklığı ve cezai bir yıkımı getirecek sıcak bir rüzgâr dolandı. Sonra çıkıp gitti ve tapınak bir kez daha ahengine kavuştu. Çemberlerinde oturan tövbekârlar kımıldamadı. Yalnız kalınca, gerginliği Shae'nin kontrolünden çıktı. Kalbi çılgınca atmaya ve yüzünden ter damlaları akmaya başladı. Yeniden minderine yığıldı.

Cennet bize yardım et. Klanıma, tüm Yeşil Kemik'lere, tüm Kekon'a.

BÖLÜM 48

Bulutları Yorumlamak

Hilo kız kardeşine öfkeliydi. Kaul evine fırtına gibi daldı ve onu Woon'la birlikte Lan'ın çalışma odasındaki masada buldu. Kendisinin aksine, o burada çalışmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu; tabii onun Lan'ın sandalyesinde oturduğunu hiç görmemişti, eğer bunu yaptığını görse bu odaya girmesini yasaklardı.

Shae de Woon da kapılardan içeri daldığında sessizce onu beklemekteydi, bu şekilde yaklaştığını Algılamamak gerçekten çok zor olurdu. Bir kolunu masanın üzerine atıp kâğıtları her yere dağıttı, istemsizce Lan'ın boş sandalyesini arkadaki duvara Saptırdı ve kitaplıktaki kitapları devirdi. Hilo her iki kolunu da masaya koydu ve Kılavuz'una yaklaştı.

"Doru kaçmış," dedi.

Shae bembeyaz oldu, bu kaçışın doğuracağı felaketleri anında kavramıştı. Hain doğruca Dağ'a sığınacaktı, Zirvesiz'in ticari sırlarını, doğal olarak Kaul arazisiyle ilgili bilgileri ve savunma mekânizmalarını da onlara sunacaktı.

"Beni onu hayatta tutmaya zorladın, bir tehdit olmayacağına beni ikna ettin. Seni dinlememeliydim. O yılanı öldürmeliydim!" Hilo'nun suratı kıpkırmızıydı, gözleri yerinden fırlayacak gibiydi. Ellerini Doru'nun boğazına yapışmış gibi çaresizce sıkıp gevşetiyordu.

Woon gergince sandalyesini Lider'in önünden uzaklaştırdı, ama Shae afallamış bir ifadeyle kızgın ağabeyine bakmaya devam ediyordu. "Nasıl başarmış?" diye sordu.

"Om çenesi kırılmış halde kendinden geçmiş, Nune ise ölmüş, yaşlı piç boynunu kırmış. Onlar daha çocuktu, o Parmak'lar! Daha yeşime yeni alışıyorlardı. O kuru ihtiyar nasıl olur da..." Aniden fark ettiği bir şey Hilo'nun yüzünden okundu. Yanağındaki bir kas seğirdi. "Büyükbaba." Öfkesinden neredeyse başı dönerek çalışma odasından dışarı fırladı. "*Büyükbaba!*"

Shae de peşinden fırladı. Hilo onu umursamadan merdivenleri tırmanıp büyükbabasının kapısından içeri daldı. Kaul Sen pencerenin önündeki sandalyesinden dudak bükerek ona döndü, buruşuk suratında bir kindarlık ve kendini beğenmişlik vardı. Gözleri, bugünlerde sıklıkla boş ve yorgun bakan gözleri ışıl ışıl ve zalimdi. "Kapıyı çalmayı bilmiyor musun, çocuk?" diye çıkıştı kulakları tırmalayan sesiyle.

480

"*Sen.*" Hilo gözleriyle adamı baştan aşağı, inanamayarak süzüyordu. "Doru'ya sen yeşim verdin. Ona *kendi* yeşimini *verdin.*"

"Neden vermeyecekmişim peki?" diye bağırdı Kaul Sen. "Nasılsa sen de benden alıyorsun, seni saygısız, sefil herif! Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Elimde yalnızca *bunlar* kaldı." Yaşlı adam battaniyesini yere attı ve şimdi üzerindeki çoğu yeşimi alınmış olan belindeki kemeri göstermek için üzerindeki giysiyi sıyırdı ve solgun karnı ortaya çıktı. Antika bir nesneyi andıran kemer, yıpranmış ve boşalmıştı, bir yardım mağazasından fırlamışa benziyordu. "Bu *benim* yeşimim. Eğer ben istersem veririm, kime istersem!"

Hilo'nun söyleyecek sözü yoktu. Doru'nun evinde de, çalınma ihtimaline karşın bekçilerinde de hiç yeşim olmamasına dikkat etmişti. Eski Kılavuz genç Kaul'lere ihanet etmiş olabilirdi,

ama Meşale'den, tek dostunun da boğazını kesmediği sürece yeşimini *alamazdı.* Kaul Sen'in *kendi isteğiyle* ona yeşimini verebileceği Hilo'nun aklına hiç gelmemişti. "Sen aklını yitirmişsin," dedi Hilo. "Ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok."

"Doru'yu özgür bıraktım," dedi büyükbabası pis bir gülümsemeyle. "Burada kapalı kalmasına gerek yok, bu kadar aşağılanmayı hak etmiyor. Ona nasıl böyle davranırsınız! Gelmiş geçmiş en iyi Kılavuz'a, ülkenin kahramanına! Bir de ondan yeşimini almış ve bir hayvan gibi kilitlemişsiniz, tıpkı bana yaptığınız gibi. *Mide bulandırıcı.*"

Hilo sandalyesinde oturan adamın üstüne yürüdü, büyüklerine saygı göstermeye dair hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar sinirden gözü dönmüştü. Shae savunmak istercesine Kaul Sen'in yanına gitti, aurası gerginlikle çalkalanıyordu. Ağabeyine uyarı dolu bir bakış attı. "*Hilo.*"

Hilo birkaç adım kala durdu, yumrukları sıkılmaktan bembeyaz kesilmişti. Sesi, duyduğu tiksintiyle bir fısıltıya dönmüştü. "Bu ailede senden sonra kimse Lider olamaz, öyle değil mi, Büyükbaba? Lan olamadı, ben de olamam. Kekon'un Meşalesi'nin yerini kimse alamaz. Lan'ın her adımını sorguladın ve ona engel oldun, Ayt Yu'nun kızının vücudumdaki yeşimi alma teşebbüsüne kahkahayla güldün. Bu odadan bir daha asla çıkamayacaksın, hem de ölene kadar."

Döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı. Merdivenlerin sonunda bekleyen Woon'u görünce, adamın artık Yaver olmadığını unutarak, "Doktor Truw'u çağır. O adamın uyuşturulmasını ve vücudundaki tüm yeşimin alınmasını istiyorum. Om uyandığında, bundan sonra büyükbabamın odasında nöbet tutacağını söyle. Hiçbir telefon ya da mesaj alamaz, eğer Doru onunla iletişim kurmak isterse, bunu bilmek istiyorum," dedi.

Evin ön kapısındaki basamaklarda, Hilo oturdu ve Espen marka sigaralarından birini yaktı. Bunlardan bulmak iyice zorlaşıyordu. Suç oranlarındaki artış ve şiddet ithal ürün girişlerini de sekteye uğratıyordu. Ticaret zaten tümüyle kötüydü.

Neden bu kadar aptaldı? Neden yumuşak kalpliydi? Shae de daima eski dostunun yanında yer alıyordu. Doktor Truw, Kaul Sen'in yeşim duyarlılığı azaldıkça bunama belirtileri göstereceğini, artık hareketlerinden mesul tutulamayacağını söylemişti, ama Hilo büyükbabasının kindar karakterinin her zamankinden daha fazla ortaya çıktığını düşünüyordu.

Kollarını dizlerine doladı ve içine yayılan öfkenin yerini yavaşça yorgunluğunun aldığını hissetti. Zirvesiz'in Bilgelik Salonu'nda barışın imkânsızlığını ve şehrin savaşa devam edeceğini açıkladığı günden beri birkaç kötü hafta geçirmişti. Bazı kesin başarılar da elde etmişlerdi: KYB denetim sonuçları Ayt'ın işine gelmemiş, Şansölye Son halkın huzurunda Dağ'ı kınamış ve nüfuzunu kullanarak Zirvesiz'in en önemli Fener'lerini bağlılıklarını sürdürmeye ve olacakları birlikte karşılamaya ikna etmişti.

Sokaklarda ise Gont savaşı kazanıyordu. Dağ artık geri çekilmenin anlamsız olacağına karar vermişti. Zirvesiz'in politik başarılarının ya da halk tarafından sevilmesinin, askerleri kalmadığında bir önemi olmayacaktı. Kendi casus ağlarına rağmen, Hilo hem Gont'un şehir savaşı taktiklerini hem de Zirvesiz Klanı'nın ulaşamadığı bölgelerine de zarar verebilmek üzere yetiştirip saldığı sokak çetelerini ve paralı ajanlarının hacmini hafife almıştı.

Shae de evden çıkıp onun yanında dikildi. "Doru'yu bulacağım." Sözcükleri keskindi. "Haklısın. Benim hatamdı. Onun canını bağışladım, şimdi bunu düzeltmekse benim sorumluluğumda."

"Bir daha bulamayız onu," dedi Hilo. "Ele geçirmek asla kolay olmayacaktır."

"Ona ulaşacağım," diye söz verdi Shae.

Denemesinde bir sakınca yoktu. Hilo Tar'ı görevlendirir ve adamlarına bu işi bir an önce halletmeleri için talimat verirdi. "Her halükarda çok geç kalmış olacaksın," dedi arkasını dönmeden." Kalan enerjisini de ona sinirlenerek harcayamayacaktı. "Doru'nun bildiği her şeyi, Dağ'ın da artık bildiğini varsaymak zorundayız. Hangi işlerimizin en değerlileri olduğunu, hangilerinin zor durumda olduğunu, ne kadar paramız ve yeşimimiz olduğunu, savaşta ne kadar dayanabileceğimizi artık biliyorlar." Sigarasını yere atıp söndürdü.

"Bu durumda çok sürmeyeceğini de biliyorlardır."

Hilo omzunun üstünden dönüp ona baktı, sonra yeniden arkasını döndü. "Yani durum çok kötü."

"Turizm yüzde ellinin altına düştü, bu da Dağ'dan çok bize zarar veriyor. Perakende gibi güçlü sektörleri ise aslında savaşta daha iyi durumda; insanlar stok yapıyor ve her şeyi, yarın olmayabileceği düşüncesiyle beklemeden satın almak istiyorlar."

Shae'ye kapının yanında katılmış olan Woon da, "KYB'nin askıya alınmasıyla, yeşim madenciliği ve ithalatı durduruldu, bu durumda oradan da gelir sağlayamayız," dedi.

Dağ da bu kayıptan etkileniyor olmalıydı, ama yeşimi kaçırarak daha büyük gelirler elde edebiliyordu. Shae, "Biz yeşimi sokak savaşlarında takas ediyoruz, ama eğer onlar bizden, bizim onlardan aldığımızın çok daha fazlasını almaya devam ederse, bu durumda kendi stoğumuzu da tüketeceğiz. İki ay sonra Akademi'den mezun olacak sınıftan katılacak Parmak'lara çok ihtiyacımız var," dedi.

"Peki ya bir alt sınıf?" diye sordu Hilo. "Onlardan da seçemez miyiz?"

"Küçük Oba Klanı ve Altı El Birliği, Dağ'ın yanında yer alıyor, buna pek şaşırmıyoruz. Taş Kâse ise bizi destekliyor, inşaat sektöründeki bağımlılıklarını düşünürsek zaten başka şansları yoktu

denebilir. Jo Sun ve Kara Kuyruk klanları da işimize yarayacak iyiliklerle desteklerini gösterdi. Sözde bağlılık iyidir, ama üzümden de fazla su çıkaramazsın." Kekon'da on iki kadar ufak Klan vardı; bazıları adanın belli yerlerinde ve belli sektörlerinde varlıklarını sürdürüyordu, bazıları bağımsızdı, bazıları ise büyük klanlara vergi ödüyordu, ancak hiçbiri de ne Dağ'ın ne de Zirvesiz'in altıda biri edecek büyüklükte değildi. "Kalanlar Haedo Shield gibi tarafsız kalmayı tercih ediyor, ancak kazanan tarafa bir buket beyaz zambak göndereceklerine hiç şüphe yok," diye ekledi Shae.

Hilo gönülsüzce ayağa kalktı. "Evin içinde konuşalım." İçeri girdiler ve Hilo her ne kadar hâlâ en sevdiği oda olmasa da, sessiz olduğu için Lan'ın çalışma odasına girdi. Shae ve Woon da arkasından geldi. Etrafa saçılan kitaplar ve kâğıtlar hâlâ yerdeydi. Hilo üzerlerine basarak geçti ve koltuklardan birine oturarak, Woon'a kapıyı arkasından kapamasını işaret etti. "Bana ne kadar dayanabileceğimizi söyle."

Shae, "Şu durumda, en fazla altı ay sonra tükeniriz. Fener'lerin yanımızda olduğunu hesaba katarsak tabii, şu an böyle düşünmemek için bir nedenimiz yok. Bundan çok kısa bir süre de olabilir. Son Tomarho'nun ne dediği önemli değil, insanların Ayt'm bir düzenbaz olduğunu düşünüyor olması da önemli değil. Kaybedeceğimizi anladıkları anda, şehri sürüklediği durumdan ötürü Zirvesiz'i suçlamaya başlayacaklardır. Vergileri ihmal ederek galiplere yöneleceklerdir."

"Peki ya Dağ? Onlar bu savaşı ne kadar sürdürebilirler?"

"Bilemiyoruz ama bizden daha uzun süre olacağı kesin," dedi Woon. "Eğer söyledikleri gibi Ygutan'da kristal üretiyorlarsa, oradan sağladıkları tamamen ayrı ve kârlı bir gelirleri vardır."

"Daha da kötüsü," dedi Shae. "Gizli anlaşmalar aracılığıyla Ygutan devletine yeşim sağlıyorlar. Madenlerden kaçırdıkları

onca yeşimi böyle değerlendiriyorlar, diğer tarafta yabancılarla işbirliği yaparak. Bunu ve kristal fabrikalarını göz önünde bulundursak, benim tahminim sandıklarının epey dolu olduğudur."

Hilo karmaşık bir ifadeyle Shae'ye baktı. "Dağ'ın gizli anlaşmalarla Ygutan'a yeşim sattığını nereden biliyorsun? Bu kesin bir bilgi mi?"

Shae onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve bacak bacak üzerine attı, parmaklarını bir dizinin üstüne yerleştirdi. "Bir Kılavuz bulutları yorumlar," dedi. Bu eski bir deyişti, anlamı Kılavuz'un işinin herkesten bir adım önde olabilmek için gizli kaynaklar aracılığıyla bilgi edinmek olduğuydu. Hilo kız kardeşinin böylesine eski kafalı bir Klan atasözünü kullanarak ona Lider'in Kılavuz'un yöntemlerine ve kaynaklarına fazla karışmaması gerektiğini hatırlatmış olmasından ötürü sırıttı. *Onun için çok kolay olmuştur,* diye düşündü kuşkuyla.

Shae onun gülümsemesine karşılık vermedi. "İki şeye ihtiyacımız var ve bunlar acil, Hilo. Paraya ihtiyacımız var. Ve sokaktaki savaşları kazanmaya başlamamız gerekiyor. Eğer ben bizi birinciye, sen ve Kehn de bizi ikinciye ulaştırabilirsen, yılın sonuna kadar dayanabiliriz." Bakışlarını yere indirdi, sonra tekrar yukarı baktı. "Eğer başarılı olamazsak ne yapacağımızı da düşünmemiz gerekiyor."

Shae'nin bu konuyu açması yerindeydi, ama Hilo sandalyesine çökerek başını geriye yasladı ve gözlerini kapadı. "Şimdi olmaz, Shae. Henüz orada değiliz."

"Çok yakında olabiliriz ama," dedi Shae.

"Şimdi olmaz dedim," diye tekrarladı Hilo. "Beni biraz yalnız bırakın."

Uzun bir andan sonra, kız kardeşinin kalktığını duydu. O ve Woon odaya dağılmış olan kâğıtları topladı ve sonra hiçbir şey

demeden odadan çıktılar. Odanın kapısı arkalarından kapandı. Hilo gözlerini açmadan öylece kaldı.

Kendinde pek alışkın olmadığı hissiz bir durağanlıkla, başarılı olamama ihtimalini düşündü. Eğer yenilir ve öldürülürse –ikisi aynı şeydi, çünkü biri diğerinin hemen ardından geliyordu– Zirvesiz ve muhtemelen kendisiyle birlikte yok olurdu. Klan'ının son Lider'i olurdu.

Eğer Lan'ın ölümünden sonra Lider'liğe daha uygun bir aday bulunsaydı, geri çekilirdi; Boynuz olarak kalırdı, ona daha uygun olan ve savaşta daha faydalı olabileceği bir pozisyondu bu. Ama tercih fırsatı olmamıştı. Shae Lider olamazdı. Akıllıydı ve yeşimini iyi taşıyordu, ama Klan bunu kabul etmezdi. En gençleriydi, bir kadındı ve tüm rakiplerini öldürerek şimdiki pozisyonuna gelen Ayt Mada gibi değildi. Shae bunu yapmazdı, aynı zamanda eğer Hilo ölürse diğer Yeşil Kemik'leri zorlayabilecek sempatiye, karaktere ya da duruşa sahip de değildi, özellikle de güçlü Yumruk'ların kendi emri altında çalışmalarını, savaşa devam etmelerini ve gerekirse canlarını feda etmelerini sağlayamazdı. *Olmaz*, diye düşündü Hilo morali bozularak, kız kardeşi kendi halinde, sert ve yetenekli bir iş kadınıydı ama bir Yeşil Kemik Lider'i değildi. Shae de bu pozisyona en az kendisi kadar gönülsüzce geçerdi.

Klan liderliğine gelebilecek başka selef yoktu. Anden evlat edinilmiş bir Kaul'dü, ama çok gençti, henüz yeşimi bile yoktu ve karma ırktandı. Ayt muhtemelen kendini güvence altına almak için onu idam ederdi. Maik kardeşler onursuz bir Dağ Yumruk'unun çocuklarıydı, Zirvesiz'in ailesinin başına gelmeleri asla kabul edilemezdi, tabii o sırada başına gelinecek bir Zirvesiz kalmış olursa. Kaul Sen'in kendinden daha yaşlı bir ablası vardı ve Hilo'nun annesinin de kendinden küçük iki kardeşi daha vardı, dolayısıyla aile ikinci ve üçüncü dereceden kuzenlere kalacaktı,

hiçbiri Kaul ismine yaraşır bir yetiştirilme tarzıyla yetişmemişlerdi ve hiçbirinin liderlik etmeye yetecek başarıları da yoktu.

Hilo ölüm fikrine alışıktı, ancak ailesinin, tüm kan soyunun ve Klan'ının yok olması fikri onu derinden sarstı. Eğer almaya yemin ettiği intikamı alamadan Lan'ın yanına giderse neler olabileceğini düşündü ve Wen'le evlenecek ve ondan çocuk yapacak vakti olmadığı için acı duydu. Tüm bunları düşündü, kısa süre boyunca bunların verdiği acıya katlandı, sonra tekrar içinde bulunduğu ana döndü.

Henüz ölmemişti. Bir adam vurulabilir ya da bıçaklanabilir, ölümcül bir yara alabilir, hayatı elinden kayıp gidebilirdi, buna rağmen düşmanını yere sermek için geçirebileceği birkaç kıymetli dakikası olurdu. Hilo bunu daha önce de görmüştü. Boynuz'un güçlerinden biri de hasmına karşı tüm fırsatları değerlendirecek bir kıvraklığa sahip olmasıydı, Hilo ise doğuştan bir Boynuz'du. Savaşta her şey olabilirdi. Doğru insan, doğru hareket ve doğru silahla, her şeyi değiştirebilirdi.

Şimdi, diye düşündü neden sonra, ölüm planları yapabilirim.

BÖLÜM 49

Adamont Capita'ya Teklif

Feribot geçişlerinin bulunduğu bölge Docks'ta şimdi Dağ'ın kontrolü altındaydı. Gont'un Yumruk'ları ve Parmak'ları bölgede devriye geziyordu, yalnızca Zirvesiz'den gelecek bir karşı atağa karşı değil, aynı zamanda hırsızların ve kaçakçıların da bölgedeki kontrol değişikliğinden faydalanamaması için tetikteydiler. Maik Wen iskeledeki feribota yanaştığı sırada, Gont'un Parmak'larından biri onu durdurdu ve biletini görmek istedi. "Euman'a mı gidiyorsunuz, hanımefendi?"

"Evet, jen," diye yanıtladı Wen. "Büyükannem Shosone'da doğmuş." Burası Euman Adası'nın batı kıyısında yer alan küçük bir balıkçı kasabasıydı, şu sıralar hem Kekonlu tatilciler hem de Espen askerleri tarafından rağbet görüyordu. "Oraya geri dönmek ve dinlenmek isterdi." Wen gözlerini mutsuzca kollarının arasındaki mavi kül kabına indirdi. Üzerine düz, beyaz bir kazak ile uzun, beyaz yün bir etek giymişti, yüzüne ise beyaz pudra sürmüştü. Kalbi normalden daha hızlı atıyordu, ama bu pek yakında zafer elde etmiş klana bağlı tanımadığı bir Yeşil Kemik tarafından durdurulan herkes için normal sayılırdı, saklayacak hiçbir şeyi olmasa bile. Kulaklarında yeşim çivileri olan bu adam sıradan olmayan hiçbir şey Algılayamazdı.

"Tanrılar onu alsın." Gerçekten utanmış görünerek ona biletini tekrar uzattı ve "Korkarım sizden kül kabını açmanızı istemek zorundayım," dedi.

Wen haksızlığa uğramış gibi derin bir nefes aldı. *"Jen,"* diyerek karşı çıktı.

"Bugünlerde çok fazla suç işleniyor," dedi Parmak özür diler gibi. "Binen herkesin eşyasını kontrol etmek zorundayız, silah ya da da kaçak mal riskine karşı."

Ve yeşim. Euman'ın korunmayan pek çok uzun sahil bölgesi vardı ve en zeki kaçakçılar bir Yeşil Kemik'tense her zaman Espen'ler tarafından yakalanma riskini almayı tercih ederdi. Bir Klan savaşında kaçırılan ve botla Janloon dışına çıkarılabilen yeşim Tun topraklarına ya da Uwiwa Adaları'na doğru yol almaya başlardı. Wen Dağ'ın Parmak'ına derinden incindiğini belli eden bir bakış attı ama bakışlarını çabucak indirdi. Kabın sırlı kapağını indirdi ve adamın görebilmesi için uzattı.

Eğer kaba dokunursa ya da incelemek için ondan alırsa her şey biterdi. Onu hemen öldürmezlerdi. Dağ kim olduğunu anlayıp onu Hilo'ya karşı kullanırdı. Wen, *kendimi körfeze atarım,* diye düşündü. O da, kabı da denizin dibini boylayabilirdi.

Genç adam, "Buyurun, hanımefendi. Size ve büyükannenize saygısızlık ettiğim için bağışlayın," dedi. Feribota binmesine izin vermek için önünden çekildi. Wen cenaze kabının kapağını yeniden yerine koydu ve feribotun güvertesine doğru ilerledi. Yüzüne bir anda yeniden ciddi ve yas tutan bir evlat ifadesi yerleşti, inançlarının hiçbirine ihanet edilmemişti, vücudu da nasılsa yeşim aurası yaymıyordu. Dağ'ın Parmak'ının o geçerken sağ kulak memesini çekiştirdiğini gördü, ama bunun nedeni kendisinin kaya-göz olduğunu anlaması değil, aksine, neredeyse bir ölünün küllerini incelemek zorunda kaldığı için kötülükleri uzaklaştırmak istemesiydi. Wen kabı göğsüne iyice yaklaştırdı. Taşıdığı

kötü şansın etkileri artık umrunda bile değildi, onu korumuyordu ve onu koruyup, ona bir amaç sunmuyordu. Eksikliği yanlış şekil verilmiş bir obje gibiydi, toplumda istenmiyor ve hoş görülmüyordu, doğru yerde kullanıldığında ise sonuçları bambaşkaydı.

Feribottaki diğer insanlar –düzenli yolcular, günübirlikçiler, turistler– geminin başına yakın bir yere oturduğunda onunla aralarında belli bir mesafe bıraktılar. Feribotun ıslığı acı acı çaldı ve araç körfezden uzaklaştı. Tatminkâr bir bakışla, Wen kıyının geride kalmasını izledi. Feribota binerek risk almak yerine özel bir bot kiralayabilirdi, ama o zaman da kayıtlarda Maik ismi geçmiş olurdu ve sahil devriyeleri tarafından durdurulursa bu isim aranmasına neden olurdu. Bu şekilde daha anonim kalabilmişti, kişisel risk muhtemel kazanca değiyordu.

***

Bir buçuk saat kadar sonra Wen Euman Adası'mn küçük sahiline ayak bastığında, bir araba onu bekliyordu. Shae bunu çok önceden ayarlamıştı. Euman Adası da tıpkı Little Button gibi Janloon'a ait bir bölge değildi, ama Little Button özerk bir belediye iken, Euman yoğunlukla Espen'lerin kontrolünde bulunuyordu. Araç minik kasabanın sokaklarından geçmeye başladığında, Wen tabelaları her iki dilde yazılmış alışveriş merkezleri, Kekon dieni ve Espen taliri arasındaki kur oranını gösteren döviz büroları, afili, yabancı zincir mağaza ve restoranlar ve bariz biçimde sokaklarda üniformalı ya da sivil olarak gezen Espen'leri gördü.

Wen başka bir ülkeye gelmiş gibi hissediyordu, kafasında kurduğu Espen ile Kekon'un bir karışımı bir yerdi burası. Elbette bugünlerde Janloon'da da sokaklarda gezen yabancılar bulunuyordu ama hiçbir yer buraya benzemiyordu. Euman Adası'nda yirmi beş bin Espen askeri personeli bulunuyordu, bu gerçek, kayalıklı ve rüzgârlı bu volkanik toprak parçasında kalmaya devam

ettikleri sürece Kekonlular tarafından memnuniyetle görmezden geliniyordu. Klanların bu bölgede herhangi bir hükmü yoktu ancak Janloon'a öyle yakındı ki etki altında kalmamaları zordu. Wen'i almaya gelen gri sedan arabanın şoförü Wen'in penceresinin camını saygıyla indirdi ve yol boyunca hiç soru sormadı.

Wen vardığında söyleyeceği şeyleri kafasında tekrar etti. Espen dilini pek iyi bilmiyordu, bundan şimdi büyük pişmanlık duyuyordu ve araç havalimanlarını, silolar ve rüzgâr türbinleriyle dolu manzarayı geçerken birkaç dakika boyunca kafasında tanıdık olmayan sesleri, Shae'nin ona söylemesini emrettiği sözleri tekrar etti.

"Bayım, isminiz nedir?" diye sordu Wen şoföre.

Şoför omzunun üstünden ona baktı. "Ben mi? Benim adım Sedu." Bay Sedu kısa bir sakalı ve nasırlı parmakları olan sağlıklı bir adamdı. Wen bir ismi ve yüzü asla unutmazdı, bu yüzden Sedu'yu da hafızasına kazıdı. Shae'ye göre, adam Hami Tumashon'un emrinde çalışan bir Şansgetiren'in damadıydı ve sessiz kalacağı konusunda ona güvenilebilirdi. "Ne iş yapıyorsunuz, Bay Sedu?" diye sordu Wen, adama gerçek bir ilgiyle gülümseyerek.

"Ben elektrisyenim," dedi adam.

"İyi bir iş mi?"

"Ah, epey iyi," dedi Bay Sedu biraz rahatlayarak. Wen adamın Klan'ın bir temsilcisini iskeleden alıp bu görevden kimseye bahsetmemesi konusunda uyarıldığından şüphelendi, Sedu muhtemelen tehlikeli ve yüksek rütbeli bir Yeşil Kemik'i taşıdığını düşünüyordu, tıpkı Hilo ya da Wen'in ağabeyleri gibi.

"Espen'ler için pek fazla iş yapıyor musunuz?"

"Evet, çok", dedi Bay Sedu. "Burada çok fazla tesisleri var ve her zaman iş çıkıyor. Benim üç çırağım var ve bir dördüncüsünü arıyorum. Espen'ler iyi ödüyor, hep zamanında ve talir olarak ödüyorlar."

"Epey yoğun olmalısınız. Beni bırakma zahmetine girdiğiniz için teşekkürler."

Bay Sedu önemli değil anlamında bir hareket yaptı, omuzlarındaki gerginlik tümüyle yok olmuştu. "Sorun değil. İnsan mümkün olan her zaman bir iyilik yapmalı. Farklı yabancılar gelir gider, ama Klan her zaman kalır."

Wen gülümsedi. "Espenceniz iyi midir, Bay Sedu?"

"Derdimi anlatacak kadar. Kızımınki kadar iyi değil tabii. Espen'de okumak istiyor, ama ben bir başına o ülkede yaşayabileceğine pek güvenmiyorum. Espen erkekleri akıllarına eseni yapıyor, üstelik başlarına hiçbir şey gelmiyor."

"Benimle yol boyunca biraz Espence pratiği yapar mısınız?"

Bir saat sonra, Bay Sedu arabayı tepesine güvenlik kameraları ve giriş yasağını bildiren tabelalar yerleştirilmiş uzun, metal zincirli çitlerle çevrili kapının önüne çekti. Kapının ardında alçak, grili yeşilli binaların oluşturduğu bir bölge vardı. Espen Cumhuriyeti bayrağı adanın sert rüzgârında gürültüyle dalgalanıyordu. Bay Sedu güvenlik kulübesinin önüne gelmeden arabayı durdurdu.

Wen yolun kalanını yürüdü, mavi kül kabını önünde tutuyordu. Euman'ın durmak bilmeyen rüzgârı elbisesini ve saç örgüsünü uçuşturuyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, iskelede Parmak'la karşılaştığı andan daha büyük bir korku vardı içinde. Bundan sonra başarısı tamamen Kaul Shae'nin yargısının doğruluğuna bağlıydı. Kılavuz'un zekâsından hiçbir şüphesi olmamakla birlikte, Wen Kılavuz'un kendisine tümüyle güvenemiyordu. Hilo'nun kız kardeşi daha önce aileye sırtını dönüp Kekon'u terk etmişti. Onu yeniden bunu yapmaktan ne alıkoyacaktı ki?

Wen ise şimdi fazla ileri gitmişti ve kaderini diğer kadının ellerine bırakmaktan başka çaresi yoktu. Kılavuz'un en azından kaygıları konusundaki dürüstlüğü, endişelerini bir nebze olsun azaltıyordu. "Lan'ın hayaleti üzerime tükürürdü," demişti Shae, öyle kederli bir ifadeyle söylemişti ki bunu Wen şaşırmıştı. Kaul Shae'yi her zaman mesafeli, dost canlısı olmayan biri olarak dü-

şünmüştü; onun gözünde Hilo'nun kız kardeşi kendine güven konusunda epey sorun yaşıyor olmalıydı.

"Lan aileyi kurtarmak için her şeyi yapardı. Senin de aynısını yapmana minnet duyardı," diye teselli etmişti Wen onu. Devam eden Klan savaşına Espen'lerin de dahil olması zaten an meselesiydi; Dağ'dan önce Zirvesiz'in bu konuda bir hamle yapması bir şans olabilirdi.

Shae pes ederek başını sallamıştı. "Espen'ler savaştan korkmaz," demişti, "onlar hakkında bildiğim bir şey daha var ki, o da her şeyin parayla satın alınabilir olduğunu düşünmeleri."

Belinde silah taşıyan bir adam Wen yaklaşırken kulübeden çıkıp yaklaştı. Ona bir soru sormak üzereyken Wen sözünü kesip, rüzgârlı havada rahatlıkla duyulabilecek yüksek bir sesle Espence konuşmaya başladı. "Albay Deiller. Lütfen, Albay Deiller ile konuşurum. Zirvesiz Klanı'nın Kaul Shaelinsan'ından Espen Albay'ı Deiller'e bir mesaj getirdim."

***

Albay Leland Deiller, Espen Cumhuriyeti Euman Deniz Üssü Deniz Piyadeleri Komutanı, bütün sabahını telefonda konuşarak geçirdikten sonra, masasında pek sık gerçekleşmeyen sakin bir an yakalamıştı. Bu pozisyonda bulunduğu son dört yıl içinde, Kekon Adası hiç bu kadar dikkatleri üzerine çekmemişti. Adamont Capita'daki üsleri Ygutan'daki artan tehdidi kontrol altına almak ve azaltmak için çalışıyorlardı, Kekon yeşimi de deniz üzerinden düzenli olarak taşındığı müddetçe, üst düzeyler hallerinden memnundu. Durum böyleyken, Deiller aniden üst düzey komutanlardan ve hatta Savaş Departmanı Bakanı'ndan telefonlar almaya başlamıştı.

Kapısı çaldı. Yarbay Yancey, sivri suratını kapıdan içeri uzattı. "Albayım, gelip görmeniz gereken bir şey var."

Yancey yürürlerken onu bilgilendirdi. "Bir saat kadar önce bir kadın geldi. İsmen sizi sordu. Kaul Shaelinsan'ın elçisi olduğunu iddia ediyor."

Deiller bu ismi bir süredir duymamıştı. "Kaul, Janloon'daki Klan ailesi," dedi. "Bu kadını torunları mı göndermiş?"

"Öyle söylüyor."

"Kaul Shaelinsan'ın ülkeyi terk edip Espen'e göç ettiğini sanıyordum."

"Görünüşe göre geri dönmüş." Yancey küçük toplantı odasının kapısı önünde durdu. "Hakkında bulabildiğim tüm bilgileri toplamamı ister misiniz?"

"Olur," dedi Deiller. İçeri girdiler. Sandalyede oturan kadın Kekon tarzı bir yas giysisi giymişti ve kucağında taş bir kül kabı tutuyordu.

***

Albay, yarbayına kuşkulu bir bakış attı ve sonra bu beklenmeyen ziyaretçiye döndü. "Ben Albay Deiller, buranın komutanıyım."

"Benim ad, Maik Wenruxian," dedi kadın, bozuk ancak anlaşılır bir Espence ile. "Zirvesiz Klanı'nın Kaul Shaelinsan'ı saygılarını iletiyor."

Deiller Yancey'e, "Bir çevirmen gönderebilir misin?" dedi. Yeniden kadına döndü. Buraya gelmeden önce herhangi bir silah taşıma olasılığı ile üzeri aranmış ve metal detektörden de geçmiş olmalıydı, ancak gözleri yine de kadının kucağındaki kaba şüpheyle takıldı. "Buraya geliş amacınız tam olarak nedir, Bayan Maik?"

Kadın ayağa kalktı ve elindeki seramik kabın kapağını açtı. Albayı dumura uğratacak içeriği masanın üzerine döktü. Kapak açılır açılmaz, kabın içindeki gri ve beyaz küller etrafa saçıldı. Deiller tam "Bu da ne... " diye çıkışmak üzereyken, kabın içinden küçük yeşil kayaların döküldüğünü gördü. Kadın son parçaları da boşalttıktan sonra kapağı kapadı ve karşısındaki şaşkın adamlara halinden

memnun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yeşim," dedi.

Yancey ıslık çaldı. "Bir servet değerinde olmalı."

"Gavison'ı buraya çağır," dedi Deiller. "Bana bu taşların gerçek Kekon yeşimi olup olmadığını söyleyin."

Çevirmen, Bay Yut, o sırada odaya gelmişti. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi masadaki yeşime bakıyordu. Deiller kadına, "Nasıl bu kadar çok yeşim taşıdığınızı ve buraya nasıl geldiğinizi açıklayın," dedi. Bay Yut soruyu çevirdi.

"Kekon Yeşim Birliği finansal uyuşmazlıkları nedeniyle soruşturma altında, tüm madencilik ve ihracat operasyonları durdurulmuş durumda, Espen Cumhuriyeti'ne resmi kanallarla satılan yeşim de dahil. Bunun pek uygun olmadığını düşünüyoruz." Kadın çevirmenin kendi hızına yetişmesi için bekledi, sonra tekrar masaya dökülmüş yeşim taşlarına doğru döndü. "Zirvesiz Klanı kendi yeşim stoğuna sahip, Kılavuz da tedarikin beklenmedik aksamasını biraz olsun dengeleyebilmek için aramızda gizli bir anlaşma yapabilir miyiz, diye konuşmak istiyor."

Deiller kaşlarını havaya kaldırdı. Aksama kısmı doğruydu; Kekon'un en büyük şehrinde başlayan Klan savaşlarından beri, Adamont Capita'daki askeri analistler galip gelecek Klan'ın mutlak politik güce sahip olacağından endişeleniyordu. Böyle bir durumda Espen Cumhuriyeti ile var olan anlaşmalar askıya alınabilir ya da şimdikinden daha kötü koşullarda yenilenebilirdi. Kekon, Espen Cumhuriyeti'nin bölgedeki askeri ve politik gücünün varlığı için kritik bir önem taşıyordu: Burada birkaç Espen askeri üssü bulunuyordu, Şotaryen ve Tunilere karşı ortak bir nefretle hızla büyüyen ve modernleşen bir ekonomi vardı ve en önemlisi, dünyadaki biyoenerjetik yeşimin tedariki buradan sağlanıyordu. Deiller daha önce eğer işler iyice kötüye giderse madenin güvenceye alınması için nasıl askeri aksiyonlar alınması gerekeceğine dair üstleriyle bazı konuşmalar yapmıştı.

"Bize Klan'ın bir temsilcisi olduğunuzu kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu Deiller.

Kadının tetikte bakışları ve yüzündeki beyaz pudra onu sıradan bir Kekon kadınına göre daha soğuk ve mahcup gösteriyordu. Başıyla adamı onayladı ve "Kaul Shae benden size karabatağın hâlâ yüzebildiğini iletmemi istedi," dedi.

O anda, Doktor Gavison da içeri girdi. Kurşun kaplı eldivenlerini geçirip yeşil taşlardan birini metal bir maşa ile aldı ve ince bir büyüteçle incelemeye koyuldu. Birkaç taşı daha emin olmak üzere inceledi. "Biyoenerjetik mineral yapıda," diye açıkladı. "Ham Kekon yeşimi."

"Bayan Maik," dedi Albay Deiller. "Burada biraz bekleyebilir misiniz."

Kadın başını salladı ve geriye yaslandı. "Beklerim."

***

Ofisine girip kapıyı kapadıktan sonra oturan Deiller, "Bu kadar ham yeşimi nasıl olmuş da taşıyabilmiş?" diye sordu. "Yerli halktan değil."

"Tepkisiz olmalı," dedi Doktor Gavison. "Doğal olarak ortaya çıkan ama pek rastlanmayan çekinik bir gen. Kekonlular onlara kaya-göz diyor."

Yancey Albay'a bir dosya uzattı. "Kaul Shaelinsan hakkındaki bilgiler burada. Windton'daki Belforte İşletme Okulu'ndan geçen bahar mezun olmuş. Yalnızca Janloon'a geri dönmekle kalmamış, aynı zamanda büyük ağabeyi birkaç ay önce öldürüldükten sonra Klan'ın ikincil yönetici pozisyonuna gelmiş."

Deiller dosyanın sayfaları arasında gezindi. Kaul Shaelinsan'ın beş sene önceki fotoğrafları ve kayıtları bulunuyordu. Espen Cumhuriyeti'nin yerel muhbirlerinden biri olarak, Espen ordusuna başka kimsenin ulaşamayacağı faydalı ve etkileyici bil-

giler sağlamıştı. Deiller ile yolları yalnızca bir kez kesişmişti ancak aklında yalnızca korkutucu bir birey, tüm denizci özel kuvvetleri ekibinden daha fazla yeşim taşıyan bir kadın olarak kalmıştı. O zamanlar bu katillerden birkaç tanesini daha orduda işe alıp alamayacaklarını merak etmişti Deiller.

"Albayım, kod adını fark ettiniz mi? Karabatak."

"Karabatak hâlâ yüzebiliyor," dedi Deiller, elçinin sözlerini tekrarlayarak. Kaul'ün onlar için çalışmasının o zamanlar karmaşa yarattığını şimdi anımsıyordu; yüksek diplomatik seviyelerden kadının istihbaratının durdurulmasına ilişkin emir gelmişti. Koşullar farklı olmasaydı yeniden bağ kurmak da mümkün olmazdı. "Peki ya Maik kadını? Onun hakkında elimizde ne var?"

"Hiçbir şey," dedi Yancey. "Ancak Klan'daki en yüksek seviyedeki iki üye ile aynı soy isme sahip. Maik kardeşler ortanca Kaul'ün en yakın ve en kuvvetli danışmanları olarak görülüyor, ki kendisi şimdi Lider. Eğer kadının söyledikleri doğruysa, kız kardeşleri ya da kuzenleri olabilir."

"Böyle bir yeşime ulaşabilmesi için Janloon'daki bir Klan'ın en yüksek seviyelerinde olması gerekiyor," dedi Gavison. "Böyle bir mal kaçakçılar tarafından kaçırılamaz; yüksek kalitede, neredeyse el değmemiş, biyoenerjetik Kekon yeşimi, dünyadaki en kıymetli bileşenlerden biri. O kabın içinde getirdiği miktar nereden bakılsa birkaç yüz milyon dien, yirmi ile otuz milyon talir değerindedir."

"Durdurulan tedarik nedeniyle ayda ne kadar yeşim kaybediyoruz?" diye merak etti Yancey. "Tedarikin askıya alınması en fazla ne kadar sürebilir?"

Deiller kaşlarını çattı ve yarbaya döndü. "Bayan Maik'in konforlu olduğuna ve yeşimin güvende tutulduğuna emin olun. Dışarı çıkmasını istemiyorum, Bay Yut ile de konuşun. Adamont Capita'nın Genel Gözcü'sü ile bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

BÖLÜM 50

Yeşil Kardeşlik

Lott Penshugon'un kesilmiş başı Kaul arazisi içine bir meyve sepetinin içinde gönderildi. Hilo'nun şiddet dolu haykırışları tüm avluda yankılandı. Hiç kimse, Shae bile, onu sakinleştirmeye cesaret edemedi. Yumruk'larının tuzağa düşürüldüğü, öldürüldüğü ve başlarının kendisine gönderildiği son üç hafta içindeki üçüncü seferdi bu. Lott Pen hayatı boyunca nazik bir adam olmamıştı, ama Hilo Klan'ın en yorulmaz ve korkusuz savaşçılarından biri olarak ona güvenirdi, bu adam, doğru sözcükleri duyduğundaki cesaretiyle, Hilo'nun ondan istediği her şeyi hiç sorgulamadan yetine getirebilecek biriydi.

İyi Yumruk'larının kaybı –Lott, Niku ve Trin'i yakın zamanda kaybetmişti, ancak onlarla sınırlı kalmıyordu, Goun, Obu, Mitto, Asei, Ronu ve Satto da vardı– Hilo'nun vücuduna doğrudan Gont Asch tarafından açılan yaralarmış gibi acı veriyordu. Aşağılık herif düzenli olarak Zirvesiz'e kan kaybettiriyor, Hilo kendisine ulaşmadan evvel Hilo'nun tüm adamlarını bir bir öldürüyordu.

Bu olaydan birkaç saat önce Lott'un yeşimleri alınmış, kurşun ve kılıç darbeleriyle delik deşik edilmiş vücudu bulunmuştu, ceset başıyla birleştirildi. Lott'un ailesine saygılarını sunmak ve cenaze parasını vermek Maik Kehn'in göreviydi, ancak Hilo'nun

Boynuz görevleri arasından bırakmayı reddettiği bir şeydi bu. İkisi birden oraya gittiklerinde, Lott'un eşi yere kapanmış, yüksek sesle ağlıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Hilo bu ağlamaların rahatlamadan mı yoksa kederden mi ileri geldiğinden emin değildi; Lott'un birlikte yaşaması kolay bir adam olabileceğini hayal edemiyordu. Kehn beyaz zarfı kadının avcuna yerleştirdi, kadına kocasının kanını Klan için feda ettiğini söyledi ve Klan'ın her zaman ailenin ihtiyaçlarını karşılayacağını belirtti. Kadının çocuklarının aç ya da evsiz kalacağına dair korku taşımasına hiç gerek yoktu.

Hilo dört çocuk gördü: Bir bebek, altı yaşında bir erkek, on yaşlarında bir kız ve Lott'un ergenlik çağındaki oğlu –Anden'ın Akademi'deki sınıf arkadaşı– etrafındaki ufak kardeşleriyle birlikte ifadesiz bir suratla öylece dikiliyordu, babasının ölümü üzerine soluğu evinde almış olduğundan üzerinde hâlâ Akademi üniformaları vardı. Hilo ufak çocukların önünde diz çöktü.

"Kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu onlara.

Küçük kız cevap verdi. "Sen Lider'sin."

"Bu doğru," dedi Hilo. "Buraya babanızın öldüğünü söylemeye geldim. Öldü çünkü bana bir yemin etti, Klan'ı düşmanlarına karşı koruyacağına dair bir yemindi bu. Bizim türümüz genelde bu nedenle ölür. Ben de henüz yürüyemiyorken babamı kaybettim, ağabeyimi kaybedeli ise yalnızca birkaç ay oldu. Kızgın olmak ya da üzülmek doğal ama gurur da duymalısınız. Büyüdüğünüzde ve kendi yeşiminizi kazandığınızda, 'Ben Lott Penshugon'un kızıyım (ya da oğluyum)' diyebileceksiniz ve diğer Yeşil Kemik'ler sizi saygıyla selamlayacak, tıpkı bugün olduğu gibi."

Sonra ayağa kalktı ve Lott'un oğluyla konuştu. "Akademi'deki Testler bitti mi?"

Genç adam dikkatini yavaşça Hilo'da topladı, bir sarhoşluğu üzerinden atar gibi. "Evet," diyebildi. "Dün bitti."

Hilo başını salladı. Mezuniyet töreni Yeni Yıl Festivali haftasından sonrasına kadar düzenlenmeyecekti, final skorları belirlenip mezunlar edecekleri yemini kararlaştırana dek; ancak tören olmadan da, bu çocuk artık bir erkekti, bir Yeşil Kemik ailesinin reisi olmuştu. "Testlerin bitimini ve Yeni Yıl'ı kutlayamayacağın için üzgünüm." Hilo'nun sesinde belli belirsiz bir sempati vardı, ancak resmi koşullarda kendi adamlarıyla konuşacağı gibi sert bir tonda devam etti. "Klan'ın bir temsilcisi çok yakında burada olacak, sana babanın cenazesini düzenlemende yardımcı olacak. Eğer bizim yapabileceğimiz bir şey olursa, Lott-jen, herhangi bir şey, Boynuz'a doğrudan ulaşabilirsin ve eğer ona ulaşamazsan, evi ara ve benim için bir mesaj bırak."

Genç adamın yüzü hafifçe buruldu. Hilo'nun ona Klan'ın bir üyesi ve kendi eşiti bir Yeşil Kemik gibi seslenmesini kaçırmamıştı. Yere kapaklanmış annesine ve etrafında toplanmış ufak kardeşlerine baktı. Hilo da onun bakışlarını izledi, ilk karşılaşmalarında küçümseme ve hınç dolu olan bu gözler, şimdi tüm kafa karışıklığından arınmış ve karanlık bir kabullenişe, içini kararan amaçlarına yoğunlaşmış görünüyordu.

"Cömertliğiniz için teşekkür ederim, Kaul-jen," dedi, bir erkek gibi konuşarak ve ellerini kaldırıp başına götürerek, onu içtenlikle selamladı.

Evden çıkarlarken Hilo Kehn'e, "Bu genç adam artık bizim kardeşimiz," dedi. "Ona göz kulak olmalı ve onu klana dahil etmeliyiz, babası da böyle olmasını isterdi. En iyi ne yapabiliriz, düşün bakalım. Belki onu Vuay'a bağlayabiliriz, iyi bir yol gösterici olur."

***

Hilo'nun bir Yeşil Kemik liderinde olması gerektiğine inandığı şeyler on üç yıl öncesinde bir güne dayanıyordu, Maik kardeşler tuzağa düşürülmüş ve altı Akademili çocuk tarafından dövülmüş, Kehn'in yanağındaki kemik kötü biçimde kırılmıştı.

Maik'ler daha öncesinde özel olarak Hilo'nun dikkatini çekmemişti. Tar ve kendisi dördüncü sınıfta ve sınıf arkadaşları olsalar da, arkadaş değillerdi. Maik kardeşlerin gerçekten çok az arkadaşı vardı. Genelde sürekli birlikte takılırlardı, herkes ailelerinin onursuzluğunu bilirdi. Bir gün, art niyetli bir söz Tar'ın gücenip başka bir çocuğa saldırmasına neden oldu, eğitimciler tarafından cezalandırılmış olmasına rağmen, dayak yiyen çocuğun arkadaşları, Hilo da dahil olmak üzere, Tar'ı gafil avlamak için ellerine bir fırsat geçene kadar bekledi.

Kardeşler korkusuzca kendilerini savundu. Hilo geride kalmıştı; intikamı alman Uto sonradan Yumruk'larından biri olacaktı ancak o zamanlar yakın arkadaşı değildi, bu yüzden Hilo diğerlerinin kavgada daha fazla yer almasının doğru olacağını düşünmüştü. Ancak bir süre sonra, Maik'lerin yeterince zorluk çektiğini hissetti. Kavga yalnızca Tar yeterince zarar görmediği için devam ediyordu. Ondan iki yaş daha büyük ve daha iri olan Kehn saldırının en ağır kısmını üstlenmiş ve karşılığında o da sağlam darbeler savurmuştu.

Kehn'in pes etmeyi reddetmesi ona pahalıya patlamıştı; nihayet öyle ağır bir darbe almıştı ki inleyerek dizlerinin üzerine çökmüş ve ellerini yaralanan yüzüne kapamıştı. Tar'ın gözleri öfke doluydu, kimsenin nereden çıkardığını anlayamadığı bir karambit çekmişti. Bu tüm çocukların durmasına neden olmuştu. O ana dek, yazılmamış tüm kurallara uymuşlardı; yalnızca yumruk ve tekmelerle saldırmış ve yere düşene herhangi bir hamlede bulunmamışlardı. Bıçağın ortaya çıkması ise kavganın ölümcül bir hal alabileceğini gösteriyordu, bu da hepsinin birden Akademi'den atılma riskini doğuruyordu. Belli belirsiz bir gözdağı, tüm grubu etkisi altına aldı.

Hilo işlerin gittiği yerden hoşnut olmamış, bu yüzden, "Bu kadarı yeter," demişti.

O zamanlar, grubun başı kendisiydi ancak böyle hararetli bir anda gruptakiler ona hemen boyun eğmedi. "Biz henüz *bitirmedik,*" diye karşı çıktı Asei. "Bu ikisine günlerini göstereceğiz. Onlara güvenilmez."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Hilo merakla, Maik kardeşlerin o ana kadar ortaya koydukları güçten ve birbirlerini korkusuzca savunmalarından etkilenmişti çünkü. Aralarındaki bağı kıskanmıştı, özellikle de kendisine yakın yaşta bir erkek kardeşi olmadığı için, bu eksikliğin acısını bir anda içinde duymuştu. Lan Akademi'den Hilo'nun girdiği ilk senenin sonunda mezun olmuştu.

"Herkes onların hikâyesini bilir," demişti Asei ısrarla.

"Ben de henüz bitirmedim," diye gürlemişti Tar. Kaldırdığı karambitinin arkasındaki gözleri tıpkı vahşi bir hayvanınki gibiydi. Hilo onun cinayetten ötürü okuldan atılsa da umursamayacağından şüphelenmişti.

"Eğer burada Uto adına bulunuyorsak, işimiz bitmiş demektir," demişti Hilo, hâlâ Asei ile konuşuyordu. "Eğer Maik'lerle aranda başka bir husumet varsa, bunu daha önceden belirtmeliydin. Kendi adıma benim bir sorunum yok, sorunu olan başkaları var mı?"

"Senin için söylemesi kolay," diye yapıştırdı başka bir çocuk, kanayan burnuna elini götürürken. "Senin pek de savaştığını görmedim ben, Kaul; kalanımız senin yerine de savaştı ve *bizim* acımız hâlâ geçmedi, anladın mı." Bir saniye içinde herkes, Yew'in yanlış bir şey söylediğini anlamıştı. Hilo'nun gözleri tehlikeyle ışıldadı.

"Pekâlâ," dedi sonunda, sesi oldukça alçak olmasına rağmen sokaktaki ani sessizliğin içinde kolaylıkla duyulabiliyordu. "Yew ile tartışamam; sizler kadar acı çekmiyorken ne yapacağımıza karar vermemeliyim. Ancak Kehn ve Tar'ın da altı kişiye karşı

iki kişi olarak dövüşmeye devam etmesi adil değil, hele ki zaten cezalandırılmışlarken ve ailelerinden herkesin nefret etmesi konusunda da ellerinden hiçbir şey gelmeyecekken.

"Maik'lerle ben dövüşeceğim; eğer ikisi birlikte beni yenebilirlerse, burada hem Tar hem de Yew için konu kapanmış olur." Hilo ceketini çıkarıp Yew'e verdi. "Kimse dahil olmasın, yoksa ertesi gün söyleyecek bir çift lafım olur." Herkes kuşkuyla bakıyordu, ancak açıkça kabullenmişlerdi; bu adil görünüyordu. Maik'ler korkusuzdu ve Kehn oldukça iriydi, ama ikisi de yorgun ve yaralıydı. Hilo ise kuvvetliydi, üstelik bir Kaul'dü, kimse ailesinin yanında yer almak isterken onu incitmeye kalkışmazdı, ama Maik'lerin kaybedecek bir onuru yoktu.

Hilo, Kehn'in yaralı suratına ve Tar'ın çıldırmış ifadesine baktı. "Karambiti bırak," dedi Tar'a, sanki bir pencereyi kapatmasını ister gibi. "Eşitlemeniz için size üç yumruk hakkı veriyorum. Bu ilk üçüne karşılık vermeyeceğim. Sonrakilere vereceğim."

Maik'ler karşı çıkmadı. İlk üç yumruk –Kehn'in ikisi mideye, üçüncüsü yüze indirdiği dev yumrukları– Hilo'yu neredeyse bayıltacaktı. Ayağa kalktı, acıdan gözleri yaşlarla dolmuştu ve karşılık vermeye başladı. Başta, seyircilerin oluşturduğu kalabalık eğleniyor ve tezahürat yapıyordu, ancak çabucak sessizleştiler. Üç savaşçı da zor anlar yaşıyordu –üçü de saniyeler sonra tükenmişlikten, tıpkı sarhoş gibi yere yığılacak gibi görünüyordu ve hiçbirinin diğer tarafa beslediği bir nefret de yoktu– ama inatla, ergen gururuyla dövüşe devam ediyorlardı. Yeşim güçleri olsa Hilo galip gelebilirdi ancak fiziksel karşılaşmada Hilo'nun hiçbir şansı olamazdı. Maik kardeşler daha önce de pek çok defa birlikte dövüşmüştü ve Kehn gerçekten çok güçlüydü.

Nihayet, Tar'ın nefes nefese kaldığını ve ayakta zor durduğunu, ama ağzına bir yumruk daha indirmeye hazır olduğunu gören Hilo

kan içinde sırıtmaya başlamıştı. Yere çömelip, öksürükle karışık kahkaha atarken zarar gören kaburgaları ağrıyordu, Tar ise ona bir süre ne yapacağını bilemez halde baktıktan sonra arkasındaki kiremit duvara yaslanmış ve kendisi de gülmeye başlamıştı. Kehn bu sırada ters ters onlara bakıyordu. Yarısı yaralı yüzüyle hortlak gibi görünürken, yalnızca erkek kardeşine değil, Hilo'ya da kalkması için elini uzatmıştı. Üçü birbirlerine yaslanarak ayakta durmaya çalışırken, onları belli bir mesafeden şaşkınlıkla izleyen diğer beş çocuk Akademi'ye dönmüş ve Hilo ile Maik'ler sonraki üç ay boyunca her gün ceza olarak Akademi tuvaletlerini temizlemişti.

Şimdi geriye dönüp bakınca, Hilo on beş yaşındaki çocukların aptallığını onaylamıyordu, ama o olaydan sonra, kimse Maik'lerin yüzüne karşı tek kötü söz edememişti, eğer Kaul Hilo'ya meydan okumak niyetinde değillerse tabii ve değillerdi de.

***

Lott'un ölümüyle birlikte, Hilo Zirvesiz'in Sogen'i tutabileceğine olan inancını yitirmeye başlamıştı. Bölgenin çoğu kontrollerinden çıkmıştı ve şiddet Old Town'a doğru ilerliyordu, ki bu bölgeye de daha birkaç hafta önce kaleleri gözüyle bakıyorlardı.

Cong Lady'ye doğru ilerlerlerken arabada Kehn ile birlikte kederli bir değerlendirme yaptılar, burası Klan'ın birincil toplantı adreslerinden biri olmuştu ve Boynuz'un adamları tarafından sürekli nöbet tutuluyordu. Hilo kendi adına Double Double'daki yiyecekleri tercih ederdi, ama mutfakta yangın çıkmıştı ve sokaktaki savaş devam ederken, her an ellerinden kaybetme risklerinin bulunduğu bir yeri tamir ettirmek mantıksız görünüyordu. Geldiklerinde başka bir şokla karşılaştılar. Duchesse'ten indikleri anca kapıdan genç bir Parmak fırladı ve ön basamakları indi. "Eiten," dedi genç adam soluk soluğa, yüzü sağlıksız bir renk almıştı. Titreyerek, onların önünden kumarhaneye girdi ve aşağı kata indiler.

Salondaki sessiz Parmak kalabalığı dağıldı, Hilo ve Kehn aralarından geçerken duvarlara yaslandı. Eiten bodrum katındaki siyah deri koltukta uzanıyor, inliyordu. İki kolu yerinde yoktu, kesilmişlerdi, omuzlarının bitimi dağlanmıştı. Birileri Doktor Truw'u çağırmıştı. Heybetli Yeşil Kemik doktoru eğilmiş, ellerini adamın göğsüne koymuş, onu Odaklıyordu. Eiten ise, "Hayır, dur, çekil üstümden," diye sızlanıyor, kolsuz gövdesini çılgınca hareket ettirerek ona karşı koymaya çalışıyordu. Hilo gördükleri karşısında afallamış öylece dikilirken, Doktor Truw durdu ve terli alnını sildi. "Bu ilk müdahale hastaneye varana kadar onu hayatta tutacaktır. Ambulans yolda," dedi.

"Hilo-jen," diye hıçkırdı Eiten, Hilo bunun üzerine onun yanına çömeldi. "Bana yardım edin, lütfen. Bana düelloyla ölüm sunmadı, Lott ve Satto'ya sunduğu kadar bile saygı göstermedi bana. Size bir mesaj iletmem için beni geri gönderdi."

Hilo Eiten'ın yüzüne doğru eğildi. "Gont'un mesajı neymiş?"

Eiten'ın gri gözleri alev püskürüyordu. Ayağa kalkabilse yalnızca tükürecekti adeta. "Söylemek istemiyorum, Hilo-jen. Bu aşağılayıcı, duymanıza değmeyecek bir şey."

"O onursuz haydut seni o mesaj yüzünden kötürüm bırakmış," dedi Hilo. "Bana ne olduğunu söyle, Eiten. Sana ağabeyimin mezarı üzerine yemin ederim ki Gont'un yeşimini senin için alacağım."

Adam hâlâ tereddüt ediyordu, kansız yüzü ter içindeydi. "Gont size Yeni Yıl'a kadar teslim olmanız için zaman tanıyor. Eğer bunu sağlarsanız, savaşarak ölümü sağlayacak, kendi ayaklarınız üzerinde, bir kılıçla ve ailenizin yeşimiyle gömülmesine müsaade edecek. Zirvesiz'in geri kalanı Dağ'a boyun eğerse affedilecek, yoksa Kekon'dan sürülecek." Eiten zorlukla nefes aldı. "Eğer reddederseniz, Gont size Yumruk'larınızın başlarını göndermeye

devam edeceğine ve Anden ile Shae-jen'e bana yaptığından çok daha kötüsünü yapacağına yemin ediyor. Meşale'nin evini yakıp yıkacağına ve Klan'ı tamamen yok edeceğine yemin ediyor."

Eiten Lider'in gözlerindeki şiddetli öldürme isteğini görmüştü, kafasını telaşla kaldırdı. "Canımı alın, Hilo-jen, yeşimim de Klan'ındır. Artık işe yaramaz biriyim ben. Ben bir Yeşil Kemik'im, Zirvesiz'in Yumruk'uyum. Böyle yaşayamam. *Yalvarırım...*"

Lider'in arkasındaki Kehn anlaşılmaz bir sesle bunu onayladı.

Hilo patlamak üzere olan öfke bulutu dağılmıştı, öne eğilip bir elini adamın alnına koydu. "Olmaz, Eiten. Aşağılandın ve acı çekiyorsun. Bu durumda ölme kararı veremezsin. Yalnızca kollarını kaybettin. Bugünlerde başarılı protezler yapılabiliyor: Espen'ler yapıyor. Hâlâ keskin bir zekân, eğitimin, yeşim kabiliyetlerin var. Ve bir karın, güzel bir karın var ve karnında senin çocuğunu taşıyor. Elinden gelse de ölmemelisin."

"Beni böyle göremez," diye hıçkırdı Eiten. "Buna izin vermem."

Hilo onları buraya getiren Parmak'a, Pano'ya döndü. "Eiten-jen'in karısına onun yaralandığını haber ver. Evinden çıkmasın, Eiten onu yeniden görünceye kadar. Ne ihtiyacı varsa al, kocasının iyileşeceğini söyle, ama evden çıkmasına izin verme. Git hadi."

Pano emirleri yerine getirmek üzere aceleyle çıkarken Eiten'a döndü. "Çocuğunun doğduğunu görmek için yaşamalısın. Ve kendi adına, Gont'un vücudundan yeşimini söküp aldığımı görmek için bile hayatta olmak istemez miydin?" Eiten'ın yüz ifadesi değişmişti. Hilo devam etti. "Yeni bir yıla girmek üzereyiz, sana yalnızca şunu söyleyeyim: Bir yıl daha dayan, dayan ve başına neler geleceğini gör. Eğer önümüzdeki yılın sonunda hâlâ ölmek istiyor olursan, gelip benimle konuş. Dileğini yerine getirmek o zaman benim için bir onur olacak, hiç sorgulamayacağım. Yeşiminle gömüldüğünü, karın ve çocuğunun güvende olduğunu bileceğim."

Eiten'ın gözlerinden süzülen yaşlar kumarhanenin parlak ışıkları altındaki deri koltuğa aktı. "Söz verir misiniz, Hilo-jen?"

"Ağabeyimin mezarı üstüne, söz veriyorum."

Eiten'ın nefes alışverişleri yavaşladı. Yeşim aurası sakinleşti, acı ve çaresizlik izleri dağılmaya başladı. Ambulans geldiğinde Hilo, Doktor Truw ve acil servis görevlilerine adamı götürmeleri için müsaade etti. Kehn ambulansın Yumruk'u Tapınak Bölgesi'ndeki Janloon Merkez Hastanesi dışında hiçbir yere götürmemesini söylemek üzere ambulans şoförüyle konuşmaya gitti. Kehn geri döndüğünde, Hilo odadaki diğer herkesin çıkmasını emretti. Herkes dikkatli bir sessizlikle oradan çıktı.

Hilo arkadaki bardan iki bardak alıp hoji doldurdu ve birini Kehn'e uzattı. "İç," dedi ve kendi bardağını kafasına dikti. İçki boğazını yakmış ve midesini ısıtmıştı, sinirleri biraz olsun yatışıyordu. Kehn bardağını indirdiğinde, Hilo, "Kendinden utan, Kehn. İyi ki oradaydım," dedi.

Kehn afallamıştı. "Ne yaptım ki?"

"Eiten'ı sırf istediği için öldürebilirdin."

"Merhametli bir hareket gibi görünmüştü. O da bunu istedi."

"Karısını dul ve çocuğunu babasız bırakmayı mı? Hayır, o onurunu istedi. Ona bunun sözünü verdim. Şimdi bir Yumruk'u daha gömmek zorunda kalmayacağız. Zaten yeterince adamımızı kaybettik." Elini alnına götürdü. En iyi Yumruk'larından dokuzu öldürülmüştü ve biri korkunç biçimde sakatlanmıştı. Düzinelerce Parmak'ı da öldürülmüş ya da kötürüm kalmıştı. Hilo başını kaldırıp Kehn'e baktı. "Senden eğer hayatta kalamazsam, Eiten'a verdiğim sözü yerine getirecek kişi olmanı istiyorum. Juen'e ve Vuay'a da bundan bahsetmelisin, böylece eğer *sen de* hayatta kalmazsan onlardan biri yapabilsin."

Kehn başını salladı ama dehşete kapılmış görünüyordu. Kendinde değil gibiydi; genellikle en kötü durumlarda bile tepkisiz

kalabilirdi. Duygularını gösteren ve ikisinin adına hıncını çıkaran genelde Tar olurdu. Ancak şimdi, Kehn'in bir asker olarak soğukkanlı duruşu zarar görmüştü. Savaşın ne kadar kötüye gittiğini anlayabiliyor ve ayaklarının dibinde duran yenilginin boyutlarını tahmin edebiliyordu. Yaşça büyük Maik'in yüzünde tehditkâr bir çaresizlikle depreşen yorgun ifadeyi Hilo ikisinin de ergenlik çağında olduğu dönemdeki ilk karşılaşmalarından anımsıyordu. "Ben Eiten'a az önce söylediğin şeyi söylemeyi düşünemezdim," dedi Kehn boğuk bir sesle. "Senin yaptığını yapamazdım, Hilo-jen."

"Boynuz olmayı öğrenmelisin. Senin üstüne çok geldiğimin farkındayım. Eğer Lan burada olsa, o da beni Lider olarak her şeyi yanlış yaptığımı söyleyerek eleştirirdi."

"Ama burada değil," dedi Kehn ve Hilo Kehn'in sesindeki içerlemeyi yakaladı, Klan'ın savaşçıları hâlâ odaya girdiği anda Hilo'ya gerçek Boynuz'muş gibi davranırken, Kehn'in onun arkasında kalmaktan ötürü zorlandığını fark etti. Bunun için yapılacak hiçbir şey yoktu ama, ortaya koyulan her şey bu kadar değerliyken. İşleri kendine yürütebilecek güveni ve kendi yolunu çizmek için zamanı olsa, Kehn Boynuz olarak çok daha iyi iş çıkarırdı, ama Hilo da, zalimce de olsa, şu anda geri çekilemeyeceğinin farkındaydı. Savaş zamanı Boynuz'u yalnızca adamlarının saygısına değil, aynı zamanda sevgisine de ihtiyaç duyuyordu, kurnazlık ve çözümcüllüğün yanı sıra empatiye de sahip olmalıydı. Zirvesiz'in konumu günden güne kötüleşirken, Yeşil Kemik'lerin kendisini aralarında görmeleri ve güvenlerini yitirmemeleri her zamankinden daha büyük bir önem taşıyordu.

"Çok yakında ben de burada olmayabilirim," dedi Hilo karamsarlıkla.

Kehn birden kafasını kaldırdı, kaşlarını çatmıştı. "Gont'un tehdidine karşı teslim olmayı düşünmüyorsun ya?" Hilo cevap

vermeyince, Boynuz'un yüzüne bir panik yerleşti. "Eiten'ın dediği gibi, bu bir aşağılama, dinlemeye bile değmez. Gont gerçekten kendini, kasaba teslim olan bir kuzu gibi teslim edeceğini düşünüyor mu? Onlardan çok fazla can aldık, o da şimdi Eiten'a yaptıklarıyla bizim Parmak'larımıza korku salmaya çalışıyor."

"Belki de," dedi Hilo, ama Gont'un bunun üzerinde uzun uzun düşündüğünü sanıyordu. Adam Shae'nin Hilo'ya söylediği ve Kehn'in henüz bilmediği şeyi biliyor olmalıydı: Güvenilir Klan kaynaklarına göre, Dağ eninde sonunda bu savaşı kazanacaktı. Ama çok zaman ve can alacak, her iki taraf için de pahalıya patlayacaktı. Dağ sonunda zayıf ve güçsüz halde zafere ulaşabilirdi, belki de tüm bölgelere hükmedemez ya da Fener'lerin ve Kraliyet Konseyi'nin desteğini yitirmiş olurdu. Daha küçük klanlar onlardan ayrılabilirdi. Ayt'ın kurduğu yeşim kaçakçılığı ve SN1 üretimi gibi işler suçlular ya da yabancılar tarafından ele geçirilme riskiyle karşı karşıya kalabilirdi.

"Tüm bunları zor kullanarak bitirmeye çalışıyor," diye mırıldandı Hilo. Dağ bu uzun savaşın sonunda daha iyi bir mali tablo çizse bile, bölgelerindeki insanların desteğini kaybetmekten korkuyordu. Sıradan, yeşimsiz vatandaşlar Yeşil Kemik'lerin şiddetinin odağında olmaktan endişe duymasa da bazen istenmeyen kayıplar olabiliyor ve kaçınılmaz mülki ve ekonomik zararlar alınabiliyordu. Akademi mezunları baharda Zirvesiz'e katıldığında, çekişme gittikçe artacak ve şehir daha fazla acı çekecekti. Her şeyden öte, KYB'nin denetiminin sonuçları ve onay bekleyen yeni gözetim organının üzerine halkın kınaması hesaba katılarak, Dağ zaferini çabucak garantilemek istiyor olmalıydı. Bunu başardığı anda da, Şansölye Son yerinden edilecek ve Ayt Mada konseyi konuyu gündemlerinden çıkarmalarına yönelik olarak sıkıştıracaktı.

Bana bak hele, diye düşündü Hilo alayla. *Burada oturmuş politik zırvaları düşünüyorum.* Belki de, yavaş yavaş, Lider olmayı öğreniyordu. Gerçi biraz geç kalmıştı. Politika ağır, kılıçlar hızlı hareket ediyordu.

"Gont bizi ham merhametsizliği ile korkutamayacak," dedi Kehn ısrarla, ikisine yeni birer bardak hoji doldururken. "Her Yeşil Kemik, en yeni Parmak da dahil, senin için canını verir, jen. Gont kolay bir zafer mi istiyor? Ne yapalım, kaderinde yokmuş."

Hilo hayatı boyunca hiçbir savaştan kaçınmamıştı ve düşmanlarının hakkından gelmek için önünde uzun ve vahşet dolu bir savaş varsa bunu da sürdürmeye hazırdı. Ama yenilgi kaçınılmaz görünüyordu ve Parmak'larının ve Yumruk'larının ne yeşimlerini ne de uzuvlarını kaybetmelerini istemiyordu. Kendisi ve sevdikleri adına ölümü göze alacak kadar Klan'ını seviyordu. Gont'un teklifi, bu bakımdan, aslında pek fena sayılmazdı.

Klan için ölme fikri Hilo'ya hiç de uzak değildi. Klan ailesinin bir devamı gibiydi ve bazı yönleriyle Hilo'ya kendi ailesinden daha yakın bir aile olmuştu. Babasını hiç tanımamıştı. Annesi Lan'ı, büyükbabası ise Shae'yi severdi. Hilo huzuru kendi yaşıtları arasında bulmuştu, cömertliği ve cesareti burada değer görmüştü. Şimdiyse Klan ona oldukça kişisel ve gerçek bir nedenle ihtiyaç duyuyordu: Kehn ve Tar, Juen ve Vuay gibi diğer Yumruk'lar, intikamı hak eden zavallı Eiten, Satto ve Lott, Pano ve Hilo'nun emriyle Fabrika'ya girerek canını hiç düşünmeden riske atan Hejo gibi Parmak'lar ve Lott'un oğlu ve Anden gibi gelecek Klan üyeleri. Bu insanların hepsinden gerekirse kardeşlik adına canlarını vermelerini istemişti; kendisi daha azını sunamazdı.

Hilo içkisini kafasına dikti; sonra Kehn daha fazlasını içemeden şişeyi alıp barın arkasına götürdü. Boynuz'un zihnini bulandırma gibi bir lüksü şu an için yoktu. "Kehn," dedi Hilo, "eğer

ölürsem, intikamımı almak ve Gont ya da her kim beni öldürürse yeşimimi ondan geri almak isteyeceksin. Bu doğal, ama bunu yapmanı istemiyorum. Senden onun yerine Wen'e sahip çıkmanı istiyorum. İyi bir hayat yaşadığından, iyi bir evi olduğundan emin ol. Benim için bu daha önemli, Kekon'u terk etmek ya da taraf değiştirmek zorunda kalsan da."

Kehn buz kesmişti. "Ben asla Dağ'a bağlılık yemini etmem. *Asla.*" O anda Hilo Boynuz'un hararetinin yalnızca sadakatinden değil, aynı zamanda Dağ'ın Kehn ve Tar'ın babalarını idam ederek ailesini onursuzlukla itham etmesinden kaynaklandığını hatırladı. Boynuz'un sesi titriyordu. "Neden böyle konuşuyorsun, Hilo-jen?"

Hilo cevap verdi. "İsteklerimin net olmasını istiyorum yalnızca." Kapıya yürüdü. "Üst kattakilerle konuşmamız gerekiyor, bizi bekliyorlar. Sonra da, Lott'un yerini kimin alacağını belirlemek üzere Sogen'e gitmeden önce Eiten'ın karısını ziyaret edelim."

ÜÇÜNCÜ EFSANE

Baijen'in Zaferi

Kekon'un dini mitolojisinde, Yaşlı Jenshu Amca'nın, bilinen adıyla Dönen Adam'ın en sevdiği yeğeni olan Baijen şehrin en çok bilinen ve en çok saygı gösterilen savaşçısıdır. Bu cesur Yeşil Kemik'in anıları yüzyıllardır Kekonlu çocuklara anlatılırdı, hatta çok yakın zamanda, maceraları ve kahramanlıkları çizgi romanlara ve filmlere konu olmuştur. Ancak yüce amcası Jenshu'nun aksine, Baijen ölümlü bir kahraman olarak kalmış ve ona Tanrılardan biri gibi tapınılmamıştır.

Efsaneye göre, Baijen zorlu bir savaşta sonunda can düşmanı, işgalci Tuni Komutanı Sh'ak tarafından katledilmiştir, mertliğini gören Tanrılar ise ona Cennet'te bir yer ayırır. Bulunduğu yerden eşsiz krallığı gören Baijen dönüp Yeryüzü'ne bakar. Sağ kalan adamlarının hâlâ savaştığına ve kendi adını haykırarak öldüklerine şahit olur, insanları ise ele geçirilmek üzeredir. Elinden hiçbir şey gelmezken, acı içindeki biricik karısının askerler dağın tepesindeki evlerine ulaşmadan önce kendini uçurumdan aşağı atmaya hazırlanışını seyreder.

Paniğe kapılan Baijen Tanrılara Yeryüzü'ne bir gecelik olsun dönmesine izin vermeleri ve Cennet'teki yerini bir başkasına

vermeleri için yalvarır. Başta reddedilir, ancak Baijen dileğinde ısrarcıdır. Feryat ederek başını yeşim sarayının basamaklarına çarpmaya başlar ve asla durmaz, nihayet Babaların Babası, Yatto, ona acıyıp dileğini yerine getirir.

Ölen savaşçı şükran dolu gözyaşlarıyla Tanrıların ayağına kapanır.

Aynı gece, Yeryüzü'ne döner, cesetlerle kaplı savaş alanını sürünerek geçer ve Tuni generalinin çadırından içeri girer. Dehşete kapılan düşmanının üzerine atılır ve zafer dolu kahkahalar atarak onu üzerinde yalnızca iç çamaşırları varken öldürür.

Baijen'ın Tanrılarla yaptığı anlaşmaya göre, Komutan Sh'ak Cennet'e yükselir. İnsanlarını kurtarmış olmasının karşılığında, Baijen'in ruhu Yeryüzü'ne sürülür ve sonsuzluğa kadar dolaşmaya mahkum edilir.

Yeşil Kemik'lerin eski bir deyişi vardır: *Jenshu'ya dua et, ama Baijen gibi ol.*

BÖLÜM 51

Yeni Yıl Arifesi

Janloon'da Yeni Yıl haftası hazırlıkları askıya alınmıştı; şehir bu sene yurtdışından pek talep beklemiyordu, şehrin sakinleri ise festival havasında değillerdi. Normalde, sezon boyunca halk kutlamasına ve hayır işlerine hatrı sayılır miktarlarda bağış yapan şehrin iki büyük klanı, en büyük ve en güvende olan bölgelerinde yaptıkları küçük konumlandırmalar dışında herhangi bir şey ayarlayamayacak kadar yoğun durumdaydı.

Shae'nin hatırlayabildiği kadarıyla Janloon'daki her Yeni Yıl arifesinde, Kaul ailesi, büyükbabalarının ve sonraları Lan'ın önderliğinde Tapınak Bölgesi'nde halkla buluşur, havai fişekleri ateşler, çocuklara şekerleme dağıtır ve Fener'lerin iyi dileklerini kabul ederdi. Bu yıl ise, Hilo ile birlikte Kaul evinin avlusundaki verandada tek başlarına oturmuş, tüm geceyi konuşarak geçirmişlerdi.

Geriye konuşulacak neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Shae güneşin bulutlardan sıyrılarak, evin kızıl çatısının üzerine doğuşunu izledi. Kırk sekiz saat içinde yok oluşunu bekleyen Klan'ına kısa süreli bir Lider olabilirdi. Bu noktada görevleri oldukça basit olacaktı: Ağabeyine uygun bir cenaze düzenlemek, kalan aile üyelerini güvenceye almak, kendisi için hızlı ve onurlu bir ölüm karşılığında gücün teslimi. Dökülecek kanı azaltmak buradaki

en zor kısımdı. Ne kadar umutsuzca olursa olsun, onlar uğruna savaşı devam ettirmeyi seçenler olacaktı. Shae'nin elinde Hilo'nun her bir Yumruk'una el yazısı ile yazdığı mektuplar vardı, gerekirse bunları gönderecekti. Maik'lerle yapılacak en zor konuşmayı ise Hilo'ya bırakmıştı.

Bir süre devam eden sessizlikten sonra, Hilo, "Wen'e bulduğun yeni iş için sana teşekkür etmemiştim," dedi.

"Sorun değil," dedi Shae. "Bana ne istediğini çok net ifade etti." Wen'in resmi işi Kılavuz'un ofisinde emlak projeleri için tasarım danışmanlığı yapmaktı. Bu iş için çok fazla seyahat etmesi gerekiyordu.

"İkinizin iyi anlaştığını görmek beni mutlu ediyor," dedi Hilo. "Onu yakından tanımaya başlıyorum."

Hilo belli belirsiz gülümsedi. Shae ona baktığında, yıprandığını ve zihninin uzaklarda olduğunu düşündü. Son birkaç ayda yüzündeki gençlik ifadesi silinmiş, sükûneti ve açıklığı zarar görmüştü. "O zamanlar ailece fazla üstüne geldik, ama şimdi Espen bağlantılarının olmasından çok memnunum. Nasıl başardın bilmiyorum, ama sana minnettarım." Gözlerini kısıp doğan güneşe baktı. "Kurtulmak için iki şeye ihtiyacımız olacak demiştin. Para ve askeri zafer. İlkini yerine getirdin, benim ikincisini yerine getirmemden daha çabuk hem de. Her zaman benden bu şekilde bir adım önde olacaksın."

Shae başka bir şey düşünebilmeyi, başka bir yol bulabilmelerini diledi. Hilo'nun kararı korkunçtu, ona bunu defalarca söylemişti. Ama sonuçta o Lider'di ve unvanını bırakmış da olsa ruhu hâlâ Boynuz'du, üstelik Shae'nin de tartışmada sunabileceği, daha iyi bir planı ya da Poor Man's Road'daki gibi kurnazca bir taktiği yoktu. Elinden gelen her şeyi yapmıştı –ağabeyleriyle paylaşabileceği ve vicdanı rahat bir şekilde yapabileceğinden

çok daha fazlasını– ve Dağ'ın onlar üzerindeki avantajını yok etmeye çalışmıştı, ama hiçbir şey yeterli değildi. Bu onların tek şansı olabilirdi, bu yüzden en sonunda başka çareleri olmadığını kabul etmek zorunda kalmıştı. "Bu korkunç bir kumar," dedi.

"Ayt'la buluşman da öyleydi."

Shae'nin yüz hatları gerildi. Onun dengesini bozduğunu fark edince, Hilo'nun yüzündeki gülümseme iyice genişledi ve biraz daha eski haline benzedi.

"Beni mi *gözetliyordun?*" Şimdi bile, Hilo onu kibriyle şaşırtabiliyor ve kışkırtabiliyordu. "Yine peşime Caun'u mu taktın?"

Hilo'nun gülümsemesi yüzünde dondu. "Caun Yu öldü. Gont ve adamları Twice Lucky'yi ele geçirdikleri gün onu öldürdü."

Shae durgunlaştı. Hilo'nun duygusuz kelimelerinden yakışıklı komşusunun yüzünü gözünde canlandırmaya çalıştı ve içindeki muğlak hüznün, Hilo'nun duyduğunun yanında çok küçük kaldığını fark etti; son birkaç haftadır Hilo birçok Yumruk'unu ve Parmak'ını toprağa vermişti. "Tanrılar onu ansın," dedi usulca.

Hilo da başını salladı, gözlerinde hüzün vardı. "Kimseyi peşine takmadım," diye telkin etti onu. "Yalnızca şanslı bir tahminde bulundum, ama şimdi haklı olduğumu anlıyorum. Ayt'ın seninle iletişime geçeceğini, beni öldürmek için seni ikna etmeye çalışacağını anlamıştım." Omuz silkti. "Mantıklı da. Ben de onun yerinde olsam böyle yapardım."

Shae arkasına yaslandı. "Bu konuyu hiç açmadın. Hiç endişelenmedin mi?"

Ağabeyi küçük bir kahkaha attı. "Ah, Shae, eğer bana ihanet etmeye karar versen, elimden ne gelirdi ki? Eğer kendi kanına güvenemeyeceksen yaşamanın ne değeri kalır?" Çocukça bir hareketle, masanın altından kız kardeşinin ayağını tekmeledi. "Senin başımı Dağ'a teslim etmen için benden gerçekten nefret ediyor olman ge-

rekir. Böyle bir ölümü hak etmek için benim de korkunç bir ağabey olmam gerekir. Dolayısıyla yapılabilecek bir şey yoktu."

Hilo böyleydi işte; her şeyi daima kişisel olarak algılardı. Shae ayağa kalktı. "Biraz hareket etmem lazım, saatlerdir hareketsiz oturmaktan sırtım ağrıdı. Gitmen gerekiyor mu, yoksa benimle birkaç dakika bahçede yürümek ister misin?"

"Birkaç dakika," dedi Hilo ve kalkıp ona eşlik etti.

Wen haklıydı, bahçe Kaul evinin en güzel kısmıydı ve bugüne kadar hiç durup dikkatini vermemişti. Sabahın ilk ışıkları hafif sisliydi, durgun gölü ve çiçek açan kış bitkilerini aydınlatıyordu: Parlak pembe çiçekli kiraz ağaçları, ufak beyaz meyvelerle yüklü dallarını eğmişti. Hilo birini parmaklarıyla kopardı. "Eğer doğru adımlar atarsan, Ayt seni serbest bırakabilir," dedi. "Sürgün senin için çok kötü olmayacaktır. Başka yerlerde yapabileceğin bir sürü şey var." Sesine hafif bir karamsarlık çöktü. "Ben de daha iyi hissederim."

Shae, Ayt Mada ile tapınakta yaptığı buluşmayı ve buluşmanın sonunu düşündü. "Hayır," dedi kederli bir güvenle. "Böyle bir şey olabileceğini sanmam." Hüzünlü ve kaçınılmaz adımlarla, diğer kaderindeki şansından vazgeçmişti; duraksadı, gözlerini açık kapıda gezdirdi ve sonra arkasına döndü. İlginç bir şekilde, ölüm ve yıkım ihtimaliyle yüz yüze olmasına rağmen bu kararından hiçbir pişmanlık duymuyordu. En başında, kararları kendisiyle ilgiliydi, sonra Lan'ı onurlandırmak ve intikamını almaya yoğunlaşmış, en sonunda ise bunlardan çok daha ötesine varmıştı. Günün birinde, Dönüş vaktinde, Tanrılara olmak istediği Yeşil Kemik olabildiğini söyleyebilecekti: Yüce Erdem'lere ulaşamadıysa bile, ailesine, ülkesine ve aisho'ya sadık kalmak için savaşmıştı.

Hilo ve ikisi, Shae'ye hayatlarında daha önce hiç böyle sessiz kalmadıklarını düşündüren samimi bir sessizlikle yürümeye devam ettiler. Shae bunu bozmak istemiyordu ama gölün yanındaki

taş bankta Lan'ı otururken, tembel balıkları ve kuş çeşmesinden düşen taşların oluşturduğu dalgaları izlerken hayal etti. Kafasındaki soruya bir daha cevap alma fırsatı bulamayabilirdi.

"Sana sormak istediğim son bir şey var," dedi Shae ağabeyine. "Ayt bana Lan'ın ismini fısıldamadığını söyledi. Dağ'daki kimsenin bu ölümü üstlenmediğini." Shae bekledi. "Hilo... Lan'ın yeşimi nerede?"

Hilo yürüyüş ritmini bozmadı, neden sonra adımları yavaşladı ve durup kız kardeşine baktı. Gökyüzünden geçen bir bulut yüzünden gölgelenen yüzünün ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Yeşimiyle birlikte gömüldü."

Shae gözlerini kapadı. Yeniden gözlerini açtığında, beklenmedik gözyaşlarının gözlerine battığını hissetti. Demek Ayt doğruyu söylüyordu. Hiçbir Yeşil Kemik öldürdüğü bir bedende yeşimi bırakmazdı. Ağabeyi bir düşman tarafından öldürülmemişti. "Ölümü bir kazaydı," diye fısıldadı ıstırapla.

"*Kaza değildi.*" Hilo'nun sözleri bıçak gibi keskindi. Shae'ye doğru bir adım attı, aurası ortaya çıkan ani duygularından ötürü bir alev gibi şiddetli ve parlaktı. Shae onu bu attığı tek adımda olduğundan daha tehlikeli görmemişti daha önce. Hilo ağır, ölümcül bir yoğunlukla konuştu. "İskelede iki makineli tüfek, bir ölü adam, bir de ergen vardı. Ayt ve Gont o gece Lan'ın peşine iki adamlarını taktı. Biri kaçabildi ve eğer Tar onu bulduğunda hâlâ hayatta olursam, ona zorla bir yeşim yutturacağım ve Dürtüler onu yavaş yavaş öldürürken bedenini ateşe vereceğim. Hiç şüpheye düşme, bir an için bile, çünkü ağabeyimizi Dağ öldürdü."

"Bir çift yeşimsiz haydut göndererek mi?" dedi Shae ağlayarak.

Hilo'nun soluk alışverişleri artıyordu, sanki uzunca bir yolu koşup gelmişti. Kız kardeşini kollarından kuvvetle kavradı, Shae ise direnmedi, gevşeyerek, yalnızca gözlerinin içine bakıyordu.

"Lan o gece zayıftı, Shae. Fabrika'da Gam ile ettiği düelloda çok kötü yaralanmıştı, ama bunu belli etmiyordu. Klana güçlü görünmek için çok fazla yeşim taşımak zorundaydı. Hiç kimseye söylemeden otopsi yaptırdım. Kanında kristal vardı, Shae, hem de çok fazla. *Kristal!* Lan o şeyden nefret ederdi, asla kullanmazdı ama hiçbir çaresi kalmadığını düşünmüş olmalı."

Aniden kardeşini serbest bıraktı ve geri çekildi, gözleri yatıştırılamayacak bir öfkeyle kararmıştı. "Dağ her zaman bizi fethetmek istedi. Bizi parçaladılar, tehdit ettiler, izimizi sürdüler, Lan gibi barışçıl bir Lider'in sonunu getirdiler. O gece ne olduğu hiçbir şeyi değiştirmez, onun ölümünün nedeni onlar. Yarın bunu eşitlemek için elimden gelen her şeyi ortaya koyacağım."

"O gün beni yanlış yönlendirdin," dedi Shae, ama sözlerinde kızgınlık yoktu, yalnızca acı bir keder ve kabulleniş vardı. Garip bir şekilde, tüm parçaların korkunç bir düzenle yerine oturduğunu hissetti. Aklında yalnızca birçok şeyin yalnızca Tanrıların iradesinde olduğunu doğrulamıştı; insanlar kaderlerinin izinden gidiyordu, ama ellerinden pek de bir şey gelmiyordu. "Dağ, biz Poor Man's Road'a saldırdığımızda Lan'ın öldüğünü bile bilmiyordu. Ormanı ilk aşanlar bizleriz, hiçbir şeyden haberi olmayan yirmi bir insanı öldürdük biz."

"Seni yanlış mı yönlendirdim?" Hilo'nun gözleri birer kuyuya dönmüştü. "Asla. Sen bu yola kendin girdin Shae, ben tek kelime etmeden ve Tanrılara şükür ki bu oldu. O insanlara gelince –onlar Yeşil Kemik'ler. Hiçbir Yeşil Kemik ölümden habersiz olamaz."

BÖLÜM 52

Bugünden Son Güne Dek

Öğleden sonra, Hilo eve gitti ve en güzel takım elbisesini giydi. Evden çıkmadan önce, Kaul Sen'in kapalı kapısının önünde durdu. Om onu selamladı ve içeri girmesi için kenara çekildi, ama Hilo içeri girmedi. Boş kapıya bakarken, büyükbabasının ağır ama sabit hızdaki kalp atışlarını, hırıltılı soluğunu, artık neredeyse hiç yeşim taşımadığından gittikçe zayıflaşan aurasını Algıladı. *Uykudayken ona katlanabilmek daha kolay,* diye düşündü Hilo.

Hâlâ onu şaşırtsa ve öfkelendirse de, Hilo yeşimini hainin kaçabilmesine yardım etmek için Doru'ya vermesinin Meşale'nin son aylarda yaptığı en *kendinde* hareket olduğunu kabul etmişti. Sinsi ve huzur bozucu, inatçı, kendi davasında her zaman hak iddiasındaydı. Ailenin reisinin son bir zafere imza atarak tüm torunlarından uzun yaşamayı başarması Hilo'yu şaşırtmazdı. Bir elini kapıya koydu ancak içeri girmekten sağlayacağı hiçbir fayda düşünemedi. Geri dönüp merdivenlerden aşağı indi, evden çıktı ve Boynuz'un evine giden kısa yolu yürüdü.

Wen kapıyı açıp onu bu kadar resmi giyinmiş halde görünce ondan biraz uzaklaştı ve ellerini beline koydu, acı çekiyor gibiydi. Hilo eve girdiğinde titremeye başladı ve Hilo kollarını sevgilisine doladı. "Gitmeye karar vermişsin," dedi Wen.

"Evet," dedi Hilo. "Bugün evlenmeliyiz."

Onu bu ihtimale hazırlamış olsa da, Wen perişan bir ses çıkardı ve kendini hafifçe bıraktı. "Ben hiç böyle olacağını hayal etmemiştim."

"Ben de öyle." Yüzünü Wen'in yumuşacık başının üzerine yasladı ve gözlerini kapadı. "Büyük bir şölen ve lezzetli yiyecekler hayal ediyordum. Canlı müzik. Ve sen, yapılmış saçlarınla, uzun yeşil bir elbise giymiş kolumda yürürken harika görünecektin. Elbise kırmızı da olabilir, kırmızıyı da seviyorum. Elbisenin yakaları yüksek olursa daha çok hoşuma gider, zarif ve sade, geleneksel bir kesim; ama aynı zamanda derin bir yırtmacı olsun ki ne seksi bir parça olduğun anlaşılsın."

"Elbisemi çoktan seçtim," diye uyardı Wen.

"Bana söyleme," dedi Hilo. "Henüz gösterme. Hâlâ hayal ettiğimiz her şeye sahip olabiliriz –ziyafete, misafirlere, müziğe– her şeye. Daha sonra."

"Olalım," dedi Wen. "Yapman gereken şeyi yaptıktan sonra geri döneceksin."

Hilo gülümsedi ve onu kaşından öptü, sesindeki kendinden emin tondan etkilenmişti. "Döneceğim," dedi. "Ama ne olursa olsun, sen güvende olacaksın. Shae'nin Espen bağlantıları var; nasıl başarmış bilmiyorum ama sana, ağabeylerine, Büyükbabama ve Anden'a vize ayarlayabildi. Hepinizi Dağ'ın erişemeyeceği bir yere ulaştıracak."

"Kehn ve Tar gelmeyecek," dedi Wen.

"Onlara emir verdim. Kaçma fikrine dayanamıyorlar ama şu halde kalırlarsa öleceklerini de biliyorlar. Yarın kazanma şansı için bugün hayatta kalmak daha mantıklı. Onlara bunu hatırlatmak zorunda kalmalısın, mecbur kalırsan emirlerime bağlı olmaları gerektiğini hatırlat."

"Mecbur kalırsam," dedi Wen. "Sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum," diye söz verdi Hilo. "Yine de bugün evlenmemiz önemli, her ihtimale karşı."

"Her ihtimale karşı." Wen gözlerinden süzülen yaşları sildi ve kollarından sıyrıldı. "Gidip değişeyim. Bana birkaç dakika ver."

Hilo salonda oturup bekledi, etrafa bakarken buranın ne kadar güzel bir ev olduğunu ve burada birlikte yaşasalar ne kadar mutlu olabileceklerini düşündü. Wen birkaç dakika sonra döndü, makyaj yapmış, hoş, pembe bir elbise giymiş, inci kolye ve küpe takmıştı. Hilo gülümsedi ve koluna girmesi için bekledi, sonra evlenmek için yürüyüp avluya çıktılar.

Yargıç Ledo, Klan tarafından güvenilen bir adamdı, evliliği resmileştirmek için çağrılmıştı. Kehn ve Shae de nikâh şahitleri olacaktı. Resmi tören yalnızca birkaç dakika sürdü, Deitist geleneğine göre en az bir saat hatta daha fazla süren şiir dinletileri olurdu, ancak resmi evlilikte de Yüce Erdemler'in sıralandığı evlilik yeminleri okunuyordu.

Tevazu göstereceğim: Her zaman kendimden önce sevdiğimi düşüneceğim, herhangi bir övgü ya da ödül beklemeden, çünkü artık her yolda birlikteyiz.

Merhamet göstereceğim: Sevdiğime şükran duyacağım, acı çektiğinde acı çekeceğim, çünkü artık her yolda birlikteyiz.

Cesaret edeceğim: Sevdiğimi kötülükten koruyacağım, içten ve dıştan gelen tüm korkularla yüzleşeceğim, çünkü artık her yolda birlikteyiz.

İyilik edeceğim: *Kendimi koşulsuzca sevdiğime sunacağım, hem ruhunu hem bedenini onurlandıracak ve seveceğim, çünkü artık her yolda birlikteyiz.*

Bu sözümü sana ve yalnızca sana veriyorum, Cennet'teki Tanrıların bakışları altında, bugünümden son günüme dek.

Wen'in ifadesi güçsüzleşmişti, Hilo Yargıç Ledo'nun arkasından yeminin son cümlelerini tekrarlarken ağlamamak için kendini zor tuttu. *Bugünümden son günüme dek.* Ne kadar sürebilecekti? Hilo yeminlerinin içine işlediğini, hayatı boyunca ettiği klana bağlılık yeminlerinden çok farklı bir güçle onu bağladığını hissetti. Verdiği sözleri yerine getirmeye dair tuhaf bir zorunluluk duydu içinde, denerken karşılaşacağı imkansızlıkları sezebiliyordu. Wen'in güven dolu güzel yüzüne baktığında, ona duyduğu tüketici aşka rağmen, kalbini kırmayacağına dair söz veremeyeceğini fark etmenin vicdan azabıyla yıkıldı. Bir erkeğin aynı anda hem bir kardeşe sadık hem de bir eşe merhametli olamayacağı zamanlar vardı. Bir yeşim savaşçısı gerçekten sevdiğiyle her yolda birlikte olamazdı, kanını Klan'ına adamışken olamazdı.

Wen derin bir nefes aldı ve kendi yeminlerini tekrarladı, gücü Hilo'nun ona duyduğu beğeni ve takdirin daha da artmasına neden oldu. Kehn bileklerini ipliklerle birbirine bağlamak üzere bir adım öne çıktı, Shae de birbirine bağlı ellerine bir kadeh hoji tutuşturdu. Her ikisi de içkiden birer yudum aldı ve iyi şans getirmesi için kalanını toprağa döktüler. Yargıç Ledo onları karı koca ilan etti.

Hilo bu evliliğin Klan'ın Lideri'ne yakışmayacağını biliyordu. Wen'e hak ettiği büyük ve eğlenceli düğünü yaşatamadığı için çok üzgündü. Ama artık onun karısıydı ve eğer yarın dul kalırsa, ona bırakacağına söz verdiği her şeye sahip olabilecekti. Dağ vasiyetle aile bireylerine bırakılmış olan değerlere dokunamazdı. Wen Espen'de yeni ve daha güvenli bir hayat kurabilirdi. Ve en azından şimdilik, onun kocasıydı ve bu onu uzun zamandır olmadığı kadar mutlu ediyordu.

Wen'i ana eve, kendi odasına götürdü, kapısını kapatıp üzerindekileri çıkardı ve seviştiler. Minik lambanın ışığını açık bıraktılar

ve birbirlerini sözcükleri kullanmadan, tenlerini birbirine nazikçe sürterek, parmaklarını ve dudaklarını birbirine değdirerek, nefeslerinin birbirine karışmasına izin vererek yönlendirdiler. Hilo bu sanrıyı son anına kadar götürebilmek için yanıp tutuşuyordu; ne zaman doruğa ulaşacağını hissetse, kendini reddediyor ve dikkatini Wen'e veriyordu; Wen zevke ulaşıp tüm sevecenliğiyle kulağına teslim olmasını fısıldadı. Nihayet, tutkulu bir çaresizlik ve titreyen bir isteksizlikle kendini bıraktı, sonrasında ise bu sevgi dolu anları zihnine kazıyıp, hatırlayacağı son şeyler olacağından emin oluncaya kadar uzun süre uyanık kalmaya çalıştı.

BÖLÜM 53

Omuz Omuza

Anden, Yılbaşı akşamının geç saatlerinde Kaul evine vardı. Akademi tatil haftası olduğu için öğrencilere izin vermişti ve herkes tatili ailesiyle birlikte geçirebilmek için kampüsü terk ediyordu. Anden çantasını acele etmeden toplamış ve çıkmıştı. Lider onunla bir önceki gün uzun uzun konuşmuştu, dolayısıyla vardığında neyle karşılaşacağını biliyordu, ama yine de yüzleşmeye kendini hazır hissetmiyordu. Bu yüzden, Akademi'nin yollarını ağır ağır yürüyerek, yakında evi gibi olan bu yerden ayrılacağı düşüncesine kendini bırakmayı denedi. Yıllar boyunca, Akademi'yi göğüs germesi gereken, ter ve angarya işler, sade yemekler, çok az serbestlik ve anlayışsız ustalardan ibaret, meşakkatli ve sıkıntılı bir yer olarak görmüştü. Şimdiyse, burayı Yeşil Kemik onurunun henüz bozulmamış bir hedef olduğu bir sığınak olarak görüyor, insanların gerçek güvenlik ortamında yeşim taşıyıp disiplinleri çalışabileceği tek yer olduğunu anlıyordu.

Son Testlerin yapıldığı iki hafta zihninde bulanıktı. Yıllar süren hazırlıktan ve hararetle yapılan son dakika çalışmalarından sonra, akademik testler ve dövüşlerin sonucu Anden'ı neredeyse hayal kırıklığına uğratacaktı. En fazla bilim ve matematik sınavları için endişelenmişti ve takvimine göre ilk gireceği sınavlar da bunlardı.

Sonrasında hiçbir şey sürpriz olmamıştı. Ön Testlerin çoğundan, özellikle de Saptırmadan, tama yakın puan almıştı. Son gününde yeşimini takmış ve Akademi'nin Yeşil Kemik araştırma görevlilerinden dördüyle, toplamda otuz dakikadan daha uzun süre zorlukla savaşmıştı. Sonunda yıpranmış ve bitkin düşmüştü, nefes nefese kalmıştı ancak devam edilecekse de hazırdı. Hilo'dan yediği dayaklar da, daima tekrar ayağa kalkmayı öğretmesi de işe yaramıştı.

Ustalar notlarını not panosuna yazmış ve çıkması için başlarını sallamışlardı. Anden onları selamlamış ve yerleri yıkadıktan sonra hissettiği görev yerine getirme gururu ve zaferinden daha yoğun sayılmayacak duygularla test salonundan çıkmıştı. *En azından bu da bitti.* Mezun olacaktı, bu önemli bir şeydi. Bu testler gerçek bile değildi. Gerçekleri ise çok yakındaydı.

Kaul evine vardığında doğruca Lider'in tüm ailesiyle birlikte oturduğu avludaki gölgeli masaya gitti. Yılbaşı yemeklerini bitirmek üzereydiler ve lezzetli kokular Anden'ın ağzını sulandırmıştı: kızarmış süt domuzu, deniz mahsullü çorba, soslu baharatlı karides, sarımsaklı deniz börülcesi, kızarmış sebzeler. Anden böyle güzel yiyecekleri yılda en fazla bir ya da iki kez yiyebiliyordu ama bu Kaul'ler gibi aileler için sade bir tatil yemeğiydi yalnızca, özellikle geçmişte ev sahipliği yaptıkları halka açık yılbaşı ziyafetleri düşünüldüğünde. Anden sahneyi zihnine kazımak için durup onlara baktı. Hilo masanın ucunda, siyah takım elbisesiyle oturuyordu, sırtı ona dönüktü. Wen hemen solunda oturuyordu ve ona yaslanmıştı, bir eli sanki onu yerinde tutmak istercesine Hilo'nun bacağının üzerindeydi. Shae öbür uçta oturuyordu. Ortalarında Maik kardeşler ve karşı taraflarında tekerlekli sandalyesinde Kaul Sen vardı, Kyanla yakınlarda bir yerde hazırda bekliyordu. Masada Anden için ayrılmış boş bir sandalye ve tabak da vardı.

Bir saniye boyunca, Anden yerinde kaldı, anın keskinliği bir adım daha atmayı zorlaştıran bir acıyla içine doluyordu. Fotoğraf karesi eksikti; Lan içinde yoktu, dolayısıyla neşe de yoktu. Sesler kısılmış, ifadeler donmuştu. Uzaktan bile, bu toplanma bir yılbaşı aile yemeğinden çok cenaze nöbetini andırıyordu. Yalnızca Hilo diğerlerine kıyasla daha rahat ve mutlu görünüyordu. Wen'in çaydanlığa uzanmasını görmezden gelerek, masadaki herkesin çayını kendi elleriyle dolduruyordu. Kendine bir porsiyon daha domuz kızartması alırken, Hilo Tar'a tasasız bir şeyler söyledi, Tar gülümsemeden başını salladı, Hilo daha sonra bir kolunu miskince Wen'in beline doladı.

Hilo arkasına hafifçe döndüğünde Anden'ı fark etti. Gülümsedi ve ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Anden, geç kaldın. Neredeyse tüm yemekleri yedik." Kuzenine içtenlikle sarıldı, ona masadaki, büyükbabasının yanındaki yerine kadar eşlik etti.

"Özür dilerim, Hilo-jen," dedi Anden otururken. "Akademi'den çıkıp buraya gelmem tahminimden daha uzun sürdü. Trafik de kötüydü. Sonuçta yılbaşı arifesi."

"Beni arasaydın bir araba gönderirdim." Hilo Anden'ın başını hafifçe itti ve yalandan sitemde bulundu, sonra yiyecekleri tabağına doldurmaya başladı. Hilo'nun söylediğinin aksine, masada hâlâ çok fazla yemek vardı. "Testler bitti, artık öğrenci değilsin. Etrafta bisikletle dolaşmana ya da otobüse binmene gerek yok."

"Testleri bitirmeni tebrik ederim, Anden," dedi Shae.

"Teşekkürler, Shae-jen," dedi Anden, göz göze gelmemeye çalışarak.

Büyükbabaları yeni uyanmış gibi tabağındaki ufak yiyecek kırıntılarından başını kaldırdı. Buruşmuş suratını Anden'a çevirdi, gözleri aniden kısıldı ve onu yoğun, delici bakışlarla süzdü. "O zaman artık bizden birisin. Çılgın Cadı'nın oğlu."

Anden çorba dolu kaşığını tutan eli havada, donakaldı. Kaşığı kâseye geri bıraktı, sıcaklık boğazına ve yüzüne tırmanıyordu. Kaul Sen, "Umarım yeşimini annenden daha iyi taşırsın. Evet, o da yeşildi, pek ala bir yeşil canavar ama durumu kendi ağabeylerinden ve babasından çok daha kötüye gitti." Kemikli parmağını Anden'a salladı. "Lan'a seni getirdiğinde de söylemiştim: "Bu karışık ırklı çocuk bir keçiyle kaplan karışımı gibi, ilerde ne çıkacağını kim bilir?"

Hilo büyükbabasına dik dik baktı ve öldürecekmiş gibi konuştu, Anden yerinde büzüldü. "Kyanla, sanırım büyükbabamın uyku vakti geldi, sence de öyle değil mi?"

Kyanla atıldı. "Gelin, gelin, Kaul-jen," dedi telaşla, tekerlekli sandalyeyi bir an önce masadan uzaklaştırarak eve götürmek için. "Dinlenme vakti."

"Yeşimine dikkat et, Çılgın Cadı'nın oğlu," dedi Kaul Sen uzaklaşırken.

Masa sessizleşmişti. Hilo uzun uzun iç geçirdi ve mendilini masaya fırlattı. "İyi değil," diye açıkladı özür diler gibi. "Yeşim yoksunluğu yaşlı insanlarda bazı şeylere zarar veriyor, burada." İşaret parmağıyla şakağını gösterdi.

Anden sessizce başını salladı. Kaul Sen ona asla zalim davranmamıştı. Anden yedi yaşındayken, adam gözüne bir Tanrı gibi görünürdü, neredeyse bir yıl önce de, hâlâ güçlü ve sağlamdı. Anden'a, "Sen bu aileye aitsin, oğlum. Tıpkı benim torunlarım gibi güçlü bir Yeşil Kemik olacaksın," demişti.

"Boşver onu," dedi Hilo. "Hadisene Andy, *bir şey ye.* Siz de şöyle kederle bakmayı bırakın. Bu gece mutlu bir gece: Anden Testleri geçti. Ben evli bir adamım. Yılbaşı geldi, ılık bahar havaları yolda. Yılın ilk gününü nasıl geçirdiğiniz, yılın kalanının kaderini belirler, derler. Yıla kötü düşüncelerle girmeyin."

Anden kendini çiğnemeye ve yutmaya zorladı. Korkunç hissediyordu; buraya gelerek her şeyi daha kötü hale getirmişti. Zayıf ama cesur bir gülümsemeyle, "Evliliğinizi tebrik ederim, Hilo-jen. Bu gece her zamankinden daha güzelsiniz, Wen," dedi.

"İşte böyle," dedi Hilo. "Teşekkür ederiz, Andy."

Wen hafifçe gülümsedi, ancak Anden kadının kendisini belirgin bir endişeyle süzdüğünü düşündü. Anden'ın karşısında oturan erkek kardeşleri de bu gece epey mutsuz görünüyordu. Kehn de Tar da Anden geldiğinden beri hiç konuşmamıştı, ona baktıklarında, dargın bakışlarla bakıyorlardı. Anden onlarla göz göze gelmekten kaçındı. Boynuz'un ve Yaver'in görevi Lider'lerini hayatları pahasına korumaktı; yarın olacak şeylerde Anden'ın payı olmasını istemedikleri için kimse onları kınayamazdı.

Hilo konu açtı. "Bugün ne almalıydık biliyor musunuz? Ufak şekerlemeler. Biz çocukken yılbaşında hep onlardan alırdık, değil mi Shae?" Ve yavaş yavaş, aksayan bir sohbete daldılar. Anden olabildiğince hızlı yedi, masadaki acıyı daha fazla uzatmak istemiyordu.

Kyanla bulaşıkları toplamak için geri dönmüştü ve aile yemek bittiği için mutlu gibiydi, yine de kimse gitmek istemiyor gibiydi. Shae Anden'ın yanına geldi ve bir elini omzuna koydu. Bu içten bir özre benziyordu, Anden bu özrün nedenini de biliyordu. Shae bu kadar yakınındayken, üzerindeki yeşimi ve kırılgan aurasını hissedebiliyordu, o akşamdan beri hissetmediği bir his; barbekü evindeki akşam yemeğinde karşı karşıya oturmaları sonsuzluk kadar uzakta kalmış gibiydi.

"Hatalıydım," dedi Shae kısık sesle. "Seni dinlemek istemedim. Ben..."

"Biliyorum, Shae-jen. Söylemek zorunda değilsin."

"Şu anda yaptığın şeyi Hilo'nun senden istemesini ben istemedim. Onunla bu konu yüzünden tartıştık, seni çok kötü bir

pozisyona sokacağını söyledim, ama bunun Klan'ı kurtarmanın tek yolu olduğuna ikna olmuştu. Onu bu fikrinden caydıramadığım için özür dilerim."

"Anlıyorum," dedi Anden. "Bu benim tercihim."

Hilo, Wen'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve Wen başını sallayıp ağabeyleriyle birlikte masadan kalktı. Lider, "Benimle gel, Andy," dedi. "İçeride konuşalım."

"Çantamı da yanımda getirmeli miyim?" diye sordu Anden.

"Kalsın. Daha sonra alırız." Hilo önden yürüdü, ana giriş yerine eğitim salonuna gidiyorlardı. Vardıklarında, Hilo ışıkları açtı ve ışıklar uzun ahşap zemin üzerinde parıldadı. Anden'ın göğsüne bir acı saplandı. Buraya en son gelişini, Lan'ı hayattayken son kez gördüğü günü hatırladı.

Hilo kapıyı kapadı ve Anden'a döndü. Yemek masasında sergilediği rahat ifade yüzünden silinmiş, yerini neredeyse eşit ölçüde tanıdık, tehlikeli bir ifadeye bırakmıştı. Anden kuzeninin ruh halinin bu hızla değişebilmesinden etkilenmişti. "Biraz daha düşünmek için fırsatın vardı," dedi Hilo. "Senden istediğim şeyi yapabilecek misin?"

Anden başını salladı. Aniden, bunun, gerçek bağlılığını sunma anı olduğunu, tüm varlığıyla beklediği anın geldiğini anladı. Lider ona, Klan'ı böyle zor bir durumdayken, yalnızca ona güveniyordu. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum, Andy." Hilo dertli göründü. "Yarın için hazırlanmalıyız ama her şeyi doğru yapmamız gerekiyor. Senden Klan adına hareket etmeni istiyorum, benim adıma, bu seni Zirvesiz'in Yeşil Kemik'i yapacak olan şey. Henüz mezuniyet törenin gerçekleşmedi, ancak Testleri geçtin, bu yüzden yemin edebilirsin. Ezbere biliyor musun, yoksa seninle birlikte tekrarlamamı ister misin?"

"Biliyorum," dedi Anden. Kuzeninin önünde diz çöktü ve birbirine geçirdiği ellerini alnına götürdü. Sesi kalın ve güçlü çıkıyordu.

"Klan kanımdır, lider ise başım. İnsanların iyiliği ve güvenliği için ve sayıları ne olursa olsun, Klan'ın tüm düşmanlarına karşı, Tanrıların yolladığı bu armağanı taşımak için seçildim ve eğitildim. Kendimi yeşim savaşçılarının yoluna adıyorum, tümüyle kendi rızam ve isteğimle ve onlarla omuz omuza durmaya ant içiyorum. Kardeşime sadakatim bir anlığına bile yok olursa, ölümüm kılıcından olsun. Kardeşime sadakatsizlik edecek olursam, ölümüm kılıcından olsun. Bir kez olsun kardeşimin yardımına koşamazsam, ölümüm kılıcından olsun. Kardeşimin kıymetinden bir an için kişisel bir çıkar sağlamak istersem, ölümüm kılıcından olsun. Cennetteki tüm Tanrıların bakışları altında, ant içiyorum. Onurum, yaşamım ve yeşimim üzerine."

Anden alnını Hilo'nun ayaklarının önündeki zemine değdirdi.

Hilo, Anden'ı ayağa kaldırdı ve ona sarıldı. "Kardeşim," dedi.

BÖLÜM 54

Baijen Gibi Olmak

Yeni yılın ilk gününün akşamüzeri, Hilo ve Anden Docks'a doğru yol aldı ve gün batmadan hemen önce Twice Lucky'nin sessiz ön kapısına vardılar. Hilo arabayı Anden'a vermişti. "Dönüş yolunda arabama zarar vermeyeceğinden emin olmak istiyorum," demişti. Lan'ın Anden'a yaptırdığı ailedeki eski arabalardan biriyle sürüş pratiklerinin üzerinden çok zaman geçmişti ve çocuk kuzeninin değerli arabasının direksiyonu başında o kadar gergindi ki bir canavarı andıran arabayı yaşlı bir teyze gibi kullanıyordu, bu da Hilo'nun onunla dalga geçmesine neden oluyordu. "Duchesse Prize lanet olası bir elektrik santrali, sense onu bir sebze arabasıymış gibi kullanıyorsun."

"Kehn ya da Tar'dan da arabayı kullanmalarını isteyebilirdin," diye karşı çıktı Anden.

"Yapamazdım," dedi Hilo. "Dün ne kadar mutsuz olduklarını kendin de gördün."

Gelmeleri bekleniyordu. Duchesse'in ağır girişi fark edilmiş ve onlar daha Docks'a yaklaşmadan birilerine bildirilmişti, bu yüzden Twice Lucky'nin önünde durdular ve Anden motorları kapadı, Hilo'nun fark ettiği ilk şey otoparkta herhangi müşteriye ait araç bulunmadığı oldu. Yalnızca Gont'un ZT Valor'u gibi

birkaç siyah araç park halinde bekliyordu ve restoranın girişinde birikmiş ufak bir Dağlı Yeşil Kemik kalabalığı vardı.

Hilo bir süre arabada bekledi. Dışarıdaki adamların isteksizliğini ve Gont Asch'ın Twice Lucky'nin içinden dış kapıya kadar adeta iri bir kaya gibi yuvarlanan durdurulamaz aurasını Algılayabiliyordu. En net Algıladığı şey ise, yanı başındaki kuzeninin korku ve endişesiydi, Anden'ın kalbi hızla atıyordu, Hilo genç adamın yüzünden korkusunun neredeyse hiç belli olmamasından etkilenmişti. Bir elini Anden'ın omzuna koydu ve bir süre öyle kaldılar, sonra arabadan indi. Ceketini çıkardı ve yolcu koltuğuna bıraktı, sonra kapıyı kapatıp biriken düşman kalabalığına doğru ilerledi. Biraz sonra, Anden'ın da peşinden arabadan indiğini duydu ve kendisini yirmi adım kadar geriden takip etmekte olduğunu sezdi, kalp atışları hâlâ Hilo'nun Algısındaydı.

Gont Asch belinde kılıcının asılı olduğu deri kemeriyle karşısında dikiliyordu, etrafı bir düzine kadar adamı tarafından sarılmıştı. Hilo aralarında biraz mesafe bırakarak durdu. Tüm bu düşmanlıkları boyunca, iki adam da pek az yüz yüze gelmişti ve aralarında birkaç nefeslik mesafe olduğu halde durup birbirlerine baktılar. Kimse konuşmadı hatta kımıldamadı; aralarındaki bakışmayı izlediler. Sonunda, Hilo, "Biliyor musun, burası benim favori mekânımdır," dedi.

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandı Gont.

"Çıtır kalamarını denedin mi?"

"Neredeyse her gün yiyorum," dedi Dağ'ın Boynuzu.

Hilo'nun sol gözü seğirdi ve dudakları sırıtıyormuş gibi gerildi. "Kıskandım." İçlerinden bazılarının öldürülen Yumruk'larının yeşimini taşıdığından emin olduğu deneyimli Dağ savaşçılarını baştan sona süzdü. "Pekâlâ," dedi. "Buradayım işte. Eiten'a yaptığınız çok alçakça bir hareketti, şerefsiz herifler."

Yere tükürdü. "Bana her kim düello teklifiyle gelirse, ona saygı gösteririm. Ama dikkatimi çekmek için bir savaşçımın onurunu çaldınız. Eh, istediğiniz gibi de oldu."

Gont yaklaşan bir aslan gibi ağır ağır öne çıktı. Hırıldayan sesinde ihtiyat vardı. "Eğer bu kişisel bir onur savaşı olsa, ikimiz seninle çok uzun zaman önce düelloya tutuşurduk, Kaul-jen. Ama bu bir Klan savaşı. Biz Boynuzlar da klanımızın galibiyeti için elimizden ne geliyorsa yapmak zorundayız, yanılıyor muyum?" Hilo'nun etrafında bir daire çizdi, derin bakışlarla onu süzdü. "İtiraf etmeliyim ki, gelmeni beklemiyordum. Sana ulaşabilmek için önüme çıkacak tüm Zirvesizli Yeşil Kemik'i kesmem gerekeceğini düşünmüştüm."

"Hâlâ düello istiyorsan, hemen başlayalım," dedi Hilo, gözleri ve Algısı düşman Boynuz'un üzerinde dolanırken.

Gont ağır, huysuz bir kahkaha attı. "Teklifim bu değildi. Savaşın seyrini tek bir düelloya bağlayacak kadar bencil değilim." Hilo'nun önünde durdu, geniş gövdesinin gölgesi aralarındaki zemine düşüyordu. "İkimiz de eninde sonunda Dağ'ın Zirvesiz'i yeneceğini biliyoruz. Neden sadık takipçilerinin hayatlarını boş yere senin için vermesine izin veresin? Neden ikimizin de çok sevdiği bu şehri böyle bir acıya sürükleyesin? Eğer senin yerinde olsam, örnek olarak Baijen'in bencilliğini düşünürdüm."

Hilo sessizdi. İçi sancılarla yankılanıyordu, ölmek istemiyordu. Kesinlikle buna hazırdı, ama istemiyordu. Gont'un bu birbirinden farklı duyguları Algılayabileceğini biliyordu ama hiçbirini saklamaya çalışmadı. "Bana bazı güvenceler sundun," dedi. Başıyla biraz uzakta, Anden'ın dikildiği yeri işaret etti. "Kuzenim hepsinin yerine getirildiğini görmek için geldi."

Gont bakışlarını çocuğa çevirdi ve ona eliyle gelmesini işaret etti. "Gel buraya, Anden Emery." Anden sakince, ancak bariz bir

gönülsüzlükle onlara yaklaştı. Gont ona iyice yaklaşmasını işaret etti, en sonunda yaklaşınca kocaman, geniş elini çocuğun bir omzuna koydu ve ikisi birlikte Hilo'nun karşısında durdu. "Kuzeninle benim aramdaki anlaşmada nasıl bir rolün olacağını biliyor musun?"

"Biliyor," dedi Hilo, Gont'un Anden'ın omzundaki eline bakarken çenesi titriyordu. "Ona başladıktan sonra karışmayacağı konusunda güveniyorum. Beni aileme geri götürmek üzere burada; tek parça olarak ve vücudumdaki tüm yeşimlerle geri götürülmek istiyorum. Eğer Anden güvenle geri döner ve her şeyin senin söz verdiğin gibi gerçekleştiğini doğrularsa, Kılavuz'un Klan'm kontrolünü size teslim edecek. Boynuz'umla da konuştum ve tüm Yumruk'larıma kılıçlarını bırakıp sizin koşullarınızı kabul etmelerini yazdım. Eğer anlaşmayı onurlandırırsan, Kılavuz'um bu mektupları onlara iletecek. Eğer yapmazsan, tüm Yumruk'larım ve Parmak'lar ölene kadar, Dağ'ı dize getirmek için savaşacak. Bizi yok edebilirsiniz, ama zaferiniz anlamsız olacak. Klan'ınız kötürüm kalacak, şehir ise yerle bir olacak." Hilo söylediklerinin tümüne inanıyordu, söylediklerinde samimiydi. "İkimiz de bunun böyle olabileceğini biliyoruz, ama ikimiz de bencil değiliz, Gont-jen. Ben de bu yüzden buradayım."

Gont başını salladı, gözlerinde haset dolu bir saygıyla. Anden'ı serbest bıraktı ve "Sana söz veriyorum, genç Anden hiçbir zarar görmeyecek ve tüm bunların dışında kalacak," dedi.

"Bir şey daha var," dedi Hilo. "*Senin* bitirmeni istiyorum. Ben kılıç düellosu istedim ama bunun yerine sen bana *bunu* verdin. En azından hak etmediğim şekilde umarsız, öylesine bir darbeyle ölmeyeyim. Anlıyor musun, Gont-jen? Sonumun bir başka Boynuz'un elinden olmasını, onurlu bir savaşçı olarak ölmeyi istiyorum."

Gont bir süre sonra başıyla onayladı, dudaklarının kıpırtısında bir parça kara mizah vardı. "Emin ol benim için bir zevk olacak, Kaul-jen."

Hilo gözlerini Gont'un adamları arasında gezdirdi. Boynuz'larını takip ederek, beklentiyle ona yaklaşıyorlardı, ama sonra, Hilo'nun vücudundaki değişikliği, omuzlarının dikleşmesini, dizlerindeki hazırlığı sezerek geri çekildiler. Hilo gömleğinin ilk iki düğmesini açtı ve yakasına işlenmiş yeşim çivilerini ortaya çıkaracak şekilde genişletti. "Haydi, o zaman!" Aniden sabırsızlanmaya başlamıştı. Karambitini çekti, kabzasını işaret parmağıyla okşadı ve sonra deneyimli bir savaşçı gibi bıçağı sarmallarından kavradı.

"Gont-jen, bakalım savaşçılarının en yeşili hangisi!"

***

Anden kenara çekildi, Gont kocaman gövdesiyle onun hemen yanında dikiliyordu. Dağ'ın adamları Hilo'nun etrafını sardıklarında çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Sahne bir anda Anden'ın zorlukla takip edebildiği bulanık bir hareketler ve saldırılar silsilesine dönüştü. Boynuz'larının izniyle öne çıkan bu adamlar iyi savaşçılardı. Kaşlarında ve kulaklarında, parmaklarının etrafında, bileklerinde ve boyunlarında yeşim vardı. Uysal bir gaddarlıkla yaklaşıyorlardı. Yine de en başından gönüllü oldukları bu değerli görevde ölebileceklerinin farkında olmalıydılar. Kaul Hiloshudon korkulası bir karambit savaşçısıydı ve Anden şimdi nedenini çok iyi anlıyordu.

Kekon tarzı karambit kancalı, iki tarafı da keskin on santimetrelik bir bıçaktı ve eklemleri kesmek, delmek, bükmek ve kontrol etmek gibi amaçlarla kullanılıyordu. Anden Hilo'nun bıçağını görmüştü; kabzasında üç yeşim kakması vardı ve en iyi kılıçların yapıldığı Da Tanori çeliğinden yapılmıştı, ama tipik bir Yeşil Kemik silahı olan kılıcın aksine, karambit bir sokak silahıydı. Basit, yeşimsiz versiyonları da Kekon'da bol miktarda bulunuyordu ve Yeşil Kemik ailelerindeki gençler herhangi başka bir silahı ellerine almadan bunlarla pratik yapıyordu.

Hilo elinde bir bıçak yokmuş gibi dövüşüyordu. Ne eline ne de bıçağına bakmıyor, yalnızca sağ tarafıyla dövüşmüyor, rahat olmayan herhangi bir insanın yapacağı gibi kolunu germiyor ya da elindeki silaha göre hareket etmiyordu. İleri atılıyor, kenara çekiliyor, daireler çiziyor, rakiplerinin saldırılarını savuşturuyor ve kişisel alanlarını yok ediyordu, yalnızca yarattığı temaslar çeliğinin parıltısıyla noktalanıyordu. Savaşçılardan biri Hilo'ya doğru derin bir kesik atmak üzere atıldı; Hilo adamı bıçağının kancasıyla bileğinden yakaladı ve kolu dirseğinin içine kadar kesti, bıçağı diğer kola geçirip kesmeye devam ederek, adamın ensesini bir meyveyi dilimlermiş gibi kesti.

Her şey bir saniye içinde gerçekleşti. Adam telaştan yeterince hızlı Çeliklenemedi; bıçak şahdamarını kesti ve kanı şırıl şırıl akarken yere yığıldı. Hilo ise dur durak bilmiyordu, gözleri birer alev zerresi gibiydi. Sonraki adamla da aynı şeyler yaşandı; Hilo çevik hareketlerle kendisine gelen üç ya da dört saldırıya tek bir kesikle cevap verdi. Bir başkası Hilo'yu kaburgalarından ve ensesinden yakaladı. Pek çok insan üzerinde, karambit pek çaba sarf etmeye gerek kalmadan uzvu ikiye ayırabilirdi ama Hilo'nun Çeliklenmesi en az, çok iyi olduğu iddia edilen Gont'unki kadar iyiydi, çok fazla kuvvet uygulaması da gerekmiyordu. Bir Çelikleme ustası çevik bir dans hareketi gibi yeşim enerjisinin gerilimini ve salınımını kontrol edebilir, kendi hareketlerini engellemekten kaçınır, enerjiyi bir anda kendisini yenilmez yapan bir kalkan gibi esnetebilirdi. Anden kılıcın Hilo'nun elbiselerini kestiğini görüp nefesini tuttu, neyse ki giysileri birkaç damla dışında kana bulanmamıştı. Hilo kendini toparlarken homurdandı ve adamın boğazına sol eliyle Kuvvet savurdu. Beklendiği gibi rakibi kayarak tepki gösterdi ve büstünü Çelikleyerek bu saldırıya karşılık verdi. Çevik bir adımla, Hilo eğildi ve adamın uy-

luk atardamarını keserek bıçağını dizinin arkasına sapladı. Yeşil Kemik bir çığlıkla yere çöktü ve Hilo zafer dolu bir gürlemeyle bıçağını adamın ensesinden içeri sokup omurgasını parçaladı.

"Zamanımı harcıyorsunuz!" diye haykırdı, dans ederek cesetten uzaklaşırken. Alnı ve ensesi ter içindeydi. "Şu duruma bakılırsa, Gont-jen, Yeşil Kemik'lerin tükeniyor! Eğer Dağ Yumruk'ları ile savaşmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim, çok önceden gelirdim!"

Onları tahrik ediyor, diye düşündü Anden umutsuzca. Ona yaklaşan Dağ savaşçıları şimdi tereddütlü değillerdi. Üstlerinin ölümünden ötürü öfkelenmiş ve en iyi savaşçının bile birkaç rakiple aynı anda savaştıktan sonra yorulabileceği bilgisiyle teşvik olmuşlardı. Anden kendini kımıldamadan durmaya, savaş gerçek bir arbedeye dönüşürken bakışlarını kaçırmadan olanları izlemeye zorladı. Hilo fırtınanın merkezinden kurtulmak için sıçradı. İki adamı birden Saptırma ile devirdikten sonra bir üçüncüsüne atıldı. Her iki yanından gelen son saniye atakların-dan kurtulmak için Hafifledi ve zıpladı ama onu yeniden aşağı çektiler. Saldırganlardan birine Odaklandı, ama henüz onu öldüremeden başka bir adamın Kuvveti altında dizlerinin üzerine kapaklandı. Anden'ın nefes alışverişleri sıklaşmıştı ve paniğe kapılıyordu; kuzeninin vücudu koyu renk giysili vücutların ve parıldayan bıçakların arasında bir görünüp bir kaybolurken stresten tırnaklarını avuçlarına batırıyordu.

Hilo'nun karambiti etrafını saran savaşçıların arasından kaldırıma fırladı ve Gont Asch "Yeter!" diye gürledi. Adamlarından birkaçı kavgaya kendilerini öyle kaptırmışlardı ki ilk anda bu emre uyamadılar ve Gont yeniden gürledi, kollarını genişçe açıp kendi adamlarını savurmaya yetecek bir Saptırma gönderdi. Dağıldıklarında, Anden Zirvesiz'in Lideri'nin elleri ve dizleri

üzerine kapandığını, yüzünden fışkıran kanın gömleğinin arkasına kadar bulaştığını gördü. Omuzları inip kalkarken nefes alışverişlerinin hırıltısı duyuluyordu.

Ansızın, Anden Hilo'nun Akademi'ye gelip kendisiyle yalnızca eğlenmek için dövüştüğü zamanları anımsadı, kendisini test etmek istemiş, yenilgisi ne kadar bariz olursa olsun savaşmaya devam edecek türde biri olup olmadığını anlamak istemişti. Hilo onu o gün çabucak yenmiş, onunla büyük bir köpeğin küçük bir köpekle oynadığı gibi oynamıştı. O zamanlar, Anden böyle bir şeye şahit olabileceğini asla düşünemezdi: Kaul'lerin en korkusuzu, Anden tam karşısında dururken düşmanlarına karşı çaresiz kalıyordu. Gont ileri atıldı. "Yeter," dedi yeniden. "Bugün yeterince Yeşil Kemik kanı aldın, Zirvesiz'den Kaul Hiloshudon. Bir savaşçı olarak ölmeyi hak ettin." Gont kılıcının kabzasına uzandığı anda, Hilo kendini bir kurşun gibi öne atarak, Gont'u göğsünden sıkıca kavradı.

İki adam birlikte yere yığıldı. Hilo Gont'un yüzüne tükürdü. "Sana gerçekten bir ördek gibi kesmen için boynumu uzatacağımı mı sandın? Seni de yanımda götüreceğim!" Kalan tüm Kuvvetini toplayarak adamın kafatasını patlatmak üzere doğruldu.

Gont Hilo'yu bir Saptırma ile üzerinden atarak sırt üstü yere serdi. Dağ savaşçıları saldırmak üzere yaklaşıyordu ancak Gont, "Uzak durun!" diye bağırarak ayağa kalktı, kendi cüssesinde bir adama göre epey Hafif ve kayda değer bir hızla. Boynuz Kaul'ün peşine düştü, bu sırada inleyerek yuvarlanan ve ayaklarının üzerinde doğrulan Hilo ona yeniden saldırdı. Gont zayıf düşmüş olan adamın saldırısını defetti ve yüzüne bir darbe savurdu. Hilo düştü ancak yeniden ayağa kalktı ve Gont onu bir kez daha, bu kez kaburgalarına ağır bir tekme darbesiyle yere devirdi. Anden titriyordu; gözleri, boğazı, göğsü alev alev yanıyordu. Gont'un gözlerinde vahşi ve kindarlığı tatmin olmuş bir ışık vardı, taş gibi

iradesinden, ağır bir perdenin arkasından süzülür gibi ortaya çıkmıştı. "Sen... o kadar... ısrarcısın... ki..." diye gürledi Hilo'ya, her kelimesiyle birlikte yaptığı ataklar Hilo'nun sendelemesine ya da anında kalksa bile düşmesine neden oluyordu. "Nerede... duracağını... hiç... bilmiyorsun..."

Ağır bir Kuvvetle, Gont kendinden daha hafif olan bu adamı havaya kaldırdı ve vücudunu bir metre yükseklikten yere savurdu. Hilo asfalta gürültüyle kapaklandı ve bu kez kalkamadı. Kırık ve parçalanmış bir oyuncak bebek gibi uzanıyordu ve göğsü kulak tırmalayıcı bir hırıltıyla solurken çok az kımıldıyordu. Gont kılıcını çekerken, Hilo kafasını kaldırdı ve "Şimdi!" diye haykırdı.

Anden koşmaya başladı. Yeşil Kemik'lerden hiçbiri ona dikkat etmiyordu. Ergenlik çağında bir öğrenciydi o, böyle bir olaya tanıklık etmesi kararlaştırılmıştı, kimse onun üzerinde bir silah görmemiş ve en ufak bir yeşim aurası sezmemişti. Korku ve endişe Algılamalarına rağmen bu herkese normal görünmüştü. Şimdiyse kalbi kulaklarında atarak hızla koşuyordu, kendini kan içinde baş aşağı yatan kuzeninin yanında buldu. "*Andy,*" diye fısıldadı Hilo ve eline uzandı, sol kolunun yeninden Anden uzun bir yeşim zinciri çıkardı ve sımsıkı tuttuğu yumruğunun içine doladı.

İki gün önce, Hilo neredeyse sahip olduğu tüm yeşimi çıkarmış ve sol kolunun içinde rahatça taşınabilecek bir kordon haline getirmişti, karambiti tutan kolu dikkat çekmeyecekti. Yalnızca yakasındaki çiviler kalmıştı ve herkes onları, her zamanki yerlerinde görecekti. Aurasında hiçbir değişiklik olmamıştı, hâlâ tüm taşlarını vücudunda taşıyordu sonuçta. Yeşimi vücudundan çekilip alınırken Hilo'nun vücudu sarsıldı.

Anden'ın dünyasını saf enerjinin nüfuzuna bıraktı.

Sanki kendi vücudu sınırlarından arınmış gibiydi. Her yerde ve hiçbir yerdeydi; kuzeninin üzerine kapaklandı, kendine ve Gont'a tepeden bakıyordu, etrafındaki insanların *içindeydi,* kan dolaşım-

ları ve organlarının titreşimi bir mağara gibi etrafını sarıyordu. Vücudu ona yabancı ve sınırları olan bir şeydi –sistemlerin ve parçaların, organik maddelerin, kemiğe sarılan etin, derinin ve suyun ve beynin tuhaf bir bileşimi– ve sanki yalnızca bunlardan ibaret olmadığının yeni farkına varıyordu. Algının ta kendisiydi; kendini tanıyan istediği gibi şekillendiren, bilinçli bir enerjiye dönüşmüştü.

Farkındalığın, gücün ve hissiyatın bu denli zevk verdiğini hayal bile edemezdi.

Bir önceki gece, olayların nasıl ilerleyeceğini düşünürlerken, Anden Hilo'nun kolundaki gizli yeşimi tam olarak koparmadan, yalnızca çekmişti. Kendilerini yeşim nüfuzu ve yoksunluğu ile tehlikeli biçimde zayıf düşürme riskine girmek istemiyorlardı. Yerinde dururken bile, Anden daha önce hiç temas etmediği miktardaki yeşimin yakıcılığını hissetmişti. Bu his hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

"Ben sana işaret vermedikçe harekete geçme," demişti Hilo. "Eğer sana seslenemeden ölürsem, yine de şansın olacaktır, ama yalnızca Gont yakınındayken. Sana yakın olması gerekiyor."

Gont şimdi yakınındaydı. Anden adamın hareketlerindeki aksamayı, yaşadığı ani şaşkınlığı hissetti. Hilo Boynuz'un tüm dikkatini üzerinde ve yalnız kendi üzerinde tutmayı başarmıştı, öfkesini sürekli canlı tutarak Anden'a bir anlığına bile dönüp bakmasına neden olacak herhangi bir şeyden sakınmıştı, Hilo'nun feryadı ile Anden'ın karşılığı arasındaki o saniyenin kısacık anında bile. Gont'un elindeki kılıcı kaydı, ama hareketinde bir tereddüt vardı; uzun beyaz metal yavaşça yere düştü, tıpkı bir bal kadar yoğun hava ikiye bölünürken, Anden Gont'un aslında yavaşlamamış olduğunu fark ettiğinde neredeyse kahkahalara boğulacaktı, yalnızca Anden'ın zamanı Algılayışı binlerce kat daha hızlanmıştı.

Anden adamın yeşim aurasının neredeyse iki elle kavranabilecek kadar somut olduğunu hissediyordu. Denemek ister gibi, bir avcunu uzattı ve elini adamın kendinden daha büyük olan

ve kıvrılıp bükülerek kalbine kadar sokulan enerji yoğunluğuna daldırdı. Gont donakalmıştı, sonra durumu kavradı ve gözlerine bir panik yerleşti. Efsanevi Çeliklenmesi etrafını sardı. Anden meraklı gücüne karşı konulduğunu ve Gont'un güçlü aurasının savunmaya geçtiğini hissetti. Ayağa kalktı, hâlâ düşmanına uzanmış halde duran elini, yumruğuna gömdüğü yeşimlerin gücüyle *itti.* Odaklanması çelik bir mızrak gibiydi. Adamın Çeliklenmesinin dış katmanlarını parçalayarak ilerledi ve aniden durdu, delinmesi imkânsız bir direnç karşısında ilerleyemiyordu.

Gont'un gözleri pörtlemişti. Kılıcı, sanki eyleme karşı tepkiyle tüm vücudu felce uğramış gibi titriyordu. Anden da teninin titrediğini ve aniden ısınmaya başladığını hissetti. Gont'un ağzından ve burnundan kan fışkırmaya başlamıştı; şok ve panik Çeliklenmesini güçlendirmişti, Anden durdurulamaz bir şekilde kendisine ulaştığını hissetti. Artık nefes alamıyordu; içinde şekillenen güç öyle büyüktü ki gözleri ve ciğerleri patlayacakmış gibi hissediyordu.

Kazanan ya da kaybedenin olmadığı o kısa anda, Hilo kendini yalnızca irade gücünden gelen zayıf bir dirençle doğrulmaya zorladı. Gont'un kalçasındaki kınından karambitini aldı ve adamın sırtına sapladı. Gont acıyla kükredi. "Unuttun mu?" dedi Hilo öfkeyle. "Baijen düşmanını öldürebilmek için ölümden dönmüştü."

Hilo yere yığıldı. Geride kalan Dağ savaşçıları Boynuz'larına yardım etmek, Anden'ı ve Hilo'yu paramparça etmek üzere atıldılar, ama artık çok geç kalmışlardı. Gont'un sırtındaki karambit çok derinlere saplanmıştı. Gont'un dikkati ve Çeliklenmesi dağıldı ve Anden tüm gücüyle Odaklandı, içinde duyduğu dayanılmaz baskının şiddetli bir dalga halinde dışarı çıktığını ve diğer adamın vücuduna dolduğunu hissetti.

Gont'un kalbi durmuş, ciğerleri donmuş ve beynindeki damarlar patlamıştı. Anden, Algısının zalim berraklığını engel-

leyemeden, ölümün tüm hissiyatını ve düşmanının içini adeta yırtarak gibi ilerleyen korkunç yıkım hissini onunla paylaştı. Gont ölürken, *o* da ölüyordu. Boynuz yere düştüğünde, Anden da onunla birlikte yıkıldı, ağzı açıktı ama herhangi bir ses çıkaramıyordu. Ölüm bir fırtına gibi onu vurmuşken bir darbe daha aldı: Yeşim enerjisi şimdi Anden'a geri dönüyordu, tıpkı öfkeli Tanrı Yofo tarafından hapsedilen ve yeryaran bir tayfun olarak geri üflenen bir rüzgâr gibi. Gont Asch gibi güçlü bir Yeşil Kemik'i yok etmenin geri dönen enerjisinin nüfuzu tarif edilemezdi. Binlerce yıldızın ışığı ve ısısı Anden'ın kafasının içine doldu. Kafası sarsıldı, keder ve coşkunun verdiği dehşetle acıyan ruhunun derinlerinden gelen bir çığlık attı.

Çılgına dönecekti; bu korkunç acıyı dindirmesi gerekiyordu, acı teninden çok daha derinlerdeydi ve kendi teninin sınırlarından kurtulmak için can atıyordu. Havadaki kılıçlarıyla üzerine doğru koşmakta olan Dağ savaşçıları Odaklanmayla içi dışına çıkan damarlara benziyordu. Bir çözüm, çok değerli bir çıkış yoluydu bu. Onlara dokunması bile gerekmiyordu; kafesteki fareleri öldürmekten farksız olacaktı. Yarı yolda iki adamı yakaladı. Göğüs kafeslerini tuttular, gözleri ve ağızları şok ile açıldı, kılıçları yere düştü. Ölürlerken onları meraklı bir objektiflik ve açgözlü bir neşeyle izledi.

Diğer Yeşil Kemik'ler geri çekildi. Anden onların korkusunu içinde hissetti ve garip bir kahkaha atan kendi sesini duydu. O bir şeytandı; yeşim enerjisi ve öldürme tutkusuyla sarhoş olan soluk renkli, ergenlik çağında bir canavardı o. *Bir keçi ve bir kaplan çiftleşebilse sonuç ne olur?* diye merak ederdi Kaul Sen. Tuhaf ve korkutucu bir sonuç olsa gerekti.

Bir titremeyle, Anden'ın omurgası kıvrıldı. Ellerini kuvvetle açtı, parmakları dışa doğru genişleyerek, havaya bir Saptır-

ma savurdu ve önündeki adamlardan üçünün ayaklarını yerden kesti, hepsi önce havalandı, sonra yere düşüp yuvarlandılar. Sendeleyerek, topallayarak doğruldular ve korkunç bir panikle ondan kaçtılar, kalanlar da onların peşinden gitti. Kaçarlarken gümbür gümbür ayak sesleri duyuldu.

Bariz bir gerçeklik duygusu Anden'ın zihnine ulaştı, içinin karanlık bir kölesinde korkuyla kıvrıldığını hissetti. Hilo'nun bedeni yerde kıpırtısız yatıyordu, yaralarından kan ve yaşam sızıyordu. Anden... Yardım istemeliydi... Birilerini aramalıydı... Sağ elindeki yeşim taneciklerine baktı ve sanki kendi gözünü çıkarmaya çalışacakmış gibi zorlanan iradesiyle, parmaklarını açtı ve taşların yere dökülmesine izin verdi. Ayağa kalktı, bir adım attı; o anda tüm dünya aniden sarsılmaya ve bir karanlığa gömülmeye başladı ve Anden, hiçbir şey hissedemeden yere, asfaltın üzerinde yatan kuzeninin yanına devrildi.

BÖLÜM 55

Henüz Bitmedi

Anden gözlerini hastanede açtı, damardan seruma ve sessizce bipleyen makinelere bağlıydı. Başının ağırlaştığını ve şiştiğini hissetti, gözleri çapaklanmıştı. Boğazı kurumuştu, cildi ise hassas, sanki tüm vücudunu kaplayan bir çürük gibiydi, hastane yatağındaki en ufak kıpırtısı bile canını acıtıyordu. Bir an için neden burada olduğunu anlayamadı, neden sonra bir anda her şeyi hatırladı. Kalbi yaşadığı panikle tekledi ve üzerinden ter boşandı.

Kontrol altında tuttuğu yeşimin –çok fazla yeşimin– verdiği dehşeti ve coşkuyu yeniden zihninde duydu. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi. Beyaz çarşafın altında uzanan solgun, çıplak kollarına merak ve arzu ile baktı. *Gont Asch'ı öldürmüştü.* Dağ'ın Boynuzu'nu, Janloon'daki en güçlü Yeşil Kemik'lerden birini. Adamın ölümünü hissetmek kendi ölümünü hissetmekten farksızdı, üzerinde ağırlaşan kederi attıktan sonra ise, adamın serbest kalan yaşam enerjisinin kendi enerjisi üzerindeki etkisi muhteşemdi. Tıpkı sarhoş olmak gibi. İki adamı daha öldürmüştü; onları öldürmek tatmin ediciydi, ama hatırlanacak pek yanları yoktu. Belki de bu kadar yoğun olan yalnızca ilk ölümdü? Yoksa öldürdüğü adamın gücü ve yeşim yeteneği mi bu farkı doğuruyordu?

Ah, yeşim! Tövbekârlar haklıydı: Yeşim eşsizdi. Cennet'ten gelmeydi o ve insanları Tanrı yapabiliyordu. Anden kavrulan dudaklarını yaladı, yeşimin nerede olduğunu ve ne zaman yeşimini yeniden takıp her şeyi tekrar yaşayabileceğini merak etti.

Ve birden, ağlamak istedi.

Normal değildi, bunun farkındaydı. Her zaman işlerin böyle olmasından endişe duymuştu. Yabancı kanla ve yeşim zaafıyla karışan, güçlü ama dengesiz Aun kanı. Ama ona söylenen ve kendisinin de inandığı, Akademi'deki sağlam eğitimin bu kusurlarını giderebileceğiydi. Yeşil Kemik'leri güçlü ve aynı zamanda kontrollü yapan, disiplinlilik ve adaptasyondu, aksi takdirde kalpleri durdurmaktan zevk alan canavarlara dönüşürlerdi yalnızca. Hilo da defalarca adam öldürmüştü, ama hâlâ aklı yerindeydi.

Hilo! Kendini doğrulmaya zorladığında Anden'ın kafası zonkladı.

Şişman ve suratsız bir hemşire gelip Anden'ın monitördeki sonuçlarını kontrol etti. "Kaul-jen nerede?" diye sordu Anden boğuk bir sesle. Kadın başta cevap vermedi, o sırada serumuna ilaç enjekte etmekle meşguldü. "Hayatta mı?" diye sordu Anden.

"Hayatta," diye cevap verdi hemşire. Anden hemşirenin sesini bir perde arkasından geliyormuş gibi duyabildi. Serumun içinde her ne varsa sağlam bir yatıştırıcı olmalıydı. Bir dakika sonra bilincini yitirmişti.

Yeniden kendine geldiğinde Hilo yatağın ucunda oturuyordu. Anden onu görünce nefes nefese kaldı. Kuzeninin yüzündeki o bildik gençlik ifadesi gitmiş, yerini hırpani bir versiyonu almıştı. Hilo'nun gözleri morarmış, yanağı yarılmış ve dikiş atılmıştı, bir bileği de kırılmıştı. Buna rağmen, Anden'ı uyanık görür görmez gülümsedi, çöküк gözleri şefkat doluydu. "Başardın, Andy." O anki duygu yoğunluğuyla Anden'ın üstüne kapandı, saçlarını

okşadı ve yüzünden öptü. "Dağ'ı devirdin. Klanımızı kurtardın, kuzen. Ve hayatımı kurtardın; bunu asla unutmayacağım."

"Nasıl oldu da biz..." Anden yutkundu, boğazını nemlendirmeye çalışarak. Gözlüklerinin yanındaki komodinin üzerinde olduğunu gördü ve titrek ellerle gözlüğünü taktı. "Nasıl oldu da hayattayız? Şeyden sonra ne oldu..." Cümleleri tamamlayabilmek çok zordu.

Hilo güldü. Ayağa kalktı ve lavaboya gidip bir kâğıt bardağa su doldurdu. Buranın özel bir hastane odası olduğunu fark etti Anden. Hilo çok yavaş hareket ediyordu, o alışıldık, çabasız inceliğinden pek eser yoktu, sanki tüm parçaları birbirinden ayrılıp yeniden birleştirilmişti de, her şeyin yerli yerine oturup oturmadığından emin olamıyor gibiydi. Yeniden Anden'ın yanına oturdu ve suyu Anden'a verdi, küçük bir çocuğu yönlendiriyormuş gibi Anden'ın parmaklarını kâğıt bardağı saracak şekilde geçirdi. Anden sarsakça bardağı dudaklarına götürdü ve suyu içti, Klan'ın Lideri'nin burada, yanında olup ona böyle nazik davranıyor olması hem gurur vericiydi, hem de bu durumdan ötürü çok utanmıştı.

"Bay Une, Twice Lucky'nin sahibi, olanları görmüş ve evi aramış. Shae de Kehn ve Tar'a haber vermiş; beş dakika sonra Junko otobanının hemen karşısındaki bir binada bekliyorlardı." Hilo nefesini düzenlemek için hikâyesine ara verdi, görülen bir yerinde olmayan bir yaradan ötürü yüzünü vuruşturdu ama hâlâ gülümsüyordu. "Haberler iyi, Anden. Dağ, Boynuz'unu ve en kuvvetlilerinden yarım düzine kadar Yeşil Kemik'ini kaybettikten sonra, Kehn ve Yumruk'larımız içeri daldı. Docks'ın kalanını yarım gün içinde yeniden kazandılar." Hilo'nun yüzü gururla ışıldıyordu. "Shae ile birlikte bizi hastanede gördükten sonra, Tar gidip Sogen'in kalanını da ele geçirdi. Juen ve adamları Spearpoint'i sarmış ve orada o kadar çok Dağ Parmak'ı öldürmüşler

ki artık Poor Man's Road'u kaybetmekle ilgili endişelenmemize gerek yok. Savaşın seyri değişti. *Sen* değiştirdin."

Anden duyduklarını hazmetmeye çalıştı. "Bu durumda Ayt yenildi mi?"

Hilo başını kaldırdı. "Anden, bir Yeşil Kemik ölene dek yenilmiş sayılmaz. Sen ve ben de bunu kanıtlamadık mı?" Dudaklarını kenetledi. "Dağ eski, büyük bir klan. Onları zorladık ve Ayt geri çekilmek zorunda kaldı. Şimdi yeni bir Boynuz seçmek zorunda, muhtemelen Gont'un İlk Yumruk'u olacaktır; hâlâ hayattaymış diye duydum. Yeniden saldırıya geçmeden önce biraz bekleyeceklerdir. Ama Ayt'ın işi henüz bitmedi." Hilo'nun sesinde bir gaddarlık vardı ama gözleri Anden'ın, Lan'ın ölümünden beri onda görmediği bir umut ışığıyla parlıyordu. "Ama bizim de öyle, Andy," dedi, bir sırrı paylaşır gibi. "Sen ve ben, birlikte Gont'u hakladık. Ayt'a da sıra gelecek."

Anden'ın kafası karışmıştı; neden şu anda hiç mutlu hissedemiyordu? Hayattaydı, Hilo hayattaydı, Gont ölmüştü ve savaş Zirvesiz lehine sürüyordu. Rahatlaması, tıpkı kuzeni gibi umutlu olması gerekiyordu. Oysa içi bomboştu ve kıvranıyordu, zafer ya da intikam isteğiyle değil, yalnızca o kısa süreli ve hayatını değiştiren güce ve farkındalığa duyduğu istekle. Çok miktarda yeşimin hızlı nüfusu zihnini adeta genişletmiş ve daha neler yapabileceğini ona göstermişi. Diğer her şey –aile ve Klan da dâhil– buna kıyasla geride kalıyordu.

"Ne kadar... zamandır buradayım?"

"Beş gündür," dedi Hilo. Anden'ın endişe dolu bakışlarını gördüğünde ise, "Merak etme, iyi olacaksın. Mezara senden çok daha yakınım, üstelik sen benden daha genç ve daha güçlüsün. Doktor Truw ikimiz için sürekli buraya geliyor. Onu özel aile doktorumuz yapmalıyız," dedi.

Anden düşüncelerini kelimelere dökebileceğinden emin değildi, ama denemek zorundaydı. "Hilo... Kendimi iyi hissetmiyorum. Garip, *bomboşum,* sanki artık hiçbir şey umurumda değilmiş gibi. Gont'u öldürürken, her şeyi hissettim. Başımdan geçen en kötü şeydi, ama tekrar yapmak istiyorum." Anden'ın gerginlikten sesi çatladı. "Bende ters giden bir şeyler var, değil mi? Hasta mıyım? Yoksa Dürtüler mi?"

"Saçmalama," dedi Hilo. Bir elini şefkatle Anden'ın omzuna koydu ve iç geçirdi. "İlk defasında o kadar çok yeşimi taşımak, hele ki öyle bir stres altında, seni biraz zayıf düşürdü. Normalden daha hassassın, buna kimsenin sözü yok. Sana ateşini düşürmek ve metabolizmanı normale döndürmek için belirli dozlarla SN1 veriyoruz. Doktor beyin taramalarının normal sonuçlar vermeye başladığını söylüyor, birkaç gün sonra yeniden kendin gibi hissedebileceksin." Anden'ın koluna hafifçe vurdu. "Merak etme, mezuniyetine daha bir hafta var. O zamana kadar buradan çoktan çıkmış olursun. Bu hepimizin aklında."

Anden serumun bulunduğu standa baktı ve kolunun içine kadar giren kısmı gözleriyle inceledi. "Bana kristal mi veriliyor?" Lan'ı öldüren zehir, kanına karışıyordu.

"Bu kadar endişelenme," dedi Hilo hemen. Serumun kordonuna hafifçe vurdu. "Tümüyle kontrol altında, hiçbir risk yok. Doktor Truw seni sürekli gözetim altında tutuyor. Aldığın doz buradan çıkacağın güne kadar gittikçe azalacak, doktor çıktıktan sonra bir süre daha devam etmen gerekir mi, yoksa hemen bırakabilir misin, bunu konuşabileceğimizi söylüyor. Mezuniyet yeşimini alacağın için hemen bırakmanı önermiyor ama. Şimdilik vücudun için bu güvenlik önlemini almamız şarttı. Sana yardımcı oluyor."

Anden üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Sırtına yaslandı ve gözlerini kapadı, göğsü sıkışıyordu, içinde büyüyen, adlandıra-

madığı bir istekle ağlamak istiyor ama yapamıyordu, damarlarında bu karmaşık istek ve ağır ağır yayılan ilaç birbirine karışıyordu.

"Şimdilik sadece dinlen, Andy," dedi Hilo usulca, başka hiçbir şey söylemedi. Eli hâlâ Anden'ın omzundaydı ve bu fiziksel temas aracılığıyla Anden kuzeninin alışkın olduğu yeşim aurasının uğultusunu duyabiliyordu, belli belirsiz ve sessizdi, belki Anden'ın azalan duyusundan, belki de Hilo'nun tüm yeşimini taşımıyor olmasından. Anden'ın taşıdığı tüm yeşim Hilo'ya aitti, Hilo öyle çok yeşim taşıyordu ki yenileri geldiğinde onların etkisini duymuyordu bile. Anden öylece uzandı, kırgınlığın ve kıskançlığın içine bir virüs gibi yayılmasına izin verdi.

BÖLÜM 56

Mezuniyet Günü

İlerleyen yıllarda, şehir bu tatil haftasını Janloon klanlarının Yeni Yıl katliamı adıyla anacaktı. Birçoğu ise bundan Kaul'lerin intikamı olarak bahsedecekti. Şehrin bazı bölgelerinde bu onaylanırken, diğer yerlerde eller gergin bir şekilde kulak memesine gidiyordu. Bölgelerin yeni bir çıkmaza sürüklendiği sıralar kesin olan tek şey her iki Klan'ın da çabuk bir zafer kazanamayacağıydı. Aksini savunan tüm şüpheler bir yana, Meşale'nin en genç torunu tüm işgalleri savuşturmuştu ve bunu yaparak, sorgulanamaz Klan liderliğini sağlamlaştırmıştı.

Kaul Dushuron Akademisi'nin geleneklerine göre, tatillerden önce Testlerini tamamlayan ancak final sonuçları ve mezuniyet için uğurlu yeni dönemin ilk gününü beklemek zorunda olan sekizinci sınıflar, aradan sonraki ilk haftalarını kampüs sınırları içinde bellerini büken hizmetlerini tamamlamak zorundaydı, yeminlerini etmeden ve yeşimlerini almadan önce. Anden hâlâ hastanedeydi ve kaldırımları süpürürlerken, çitleri onarırlarken, ağaçları budarlarken ve dünyadan haberi olmayan birinci sınıflara rehberlik ederlerken sınıf arkadaşlarının yanında olamayacaktı. Ancak Hilo'nun tahminlerine göre, mezuniyetten iki gün önce Janloon Merkez Hastanesi'nden taburcu olabilecek ve yağ-

mur tehdidi altındaki gri renkli bahar gününde mezuniyetine katılabilecek kadar iyi durumda olacaktı, ki olmuştu da.

Lider'in Gont Asch'ı öldürdüğü savaşta yanında yalnızca Anden'ın olduğuna dair söylentiler yayılmıştı. Resmi Akademi cübbesi içinde törenden önce Toplanma Alanı'na gelip, sıraya girdiğinde, yürüdüğü her yere bir sessizlik çökmüştü. Yoklama masasında, Anden'ın herhangi bir eğitimciden daha önce görmediği türde bir saygıyla, Usta Sain başını eğdi. "Emery. Sıranın en sonuna geç. En son sen gireceksin." Anden bunun Testlerdeki en yüksek skorları aldığı anlamına geldiğini biliyordu, bu da Ön Testlerde kazandığı Sınıf Birincisi Ödülü ile bir araya geldiğinde, ortalamanın yalnızca biraz üzerindeki akademik notlarını dengeleyebildiğini ve birinci olarak mezun olacağını kanıtlıyordu.

Anden onu selamlayarak sıranın en sonuna geçti. "Ton," dedi selam vererek. Ton biraz afalladıktan sonra ellerini selam vermek üzere kaldırdı. "Anden-jen," dedi. "Seni iyi gördüğüme sevindim." Ton'un sesinde bir resmiyet vardı, bir Parmak'ın Yumruk'una seslendiği gibi seslenmişti ona, Anden ne cevap vereceğini bilemeyerek durdu. Ton'u kendisine, henüz tören bile başlamamışken bir Yeşil Kemik olarak seslendiği için uyarmak istiyordu, ama diğer çocuğun davranışlarına bakılarak bunu kasten yaptığı belliydi. Anden artan rahatsızlığını bastırmak için yutkundu ve dönüp Dudo ve Pau'ya selam verdi, ikisi de onu derinden selamladı.

Anden'ın gözleri onların arkasında duran Lott'a takıldı. Göğsünden kısacık, zayıf bir acı duygusu geçti ama hepsi bu kadardı; başka hiçbir şeye yeri yoktu. O kısmı hislerini yitirmiş gibiydi. Lott, babasının şiddet dolu ölümünden beri, suratsız ve boş bakışlı birine dönüşmüştü, Anden'ın karşısında başını nazikçe öne eğdi. "Jen."

Anden arkasını döndü ve sıranın en önüne baktı, ellerini resmi siyah cübbesinin uzun kollarının içine sakladı. İki hafta

süren iyileşme döneminden, Doktor Truw'la yapılan iyileşme seanslarından ve kontrollü SN1'den sonra Hilo'nun söz verdiği gibi olmuştu her şey: Anden fiziksel olarak iyileşmişti ve hastanede perişan halde uyandığı, susuzluk ve yeşim yoksunluğu duyduğu güne kıyasla çok daha kendinde hissediyordu. Yine de, zihinsel olarak bugünkü törene ve yalnızca yaşıtlarının değil, tüm Klan'ın bakışlarını üzerinde hissetmeye kendini hazırlarken epey zorlanmıştı.

"Sen bir kahramansın, Andy," demişti Hilo ama Anden bir kahramanmış gibi hissetmiyordu. Yaralı ve güvensiz hissediyordu. Kanında hâlâ bir kirlilik gibi dolanan SN1'i düşündü. Bu insanlar ne yaptığını biliyordu ama neye dönüştüğünü göremiyorlardı: Bir tehlikeydi artık. Şüpheli modern bilimin yardımlarıyla stabil tutulabilen, patlamaya hazır bir madde.

Dışarıdan davul sesleri gelirken, Kaul Du Akademisi'nin sekiz yıl süren Yeşil Kemik eğitimini tamamlamış yüz yirmi altı erkek ve otuz iki kadın Toplanma Alanı'ndan çıkarak ana avluya ilerledi, karşısında kendilerini izleyen akrabalarının ve Klan üyelerinin oturmakta olduğu yüzlerce sandalye bulunan alçak sahnede ön sıraları sessizce doldurdular.

Anden, yağmur tehlikesine karşı dikilmiş tentenin altında, sınıf arkadaşları ile kaldırımların üzerinde diz çöktü. Büyük Usta Le konuşmaya başladığında, Anden omzunun üstünden seyircilerin oturduğu sıralara baktı. Kaul'leri çabucak buldu; en önde ve ortada oturuyorlardı. Hilo şık bir zeytin yeşili takım elbise ve yalnızca etkinliğe özel olarak bulup aldığı siyah bir cüppe giymişti; çok daha iyi görünüyordu, yüzünde hâlâ yaralar vardı ama artık bir deri bir kemik değildi. Belli ki keyfi yerindeydi, yolda gelirken, son aylarda neredeyse tamamen yitirdiği neşeli kayıtsızlığını geri kazanmıştı. Bir kolunu Wen'in omzuna dolamış ve

hafif ama nemli rüzgârı kesebilmek için ceketini kadının başının üstüne çekmişti. Hilo'nun diğer yanında Maik Kehn, Wen'in yanında ise Kılavuz oturuyordu. Shae dimdik duruyordu, koyu renk bir etek ve bluz giymişti, bakışları ciddi ve hafif meşguldü, ama Anden'ın onları izlediğini görünce ona hafifçe gülümsedi.

Anden bir grup öğrenci çağrıldığı sırada dikkatini yeniden Büyük Usta Le'de topladı. Tüm sekizinci sınıfların final Testlerinden önce niyetlerini bildirmesi gerekiyordu ve bu on bir öğrenci tövbekâr yeminlerini etmek üzere seçilmişti. Eşsiz Dönüş Tapınağı'ndan bir Öğrenen, tövbekârlık yeminini tekrarlamak üzere sahnede birkaç adım öne çıktı. On bir öğrenci ayağa kalktı ve sahneye yanaştılar; kurulun önünde diz çöküp kendilerini dini hizmetle geçecek yaşamlarına bağlayan satırları tekrarladılar, alınlarını yere değdirdikten sonra ayağa kalkıp sınıf arkadaşlarının arkasına geçtiler. Bir sonraki yirmi beş kişilik grup yeşim yeteneklerini tedaviye adamıştı; Biyoenerjetik Tıp Koleji'nden kıdemli bir doktor eşliğinde yeminlerini etmek üzere öne çağrıldılar; eğitimlerine de o kurumda devam edeceklerdi. Anden kıpırdandı, ayakları uyuşmuştu, bu sırada on sekiz mezundan oluşan üçüncü bir grup Büyük Usta Le'nin önünde, onurlu bir meslek olan yeşim disiplini eğitmenliğine başlamak üzere yeminlerini ediyordu. Bir sonraki hafta Akademi'ye eğitmen asistanları olarak dönecek ve günün birinde Usta olma umuduyla çalışacaklardı.

Sonunda, sınıfın geriye kalan, Zirvesiz Klanı'na hizmetlerini adayacak olan büyük çoğunluğu yeminlerini etmek üzere öne çıktı. Lider koltukların arasından geçerek hızlı adımlarla sahneye çıktığında seyirciler ve öğrenciler arasında bir hareketlilik oldu. Hilo dönüp kalabalığa baktı. Anden onun mutlu göründüğünü düşündü. Neredeyse yüz kadar yeni Yeşil Kemik klana katılacaktı, mezun grubunun üçte ikisine yakın bir sayıydı bu.

Bazıları Şansgetiren olacaktı ama çoğunluğu Kehn ve Yumruk'larının emrinde birer Parmak olarak başlayacaktı.

Herkes Hilo'nun yeşim savaşçısının yeminini satır satır okumaya başlamasını bekliyordu, öğrenciler de bu yemini onunla birlikte tekrar edecekti. Ancak, uzun süre herhangi bir şey söylemeyince içerde rahatsız edici bir sessizlik oldu. İnsanlar kafaları karışmış bir halde birbirlerine bakıyordu. Büyük Usta Le sabırsızca boğazını temizledi, ama Hilo başını iki yana salladı. "Büyük Usta," dedi, gülümseyerek, kalabalık da onu duyabilsin diye yüksek sesle konuşuyordu, "Burayı bu siyah cüppelerin içinde dikilirken pek önemsemezdim, bu yüzden bırakın bu güzel manzarayı bir dakika boyunca hafızama kazıyayım. Artık bir öğrenci değilim, bu yüzden sizi oyaladığım için beni cezalandıramazsınız." Kalabalık bu sözler karşısında kıkırdadı. *Artık gerçek bir Lider oldu ve herkes bunun farkında,* diye düşündü Anden. *Ve çoğunlukla hâlâ , eskisi gibi.*

"Kardeşlerim," diye seslendi Hilo. "Lider Klan'ının başıdır, ama Liderler değişir, kardeşlik ayakta kalır ve devam eder. Bu yemini bana olduğu kadar, birbirinize ediyorsunuz. Bu nedenle, aranızda Yeşil Kemik savaşçı yeminini ezbere bilen ve sınıf arkadaşlarını yönlendirmek isteyeniniz var mı?"

Törenin alışılmış düzeni bu değildi, ama Büyük Usta Le bile Lott öne çıkarken onu durdurmaya çalışmadı. "Ben isterim, Kaul-jen."

Hilo başını salladı ve gence sahneye gelmesini işaret etti. Anden, Lott sakince üç adımda yukarı çıkıp Hilo'nun önünde diz çökerken kalbi boğazında atarak onları izledi, Hilo geri çekilmeden önce gencin kulağına kısa bir şey fısıldadı. Anden Lott'un yüzünde beliren kasveti ve ellerini alnına götürürken takındığı kararlı ifadeyi yakaladı. "Klan kanımdır, Lider ise başım," diye başladı tüm avludan duyulabilecek kadar güçlü bir sesle. Yüz

kişiden oluşan sınıf grubu da ayağa kalktı ve onu tekrarladılar: *Klan kanımdır, Lider ise başım!*

Dudaklarını kımıldatarak, iki hafta önce etmiş olduğu yemini ezberden tekrar eden Anden gözlerini herkesin önünde yeniden ayağa kalkan Lott'tan alamıyordu, Hilo'nun şefkatli ama delici bakışlarına yakalanmadan ellerini kaldırdı ve gözlerini indirdi. İçini şiddetli bir keder kaplamıştı. Bunun Lott'un istemediği bir şey olduğundan emindi; asla babasının izinden gitmek istememişti. Orada bulunması gereken kişi o değil, kendisi, Anden olmalıydı. Kaul'ler *kendi* ailesiydi; yeşim taşımayı hak eden biri olduğunu zaten kanıtlamıştı ve herkes onun Hilo'nun himayesindeki, Klan'ın korkusuz yeni gücü olarak kabul ediyordu. Yine de Lott için üzülüyordu ve sahnede kendisi olmadığı için anlaşılmaz ölçüde minnettardı, çünkü çok kısa, gerçekdışı bir an için ona Lott kendisi gibi görünmüş, Anden Yeni Yıl yemeğinden sonraki akşam Kaul evindeki eğitim salonunun ahşap zemininde diz çöken kendisini gördüğünü düşünmüştü, şimdi ise adeta kendine bir başkasının gözüyle bakıyor, kan, yeşim ve trajediyi görüyordu.

"Onurum, yaşamım ve yeşimim üzerine," diyerek bitirdi Lott ve alnını yere değdirdi. Diğer Zirvesiz Yeşil Kemik'leri de onun sözlerini tekrarlayarak yeminlerini tamamladı. Anden'la da olduğu gibi, Hilo Lott'u ayağa kaldırdı, ona sarıldı ve bir elini omzuna koyarak, Anden'ın duyamayacağı kadar kısık bir sesle ona bir şey söyledi. Lott kısa, keskin bir baş sallamayla karşılık verdi ve sonra sahneden inerek sırasına geri döndü. Hilo ellerini kavuşturup herkesi selamladı ve sesini yükselterek Klan'ın yeni üyelerine konuştu. "Yeminlerinizi kabul ediyor ve sizi silah arkadaşlarım ilan ediyorum.""Kanımız Lider için!" diye bağırdı biri. Hilo sahneden inerken birkaç ses daha yükseldi. "Zirvesiz! Zirvesiz!" Anden tezahüratı kimin başlattığını görebilmek için arkasına dönecekti, ama

Büyük Usta Le onaylamaz bir bakışla ellerini sessizlik için yukarı kaldırdı. Tüm mezunlar ve kalabalıktaki birçok kişi, Büyük Usta'nın katı kuralları altında yetişmişti, bu yüzden anında sustular.

"Şimdi," dedi Büyük Usta Le, hem aşırı duygusal yemin töreninden hem de kalabalığın tepkisinden ötürü bir nebze serzenişte bulunur gibi, "bu mezunları uzun yıllar boyunca çabaları, disiplinleri ve eğitimleri sonunda kazandıkları yeşimle ödüllendirmeliyiz."

Sahnenin arkasındaki masada dört ayrı sırada küçük ahşap kutular duruyordu. Tüm gözler hevesle, ilk sıradan bir kutuyu alıp açan Usta Sain'e döndü. Kapağın içindeki ismi okudu. "Au Satingya."

Son Testlerin hemen ardından, tüm sekizinci sınıflar eğitim bantlarını ve sahip oldukları yeşimi iade etmişti. Şimdi ise onlara yeşimleri kalıcı olarak sunuluyordu, sınavlardaki performanslarına göre bir ya da birkaç taş bulunabiliyordu. Her masadaki yığın bir yeşim disiplinindeki başarıya göre belirleniyordu. Au Sati, kibar alkışlar eşliğinde sahneye geldi, bir metal zincire işlenmiş tek bir yeşim alacaktı. Büyük Usta Le zinciri kutudan çıkardı ve Au'nun başından geçirdi. Au, en düşük dereceli Parmak'lardan biri ya da sayılarla arası iyiyse giriş seviyesinde bir Şansgetiren olabilirdi.

"Goro Gorusoto," dedi Usta Sain, Au kendisini selamlayıp sahneden inerken bir sonraki mezunun ismini okuyarak. Böyle devam etti, sonunda ilk sıradaki kutular bitti ve her biri iki yeşim kazanacak olan kalabalık öğrenci grubu yaklaşmaya başladı. Mezun olan genç kadın ve erkeklerden bazıları için, bugün ödül olarak verilen yeşim hayatları boyunca taşıyacakları tek yeşim olacaktı. Diğerleri için ise bunlar yalnızca başlangıçtı, ailelerinden miras kalanlar, Klan'daki üstleri tarafından ödül olarak verilenler ya da en prestijlisi, düellolarda ve savaşlarda kazanacakları da olacaktı.

Her biri üç yeşim kazanacak olan yüksek seviyeli öğrenciler sahneyi doldurmaya başladıklarında, Anden onları seyredeme-

yecek kadar gergin olduğunu hissetti. Dudo ve onun arkasından Pau ile Ton da yeşimlerini almıştı, Büyük Usta'yı selamlayıp diğer taraftaki arkadaşlarının yanına gittiklerinde her birinin yüzünde kocaman birer gülümseme vardı. Masadaki kutu kalabalığı giderek azalıyordu. En iyi derecelerle mezun olan öğrencilere verilmek üzere yalnızca bir düzine kadar kutu kalmıştı, bunların içinde dört parçalı yeşimler bulunuyordu; bu kadar çok yeşimi kıdemli bir Parmak ya da alt seviye bir Yumruk'ta görmek doğal karşılansa da, birçok Kekonlunun ve herhangi bir yabancının taşıyabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bunca yeşimi taşımak, yaşadığı onca şey düşünüldüğünde Anden için çok kolay olmalıydı. Bir anlığına kafasını karıştıracak bir nüfuz olurdu, tıpkı eğitimlerde tecrübe ettiği gibi, Twice Lucky'nin önünde çektiği güçlü, felce uğratan etki olmazdı. Yine de, parmakları uyuşuyordu ve titremeye başlamıştı, midesi arzu ve isteksizlikle buruluyordu. Büyük Usta son öğrencileri çağırmaya başlamıştı. Özellikle Lott ayağa kalkıp Büyük Usta'ya boyun eğdiği sırada kalabalıktan çılgın, gürültülü bir alkış koptu. Anden yanındaki arkadaşlarının sohbetlerini, birbirlerini tebrik ettiklerini, taşlarını nasıl işleteceklerini, yüzük mü, çivi mi yoksa cesur kancalar mı istediklerini tartıştıklarını duyabiliyordu. Masada yalnızca bir kutu kalmıştı.

"Emery Anden," dedi Usta Sain.

Anden ayağa kalktığında herkes sustu. Ansızın, orada olduğuna inanmadan bir şeyler yaptığı, etrafındaki kurmaca dünyanın bilincinde olduğu bir rüyadan uyanıyormuş gibi hissetti. Bacakları onu ileriye taşıyor, ayakları basamaklara basıyordu, sahneye vardığında birinin "Kaul-jen!" diye seslendiğini duydu.

Bir alkış koptu ve tüm sesler bir oldu. "Kaul-jen!"

Anden duraksadı, kalabalığın Hilo'ya tezahürat yaptığını sanmıştı. *Kendisine* hitap ettiklerini anladığında ise başını bir hara-

ret sardı. *Bir Kaul olduğumu söylüyorlar.* Onun gibi kanı karışık yetim bir çocuğu Lan, Hilo ve Shae'nin yanına koyuyorlardı. Aklına gelebilecek en büyük gururdu bu ve mahcup olmuştu. Çünkü bu doğru değildi; o onlar gibi değildi. Büyük Usta Le dört yeşimin geçirildiği gümüş zinciri çıkarırken, Anden sanki kutuda zehirli bir örümcek varmış gibi geriye doğru sendeledi.

"Hayır," dedi bir anda.

Büyük Usta Le kaşlarını çattı, hareketleri tutuklaşmıştı. "Ne demek, *hayır?*"

"Yeşim..." Anden yutkundu. "Yeşim taşımak istemiyorum."

Akademi'de geçirdiği yıllar boyunca, Büyük Usta'yı daha önce hiç böyle afallamış görmemişti, adamın gri kaşları idaresi güç birer köprü gibiydi, kırışık yüzü taş kesilmişti. Usta Sain ve diğer fakülte üyeleri de birbirlerine hayretle bakıyordu, ama hiç kimse ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Yeşimini reddeden bir mezun ha? Böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

Anden hayret dolu sessizliğin içinde yükselen fısıltıları duydu. Gözlerini ayaklarından çekip de başka bir yere bakacak cesareti yoktu, kendini, Hilo'yu ve Shae'yi küçük düşürmüştü. Utanç içinde yanarak, titreyen ellerini kavuşturdu ve öne eğdiği başına götürerek özür diler gibi derinden bir selam verdi ve arkasına dönüp hiçbir şey söylemeden sahneden indi.

***

Hilo'yu ilk kez böyle, öfke ve hayretten mosmor halde görüyordu. Büyük Usta mezuniyet törenini hızlı ve tuhaf bir kapanış konuşmasıyla bitirir bitirmez, Lider doğruca yanma geldi. Onları seyreden Klan üyeleri kalabalığı, hiddetli bir aceleyle ilerleyen Hilo'nun önünden çekildi. Hilo'nun parmakları Anden'ı birer pençe gibi kolundan kavradı. Herhangi bir direniş göstermeyen kuzenini arkadaşlarının yanından, sahnenin arkasına sürükledi,

aralarında birkaç adımlık mesafe vardı, sessizce onları izleyen diğerlerinden ise uzaktılar. Hilo Anden'ın yüzünü kendisininkine çevirdi. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Anden konuşmaya çalıştı, ama ağzını açtığı anda söyleyebileceği hiçbir şey bulamadı. Yaptığı şeyi açıklayabilmenin bir yolu yokmuş gibi görünüyordu. Hilo'nun eli hâlâ Anden'ın kolundaydı ve bu temastan bile, Anden kuzeninin yeşim aurasının öfkeli bir grup eşekarısı gibi vızıldadığını hissedebiliyordu. "Üzgünüm," diyebildi sonunda.

"Üzgün müsün?" Hilo ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Ne demek bu, Andy? Sana ne oldu böyle? Kendini tüm Klan'ın, tüm Yeşil Kemik kardeşlerinin önünde aptal yerine koydun. *Beni* aptal yerine koydun."

"Ben senin gibi değilim, Hilo," diye çıkıştı Anden ıstırapla. Kendinde korktuğu her şey, sıkı bir eğitim ve klana duyduğu güvenle aşabileceğini sandığı her şüphe, kanlı küveti ve annesinin çığlıklarını içeren her kâbus sanki sahnedeki o küçük kutunun içinden çıkacaktı; başından beri istediği şeyi mahvedeceğini bilip bunun altında ezilse bile. "Ben yeşimi hak eden biri değilim, bunun için *yaratılmadım*. Eğer bugün yeşimi alırsam, Gont'u öldürdüğümde hissettiğimin hep daha fazlasını isteyeceğim. Annemden daha korkunç biri olacağım, Çılgın Cadı'dan daha korkunç; biliyorum böyle olacağımı. Kanımda hissediyorum bunu, sen ne söylersen söyle." Konuşurken zorlukla nefes alıyordu. "Beni kristale bağlayabilirsin, Lan'ı öldüren o zehirli Espen malına ama ben böyle yaşamak istemiyorum. Beni dönüştürmek istediğin şeyi istemiyorum..."

"Neymiş o şey?" diye sordu Hilo hiddetle. "Bir Yeşil Kemik mi? Ailenin bir parçası mı?"

"Bir silah," diyebildi Anden fısıltıyla.

Hilo kolunu bir anda bıraktı ve geri çekildi. Yüzü sürekli değişen duygularla eğilip bükülüyordu, en çok da incinme, gözlerinde yaralı bir şaşkınlık vardı, sanki Anden bir bıçak çıkarıp yanağını ikiye kesmiş gibi. Hilo'nun arkasından, Anden Shae'nin yaklaştığını gördü, Kehn ve Wen de onun arkasından geliyordu ama konuşmayı bölmemek için biraz uzakta durdular.

Lider ona yaklaştı ve ellerini kuzeninin omuzlarına uzattı. Anden irkildi, bir an için Hilo'nun ona zarar vereceğini sanmıştı, ama Hilo yalnızca, zorlukla sakin tuttuğu bir sesle, "Benim hatam Andy," dedi. Anden'ı kendisine bakması için sarstı. "O dövüş, çok fazlaydı, çok aniydi. Sonrasında hastaneye varana kadarki zaman, korkutucuydu. Kendini korkuttun. Bu benim suçum, ama yapmak zorundaydım, çünkü sana ihtiyacım vardı. Kendi başıma yapamazdım, sensiz Klan'ı kurtaramazdım. Sana hâlâ ihtiyacımız var."

Hilo hem yalvarır hem de sitem eder gibi bir sesle, "İkimizi de küçük düşürdün ama biliyorum niyetin bu değildi; bunu yüzüne vurmayacağım. Haydi gidip Büyük Usta Le'yi bulalım ve mezuniyet yeşimini alalım. Bunca yıl bunun için çalıştın. Her şeyi unutacağız ve bu kez doğru şeyi yaparak, seni ağır ağır geliştireceğiz. Sen bu ailenin bir üyesisin, Andy. Sen bir Yeşil Kemik olmak için yetiştirildin," dediğinde Anden bir utanç dalgasının yüzünü sardığını hissetti.

Anden kararında bocaladığını hissetti ama sonra hararetle başını iki yana salladı. "Yeşime karşı fazla duyarlıyım; beni çok güçlü yapıyor. Öldürmekten zevk almama neden oluyor." Yutkundu. "Dağ artık ne büyük bir tehdit olduğumu biliyor. Eğer bir daha yeşim taşırsam, Ayt beni öldürmek için elinden geleni yapacaktır, dolayısıyla ben de hayatta kalabilmek için bir sürü kişiyi öldürmek zorunda kalacağım..." Sözcükleri çaresizliğinin şiddetiyle dur du-

rak bilmeden dökülüyordu. "Ve her öldürdüğümde, zevk alacağım, gittikçe daha çok yeşim kazanacağım ve sonunda dünyadaki tüm kristal bile bana yardım edemeyecek, biliyorum bunu."

Hilo ellerini havaya kaldırdı. "Dağ beni senelerdir öldürmek istiyor! Ölümün ve çılgınlığın arasında bir yerde yaşıyoruz ama yapmamız gerekeni yapmamız, bununla baş etmemiz gerek! Geçen hafta senden daha iyi durumda mıydım sanıyorsun? Cesetten farksız haldeyken o lanet yeşim yoksunluğuyla baş etmek zorundaydım, çünkü kalkıp Lider olmam gerekiyordu." Sesi yükselmişti; görünür bir çabayla yeniden alçalttı. "Güçlü olmak seni hedef yapar, *Kaul* olmak seni hedef yapar, ama bir Yeşil Kemik ailesine ve Klan'ına asla sırtını dönmez." Hilo'nun gözbebeklerindeki ışık tehlike saçıyordu. "Yaptığın şeyi iyi düşün, Andy."

Shae aniden yanlarında belirdi. Kısık ve kontrollü bir sesle, ağabeyine yönelttiği soğuk bir sitemle konuştu. "Bu Anden'ın kararı, Hilo. Mezun oldu ve yemin etti; o artık bir yetişkin."

"O yeminler *kime* ediliyor sanıyorsun?" diye sordu Hilo. "Onlar *klana,* Lider'e edilen yeminler. Bu yeminlerle yaşayıp bu yeminlerle ölüyoruz. Eğer bunu yapıyorsan, Andy, bana ihanet ediyorsun demektir." Hilo'nun yüzündeki ifade korkunçtu. "Nasıl olur da seni bir *silaha* dönüştürdüğümü söyleyebilirsin? Seni hiç sevmemişim gibi, sana kardeşim gibi davranmamışım gibi, sanki benim için yalnızca bir objeymişsin gibi nasıl konuşabilirsin? *Nasıl söyleyebildin böyle bir şeyi?*" sanki kuzenini oracıkta öldürmekten kendini zorlukla alıkoyuyormuş ve bu yüzden fiziksel bir acı çekiyormuş gibi omuzları titriyordu, geri çekildi. "Kararın kesinse, artık bu ailenin bir parçası olamazsın."

"*Hilo,*" diye tısladı Shae, her an üzerine atılacakmış gibiydi. "Kes şunu."

"Hilo-jen," diye yalvardı Anden, tüm vücudu buz kesmişti.

"Defol gözümün önünden," dedi Hilo. Anden yerinden kımıldamayınca, öfkeyle gürledi. "*Defol!* seni nankör, hain melez! Seni bir daha asla görmek istemiyorum!"

Anden tökezledi, eli ayağı tutmuyor gibiydi, Hilo'nun volkan gibi patlayan öfkesi tüm sözcüklerinin boğazında düğümlenmesine neden olmuştu. Arkasına döndü ve koşmaya başladı.

***

Akademi'yi geride bırakana kadar koştu. Mezuniyet cüppesini parçalayıp yere atarak, yalnızca resmi pantolonu ve incecik gömleğiyle koşmaya devam etti, hangi yöne gittiğine hiç bakmadan Widow's Park Ormanı'nın içinde koşarken üstü başı çamur olmuştu. Gözlerine dolan yaşlardan önünü göremeden, bacakları ve ciğerleri artık iflas edene kadar koştu. Koşmayı bıraktığında, olanlardan kaçabilirmiş, utancını ormanın içinde bırakabilirmiş gibi ağaçları itip düşe kalka ilerledi.

Ana yola vardığında, nerede olduğunu anladı ve yeniden koşmaya başladı. Mezarlığın giriş kapıları ziyaret saatlerinde açıktı, mezar taşlarıyla dolu tepeye tırmandı ve yarı hıçkırarak, Kaul ailesinin anıt mezarı önündeki Lan'ın mezar taşına kapandı. "Özür dilerim," dedi soluk soluğa, ter içinde kalan gömleğini tenine yaslayan rüzgârla titreyerek. Düşmeye başlayan iri yağmur damlaları gözlüklerinin camını dolduruyor ve saçlarını kafasına yapıştırıyordu. Mermer taşa çarpan yağmur, beyazımsı yeşil rengi adeta kirli bir yeşim rengine çeviriyordu. "Özür dilerim, Lan." Anden oturup ağladı.

Dakikalar ya da saatler sonra Shae çıkıp geldiğinde, elinde siyah bir şemsiye taşıyordu, yağmurun kendi saçlarına düşmesine aldırmadan şemsiyeyi Anden'ın üzerine tuttu ve ailenin nihai uykusunu uyuduğu yere bakan Anden'ın yanına oturdu. "Seninle gurur duyardı, Anden," dedi sükûnetle. "Seninle daima gurur duydu."

BÖLÜM 57

Bağışlamak

Üzerinde herhangi bir iade adresi olmayan bir zarf, Gemi Caddesi'ndeki Kılavuz'un ofisine iki hafta kadar sonra geldi, ama Shae mektubu eline aldığı ve mavi mürekkebi zarfın dışına yayılmış uzun el yazısını gördüğü anda bunun kimden gelmiş olduğunu biliyordu. Masasına oturdu, kalın zarfı köşelerinden kavrayıp yırtarak açtı ve okudu.

Sevgili Shae-se,

Güvenine ihanet etmiş olmaktan duyduğum pişmanlığı sana anlatamam. Her konuda Kaul-jen'in emredeceği şekilde davrandım, bunun doğruluğunu her zaman savunabilirim. Hilo ile birlikte beni aradığınızı sanıyorum ve bir kez daha karşılaşacak olursak sizden sempati ve merhamet görmeyi beklemiyorum.

Bundan sonraki adımlarınıza dikkat edin. Hilo kazanmış olduğunu sanıyor olabilir, ama Dağ kolay kolay denize dökülmez. Ağabeyinin ve zavallı Anden'ın kaderini değiştirebilmek için bir şey yapamam, ama senin başına kötü bir şey geldiğini düşündükçe kalbim acıyor. Bu yüzden seni umursayan amcandan içten bir uyarı olarak dü-

şün bunu: Kekon'dan çabucak ve tek başına kaçabilmek için bir plan yap. Biraz para biriktir ve Klan'daki kimsenin öğrenmemesi için Espen bağlantılarını kullan. İyi bir Kılavuz daima bulutları yorumlar.

Derin pişmanlıklarla,
Yun Dorupon

Shae arkasında uzanan şehri görmek için sandalyesinde döndü. Sıcak bahar havası, otobanın ve körfezdeki kalabalığın üzerinde asılı duran ince sis tabakasının ardındaydı; Shae'nin ofisindeki klimadan ise arada duraksayan çalışma sesleri duyuluyordu. Aniden, kendi varlığının farkına vardı, ellerindeki mektubu yazmış olan, buranın çok uzun zaman boyunca sahibi olan adamın yerinde, ofisinde oturuyordu, kanlı canlı, bedeninin bir parçası olan nefesi ve aurası ile birlikte.

Shae ve ailesi birkaç hafta önce, öleceklerinden neredeyse emin olduğu o gün, hayatta kalmışlardı. Zirvesiz yara almıştı, hâlâ da yaralıydı ama dayanıyordu, direniyordu, tıpkı Yeşil Kemik'lerin yüzyıllar boyunca yaptığı gibi. Mektubu bir kez daha okudu, sonra çakmakla ucundan yaktı ve kül tablasının içinde yok olana dek yanışını izledi. *Kaçmayacağım, Doru, bu kez değil ve peşine düşeceğim.*

***

Yedinci Gün Twice Lucky'deki pazar kahvaltısı geçmiş zamanlarında olduğu gibi hareketli değildi, ama Docks'ın tekrar Zirvesiz kontrolüne girmesi ve sokaklardaki şiddetin azalmasıyla birlikte işler de eski sahil işletmesi yoğunluğunu geri kazanmaya başlıyordu. Shae ve Hilo diğer müşterilerden uzakta olabilecekleri bir masada karşılıklı oturdular. Kaul Sen'in tekerlekli sandalyesi de masanın ucuna getirilmişti. Onun hemen yanında

oturan Kyanla yaşlı adamın kucağındaki mendili düzeltti. Wen bu sabah onlara katılamamıştı. Yeni işi gereği seyahatte olmadığı zamanlar, Janloon Şehir Koleji'nde haftada birkaç kez gerçekleşen Espen dil derslerine katılıyordu.

Shae yanında oturan büyükbabasının tabağına biraz sosis ve sebze turşusu doldurdu. Büyükbaba teşekküre benzer bir şeyler mırıldandı ve torununun eline dokundu. Bunlar Shae'nin özlediği şeylerdi işte, küçük şeyler. En az ağabeyleri kadar kendisinin de Yeşil Kemik olduğu konusunda ona ısrar eden aile büyüğünde sevdiği, hayranlık duyduğu bu özellikler. Kaul Sen'in akil hallerinden geriye kalanlar, Janloon'daki barış hali kadar yanıltıcı olabilirdi, ama her iki durumun da hassaslığını doğal karşılıyordu.

Dağ masrafları azaltmış, Summer Park, Spearpoint gibi asıl bölgelerinde yer alan kısımlardaki savunmasını artırmıştı. Söylentilere göre Ayt Mada yeni bir Boynuz tayin etmişti. Hilo dahil herkesin beklediğinin aksine, bu kişi Gont'un İlk Yumruk'u Waun Balu değildi. Ayt Janloon'un dışındaki Wie Lon Tapınağı'na yolculuk etmiş ve babasının eski savaşçılarından Nau Suen'i işe almıştı. Nau son iki yılını, Wie Lon'da kıdemli bir eğitmen olarak, iddiasızca geçirmişti, herkes bunun Klan'ın ona sağladığı bir ödül olduğunu düşünüyordu, özellikle de Ayt Mada'nın Liderliğine verdiği güçlü ve şiddetli destekten sonra ki bu desteğe şaşılacak bir isteklilikle Ayt Eodo'nun boğazını kesmesi de dâhildi. Algılama ustası olduğu söyleniyordu.

Shae yeniden, biraz olsun düşüncelerini dışarıdaki savaştan kurtararak yemeğinin tadını çıkarmayı denedi. Karşısında oturan Hilo, tabağındaki çıtır kalamarları çekiştiriyordu. "Bunlar her şeye değiyor," dedi, gözlerinin içinde olmayan, yalnızca dudaklarına yayılan bir gülümseme ile. Neşeli görünmeye çalıştığı belliydi, ama Shae buna kanmıyordu. Hilo Gont ve adamları tarafından öldüresiye dövülmüştü ve haftalar geçmesine rağmen,

hâlâ düzenli olarak Doktor Truw'u görüyor ve geçmeyen yaralarından ötürü çabucak yoruluyordu ama onu rahatsız eden bu değildi. Ağabeyi bir acılar silsilesine bürünmüştü, onu öfkeye ya da kendinden şüphe etmeye düşüren mutsuz bir içerleme yaşıyordu. Klanı kurtarmış ama bir erkek kardeşini daha yitirmişti.

"Onu affetmelisin," dedi Shae. "O seni bir süre daha affetmeyecek olsa bile." Kendi sözcüklerindeki ironiyi düşündü. Bir zamanlar kendisi de Hilo'yu asla görmeyeceğine ya da onunla konuşmayacağına eminken, şimdi Klan'ın Kılavuzu ve Lideri olmuşlardı.

Shae, Anden'ı içeren herhangi bir söze Hilo'nun karşılık vermesini sağlayamamıştı, üstelik, ağabeyi son çabasında yüzüne bile bakmamıştı. Shae denemeye devam edecekti, daha erkendi. Lan Espen'den ilk ayrıldığında ona, Hilo'nun altı ay boyunca kendisinden hiç bahsetmediğini söylemişti. "Nerede olduğunu bilmek istemiyor musun? En azından güvende olup olmadığını bilmeyi?" Shae en azından bunu sağlayabilmişti.

"Hayır," dedi Hilo.

Bu yanıt bile bir gelişmeydi; Shae onu daha fazla zorlamadı. Kuzenini annesinin sahildeki evinde incinmiş bir ruhla, ancak sakin halde bıraktıktan sonra Wen ile konuşmuştu, o da Kehn ile konuşarak Marenia'ya iki güvenilir korumanın gizlilik içinde gönderilmesini sağlamıştı.

Bay Une masalarına geldi ve çıtkırıldım bir edayla onları yarı selamladı. Başının sol yanı kalın bir gazlı bezle sarılmıştı. Ufak, siyah ahşap bir kutu taşıyordu, zapt edilmesi zor gerginliğini gizleyebilmek için yüzü zorlama bir gülümsemeyle gerilmişti. "Kaul-jen," diye sordu, "her şeyden memnun musunuz?"

Hilo neşesiz tutumunu bir yana bıraktı ve işletme sahibine gülümseyerek baktı. "Bay Une, en sevdiğim mekânlardan birine dönmenin beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsunuz."

Twice Lucky'nin sahibi kızardı ve eğilerek, küçük kutuyu masaya, Hilo'nun önüne bıraktı, mutfaktan özel bir yemeği servis ediyor gibiydi ancak küçük kutuda Bay Une'nin sol kulağı vardı. Dağ'a geçmiş olduğu için Lider'in merhametini diliyordu. "Size hizmet etmeye devam edebilmeyi umarım, Kaul-jen," dedi, sesi hafifçe titreyerek. Shae ve Kaul Sen'i de elini kaşına götürerek selamladı, onlardan da özür diliyordu.

Hilo elini kutuya koydu ve usulca kenara çekti. Bay Une fark edilir ölçüde rahatladı; kutuya dokunması Lider'in özrü kabulünün bir işaretiydi. Hilo sükunetle, "Her şey affedildi, dostum," dedi. "Bazen en sadık adamlar bile korkunç şartlar altında kötü kararlar almaya zorlanır."

"Evet, Kaul-jen," dedi Bay Une içtenlikle, kavuşturduğu ellerini başına götürdü ve uzaklaşırken birkaç kez alnına dokundurdu. "Çok doğru, kesinlikle öyle."

Shae büyükbabasının başının öne düştüğünü fark etti. "Kyanla," dedi, "büyükbabamı eve götür. Hilo ve ben daha sonra geleceğiz."

Kyanla bir mendille Kaul Sen'in ağzını sildi ve onu masadan uzaklaştırdı. Tekerlekli sandalye yemek salonunu geçerken insanlar bir süre suskunlaştı. Bazıları ellerini alınlarına götürerek yaşlı Meşale'yi saygıyla selamladı. Kaul sen ve hemşiresi gittikten sonra, bazı insanlar kalkıp Hilo ve Shae'nin oturduğu masaya geldi.

"Kaul-jen, biz Twice Lucky'nin yakınlarında oturuyoruz ve buraya her zaman yemek yemeye geliriz, ancak o köpekler burayı ele geçirdiği sırada bir kere bile gelmedik," dedi Bay Ake, iki oğlu da Parmak'tı. "Buralara barışın geri gelmiş olmasına çok sevindik."

Shae'nin ofisinden tanıdığı Şansgetiren'lerden bir çift, Bay ve Bayan Kino, Shae'nin tabağının altına bir zarf iliştirdi. "Bay Une'nin vergisine bir katkı olması adına," diye açıkladılar.

"Klan'ın ona pencerelerin ve döşemenin zararını onarmasında yardımcı olacağını biliyoruz."

Kehn ve adamlarının devriye gezdiği körfezden içeri dolan nemli, boğucu havanın tavandaki pervanelerle içeri dağıldığı yemek salonuna, gözle görülür bir ferahlama yayılmıştı. Sürekli müşteriler, Twice Lucky'nin bandajlı kafasını ve şimdi Hilo'nun önündeki kutuyu görmüş, Lider'in merhametini ve yeniden sunduğu desteğini anlayarak rahatlamışlardı. Klan'ın Fener'lerine duyduğu sağlamlaşan güven ve Espen'lerden gelen yeşimle Shae bir nebze olumlu düşünebilirdi. Belki de Ayt'ın gaddar bakış açısı –Janloon'da tek bir Klan– galip gelirdi, ama Shae dua etti, Dağ'ın Lideri'nin ön gördüğü şekilde değil.

Hilo tüm selamlamaları her zamanki sakin ve güler yüzlü haline yakın bir tavırla kabul etti. Nihayet sonunda, "Lütfen gidip yemeğinizin keyfini çıkarın. Kız kardeşim ve ben iş konuşacağız," dedi ve Klan sadıklarının istemsizce oluşturduğu sırayı dağıttı, insanlar masalarına döndü. Lider ve Kılavuz'u da yemeklerini bitirip Klan konularını konuşabilmek üzere yalnız kaldı.

KAPANIŞ

Yeni Fırsatlar

Bero ilk geldiğinde mezarlıkta bir adam vardı, bu genç adam çok uzun süre orada kalmıştı, ama Bero'nun mezarlığa Mudt'la birlikte gizlice girdiği ikinci seferinde, gecenin bir vaktiydi ve ürkütücü yamaçlarda kimse yoktu. Doğru mezarı kolaylıkla buldu. Yer darlığından ötürü, birçok Kekonlu yakılır ve külleri defnedilirdi. Bedeni gömebilecekleri büyük mermer anıtları karşılayabilecek durumu olan pek fazla aile de yoktu.

Kaul Lanshinwan savaş kahramanı babasının hemen yanında gömülüydü. Mezarın başına Klan'ın sadık insanları tarafından bahar çiçeklerinden buketler, bir kâse parlak, mumlu meyve ve küçük kil kaplardaki yanmış tütsü çubukları bırakılmıştı. Mermere, ismin ve tarihlerin altında yalnızca şu iki satır oyulmuştu:

SEVİLEN BİR OĞUL VE AĞABEY
KLANININ LİDERİ

Vahşi bir atılımla, Mudt mezara tükürdü ve yerdeki objeleri tekmelemeye başladı. Bero onu çekiştirdi ve çıkıştı, "Aptal olma. Buraya koruma dikmelerini mi istiyorsun?" Çocuk Be-

ro'nun ellerinden kurtuldu ama etrafa zarar vermeyi de bıraktı. Ellerini ceplerine sokup aksi ve tedirgin bir ifadeyle ay ışığının aydınlattığı mezarlığa göz atmaya başladı. Sonuçta, mezar soygunculuğunun cezası ölümdü.

Bero yere çömeldi ve ellerini anıtın aşağısına soktu. Avuçlarını çimlenen toprağa daldırdı ve yanağını yere öylesine yaklaştırdı ki yeşeren yüzeyin altındaki nemli toprağın kekremsi kokusunu hissedebiliyordu. Bir metre kadar derinlerde öldürdüğü adamın cesedi uzanıyordu ve Bero adamın *yeşimiyle* birlikte gömüldüğünden emindi. Bu yeşimler Bero'nun hakkıydı. Tüm kristal stoğunu güvenli bir yere sakladığına ve Klanlar arasındaki savaş durulduğuna göre Janloon neredeyse, en azından şu sıralar, normale dönmüştü, şansını nasıl kullanabileceğini düşünecek vakti olmuştu.

Bu şehirde daima yeni fırsatlar vardı.

Teşekkür

Yeşim Şehri, başından beri, öyle tutkulu ve azim dolu bir projeydi ki zaman zaman hakkını veremeyeceğimi sanıp endişeye kapıldım. Tüm engellere rağmen, yeteneklerimin de hayal gücümü tüm berraklığıyla kâğıda dökmeme yeteceğini umdum. Eğer elinizde tuttuğunuz bu kitapta başarılı olabildiysem, bu süreç boyunca daima hissettiğim destekle olmuştur.

Bu romanın bir taslağını okuduktan sonra, temsilcim Jim McCarthy, beni yalnızca devam etmeye teşvik etmekle kalmadı, aynı zamanda ona her seferinde, "Her zamanki gibi her şeyde çok *haklısın.* Umarım bu işi kıvırabilirim," dememe neden olan anlayışlı ve faydalı geri dönüşler sundu. Kıvırdık da. Tekrar teşekkürler, Jim.

Yeşim Şehri için Orbit'teki Sarah Guan'dan daha iyi bir taraftar dileyemezdim sanırım. Sarah'nın kitabı anında "kapmakla" kalmayıp benimle birlikte kitabın karakterlerini zevkle süzgeçten geçirdiğini kavradığımda, emin ellerde olduğumu biliyordum. İşime yol gösteren ve kuvvetlendiren böylesine hevesli bir editörle çalıştığım için çok şanslıyım.

Bu seriyi Orbit ailesine kattıkları için Tim Holman ve Anne Clarke'a, *Yeşim* Şehri'ni okyanusun öteki tarafına geçirdiği için İngiltere editörüm Jenni Hill'e, fırtına gibi bir pazarlama ve yayımlama için Alex Lencicki, Ellen Wright ve Laura Fitzgerald'a, kitabın şahane görünmesini sağlayan Lauren Panepinto ve Lisa Marie Pompilio'ya, üretim aşamasındaki her detaya özen gösterdiği için Gleni Bartels'a ve kartal bakışları için redaktörüm Kelley Frodel'e teşekkür ederim. Tim Paul Kekon ve Janloon

için çizdiğim kuru eskizleri güzelim haritalara dönüştürdü. Kesin bahsedilmeyi hak eden birilerini unuttum; hepinize teşekkür ederim.

Güvenilir ön okumacıların yerini hiçbir şey tutamaz. Curtis Chen, Vanessa MacLellan, Carolyn O'Doherty ve Sonja Thomas'a bu kitabı revize edip son haline getirmek için ihtiyacım olan beyin fırtınasını sağladılar. Viable Paradise XVIII'deki sınıf arkadaşlarım; desteğiniz ve Slack'ta derdime ortak olduğunuz için teşekkür ederim, bir özel teşekkür de kitabın ilk bölümlerini daha ilk günlerindeyken okuyan ve eleştirenlere geliyor: Amanda Helms, Annaka Kalton, Renee Melton, Benjamin C. Kinney, Steve Rodgers, Shveta Thakrar ve özellikle de Jesse Stewart'a, bana birkaç defa kesinlikle bu kitabı tamamlamamı söylediği için.

Elizabeth Bear, Tina Connolly, Kate Elliot, Mary Robinette Kowal, Ken Liu, Scott Lynch ve Fran Wilde'a tavsiye ve desteklerini daima sundukları için minnettarım. Ara sıra buluşup yemek yediğim, okumalarda rastlaştığım ya da çevrimiçi haberleştiğim tüm yazar arkadaşlarım: Bana ilham ve motivasyon sağlıyorsunuz. Kitaplarımı raflarda görmek hâlâ heyecan verici, lansmanlarıma ev sahipliği ettiği için Seattle'daki University Bookstore'a ve Portland'daki Powell's'a da borçluyum.

Yeşim Şehri Doğu'nun ve Batı hikâyelerinin etkisinde ortaya çıktı denebilir, her ikisinin de hayatımda olması ise babamın sayesinde. Tam olarak ne zaman haydut hikâyelerinin ya da kung fu filmlerinin koyu bir hayranı olduğumu bilemiyorum ama eminim bunda onun parmağı vardır. Kocam Nathan'a, ihtiyaç duyduğum her seferinde hem gönülden hem de korkuyla iyi bir dinleyici ya de sert bir eleştirmen olmayı kabul ettiği için sonsuza dek minnettarım. Son olarak, bu kitabı, dileyebileceğim en iyi kardeş olan erkek kardeşim Arden'a ithaf ediyorum. Biz Hilo ve Shae'den çok daha iyi anlaşıyoruz.

En derinden teşekkürlerimi ise size, okuyucularıma sunuyorum.

"*Yeşim Şehri*'nde her şey var: iyi tasarlanmış bir ortam, harika karakterler ve etkileyici aksiyon sahneleri. Son derece eğlenceli ve sürükleyici bir okuma! "

—Ann Leckie

"Zarif ve ağzına kadar aksiyon dolu, hırslı aileler ve suçluluk dolu aşklar. *Yeşim Şehri*, en iyi Hong Kong gangster film klasiklerini anımsatıyor ancak kitap okuduğunuzu unutturacak kadar cesurca ve iyi hayal edilmiş fantastik bir metropolde geçen bir destansı drama. "

—Ken Liu

"Karmaşık, hızlı akan ve küstah *Yeşim Şehri*, fantezi suç romanını gerçekten özel bir noktaya yükseltiyor. Keskin ve içgörülü yeni bir ses."

—Elizabeth Bear

"Hızlı arabalar, parıltılı karakterler ve kung fu çeteleri! Lee *Avatar: Son Hava Bükücü* evreninin yüzeyi altında saklanan sömürgecilik sonrası bir yaklaşımla *Baba* romanını yeniden yazdı, bu harika bir okuma."

—Max Gladstone

"Entrika, aile draması ve kesinlikle gerçek hissi veren savaş sanatlarının büyüsü."

—Mary Robinette Kowal

"Lee'nin zekice inşa edilmiş dünyası, canlı ve gergin şekilde anlatılan aksiyon sahnelerinde bahisleri yükseltiyor."

—Scott Lynch

"Nefes kesici bir hırs, sadakat ve aile efsanesi."

—Tina Connolly

"Özündeki güçlü zenginliğiyle hızla etkileyen, cezbedici, bazen rahatsız edici ve daima zaman içgörülü bir kitap. Bir modern zaman destanı. "

—Fran Wilde

"Beni ensemden tuutup sürükledi. Ne yolculuk ama! Bu kitaba bayıldım."

—Steven Brust

"Fonda Lee, yeni Mario Puzo; *Yeşim Şehri* resmen *Baba*'yı tahtından etti."

—Sarah Gailey

"Bir modern klasik, Fonda Lee her bir örgüyü maharetli ve şık bir şekilde ele alıp bir destansı olduğu kadar içten bir hikâye dokuyor."

—Nicholas Eames

"Dinamik dövüş sahneleri ve canlı dünya inşası, azılı bir çete savaşına kapılan bir ailenin bu keskin ve unutulmaz hikâyesini hayata geçiriyor."

—Kate Elliott

"Aileye sadakat, dövüş sanatları ve güç mücadeleleri atmosferinde cesur bir kara anlatı... Büyük bir destansı drama"

—Aliette de Bodard

"Zarifçe yazılmış patlayıcı bir mücadele, *Yeşim Şehri*, izleyen sayfalarda anlatılan Yeşil Kemik savaşçıları kadar zengin ve ölümcül.

—Heidi Heilig

"Yoğun bir şekilde savaş sanatları aksiyonu iddialı karakterlerle dolu bağımlılığa yol açan bir okuma. Yeşim taşına bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım."

—Beth Cato

- Dünya Fantezi Ödülü En İyi Roman 2018
- Aura Ödülü
- Nebula Ödülü Finalisti
- Locus Ödülü finalisti
- Audie Ödülü Finalisti
- Sunburst Ödülü Finalisti